eLIBRO

La Sankta Biblio

Nova testamento

INKO

La Sankta Biblio

NOVA TESTAMENTO

*e*LIBRO

Aranĝis: Franko Luin

ISBN 91-7303-006-6

inko@omnibus.se
http://www.omnibus.se/inko

INKO · SE-13542 TYRESÖ · SVEDIO

NOVEMBRO 2000

La evangelio laŭ sankta Mateo

Ĉapitro 1

1 La genealogia registro de Jesuo Kristo, filo de David, filo de Ab-
raham.
2 Al Abraham naskiĝis Isaak, kaj al Isaak naskiĝis Jakob, kaj al
Jakob naskiĝis Jehuda kaj liaj fratoj, 3 kaj al Jehuda naskiĝis Perec
kaj Zeraĥ el Tamar, kaj al Perec naskiĝis Ĥecron, kaj al Ĥecron nas-
kiĝis Ram, 4 kaj al Ram naskiĝis Aminadab, kaj al Aminadab nask-
iĝis Naĥŝon, kaj al Naĥŝon naskiĝis Salma, 5 kaj al Salma naskiĝis
Boaz el Raĥab, kaj al Boaz naskiĝis Obed el Rut, kaj al Obed nask-
iĝis Jiŝaj, 6 kaj al Jiŝaj naskiĝis David, la reĝo.

Kaj al David naskiĝis Salomono el la edzino de Urija, 7 kaj al Sa-
lomono naskiĝis Reĥabeam, kaj al Reĥabeam naskiĝis Abija, kaj al
Abija naskiĝis Asa, 8 kaj al Asa naskiĝis Jehoŝafat, kaj al Jehoŝafat
naskiĝis Joram, kaj al Joram naskiĝis Uzija, 9 kaj al Uzija naskiĝis
Jotam, kaj al Jotam naskiĝis Aĥaz, kaj al Aĥaz naskiĝis Ĥizkija, 10 kaj
al Ĥizkija naskiĝis Manase, kaj al Manase naskiĝis Amon, kaj al
Amon naskiĝis Joŝija, 11 kaj al Joŝija naskiĝis Jeĥonja kaj liaj fratoj,
je la tempo de la transloĝiĝo en Babelon.

12 Kaj post la transloĝiĝo en Babelon, al Jeĥonja naskiĝis Ŝealti-
el, kaj al Ŝealtiel naskiĝis Zerubabel, 13 kaj al Zerubabel naskiĝis
Abiud, kaj al Abiud naskiĝis Eljakim, kaj al Eljakim naskiĝis Azor,
14 kaj al Azor naskiĝis Cadok, kaj al Cadok naskiĝis Aĥim, kaj al
Aĥim naskiĝis Eliud, 15 kaj al Eliud naskiĝis Eleazar, kaj al Eleazar
naskiĝis Mattan, kaj al Mattan naskiĝis Jakob, 16 kaj al Jakob nask-

iĝis Jozef, edzo de Maria, el kiu estis naskita Jesuo, kiu estas nomata
Kristo.
17 Tial ĉiuj generacioj de Abraham ĝis David estas dek kvar ge-
neracioj, kaj de David ĝis la transloĝiĝo en Babelon dek kvar gene-
racioj, kaj de la transloĝiĝo en Babelon ĝis la Kristo dek kvar gene-
racioj.
18 Kaj la naskiĝo de Jesuo Kristo estis tiamaniere: kiam lia patri-
no Maria estis fianĉinigita al Jozef, antaŭ ol ili kunvenis, ŝi troviĝis
graveda per la Sankta Spirito. 19 Kaj ŝia edzo Jozef, estante justulo,
kaj ne volante meti ŝin al publika malhonoro, volis ŝin sekrete for-
sendi. 20 Sed kiam li pripensis tion, jen anĝelo de la Eternulo ape-
ris al li en sonĝo, dirante: Jozef, filo de David, ne timu preni al vi
vian edzinon Maria; ĉar tio, kio naskiĝos de ŝi, estas per la Sankta
Spirito. 21 Kaj ŝi naskos filon; kaj vi nomos lin JESUO; ĉar li savos
sian popolon de ĝiaj pekoj. 22 Kaj ĉio tio okazis, por ke plenumiĝu
tio, kion la Eternulo parolis per la profeto, dirante: 23 Jen virgulino
gravediĝos kaj naskos filon,
Kaj oni donos al li la nomon Emanuel; tio estas, Dio kun ni. 24 Kaj
Jozef, leviĝinte el sia dormo, faris, kiel ordonis al li la anĝelo de la
Eternulo, kaj prenis al si sian edzinon; 25 kaj li ne ekkonis ŝin, ĝis ŝi
naskis filon; kaj li donis al li la nomon JESUO.

Ĉapitro 2

1 Kaj kiam Jesuo estis naskita en Bet-Leĥem de Judujo en la tempo
de la reĝo Herodo, jen saĝuloj el la oriento venis al Jerusalem, dir-
ante: 2 Kie estas tiu, kiu estas naskita Reĝo de la Judoj? ĉar ni vidis
lian stelon en la oriento, kaj venis, por adorkliniĝi al li. 3 Kaj kiam
la reĝo Herodo tion aŭdis, li maltrankviliĝis, kaj la tuta Jerusalem
kun li. 4 Kaj kunveniginte ĉiujn ĉefpastrojn kaj skribistojn de la po-

polo, li demandis al ili, kie la Kristo devas naskiĝi. 5 Kaj ili diris al li:
En Bet-Leĥem de Judujo, ĉar per la profeto estas skribite jene:

6 Kaj vi, ho Bet-Leĥem, lando de Judujo,
Neniel estas plej malgranda inter la regantoj de Judujo;
Ĉar el vi venos reganto,
Kiu paŝtos Mian popolon Izrael.

7 Tiam Herodo sekrete venigis la saĝulojn, kaj precize sciiĝis de
ili pri la tempo, kiam aperis la stelo. 8 Kaj li sendis ilin al Bet-Leĥem,
dirante: Iru kaj elserĉu zorge pri la knabeto; kaj kiam vi lin trovos,
sciigu al mi, por ke mi ankaŭ venu kaj adorkliniĝu al li. 9 Kaj aŭdinte
la reĝon, ili ekvojiris; kaj jen la stelo, kiun ili vidis en la oriento,
antaŭiris ilin, ĝis ĝi venis kaj staris super la loko, kie estis la juna
knabeto. 10 Kaj vidante la stelon, ili ĝojis kun tre granda ĝojo. 11 Kaj
veninte en la domon, ili vidis la knabeton kun lia patrino Maria, kaj
adorkliniĝis al li; kaj malferminte siajn trezorojn, ili faligis sin kaj
prezentis al li donacojn: oron kaj olibanon kaj mirhon. 12 Kaj aver-
tite de Dio en sonĝo, ke ili ne iru returne al Herodo, ili foriris per
alia vojo al sia lando.

13 Kaj post ilia foriro jen anĝelo de la Eternulo aperis en sonĝo
al Jozef, dirante: Leviĝu, kaj prenu la knabeton kaj lian patrinon, kaj
forrapidu en Egiptujon, kaj restu tie, ĝis mi parolos al vi; ĉar Herodo
serĉos la knabeton, por lin pereigi. 14 Kaj li leviĝis, kaj prenis la kna-
beton kaj lian patrinon nokte, kaj migris en Egiptujon, 15 kaj restis
tie ĝis la morto de Herodo; por ke plenumiĝu tio, kion la Eternulo
parolis per la profeto, dirante: El Egiptujo Mi vokis Mian filon. 16
Tiam Herodo, ekvidinte, ke li estas trompita de la saĝuloj, tre kole-
ris; kaj sendinte, li mortigis ĉiujn knabojn en Bet-Leĥem kaj en ĉiuj
ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, havantajn du jarojn aŭ malpli, laŭ la tempo, pri kiu
li precize sciiĝis de la saĝuloj. 17 Tiam plenumiĝis tio, kio estis diri-
ta per la profeto Jeremia, nome: 18 Voĉo estas aŭdita en Rama,

Ĝemado kaj maldolĉa plorado,
Raĥel priploras siajn infanojn,
Kaj ŝi ne volas konsoliĝi, ĉar ili forestas.
19 Sed kiam Herodo mortis, jen anĝelo de la Eternulo aperis en
sonĝo al Jozef en Egiptujo, dirante: 20 Leviĝu, kaj prenu la knabe-
ton kaj lian patrinon, kaj iru en la landon de Izrael; ĉar mortis tiuj,
kiuj atencis la vivon de la knabeto. 21 Kaj li leviĝis, kaj prenis la kna-
beton kaj lian patrinon, kaj venis en la landon de Izrael. 22 Sed kiam
li aŭdis, ke Arĥelao reĝas en Judujo anstataŭ sia patro Herodo, li ti-
mis iri tien; kaj avertite de Dio en sonĝo, li fortiris sin en la regio-
nojn de Galileo, 23 kaj venis al kaj loĝis en urbo nomata Nazaret, por
ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la profetoj, ke li estos noma-
ta Nazaretano.

Ĉapitro 3

1 En tiuj tagoj venis Johano, la Baptisto, predikante en la dezerto de
Judujo, 2 kaj dirante: Pentu, ĉar alproksimiĝis la regno de la ĉielo. 3
Ĉar li estas tiu, pri kiu estis dirite per la profeto Jesaja:
Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo,
Rektigu Liajn irejojn.
4 Kaj tiu Johano havis sian vestaĵon el kamelaj haroj, kaj ledan
zonon ĉirkaŭ siaj lumboj, kaj lia nutraĵo estis akridoj kaj sovaĝa
mielo. 5 Tiam eliris al li Jerusalem kaj la tuta Judujo kaj la tuta ĉir-
kaŭaĵo de Jordan; 6 kaj ili estis baptitaj de li en la rivero Jordan, kon-
fesante siajn pekojn. 7 Kaj vidante multajn el la Fariseoj kaj Sadu-
keoj venantajn al lia baptado, li diris al ili: Ho vipuridoj! kiu vin
avertis forkuri de la venonta kolero? 8 Donu do fruktojn taŭgajn por
pento; 9 kaj ne pensu diri en vi: Ni havas Abrahamon kiel patron;

ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn al Ab-
raham. 10 Kaj jam la hakilo kuŝas ĉe la radiko de la arboj; tial ĉiu
arbo, kiu ne donas bonan frukton, estas dehakata, kaj ĵetata en faj-
ron. 11 Mi ja vin baptas per akvo por pento; sed tiu, kiu venas post
mi, estas pli potenca ol mi; liajn ŝuojn mi ne estas inda porti; li vin
baptos per la Sankta Spirito kaj per fajro; 12 lia ventumilo estas en
lia mano, kaj li elpurigos sian draŝejon, kaj li kolektos sian tritikon
en la grenejon; sed la grenventumaĵon li bruligos per fajro neesting-
ebla.

13 Tiam venis Jesuo el Galileo al Jordan al Johano, por esti bap-
tata de li. 14 Sed tiu lin malakceptis, dirante: Mi bezonas esti bap-
tata de vi, kaj ĉu vi venas al mi? 15 Sed Jesuo responde diris al li: Lasu
do, ĉar tiel decas al ni plenumi ĉian justecon. Tiam li lasis lin. 16 Kaj
Jesuo, baptite, supreniris tuj el la akvo; kaj jen la ĉielo malfermiĝis,
kaj li vidis la Spiriton de Dio malsuprenirantan kiel kolombo, kaj
venantan sur lin; 17 kaj jen voĉo el la ĉielo, dirante: Ĉi tiu estas Mia
Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron.

Ĉapitro 4

1 Tiam Jesuo estis kondukita supren de la Spirito en la dezerton, por
esti tentata de la diablo. 2 Kaj fastinte kvardek tagojn kaj kvardek
noktojn, li poste malsatis. 3 Kaj la tentanto venis, kaj diris al li: Se vi
estas Filo de Dio, ordonu, ke tiuj ŝtonoj fariĝu panoj. 4 Sed responde
li diris: Estas skribite: Ne per la pano sole vivas homo, sed per ĉiu
vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio. 5 Poste la diablo portis lin en la
sanktan urbon, kaj starigis lin sur la tegmenta pinto de la templo,
6 kaj diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ĵetu vin malsupren, ĉar estas
skribite:

Al Siaj anĝeloj Li ordonos pri vi,

Kaj sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.
7 Jesuo diris al li: Ankaŭ estas skribite: Ne provu la Eternulon,
vian Dion. 8 Denove la diablo portis lin al monto tre alta, kaj mont-
ris al li ĉiujn regnojn de la mondo kaj ilian gloron, 9 kaj diris al li:
Ĉion tion mi donos al vi, se vi faligos vin kaj adorkliniĝos al mi. 10
Tiam Jesuo diris al li: Foriru, Satano! ĉar estas skribite: Al la Eter-
nulo, via Dio, vi adorkliniĝu, kaj al Li sola vi servu. 11 Tiam la diab-
lo forlasis lin, kaj jen anĝeloj venis kaj servadis al li.
10 Kaj aŭdinte, ke Johano estas arestita, li foriris en Galileon; 13 kaj
lasinte Nazareton, li venis al kaj loĝis en Kapernaum apudmara, en
la limoj de Zebulun kaj Naftali; 14 por ke plenumiĝu tio, kio estis
dirita per la profeto Jesaja, nome:
15 Lando de Zebulun kaj lando de Naftali,
Laŭvoje de la maro, transe de Jordan,
Galileo de la nacioj,
16 La popolo, sidanta en mallumo,
Ekvidis grandan lumon,
Kaj al homoj, sidantaj en lando de ombra morto, ekbrilis lumo.
17 De tiam Jesuo komencis prediki, kaj diri: Pentu, ĉar la regno
de la ĉielo alproksimiĝis.
18 Kaj piedirante apud la maro de Galileo, li vidis du fratojn, Si-
monon, kiu estis nomata Petro, kaj Andreon, lian fraton, ĵetantajn
reton en la maron, ĉar ili estis fiŝkaptistoj. 19 Kaj li diris al ili: Venu
post mi, kaj mi faros vin kaptistoj de homoj. 20 Kaj ili tuj forlasis la
retojn, kaj sekvis lin. 21 Kaj antaŭenirinte de tie, li vidis aliajn du fra-
tojn, Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon, lian fraton, en la ŝi-
peto kun ilia patro Zebedeo, riparantajn siajn retojn; kaj li vokis ilin.
22 Kaj ili tuj forlasis la ŝipeton kaj sian patron, kaj sekvis lin. 23 Kaj
Jesuo trairis tra la tuta Galileo, instruante en iliaj sinagogoj, kaj pre-

dikante la evangelion de la regno, kaj kuracante ĉian malsanon kaj
ĉian malfortaĵon inter la popolo. 24 Kaj lia famo disvastiĝis en la tuta
Sirio; kaj oni alkondukis al li ĉiujn malsanulojn, malfortigitajn de
diversaj malsanoj kaj turmentoj, demonhavantojn, epilepsiulojn,
kaj paralizulojn, kaj li resanigis ilin. 25 Kaj grandaj homamasoj lin se-
kvis el Galileo kaj Dekapolis kaj Jerusalem kaj Judujo kaj el trans
Jordan.

Ĉapitro 5

1 Kaj vidinte la homamasojn, li supreniris sur la monton, kaj kiam
li sidiĝis, liaj disĉiploj venis al li; 2 kaj malferminte la buŝon, li in-
struis ilin, dirante:

3 Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito, ĉar ilia estas la regno de la
ĉielo.

4 Feliĉaj estas la plorantaj, ĉar ili konsoliĝos.

5 Feliĉaj estas la humilaj, ĉar ili heredos la teron.

6 Feliĉaj estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar ili satiĝos.

7 Feliĉaj estas la kompatemaj, ĉar ili ricevos kompaton.

8 Feliĉaj estas la kore puraj, ĉar ili vidos Dion.

9 Feliĉaj estas la pacigantoj, ĉar filoj de Dio ili estos nomataj.

10 Feliĉaj estas tiuj, kiuj estas persekutitaj pro justeco, ĉar ilia es-
tas la regno de la ĉielo. 11 Feliĉaj estas vi, kiam oni vin riproĉos kaj
persekutos kaj false vin kalumnios pro mi. 12 Ĝoju kaj raviĝu, ĉar via
rekompenco estos granda en la ĉielo; ĉar tiel oni persekutis la pro-
fetojn, kiuj estis antaŭ vi.

13 Vi estas la salo de la tero; sed se la salo sengustiĝis, per kio ĝi
estos salita? ĝi jam taŭgas por nenio, krom por esti elĵetita kaj pied-
premita de homoj. 14 Vi estas la lumo de la mondo. Urbo starigita
sur monto ne povas esti kaŝita. 15 Kiam oni bruligas lampon, oni

metas ĝin ne sub grenmezurilon, sed sur la lampingon; kaj ĝi lumas
sur ĉiujn, kiuj estas en la domo. 16 Tiel same via lumo lumu antaŭ
homoj, por ke ili vidu viajn bonajn farojn, kaj gloru vian Patron, kiu
estas en la ĉielo.

17 Ne pensu, ke mi venis, por detrui la leĝon aŭ la profetojn; mi
venis, ne por detrui, sed por plenumi. 18 Vere mi diras al vi: Ĝis la
ĉielo kaj la tero forpasos, nek unu joto nek unu streketo forpasos de
la leĝo, ĝis ĉio plenumiĝos. 19 Tial, kiu malobservos unu el ĉi tiuj plej
malgrandaj ordonoj kaj tiel instruos homojn, tiu estos nomata la
plej malgranda en la regno de la ĉielo; sed kiu faros ilin kaj instru-
os, tiu estos nomata granda en la regno de la ĉielo. 20 Ĉar mi diras
al vi, ke se via justeco ne superos la justecon de la skribistoj kaj la
Fariseoj, vi tute ne eniros en la regnon de la ĉielo.

21 Vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj: Ne mortigu, kaj kiu
mortigos, tiu estos en danĝero de juĝado; 22 sed mi diras al vi, ke kiu
koleras kontraŭ sia frato, tiu estos en danĝero de juĝado; kaj kiu
diros al sia frato: Raka, tiu estos en danĝero de sinedrio; kaj kiu di-
ros: Malsaĝulo, tiu estos en danĝero de Gehena de fajro. 23 Tial, se
vi prezentas vian oferon ĉe la altaro, kaj tie memoras, ke via frato
havas ion kontraŭ vi, 24 lasu tie vian oferon antaŭ la altaro, kaj fo-
riru, unue paciĝu kun via frato, kaj poste venu kaj prezentu vian
oferon. 25 Konsentu rapide kun via kontraŭulo, dum vi estas kun li
sur la vojo, por ke la kontraŭulo ne transdonu vin al la juĝisto, kaj
la juĝisto al la subulo, kaj por ke vi ne estu ĵetita en malliberejon.
26 Vere mi diras al vi, ke vi neniel eliros el tie, ĝis vi pagos la lastan
kodranton.

27 Vi aŭdis, ke estas dirite: Ne adultu; 28 sed mi diras al vi, ke ĉiu,
kiu rigardas virinon, por deziri ŝin, jam adultis je ŝi en sia koro. 29
Kaj se via dekstra okulo faligas vin, elŝiru kaj forĵetu ĝin; ĉar estus
pli bone por vi, se unu el viaj membroj pereus, ol se via tuta korpo

estus ĵetita en Gehenan. 30 Kaj se via dekstra mano faligas vin, de-
tranĉu kaj forĵetu ĝin; ĉar estus pli bone por vi, se unu el viaj mem-
broj pereus, ol se via tuta korpo irus en Gehenan. 31 Estas ankaŭ
dirite: Kiu forsendos sian edzinon, tiu donu al ŝi eksedzigan leteron;
32 sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu forsendas sian edzinon, krom pro
malĉasteco, igas ŝin adulti; kaj kiu edziĝos kun forsenditino, tiu
adultas.

33 Plue, vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj: Ne rompu ĵurojn,
sed plenumu viajn ĵurojn antaŭ la Eternulo; 34 sed mi diras al vi:
Tute ne ĵuru; nek per la ĉielo, ĉar ĝi estas la trono de Dio; 35 nek per
la tero, ĉar ĝi estas la benketo de Liaj piedoj; nek per Jerusalem, ĉar
ĝi estas urbo de la granda Reĝo. 36 Nek ĵuru per via kapo, ĉar vi ne
povas fari eĉ unu haron blanka aŭ nigra. 37 Sed via parolo estu: Jes,
jes, ne, ne; ĉio ekster tio estas el malbono.

38 Vi aŭdis, ke estas dirite: Okulon pro okulo, kaj denton pro
dento; 39 sed mi diras al vi: Ne rezistu al malbono; sed al tiu, kiu fra-
pas vian dekstran vangon, turnu ankaŭ la alian. 40 Kaj se iu deziras
procesi kontraŭ vi, por forpreni vian tunikon, lasu lin preni ankaŭ
vian mantelon. 41 Kaj se iu devigas vin iri unu mejlon, iru kun li du.
42 Donu al tiu, kiu petas de vi; kaj ne deturnu vin de tiu, kiu dezi-
ras prunti de vi.

43 Vi aŭdis, ke estas dirite: Amu vian proksimulon, kaj malamu
viajn malamikojn; 44 sed mi diras al vi: Amu viajn malamikojn, kaj
preĝu por viaj persekutantoj; 45 por ke vi estu filoj de via Patro, kiu
estas en la ĉielo; ĉar Li levas Sian sunon sur la malbonulojn kaj bon-
ulojn, kaj sendas pluvon sur la justulojn kaj la maljustulojn. 46 Ĉar
se vi amas tiujn, kiuj amas vin, kian rekompencon vi havas? ĉu ne
tion saman faras eĉ la impostistoj? 47 Kaj se vi salutas nur sole viajn
fratojn, kion ekstran vi faras? ĉu ne tion saman faras eĉ la nacianoj?
48 Estu do perfektaj, kiel ankaŭ via ĉiela Patro estas perfekta.

Ĉapitro 6

1 Gardu vin, ke vi ne faru vian justaĵon antaŭ homoj, por esti alri-
gardataj de ili; alie vi ne havas rekompencon ĉe via Patro, kiu estas
en la ĉielo.

2 Tial, kiam vi donos almozon, ne sonigu trumpeton antaŭ vi,
kiel faras la hipokrituloj en la sinagogoj kaj sur la stratoj, por havi
gloron ĉe homoj. Vere mi diras al vi: Ili jam ricevas sian rekompen-
con. 3 Sed kiam vi donas almozon, ne lasu vian maldekstran manon
scii, kion faras via dekstra; 4 por ke via almozo estu en sekreto; kaj
via Patro, kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.

5 Kaj kiam vi preĝas, ne estu kiel la hipokrituloj; ĉar ili amas pre-
ĝi, starante en la sinagogoj kaj ĉe la anguloj de la stratoj, por montri
sin al homoj. Vere mi diras al vi: Ili jam ricevas sian rekompencon.
6 Sed vi, kiam vi preĝas, eniru en vian ĉambreton, kaj ŝlosinte vian
pordon, preĝu al via Patro, kiu estas en sekreto; kaj via Patro, kiu vi-
das en sekreto, vin rekompencos. 7 Kaj dum via preĝado ne vante
ripetadu, kiel la nacianoj; ĉar ili supozas, ke ili estos aŭskultitaj pro
sia multvorteco. 8 Ne estu similaj al ili; ĉar via Patro scias, kion vi be-
zonas, antaŭ ol vi petas de Li. 9 Vi do preĝu jene: Patro nia, kiu es-
tas en la ĉielo, Via nomo estu sanktigita. 10 Venu Via regno, plen-
umiĝu Via volo, kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ sur la tero. 11 Nian panon
ĉiutagan donu al ni hodiaŭ. 12 Kaj pardonu al ni niajn ŝuldojn, kiel
ankaŭ ni pardonas al niaj ŝuldantoj. 13 Kaj ne konduku nin en ten-
ton, sed liberigu nin de la malbono. 14 Ĉar se vi pardonas al homoj
iliajn kulpojn, via Patro ĉiela ankaŭ pardonos al vi. 15 Sed se vi ne
pardonas al homoj iliajn kulpojn, via Patro ankaŭ ne pardonos vi-
ajn kulpojn.

16 Kaj kiam vi fastas, ne estu kiel la hipokrituloj, kun malĝoja
mieno; ĉar ili malbeligas sian vizaĝon, por ke al homoj ili ŝajnu fasti.

Vere mi diras al vi: Ili jam ricevas sian rekompencon. 17 Sed fastante,
vi oleu vian kapon kaj lavu vian vizaĝon; 18 por ke vi ne al homoj
ŝajnu fasti, sed al via Patro en sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en
sekreto, vin rekompencos.

19 Ne provizu al vi trezorojn sur la tero, kie tineo kaj rusto kon-
sumas, kaj kie ŝtelistoj trafosas kaj ŝtelas; 20 sed provizu al vi trezo-
rojn en la ĉielo, kie nek tineo nek rusto konsumas, kaj kie ŝtelistoj
nek trafosas nek ŝtelas; 21 ĉar kie estas via trezoro, tie estos ankaŭ
via koro. 22 La lampo de la korpo estas la okulo; se do via okulo es-
tas sendifekta, via tuta korpo estos luma. 23 Sed se via okulo estas
malbona, via tuta korpo estos malluma. Se do la lumo en vi estas
mallumo, kiel densa estas la mallumo! 24 Neniu povas esti sklavo
por du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos
al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi al Dio kaj al Ma-
mono! 25 Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo, kion vi manĝu,
aŭ kion vi trinku; nek pri via korpo, kion vi surmetu. Ĉu la vivo ne
estas pli ol nutraĵo, kaj la korpo pli ol vestaĵo? 26 Rigardu la birdojn
de la ĉielo, ke ili ne semas, nek rikoltas, nek kolektas en grenejojn,
kaj via Patro ĉiela ilin nutras. Ĉu vi ne multe pli valoras ol ili? 27 Kaj
kiu el vi per zorgado povas aldoni unu ulnon al sia staturo? 28 Kaj
kial vi zorgas pri vestaĵo? Pripensu la liliojn de la kampo, kiel ili
kreskas: ili ne laboras, nek ŝpinas; 29 tamen mi diras al vi, ke eĉ Sa-
lomono en sia tuta gloro ne estis ornamita, kiel unu el ĉi tiuj. 30 Sed
se Dio tiel vestas la kampan herbaĵon, kiu ekzistas hodiaŭ, kaj
morgaŭ estos ĵetata en fornon, kiom pli certe Li vestos vin, ho mal-
grandfiduloj? 31 Tial ne zorgu, dirante: Kion ni manĝu? aŭ: Kion ni
trinku? aŭ: Kion ni surmetu? 32 Ĉar pri ĉio tio serĉas la nacianoj; ĉar
via Patro ĉiela scias, ke vi bezonas ĉion tion. 33 Sed celu unue Lian
regnon kaj Lian justecon, kaj ĉio tio estos aldonita al vi. 34 Tial ne

zorgu pri la morgaŭa tago, ĉar la morgaŭa tago zorgos pri si mem.
Sufiĉa por la tago estas ĝia propra malbono.

Ĉapitro 7

1 Ne juĝu, por ke vi ne estu juĝataj. 2 Ĉar per kia juĝo vi juĝos, per
tia vi estos juĝitaj; kaj per kia mezuro vi mezuros, per tia oni me-
zuros al vi. 3 Kaj kial vi rigardas la lignereton en la okulo de via frato,
kaj ne pripensas la trabon en via okulo? 4 Kiel vi diros al via frato:
Lasu min eltiri la lignereton el via okulo; kaj jen la trabo en via pro-
pra okulo? 5 Hipokritulo, eligu unue la trabon el via okulo, kaj tiam
vi klare vidos, por eltiri la lignereton el la okulo de via frato.

6 Ne donu sanktaĵon al la hundoj, nek ĵetu viajn perlojn antaŭ la
porkoj; por ke ili ne premu ilin sub la piedoj, nek poste, sin turn-
inte, disŝiru vin.

7 Petu, kaj estos donite al vi; serĉu, kaj vi trovos; frapu, kaj estos
malfermite al vi; 8 ĉar ĉiu petanto ricevas, kaj la serĉanto trovas, kaj
al la frapanto estos malfermite. 9 Plue, kiu homo el vi, kies filo de li
petos panon, donos al li ŝtonon; 10 aŭ se li petos fiŝon, donos al li
serpenton? 11 Se do vi, estante malbonaj, scias doni bonajn dona-
cojn al viaj filoj, kiom pli certe via Patro, kiu estas en la ĉielo, do-
nos bonaĵojn al tiuj, kiuj petas de Li? 12 Ĉion ajn do, kion vi deziras,
ke la homoj faru al vi, vi ankaŭ faru al ili; ĉar ĉi tio estas la leĝo kaj
la profetoj.

13 Eniru tra la mallarĝa pordo, ĉar larĝa estas la pordego kaj vasta
estas la vojo kondukanta al la pereo, kaj multaj tra ĝi eniras. 14 Ĉar
mallarĝa estas la pordo kaj malvastigita estas la vojo kondukanta al
la vivo, kaj malmultaj ĝin trovas.

15 Gardu vin kontraŭ la falsaj profetoj, kiuj venas al vi en ŝafaj
feloj, sed interne estas rabemaj lupoj. 16 Per iliaj fruktoj vi konos ilin.
Ĉu el dornarbetoj oni kolektas vinberojn, aŭ el kardoj figojn? 17 Tiel
ĉiu bona arbo donas bonajn fruktojn, sed putra arbo donas malbo-

najn fruktojn. 18 Bona arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, nek
putra arbo doni bonajn fruktojn. 19 Ĉiu arbo, kiu ne donas bonan
frukton, estas dehakata kaj ĵetata en fajron. 20 Tial per iliaj fruktoj
vi konos ilin. 21 Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la
regnon de la ĉielo; sed tiu, kiu plenumas la volon de mia Patro, kiu
estas en la ĉielo. 22 Multaj diros al mi en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro,
ĉu ni ne profetis en via nomo, kaj en via nomo elpelis demonojn, kaj
en via nomo faris multajn potencaĵojn? 23 Kaj tiam mi konfesos al
ili: Mi neniam konis vin; foriĝu de mi, vi farantoj de maljusteco. 24
Tial ĉiu, kiu aŭdas ĉi tiujn miajn parolojn kaj plenumas ilin, estos
komparata al saĝa viro, kiu konstruis sian domon sur roko; 25 kaj
falis pluvo, kaj venis inundoj, kaj blovis ventoj, kaj albatis tiun do-
mon, kaj ĝi ne falis; ĉar ĝi estis fondita sur roko. 26 Kaj ĉiu, kiu aŭ-
das ĉi tiujn miajn parolojn kaj ne plenumas ilin, estos komparata al
viro malsaĝa, kiu konstruis sian domon sur la sablo; 27 kaj falis plu-
vo, kaj venis inundoj, kaj blovis ventoj, kaj sin ĵetis sur tiun domon,
kaj ĝi falis; kaj granda estis ĝia falo.

28 Kaj kiam Jesuo finis tiujn parolojn, la homamasoj miregis pri
lia instruado; 29 ĉar li instruis ilin, kiel havanta aŭtoritaton, kaj ne
kiel iliaj skribistoj.

Ĉapitro 8

1 Kaj kiam li malsupreniris de la monto, lin sekvis grandaj homama-
soj. 2 Kaj jen venis al li leprulo kaj adorkliniĝis al li, dirante: Sinjoro,
se vi volas, vi povas min purigi. 3 Kaj li etendis la manon kaj tuŝis lin,
dirante: Mi volas; estu purigita. Kaj tuj lia lepro estis purigita. 4 Kaj
Jesuo diris al li: Zorgu, ke vi diru al neniu. Sed iru, montru vin al la
pastro, kaj oferu la donon, kiun Moseo ordonis, por atesto al ili.

5 Kaj kiam li eniris en Kapernaumon, venis al li centestro, petante

lin, 6 kaj dirante: Sinjoro, mia knabo kuŝas paralizulo en la domo,
kaj terure suferas. 7 Kaj li diris al li: Mi venos, kaj sanigos lin. 8 Kaj
la centestro responde diris: Sinjoro, mi ne estas inda, ke vi venu sub
mian tegmenton; sed nur parolu vorte, kaj mia knabo saniĝos. 9 Ĉar
mi ankaŭ estas homo sub aŭtoritato, havante soldatojn sub mi; kaj
mi diras la ĉi tiu: Iru; kaj li iras; kaj al alia: Venu; kaj li venas; kaj al
mia sklavo: Faru ĉi tion; kaj li ĝin faras. 10 Kaj kiam Jesuo tion aŭ-
dis, li miris, kaj diris al la sekvantoj: Vere mi diras al vi, ke ĉe neniu
en Izrael mi trovis tiom da fido. 11 Kaj mi diras al vi, ke multaj ve-
nos el la oriento kaj la okcidento, kaj sidiĝos kun Abraham kaj Isaak
kaj Jakob en la regno de la ĉielo; 12 sed la filoj de la regno estos elĵe-
titaj en la eksteran mallumon; tie estos la plorado kaj la grincado de
dentoj. 13 Kaj Jesuo diris al la centestro: Iru; kiel vi kredis, tiel estu
farite al vi. Kaj lia knabo saniĝis en tiu sama horo.

14 Kaj kiam Jesuo venis en la domon de Petro, li vidis lian bopa-
trinon kuŝanta, malsana de febro. 15 Kaj li tuŝis ŝian manon, kaj la
febro forlasis ŝin; kaj ŝi leviĝis kaj servis al li. 16 Kaj kiam vesperiĝis,
oni venigis al li multajn demonhavantojn; kaj li elpelis la spiritojn
per vorto, kaj sanigis ĉiujn malsanulojn; 17 por ke plenumiĝu tio, kio
estis dirita per la profeto Jesaja, nome: Li mem prenis niajn mal-
fortaĵojn kaj portis niajn malsanojn.

18 Kaj kiam Jesuo vidis ĉirkaŭ si grandan homamason, li ordonis
transiri al la alia bordo. 19 Kaj venis unu skribisto, kaj diris al li: Maj-
stro, mi vin sekvos, kien ajn vi iros. 20 Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj
havas kavojn, kaj la birdoj de la ĉielo havas ripozejojn; sed la Filo
de homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon. 21 Kaj alia el la disĉiploj
diris al li: Sinjoro, permesu al mi unue iri kaj enterigi mian patron.
22 Sed Jesuo diris al li: Sekvu min, kaj lasu la mortintojn enterigi
siajn mortintojn.

23 Kaj kiam li eniris en ŝipeton, liaj disĉiploj lin sekvis. 24 Kaj jen

okazis granda malsereno sur la maro, tiel ke la ŝipeto estis kovrita
de la ondoj; sed li dormadis. 25 Kaj ili venis, kaj vekis lin, dirante:
Sinjoro, savu; ni pereas. 26 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj, ho
malgrandfiduloj? Tiam li leviĝis, kaj admonis la ventojn kaj la ma-
ron; kaj fariĝis granda sereno. 27 Kaj la homoj miregis, dirante: Kia
estas ĉi tiu, ke eĉ la ventoj kaj la maro lin obeas?

28 Kaj kiam li venis al la alia bordo, en la landon de la Gadaranoj,
lin renkontis du demonhavantoj, elvenante el inter la tomboj, tre
furiozaj, tiel, ke neniu povis preterpasi per tiu vojo. 29 Kaj jen ili kriis,
dirante: Kio estas inter ni kaj vi, ho Filo de Dio? ĉu vi venis ĉi tien,
por turmenti nin antaŭ la tempo? 30 Kaj malproksime de ili estis
granda grego da porkoj, paŝtiĝantaj tie. 31 Kaj la demonoj petegis lin,
dirante: Se vi elpelos nin, forsendu nin en la gregon da porkoj. 32 Kaj
li diris al ili: Iru. Kaj elirinte, ili foriris en la porkojn; kaj jen kuris la
tuta grego malsupren de la krutaĵo en la maron, kaj pereis en la
akvoj. 33 Kaj la paŝtistoj forkuris kaj iris en la urbon, kaj rakontis
ĉion, kaj pri la demonhavintoj. 34 Kaj jen la tuta urbo elvenis ren-
konte al Jesuo; kaj vidinte lin, ili petegis, ke li transiru el iliaj limoj.

Ĉapitro 9

1 Kaj enirinte en ŝipeton, li transiris, kaj venis en sian propran ur-
bon. 2 Kaj jen oni alportis al li paralizulon, kuŝantan sur lito; kaj Je-
suo, vidinte ilian fidon, diris al la paralizulo: Kuraĝu, filo, viaj pe-
koj estas pardonitaj. 3 Kaj jen iuj el la skribistoj diris en si: Ĉi tiu blas-
femas. 4 Kaj Jesuo, eksciante iliajn pensojn, diris: Kial vi pensas mal-
bonon en viaj koroj? 5 Ĉar kio estas pli facila, diri: Viaj pekoj estas
pardonitaj; aŭ diri: Leviĝu kaj piediru? 6 Sed por ke vi sciu, ke la Filo
de homo havas aŭtoritaton sur la tero pardoni pekojn—tiam li di-
ris al la paralizulo: Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru al via domo. 7 Kaj

li leviĝis, kaj iris al sia domo. 8 Kaj vidinte tion, la homamasoj timis,
kaj gloris Dion, kiu donis tian aŭtoritaton al homoj.

9 Kaj Jesuo, forpasante de tie, vidis viron nomatan Mateo, sid-
antan ĉe la impostejo; kaj li diris al li: Sekvu min. Kaj li stariĝis, kaj
sekvis lin.

10 Kaj dum li sidis ĉe manĝo en la domo, jen multaj impostistoj
kaj pekuloj venis kaj sidiĝis tie kun Jesuo kaj liaj disĉiploj. 11 Kaj vid-
inte tion, la Fariseoj diris al liaj disĉiploj: Kial via instruisto manĝas
kun impostistoj kaj pekuloj? 12 Kaj aŭdinte tion, li diris: Ne la sanu-
loj bezonas kuraciston, sed la malsanuloj. 13 Sed iru, kaj lernu, kion
signifas ĉi tio: Mi deziras bonfaradon, sed ne oferon; ĉar mi venis,
por alvoki ne justulojn, sed pekulojn.

14 Tiam alvenis al li la disĉiploj de Johano, dirante: Kial ni kaj la
Fariseoj fastas ofte, sed viaj disĉiploj ne fastas? 15 Kaj Jesuo diris al
ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo povas malĝoji, dum la fianĉo estas kun
ili? Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos prenita for de ili, kaj tiam
ili fastos. 16 Kaj neniu alkudras flikaĵon el nefulita drapo sur malnov-
an veston, ĉar la plenigaĵo forprenas de la vesto, kaj pli malbona
ŝiraĵo fariĝas. 17 Ankaŭ oni ne enverŝas novan vinon en malnovajn
felsakojn; alie la felsakoj krevos, kaj la vino elfluos, kaj la felsakoj
detruiĝos; sed oni enverŝas novan vinon en novajn felsakojn, kaj
ambaŭ konserviĝas.

18 Dum li tion parolis al ili, jen unu estro, alveninte, adorkliniĝis
al li, dirante: Mia filino ĵus mortis; sed venu kaj metu vian manon
sur ŝin, kaj ŝi vivos. 19 Kaj Jesuo leviĝis, kaj sekvis lin, kaj ankaŭ liaj
disĉiploj. 20 Kaj jen virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon,
venis malantaŭ lin kaj tuŝis la randon de lia mantelo; 21 ĉar ŝi diris
en si: Se mi nur tuŝos lian mantelon, mi estos sanigita. 22 Kaj Jesuo,
sin turninte kaj vidinte ŝin, diris: Kuraĝu, filino; via fido vin savis.
Kaj en tiu sama horo la virino resaniĝis. 23 Kaj Jesuo, veninte en la

domon de la estro kaj vidinte la flutistojn kaj la homamason bru-
antajn, 24 diris: Foriru; ĉar la knabineto ne mortis, sed dormas. Kaj
ili mokridis lin. 25 Sed kiam la homamaso estis elpelita, li eniris, kaj
prenis ŝian manon; kaj la knabineto leviĝis. 26 Kaj disiris tiu famo en
tiun tutan regionon.

27 Kaj kiam Jesuo foriris de tie, du blinduloj sekvis lin, kriante kaj
dirante: Kompatu nin, ho filo de David. 28 Kaj kiam li venis en la
domon, la blinduloj alvenis al li, kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi kredas,
ke mi povas fari ĉi tion? Ili diris al li: Jes, Sinjoro. 29 Tiam li tuŝis iliajn
okulojn, dirante: Estu al vi laŭ via fido. 30 Kaj iliaj okuloj mal-
fermiĝis. Kaj Jesuo severe ordonis al ili: Gardu vin, ke neniu tion
sciu. 31 Sed elirinte, ili disvastigis lian famon en tiu tuta regiono.

32 Kaj dum ili eliris, jen oni alportis al li mutan demonhavanton.
33 Kaj kiam la demono estis elpelita, la mutulo parolis; kaj la homa-
masoj miris, dirante: Neniam tia afero estas vidita en Izrael. 34 Sed
la Fariseoj diris: Per la estro de la demonoj li elpelas demonojn.

35 Kaj Jesuo trairis ĉiujn urbojn kaj vilaĝojn, instruante en iliaj
sinagogoj, kaj predikante la evangelion de la regno, kaj sanigante
ĉian malsanon kaj ĉian malfortaĵon. 36 Kaj vidante la homamasojn,
li estis kortuŝita pri ili, ĉar ili estis mizerigitaj kaj disigitaj, kiel ŝa-
foj ne havantaj paŝtiston. 37 Tiam li diris al siaj disĉiploj: La rikolto
ja estas abunda, sed la laborantoj estas malmultaj. 38 Petu do la Sinj-
oron de la rikolto, ke Li sendu laborantojn en Sian rikolton.

Ĉapitro 10

1 Kaj li alvokis al si la dek du disĉiplojn, kaj donis al ili aŭtoritaton
super malpuraj spiritoj, por elpeli ilin, kaj por sanigi ĉian malsanon
kaj ĉian malfortaĵon.

2 Kaj la nomoj de la dek du apostoloj estas jenaj: la unua, Simon,

kiu estis nomata Petro, kaj lia frato Andreo, Jakobo, filo de Zebe-
deo, kaj lia frato Johano, 3 Filipo kaj Bartolomeo, Tomaso, kaj Ma-
teo, impostisto, Jakobo, filo de Alfeo, kaj Tadeo, 4 Simon, la Fervo-
rulo, kaj Judas Iskariota, kiu ankaŭ perfidis lin. 5 Ĉi tiujn dek du Je-
suo forsendis, kaj ordonis al ili, dirante:

Ne iru vojon de nacianoj, kaj ne eniru en urbon de Samarianoj;
6 sed iru prefere al la perditaj ŝafoj de la domo de Izrael. 7 Kaj dum
vi iros, prediku, dirante: La regno de la ĉielo alproksimiĝis. 8 Malsa-
nulojn sanigu, mortintojn levu, leprulojn purigu, demonojn elpelu:
donace vi ricevis, donace donu. 9 Ne provizu oron nek arĝenton nek
kupron en viajn zonojn, 10 nek saketon por vojaĝo, nek du tunikojn,
nek ŝuojn, nek bastonon; ĉar la laboranto meritas sian nutraĵon. 11
Kaj en iu ajn urbo aŭ vilaĝo, en kiun vi eniros, demandu, kiu tie es-
tas inda; kaj loĝu tie, ĝis vi foriros. 12 Kaj venante en la domon, sa-
lutu ĝin. 13 Kaj se la domo estas inda, via paco venu sur ĝin; sed se
ĝi ne estas inda, via paco revenu al vi. 14 Kaj se iu ne akceptos vin,
nek aŭskultos viajn vortojn, tiam forirante el tiu domo aŭ tiu urbo,
deskuu la polvon de viaj piedoj. 15 Vere mi diras al vi: Pli elporteble
estos por la lando de Sodom kaj Gomora en la tago de juĝado, ol
por tiu urbo.

16 Jen mi forsendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj; estu do pru-
dentaj kiel serpentoj, kaj simplaj kiel kolomboj. 17 Sed gardu vin
kontraŭ la homoj; ĉar ili transdonos vin al sinedrioj, kaj en siaj si-
nagogoj ili vin skurĝos; 18 kaj antaŭ provincestrojn kaj reĝojn vi es-
tos kondukitaj pro mi, por atesto al ili kaj al la nacianoj. 19 Sed kiam
ili transdonos vin, ne zorgu, kiel aŭ kion vi parolos; ĉar estos donita
al vi en tiu horo tio, kion vi parolos. 20 Ĉar parolas ne vi, sed la Spi-
rito de via Patro parolas en vi. 21 Kaj frato transdonos fraton al mor-
to, kaj patro filon; kaj infanoj ribelos kontraŭ gepatroj kaj mortigos
ilin. 22 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo; sed kiu persis-

tos ĝis la fino, tiu estos savita. 23 Kaj kiam oni vin persekutos en unu
urbo, forkuru en alian; ĉar vere mi diras al vi: Vi ne trairos la urbojn
de Izrael, antaŭ ol venos la Filo de homo.

24 Disĉiplo ne estas super sia instruanto, nek sklavo super sia sinj-
oro. 25 Sufiĉas por la disĉiplo, ke li estu kiel lia instruanto, kaj la sklavo,
kiel lia sinjoro. Se oni nomis la dommastron Baal-Zebub, kiom pli
ankaŭ liajn domanojn! 26 Tial ne timu ilin, ĉar nenio estas kovrita, kio
ne estos elmontrita, kaj nenio kaŝita, kio ne estos konigita. 27 Kion mi
diras al vi en la mallumo, tion parolu en la lumo; kaj kion vi aŭdas en
la orelon, tion proklamu sur la tegmentoj. 28 Kaj ne timu tiujn, kiuj
mortigas la korpon, sed ne povas mortigi la animon; sed prefere timu
Tiun, kiu povas pereigi kaj animon kaj korpon en Gehena. 29 Ĉu oni
ne vendas du paserojn por asaro? tamen unu el ili ne falos teren sen
via Patro; 30 sed eĉ la haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj. 31 Tial ne
timu; vi valoras pli, ol multaj paseroj. 32 Ĉiun do, kiu konfesos mian
antaŭ homoj, mi ankaŭ konfesos antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉie-
lo. 33 Sed kiu malkonfesos min antaŭ homoj, tiun mi ankaŭ malkon-
fesos antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

34 Ne supozu, ke mi venis, por enkonduki pacon sur la teron; mi
venis, por enkonduki ne pacon, sed glavon. 35 Ĉar mi venis, por kon-
traŭmeti viron kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patri-
non, kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon; 36 kaj la domanoj de
homo estos liaj malamikoj. 37 Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol
min, tiu ne estas inda je mi; kaj kiu amas filon aŭ filinon pli ol min,
tiu ne estas inda je mi. 38 Kaj kiu ne prenas sian krucon kaj sekvas
post mi, tiu ne estas inda je mi. 39 Kiu trovas sian vivon, tiu ĝin per-
dos; kaj kiu perdas sian vivon pro mi, tiu ĝin trovos.

40 Kiu vin akceptas, tiu min akceptas; kaj kiu min akceptas, tiu
akceptas Tiun, kiu min sendis. 41 Kiu akceptas profeton en la nomo
de profeto, tiu ricevos rekompencon de profeto; kaj kiu akceptas

justulon en la nomo de justulo, tiu ricevos rekompencon de justu-
lo. 42 Kaj kiu trinkigos nur tason da malvarma akvo al unu el ĉi tiuj
malgranduloj en la nomo de disĉiplo, vere mi diras al vi, tiu neniel
perdos sian rekompencon.

Ĉapitro 11

1 Kaj kiam Jesuo finis siajn ordonojn al siaj dek du disĉiploj, li for-
iris de tie, por instrui kaj prediki en iliaj urboj.
2 Kaj kiam Johano aŭdis en la malliberejo pri la faroj de Kristo,
li sendis per siaj disĉiploj, 3 por diri al li: Ĉu vi estas la venonto, aŭ
ĉu ni atendu alian? 4 Kaj Jesuo responde diris al ili: Iru kaj sciigu al
Johano tion, kion vi aŭdas kaj vidas: 5 blinduloj ricevas vidpovon,
kaj lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj surduloj aŭdas, kaj
mortintoj leviĝas, kaj al malriĉuloj evangelio estas predikata. 6 Kaj
feliĉa estas ĉiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi. 7 Kaj kiam ili foriris, Jesuo
komencis paroli al la homamasoj pri Johano: Kion vi eliris en la
dezerton por rigardi? ĉu junkon skuatan de la vento? 8 Sed kion vi
eliris por vidi? ĉu homon mole vestitan? Jen tiuj, kiuj portas molajn
vestojn, troviĝas en domoj de reĝoj. 9 Sed kion vi eliris por vidi? ĉu
profeton? Jes, mi diras al vi, kaj multe pli ol profeton. 10 Ĉar li estas
tiu, pri kiu estas skribite:

Jen Mi sendos Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos antaŭ vi vian vojon.

11 Vere mi diras al vi: Inter naskitoj de virinoj ne aperis iu pli
granda ol Johano, la Baptisto; tamen tiu, kiu estas nur malgranda
en la regno de la ĉielo, estas pli granda ol li. 12 Kaj de post la tagoj
de Johano, la Baptisto, ĝis nun, la regno de la ĉielo estas perforta-
ta, kaj perfortuloj kaptas ĝin. 13 Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profe-
tis ĝis Johano. 14 Kaj se vi volas tion ricevi, tiu estas Elija, kiu estis

venonta. 15 Kiu havas orelon por aŭdi, tiu aŭdu. 16 Sed al kio mi
komparu ĉi tiun generacion? Ĝi similas al infanoj, kiuj sidas sur la
placoj, kaj vokas al la ceteraj, 17 dirante: Ni flutis al vi, kaj vi ne dan-
cis; ni lamentis, kaj vi ne ploris. 18 Ĉar venis Johano, nek manĝante
nek trinkante, kaj ili diras: Li havas demonon. 19 La Filo de homo
venis, manĝante kaj trinkante, kaj ili diras: Jen manĝegulo kaj vin-
drinkulo, amiko de impostistoj kaj pekuloj! Kaj la saĝeco estas pra-
vigita de siaj faroj.

20 Tiam li komenci riproĉi la urbojn, en kiuj estis faritaj la plej
multaj el liaj potencaj faroj; ĉar ili ne pentis. 21 Ve al vi, Ĥorazin! Ve
al vi, Betsaida! Ĉar se en Tiro kaj Cidon estus faritaj tiuj potencaĵoj,
kiuj estas faritaj en vi, antaŭ longe ili jam pentus en sakaĵo kaj cind-
ro. 22 Tamen mi diras al vi: Estos pli elporteble por Tiro kaj Cidon
en la tago de juĝado, ol por vi. 23 Kaj vi, Kapernaum! ĉu vi estos al-
tigita ĝis la ĉielo? vi malsupreniĝos ĝis Hades; ĉar se en Sodom es-
tus faritaj tiuj potencaĵoj, kiuj estas faritaj en vi, ĝi restus ĝis hodiaŭ.
24 Tamen mi diras al vi: Estos pli elporteble por la lando de Sodom
en la tago de juĝado, ol por vi.

25 En tiu tempo Jesuo ekparolis kaj diris: Mi Vin gloras, ho Pa-
tro, Sinjoro de la ĉielo kaj la tero, ke tion Vi kaŝis for de saĝuloj kaj
prudentuloj, kaj malkaŝis al infanoj; 26 jes, Patro, ĉar tiel estis bone
antaŭ Vi. 27 Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro, kaj neniu ko-
nas la Filon krom la Patro, nek iu konas la Patron krom la Filo, kaj
tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi Lin. 28 Venu al mi ĉiuj, kiuj estas la-
borantaj kaj ŝarĝitaj, kaj mi vin ripozigos. 29 Metu sur vin mian ju-
gon, kaj lernu ĉe mi, ĉar mi estas milda kaj korhumila; kaj vi trovos
ripozon por viaj animoj. 30 Ĉar mia jugo estas facila, kaj mia ŝarĝo
estas malpeza.

Ĉapitro 12

1 En tiu tempo Jesuo iris en sabato tra la grenkampoj, kaj liaj dis-
ĉiploj malsatis, kaj komencis deŝiri spikojn, kaj manĝi. 2 Sed la Fa-
riseoj, vidinte, diris al li: Jen viaj disĉiploj faras tion, kio ne estas
permesata en sabato. 3 Sed li diris al ili: Ĉu vi ne legis, kion faris
David, kiam malsatis li kaj liaj kunuloj? 4 ke li eniris en la domon de
Dio, kaj manĝis la panojn de propono, kiujn manĝi ne estis perme-
sate al li, nek al liaj kunuloj, sed nur al la pastroj? 5 Kaj ĉu vi ne le-
gis en la leĝo, kiel en sabato la pastroj en la templo profanas la sa-
baton kaj estas senkulpaj? 6 Sed mi diras al vi, ke alestas ĉi tie io pli
granda ol la templo. 7 Sed se vi komprenus, kion signifas ĉi tio: Mi
deziras bonfaradon, sed ne oferon; vi ne kondamnus la senkulpajn.
8 Ĉar la Filo de homo estas sinjoro de la sabato.

9 Kaj li foriris de tie, kaj eniris en ilian sinagogon; 10 kaj jen viro,
havanta manon velkintan. Kaj oni demandis al li, dirante: Ĉu estas
permesate sanigi en sabato? por ke ili povu lin akuzi. 11 Kaj li diris
al ili: Kiu el vi, havanta unu ŝafon, se ĝi falos en fosaĵon en sabato,
ne ekprenos kaj levos ĝin? 12 Kiom do viro superas ŝafon! Tial estas
permesate bonfari en sabato. 13 Tiam li diris al la viro: Etendu vian
manon. Kaj ĉi tiu etendis ĝin, kaj ĝi tute resaniĝis kiel la alia. 14 Sed
la Fariseoj eliris, kaj konsiliĝis kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi. 15
Kaj Jesuo, eksciante, foriris de tie, kaj multaj lin sekvis; kaj li sani-
gis ilin ĉiujn, 16 kaj admonis ilin, ke ili ne konatigu lin; 17 por ke ple-
numiĝu tio, kio estis dirita per la profeto Jesaja, nome:

18 Jen estas Mia servanto, kiun Mi elektis,
Mia amata, en kiu Mia animo havas plezuron.
Mi metos Mian Spiriton sur lin;
Kaj li proklamos justecon al la nacioj. 19 Li ne disputados, nek
laŭte krios;

Kaj oni ne aŭdos sur la stratoj lian voĉon. 20 Kanon rompetitan
li ne rompos,
Kaj meĉon senfajriĝantan li ne estingos,
Ĝis li elsendos juĝon por venko. 21 Kaj al lia nomo esperos la na-
cioj.
22 Tiam oni kondukis al li demonhavanton, blindan kaj mutan;
kaj li sanigis lin, tiel ke la mutulo parolis kaj vidis. 23 Kaj miris ĉiuj
homamasoj, kaj diris: Ĉu ĉi tiu estas la filo de David? 24 Sed la Fa-
riseoj, aŭdinte, diris: Ĉi tiu ne elpelas demonojn krom per Baal-Ze-
bub, estro de la demonoj. 25 Kaj sciante iliajn pensojn, li diris al ili:
Ĉiu regno dividita kontraŭ si dezertiĝas, kaj ĉiu urbo aŭ domo di-
vidita kontraŭ si ne staridos; 26 kaj se Satano elpelas Satanon, li es-
tas dividita kontraŭ si; kiel do staros lia regno? 27 Kaj se mi per Baal-
Zebub elpelas demonojn, per kiu viaj filoj elpelas ilin? tial ili estos
viaj juĝantoj. 28 Sed se mi per la Spirito de Dio elpelas demonojn,
tiam la regno de Dio estas veninta sur vin. 29 Kaj kiel oni povas eniri
en la domon de la fortulo kaj trarabi liajn posedaĵojn, se unue li ne
ligos la fortulon? kaj poste li trarabos lian domon. 30 Kiu ne estas
kun mi, tiu estas kontraŭ mi; kaj kiu ne kolektas kun mi, tiu disĵe-
tas. 31 Tial mi diras al vi: Ĉia peko kaj ĉia blasfemo estos pardonita
el homoj; sed la blasfemo kontraŭ la Spirito ne estos pardonita. 32
Kaj al iu, kiu parolos vorton kontraŭ la Filo de homo, tio estos par-
donita; sed al iu, kiu parolos kontraŭ la Sankta Spirito, tio ne estos
pardonita en ĉi tiu mondo, nek en la venonta. 33 Aŭ faru la arbon
bona kaj ĝian frukton bona, aŭ faru la arbon malbona kaj ĝian fruk-
ton malbona; ĉar la arbo estas konata per la frukto. 34 Ho vipuridoj!
kiel vi povas paroli bonaĵojn, estante malbonaj? ĉar el la abundo de
la koro la buŝo parolas. 35 La bona homo el sia bona trezoro elme-
tas bonaĵojn; kaj la malbona homo el sia malbona trezoro elmetas
malbonaĵojn. 36 Kaj mi diras al vi, ke pro ĉiu senutila vorto, kiun

homoj parolos, ili donos respondon en la tago de juĝado. 37 Ĉar laŭ
viaj vortoj vi estos pravigitaj, kaj laŭ viaj vortoj vi estos kondamnitaj.
38 Tiam iuj el la skribistoj kaj Fariseoj respondis al li, dirante:
Majstro, ni deziras vidi signon de vi. 39 Sed li respondis kaj diris al
ili: Malbona kaj adultema generacio serĉas signon; kaj neniu signo
estos donita al ĝi krom la signo de la profeto Jona; 40 ĉar kiel Jona
estis tri tagojn kaj tri noktojn en la ventro de la marmonstro, tiel la
Filo de homo estos tri tagojn kaj tri noktojn en la koro de la tero.
41 Viroj Nineveanoj staros en la juĝado kun ĉi tiu generacio, kaj
kondamnos ĝin; ĉar ili pentis pro la predikado de Jona; kaj jen iu pli
granda ol Jona estas ĉi tie. 42 La reĝino de la sudo leviĝos en la juĝ-
ado kun ĉi tiu generacio, kaj kondamnos ĝin; ĉar ŝi venis el la finoj
de la tero, por aŭskulti la saĝon de Salomono; kaj jen iu pli granda
ol Salomono estas ĉi tie. 43 Sed kiam la malpura spirito eliras el ho-
mo, ĝi trairas tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon, sed ne trovas ĝin.
44 Tiam ĝi diras: Mi reiros al mia domo, el kie mi eliris. Kaj alveninte,
ĝi trovas ĝin vakanta, balaita, kaj ornamita. 45 Tiam ĝi iras, kaj kun-
prenas al si sep aliajn spiritojn pli malbonajn ol ĝi mem, kaj ili eni-
ras kaj loĝas tie; kaj la fina stato de tiu homo fariĝas pli malbona,
ol la unua. Tiel estos ankaŭ al ĉi tiu malbona generacio.

46 Dum li ankoraŭ parolis al la homamasoj, jen lia patrino kaj liaj
fratoj staris ekstere, dezirantaj paroli kun li. 47 Kaj iu diris al li: Jen
via patrino kaj viaj fratoj staras ekstere, dezirantaj paroli kun vi. 48
Sed li responde diris al tiu, kiu parolis al li: Kiu estas mia patrino?
kaj kiuj estas miaj fratoj? 49 Kaj etendinte la manon al siaj disĉiploj,
li diris: Jen mia patrino kaj miaj fratoj! 50 Ĉar kiu ajn faros la volon
de mia Patro, kiu estas en la ĉielo, tiu estas mia frato kaj mia frati-
no kaj mia patrino.

Ĉapitro 13

1 En tiu tago Jesuo eliris el la domo kaj sidiĝis apud la maro. 2 Kaj
kolektiĝis al li grandaj homamasoj, tiel ke li eniris en ŝipeton, kaj
sidis; kaj la tuta homamaso staris sur la marbordo. 3 Kaj li multe
parolis al ili per paraboloj, dirante: Jen semisto eliris, por semi; 4 kaj
dum li semis, iuj semoj falis apud la vojo, kaj la birdoj venis kaj
formanĝis ilin; 5 kaj aliaj falis sur ŝtonajn lokojn, kie ili ne havis
multe da tero; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili ne havis profundecon de
tero; 6 kaj kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis, kaj ĉar ili ne havis rad-
ikon, ili forvelkis. 7 Kaj aliaj falis inter dornojn, kaj la dornoj kres-
kis kaj sufokis ilin; 8 kaj aliaj falis sur la bonan teron, kaj donis fruk-
ton, jen centoble, jen sesdekoble, jen tridekoble. 9 Kiu havas orelojn,
tiu aŭdu.

10 Kaj la disĉiploj venis, kaj diris al li: Kial vi parolas al ili per pa-
raboloj? 11 Kaj li respondis kaj diris al ili: Al vi estas donite scii la
misterojn de la regno de la ĉielo, sed al ili ne estas donite. 12 Ĉar kiu
ajn havas, al tiu estos donite, kaj li havos abundon; sed kiu ajn ne
havas, for de tiu estos prenita eĉ tio, kion li havas. 13 Tial mi paro-
las al ili per paraboloj; ĉar vidante, ili ne rimarkas, kaj aŭdante, ili
ne aŭdas nek komprenas. 14 Kaj por ili plenumiĝis tiu profetaĵo de
Jesaja, kiu diras:

Aŭdante, vi aŭdos, sed ne komprenos;
Kaj vidante, vi vidos, sed ne rimarkos;
15 Ĉar la koro de tiu popolo grasiĝis,
Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare,
Kaj siajn okulojn ili fermis;
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj,
Kaj ne aŭdu per siaj oreloj,
Kaj ne komprenu per sia koro,
Kaj ne rekonvertiĝu,

Kaj ke Mi ne sanigu ilin.

16 Sed feliĉaj estas viaj okuloj, ĉar ili vidas; kaj viaj oreloj, ĉar ili
aŭdas. 17 Vere mi diras al vi, ke multaj profetoj kaj justuloj deziris
vidi tion, kion vi vidas, sed ili ne vidis; kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas,
sed ili ne aŭdis. 18 Vi do aŭdu la parabolon de la semisto. 19 Kiam iu
aŭdas la vorton de la regno kaj ne komprenas ĝin, tiam venas la
malbonulo, kaj forprenas tion, kio estas semita en lia koro. Ĉi tiu
estas la ricevinta semon apud la vojo. 20 Kaj tiu, kiu ricevis semon
sur la ŝtonaj lokoj, estas tiu, kiu aŭdas la vorton kaj tuj kun ĝojo ak-
ceptas ĝin; 21 sed li ne havas radikon en si, sed restas nur portem-
pe, kaj kiam venas sufero aŭ persekuto pro la vorto, tuj li falpuŝiĝas.
22 Kaj kiu ricevis semon inter la dornoj, estas tiu, kiu aŭdas la vor-
ton; sed la zorgoj de la mondo kaj la trompo de riĉo sufokas la vor-
ton, kaj li fariĝas senfrukta. 23 Kaj kiu ricevis semon sur la bona tero,
estas tiu, kiu aŭdas la vorton kaj komprenas ĝin; kaj tiu ja portas
frukton, kaj donas, jen centoble, jen sesdekoble, jen tridekoble.

24 Alian parabolon li proponis al ili, dirante: La regno de la ĉie-
lo similas al homo, kiu semis bonan semon en sia kampo; 25 sed
dum homoj dormis, lia malamiko venis kaj semis lolon meze de la
tritiko, kaj foriris. 26 Kaj kiam la trunketo kreskis kaj donis frukton,
tiam aperis ankaŭ la lolo. 27 Kaj la sklavoj de la dommastro venis, kaj
diris al li: Sinjoro, ĉu vi ne semis bonan semon en via kampo? De kie
do ĝi havas lolon? 28 Kaj li diris al ili: Iu malamiko faris tion. Kaj la
sklavoj diris al li: Ĉu vi do volas, ke ni iru kaj kolektu ĝin? 29 Sed li
diris: Ne; por ke, kolektante la lolon, vi ne elradikigu ankaŭ la tri-
tikon. 30 Lasu al ambaŭ kreski kune ĝis la rikolto; kaj en la tempo de
la rikolto mi diros al la rikoltistoj: Kolektu unue la lolon, kaj ligu ĝin
en faskojn, por bruligi ĝin; sed kolektu la tritikon en mian grenejon.

31 Alian parabolon li proponis al ili, dirante: La regno de la ĉie-
lo similas al sinapa semeto, kiun viro prenis kaj semis en sia kam-

po; 32 ĝi vere estas pli malgranda ol ĉiuj semoj, sed kreskinte, ĝi
estas pli granda ol la legomoj, kaj fariĝas arbo, tiel ke venas la bir-
doj de la ĉielo kaj loĝas en ĝiaj branĉoj.

33 Alian parabolon li parolis al ili: La regno de la ĉielo similas al
fermentaĵo, kiun virino prenis kaj kaŝis en tri mezurojn da faruno,
ĝis la tuto fermentis.

34 Ĉion tion parolis Jesuo per paraboloj al la homamasoj, kaj sen
parabolo li parolis nenion al ili; 35 por ke plenumiĝu tio, kio estis
dirita per la profeto, nome:

Mi malfermos per sentenco mian buŝon;
Mi eldiros enigmojn el tempo antikva.

36 Tiam forsendinte la homamasojn, li venis en la domon; kaj liaj
disĉiploj venis al li, dirante: Klarigu al ni la parabolon pri la lolo de
la kampo. 37 Kaj responde li diris: Tiu, kiu semas la bonan semon,
estas la Filo de homo; 38 kaj la kampo estas la mondo; kaj la bonaj
semoj estas la filoj de la regno; kaj la lolo estas la filoj de la mal-
bonulo; 39 kaj la malamiko, kiu ilin semis, estas la diablo; kaj la ri-
kolto estas la fino de la mondaĝo; kaj la rikoltistoj estas anĝeloj. 40
Kiel do la lolo estas kolektita kaj bruligita per fajro, tiel estos ĉe la
fino de la mondaĝo. 41 La Filo de homo elsendos siajn anĝelojn, kaj
ili kolektos el lia regno ĉiun falpuŝilon, kaj ĉiujn, kiuj faras maljuste-
con, 42 kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro; tie estos la plorado kaj la
grincado de dentoj. 43 Tiam la justuloj brilos kiel la suno en la reg-
no de sia Patro. Kiu havas orelojn, tiu aŭdu.

44 La regno de la ĉielo similas al kaŝita en kampo trezoro, kiun
viro trovis kaj kaŝis, kaj pro ĝojo li iras kaj vendas ĉion, kion li po-
sedas, kaj aĉetas tiun kampon.

45 Cetere, la regno de la ĉielo similas al komercisto, serĉanta be-
lajn perlojn; 46 kaj trovinte unu multevaloran perlon, li iris kaj ven-
dis ĉion, kion li posedis, kaj aĉetis ĝin.

47 Plue, la regno de la ĉielo similas al reto, kiu estis ĵetita en la
maron kaj kolektis el ĉiu speco, 48 kaj kiun, kiam ĝi pleniĝis, oni
suprentiris al la marbordo; kaj sidiĝinte, ili kolektis la bonajn en
ujojn, sed la malbonajn ili ĵetis eksteren. 49 Tiel estos en la fino de
la mondaĝo: la anĝeloj eliros, kaj apartigos la malbonulojn el inter
la justuloj, 50 kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro; tie estos la plora-
do kaj la grincado de dentoj.

51 Ĉu vi komprenis ĉion tion? Ili diris al li: Jes. 52 Kaj li diris al ili:
Tial ĉiu skribisto, disĉipligita en la regnon de la ĉielo, similas al
dommastro, kiu elportas el sia trezorejo objektojn novajn kaj mal-
novajn.

53 Kaj kiam Jesuo finis tiujn parabolojn, li foriris de tie. 54 Kaj ven-
inte en sian patrujon, li instruis ilin en ilia sinagogo, tiel ke ili mi-
ris, kaj diris: De kie ĉi tiu viro havas tian saĝecon kaj la potencaĵojn?
55 Ĉu ĉi tiu ne estas la filo de la ĉarpentisto? ĉu lia patrino ne estas
nomata Maria? kaj liaj fratoj Jakobo kaj Joses kaj Simon kaj Judas?
56 Kaj ĉu liaj fratinoj ne estas ĉiuj ĉe ni? De kie do li ĉion tion havas?
57 Kaj ili ofendiĝis pro li. Sed Jesuo diris al ili: Profeto ne estas sen
honoro, krom en sia patrujo kaj en sia domo. 58 Kaj pro ilia nekrede-
mo li faris tie ne multajn potencaĵojn.

Ĉapitro 14

1 En tiu tempo la tetrarĥo Herodo aŭdis la famon pri Jesuo, 2 kaj
diris al siaj servantoj: Tiu estas Johano, la Baptisto; li leviĝis el la
mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj energias en li. 3 Ĉar Herodo jam
arestis Johanon kaj ligis lin kaj metis lin en malliberejon pro Hero-
dias, kiu estis edzino de lia frato Filipo. 4 Ĉar Johano diris al li: Ne
decas, ke vi havu ŝin. 5 Kaj dezirante mortigi lin, li timis la popolon,
ĉar oni opiniis lin profeto. 6 Sed kiam venis la naskotaga festo de

Herodo, la filino de Herodias dancis en la mezo, kaj plaĉis al Hero-
do. 7 Tiam li ĵure promesis doni al ŝi ion ajn, kion ŝi petos. 8 Kaj ŝi,
instigite de sia patrino, diris: Donu al mi ĉi tie sur plado la kapon
de Johano, la Baptisto. 9 Kaj la reĝo malĝojis; tamen pro siaj ĵuroj kaj
pro la kunmanĝantoj li ordonis doni ĝin; 10 kaj sendinte, li senka-
pigis Johanon en la malliberejo. 11 Kaj oni alportis lian kapon sur
plado, kaj donis ĝin al la knabino, kaj ŝi alportis ĝin al sia patrino.
12 Kaj liaj disĉiploj venis kaj forportis la korpon kaj enterigis ĝin, kaj
ili iris kaj rakontis tion al Jesuo.

13 Kaj Jesuo, aŭdinte, foriris de tie en ŝipeto al dezerta loko apar-
te; kaj la homamasoj, aŭdinte, sekvis lin, piedirante el la urboj. 14 Kaj
li elvenis, kaj vidis grandan homamason, kaj li kortuŝiĝis pri ili, kaj
sanigis iliajn malsanulojn. 15 Kaj kiam venis la vespero, liaj disĉiploj
venis al li, dirante: La loko estas dezerta, kaj la horo jam pasis; for-
sendu la homamason, por ke ili iru en la vilaĝojn kaj aĉetu por si
manĝaĵon. 16 Sed Jesuo diris al ili: Ili ne bezonas foriri; vi donu al ili
manĝi. 17 Kaj ili diris al li: Ni nenion havas ĉi tie, krom kvin panoj
kaj du fiŝoj. 18 Kaj li diris: Alportu ilin ĉi tien al mi. 19 Kaj li ordonis
al la homamasoj sidiĝi sur la herbo; kaj li prenis la kvin panojn kaj
la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li benis kaj dispecigis
la panojn, kaj donis al la disĉiploj, kaj la disĉiploj al la homamasoj.
20 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolektis da postrestintaj frag-
mentoj dek du plenajn korbojn. 21 Kaj la manĝantoj estis ĉirkaŭ kvin
mil viroj, krom virinoj kaj infanoj.

22 Kaj tuj li devigis la disĉiplojn eniri en la ŝipeton kaj iri antaŭ
li al la alia bordo, ĝis li forsendos la homamason. 23 Kaj forsendin-
te la homamason, li supreniris sur la monton sola, por preĝi; kaj
kiam vesperiĝis, li estis tie sola. 24 Sed la ŝipeto jam estis meze de la
maro, turmentata de la ondoj; ĉar la vento estis kontraŭa. 25 Kaj en
la kvara gardoparto de la nokto li venis al ili, irante sur la maro. 26

Sed la disĉiploj, vidante lin iranta sur la maro, maltrankviliĝis, dir-
ante: Jen fantomo; kaj ili ekkriis pro timo. 27 Sed tuj Jesuo parolis al
ili, dirante: Kuraĝu; ĝi estas mi; ne timu. 28 Kaj responde al li Petro
diris: Sinjoro, se ĝi estas vi, ordonu min veni al vi sur la akvo. 29 Kaj
li diris: Venu. Kaj Petro, malsuprenirinte el la ŝipeto, iris sur la akvo,
por veni al Jesuo. 30 Sed vidante la venton, li timis, kaj komencan-
te subakviĝi, li ekkriis, dirante: Sinjoro, savu min. 31 Kaj tuj Jesuo
etendis la manon kaj ektenis lin, dirante al li: Ho malgrandfidulo,
kial vi dubis? 32 Kaj kiam ili supreniris en la ŝipeton, la vento ĉesiĝis.
33 Kaj tiuj, kiuj estis en la ŝipeto, adorkliniĝis al li, dirante: Vere vi
estas Filo de Dio.

34 Kaj transirinte, ili alvenis teren ĉe Genesaret. 35 Kaj kiam la vi-
roj de tiu loko ekkonis lin, ili sendis en la tutan ĉirkaŭaĵon, kaj ve-
nigis al li ĉiujn malsanulojn; 36 kaj ili petis lin, ke ili nur tuŝu la ran-
don de lia mantelo; kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, estis tute resanigitaj.

Ĉapitro 15

1 Tiam alvenis al Jesuo el Jerusalem Fariseoj kaj skribistoj, dirante:
2 Kial viaj disĉiploj transpaŝas la tradicion de la antaŭuloj? ĉar ili ne
lavas siajn manojn, kiam ili manĝas panon. 3 Kaj li responde diris al
ili: Kial vi ankaŭ transpaŝas la ordonon de Dio per via tradicio? 4 Ĉar
Dio diris: Respektu vian patron kaj vian patrinon; kaj: Kiu malbe-
nas sian patron aŭ sian patrinon, tiu nepre mortu. 5 Sed vi diras: Se
iu diros al sia patro aŭ al sia patrino: Oferdono estu tio, per kio vi
povus profiti de mi, 6 tiu ne devas respekti sian patron aŭ sian pa-
trinon. Kaj vi vantigis la vorton de Dio per via tradicio. 7 Ho hipo-
krituloj, bone profetis Jesaja pri vi, dirante:

8 Ĉi tiu popolo honoras Min per siaj lipoj,
Sed ilia koro estas malproksime de Mi. 9 Sed vane ili Min adoras,

Instruante kiel doktrinojn ordonojn de homoj.
10 Kaj alvokinte al si la homamason, li diris al ili: Aŭskultu kaj
komprenu: 11 Ne tio, kio eniras en la buŝon, profanas la homon; sed
kio eliras el la buŝo, tio profanas la homon. 12 Tiam veninte, la dis-
ĉiploj diris al li: Ĉu vi scias, ke la Fariseoj ofendiĝis, kiam ili aŭdis
tiun diron? 13 Sed li responde diris: Ĉiu kreskaĵo, kiun mia ĉiela Pa-
tro ne plantis, estos elradikigita. 14 Lasu ilin; ili estas blindaj kondu-
kantoj de blinduloj. Kaj se blindulo kondukas blindulon, ambaŭ fa-
los en fosaĵon. 15 Kaj Petro responde diris al li: Klarigu al ni tiun pa-
rabolon. 16 Kaj li diris: Ĉu vi ankaŭ estas eĉ ankoraŭ sen kompreno?
17 Ĉu vi ne konscias, ke ĉio, eniranta en la buŝon, pasas en la vent-
ron kaj estas elĵetata en apartan lokon? 18 Sed tio, kio eliras el la
buŝo, elvenas el la koro, kaj profanas la homon. 19 Ĉar el la koro eli-
ras malvirtaj pensoj, mortigoj, adultoj, malĉastaĵoj, ŝteloj, falsate-
stoj, blasfemoj: 20 jen tio, kio profanas la homon, sed manĝi kun
manoj nelavitaj ne profanas la homon.

21 Kaj elirinte de tie, Jesuo foriris en la regionojn apud Tiro kaj
Cidon. 22 Kaj jen virino Kanaana, veninte el tiuj limlandoj, kriis, dir-
ante: Ho Sinjoro, filo de David, kompatu min; mia filino estas terure
turmentata de demono. 23 Sed li ne respondis al ŝi eĉ unu vorton.
Kaj alveninte, liaj disĉiploj petis lin, dirante: Forsendu ŝin, ĉar ŝi
krias post ni. 24 Kaj li responde diris: Mi ne estas sendita, krom al la
perditaj ŝafoj el la domo de Izrael. 25 Sed ŝi venis kaj adorkliniĝis al
li, dirante: Sinjoro, helpu min. 26 Sed li responde diris: Ne decas pre-
ni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al la hundetoj. 27 Sed ŝi diris: Jes,
Sinjoro; ĉar eĉ la hundetoj manĝas el la panpecetoj, kiuj falas de la
tablo de iliaj sinjoroj. 28 Tiam responde Jesuo diris al ŝi: Ho virino,
granda estas via fido; estu al vi, kiel vi volas. Kaj ŝia filino estis sa-
nigita de post tiu horo.

29 Kaj transirinte de tie, Jesuo venis apud la maron de Galileo; kaj

suprenirinte sur la monton, li sidiĝis tie. 30 Kaj alvenis al li grandaj
homamasoj, havante kun si homojn lamajn, blindajn, mutajn, kri-
plajn, kun multaj aliaj, kaj metis ilin apud liajn piedojn; kaj li sani-
gis ilin; 31 tiel ke la homamaso miris, vidante mutulojn parolantaj,
kriplulojn sanaj, kaj lamulojn piedirantaj, kaj blindulojn vidantaj;
kaj ili gloris la Dion de Izrael.

32 Kaj Jesuo, alvokinte al si siajn disĉiplojn, diris: Mi kortuŝiĝas
pro la homamaso, ĉar jam tri tagojn ili restas ĉe mi, kaj nenion ha-
vas manĝi; kaj mi ne volas forsendi ilin fastantaj, por ke ili ne laciĝu
sur la vojo. 33 Kaj la disĉiploj diris al li: De kie ni povas ricevi en la
dezerto tiom da panoj, por satigi tiom da homoj? 34 Kaj Jesuo diris
al ili: Kiom da panoj vi havas? Kaj ili diris: Sep, kaj kelkajn malgran-
dajn fiŝojn. 35 Kaj li ordonis al la homamaso sidiĝi sur la tero; 36 kaj
li prenis la sep panojn kaj la fiŝojn; kaj doninte dankon, li dispeci-
gis ilin, kaj donis al la disĉiploj, kaj la disĉiploj al la homamasoj. 37
Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolektis da postrestintaj fragmen-
toj sep korbegojn plenajn. 38 Kaj la manĝantoj estis kvar mil viroj,
krom virinoj kaj infanoj. 39 Kaj forsendinte la homamasojn, li eni-
ris en la ŝipeton, kaj venis en la regionojn de Magadan.

Ĉapitro 16

1 Kaj alvenis la Fariseoj kaj la Sadukeoj, kaj por provi lin postulis,
ke li montru al ili signon el la ĉielo. 2 Kaj responde li diris al ili: Kiam
vesperiĝas, vi diras: Estos bona vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas; 3 kaj fru-
matene: Estos hodiaŭ malbona vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas kolere. La
vizaĝon de la ĉielo vi povas juĝi, sed la signojn de la tempo vi ne
povas. 4 Generacio malbona kaj adultema serĉas signon; kaj signo
ne estos donita al ĝi, krom la signo de Jona. Kaj lasinte ilin, li for-
iris.

5 Kaj la disĉiploj, transirinte al la alia bordo, forgesis preni pa-
nojn. 6 Sed Jesuo diris al ili: Zorgu, kaj gardu vin kontraŭ la fer-
mentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj. 7 Kaj ili diskutis inter si, dirante:
Ĉar ni ne prenis panojn. 8 Sed Jesuo, eksciante tion, diris: Kial vi
diskutas inter vi, ho malgrandfiduloj, pro tio, ke vi ne prenis pa-
nojn? 9 Ĉu vi ankoraŭ ne konscias, nek memoras la kvin panojn de
la kvin mil, kaj kiom da korboj vi kolektis? 10 Nek la sep panojn de
la kvar mil, kaj kiom da korbegoj vi kolektis? 11 Kial vi ne kompre-
nas, ke ne pri panoj mi diris al vi: Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo
de la Fariseoj kaj Sadukeoj? 12 Tiam ili ekkomprenis, ke li admonis
ilin sin gardi ne kontraŭ la fermentaĵo de panoj, sed kontraŭ la in-
struado de la Fariseoj kaj Sadukeoj.

13 Kaj Jesuo, veninte en la regionojn de Cezarea Filipi, demandis
siajn disĉiplojn, dirante: Kiu, diras la homoj, ke mi, la Filo de homo,
estas? 14 Kaj ili diris: Laŭ iuj: Johano, la Baptisto; laŭ aliaj: Elija; kaj
laŭ aliaj: Jeremia, aŭ unu el la profetoj. 15 Li diris al ili: Sed vi, kiu vi
diras, ke mi estas? 16 Kaj responde Simon Petro diris: Vi estas la Kri-
sto, la Filo de la vivanta Dio. 17 Kaj Jesuo responde diris al li: Feliĉa
vi estas, Simon Bar-Jona; ĉar ne karno kaj sango tion malkaŝis al vi,
sed mia Patro, kiu estas en la ĉielo. 18 Kaj mi diras al vi, ke vi estas
Petro, kaj sur ĉi tiu roko mi konstruos mian eklezion; kaj pordegoj
de Hades ne superfortos ĝin. 19 Mi donos al vi la ŝlosilojn de la regno
de la ĉielo; kaj kion ajn vi ligos sur la tero, tio estos ligita en la ĉie-
lo; kaj kion ajn vi malligos sur la tero, tio estos malligita en la ĉie-
lo. 20 Tiam li admonis la disĉiplojn, ke ili diru al neniu, ke li estas la
Kristo.

21 De post tiu tempo Jesuo komencis montri al siaj disĉiploj, ke
li devas iri al Jerusalem, kaj multe suferi ĉe la pliaĝuloj kaj ĉefpas-
troj kaj skribistoj, kaj esti mortigita, kaj la trian tagon releviĝi. 22 Kaj
Petro prenis lin, kaj komencis admoni lin, dirante: Kompaton al vi,

Sinjoro! tio ne estu al vi! 23 Sed turninte sin, li diris al Petro: Iru mal-
antaŭ min, Satano; vi estas faligilo por mi, ĉar vi havas pensojn ne
laŭ Dio, sed laŭ homoj. 24 Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu
volas veni post mi, li abnegaciu sin, kaj levu sian krucon, kaj sek-
vu min; 25 ĉar kiu volos savi sian animon, tiu ĝin perdos; kaj kiu
perdos sian animon pro mi, tiu ĝin trovos. 26 Ĉar kiel profitus homo,
se li gajnus la tutan mondon kaj perdus sian animon? Aŭ kion ho-
mo donu interŝanĝe por sia animo? 27 Ĉar la Filo de homo venos en
la gloro de sia Patro kun siaj anĝeloj, kaj tiam li redonos al ĉiu laŭ
liaj faroj. 28 Vere mi diras al vi: Inter la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj
neniel gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la Filon de homo venan-
tan en sia regno.

Ĉapitro 17

1 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si Petron, kaj Jakobon, kaj Jo-
hanon, lian fraton, kaj kondukis ilin sur altan monton aparte; 2 kaj
li estis aliformita antaŭ ili, kaj lia vizaĝo lumis kiel la suno, kaj liaj
vestoj fariĝis blankaj kiel la lumo. 3 Kaj jen aperis al ili Moseo kaj
Elija, parolantaj kun li. 4 Kaj Petro responde diris al Jesuo: Sinjoro,
estas bone por ni esti ĉi tie. Se vi volas, mi faros ĉi tie tri laŭbojn:
unu por vi, kaj unu por Moseo, kaj unu por Elija. 5 Dum li ankoraŭ
parolis, jen luma nubo superombris ilin; kaj jen voĉo el la nubo, dir-
ante: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron; aŭs-
kultu lin. 6 Kaj aŭdinte tion, la disĉiploj falis sur sian vizaĝon, kaj tre
timis. 7 Kaj Jesuo alvenis kaj ektuŝis ilin, kaj diris: Leviĝu, kaj ne
timu. 8 Kaj levinte siajn okulojn, ili vidis neniun krom Jesuo sola.

9 Kaj dum ili malsupreniris de la monto, Jesuo ordonis al ili, dir-
ante: Rakontu al neniu la vizion, ĝis la Filo de homo releviĝos el la
mortintoj. 10 Kaj liaj disĉiploj demandis lin, dirante: Kial do diras la

skribistoj, ke Elija devas veni antaŭe? 11 Kaj li responde diris: Vere
Elija venas antaŭe, kaj restarigos ĉion; 12 sed mi diras al vi, ke Elija
jam venis, kaj oni ne konis lin, sed faris al li ĉion, kion ili volis. Tiel
ankaŭ la Filo de homo estas suferonta sub ili. 13 Tiam la disĉiploj
komprenis, ke li parolis al ili pri Johano, la Baptisto.

14 Kaj kiam li venis al la homamaso, venis al li viro, genuante
antaŭ li, kaj dirante: 15 Sinjoro, kompatu mian filon, ĉar li frenezas
kaj forte suferas; ĉar ofte li falas en la fajron kaj ofte en la akvon. 16
Kaj mi venigis lin al viaj disĉiploj, kaj ili ne povis lin sanigi. 17 Kaj
Jesuo responde diris: Ho senfida kaj perversa generacio, ĝis kiam mi
estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin? venigu lin al mi ĉi tien. 18 Kaj
Jesuo severe admonis lin; kaj la demono eliris el li, kaj la knabo
resaniĝis en tiu sama horo. 19 Tiam la disĉiploj, veninte al Jesuo
aparte, diris: Pro kio ni ne povis elpeli ĝin? 20 Kaj li respondis al ili:
Pro la malgrandeco de via fido; ĉar vere mi diras al vi: Se vi havas
fidon, kiel semero de sinapo, vi diros al ĉi tiu monto: Translokiĝu
tien de ĉi tie, kaj ĝi translokiĝos; kaj nenio estos neebla por vi. 21 Sed
ĉi tiu speco ne eliras, krom per preĝado kaj fastado.

22 Kaj kiam ili kolektiĝis en Galileo, Jesuo diris al ili: La Filo de
homo estos transdonita en la manojn de homoj; 23 kaj ili mortigos
lin, kaj la trian tagon li leviĝos. Kaj ili tre malĝojis.

24 Kaj kiam ili venis en Kapernaumon, venis al Petro la ricevistoj
de la du draĥmoj, kaj diris: Ĉu via majstro pagas la du draĥmojn?
25 Li respondis: Jes. Kaj kiam li venis en la domon, Jesuo unue pa-
rolis al li, dirante: Kiel ŝajnas al vi, Simon? de kiuj prenas la reĝoj
de la tero imposton aŭ tributon? de siaj filoj aŭ de la fremduloj? 26
Kaj kiam li diris: De la fremduloj; Jesuo diris: Sekve la filoj estas li-
beraj. 27 Sed, por ke ni ne ofendu ilin, iru al la maro kaj ĵetu hoke-
ton, kaj prenu la fiŝon unue venintan, kaj malferminte ĝian buŝon,
vi trovos stateron. Prenu ĝin, kaj donu al ili por mi kaj vi.

Ĉapitro 18

1 En tiu horo la disĉiploj venis al Jesuo, dirante: Kiu do estas la plej
granda en la regno de la ĉielo? 2 Kaj alvokinte al si infanon, li sta-
rigis ĝin meze de ili, 3 kaj diris: Vere mi diras al vi: Se vi ne turniĝos
kaj ne fariĝos kiel infanoj, vi neniel eniros en la regnon de la ĉielo.
4 Kiu do humiligos sin, kiel ĉi tiu infano, tiu estas la plej granda en
la regno de la ĉielo. 5 Kaj kiu akceptos unu tian infanon en mia no-
mo, tiu akceptas min; 6 sed kiu igos fali unu el ĉi tiuj malgranduloj,
kiuj kredas al mi, estus pli bone por tiu, se granda muelŝtono estus
pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus subakvigita en la profundon
de la maro. 7 Ve al la mondo pro faliloj! ĉar estas necese, ke venu
faliloj, sed ve al tiu homo, per kiu la falilo venas! 8 Kaj se via mano
aŭ via piedo faligas vin, detranĉu ĝin kaj forĵetu ĝin de vi: estas bone
por vi eniri en vivon kripla aŭ lama prefere ol, havante du manojn
aŭ du piedojn, esti enĵetita en la eternan fajron. 9 Kaj se via okulo
faligas vin, elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin de vi; estas bone por vi eniri en
vivon unuokula prefere ol, havante du okulojn, esti enĵetita en Ge-
henan de fajro. 10 Gardu vin, ke vi ne malestimu unu el tiuj mal-
granduloj; ĉar mi diras al vi, ke iliaj anĝeloj en la ĉielo ĉiam rigar-
das la vizaĝon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo. 11 Ĉar la Filo de
homo venis, por savi tion, kio estis perdita. 12 Kiel vi pensas? Se viro
havas cent ŝafojn, kaj unu el ili erarvagis, ĉu li ne lasas la naŭdek
naŭ, kaj iras al la montoj, kaj serĉas tiun, kiu erarvagis? 13 Kaj se
okazas, ke li trovas ĝin, vere mi diras al vi, li plimulte ĝojas pri ĝi,
ol pri la naŭdek naŭ, kiuj ne erarvagis. 14 Tiel same ne estas la volo
de via Patro, kiu estas en la ĉielo, ke unu el ĉi tiuj malgranduloj
pereu.

15 Kaj se via frato pekos kontraŭ vi, iru kaj montru al li la kulpon
inter vi kaj li sola. Se li aŭskultos vin, vi gajnos vian fraton. 16 Sed se
li ne aŭskultos, prenu ankaŭ unu aŭ du kun vi, por ke per la buŝo

de du aŭ tri atestantoj ĉiu vorto estu konfirmita. 17 Kaj se li rifuzos
aŭskulti ilin, diru la aferon al la eklezio; kaj se li ankaŭ rifuzos aŭ-
skulti la eklezion, li estu por vi kiel fremdulo kaj impostisto. 18 Vere
mi diras al vi, ke ĉio, kion vi ligos sur la tero, estos ligita en la ĉie-
lo; kaj ĉio, kion vi malligos sur la tero, estos malligita en la ĉielo. 19
Cetere mi diras al vi, ke se du el vi konsentos sur la tero pri ia pri-
petota afero, ĝi estos farita al ili de mia Patro, kiu estas en la ĉielo.
20 Ĉar kie du aŭ tri kunvenas en mia nomo, tie mi estas meze de ili.

21 Tiam Petro venis kaj diris al li: Sinjoro, kiomfoje povu peki mia
frato kontraŭ mi, kaj mi pardonu lin? ĝis sep fojoj? 22 Jesuo diris al
li: Mi ne diras al vi: Ĝis sep fojoj; sed: Ĝis sepdekoble sep fojoj. 23
Tial la regno de la ĉielo similas al reĝo, kiu volis fari kalkulon kun
siaj servistoj. 24 Kaj kiam li komencis la kunkalkuladon, oni alkon-
dukis al li unu, kiu estis ŝuldanto por dek mil talantoj. 25 Sed ĉar li
ne havis, per kio pagi, lia sinjoro ordonis, ke estu venditaj li kaj lia
edzino kaj liaj infanoj, kaj ĉio, kion li posedis, kaj ke estu pago. 26
Tiam la servisto, falinte, kliniĝis antaŭ li, dirante: Sinjoro, paciencu
pri mi, kaj mi pagos al vi ĉion. 27 Kaj la sinjoro de tiu servisto, kor-
tuŝite, liberigis lin kaj pardonis al li la ŝuldon. 28 Sed elirinte, tiu
servisto trovis kunserviston, kiu ŝuldis al li cent denarojn; kaj li
kaptis kaj eksufokis lin, dirante: Pagu tion, kion vi ŝuldas. 29 Kaj
falinte antaŭ li, la kunservisto petegis lin, dirante: Paciencu pri mi,
kaj mi pagos al vi. 30 Sed li ne volis; sed foriris kaj ĵetis lin en mall-
iberejon, ĝis li pagos tion, kio estas ŝuldata. 31 Tiam liaj kunservistoj,
vidinte tion, kio okazis, tre ĉagreniĝis; kaj veninte, rakontis al sia
sinjoro ĉion, kio okazis. 32 Tiam lia sinjoro, alvokinte lin, diris: Vi
malbona servisto, mi pardonis al vi tiun tutan ŝuldon, ĉar vi pete-
gis min; 33 ĉu vi ankaŭ ne devis kompati vian kunserviston, kiel mi
kompatis vin? 34 Kaj lia sinjoro koleris, kaj transdonis lin al la tur-

mentistoj, ĝis li pagos ĉion al li ŝuldatan. 35 Tiel same mia ĉiela Pa-
tro faros al vi, se vi ne pardonas el viaj koroj, ĉiu al sia frato.

Ĉapitro 19

1 Kaj kiam Jesuo finis ĉi tiujn parolojn, li foriris el Galileo, kaj venis
en la limojn de Judujo trans Jordan; 2 kaj grandaj homamasoj lin
sekvis, kaj li sanigis ilin tie.

3 Kaj venis al li Fariseoj, provante lin, kaj dirante: Ĉu estas per-
mesate forsendi sian edzinon pro ĉia kaŭzo? 4 Kaj responde li diris:
Ĉu vi ne legis, ke en la komenco la Kreinto faris ilin vira kaj virina,
5 kaj diris: Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos
al sia edzino; kaj ili estos unu karno? 6 Sekve ili jam estas ne du, sed
unu karno. Kion do Dio kunigis, tion homo ne disigu. 7 Ili diris al li:
Kial do Moseo ordonis doni eksedzigan leteron, kaj forsendi ŝin? 8
Li diris al ili: Moseo, pro la malmoleco de via koro, permesis al vi
forsendi viajn edzinojn; sed ne estis tiel de la komenco. 9 Sed mi
diras al vi: Kiu forsendos sian edzinon krom pro malĉasteco, kaj
edziĝos kun alia, tiu adultas; kaj kiu edziĝas kun la forsenditino, tiu
adultas. 10 La disĉiploj diris al li: Se tia estas la rilato de viro al viri-
no, ne estas oportune edziĝi. 11 Sed li diris al ili: Ne ĉiuj homoj ak-
ceptas ĉi tiun diron, sed nur tiuj, al kiuj tio estas donita. 12 Ĉar es-
tas eŭnukoj, kiuj estas naskitaj tiaj el la patrina ventro; kaj estas
eŭnukoj, kiuj estis eŭnukigitaj de homoj; kaj estas eŭnukoj, kiuj
eŭnukigis sin pro la regno de la ĉielo. Kiu povas tion akcepti, tiu
akceptu.

13 Tiam oni venigis al li infanojn, por ke li metu la manojn sur ilin
kaj preĝu; kaj la disĉiploj admonis ilin. 14 Sed Jesuo diris: Lasu la
infanojn, kaj ne malhelpu ilin, veni al mi; ĉar el tiaj estas la regno
de la ĉielo. 15 Kaj metinte la manojn sur ilin, li foriris de tie.

16 Kaj jen unu viro, veninte al li, diris: Majstro, kian bonon mi
faru, por ke mi ricevu eternan vivon? 17 Li diris al li: Kial vi min de-
mandas pri bono? Ekzistas Unu, kiu estas bona; sed se vi deziras
eniri en la vivon, observu la ordonojn. 18 Li diris al li: Kiujn? Kaj Je-
suo diris: Ne mortigu; Ne adultu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran
ateston; 19 Respektu vian patron kaj vian patrinon; kaj: Amu vian
proksimulon kiel vin mem. 20 La junulo diris al li: Ĉion tion mi ob-
servis; kio ankoraŭ mankas al mi? 21 Jesuo diris al li: Se vi deziras esti
perfekta, iru, vendu viajn posedaĵojn, kaj donu al malriĉuloj, kaj vi
havos trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 22 Sed aŭdinte tiun
diron, la junulo foriris malĝoja, ĉar li havis multajn posedaĵojn.

23 Kaj Jesuo diris al siaj disĉiploj: Vere mi diras al vi: Malfacile
riĉulo eniros en la regnon de la ĉielo. 24 Kaj cetere mi diras al vi:
Estas pli facile por kamelo iri tra trueton de kudrilo, ol por riĉulo
eniri en la regnon de Dio. 25 Kiam la disĉiploj tion aŭdis, ili forte
miregis, dirante: Kiu do povas esti savita? 26 Kaj Jesuo, rigardante
ilin, diris al ili: Ĉe homoj tio estas neebla, sed ĉe Dio ĉio estas ebla.
27 Tiam Petro responde diris al li: Jen ni ĉion forlasis, kaj vin sekvis;
kion do ni havos? 28 Jesuo diris al ili: Vere mi diras al vi, ke vi, kiuj
min sekvis, en la renaskado, kiam la Filo de homo sidos sur la tro-
no de sia gloro, vi ankaŭ sidos sur dek du tronoj, juĝante la dek du
tribojn de Izrael. 29 Kaj ĉiu, kiu forlasis domojn aŭ fratojn aŭ frati-
nojn aŭ patron aŭ patrinon aŭ infanojn aŭ kampojn pro mia nomo,
ricevos multoble kaj heredos eternan vivon. 30 Sed multaj unuaj es-
tos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.

Ĉapitro 20

1 Ĉar la regno de la ĉielo similas al domomastro, kiu eliris frumat-
ene, por dungi laboristojn por sia vinberĝardeno. 2 Kaj kontraktinte

kun la laboristoj po unu denaro por la tago, li ilin sendis en sian
vinberejon. 3 Kaj elirinte ĉirkaŭ la tria horo, li vidis aliajn starantajn
senokupe sur la placo; 4 kaj li diris al ili: Vi ankaŭ iru en la vinbere-
jon, kaj kiom estas justa, tiom mi donos al vi. Kaj ili iris. 5 Denove
elirinte ĉirkaŭ la sesa horo kaj la naŭa, li agis simile. 6 Kaj elirinte
ĉirkaŭ la dek-unua horo, li trovis aliajn starantajn; kaj li diris al ili:
Kial vi staras ĉi tie senokupe la tutan tagon? 7 Ili diris al li: Ĉar ne-
niu nin dungis. Li diris al ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon. 8 Kaj kiam
vesperiĝis, la sinjoro de la vinberejo diris al sia administranto: Al-
voku la laboristojn, kaj donu al ili la salajron, komencante de la las-
taj ĝis la unuaj. 9 Kaj venis tiuj, kiuj estis dungitaj ĉirkaŭ la dek-unua
horo, kaj ili ricevis po unu denaro. 10 Kaj kiam la unuaj venis, ili su-
pozis, ke ili ricevos pli; kaj ili ankaŭ ricevis po unu denaro. 11 Kaj
tion ricevinte, ili murmuris kontraŭ la domomastro, 12 dirante: Tiuj
lastaj laboris nur unu horon, kaj vi faris ilin egalaj kun ni, kiuj el-
portis la ŝarĝon de la tago kaj la varmegon. 13 Sed li responde diris
al unu el ili: Amiko, mi ne faras al vi maljustaĵon; ĉu vi ne kontraktis
kun mi por unu denaro? 14 Prenu do la vian kaj foriru; mi volas doni
al ĉi tiu lasta tiel same, kiel al vi. 15 Ĉu ne estas permesate al mi, fari
kun la mia tion, kion mi volas? aŭ ĉu via okulo estas malbona tial,
ke mi estas bona? 16 Tiel la lastaj estos unuaj, kaj la unuaj estos las-
taj.

17 Kaj suprenirante al Jerusalem, Jesuo prenis la dek du disĉiplojn
aparte, kaj sur la vojo li diris al ili: 18 Jen ni supreniras al Jerusalem;
kaj la Filo de homo estos transdonita al la ĉefpastroj kaj skribistoj;
kaj ili kondamnos lin al morto, 19 kaj transdonos lin al la nacianoj,
por moki kaj skurĝi kaj krucumi; kaj la trian tagon li releviĝos.

20 Tiam venis al li la patrino de la filoj de Zebedeo, kun siaj filoj,
adorkliniĝante kaj farante al li peton. 21 Li diris al ŝi: Kion vi volas?
Ŝi diris al li: Ordonu, ke ĉi tiuj miaj du filoj povu sidi, unu dekstre

de vi kaj la dua maldekstre, en via regno. 22 Sed Jesuo responde di-
ris: Vi ne scias, kion vi petas. Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi
trinkos? Ili diris al li: Ni povas. 23 Li diris al ili: Mian kalikon vi ja trin-
kos; sed sidi dekstre de mi kaj maldekstre, tion doni ne apartenas
al mi, sed ĝi estas por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita de mia Patro.
24 Kaj aŭdinte, la dek indignis kontraŭ la du fratoj. 25 Sed Jesuo, al-
vokinte ilin al si, diris: Vi scias, ke la regantoj de la nacioj kondu-
tas kiel sinjoroj super ili, kaj iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton
super ili. 26 Ne tiel estos inter vi; sed kiu volas esti granda inter vi,
tiu estu via servanto; 27 kaj kiu volas esti la unua inter vi, tiu estu via
servisto; 28 same kiel la Filo de homo venis, ne por esti servata, sed
por servi, kaj por doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.

29 Kaj kiam ili eliris el Jeriĥo, granda homamaso lin sekvis. 30 Kaj
jen du blinduloj, sidantaj apud la vojo, aŭdinte, ke Jesuo preter-
pasas, ekkriis, dirante: Sinjoro, kompatu nin, ho filo de David. 31 Kaj
la homamaso admonis ilin, ke ili silentu, sed ili plimulte kriis, dir-
ante: Sinjoro, kompatu nin, ho filo de David. 32 Kaj Jesuo, haltinte,
alvokis ilin, kaj diris: Kion vi volas, ke mi faru al vi? 33 Ili diris al li:
Sinjoro, ke niaj okuloj estu malfermitaj. 34 Kaj Jesuo, kortuŝite, tuŝis
iliajn okulojn; kaj tuj ili ricevis vidpovon, kaj sekvis lin.

Ĉapitro 21

1 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, kaj venis al Betfage, al la
monto Olivarba, tiam Jesuo sendis du disĉiplojn, 2 dirante al ili: Iru
en la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj vi tuj trovos azeninon ligitan,
kaj azenidon kun ĝi. Ilin malligu kaj alkonduku al mi. 3 Kaj se iu di-
ros ion al vi, respondu: La Sinjoro bezonas ilin; kaj tuj li sendos ilin.
4 Kaj ĉi tio okazis, por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita per la pro-
feto, nome:

5 Diru al la filino de Cion:
Jen via Reĝo iras al vi,
Humila kaj rajdanta sur azeno,
Kaj azenido, filo de ŝarĝobesto.

6 Kaj la disĉiploj iris, kaj faris, kiel Jesuo ordonis al ili, 7 kaj alkon-
dukis la azeninon kaj la azenidon, kaj surmetis sur ilin siajn vestojn;
kaj li sidis sur tion. 8 Kaj la pli granda parto de la homamaso ster-
nis siajn vestojn sur la vojo; kaj aliaj detranĉis branĉojn de la arboj,
kaj dismetis ilin sur la vojon. 9 Kaj la homamaso, kiu iris antaŭ li, kaj
kiu sekvis lin, kriis, dirante: Hosana al la Filo de David! Estu bena-
ta tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo; Hosana en la supera
alto! 10 Kaj li eniris en Jerusalemon, kaj la tuta urbo malkvietiĝis,
dirante: Kiu estas ĉi tiu? 11 Kaj la homamasoj diris: Ĉi tiu estas la
profeto, Jesuo el Nazaret en Galileo.

12 Kaj Jesuo eniris en la templon de Dio, kaj elpelis ĉiujn vendan-
tojn kaj aĉetantojn en la templo, kaj renversis la tablojn de la mon-
ŝanĝistoj, kaj la seĝojn de la vendantoj de kolomboj; 13 kaj li diris al
ili: Estas skribite: Mia domo estas nomata domo de preĝo; sed vi
faris ĝin kaverno de rabistoj. 14 Kaj blinduloj kaj lamuloj venis al li
en la templo, kaj li sanigis ilin. 15 Sed la ĉefpastroj kaj skribistoj, vid-
inte la mirindaĵojn, kiujn li faris, kaj la knabojn kriantajn en la tem-
plo, kaj dirantajn: Hosana al la Filo de David, indignis, 16 kaj diris
al li: Ĉu vi aŭdas, kion ĉi tiuj diras? Kaj Jesuo diris al ili: Jes; ĉu vi ne-
niam legis: El la buŝo de junaj infanoj kaj suĉinfanoj Vi perfektigis
laŭdon? 17 Kaj lasinte ilin, li eliris el la urbo al Betania, kaj tie loĝis.

18 Kaj matene, dum li revenis al la urbo, li malsatis. 19 Kaj vidan-
te figarbon apud la vojo, li iris al ĝi, kaj trovis sur ĝi nenion krom
folioj; kaj li diris al ĝi: Ne plu estu frukto sur vi por eterne. Kaj tuj
la figarbo forvelkis. 20 Kaj kiam la disĉiploj vidis, ili miris, dirante:
Kiel rapide la figarbo forvelkis! 21 Kaj Jesuo responde diris al ili: Vere

mi diras al vi: Se vi havos fidon kaj ne dubos, vi ne nur faros la afe-
ron de la figarbo, sed eĉ se vi diros al ĉi tiu monto: Estu formovita
kaj ĵetita en la maron; tio plenumiĝos. 22 Kaj ĉion, kion vi petos per
preĝado, kredante, vi ricevos.

23 Kaj kiam li jam venis en la templon, la ĉefpastroj kaj la pli-
aĝuloj de la popolo venis al li, dum li instruis, kaj ili diris: Laŭ kia
aŭtoritato vi faras ĉi tion? kaj kiu donis al vi tian aŭtoritaton? 24 Kaj
Jesuo responde diris al ili: Mi ankaŭ faros al vi unu demandon; kaj
se vi tion diros al mi, mi ankaŭ diros al vi, laŭ kia aŭtoritato mi fa-
ras ĉi tion. 25 La baptado de Johano, de kie ĝi estis? El la ĉielo, aŭ el
homoj? Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El la ĉielo, li di-
ros al ni: Kial do vi ne kredis al li? 26 Sed se ni diros: El homoj, ni
timas la popolon, ĉar ĉiuj opinias Johanon profeto. 27 Kaj ili respon-
de diris al Jesuo: Ni ne scias. Li ankaŭ diris al ili: Kaj mi ne diras al
vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 28 Kiel ŝajnas al vi? Unu viro
havis du filojn; kaj li venis al la unua, kaj diris: Filo, iru hodiaŭ kaj
laboru en la vinberĝardeno. 29 Kaj li respondis kaj diris: Mi ne vo-
las; sed poste li pentis kaj iris. 30 Kaj li venis al la dua, kaj diris tion
saman. Kaj li responde diris: Mi iros, sinjoro; kaj ne iris. 31 Kiu el la
du plenumis la volon de la patro? Ili diris: La unua. Jesuo diris al ili:
Vere mi diras al vi, ke la impostistoj kaj malĉastistinoj iras antaŭ vi
en la regnon de Dio. 32 Ĉar Johano venis al vi en vojo de justeco, kaj
vi ne kredis al li; sed la impostistoj kaj malĉastistinoj kredis al li. Kaj
vi, kiam vi vidis, eĉ ne pentis poste, por kredi al li.

33 Aŭskultu alian parabolon: Estis viro dommastro, kiu plantis
vinberĝardenon, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon, kaj fosis en ĝi vin-
premejon, kaj konstruis turon, kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj for-
vojaĝis. 34 Kaj kiam alproksimiĝis la sezono de fruktoj, li sendis si-
ajn sklavojn al la kultivistoj, por ricevi siajn fruktojn. 35 Kaj la kul-
tivistoj, kaptinte liajn sklavojn, skurĝis unu, kaj mortigis alian, kaj

ŝtonbatis alian. 36 Li sendis ankoraŭ aliajn sklavojn, pli multajn ol la
unuaj; kaj ili faris al ili tiel same. 37 Sed poste li sendis al ili sian fi-
lon, dirante: Ili respektos mian filon. 38 Sed la kultivistoj, vidante la
filon, diris inter si: Ĉi tiu estas la heredonto; venu, ni lin mortigu, kaj
prenu lian heredaĵon. 39 Kaj ili kaptis lin, elĵetis lin el la vinberejo,
kaj mortigis lin. 40 Kiam do venos la sinjoro de la vinberejo, kion li
faros al tiuj kultivistoj? 41 Ili diris al li: Tiujn malbonulojn li mizere
pereigos, kaj li luigos la vinberejon al aliaj kultivistoj, kiuj donos al
li la fruktojn en iliaj sezonoj. 42 Jesuo diris al ili: Ĉu vi neniam legis
en la Skriboj:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula:
De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj?

43 Tial mi diras al vi: La regno de Dio estos prenita for de vi, kaj
estos donita al nacio, kiu liveros ĝiajn fruktojn. 44 Kaj kiu falas sur
tiun ŝtonon, tiu rompiĝos; sed sur kiun ĝi falos, ĝi tiun polvigos. 45
Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj, aŭdinte liajn parabolojn, kompre-
nis, ke li parolas pri ili. 46 Kaj celante kapti lin, ili timis la popolon,
ĉar oni opiniis lin profeto.

Ĉapitro 22

1 Kaj respondante, Jesuo denove parolis al ili parabole, dirante: 2 La
regno de la ĉielo similas al unu reĝo, kiu faris edziĝan feston por sia
filo, 3 kaj sendis siajn sklavojn, por voki la invititojn al la edziĝa
festo; kaj ili ne volis veni. 4 Poste li sendis aliajn sklavojn, dirante:
Diru al la invititoj: Jen mi preparis la manĝon; miaj bovoj kaj miaj
grasigitaj brutoj estas buĉitaj, kaj ĉio estas preta; venu al la edziĝa
festo. 5 Sed ili malatentis, kaj foriris, unu al sia bieno, alia al sia ko-

mercado; 6 kaj la ceteraj, kaptinte liajn sklavojn, perfortis kaj mor-
tigis ilin. 7 Kaj la reĝo koleris; kaj sendinte siajn armeojn, li pereigis
tiujn mortigintojn kaj bruligis ilian urbon. 8 Tiam li diris al siaj skla-
voj: La edziĝa festo estas preta, sed la invititoj ne estis indaj. 9 Iru do
al la disirejoj de la vojoj, kaj ĉiujn, kiujn vi trovos, invitu al la edziĝa
festo. 10 Kaj tiuj sklavoj, elirinte sur la vojojn, kunvenigis ĉiujn, ki-
ujn ili trovis, malbonajn kaj bonajn; kaj la edziĝa festo pleniĝis de
gastoj. 11 Sed la reĝo, enveninte por rigardi la gastojn, tie vidis viron,
kiu ne havis sur si edziĝofestan veston; 12 kaj li diris al li: Amiko, kiel
vi envenis ĉi tien, ne havante edziĝofestan veston? Kaj li silentadis.
13 Tiam la reĝo diris al siaj servantoj: Ligu lin mane kaj piede, kaj
elĵetu lin en la eksteran mallumon; tie estos la plorado kaj la grin-
cado de dentoj. 14 Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elek-
titaj.

15 Tiam iris la Fariseoj, kaj konsiliĝis, kiel ili povos impliki lin per
interparolado. 16 Kaj ili sendis al li siajn disĉiplojn kun la Heroda-
noj, por diri: Majstro, ni scias, ke vi estas verama, kaj instruas laŭ
vero la vojon de Dio, kaj ne zorgas pri iu ajn; ĉar vi ne favoras la
personon de homoj. 17 Diru do al ni, kiel ŝajnas al vi? ĉu konvenas
doni tributon al Cezaro, aŭ ne? 18 Sed Jesuo, sciante ilian ruzecon,
diris: Kial vi min provas, hipokrituloj? 19 Montru al mi la tributan
moneron. Kaj ili alportis al li denaron. 20 Kaj li diris al ili: Kies estas
ĉi tiu bildo kaj la surskribaĵo? 21 Ili diris al li: De Cezaro. Tiam li di-
ris al ili: Redonu do al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio la
propraĵon de Dio. 22 Kaj aŭdinte, ili miris, kaj lin lasis kaj foriris.

23 En tiu sama tago alvenis al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas
releviĝo; kaj ili demandis lin, dirante: 24 Majstro, Moseo diris: Se iu
mortas, ne havante infanojn, lia frato edziĝu kun lia edzino kaj na-
skigu idaron al sia frato. 25 Estis ĉe ni sep fratoj; kaj la unua edziĝis
kaj mortis, kaj ne havante idaron, lasis sian edzinon al sia frato; 26

tiel same ankaŭ la dua, kaj la tria, ĝis la sepa. 27 Kaj post ĉiuj la vi-
rino mortis. 28 En la releviĝo do, por kiu el la sep ŝi estos edzino? ĉar
ĉiuj ŝin havis. 29 Sed Jesuo responde diris: Vi eraras, ne sciante la
Skribojn, nek la potencon de Dio. 30 Ĉar en la releviĝo oni nek edz-
iĝas nek edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo. 31 Sed pri la
releviĝo el la mortintoj, ĉu vi ne legis tion, kio estis dirita al vi de
Dio, nome: 32 Mi estas la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la
Dio de Jakob? Dio estas Dio ne de la mortintoj, sed de la vivantoj.
33 Kaj kiam la homamaso tion aŭdis, ili miregis pro lia instruado.

34 Sed la Fariseoj, aŭdinte, ke li silentigis la Sadukeojn, kune ko-
lektiĝis. 35 Kaj unu el ili, leĝisto, demandis lin, provante lin: 36 Majs-
tro, kiu estas la granda ordono en la leĝo? 37 Kaj li diris al li: Amu
la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj
per via tuta menso. 38 Ĉi tiu estas la granda kaj la unua ordono. 39
Kaj dua estas simila al ĝi: Amu vian proksimulon kiel vin mem. 40 De
ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta leĝo kaj la profetoj.

41 Kaj kiam la Fariseoj jam kunvenis, Jesuo ilin demandis, 42 dir-
ante: Kion vi pensas pri la Kristo? kies filo li estas? Ili diris al li: De
David. 43 Li diris al ili: Kial do David, en la Spirito, lin nomas Sinj-
oro, dirante:

44 La Eternulo diris al mia Sinjoro:
Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj?

45 Se do David nomas lin Sinjoro, kiel li estas lia filo? 46 Kaj ne-
niu povis respondi unu vorton al li, nek iu post tiu tago plu kuraĝis
fari al li demandon.

Ĉapitro 23

1 Tiam parolis Jesuo al la homamasoj kaj al siaj disĉiploj, dirante: 2
La skribistoj kaj la Fariseoj sidas sur la seĝo de Moseo: 3 ĉion do,
kion ili ordonas al vi, faru kaj observu; sed ne agu laŭ iliaj faroj, ĉar
ili ordonas, sed ne faras. 4 Ili ligas pezajn ŝarĝojn malfacile porte-
blajn, kaj metas ilin sur la ŝultrojn de homoj; sed ili mem ne volas
movi ilin per sia fingro. 5 Sed ĉiujn siajn agojn ili faras, por esti ri-
gardataj de homoj; ĉar ili larĝigas siajn filakteriojn kaj grandigas la
franĝojn de siaj vestoj, 6 kaj amas la ĉeflokojn ĉe festenoj, kaj la
ĉefseĝojn en la sinagogoj, 7 kaj salutojn sur la placoj, kaj esti noma-
taj de homoj Rabeno. 8 Sed vi ne estu nomataj Rabeno; ĉar unu es-
tas via instruanto, kaj vi ĉiuj estas fratoj. 9 Kaj nomu neniun sur la
tero via patro; ĉar Unu, kiu estas en la ĉielo, estas via Patro. 10 Kaj
ne estu nomataj edukantoj; ĉar unu, la Kristo, estas via edukanto.
11 Sed la pli granda el vi estos via servanto. 12 Kaj kiu sin plialtigos,
tiu estos humiligita; kaj kiu sin humiligos, tiu estos plialtigita.

13 Sed ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi ŝlosas la
regnon de la ĉielo kontraŭ la homoj; ĉar vi mem ne eniras, nek la-
sas al la enirantoj eniri. 14 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokritu-
loj! ĉar vi formanĝas domojn de vidvinoj, kaj por preteksto vi longe
preĝas; tial vi ricevos pli severan kondamnon.

15 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi ĉirkaŭiras
maron kaj teron, por varbi unu prozeliton; kaj kiam li tia fariĝis, vi
lin faras filo de Gehena, duoble kiom vi mem.

16 Ve al vi, blindaj gvidantoj! kiuj diras: Se iu ĵuras per la sank-
tejo, tio estas nenio; sed kiu ĵuras per la oro de la sanktejo, tiu es-
tas ŝuldanto. 17 Vi malsaĝaj kaj blindaj! ĉar kio estas pli granda, la
oro, aŭ la sanktejo, kiu sanktigas la oron? 18 Kaj: Se iu ĵuras per la
altaro, tio estas nenio; sed kiu ĵuras per la ofero, kuŝanta sur ĝi, tiu
estas ŝuldanto. 19 Vi blinduloj! ĉar kio estas pli granda, la ofero, aŭ

la altaro, kiu sanktigas la oferon? 20 Tiu do, kiu ĵuras per la altaro,
ĵuras per ĝi, kaj per ĉio, kuŝanta sur ĝi. 21 Kaj tiu, kiu ĵuras per la
sanktejo, ĵuras per ĝi, kaj per Tiu, kiu loĝas en ĝi. 22 Kaj tiu, kiu ĵu-
ras per la ĉielo, ĵuras per la trono de Dio, kaj per Tiu, kiu sidas sur
ĝi.

23 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi pagas de-
konaĵojn de mento kaj de anizo kaj de kumino, kaj forlasis la pli
gravajn aferojn de la leĝo: juĝon kaj kompaton kaj fidon. Sed ĉi ti-
ujn vi devus fari, kaj la aliajn ne preterlasi. 24 Vi blindaj gvidantoj!
kiuj elkribras la kulon kaj glutas la kamelon.

25 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi purigas la
eksteron de la kaliko kaj de la plado; sed interne ili estas plenaj de
rabado kaj malmodereco. 26 Vi blinda Fariseo! purigu unue la inter-
non de la kaliko kaj de la plado, por ke ilia ekstero ankaŭ fariĝu
pura.

27 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi similas al
tomboj blankigitaj, kiuj ekstere ŝajnas belaj, sed interne estas ple-
naj de ostoj de mortintoj kaj de ĉia malpureco. 28 Tiel ankaŭ vi ek-
stere ŝajnas justaj antaŭ homoj, sed interne vi estas plenaj de hipo-
kriteco kaj maljusteco.

29 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi konstruas la
tombojn de la profetoj kaj ornamas la monumentojn de la justuloj,
kaj diras: 30 Se ni vivus en la tagoj de niaj patroj, ni ne partoprenus
kun ili en la sango de la profetoj. 31 Tial vi atestas pri vi mem, ke vi
estas filoj de tiuj, kiuj mortigis la profetojn. 32 Vi do plenigu la me-
zuron de viaj patroj. 33 Serpentoj, vipuridoj! kiel vi povos eviti la
juĝon de Gehena? 34 Jen do mi sendas al vi profetojn kaj saĝulojn kaj
skribistojn; iujn el ili vi mortigos kaj krucumos, kaj aliajn el ili vi
skurĝos en viaj sinagogoj kaj persekutos de urbo al urbo; 35 por ke
venu sur vin la tuta justa sango elverŝita sur la teron, de la sango de

la justulo Habel ĝis la sango de Zeĥarja, filo de Bereĥja, kiun vi
mortigis inter la sanktejo kaj la altaro. 36 Vere mi diras al vi: Ĉio tio
venos sur ĉi tiun generacion.

37 Ho Jerusalem, Jerusalem, kiu mortigas la profetojn, kaj priĵetas
per ŝtonoj tiujn, kiuj estas senditaj al ĝi! kiom ofte mi volis kolekti
viajn infanojn, kiel kokino kolektas sian idaron sub la flugilojn, kaj
vi ne volis. 38 Jen via domo estas lasita al vi dezerta. 39 Ĉar mi diras
al vi: De nun vi ne vidos min, ĝis vi diros: Estu benata tiu, kiu ve-
nas en la nomo de la Eternulo.

Ĉapitro 24

1 Kaj Jesuo, elirinte, ekforiris de la templo; kaj liaj disĉiploj venis al
li, por montri al li la konstruaĵojn de la templo. 2 Sed li responde
diris al ili: Ĉu vi ne vidas ĉion tion? vere mi diras al vi: Ne estos la-
sita ĉi tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos deĵetita.

3 Kaj dum ili sidis sur la monto Olivarba, la disĉiploj venis aparte
al li, dirante: Diru al ni, kiam tio estos? Kaj kio estos la signo de via
alesto kaj de la maturiĝo de la mondaĝo? 4 Kaj Jesuo, respondante,
diris al ili: Gardu vin, ke neniu vin forlogu. 5 Ĉar multaj venos en mia
nomo, dirante: Mi estas la Kristo; kaj ili forlogos multajn. 6 Kaj vi
aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj. Zorgu, ke vi ne maltrankviliĝu;
ĉar tio devas okazi; sed ankoraŭ ne estas la fino. 7 Ĉar leviĝos nacio
kontraŭ nacion, kaj regno kontraŭ regnon; kaj estos malsatoj kaj
tertremoj en diversaj lokoj. 8 Sed ĉio tio estas komenco de suferoj.
9 Tiam oni transdonos vin al afliktado, kaj mortigos vin; kaj vi es-
tos malamataj de ĉiuj nacioj pro mia nomo. 10 Tiam multaj ofen-
diĝos, kaj perfidos unu la alian, kaj malamos unu la alian. 11 Kaj
multaj falsaj profetoj leviĝos, kaj forlogos multajn. 12 Kaj pro la mul-
tobligo de maljusteco, la amo de la plimulto malvarmiĝos. 13 Sed kiu

persistos ĝis la fino, tiu estos savita. 14 Kaj ĉi tiu evangelio de la reg-
no estos predikita tra la tuta mondo, kiel atesto al ĉiuj nacioj; kaj
tiam venos la fino. 15 Kiam do vi vidos la abomenindaĵon de dezer-
teco, pri kiu estas dirite de la profeto Daniel, starantan sur la sankta
loko (la leganto komprenu), 16 tiam tiuj, kiuj estas en Judujo, forku-
ru al la montoj; 17 kiu estas sur la tegmento, tiu ne malsupreniru,
por preni ion el sia domo; 18 kaj kiu estas sur la kampo, tiu ne re-
venu, por preni sian mantelon. 19 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la
suĉigantinoj en tiuj tagoj! 20 Kaj preĝu, ke via forkurado ne estu en
vintro nek en sabato; 21 ĉar tiam estos granda aflikto tia, kia ne es-
tis de la komenco de la mondo ĝis nun, nek iam estos. 22 Kaj se tiuj
tagoj ne estus mallongigitaj, neniu karno estus savita; sed pro la
elektitoj tiuj tagoj estos mallongigitaj. 23 Tiam se iu diros al vi: Jen
ĉi tie la Kristo, aŭ: Tie; ne kredu; 24 ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj fal-
saj profetoj kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, tiel ke ili for-
logus, se eble, eĉ la elektitojn. 25 Jen mi antaŭdiris al vi. 26 Se oni do
diros al vi: Jen li estas en la dezerto; ne eliru; aŭ: Jen li estas en se-
kretaj ĉambroj; ne kredu. 27 Ĉar kiel la fulmo venas el la oriento kaj
montriĝas ĝis la okcidento, tiel ankaŭ estos la alesto de la Filo de
homo. 28 Kie ajn estos la kadavro, tien kolektiĝos la agloj.

29 Sed tuj post la aflikto de tiuj tagoj la suno mallumiĝos, kaj la
luno ne donos sian lumon, kaj la steloj falos el la ĉielo, kaj la poten-
coj de la ĉielo ŝanceliĝos; 30 kaj tiam aperos sur la ĉielo la signo de
la Filo de homo, kaj tiam ploros ĉiuj gentoj de la tero, kaj oni vidos
la Filon de homo, venantan en la nuboj de la ĉielo kun potenco kaj
granda gloro. 31 Kaj li elsendos siajn anĝelojn kun granda sono de
trumpeto, kaj ili kolektos liajn elektitojn el la kvar ventoj, el limo ĝis
limo de la ĉielo.

32 De la figarbo lernu ĝian parabolon: kiam ĝia branĉo jam mo-
liĝis kaj aperigas foliojn, tiam vi scias, ke la somero estas proksima;

33 tiel same vi, kiam vi vidos ĉion tion, tiam sciu, ke li estas proksi-
ma, ĉe la pordoj. 34 Vere mi diras al vi: Ĉi tiu generacio ne forpasos,
ĝis ĉio tio plenumiĝos. 35 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj
ne forpasos. 36 Sed pri tiu tago kaj la horo scias neniu, eĉ ne la anĝe-
loj de la ĉielo, nek la Filo, sed la Patro sola. 37 Sed kiel la tagoj de
Noa, tiel estos la alesto de la Filo de homo. 38 Ĉar kiel dum la tagoj,
kiuj estis antaŭ la diluvo, oni manĝis kaj trinkis, edziĝis kaj edzi-
niĝis, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la arkeon, 39 kaj oni ne eksciis,
ĝis la diluvo venis kaj forprenis ĉiujn; tiel estos la alesto de la Filo
de homo. 40 Tiam du viroj estos sur kampo: unu estos prenita, kaj
la alia lasita; 41 du virinoj estos muelantaj apud muelilo: unu estos
prenita, kaj la alia lasita. 42 Tial viglu; ĉar vi ne scias, en kiu tago via
Sinjoro venos. 43 Sed sciu tion, ke se la dommastro scius, en kiu
gardoparto venos la ŝtelisto, li viglus kaj ne lasus sian domon tra-
fosiĝi. 44 Tial vi ankaŭ estu pretaj; ĉar en horo, kiam vi ne atendas,
la Filo de homo venas. 45 Kiu do estas la fidela kaj prudenta servis-
to, kiun la sinjoro starigis super siajn domanojn, por doni al ili nu-
traĵon ĝustatempe? 46 Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, ven-
inte, trovos tiel faranta. 47 Vere mi diras al vi, ke super sian tutan
havon li starigos lin. 48 Sed se tiu malbona servisto diros en sia koro:
Mia sinjoro malfruas; 49 kaj komencos bati siajn kunservistojn, kaj
manĝi kaj trinki kun la drinkuloj, 50 la sinjoro de tiu servisto venos
en tago, kiam li ne atendas, kaj en horo, kiam li ne scias, 51 kaj dis-
tranĉos lin, kaj difinos lian parton kun la hipokrituloj; tie estos la
plorado kaj la grincado de dentoj.

Ĉapitro 25

1 Tiam la regno de la ĉielo estos komparata al dek virgulinoj, kiuj
prenis siajn lampojn kaj eliris renkonte al la fianĉo. 2 Kaj kvin el ili

estis malprudentaj, kaj kvin estis prudentaj. 3 La malprudentaj, pre-
nante la lampojn, ne prenis oleon kun si; 4 sed la prudentaj prenis
oleon en la vazoj kun siaj lampoj. 5 Kaj kiam la fianĉo malfruis, ili
ĉiuj malviglis kaj dormis. 6 Sed je la noktomezo estis ekkrio: Jen la
fianĉo! eliru al li renkonte. 7 Tiam ĉiuj tiuj virgulinoj leviĝis, kaj or-
digis siajn lampojn. 8 Kaj la malprudentaj diris al la prudentaj: Donu
al ni el via oleo, ĉar niaj lampoj estingiĝas. 9 Sed la prudentaj re-
spondis, dirante: Eble ne estos sufiĉe por ni kaj vi; iru prefere al la
vendistoj, kaj aĉetu por vi mem. 10 Kaj dum ili iris, por aĉeti, alve-
nis la fianĉo; kaj tiuj, kiuj estis pretaj, eniris kun li al la edziĝa festo,
kaj la pordo estis fermita. 11 Poste venis ankaŭ la ceteraj virgulinoj,
dirante: Sinjoro, sinjoro, malfermu al ni. 12 Sed li responde diris:
Vere mi diras al vi: Mi vin ne konas. 13 Tial viglu, ĉar vi ne scias la
tagon nek la horon.

14 Ĉar tiel estas, kvazaŭ viro, forvojaĝonte, alvokis siajn serv-
istojn, kaj komisiis al ili siajn posedaĵojn. 15 Kaj al unu li donis kvin
talantojn, al alia du, al alia unu; al ĉiu laŭ lia kapableco; kaj li tuj
forvojaĝis. 16 Kaj tiu, kiu ricevis la kvin talantojn, iris kaj negocadis
per ili, kaj gajnis pluajn kvin talantojn. 17 Tiel same ankaŭ tiu, kiu
ricevis la du, gajnis pluajn du. 18 Sed tiu, kiu ricevis la unu, foriris kaj
fosis en la tero, kaj kaŝis la monon de sia sinjoro. 19 Kaj post longa
tempo la sinjoro de tiuj servistoj venis, kaj faris kun ili kalkulon. 20
Kaj tiu, kiu ricevis la kvin talantojn, venis kaj alportis pluajn kvin
talantojn, dirante: Sinjoro, vi komisiis al mi kvin talantojn; jen mi
gajnis pluajn kvin talantojn. 21 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona
kaj fidela servisto; vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi starigos vin
super multaj; envenu en la ĝojon de via sinjoro. 22 Kaj venis ankaŭ
tiu, kiu ricevis la du talantojn, kaj diris: Sinjoro, vi komisiis al mi du
talantojn; jen mi gajnis pluajn du talantojn. 23 Lia sinjoro diris al li:
Bone, vi bona kaj fidela servisto; vi estis fidela pri malmultaj aferoj,

mi starigos vin super multaj; envenu en la ĝojon de via sinjoro. 24
Kaj venis ankaŭ tiu, kiu ricevis la unu talanton, kaj diris: Sinjoro, mi
sciis, ke vi estas severa homo, rikoltanta, kie vi ne semis, kaj kolek-
tanta, kie vi ne disŝutis; 25 kaj mi timis, kaj foriris, kaj kaŝis vian ta-
lanton en la tero; jen vi havas vian propraĵon. 26 Sed lia sinjoro re-
sponde diris al li: Vi malbona kaj mallaborema servisto, vi sciis, ke
mi rikoltas, kie mi ne semis, kaj kolektas, kie mi ne disŝutis; 27 pro
tio vi devus doni mian monon al la bankistoj, kaj veninte, mi ricevus
mian propraĵon kun procento. 28 Forprenu de li do la talanton, kaj
donu ĝin al tiu, kiu havas la dek talantojn. 29 Ĉar al ĉiu, kiu havas,
estos donite, kaj li havos abundegon; sed for de tiu, kiu ne havas,
eĉ tio, kion li havas, estos prenita. 30 Kaj elĵetu la senutilan servis-
ton en la eksteran mallumon; tie estos la plorado kaj la grincado de
dentoj.

31 Sed kiam la Filo de homo venos en sia gloro, kaj ĉiuj anĝeloj
kun li, tiam li sidos sur la trono de sia gloro; 32 kaj antaŭ li kolekt-
iĝos ĉiuj nacioj, kaj li apartigos ilin unu de alia, kiel paŝtisto aparti-
gas la ŝafojn for de la kaproj; 33 kaj li starigos la ŝafojn dekstre de
li, kaj la kaprojn maldekstre. 34 Tiam diros la Reĝo al tiuj, kiuj sta-
ras dekstre de li: Venu, vi benataj de mia Patro, heredu la regnon
preparitan por vi de post la komenco de la mondo; 35 ĉar mi mal-
satis, kaj vi donis al mi manĝi; mi soifis, kaj vi donis al mi trinki; mi
estis fremda, kaj vi gastigis min; 36 nuda, kaj vi vestis min; mi mals-
anis, kaj vi vizitis min; mi estis en malliberejo, kaj vi venis al mi. 37
Tiam respondos al li la justuloj, dirante: Sinjoro, kiam ni vin vidis
malsata, kaj vin satigis? aŭ soifanta, kaj trinkigis vin? 38 Kaj kiam ni
vidis vin fremda kaj gastigis vin? aŭ nuda, kaj vin vestis? 39 Kaj kiam
ni vidis vin malsana aŭ en malliberejo, kaj venis al vi? 40 Kaj la Reĝo
respondos kaj diros al ili: Vere mi diras al vi: Kiom vi faris al unu el
ĉi tiuj miaj fratoj la plej malgrandaj, tiom vi faris al mi. 41 Tiam li

diros al tiuj, kiuj staras maldekstre: For de mi, vi malbenitaj, en la
eternan fajron, kiu estas preparita por la diablo kaj liaj anĝeloj; 42
ĉar mi malsatis, kaj vi ne donis al mi manĝi; mi soifis, kaj vi ne do-
nis al mi trinki; 43 mi estis fremda, kaj vi ne gastigis min; nuda, kaj
vi ne vestis min; malsana kaj en malliberejo, kaj vi ne vizitis min. 44
Tiam ili ankaŭ respondos, dirante: Sinjoro, kiam ni vidis vin mal-
sata, aŭ soifanta, aŭ fremda, aŭ nuda, aŭ malsana, aŭ en mallibe-
rejo, kaj ne servis al vi? 45 Tiam li respondos al ili, dirante: Vere mi
diras al vi: Kiom vi ne faris al unu el ĉi tiuj la plej malgrandaj, tiom
vi ne faris al mi. 46 Kaj ĉi tiuj foriros en eternan punon, sed la justuloj
en eternan vivon.

Ĉapitro 26

1 Kaj kiam Jesuo finis ĉiujn tiujn vortojn, li diris al siaj disĉiploj: 2 Vi
scias, ke post du tagoj okazos la Pasko, kaj la Filo de homo estos
transdonita, por esti krucumita. 3 Tiam kunvenis la ĉefpastroj kaj la
pliaĝuloj de la popolo, en la korto de la ĉefpastro, kies nomo estis
Kajafas; 4 kaj ili konsiliĝis, por ke ili povu per ruzo kapti Jesuon, por
mortigi lin. 5 Sed ili diris: Ne dum la festo, por ke ne leviĝu tumul-
to ĉe la popolo.

6 Kaj kiam Jesuo estis en Betania, en la domo de Simon, lepru-
lo, 7 venis al li virino, havanta alabastran vazon de multekosta ŝmir-
aĵo, kaj ŝi verŝis ĝin sur lian kapon, dum li sidis ĉe manĝo. 8 Sed
kiam la disĉiploj tion vidis, ili indignis, dirante: 9 Por kio estas ĉi tiu
malŝparo? Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon oni povus vendi por granda prezo,
kaj doni al malriĉuloj. 10 Sed Jesuo, tion sciante, diris al ili: Kial vi
ĝenas la virinon? ŝi faris bonan faron al mi. 11 Ĉar la malriĉulojn vi
ĉiam havas kun vi, sed min vi ne ĉiam havas. 12 Ĉar verŝante ĉi tiun
ŝmiraĵon sur mian korpon, ŝi tion faris por mia entombigo. 13 Vere

mi diras al vi: Kie ajn estos predikata ĉi tiu evangelio en la tuta mon-
do, tio ankaŭ, kion faris ĉi tiu virino, estos priparolata, por memor-
aĵo de ŝi.

14 Tiam unu el la dek du, nomata Judas Iskariota, iris al la ĉefpas-
troj, 15 kaj diris: Kion vi volas doni al mi, se mi lin transdonos al vi?
Kaj ili pesis por li tridek arĝentajn monerojn. 16 Kaj de tiam li ser-
ĉis okazon, por transdoni lin.

17 Kaj en la unua tago de macoj la disĉiploj venis al Jesuo, dirante:
Kie vi volas, ke ni pretigu por vi, por manĝi la Paskon? 18 Kaj li di-
ris: Iru en la urbon al trovotulo, kaj diru al li: La Majstro diras: Mia
tempo estas proksima; mi faros la Paskon ĉe vi, kun miaj disĉiploj.
19 Kaj la disĉiploj faris, kiel Jesuo ordonis al ili, kaj ili pretigis la Pas-
kon. 20 Kaj kiam vesperiĝis, li sidis ĉe manĝo kun la dek du disĉiploj;
21 kaj dum ili manĝis, li diris: Vere mi diras al vi, ke unu el vi perfi-
dos min. 22 Kaj ili tre malĝojis, kaj ĉiu komencis diri al li: Sinjoro, ĉu
eble mi? 23 Kaj li respondis kaj diris: Tiu, kiu trempis kun mi la ma-
non en la pladon, perfidos min. 24 La Filo de homo iros, kiel estas
skribite pri li; sed ve al tiu viro, de kiu la Filo de homo estos perfi-
dita! se tiu homo ne estus naskita, estus bone por li. 25 Kaj Judas, kiu
estis lin perfidonta, responde diris: Ĉu eble mi, rabeno? Li diris al li:
Vi diris. 26 Kaj dum ili manĝis, Jesuo prenis panon, kaj beninte, di-
specigis ĝin kaj donis al la disĉiploj, kaj diris: Prenu, manĝu; ĉi tio
estas mia korpo. 27 Kaj li prenis kalikon, kaj doninte dankon, donis
al ili, dirante: Vi ĉiuj trinku el ĝi; 28 ĉar ĉi tio estas mia sango de la
interligo, kiu estas elverŝata por multaj, por la pardonado de pekoj.
29 Sed mi diras al vi: De nun mi ne trinkos el ĉi tiu frukto de la vin-
berarbo, ĝis tiu tago, kiam mi trinkos ĝin novan kun vi en la regno
de mia Patro.

30 Kaj kantinte himnon, ili foriris al la monto Olivarba.

31 Tiam diris Jesuo al ili: Vi ĉiuj ofendiĝos pro mi dum ĉi tiu nok-

to; ĉar estas skribite: Mi frapos la paŝtiston, kaj la ŝafoj de la grego
diskuros. 32 Tamen, post mia releviĝo mi iros antaŭ vi en Galileon.
33 Sed Petro responde diris al li: Eĉ se ĉiuj ofendiĝos pro vi, mi ne-
niam ofendiĝos. 34 Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi, ke en ĉi tiu
nokto, antaŭ ol krios koko, vi trifoje malkonfesos min. 35 Petro di-
ris al li: Eĉ se mi devos morti kun vi, mi neniel vin malkonfesos. Tiel
same diris ĉiuj disĉiploj. 36 Tiam venis Jesuo kun ili al loko nomata
Getsemane, kaj diris al siaj disĉiploj: Sidiĝu ĉi tie, dum mi iros tien,
por preĝi. 37 Kaj li prenis kun si Petron kaj la du filojn de Zebedeo,
kaj komencis malĝoji kaj maltrankviliĝi. 38 Tiam li diris al ili: Tre
malĝoja estas mia animo, eĉ ĝis morto; restu ĉi tie, kaj viglu kun mi.
39 Kaj irinte iom antaŭen, li falis sur sian vizaĝon, preĝante, kaj dir-
ante: Ho mia Patro, se povas esti, ĉi tiu kaliko pasu for de mi; tamen
ne kiel mi volas, sed kiel Vi volas. 40 Kaj li venis al la disĉiploj kaj
trovis ilin dormantaj, kaj diris al Petro: Ĉu vi do ne havis forton vigli
kun mi eĉ unu horon? 41 Viglu kaj preĝu, por ke vi ne eniru en ten-
ton; la spirito ja estas fervora, sed la karno estas malforta. 42 Den-
ove la duan fojon foririnte, li preĝis, dirante: Ho mia Patro, se ĉi tio
ne povos forpasi, krom se mi trinkos ĝin, Via volo plenumiĝu. 43 Kaj
denove reveninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar iliaj okuloj peziĝis. 44
Kaj li denove lasis ilin kaj foriris, kaj la trian fojon preĝis, denove
dirante la samajn vortojn. 45 Tiam li venis al la disĉiploj, kaj diris al
ili: Dormu nun kaj ripozu: jen la horo alproksimiĝis, kaj la Filo de
homo estas perfidata en la manojn de pekuloj. 46 Leviĝu, ni iru; jen
mia perfidanto alproksimiĝas.

47 Kaj dum li ankoraŭ parolis, jen venis Judas, unu el la dek du;
kaj kun li granda homamaso kun glavoj kaj bastonoj venis de la
ĉefpastroj kaj pliaĝuloj de la popolo. 48 Kaj lia perfidanto jam aran-
ĝis kun ili signon, dirante: Kiun mi kisos, tiu estas li; kaptu lin. 49 Kaj
tuj veninte al Jesuo, li diris: Saluton, Rabeno; kaj kisis lin. 50 Kaj Je-

suo diris al li: Amiko, por kio vi venis? Tiam ili venis, kaj metis ma-
nojn sur Jesuon kaj arestis lin. 51 Kaj jen unu el tiuj, kiuj estis kun
Jesuo, etendis sian manon kaj eltiris sian glavon, kaj frapis la skla-
von de la ĉefpastro, kaj detranĉis lian orelon. 52 Tiam diris Jesuo al
li: Remetu vian glavon en ĝian ingon; ĉar ĉiuj, kiuj glavon prenas,
per glavo pereos. 53 Ĉu vi do supozas, ke mi ne povas alvoki mian
Patron, kaj Li tuj liveros al mi pli ol dek du legiojn da anĝeloj? 54 Sed
kiel plenumiĝus la Skriboj, ke tiel devas okazi? 55 En tiu horo Jesuo
diris al la homamasoj: Ĉu vi elvenis kvazaŭ kontraŭ rabiston, kun
glavoj kaj bastonoj, por kapti min? Ĉiutage mi sidis en la templo,
instruante, kaj vi ne arestis min. 56 Sed ĉio tio okazis, por ke plen-
umiĝu la Skriboj de la profetoj. Tiam ĉiuj disĉiploj forlasis lin kaj
forkuris.

57 Kaj la arestintoj de Jesuo forkondukis lin al la domo de la ĉef-
pastro Kajafas, kie jam kolektiĝis la skribistoj kaj pliaĝuloj. 58 Sed
Petro malproksime sekvis lin ĝis la korto de la ĉefpastro, kaj eniris,
kaj sidis kun la subuloj, por vidi la finon. 59 Kaj la ĉefpastroj kaj la
tuta sinedrio serĉis malveran ateston kontraŭ Jesuo, por ke ili povu
lin mortigi; 60 kaj ne trovis, kvankam multaj malveraj atestantoj
venis. Sed poste venis du, kaj diris: 61 Ĉi tiu diris: Mi povas detrui la
sanktejon de Dio, kaj rekonstrui ĝin en la daŭro de tri tagoj. 62 Kaj
la ĉefpastro stariĝis, kaj diris al li: Ĉu vi respondas nenion? kion
atestas ĉi tiuj kontraŭ vi? 63 Sed Jesuo silentadis. Kaj la ĉefpastro diris
al li: Mi ĵurligas vin per Dio la vivanta, ke vi diru al ni, ĉu vi estas
la Kristo, la Filo de Dio. 64 Jesuo diris al li: Vi diris; tamen mi diras
al vi: Poste vi vidos la Filon de homo, sidantan ĉe la dekstra mano
de la Potenco, kaj venantan sur la nuboj de la ĉielo. 65 Tiam la ĉef-
pastro disŝiris siajn vestojn, dirante: Li blasfemis; por kio ni plu
bezonas atestantojn? jen nun vi aŭdis la blasfemon: 66 kion vi opi-
nias? Ili respondis kaj diris: Li estas kondamninda al morto. 67 Tiam

oni kraĉis sur lian vizaĝon kaj vangofrapis lin, kaj iuj frapis lin per
la manplatoj, 68 dirante: Profetu al ni, ho Kristo, kiu vin frapis?
69 Kaj Petro sidis ekstere sur la korto; kaj venis al li unu servan-
tino, dirante: Vi ankaŭ estis kun Jesuo, la Galileano. 70 Sed li mal-
konfesis antaŭ ili ĉiuj, dirante: Mi ne scias, kion vi diras. 71 Kaj post
kiam li eliris en la vestiblon, alia vidis lin, kaj diris al la ĉeestantoj:
Ĉi tiu estis ankaŭ kun Jesuo, la Nazaretano. 72 Kaj denove li malkon-
fesis kun ĵuro: Mi ne konas tiun homon. 73 Kaj post iom da tempo
la apudstarantoj venis, kaj diris al Petro: Vere vi ankaŭ estas el ili,
ĉar via parolmaniero malkaŝas vin. 74 Tiam li komencis malbeni kaj
ĵuri: Mi ne konas tiun homon. Kaj tuj koko kriis. 75 Kaj Petro reme-
moris la vorton, kiun Jesuo parolis: Antaŭ ol krios koko, vi trifoje
malkonfesos min. Kaj li eliris, kaj maldolĉe ploris.

Ĉapitro 27

1 Kaj kiam venis la mateno, ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj de la popolo
konsiliĝis kontraŭ Jesuo, por mortigi lin; 2 kaj ili ligis lin, kaj forkon-
dukis lin kaj transdonis lin al Pilato, la provincestro.
3 Tiam Judas, lia perfidinto, vidinte, ke li estas kondamnita, pen-
tis, kaj reportis la tridek arĝentajn monerojn al la ĉefpastroj kaj la
pliaĝuloj, 4 dirante: Mi pekis, perfidante senkulpan sangon. Sed ili
diris: Kiel tio koncernas nin? vi zorgu pri tio. 5 Kaj li ĵetis la arĝen-
tajn monerojn en la sanktejon, kaj eliris; kaj foririnte, pendigis sin.
6 Kaj la ĉefpastroj prenis la arĝentajn monerojn, kaj diris: Ne kon-
venas meti ilin en la trezorejon, ĉar tio estas prezo de sango. 7 Kaj
ili konsiliĝis, kaj aĉetis per ili la kampon de la potisto, por enterigi
fremdulojn. 8 Tial tiu kampo estas nomata Kampo de Sango, anko-
raŭ ĝis hodiaŭ. 9 Tiam plenumiĝis tio, kio estis dirita per la profeto
Jeremia, nome: Kaj ili prenis la tridek arĝentajn monerojn, takso-

prezon de tiu, kiu estis taksita, kiujn iuj el la filoj de Izrael taksis; 10
kaj donis ilin por la kampo de la potisto, kiel la Eternulo difinis al
mi.

11 Kaj Jesuo staris antaŭ la provincestro; kaj la estro demandis lin,
dirante: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Kaj Jesuo diris al li: Vi di-
ras. 12 Kaj kiam la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj akuzis lin, li respondis ne-
nion. 13 Tiam Pilato diris al li: Ĉu vi ne aŭdas, kiom da aferoj oni
atestas kontraŭ vi? 14 Kaj li ne respondis al li eĉ unu vorton, tiel ke
la provincestro tre forte miris. 15 Sed ĉe tiu festo la provincestro
kutimis liberigi al la homamaso unu malliberulon, kiun ili deziris.
16 Kaj oni havis tiam faman malliberulon, nomatan Barabas. 17 Kiam
do ili kolektiĝis, Pilato diris al ili: Kiun vi deziras, ke mi liberigu al
vi? ĉu Barabason, aŭ Jesuon, nomatan Kristo? 18 Ĉar li sciis, ke pro
envio ili transdonis lin. 19 Kaj dum li sidis sur la tribunala seĝo, lia
edzino sendis al li, por diri: Nenion havu kun tiu justulo, ĉar mi
suferis multe hodiaŭ en sonĝo kaŭze de li. 20 Kaj la ĉefpastroj kaj
pliaĝuloj decidigis la homamason postuli Barabason kaj pereigi Je-
suon. 21 Sed la provincestro responde diris al ili: Kiun el la du vi
volas, ke mi liberigu al vi? Kaj ili diris: Barabason. 22 Pilato diris al
ili: Kion do mi faros al Jesuo, nomata Kristo? Ĉiuj diris: Li estu kru-
cumita. 23 Kaj li diris: Kial? kian malbonon li faris? Sed ili des pli ek-
kriis, dirante: Li estu krucumita. 24 Tial Pilato, vidante, ke neniel
prosperas al li, sed ke kontraŭe tumulto leviĝas, prenis akvon kaj
lavis siajn manojn antaŭ la homamaso, dirante: Mi estas senkulpa
pri la sango de tiu justulo: vi zorgu pri ĝi. 25 Kaj la tuta popolo re-
sponde diris: Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj. 26 Tiam li li-
berigis al ili Barabason; sed skurĝinte Jesuon, li transdonis lin, por
esti krucumita.

27 Tiam la soldatoj de la provincestro, kondukinte Jesuon en la
palacon, kolektis al li la tutan kohorton. 28 Kaj ili senvestigis lin, kaj

surmetis al li skarlatan mantelon. 29 Kaj ili plektis kronon el dornoj
kaj metis ĝin sur lian kapon, kaj metis kanon en lian dekstran ma-
non; kaj ili genuis antaŭ li, kaj mokis lin, dirante: Saluton, Reĝo de
la Judoj! 30 Kaj ili kraĉis sur lin, kaj prenis la kanon kaj frapis lian
kapon. 31 Kaj mokinte lin, ili demetis de li la mantelon, kaj surme-
tis al li liajn proprajn vestojn, kaj forkondukis lin, por krucumi lin.

32 Kaj elirinte, ili trovis viron Kirenanon, nomatan Simon; tiun ili
devigis, ke li portu lian krucon. 33 Kaj veninte al loko nomata Gol-
gota, tio estas, Loko de Kranio, 34 ili donis al li trinki vinon kun galo
enmiksita; kaj li gustumis ĝin, kaj ne volis trinki. 35 Kaj krucumin-
te lin, ili dividis inter si liajn vestojn, ĵetante lotojn; 36 kaj ili sidiĝis,
kaj gardis lin tie. 37 Kaj ili metis super lia kapo lian akuzon, skribi-
tan: ĈI TIU ESTAS JESUO, LA REĜO DE LA JUDOJ. 38 Tiam kun li
estis krucumitaj du rabistoj, unu dekstre kaj unu maldekstre. 39 Kaj
la preterpasantoj insultis lin, balancante la kapon, 40 kaj dirante: Vi,
kiu detruas la sanktejon kaj rekonstruas ĝin en la daŭro de tri ta-
goj, savu vin. Se vi estas la Filo de Dio, deiru de la kruco. 41 Tiel same
ankaŭ la ĉefpastroj, mokante kun la skribistoj kaj la pliaĝuloj, diris:
42 Aliajn li savis; sin mem li ne povas savi. Li ja estas Reĝo de Izra-
el, li nun deiru de la kruco, kaj ni kredos al li. 43 Li apogis sin al Dio;
Tiu savu lin, se Li amas lin; ĉar li diris: Mi estas la Filo de Dio. 44 Kaj
ankaŭ la rabistoj, kiuj estis krucumitaj kun li, tiel same insultis lin.

45 Kaj de post la sesa horo fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis
la naŭa horo. 46 Kaj ĉirkaŭ la naŭa horo Jesuo ekkriis per laŭta voĉo,
dirante: Eli, Eli, lama sabaĥtani? tio estas: Mia Dio, mia Dio, kial Vi
forlasis min? 47 Kaj iuj el la apudstarantoj, aŭdinte tion, diris: Ĉi tiu
vokas Elijan. 48 Kaj tuj unu el ili kuris kaj prenis spongon kaj plenigis
ĝin per vinagro, kaj metinte ĝin sur kanon, donis al li trinki. 49 Kaj
la aliaj diris: Lasu; ni vidu, ĉu venos Elija, por savi lin. 50 Kaj Jesuo,
denove kriinte per laŭta voĉo, ellasis for la spiriton. 51 Kaj jen la kur-

teno de la sanktejo disŝiriĝis en du pecojn de supre ĝis malsupre; kaj
la tero tremis; kaj la rokoj diskrevis; 52 kaj la tomboj malfermiĝis, kaj
multaj korpoj de dormantaj sanktuloj leviĝis, 53 kaj elirinte el la
tomboj post lia releviĝo, ili eniris en la sanktan urbon kaj aperis al
multaj. 54 Kaj la centestro, kaj tiuj, kiuj estis kun li gardantaj Jesu-
on, kiam ili vidis la tertremon kaj la okazantaĵojn, tre timis, diran-
te: Vere ĉi tiu estis Filo de Dio. 55 Kaj tie estis multaj virinoj, rigar-
dantaj de malproksime, kiuj sekvis Jesuon el Galileo, servante al li;
56 inter kiuj estis Maria Magdalena, kaj Maria, la patrino de Jako-
bo kaj de Joses, kaj la patrino de la filoj de Zebedeo.

57 Kaj kiam vesperiĝis, venis riĉulo, nomata Jozef, el Arimateo,
kiu mem estis disĉiplo de Jesuo: 58 tiu, irinte al Pilato, petis la kor-
pon de Jesuo. Tiam Pilato ordonis doni ĝin. 59 Kaj Jozef prenis la
korpon, kaj envolvis ĝin en pura tolaĵo, 60 kaj metis ĝin en sian no-
van tombon, kiun li jam elhakis en la roko; kaj li alrulis grandan
ŝtonon al la enirejo de la tombo, kaj foriris. 61 Kaj Maria Magdalena
estis tie, kaj la alia Maria, sidantaj apud la tombo.

62 La sekvantan tagon, kiu estas la tago post la Preparado, la ĉef-
pastroj kaj la Fariseoj kolektiĝis al Pilato, 63 dirante: Sinjoro, ni ekre-
memoras, ke tiu trompanto diris, dum li ankoraŭ vivis: Post tri ta-
goj mi releviĝos. 64 Ordonu do, ke oni gardu la tombon ĝis la tria
tago, por ke liaj disĉiploj ne venu kaj ne forŝtelu lin kaj ne diru al
la popolo: Li releviĝis el la mortintoj; kaj la lasta trompo estus pli
malbona, ol la unua. 65 Pilato diris al ili: Vi havas gardistaron; iru,
kaj gardu ĝin laŭ via eblo. 66 Tial ili foriris kaj gardis la tombon, si-
gelinte la ŝtonon, kune kun gardistaro.

Ĉapitro 28

1 Kaj sabate malfrue, kiam eklumis por la unua tago de la semajno,
venis Maria Magdalena kaj la alia Maria, por vidi la tombon. 2 Kaj
jen okazis granda tertremo; ĉar anĝelo de la Eternulo malsupren-
iris el la ĉielo, kaj venis kaj derulis la ŝtonon, kaj sidiĝis sur ĝi. 3 Lia
aspekto estis kiel fulmo, kaj lia vestaĵo estis blanka, kiel neĝo; 4 kaj
pro timo al li la gardistoj tremis, kaj fariĝis kiel malvivuloj. 5 Kaj la
anĝelo responde diris al la virinoj: Ne timu; ĉar mi scias, ke vi ser-
ĉas Jesuon, la krucumitan. 6 Li ne estas ĉi tie; ĉar li leviĝis, kiel li
diris. Venu, vidu la lokon, kie la Sinjoro kuŝis. 7 Kaj iru rapide, kaj
diru al liaj disĉiploj: Li leviĝis el la mortintoj, kaj jen li iras antaŭ vi
en Galileon; tie vi vidos lin; jen mi sciigis al vi. 8 Kaj ili rapide for-
iris de la tombo kun timo kaj granda ĝojo, kaj kuris, por sciigi al liaj
disĉiploj. 9 Kaj jen Jesuo renkontis ilin, dirante: Saluton. Kaj alvenin-
te, ili ekprenis liajn piedojn kaj adorkliniĝis al li. 10 Tiam Jesuo di-
ris al ili: Ne timu; iru, diru al miaj fratoj, ke ili foriru en Galileon, kaj
tie ili min vidos.

11 Kaj dum ili iris, iuj el la gardistoj venis en la urbon, kaj rakontis
al la ĉefpastroj ĉiujn okazintaĵojn. 12 Kaj kunveninte kun la pliaĝuloj,
ili konsiliĝis kune, kaj ili donis al la soldatoj multe da mono, 13 dir-
ante: Diru: Liaj disĉiploj venis nokte, kaj forŝtelis lin, dum ni dor-
mis. 14 Kaj se la provincestro tion aŭdos, ni konvinkos lin, kaj libe-
rigos vin de ĉia zorgo. 15 Kaj ili prenis la monon, kaj faris, kiel ili estis
instruitaj; kaj tiu diro disvastiĝis inter la Judoj ĝis hodiaŭ.

16 Sed la dek unu disĉiploj iris en Galileon, sur la monton, kiun
Jesuo jam difinis al ili. 17 Kaj kiam ili vidis lin, ili adorkliniĝis al li; sed
kelkaj dubis. 18 Kaj Jesuo venis al ili, kaj diris al ili: Estas donita al mi
ĉia aŭtoritato en la ĉielo kaj sur la tero. 19 Iru do kaj disĉipligu ĉiu-
jn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj
de la Sankta Spirito; 20 instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis

al vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la maturiĝo de la mondaĝo.

La evangelio laŭ sankta Marko

Ĉapitro 1

1 La komenco de la evangelio de Jesuo Kristo, Filo de Dio.

2 Kiel estas skribite en la profeto Jesaja:
Jen Mi sendas Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos vian vojon;
3 Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo,
Rektigu Liajn irejojn;

4 venis Johano, kiu baptis en la dezerto kaj predikis la bapton de
pento por la pardonado de pekoj. 5 Kaj eliris al li la tuta Juduja di-
strikto, kaj ĉiuj Jerusalemanoj; kaj ili estis baptitaj de li en la rive-
ro Jordan, konfesante siajn pekojn. 6 Kaj Johano estis vestita per
kamelharaĵo kaj leda zono ĉirkaŭ siaj lumboj, kaj li manĝadis akri-
dojn kaj sovaĝan mielon. 7 Kaj li predikis, dirante: Venas post mi tiu,
kiu estas pli potenca ol mi; la rimenon de liaj ŝuoj mi ne estas inda,
kliniĝinte, malligi. 8 Mi vin baptis per akvo; sed li vin baptos per la
Sankta Spirito.

9 Kaj en tiuj tagoj Jesuo venis el Nazaret de Galileo, kaj estis bap-
tita de Johano en Jordan. 10 Kaj tuj kiam li eliris el la akvo, li vidis la
ĉielon fenditan, kaj la Spiriton kiel kolombo malsuprenirantan sur
lin; 11 kaj venis voĉo el la ĉielo: Vi estas Mia Filo, la amata, en kiu
Mi havas plezuron.

12 Kaj tuj la Spirito pelis lin for en la dezerton. 13 Kaj li estis en la

dezerto kvardek tagojn, tentata de Satano; kaj li estis kun la sova-
ĝaj bestoj, kaj la anĝeloj servadis al li.

14 Kaj post kiam Johano estis arestita, Jesuo iris en Galileon, pre-
dikante la evangelion de Dio, 15 kaj dirante: La tempo jam plen-
umiĝis, kaj la regno de Dio alproksimiĝis; pentu, kaj kredu al la
evangelio.

16 Kaj irante apud la Galilea Maro, li vidis Simonon, kaj Andre-
on, fraton de Simon, ĵetantajn reton en la maron; ĉar ili estis fiŝkap-
tistoj. 17 Kaj Jesuo diris al ili: Venu post mi, kaj mi igos vin fariĝi
kaptistoj de homoj. 18 Kaj ili tuj forlasis la retojn, kaj sekvis lin. 19 Kaj
irinte iom antaŭen, li vidis Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon,
lian fraton, kiuj ankaŭ estis en la ŝipeto, riparante la retojn. 20 Kaj
tuj li alvokis ilin; kaj ili lasis sian patron Zebedeo en la ŝipeto kun
la dungitoj, kaj foriris post li.

21 Kaj ili iris en Kapernaumon, kaj tuj en la sabato li eniris en la
sinagogon kaj instruis. 22 Kaj oni miris pro lia instruado; ĉar li in-
struis kiel havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel la skribistoj. 23 Kaj en ilia
sinagogo estis viro kun malpura spirito; kaj li ekkriis, 24 dirante: Kio
estas inter ni kaj vi, Jesuo Nazaretano? ĉu vi venis, por pereigi nin?
mi scias, kiu vi estas: la Sanktulo de Dio. 25 Kaj Jesuo severe admo-
nis lin, dirante: Silentu, kaj eliru el li. 26 Kaj la malpura spirito kon-
vulsiigis lin, kaj, laŭte kriinte, eliris el li. 27 Kaj ĉiuj miregis tiom, ke
ili diskutis inter si, dirante: Kio estas ĉi tio? jen nova instruado! kun
aŭtoritato li ordonas eĉ al la malpuraj spiritoj, kaj ili obeas lin. 28 Kaj
tuj la famo pri li disvastiĝis ĉie en la tutan ĉirkaŭaĵon de Galileo.

29 Kaj tuj, elirinte el la sinagogo, ili eniris en la domon de Simon
kaj Andreo, kun Jakobo kaj Johano. 30 Sed la bopatrino de Simon
kuŝis malsana de febro; kaj tuj oni sciigis al li pri ŝi; 31 kaj veninte,
li prenis ŝian manon kaj levis ŝin; kaj la febro forlasis ŝin, kaj ŝi ser-
vis al ili.

32 Kaj vespere, kiam la suno subiris, oni venigis al li ĉiujn, kiuj
estis malsanaj kaj demonhavantaj. 33 Kaj la tuta urbo kolektiĝis ĉe
la pordo. 34 Kaj li sanigis multajn, kiuj malsanis de diversaj malsanoj,
kaj elpelis multajn demonojn; kaj li ne permesis al la demonoj pa-
roli, ĉar ili konis lin.

35 Kaj matene, antaŭ ol la nokto pasis, li leviĝis, kaj foriris en de-
zertan lokon, kaj tie preĝadis. 36 Kaj Simon kaj liaj kunuloj elserĉis
lin; 37 kaj ili trovis lin, kaj diris al li: Ĉiuj vin serĉas. 38 Kaj li diris al
ili: Ni iru aliloken en la proksimajn urbetojn, por ke mi tie ankaŭ
prediku; ĉar por tio mi venis. 39 Kaj li iris, predikante en iliaj sina-
gogoj tra la tuta Galileo, kaj elpelante la demonojn.

40 Kaj venis al li leprulo, alvokante lin, kaj genuinte, li diris al li:
Se vi nur volas, vi povas min purigi. 41 Kaj kortuŝite, li etendis la
manon kaj tuŝis lin, kaj diris al li: Mi volas; estu purigita. 42 Kaj tuj
la lepro foriris de li, kaj li fariĝis pura. 43 Kaj severe avertinte lin, li
tuj forsendis lin, 44 kaj diris al li: Zorgu, ke vi diru nenion al iu; sed
iru, montru vin al la pastro, kaj oferu pro via purigado tion, kion
Moseo ordonis, por atesto al ili. 45 Sed li eliris, kaj komencis diligen-
te rakonti kaj disfamigi la aferon, tiel ke Jesuo jam ne povis malkaŝe
eniri en urbon, sed restis ekstere en dezertaj lokoj; kaj oni venis al
li el ĉie.

Ĉapitro 2

1 Kaj kiam li revenis en Kapernaumon post kelke da tagoj, oni sci-
iĝis, ke li estas en domo. 2 Kaj multaj kunvenis, tiel ke jam ne estis
loko eĉ apud la pordo; kaj li parolis al ili la vorton. 3 Kaj oni venis,
alportante al li paralizulon, portatan de kvar homoj. 4 Kaj ne povan-
te alproksimiĝi al li pro la homamaso, ili malkovris la tegmenton,
kie li estis; kaj trafosinte ĝin, ili mallevis la liton, sur kiu kuŝis la

paralizulo. 5 Kaj Jesuo, vidante ilian fidon, diris al la paralizulo: Filo,
viaj pekoj estas pardonitaj. 6 Sed estis iuj el la skribistoj tie, sidan-
taj kaj diskutantaj en siaj koroj: 7 Kial tiu tiel parolas? li blasfemas:
kiu povas pardoni pekojn, krom Dio sola? 8 Kaj Jesuo, tuj ekscian-
te en sia spirito, ke tiel ili diskutas en si, diris al ili: Kial vi tion disku-
tas en viaj koroj? 9 Kio estas pli facila: diri al la paralizulo: Viaj pe-
koj estas pardonitaj; aŭ diri: Leviĝu, prenu vian liton, kaj piediru?
10 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de homo havas aŭtoritaton sur la tero
pardoni pekojn—li diris al la paralizulo: 11 Mi diras al vi: Leviĝu,
prenu vian liton, kaj iru al via domo. 12 Kaj li leviĝis, kaj tuj prenis
la liton, kaj eliris antaŭ ĉiuj, tiel ke ĉiuj miregis, kaj gloris Dion, dir-
ante: Neniam ni vidis ion tian.

13 Kaj denove li eliris al la marbordo, kaj la tuta homamaso ve-
nis al li, kaj li instruis ilin. 14 Kaj preterpasante, li vidis Levin, filon
de Alfeo, sidantan ĉe la impostejo, kaj li diris al li: Sekvu min. Kaj
li stariĝis, kaj sekvis lin. 15 Kaj li sidis ĉe manĝo en lia domo, kaj mul-
taj impostistoj kaj pekuloj kunsidis kun Jesuo kaj liaj disĉiploj; ĉar
ili estis multaj, kaj ili sekvis lin. 16 Kaj la skribistoj kaj la Fariseoj, vid-
ante, ke li manĝas kun la pekuloj kaj la impostistoj, diris al liaj dis-
ĉiploj: Li manĝas kaj trinkas kun impostistoj kaj pekuloj. 17 Kaj aŭ-
dinte tion, Jesuo diris al ili: Ne la sanuloj bezonas kuraciston, sed
la malsanuloj: mi venis, por alvoki ne justulojn, sed pekulojn.

18 Kaj la disĉiploj de Johano kaj la Fariseoj estis fastantaj, kaj oni
venis, kaj diris al li: Kial fastas la disĉiploj de Johano kaj de la Fari-
seoj, sed viaj ne fastas? 19 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de la edz-
iĝejo povas fasti, dum la fianĉo estas kun ili? Tiel longe, kiel ili ha-
vas kun si la fianĉon, ili ne povas fasti. 20 Sed venos tagoj, kiam la
fianĉo estos prenita for de ili, kaj tiam ili fastos en tiuj tagoj. 21 Ne-
niu alkudras flikaĵon el nefulita drapo sur malnovan veston; alie la
nova plenigaĵo ion forprenas de la malnova ŝtofo, kaj pli malbona

ŝiraĵo fariĝas. 22 Kaj neniu enverŝas novan vinon en malnovajn fel-
sakojn; alie la vino krevigos la felsakojn, kaj la vino elfluos kaj la
felsakoj detruiĝos; sed oni enverŝas novan vinon en novajn felsa-
kojn.

23 Kaj en sabato li iris tra la grenkampoj, kaj liaj disĉiploj kom-
encis dum la vojiro deŝiri la spikojn. 24 Kaj la Fariseoj diris al li: Jen
kial ili en la sabato faras tion, kio ne estas permesata? 25 Kaj li diris
al ili: Ĉu vi neniam legis, kion faris David, kiam li havis bezonon kaj
malsatis, li kaj liaj kunuloj? 26 Ke li eniris en la domon de Dio, kiam
Ebjatar estis ĉefpastro, kaj manĝis la panojn de propono, kiujn
manĝi ne estas permesate krom al la pastroj, kaj donis ankaŭ al siaj
kunuloj? 27 Kaj li diris al ili: La sabato estiĝis por la homo, kaj ne la
homo por la sabato; 28 tial la Filo de homo estas sinjoro eĉ de la sa-
bato.

Ĉapitro 3

1 Kaj denove li eniris en la sinagogon, kaj tie estis viro, havanta ma-
non velkintan. 2 Kaj oni observis lin, ĉu en la sabato li lin sanigos,
por ke ili povu lin akuzi. 3 Kaj li diris al la viro, kiu havis la velkin-
tan manon: Stariĝu en la mezo. 4 Kaj li diris al ili: Ĉu estas perme-
sate bonfari en sabato, aŭ malbonfari? savi vivon, aŭ mortigi? Sed
ili silentis. 5 Kaj kiam kun kolero li ĉirkaŭrigardis ilin, ĉagrenite pro
la obstiniĝo de ilia koro, li diris al la viro: Etendu vian manon. Kaj
li etendis ĝin, kaj lia mano resaniĝis. 6 Kaj la Fariseoj eliris, kaj tuj
konsiliĝis kun la Herodanoj kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi.

7 Kaj Jesuo kun siaj disĉiploj foriris ĝis la maro; kaj granda homa-
maso el Galileo sekvis lin. Kaj el Judujo 8 kaj el Jerusalem kaj el
Edom kaj el Transjordano kaj el ĉirkaŭ Tiro kaj Cidon, grandnom-
bra homamaso, aŭdinte ĉion, kion li faris, venis al li. 9 Kaj li diris al

siaj disĉiploj, ke malgranda ŝipeto estu sub lia dispono, pro la ho-
mamaso, por ke oni ne premu lin; 10 ĉar multajn li jam sanigis, tiel
ke ĉiuj, kiuj havis malsanojn, premadis sur lin, por tuŝi lin. 11 Kaj
malpuraj spiritoj, tuj kiam ili vidis lin, falis antaŭ li, kaj kriis, dirante:
Vi estas la Filo de Dio. 12 Kaj li severe admonis ilin, ke ili ne konatigu
lin.

13 Kaj li supreniris sur la monton, kaj alvokis tiujn, kiujn li mem
volis; kaj ili venis al li. 14 Kaj li elektis dek du, kiujn ankaŭ li nomis
apostoloj, por ke ili estu kun li, kaj por ke li dissendu ilin por pre-
diki, 15 kaj por havi aŭtoritaton elpeli demonojn: 16 kaj Simonon li
alnomis Petro; 17 kaj Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon, fraton
de Jakobo, kaj tiujn li alnomis Boanerges, tio estas, Filoj de tondro;
18 kaj Andreon kaj Filipon kaj Bartolomeon kaj Mateon kaj Toma-
son, kaj Jakobon, filon de Alfeo, kaj Tadeon, kaj Simonon, la Fervo-
rulon, 19 kaj Judason Iskariotan, kiu ankaŭ perfidis lin.

Kaj li venis en domon. 20 Kaj denove la homamaso kunvenis tiel,
ke ili ne povis eĉ manĝi panon. 21 Kaj liaj amikoj, aŭdinte tion, eli-
ris, por kapti lin, ĉar ili diris: Li frenezas. 22 Kaj la skribistoj, kiuj al-
venis el Jerusalem, diris: Li havas Baal- Zebubon; per la estro de la
demonoj li elpelas la demonojn. 23 Kaj li alvokis ilin, kaj parolis al
ili parabole: Kiel povas Satano elpeli Satanon? 24 Kaj se regno estas
dividita kontraŭ si, tiu regno ne povas stari. 25 Kaj se domo estas
dividita kontraŭ si, tiu domo ne povas stari. 26 Kaj se Satano ribelis
kontraŭ si kaj estas dividita, li ne povas stari, sed havas finon. 27 Sed
neniu povas eniri en la domon de la fortulo kaj trarabi liajn pose-
daĵojn, se unue li ne ligos la fortulon, kaj poste li trarabos lian do-
mon. 28 Vere mi diras al vi: Ĉiuj iliaj pekoj estos pardonitaj al la fi-
loj de homoj, kaj iliaj blasfemoj, per kiuj ajn ili blasfemos; 29 sed iu,
kiu blasfemos kontraŭ la Sankta Spirito, eterne ne havos pardonon,

sed estas kulpa pri eterna peko; 30 ĉar oni diris: Li havas malpuran
spiriton.

31 Kaj jen alvenis lia patrino kaj liaj fratoj, kaj starante ekstere, ili
sendis al li, vokante lin. 32 Kaj homamaso sidis ĉirkaŭ li; kaj oni di-
ris al li: Jen via patrino kaj viaj fratoj ekstere vin serĉas. 33 Kaj li re-
spondis al ili, dirante: Kiuj estas mia patrino kaj miaj fratoj? 34 Kaj
ĉirkaŭrigardante tiujn, kiuj ronde ĉirkaŭ li sidis, li diris: Jen mia
patrino kaj miaj fratoj! 35 Ĉar kiu ajn faros la volon de Dio, tiu es-
tas mia frato kaj mia fratino kaj mia patrino.

Ĉapitro 4

1 Kaj denove li komencis instrui apud la maro. Kaj kolektiĝis al li tre
granda homamaso tiel, ke li eniris en ŝipeton, kaj sidis sur la maro;
kaj la tuta homamaso estis sur la tero apud la maro. 2 Kaj li multe
instruis ilin per paraboloj, kaj diris al ili en sia instruado: 3 Aŭskultu:
jen semisto eliris, por semi; 4 kaj dum li semis, iuj semoj falis apud
la vojo, kaj la birdoj venis kaj formanĝis ilin. 5 Kaj aliaj falis sur ŝto-
nan lokon, kie ili ne havis multe da tero; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili
ne havis profundecon de tero; 6 kaj kiam la suno leviĝis, ili brul-
sekiĝis, kaj ĉar ili ne havis radikon, ili forvelkis. 7 Kaj aliaj falis in-
ter dornojn, kaj la dornoj kreskis kaj sufokis ilin, kaj ili ne donis
frukton. 8 Kaj aliaj falis en la bonan teron, kaj donis frukton, kres-
kante kaj multobliĝante, kaj produktis tridekoble kaj sesdekoble kaj
centoble. 9 Kaj li diris: Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

10 Kaj kiam li estis sola, tiuj, kiuj alestis kune kun la dek du, de-
mandis lin pri la paraboloj. 11 Kaj li diris al ili: Al vi estas donite scii
la misteron de la regno de Dio; sed al tiuj, kiuj estas ekstere, ĉio es-
tas farata per paraboloj; 12 por ke, vidante, ili vidu, sed ne rimarku;
kaj aŭdante, ili aŭdu, sed ne komprenu; por ke neniam ili konver-

tiĝu kaj pardoniĝu. 13 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ne scias ĉi tiun parabo-
lon? kiel do vi povos kompreni ĉiujn parabolojn? 14 La semisto se-
mas la vorton. 15 Jen do tiuj, kiuj estas apud la vojo, kie estas semata
la vorto; kaj kiam ili aŭdis, tuj venas Satano, kaj forprenas la vor-
ton, en ili semitan. 16 Kaj tiel same jen la semitaj ĉe la ŝtonaj lokoj:
ili aŭdas la vorton, kaj tuj kun ĝojo akceptas ĝin; 17 kaj ili ne havas
en si radikon, sed restas nur portempe; kiam do venas sufero aŭ
persekuto pro la vorto, tuj ili falpuŝiĝas. 18 Kaj jen la semitaj ĉe la
dornoj: tiuj, kiuj aŭdis la vorton; 19 sed la zorgoj de la mondo kaj la
trompo de riĉo kaj la deziroj al aliaj aferoj, enirante, sufokas la vor-
ton, kaj ĝi fariĝas senfrukta. 20 Kaj jen la semitaj ĉe la bona tero: tiuj,
kiuj aŭdas la vorton kaj akceptas ĝin, kaj donas frukton, jen tride-
koble, kaj jen sesdekoble, kaj jen centoble.

21 Kaj li diris al ili: Ĉu lampo enportiĝas, por esti metita sub gren-
mezurilon aŭ sub liton, kaj ne por stari sur la lampingo? 22 Ĉar ne-
nio estas kaŝita krom por tio, ke ĝi estu malkaŝita; nek io estas se-
kreta krom por tio, ke ĝi estu aperigita. 23 Se iu havas orelojn por
aŭdi, tiu aŭdu. 24 Kaj li diris al ili: Atentu, kion vi aŭdas; per kia me-
zuro vi mezuras, laŭ tiu sama oni mezuros al vi, kaj eĉ faros al vi
aldonon. 25 Ĉar al tiu, kiu havas, estos donite; sed for de tiu, kiu ne
havas, estos prenita eĉ tio, kion li havas.

26 Kaj li diris: Tia estas la regno de Dio, kvazaŭ homo ĵetus se-
mojn sur la teron, 27 kaj dormus kaj leviĝus nokte kaj tage, kaj la
semoj burĝonus kaj kreskus, li ne scias kiel. 28 Aŭtomate la tero do-
nas frukton, unue folion, poste spikon, poste plenan grenon en spi-
ko. 29 Sed kiam la frukto estas preta, li tuj svingas la rikoltilon, ĉar
venis la rikolto.

30 Kaj li diris: Al kio ni komparu la regnon de Dio? aŭ per kia
parabolo ni montru ĝin? 31 Al sinapa semeto, kiu, kiam ĝi estas se-
mita sur la teron, estas pli malgranda ol ĉiuj aliaj semoj, kiuj estas

sur la tero, 32 tamen semite, kreskas kaj fariĝas pli granda ol ĉiuj
legomoj, kaj elmetas grandajn branĉojn, tiel ke sub ĝia ombro po-
vas eklogi la birdoj de la ĉielo.

33 Kaj per multaj tiaj paraboloj li parolis al ili la vorton laŭ tio, kiel
ili povis aŭskulti; 34 kaj sen parabolo li ne parolis al ili; sed private
li klarigis ĉion al siaj disĉiploj.

35 Kaj en tiu tago, kiam vesperiĝis, li diris al ili: Ni transiru al la
alia bordo. 36 Kaj forsendinte la homamason, ili kondukis lin kun si,
kiel li estis en la ŝipeto. Kaj aliaj ŝipetoj akompanis lin. 37 Kaj okazis
granda ventego, kaj ondoj batis en la ŝipeton, tiel ke la ŝipeto estis
jam pleniĝanta. 38 Kaj li estis dormanta en la posta parto sur la ku-
seno; kaj ili vekis lin, kaj diris al li: Majstro, ĉu vi ne zorgas pri tio,
ke ni pereas? 39 Kaj vekite, li admonis la venton, kaj diris al la maro:
Silentu, kvietiĝu. Kaj la vento ĉesiĝis, kaj fariĝis granda sereno. 40 Kaj
li diris al ili: Kial vi estas timemaj? ĉu vi ankoraŭ ne havas fidon? 41
Kaj ili timis treege, kaj diris unu al alia: Kiu do estas ĉi tiu? ĉar eĉ
la vento kaj la maro obeas al li.

Ĉapitro 5

1 Kaj ili venis trans la maron en la landon de la Gerasenoj. 2 Kaj kiam
li elvenis el la ŝipeto, tuj lin renkontis el la tomboj viro, havanta
malpuran spiriton, 3 kiu havis loĝejon en la tomboj, kaj jam neniu
povis ligi lin eĉ per kateno; 4 ĉar li ofte estis ĉirkaŭligita per katenoj
kaj ĉenoj, kaj la ĉenoj estis disŝiritaj de li kaj la katenoj frakasitaj; kaj
neniu kapablis malsovaĝigi lin. 5 Kaj ĉiam, nokte kaj tage, inter la
tomboj kaj sur la montoj, li kriadis kaj sin tranĉis per ŝtonoj. 6 Kaj,
vidinte Jesuon el malproksime, li kuris kaj adorkliniĝis al li; 7 kaj
kriante per laŭta voĉo, li diris: Kio estas inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo
de Dio Plejalta? Mi vin ĵurpetas per Dio, ke vi ne turmentu min. 8

Ĉar li diris al li: Eliru, ho malpura spirito, el la viro. 9 Kaj li deman-
dis lin: Kia estas via nomo? Kaj li respondis, dirante: Mia nomo es-
tas Legio, ĉar mi estas multaj. 10 Kaj li multe petegis, ke li ne forsen-
du ilin el la lando. 11 Kaj estis tie sur la monto granda grego da por-
koj paŝtiĝantaj. 12 Kaj ili petegis lin, dirante: Sendu nin en la por-
kojn, por ke ni eniru en ilin. 13 Kaj li permesis tion al ili. Kaj elirin-
te, la malpuraj spiritoj eniris en la porkojn; kaj la grego kuris rap-
ide malsupren de la krutaĵo en la maron, ĉirkaŭ du miloj, kaj sufok-
iĝis en la maro. 14 Kaj iliaj paŝtistoj forkuris, kaj rakontis la aferon
en la urbo kaj en la kamparo. Kaj oni venis, por vidi, kio okazis. 15
Kaj ili venis al Jesuo, kaj vidis la demonhavinton, kiu havis la legi-
on, sidanta, vestita kaj en sana prudento; kaj ili timis. 16 Kaj la vidin-
toj rakontis al ili, kiamaniere tio okazis al la demonhavinto, kaj pri
la porkoj. 17 Kaj ili komencis petegi lin, ke li foriru el iliaj limoj. 18 Kaj
kiam li eniris en la ŝipeton, la demonhavinto petegis lin, ke li povu
esti kun li. 19 Kaj li ne permesis al li, sed diris al li: Iru al via domo,
al la viaj, kaj rakontu al ili ĉion, kion faris la Eternulo por vi, kaj kiel
Li kompatis vin. 20 Kaj li foriris, kaj komencis famigi en Dekapolis
ĉion, kion faris Jesuo por li; kaj ĉiuj miregis.

21 Kaj kiam Jesuo retransiris en la ŝipeto al la alia bordo, granda
homamaso kolektiĝis al li; kaj li estis apud la maro. 22 Kaj venis unu
el la sinagogestroj, nomata Jairo, kaj ekvidinte lin, falis antaŭ liaj
piedoj, 23 kaj insiste lin petegis, dirante: Mia filineto estas en lasta
ekstremo; venu do kaj metu viajn manojn sur ŝin, por ke ŝi saviĝu
kaj vivu. 24 Kaj li iris kun li, kaj granda homamaso sekvis lin kaj pre-
mis lin.

25 Kaj virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon, 26 kaj multe
suferis pro multaj kuracistoj, kaj elspezis sian tutan havon, kaj es-
tis neniel helpita, sed kontraŭe eĉ pli malsaniĝis, 27 aŭdinte pri Je-
suo, venis en la homamaso malantaŭ lin, kaj tuŝis lian mantelon. 28

Ĉar ŝi diris: Se mi nur tuŝos lian mantelon, mi estos sanigita. 29 Kaj
tuj la fonto de ŝia sango sekiĝis, kaj ŝi korpe sentis, ke ŝi resaniĝis
el sia malsano. 30 Kaj Jesuo, tuj sentante en si, ke la potenco eliris,
turnis sin en la homamaso, kaj diris: Kiu tuŝis mian veston? 31 Kaj
liaj disĉiploj diris al li: Vi vidas la homamason, premantan vin, kaj
ĉu vi diras: Kiu min tuŝis? 32 Kaj li ĉirkaŭrigardis, por vidi tiun, kiu
tion faris. 33 Sed la virino, timigita kaj tremanta, sciante, kio fariĝis
al ŝi, venis kaj falis antaŭ li, kaj diris al li la tutan veron. 34 Kaj li di-
ris al ŝi: Filino, via fido vin savis; iru en paco, kaj estu sana el via
malsano.

35 Dum li ankoraŭ parolis, oni venis el la domo de la sinagoges-
tro, dirante: Via filino mortis; kial vi ankoraŭ ĝenas la instruiston?
36 Sed Jesuo, ne atentante la parolon diritan, diris al la sinagogest-
ro: Ne timu, nur kredu. 37 Kaj li ne permesis al iu sekvi kun li, krom
Petro kaj Jakobo, kaj Johano, frato de Jakobo. 38 Kaj ili venis al la
domo de la sinagogestro, kaj li vidis tumulton, kaj homojn ploran-
tajn kaj funebre ĝemantajn. 39 Kaj enirinte, li diris al ili: Kial vi tu-
multas kaj ploras? la infanino ne mortis, sed dormas. 40 Kaj ili mo-
kridis lin. Tamen, foriginte ĉiujn li kondukis la patron de la infani-
no kaj la patrinon, kaj tiujn, kiuj estis kun li, kaj eniris tien, kie es-
tis la infanino. 41 Kaj preninte la manon de la infanino, li diris al ŝi:
Talita kumi; tio estas: Knabineto, mi diras al vi: Leviĝu. 42 Kaj tuj
leviĝis la knabineto kaj piediris; ĉar ŝi estis dekdujara. Kaj ili miris
kun granda mirego. 43 Kaj li severe admonis ilin, ke neniu sciiĝu pri
tio; kaj li ordonis doni al ŝi manĝi.

Ĉapitro 6

1 Kaj li eliris de tie, kaj venis en sian patrujon; kaj liaj disĉiploj lin
sekvis. 2 Kaj kiam venis la sabato, li komencis instrui en la sinago-

go; kaj multaj, lin aŭdante, miris, dirante: De kie tiu viro havas tion?
kaj: Kia estas la saĝeco donita al li? kaj kiaj estas tiaj potencaĵoj fa-
rataj per liaj manoj? 3 Ĉu ĉi tiu ne estas la ĉarpentisto, filo de Ma-
ria, kaj frato de Jakobo kaj Joses kaj Judas kaj Simon? kaj ĉu liaj fra-
tinoj ne estas ĉi tie ĉe ni? Kaj ili ofendiĝis pro li. 4 Kaj Jesuo diris al
ili: Profeto ne estas sen honoro, krom en sia patrujo kaj inter siaj
parencoj kaj en sia domo. 5 Kaj li povis tie fari nenian potencaĵon,
krom tio, ke li metis la manojn sur kelkajn senfortulojn kaj ilin re-
sanigis. 6 Kaj li miris pro ilia nekredemo.

Kaj li rondevizitis la vilaĝojn, instruante.

7 Kaj li alvokis al si la dek du, kaj komencis forsendi ilin duope;
kaj li donis al ili aŭtoritaton super malpuraj spiritoj; 8 kaj li ordonis,
ke ili portu nenion por la vojo krom nur bastono—nek panon, nek
saketon, nek monon en sia zono; 9 sed ili iru piedvestitaj per san-
daloj, kaj ne surmetu du tunikojn. 10 Kaj li diris al ili: Kie ajn vi eniros
en domon, tie loĝu, ĝis vi foriros el tiu loko. 11 Kaj se ie ajn oni vin
ne akceptos, nek vin aŭskultos, tiam el tie forirante, deskuu la pol-
von, kiu estas sub viaj piedoj, por atesto al ili. 12 Kaj foririnte, ili pre-
dikis, ke oni pentu. 13 Kaj ili elpeladis multajn demonojn, kaj ŝmi-
radis per oleo multajn malsanulojn kaj ilin sanigadis.

14 Kaj la reĝo Herodo aŭdis pri tio, ĉar lia nomo jam konatiĝis; kaj
li diris: Johano, la Baptisto, leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj poten-
caĵoj energias en li. 15 Sed aliaj diris: Tiu estas Elija. Kaj aliaj diris: Tiu
estas profeto, kvazaŭ unu el la profetoj. 16 Sed, tion aŭdinte, Hero-
do diris: Johano, kiun mi senkapigis, leviĝis. 17 Ĉar Herodo mem jam
sendis, kaj arestis Johanon, kaj ligis lin en malliberejo pro Herodi-
as, kiu estis edzino de lia frato Filipo, ĉar li estis edziĝinta kun ŝi. 18
Ĉar Johano diris al Herodo: Ne decas, ke vi havu la edzinon de via
frato. 19 Kaj Herodias klopodis kontraŭ li, kaj deziris mortigi lin, kaj
ne povis; 20 ĉar Herodo timis Johanon, sciante, ke li estas viro jus-

ta kaj sankta, kaj nepre gardis lin. Kaj aŭskultante lin, li embarasiĝis,
kaj aŭskultis lin volonte. 21 Kaj kiam venis oportuna tago, kiam He-
rodo pro sia naskotago faris vespermanĝon al siaj nobeloj kaj mi-
lestroj kaj ĉefoj de Galileo, 22 eniris la filino de Herodias mem kaj
dancis, kaj ŝi plaĉis al Herodo kaj al liaj kunmanĝantoj; kaj la reĝo
diris al la knabino: Petu de mi, kion ajn vi volas, kaj mi tion donos
al vi. 23 Kaj li ĵuris al ŝi: Kion ajn vi petos de mi, mi tion donos al vi,
ĝis duono de mia regno. 24 Kaj elirinte, ŝi diris al sia patrino: Kion
mi petu? Kaj tiu diris: La kapon de Johano, la Baptisto. 25 Kaj ŝi tuj
eniris rapide al la reĝo, kaj petis, dirante: Mi deziras, ke vi tuj donu
al mi sur plado la kapon de Johano, la Baptisto. 26 Kaj la reĝo fariĝis
tre malĝoja; tamen pro siaj ĵuroj kaj pro la kunmanĝantoj li ne vo-
lis rifuzi al ŝi. 27 Kaj tuj la reĝo elsendis soldaton el sia gardistaro, kaj
ordonis alporti lian kapon; kaj elirinte, tiu senkapigis lin en la mal-
liberejo, 28 kaj alportis lian kapon sur plado, kaj donis ĝin al la kna-
bino; kaj la knabino donis ĝin al sia patrino. 29 Kaj kiam liaj disĉiploj
aŭdis, ili venis kaj forportis lian korpon, kaj metis ĝin en tombon.

30 Kaj la apostoloj kolektiĝis al Jesuo, kaj rakontis al li ĉion, kion
ili faris kaj instruis. 31 Kaj li diris al ili: Venu mem aparte en dezer-
tan lokon, kaj iom ripozu. Ĉar estis multaj venantaj kaj irantaj, kaj
ili ne havis oportunon eĉ por manĝi. 32 Kaj ili foriris en la ŝipeto al
dezerta loko aparte. 33 Kaj oni vidis ilin forirantajn, kaj multaj reko-
nis ilin, kaj piede oni kuris tien el ĉiuj urboj kaj antaŭvenis ilin. 34 Kaj
li elvenis, kaj vidis grandan homamason, kaj li kortuŝiĝis pri ili, ĉar
ili estis kiel ŝafoj ne havantaj paŝtiston; kaj li komencis instrui al ili
multon. 35 Kaj kiam la horo jam estis malfrua, liaj disĉiploj venis al
li, kaj diris: La loko estas dezerta, kaj la horo estas jam malfrua; 36
forsendu ilin, por ke ili iru en la ĉirkaŭajn kampojn kaj vilaĝojn kaj
aĉetu por si manĝaĵon. 37 Sed li responde diris al ili: Vi donu al ili
manĝi. Kaj ili diris al li: Ĉu ni iru kaj aĉetu panojn por ducent dena-

roj, kaj donu al ili manĝi? 38 Kaj li diris al ili: Kiom da panoj vi ha-
vas? iru, por vidi. Kaj sciiĝinte, ili diris: Kvin, kaj du fiŝojn. 39 Kaj li
ordonis al ili, ke ĉiuj sidiĝu laŭgrupe sur la verda herbo. 40 Kaj ili
sidiĝis en aroj, centope kaj kvindekope. 41 Kaj li prenis la kvin pa-
nojn kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li benis kaj
dispecigis la panojn, kaj donis al la disĉiploj, por meti antaŭ ilin; kaj
li dividis la du fiŝojn inter ĉiuj. 42 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis. 43 Kaj
oni kolektis da fragmentoj dek du korbojn, kaj ankaŭ el la fiŝoj. 44
Kaj tiuj, kiuj manĝis la panojn, estis kvin mil viroj.

45 Kaj tuj li devigis siajn disĉiplojn eniri en la ŝipeton kaj iri an-
taŭ li al la alia bordo, al Betsaida, dum li forsendos la homamason.
46 Kaj adiaŭinte ilin, li foriris sur la monton, por preĝi. 47 Kaj kiam
vesperiĝis, la ŝipeto estis meze de la maro, kaj li sola sur la tero. 48
Kaj vidante ilin laborantaj en malfacila remado, ĉar la vento estis
kontraŭa al ili, ĉirkaŭ la kvara gardoparto de la nokto li venis al ili,
irante sur la maro, kaj li volis preterpasi ilin; 49 sed ili, vidante lin
iranta sur la maro, supozis, ke ĝi estas fantomo, kaj ili ekkriis; 50 ĉar
ĉiuj vidis lin kaj maltrankviliĝis. Sed li tuj parolis kun ili, kaj diris al
ili: Kuraĝu; ĝi estas mi; ne timu. 51 Kaj li supreniris al ili en la ŝipe-
ton, kaj la vento ĉesiĝis; kaj ili sentis grandan miregon; 52 ĉar ili ne
komprenis pri la panoj, ĉar ilia koro estis sensenta.

53 Kaj transirinte, ili alvenis teren ĉe Genesaret, kaj alligis la ŝi-
peton. 54 Kaj kiam ili estis elŝipiĝintaj, tuj oni rekonis lin, 55 kaj ku-
ris tra tiu tuta regiono, kaj komencis ĉirkaŭporti la malsanulojn sur
iliaj litoj tien, kie ili aŭdis, ke li estas. 56 Kaj kien ajn li eniris, en vila-
ĝojn aŭ en urbojn aŭ sur la kamparon, ili demetis la malsanulojn
sur la placoj, kaj petegis lin, ke ili tuŝu nur la randon de lia vesto;
kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, resaniĝis.

Ĉapitro 7

1 Kaj kolektiĝis al li la Fariseoj kaj iuj el la skribistoj, kiuj venis el
Jerusalem, 2 kaj jam vidis, ke kelkaj el liaj disĉiploj manĝas panon
kun manoj profanaj, tio estas nelavitaj. 3 Kaj la Fariseoj kaj ĉiuj Ju-
doj, se ili ne lavis zorge la manojn, ne manĝas, tenante la tradicion
de la antaŭuloj; 4 kaj veninte el komercejo, ili ne manĝas, ne sin lav-
inte; kaj estas multaj aliaj aferoj, kiujn ili ricevis por observi, trem-
pon de pokaloj kaj mezurpotoj kaj kupraj vazoj. 5 Kaj lin demandis
la Fariseoj kaj la skribistoj: Kial ne faras viaj disĉiploj laŭ la tradi-
cio de la antaŭuloj, sed manĝas panon kun manoj profanaj? 6 Kaj li
diris al ili: Bone profetis Jesaja pri vi hipokrituloj, kiel estas skribi-
te:

Ĉi tiu popolo honoras Min per siaj lipoj,
Sed ilia koro estas malproksime de Mi.
7 Sed vane ili Min adoras,
Instruante kiel doktrinojn ordonojn de homoj.

8 Ĉar, forlasinte la ordonon de Dio, vi tenas la tradicion de ho-
moj. 9 Kaj li diris al ili: Efektive vi forrifuzas la ordonon de Dio, por
observi vian tradicion. 10 Ĉar Moseo diris: Respektu vian patron kaj
vian patrinon; kaj: Kiu malbenas sian patron aŭ sian patrinon, tiu
nepre mortu. 11 Sed vi diras: Se iu diros al sia patro aŭ sia patrino:
Korban, tio estas Oferdono, estu tio, per kio vi povus profiti de mi,
12 vi jam ne permesas al li fari ion por sia patro aŭ sia patrino; 13
vantigante la vorton de Dio per via tradicio, kiun vi transdonis; kaj
multajn tiajn aferojn vi faras. 14 Kaj denove alvokinte la homama-
son, li diris al ili: Ĉiuj min aŭskultu kaj komprenu: 15 ekzistas nenio,
kio, enirante en homon de ekstere, povas lin profani; sed kio eliras
el homo, tio profanas la homon. 16 Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu
aŭdu. 17 Kaj kiam li eniris en domon for de la homamaso, liaj dis-
ĉiploj demandis lin pri la parabolo. 18 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankaŭ

estas tiel sen kompreno? Ĉu vi ne konscias, ke ĉio, eniranta de ek-
stere en homon, ne povas profani lin; 19 ĉar ĝi eniras ne en lian ko-
ron, sed en la ventron, kaj eliras en apartan lokon? Tion li diris, in-
digante ĉiajn manĝaĵojn. 20 Kaj li diris: Kio elvenas el la homo, tio prof-
anas la homon. 21 Ĉar de interne, el la koro de homoj, eliras malvir-
taj pensoj, malĉastaĵoj, 22 ŝteloj, mortigoj, adultoj, avideco, malin-
daĵoj, ruzeco, voluptoj, malica okulo, blasfemo, aroganteco, malsa-
ĝeco; 23 ĉiuj tiuj malbonoj elvenas de interne kaj profanas la homon.

24 Kaj irinte de tie, li venis en la limojn de Tiro kaj Cidon. Kaj
enirinte en domon, li volis, ke neniu sciu; sed li ne povis esti kaŝi-
ta. 25 Sed aŭdinte pri li, iu virino, kies filineto havis malpuran spi-
riton, venis kaj falis antaŭ liaj piedoj. 26 Kaj la virino estis Grekino,
rase Sirofenika. Kaj ŝi petis lin, ke li elpelu la demonon el ŝia filino.
27 Kaj li diris al ŝi: Lasu unue satigi la infanojn, ĉar ne decas preni
la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al la hundetoj. 28 Sed ŝi respondis
kaj diris al li: Jes, Sinjoro; ĉar eĉ la hundetoj sub la tablo manĝas el
la panpecetoj de la infanoj. 29 Kaj li diris al ŝi: Pro ĉi tiu vorto iru vian
vojon; la demono eliris el via filino. 30 Kaj kiam ŝi iris en sian domon,
ŝi trovis la infaninon kuŝigita sur la lito, kaj la demonon foririnta.

31 Kaj denove foririnte el la limoj de Tiro, li venis tra Cidon al la
Galilea Maro, tra la mezo de la limoj de Dekapolis. 32 Kaj oni kon-
dukis al li viron surdan kaj apenaŭ parolkapablan, kaj petis lin, ke
li metu sian manon sur lin. 33 Kaj kondukinte lin el la homamaso en
apartan lokon, li metis siajn fingrojn en liajn orelojn, kaj kraĉinte,
li tuŝis lian langon; 34 kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li ĝemis, kaj
diris al li: Efata, tio estas: Malfermiĝu. 35 Kaj liaj oreloj malfermiĝis,
kaj la ligilo de lia lango malstreĉiĝis, kaj li parolis klare. 36 Kaj li ad-
monis ilin, ke oni diru tion al neniu; sed ju pli li malpermesis, des
pli multe ili ĉie sciigis ĝin. 37 Kaj supermezure ili miregis, dirante: Li
faris ĉion bone; li igas la surdulojn aŭdi, kaj la mutulojn paroli.

Ĉapitro 8

1 En tiuj tagoj, kiam denove estis granda homamaso, kaj ili nenion
havis manĝi, li alvokis al si siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: 2 Mi kor-
tuŝiĝas pro la homamaso, ĉar jam tri tagojn ili restas ĉe mi kaj ne-
nion havas manĝi; 3 kaj se mi forsendos ilin fastantaj al iliaj domoj,
ili laciĝos sur la vojo; kaj iuj el ili venis de malproksime. 4 Kaj liaj
disĉiploj respondis al li: De kie oni povos satigi ĉi tiujn homojn per
panoj ĉi tie en dezerto? 5 Kaj li demandis ilin: Kiom da panoj vi ha-
vas? Kaj ili diris: Sep. 6 Kaj li ordonis al la homamaso sidiĝi sur la
tero; kaj li prenis la sep panojn, kaj doninte dankon, li dispecigis
ilin, kaj donis al la disĉiploj por disdoni; kaj ili disdonis al la homa-
maso. 7 Kaj ili havis kelkajn malgrandajn fiŝojn; kaj beninte ilin, li
ordonis disdoni ilin ankaŭ. 8 Kaj ili manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolek-
tis da postrestintaj fragmentoj sep korbegojn. 9 Kaj ili estis proksi-
mume kvar mil, kaj li forsendis ilin. 10 Kaj tuj enirinte en la ŝipeton
kun siaj disĉiploj, li iris al la regiono Dalmanuta.

11 Kaj alvenis la Fariseoj, kaj komencis diskuti kun li, serĉante ĉe
li signon el la ĉielo, por provi lin. 12 Kaj forte ĝeminte en sia spiri-
to, li diris: Kial ĉi tiu generacio serĉas signon? vere, mi diras al vi:
Nenia signo estos donita al ĉi tiu generacio. 13 Kaj forlasinte ilin, li
denove enŝipiĝis kaj transiris al la alia bordo.

14 Kaj ili forgesis preni panojn; kaj nur unu panon ili havis kun
si en la ŝipeto. 15 Kaj li admonis ilin, dirante: Zorgu, gardu vin kon-
traŭ la fermentaĵo de la Fariseoj kaj la fermentaĵo de Herodo. 16 Kaj
ili diskutis unu kun la alia, dirante: Ĉar ni ne havas panojn. 17 Kaj Je-
suo, eksciante tion, diris al ili: Kial vi diskutas pro tio, ke vi ne ha-
vas panon? ĉu vi ankoraŭ ne konscias nek komprenas? ĉu via koro
estas obstinigita? 18 Okulojn havante, ĉu vi ne vidas? kaj orelojn
havante, ĉu vi ne aŭdas? kaj ĉu vi ne memoras? 19 Kiam mi dispe-
cigis la kvin panojn por la kvin mil, kiom da korboj da fragmentoj

vi kolektis? Ili respondis al li: Dek du. 20 Kaj kiam la sep por la kvar
mil, kiom da korbegoj da fragmentoj vi kolektis? Kaj ili respondis al
li: Sep. 21 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas?

22 Kaj ili alvenis al Betsaida. Kaj oni alkondukis al li blindulon, kaj
petegis, ke li tuŝu lin. 23 Kaj preninte la manon de la blindulo, li el-
kondukis lin ekster la vilaĝon; kaj kraĉinte sur liajn okulojn, kaj
surmetinte la manojn sur lin, li demandis lin: Ĉu vi vidas ion? 24 Kaj
li ekrigardis, kaj diris: Mi vidas homojn, ĉar mi vidas kvazaŭ arbojn
irantajn. 25 Tiam denove li metis la manojn sur liajn okulojn; kaj li
fikse rigardis, kaj resaniĝis, kaj vidis ĉion klare. 26 Kaj li forsendis lin
al lia domo, dirante: Nepre ne eniru en la vilaĝon.

27 Kaj eliris Jesuo kaj liaj disĉiploj en la vilaĝojn de Cezarea Fili-
pi; kaj sur la vojo li demandis siajn disĉiplojn, dirante al ili: Kiu, di-
ras la homoj, ke mi estas? 28 Kaj ili respondis al li: Johano, la Bap-
tisto; laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ aliaj: Unu el la profetoj. 29 Kaj li deman-
dis ilin: Sed vi—kiu vi diras, ke mi estas? Petro responde diris al li:
Vi estas la Kristo. 30 Kaj li admonis ilin, ke ili diru al neniu pri li. 31
Kaj li komencis instrui al ili, ke la Filo de homo devas multe sufe-
ri, kaj esti rifuzita de la pliaĝuloj kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj,
kaj esti mortigita, kaj post tri tagoj releviĝi. 32 Kaj li parolis tiun di-
ron malkaŝe. Kaj Petro prenis lin, kaj komencis admoni lin. 33 Sed
turninte sin kaj rigardante la disĉiplojn, li admonis Petron, diran-
te: Iru malantaŭ min, Satano, ĉar vi havas pensojn ne laŭ Dio, sed
laŭ homoj. 34 Kaj alvokinte al si la homamason kun siaj disĉiploj, li
diris al ili: Se iu volas veni post mi, li abnegaciu sin, kaj levu sian
krucon, kaj sekvu min. 35 Ĉar kiu volos savi sian animon, tiu ĝin
perdos; kaj kiu perdos sian animon pro mi kaj pro la evangelio, tiu
ĝin savos. 36 Ĉar kiel profitus homo, se li gajnus la tutan mondon kaj
perdus sian animon? 37 Ĉar kion homo donu interŝanĝe por sia ani-
mo? 38 Ĉar kiu hontos pri mi kaj miaj paroloj antaŭ ĉi tiu adultema

kaj peka generacio, pri tiu ankaŭ hontos la Filo de homo, kiam li
venos en la gloro de sia Patro kun la sanktaj anĝeloj.

Ĉapitro 9

1 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Inter la ĉi tie starantaj estas iuj,
kiuj neniel gustumos morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de Dio
venintan en potenco.

2 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si Petron kaj Jakobon kaj
Johanon, kaj kondukis ilin solajn sur altan monton aparte; kaj li
estis aliformita antaŭ ili; 3 kaj liaj vestoj fariĝis brilantaj, treege blan-
kaj, kiel fulisto sur la tero ne povas blankigi. 4 Kaj aperis al ili Elija
kun Moseo, kaj ili interparoladis kun Jesuo. 5 Kaj Petro responde
diris al Jesuo: Rabeno, estas bone por ni esti ĉi tie; kaj ni faru tri
laŭbojn: unu por vi, kaj unu por Moseo, kaj unu por Elija. 6 Ĉar li
ne sciis, kion respondi, ĉar ili tre timiĝis. 7 Kaj nubo superombris
ilin; kaj elvenis voĉo el la nubo: Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata; aŭs-
kultu lin. 8 Kaj subite, ĉirkaŭrigardinte, ili jam vidis neniun krom Je-
suo sola.

9 Kaj dum ili malsupreniris de la monto, li admonis ilin, ke al
neniu ili rakontu tion, kion ili vidis, ĝis la Filo de homo releviĝos el
la mortintoj. 10 Kaj ili konservis la diron, demandante inter si, kion
signifas la releviĝo el la mortintoj. 11 Kaj ili demandis lin, dirante:
Kial diras la skribistoj, ke Elija devas veni antaŭe? 12 Kaj li diris al ili:
Vere Elija venas antaŭe, kaj restarigas ĉion; kaj kiel estas skribite pri
la Filo de homo, ke li devas multe suferi kaj esti malestimata? 13 Sed
mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni faris al li ĉion, kion ili vo-
lis, kiel estas skribite pri li.

14 Kaj veninte al la disĉiploj, ili vidis grandan homamason ĉirkaŭ
ili, kaj skribistojn diskutantajn kun ili. 15 Kaj tuj la homamaso, vid-

ante lin, forte miris, kaj alkuris, kaj salutis lin. 16 Kaj li demandis ilin:
Pri kio vi diskutas kun ili? 17 Kaj unu el la amaso respondis al li: Maj-
stro, mi venigis al vi mian filon, kiu havas mutan spiriton; 18 kaj kie
ajn ĝi kaptas lin, ĝi ŝiras lin, kaj li ŝaŭmas kaj grincigas la dentojn
kaj kadukiĝas; kaj mi parolis al viaj disĉiploj, ke ili elpelu ĝin; kaj ili
ne povis. 19 Kaj li respondis al ili, dirante: Ho senfida generacio, ĝis
kiam mi estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin? venigu lin al mi. 20 Kaj
ili venigis lin al li; kaj vidinte lin, tuj la spirito konvulsiigis lin, kaj
li falis teren kaj ruliĝis ŝaŭmanta. 21 Kaj li demandis la patron: De
kiom da tempo okazadas ĉi tio al li? Kaj li diris: De infaneco. 22 Kaj
ofte ĝi ĵetis lin en fajron kaj en akvon, por pereigi lin; sed se vi po-
vas fari ion, kompatu al ni kaj helpu nin. 23 Kaj Jesuo diris al li: Kiel,
se vi povas! Ĉio estas ebla por kredanto. 24 Tuj ekkriante, la patro de
la infano diris: Mi kredas; helpu mian nekredemon. 25 Kaj kiam Je-
suo vidis, ke homamaso alkuras, li severe admonis la malpuran spi-
riton, dirante al ĝi: Vi muta kaj surda spirito, mi ordonas al vi: Eli-
ru el li, kaj ne plu eniru en lin. 26 Kaj ekkriinte, kaj multe konvulsi-
iginte lin, ĝi eliris; kaj li fariĝis kvazaŭ mortinto, tiel ke la plimulto
diris: Li mortis. 27 Sed Jesuo, preninte lin je la mano, levis lin; kaj li
stariĝis. 28 Kaj kiam li eniris en la domon, liaj disĉiploj aparte de-
mandis lin: Kial ni ne povis elpeli ĝin? 29 Kaj li diris al ili: Ĉi tiu speco
neniel povas eliri, krom per preĝado.

30 Kaj foririnte, ili trapasis tra Galileo; kaj li deziris, ke neniu tion
eksciu. 31 Ĉar li instruadis siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: La Filo de
homo estas transdonita en la manojn de homoj, kaj ili mortigos lin;
kaj, mortigite, li leviĝos post tri tagoj. 32 Sed ili ne komprenis la di-
ron, kaj timis demandi lin.

33 Kaj ili venis al Kapernaum, kaj kiam li estis en la domo, li de-
mandis ilin: Pri kio vi diskutis sur la vojo? 34 Sed ili silentis; ĉar ili
diskutis inter si sur la vojo pri tio, kiu estas la plej granda. 35 Kaj

sidiĝinte, li alvokis la dek du, kaj diris al ili: Se iu volas esti unua, li
estos lasta el ĉiuj, kaj servanto de ĉiuj. 36 Kaj preninte infanon, li sta-
rigis ĝin meze de ili; kaj ĉirkaŭbrakinte ĝin, li diris al ili: 37 Kiu ak-
ceptos unu el tiaj infanoj en mia nomo, tiu akceptas min; kaj kiu
akceptas min, tiu akceptas ne min, sed Tiun, kiu sendis min.

38 Johano diris al li: Majstro, ni vidis iun elpelantan demonojn en
via nomo; kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas nin. 39 Sed Jesuo
diris: Ne malpermesu lin; ĉar neniu, kiu faros miraklon en mia no-
mo, povos facile paroli malbone pri mi. 40 Ĉar tiu, kiu ne estas kon-
traŭ ni, estas por ni. 41 Ĉar kiu donos al vi trinki tason da akvo, pro
tio, ke vi apartenas al Kristo, vere mi diras al vi, tiu neniel perdos
sian rekompencon. 42 Kaj kiu igos fali unu el ĉi tiuj malgranduloj,
kiuj kredas al mi, estus pli bone por tiu, se granda muelŝtono estus
pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus ĵetita en la maron. 43 Kaj se
via mano faligas vin, detranĉu ĝin: estas bone por vi eniri en vivon
kripla prefere ol, havante du manojn, eniri en Gehenan, en la nees-
tingeblan fajron, 44 kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas.
45 Kaj se via piedo faligas vin, detranĉu ĝin: estas bone por vi eniri
en vivon lama prefere ol, havante du piedojn, esti ĵetita en Gehe-
nan, 46 kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas. 47 Kaj se via
okulo faligas vin, elŝiru ĝin: estas bone por vi eniri en la regnon de
Dio kun unu okulo prefere ol, havante du okulojn, esti ĵetita en Ge-
henan, 48 kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas. 49 Ĉar ĉiu
estos salita per fajro. 50 Salo estas bona; sed se la salo fariĝis nesa-
la, kiel vi rebonigos ĝin? Havu salon en vi, kaj paciĝu unu kun alia.

Ĉapitro 10

1 Kaj li foriris de tie, kaj venis en la limojn de Judujo kaj trans Jor-
danon; kaj homamasoj kunvenis denove al li, kaj laŭ sia kutimo li

instruis ilin denove. 2 Kaj Fariseoj venis, kaj demandis lin, por pro-
vi lin: Ĉu estas permesate al viro forsendi sian edzinon? 3 Kaj li re-
sponde diris al ili: Kion Moseo ordonis al vi? 4 Kaj ili diris: Moseo
permesis skribi eksedzigan leteron, kaj forsendi ŝin. 5 Sed Jesuo diris
al ili: Pro la malmoleco de via koro li skribis por vi ĉi tiun ordonon.
6 Sed de la komenco de la kreo: Li faris ilin vira kaj virina. 7 Tial viro
forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, 8 kaj
ili estos unu karno; sekve ili jam estas ne du, sed unu karno. 9 Kion
do Dio kunigis, tion homo ne disigu. 10 Kaj en la domo la disĉiploj
denove demandis lin pri la afero. 11 Kaj li diris al ili: Kiu forsendos
sian edzinon kaj edziĝos kun alia, tiu adultas kontraŭ ŝi; 12 kaj se ŝi
mem forsendos sian edzon kaj edziniĝos kun alia, ŝi adultas.

13 Kaj oni venigis al li infanojn, por ke li tuŝu ilin; kaj la disĉiploj
admonis ilin. 14 Sed Jesuo, vidinte tion, indignis, kaj diris al ili: Lasu
la infanojn veni al mi; ne malhelpu ilin, ĉar el tiaj estas la regno de
Dio. 15 Vere mi diras al vi: Kiu ne akceptos la regnon de Dio kiel in-
fano, tiu neniel eniros en ĝin. 16 Kaj li prenis ilin en siaj brakoj, kaj
benis ilin, metinte la manojn sur ilin.

17 Kaj dum li foriris sur la vojo, unu homo kuris al li kaj genuis
antaŭ li, kaj demandis lin: Bona Majstro, kion mi faru, por ke mi
heredu eternan vivon? 18 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min bo-
na? neniu estas bona krom Unu, nome Dio. 19 Vi scias la ordonojn:
Ne mortigu; Ne adultu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston; Ne
rabu; Respektu vian patron kaj vian patrinon. 20 Kaj li responde diris
al li: Majstro, ĉion tion mi observis detempe de mia juneco. 21 Kaj
Jesuo, rigardante lin, amis lin, kaj diris al li: Unu mankon vi havas;
iru, kaj vendu ĉion, kion vi havas, kaj donu al malriĉuloj, kaj vi ha-
vos trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 22 Sed li malgajiĝis ĉe
tiu vorto, kaj foriris malĝoja; ĉar li havis multajn posedaĵojn.

23 Kaj Jesuo ĉirkaŭrigardis, kaj diris al siaj disĉiploj: Kiel malfa-

cile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la regnon de Dio! 24 Kaj la dis-
ĉiploj miris pro liaj vortoj. Sed Jesuo, respondante denove, diris al
ili: Infanoj, kiel malfacile estas por tiuj, kiuj fidas al la riĉo, eniri en
la regnon de Dio! 25 Estas pli facile por kamelo iri tra trueton de ku-
drilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio. 26 Kaj ili forte miregis,
dirante al li: Kiu do povas esti savita? 27 Rigardante ilin, Jesuo diris:
Ĉe homoj tio estas neebla, sed ne ĉe Dio; ĉar ĉio estas ebla ĉe Dio.
28 Petro ekparolis al li: Jen ni ĉion forlasis kaj vin sekvis. 29 Jesuo di-
ris: Vere mi diras al vi: Ekzistas neniu, kiu forlasis domon aŭ fratojn
aŭ fratinojn aŭ patrinon aŭ patron aŭ infanojn aŭ kampojn pro mi
kaj pro la evangelio, 30 kaj kiu ne ricevos centoble en ĉi tiu tempo,
domojn kaj fratojn kaj fratinojn kaj patrinojn kaj infanojn kaj kam-
pojn, kun persekutado; kaj en la venonta mondo eternan vivon. 31
Sed multaj unuaj estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.

32 Kaj ili estis sur la vojo suprenirantaj al Jerusalem, kaj Jesuo iris
antaŭ ili; kaj ili miregis, kaj la sekvantoj timis. Kaj li prenis al si de-
nove la dek du, kaj ekparolis pri tio, kio okazos al li, dirante: 33 Jen
mi supreniras al Jerusalem; kaj la Filo de homo estos transdonita al
la ĉefpastroj kaj la skribistoj; kaj ili kondamnos lin al morto kaj
transdonos lin al la nacianoj; 34 kaj ili lin mokos kaj sur lin kraĉos
kaj lin skurĝos kaj lin mortigos; kaj post tri tagoj li releviĝos.

35 Kaj alproksimiĝis al li Jakobo kaj Johano, filoj de Zebedeo, dir-
ante al li: Majstro, ni deziras, ke, kion ajn ni petos de vi, vi tion faru
por ni. 36 Kaj li diris al ili: Kion vi volas, ke mi faru por vi? 37 Kaj ili
diris al li: Permesu, ke ni povu sidi, unu dekstre de vi kaj la dua
maldekstre, en via gloro. 38 Sed Jesuo diris al ili: Vi ne scias, kion vi
petas. Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi trinkas? aŭ esti bapti-
taj per la bapto, per kiu mi estas baptata? 39 Kaj ili diris al li: Ni po-
vas. Kaj Jesuo diris al ili: La kalikon, kiun mi trinkas, vi trinkos, kaj
per la bapto, per kiu mi estas baptata, vi estos baptitaj; 40 sed sidi

dekstre de mi aŭ maldekstre, tion doni ne apartenas al mi; sed ĝi
estas por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita. 41 Kaj aŭdinte, la dek ekin-
dignis kontraŭ Jakobo kaj Johano. 42 Kaj Jesuo, alvokinte ilin al si,
diris al ili: Vi scias, ke tiuj, kiuj pretendas regi la nacianojn, kondutas
kiel sinjoroj super ili, kaj iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton super
ili. 43 Sed ne tiel estos inter vi; sed kiu volas esti granda inter vi, tiu
estu via servanto; 44 kaj kiu volas esti la unua inter vi, tiu estu sklavo
de ĉiuj. 45 Ĉar la Filo de homo venis, ne por esti servata, sed por
servi, kaj por doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.

46 Kaj ili venis al Jeriĥo; kaj kiam li foriris el Jeriĥo kun siaj disĉiploj
kaj granda homamaso, la filo de Timeo, Bartimeo, blinda almozulo,
sidis apud la vojo. 47 Kaj aŭdinte, ke ĉeestas Jesuo, la Nazaretano, li
ekkriis, kaj diris: Jesuo, filo de David, kompatu min. 48 Kaj multaj ad-
monis lin, ke li silentu; sed li des pli forte kriis: Ho Filo de David, kom-
patu min! 49 Kaj Jesuo haltis, kaj diris: Alvoku lin. Kaj oni alvokis la
blindulon, dirante al li: Kuraĝu; leviĝu, li vin alvokas. 50 Kaj li forĵetis
sian veston, kaj eksaltis kaj venis al Jesuo. 51 Kaj Jesuo responde al li
diris: Kion vi volas, ke mi faru al vi? Kaj la blindulo diris al li: Rabe-
no mia, ke mi ricevu vidpovon. 52 Kaj Jesuo diris al li: Iru; via fido vin
savis. Kaj tuj li ricevis vidpovon, kaj sekvis lin sur la vojo.

Ĉapitro 11

1 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, al Betfage kaj Betania,
apud la monto Olivarba, li sendis du el siaj disĉiploj, 2 kaj diris al ili:
Iru en la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj enirinte ĝin, vi tuj trovos
azenidon alligitan, sur kiu ankoraŭ neniu iam sidis; malligu kaj al-
konduku ĝin. 3 Kaj se iu diros al vi: Kial vi faras tion? respondu: La
Sinjoro bezonas ĝin; kaj tuj li sendos ĝin ĉi tien. 4 Kaj ili iris, kaj tro-
vis azenidon alligitan apud pordo ekstere sur la strato; kaj ili mal-

ligis ĝin. 5 Kaj iuj apudstarantoj diris al ili: Kion vi faras, malligan-
te la azenidon? 6 Sed ili respondis al ili, kiel Jesuo diris; kaj ili lasis
ilin. 7 Kaj ili alkondukis la azenidon al Jesuo, kaj metis sur ĝin siajn
vestojn; kaj li sidis sur ĝi. 8 Kaj multaj sternis siajn vestojn sur la
vojo, kaj aliaj sternis foliarojn, tranĉinte ilin el la kampoj. 9 Kaj kriis
la antaŭirantoj kaj la sekvantoj: Hosana! Estu benata tiu, kiu venas
en la nomo de la Eternulo; 10 Estu benata la venanta regno de nia
patro David; Hosana en la supera alto!

11 Kaj li eniris en Jerusalemon, en la templon; kaj kiam li ĉirkaŭ-
rigardis ĉion, kaj la horo jam vesperiĝis, li foriris al Betania kun la
dek du.

12 Kaj la morgaŭan tagon, post ilia eliro el Betania, li malsatis. 13
Kaj vidinte el malproksime figarbon havantan foliojn, li aliris, por
trovi, se eble, ion sur ĝi; kaj veninte al ĝi, li trovis nenion krom fo-
lioj, ĉar la tempo de figoj ankoraŭ ne venis. 14 Kaj responde li diris
al ĝi: Neniu por ĉiam manĝu frukton el vi. Kaj aŭdis la disĉiploj.

15 Kaj ili venis en Jerusalemon; kaj enirinte en la templon, li kom-
encis elpeli la vendantojn kaj la aĉetantojn en la templo, kaj renver-
sis la tablojn de la monŝanĝistoj kaj la seĝojn de la vendantoj de
kolomboj; 16 kaj ne permesis, ke oni portu ian vazon tra la templo.
17 Kaj li instruis, kaj diris al ili: Ĉu ne estas skribite: Mia domo es-
tos nomata domo de preĝo por ĉiuj popoloj? Sed vi faris ĝin kaverno
de rabistoj. 18 Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj aŭdis tion, kaj serĉis,
kiamaniere pereigi lin; ĉar ili timis lin, ĉar la tuta homamaso miregis
pro lia instruado.

19 Kaj kiam vesperiĝis, li eliris el la urbo.

20 Kaj matene, preterpasante, ili vidis la figarbon forvelkinta de
la radikoj. 21 Kaj rememorinte, Petro diris al li: Rabeno, jen forvel-
kis la figarbo, kiun vi malbenis. 22 Kaj responde Jesuo diris al ili:
Havu fidon al Dio. 23 Vere mi diras al vi: Se iu diros al ĉi tiu mon-

to: Estu formovita kaj ĵetita en la maron, kaj ne dubos en sia koro,
sed kredos, ke okazos tio, kion li diras, tiu ĝin havos. 24 Pro tio mi
diras al vi: Kion ajn vi petos, preĝante, kredu, ke vi tion jam ricevis,
kaj vi ĝin havos. 25 Kaj kiam vi staras preĝante, pardonu, se vi ha-
vas ion kontraŭ iu; por ke ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo,
pardonu al vi viajn erarojn. 26 Sed se vi ne pardonos, ankaŭ via Pa-
tro, kiu estas en la ĉielo, ne pardonos viajn erarojn.

27 Kaj ili denove venis al Jerusalem; kaj dum li ĉirkaŭiris en la
templo, la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj la pliaĝuloj venis al li, 28 kaj
diris al li: Laŭ kia aŭtoritato vi faras ĉi tion? aŭ kiu donis al vi tian
aŭtoritaton, ke vi faru ĉi tion? 29 Sed Jesuo diris al ili: Mi faros al vi
unu demandon, kaj respondu al mi, kaj mi diros al vi, laŭ kia aŭto-
ritato mi faras ĉi tion. 30 La baptado de Johano, ĉu ĝi estis el la ĉie-
lo, aŭ el homoj? respondu al mi. 31 Kaj ili diskutis inter si, dirante:
Se ni diros: El la ĉielo, li diros: Kial do vi ne kredis al li? 32 Sed se ni
diros: El homoj—ili timis la popolon, ĉar ĉiuj opiniis, ke Johano
efektive estis profeto. 33 Kaj responde ili diris al Jesuo: Ni ne scias.
Kaj Jesuo diris al ili: Kaj mi ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi fa-
ras ĉi tion.

Ĉapitro 12

1 Kaj li komencis paroli al ili per paraboloj. Vinberĝardenon plan-
tis unu viro, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon, kaj fosis vinpremejon,
kaj konstruis turon, kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis. 2 Kaj
li sendis sklavon en la ĝusta tempo al la kultivistoj, por ricevi de la
kultivistoj el la fruktoj de la vinberejo. 3 Kaj ili kaptis lin kaj skurĝis
lin, kaj forsendis lin senhava. 4 Kaj poste li sendis al ili duan sklavon;
kaj ili lin kapvundis kaj malhonoris. 5 Kaj li sendis alian, kaj ili mor-
tigis lin; kaj multajn aliajn; skurĝante unujn, kaj mortigante aliajn.

6 Li havis ankoraŭ unu amatan filon: li sendis lin ankaŭ la lastan al
ili, dirante: Ili respektos mian filon. 7 Sed tiuj kultivistoj diris inter
si: Ĉi tiu estas la heredonto; venu, ni mortigu lin, kaj la heredaĵo es-
tos nia. 8 Kaj ili kaptis kaj mortigis lin, kaj elĵetis lin ekster la vinbere-
jon. 9 Kion do faros la sinjoro de la vinberejo? li venos kaj pereigos
la kultivistojn, kaj donos la vinberejon al aliaj. 10 Ĉu vi ne legis tiun
skribon:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula; 11 De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Kaj ĝi estas miraklo en niaj okuloj?

12 Kaj ili celis kapti lin, sed ili timis la homamason; ĉar ili eksciis,
ke li parolis la parabolon kontraŭ ili; kaj forlasinte lin, ili foriris.

13 Kaj ili sendis al li iujn el la Fariseoj kaj el la Herodanoj, por
impliki lin per interparolado. 14 Kaj veninte, ili diris al li: Majstro, ni
scias, ke vi estas verama kaj ne zorgas pri iu ajn; ĉar vi ne favoras
la personon de homoj, sed instruas laŭ vero la vojon de Dio. Ĉu
konvenas doni tributon al Cezaro, aŭ ne? 15 Ĉu ni donu, aŭ ne do-
nu? Sed li, sciante ilian hipokritecon, diris al ili: Kial vi provas min?
alportu al mi denaron, ke mi ĝin vidu. 16 Kaj ili ĝin alportis. Kaj li
diris al ili: Kies estas ĉi tiu bildo kaj la surskribaĵo? Kaj ili diris al li:
De Cezaro. 17 Kaj Jesuo respondis al ili: Redonu al Cezaro la pro-
praĵon de Cezaro, kaj al Dio la propraĵon de Dio. Kaj ili miregis pro
li.

18 Kaj venis al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo; kaj ili
demandis lin, dirante: 19 Majstro, Moseo skribis por ni: Se ies fra-
to mortos kaj postlasos edzinon kaj ne lasos infanon, la frato de la
mortinto prenu lian edzinon kaj naskigu idaron al sia frato. 20 Es-
tis sep fratoj; kaj la unua prenis edzinon, kaj mortinte, ne lasis ida-
ron; 21 kaj la dua prenis ŝin, kaj mortis, ne lasinte idaron; kaj la tria
same; 22 kaj la sep ne lasis idaron. Laste post ĉiuj la virino ankaŭ

mortis. 23 En la releviĝo, por kiu el ili ŝi estos edzino? ĉar ĉiuj sep
havis ŝin kiel edzinon. 24 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi ne eraras pro tio,
ke vi ne scias la Skribojn, nek la potencon de Dio? 25 Ĉar kiam oni
leviĝos el la mortintoj, oni nek edziĝas nek edziniĝas, sed estas kiel
anĝeloj en la ĉielo. 26 Sed pri la mortintoj, ke ili releviĝas, ĉu vi ne
legis en la libro de Moseo ĉe la arbetaĵo, kiel Dio parolis al li, dir-
ante: Mi estas la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la Dio de
Jakob? 27 Li estas Dio ne de la mortintoj, sed de la vivantoj: vi mul-
te eraras.

28 Kaj unu el la skribistoj alvenis kaj aŭskultis la diskutadon, kaj
rimarkis, ke li lerte respondas al ili; kaj tiu demandis lin: Kiu ordono
estas la unua el ĉiuj? 29 Kaj Jesuo respondis: La unua estas: Aŭskultu,
ho Izrael! la Eternulo, nia Dio, la Eternulo estas unu; 30 kaj amu la
Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj
per via tuta menso kaj per via tuta forto. 31 Kaj jen estas la dua: Amu
vian proksimulon kiel vin mem. Pli granda ol ĉi tiuj ne estas alia
ordono. 32 Kaj respondis al li la skribisto: Bone, Majstro, laŭ vero vi
respondis, ke Li estas unu, kaj ne ekzistas alia krom Li; 33 kaj ami Lin
per la tuta koro kaj per la tuta intelekto kaj per la tuta forto, kaj ami
sian proksimulon kiel sin mem—tio multe pli valoras, ol ĉiuj bru-
loferoj kaj pekoferoj. 34 Kaj Jesuo, vidante, ke li respondis pruden-
te, diris al li: Vi ne estas malproksime de la regno de Dio. Kaj neniu
plu kuraĝis fari al li demandon.

35 Kaj responde Jesuo diris, instruante en la templo: Kial diras la
skribistoj, ke la Kristo estas Filo de David? 36 David mem diris per
la Sankta Spirito:

La Eternulo diris al mia Sinjoro:
Sidu dekstre de mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

37 David mem nomas lin Sinjoro; kaj kiel do li estas lia filo? Kaj
la granda homamaso aŭskultis lin plezure.

38 Kaj en sia instruado li diris: Gardu vin kontraŭ la skribistoj,
kiuj amas promenadi en roboj kaj salutojn sur la placoj, 39 kaj ĉef-
seĝojn en la sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe festenoj; 40 kaj kiuj forman-
ĝas la domojn de vidvinoj, kaj por preteksto ili longe preĝas; ili ri-
cevos pli severan kondamnon. 41 Kaj sidante kontraŭ la monkesto,
li rimarkis, kiel la homoj enĵetas monerojn en la monkeston; kaj
multaj riĉuloj enĵetis multon. 42 Kaj venis unu malriĉa vidvino, kaj
enĵetis du leptojn, kiuj faras kodranton. 43 Kaj alvokinte al si siajn
disĉiplojn, li diris al ili: Vere mi diras al vi, ke tiu malriĉa vidvino
enĵetis pli ol ĉiuj ĵetantoj en la monkeston; 44 ĉar ili ĉiuj enĵetis el sia
abundo, sed ŝi el sia senhaveco ĵetis ĉion, kion ŝi havis, sian tutan
vivrimedon.

Ĉapitro 13

1 Kaj dum li eliris el la templo, unu el liaj disĉiploj diris al li: Majs-
tro, jen kiaj ŝtonoj kaj kiaj konstruaĵoj! 2 Kaj Jesuo diris al li: Ĉu vi
vidas ĉi tiujn grandajn konstruaĵojn? ne estos lasita ĉi tie ŝtono sur
ŝtono, kiu ne estos deĵetita.

3 Kaj dum li sidis sur la monto Olivarba rekte kontraŭ la temp-
lo, Petro kaj Jakobo kaj Johano kaj Andreo demandis lin aparte: 4
Diru al ni, kiam tio estos? kaj kio estas la signo, kiam ĉio tio devos
plenumiĝi? 5 Kaj Jesuo ekparolis, kaj diris al ili: Gardu vin, ke neniu
vin forlogu. 6 Multaj venos en mia nomo, dirante: Mi estas; kaj ili
forlogos multajn. 7 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj kaj famoj de mili-
toj, ne maltrankviliĝu; tio devas okazi; sed ankoraŭ ne estas la fino.
8 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ regno; estos

tertremoj en diversaj lokoj, kaj estos malsatoj; tio estas komenco de suferoj.

9 Sed gardu vin; ĉar oni transdonos vin al sinedrioj, kaj en sinagogoj vi estos skurĝitaj; kaj vi staros antaŭ provincestroj kaj reĝoj
pro mi, por atesto al ili. 10 Kaj la evangelio devas antaŭe esti predi-
kita al ĉiuj nacioj. 11 Kaj kiam oni forkondukos kaj transdonos vin,
ne antaŭzorgu, kion vi parolos; sed kio ajn estos donita al vi en tiu horo, tion parolu; ĉar la parolanto estas ne vi, sed la Sankta Spiri-
to. 12 Kaj frato transdonos fraton al morto, kaj patro filon; kaj leviĝos gefiloj kontraŭ gepatroj kaj mortigos ilin. 13 Kaj vi estos mala-
mataj de ĉiuj pro mia nomo; sed kiu persistos ĝis la fino, tiu estos savita.

14 Sed kiam vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco starantan tie, kie ne decas (la leganto komprenu), tiam kiuj estas en Judujo,
tiuj forkuru al la montoj; 15 kaj kiu estas sur la tegmento, tiu ne malsupreniru, nek eniru, por preni ion el sia domo; 16 kaj kiu estas sur
la kampo, tiu ne revenu, por preni sian mantelon. 17 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la suĉigantinoj en tiuj tagoj! 18 Kaj preĝu, ke tio ne
okazu en vintro. 19 Ĉar tiuj tagoj estos tagoj de aflikto tia, kia ne estis de la komenco de la kreo, kiun Dio kreis, ĝis nun, kaj neniam estos.
20 Kaj se la Eternulo ne malplilongigus la tagojn, neniu karno estus savita; sed pro la elektitoj, kiujn Li elektis, Li malplilongigis la ta-
gojn. 21 Kaj tiam se iu diros al vi: Jen ĉi tie la Kristo, aŭ, Jen tie; ne
kredu; 22 ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros signojn kaj miraklojn, por erarigi, se eble, la elektitojn. 23 Sed gardu vin; jen mi ĉion antaŭdiris al vi.

24 Sed en tiuj tagoj, post tiu aflikto, la suno mallumiĝos kaj la
luno ne donos sian lumon, 25 kaj la steloj falados el la ĉielo, kaj la
potencoj, kiuj estas en la ĉieloj, ŝanceliĝos. 26 Kaj tiam oni vidos la Filon de homo, venantan en nuboj kun granda potenco kaj gloro.

27 Kaj tiam li elsendos la anĝelojn kaj kolektos siajn elektitojn el la
kvar ventoj, de la limo de la tero ĝis la limo de la ĉielo.

28 De la figarbo lernu ĝian parabolon: kiam ĝia branĉo jam mo-
liĝas kaj aperigas foliojn, vi scias, ke la somero estas proksima; 29 tiel
same vi, kiam vi vidos, ke tio okazas, tiam sciu, ke li estas proksi-
ma, ĉe la pordoj. 30 Vere mi diras al vi: Ĉi tiu generacio ne forpasos,
antaŭ ol ĉio tio fariĝos. 31 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vor-
toj ne forpasos. 32 Sed pri tiu tago kaj la horo scias neniu, eĉ ne la
anĝeloj en la ĉielo, nek la Filo, sed nur la Patro. 33 Gardu vin, viglu
kaj preĝu; ĉar vi ne scias, kiam estos la ĝusta tempo. 34 Kiel homo
forvojaĝinta, kiu lasis sian domon kaj donis aŭtoritaton al siaj skla-
voj, al ĉiu lian propran laboron, kaj ordonis al la pordisto, ke li viglu:
35 vi do viglu; ĉar vi ne scias, kiam venos la domomastro, ĉu vespere,
ĉu noktomeze, ĉu ĉe la kokokrio, ĉu frumatene; 36 por ke li ne venu
subite kaj ne trovu vin dormantaj. 37 Kaj kion mi diras al vi, tion mi
diras al ĉiuj: Viglu.

Ĉapitro 14

1 Kaj post du tagoj estis la Pasko kaj la festo de macoj; kaj la ĉefpas-
troj kaj skribistoj serĉis, kiamaniere ili povu per ruzo lin kapti kaj
mortigi; 2 ĉar ili diris: Ne dum la festo, por ke ne estu tumulto de
la popolo.

3 Kaj dum li estis en Betania, en la domo de Simon, la leprulo,
kiam li sidis ĉe manĝo, venis virino, havanta alabastran vazon da
pura narda ŝmiraĵo, tre multekosta; kaj rompinte la vazon, ŝi sur-
verŝis lian kapon. 4 Kaj iuj indignis inter si, dirante: Por kio fariĝis
ĉi tiu malŝparo de la ŝmiraĵo? 5 Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon oni povus vendi
por pli ol tricent denaroj, kaj doni al malriĉuloj. Kaj ili murmuris
kontraŭ ŝi. 6 Kaj Jesuo diris: Lasu ŝin; kial vi ĝenas ŝin? ŝi faris bo-

nan faron al mi. 7 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi, kaj kiam
ajn vi volas, vi povas bonfari al ili; sed min vi ne ĉiam havas. 8 Kion
ŝi povis, tion ŝi faris; ŝi antaŭfaris la ŝmiron de mia korpo por la
entombigo. 9 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos predikata la evange-
lio en la tuta mondo, tio ankaŭ, kion ŝi faris, estos priparolata, por
memoraĵo de ŝi.

10 Kaj Judas Iskariota, kiu estis unu el la dek du, foriris al la ĉef-
pastroj, por transdoni lin al ili. 11 Kaj aŭdinte, ili ĝojis, kaj promesis
doni al li monon. Kaj li serĉis, kiamaniere oportune transdoni lin. 12
Kaj en la unua tago de la macoj, kiam oni buĉis la Paskon, liaj disĉi-
ploj diris al li: Kien vi volas, ke ni iru, kaj pretigu, por ke vi manĝu
la Paskon? 13 Kaj li sendis du el siaj disĉiploj, kaj diris al ili: Iru en la
urbon, kaj vin renkontos viro, portanta kruĉon da akvo; 14 lin sek-
vu, kaj kien li eniros, tie diru al la domomastro: La Majstro diras:
Kie estas mia gastoĉambro, en kiu mi manĝos la Paskon kun miaj
disĉiploj? 15 Kaj li mem montros al vi grandan supran ĉambron, pre-
te aranĝitan; kaj tie vi pretigu por ni. 16 Kaj foriris la disĉiploj kaj iris
en la urbon, kaj trovis tiel, kiel li diris al ili; kaj ili pretigis la Paskon.

17 Kaj kiam vesperiĝis, li venis kun la dek du. 18 Kaj dum ili sidis
kaj manĝis, Jesuo diris: Vere mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min,
unu, kiu manĝas kun mi. 19 Kaj ili komencis malĝoji, kaj diri al li unu
post la alia: Ĉu eble mi? 20 Sed li diris al ili: Unu el la dek du, kiu
trempas kun mi en la pladon. 21 La Filo de homo iros, kiel estas skri-
bite pri li; sed ve al tiu viro, de kiu la Filo de homo estos perfidita!
Se tiu homo ne estus naskita, estus bone por li.

22 Kaj dum ili manĝis, li prenis panon, kaj, beninte, dispecigis ĝin
kaj donis al ili, kaj diris: Prenu; ĉi tio estas mia korpo. 23 Kaj li pre-
nis kalikon, kaj, doninte dankon, li donis al ili; kaj ĉiuj trinkis el ĝi.
24 Kaj li diris al ili: Ĉi tio estas mia sango de la interligo, kiu estas
elverŝata por multaj. 25 Vere mi diras al vi: Mi ne plu trinkos el la

frukto de la vinberarbo, ĝis tiu tago, kiam mi trinkos ĝin novan en
la regno de Dio.

26 Kaj kantinte himnon, ili foriris al la monto Olivarba.

27 Kaj Jesuo diris al ili: Vi ĉiuj ofendiĝos; ĉar estas skribite: Mi fra-
pos la paŝtiston, kaj la ŝafoj diskuros. 28 Tamen post mia releviĝo, mi
iros antaŭ vi en Galileon. 29 Sed Petro diris al li: Eĉ se ĉiuj ofendiĝos,
tamen ne mi. 30 Kaj Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi, ke hodiaŭ en
ĉi tiu nokto, antaŭ ol dufoje krios koko, vi trifoje malkonfesos min.
31 Sed tre insiste li diris: Eĉ se mi devos morti kun vi, mi neniel vin
malkonfesos. Kaj tiel same diris ili ĉiuj.

32 Kaj ili venis al loko, kies nomo estas Getsemane; kaj li diris al
siaj disĉiploj: Sidu ĉi tie, dum mi preĝos. 33 Kaj li prenis kun si Pet-
ron kaj Jakobon kaj Johanon, kaj komencis tre konsterniĝi kaj mal-
trankviliĝi. 34 Kaj li diris al ili: Tre malĝoja estas mia animo, eĉ ĝis
morto; restu ĉi tie, kaj viglu. 35 Kaj irinte iom antaŭen, li falis sur la
teron, kaj preĝis, ke, se povas esti, la horo pasu for de li. 36 Kaj li di-
ris: Aba, Patro, ĉio estas ebla ĉe Vi: forportu de mi ĉi tiun kalikon;
tamen estu ne tio, kion mi volas, sed kion Vi volas. 37 Kaj li venis, kaj
trovis ilin dormantaj, kaj diris al Petro: Simon, ĉu vi dormas? ĉu vi
ne havis forton vigli eĉ unu horon? 38 Viglu kaj preĝu, por ke vi ne
eniru en tenton; la spirito ja estas fervora, sed la karno estas mal-
forta. 39 Kaj denove foririnte, li preĝis, dirante la samajn vortojn. 40
Kaj denove reveninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar iliaj okuloj pez-
iĝis; kaj ili ne sciis, kion respondi al li. 41 Kaj li venis la trian fojon,
kaj diris al ili: Dormu nun kaj ripozu; sufiĉas; venis la horo; jen la
Filo de homo estas perfidata en la manojn de pekuloj. 42 Leviĝu, ni
iru; jen mia perfidanto alproksimiĝas.

43 Kaj tuj, dum li ankoraŭ parolis, venis Judas, unu el la dek du;
kaj kun li homamaso kun glavoj kaj bastonoj venis de la ĉefpastroj
kaj la skribistoj kaj la pliaĝuloj. 44 Kaj lia perfidanto jam antaŭe

arangîs kun ili signon, dirante: Kiun mi kisos, tiu estas li; kaptu kaj
forkonduku lin garde. 45 Kaj veninte, li tuj iris al li, kaj diris: Rabe-
no; kaj kisis lin. 46 Kaj ili metis la manojn sur lin kaj arestis lin. 47 Sed
unu el tiuj, kiuj staris apude, eltiris la glavon kaj frapis la sklavon de
la ĉefpastro, kaj detranĉis al li la orelon. 48 Kaj Jesuo responde diris
al ili: Ĉu vi elvenis, kvazaŭ kontraŭ rabiston, kun glavoj kaj basto-
noj, por kapti min? 49 Ĉiutage mi estis inter vi en la templo, instru-
ante, kaj vi ne arestis min; tamen, ke plenumiĝu la Skriboj. 50 Kaj
ĉiuj forlasis lin kaj forkuris.

51 Kaj sekvis lin unu junulo, vestita per tolaĵo ĉirkaŭ la nuda kor-
po; kaj oni kaptis lin; 52 sed lasinte la tolaĵon, li forkuris nuda.

53 Kaj oni forkondukis Jesuon al la ĉefpastro; kaj kunvenis ĉe li
ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj. 54 Kaj Petro malproksime
sekvis lin ĝis interne de la korto de la ĉefpastro; kaj sidis kun la
subuloj kaj sin varmigis apud la fajro. 55 Sed la ĉefpastroj kaj la tuta
sinedrio serĉis ateston kontraŭ Jesuo, por lin mortigi, kaj ne trovis.
56 Ĉar multaj malvere atestis kontraŭ li, kaj iliaj atestoj ne akordiĝis.
57 Kaj elpaŝis iuj, kaj malvere atestis kontraŭ li, dirante: 58 Ni aŭdis
lin diri: Mi detruos ĉi tiun sanktejon manfaritan, kaj en la daŭro de
tri tagoj mi konstruos alian ne manfaritan. 59 Kaj eĉ tiel ilia atesto
ne akordiĝis. 60 Kaj la ĉefpastro stariĝis en la mezo, kaj demandis Je-
suon, dirante: Ĉu vi respondas nenion? kion atestas ĉi tiuj kontraŭ
vi? 61 Sed li silentadis kaj respondis nenion. Denove la ĉefpastro de-
mandis lin, kaj diris al li: Ĉu vi estas la Kristo, la Filo de la Benato?
62 Kaj Jesuo diris: Mi estas; kaj vi vidos la Filon de homo, sidantan
dekstre de la Potenco kaj venantan kun la nuboj de la ĉielo. 63 Kaj
la ĉefpastro disŝiris siajn vestojn, kaj diris: Pro kio ni plu bezonas
atestantojn? 64 Vi aŭdis la blasfemon: kion vi opinias? Kaj ili ĉiuj
juĝis lin kondamninda al morto. 65 Kaj iuj komencis kraĉi sur lin, kaj

ĉirkaŭkovri lian vizaĝon, kaj vangofrapi lin, kaj diri al li: Profetu; kaj
la subuloj frapis lin per la manplatoj.
66 Kaj dum Petro estis malsupre sur la korto, venis unu el la ser-
vantinoj de la ĉefpastro; 67 kaj vidante Petron sin varmigantan, ŝi
rigardis lin, kaj diris: Vi ankaŭ estis kun la Nazaretano, kun tiu Je-
suo. 68 Sed li malkonfesis, dirante: Mi ne scias, nek komprenas, kion
vi diras; kaj li iris en la vestiblon; kaj koko kriis. 69 Kaj lin vidinte, la
servantino denove komencis diri al la apudstarantoj: Tiu estas el ili.
70 Kaj li denove malkonfesis. Kaj post iom da tempo la apudstaran-
toj denove diris al Petro: Vere vi estas el ili, ĉar vi estas ja Galilea-
no. 71 Kaj li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas tiun homon, pri
kiu vi parolas. 72 Kaj tuj la duan fojon koko kriis. Kaj Petro ekreme-
moris la vorton, kiun Jesuo diris al li: Antaŭ ol dufoje krios koko, vi
trifoje malkonfesos min. Kaj pripensinte, li ekploris.

Ĉapitro 15

1 Tuj matene la ĉefpastroj, farinte interkonsilon kun la pliaĝuloj kaj
skribistoj kaj la tuta sinedrio, ligis Jesuon kaj forkondukis lin kaj
transdonis lin al Pilato. 2 Kaj Pilato demandis lin: Ĉu vi estas la Reĝo
de la Judoj? Kaj responde li diris al li: Vi diras. 3 Kaj la ĉefpastroj
multe lin akuzis. 4 Kaj Pilato denove lin demandis: Ĉu vi respondas
nenion? vidu, pri kiom da aferoj oni vin akuzas. 5 Sed Jesuo anko-
raŭ nenion respondis, tiel ke Pilato miris.
6 Ĉe tiu festo li kutimis liberigi al ili unu malliberulon, iun ajn,
kiun ili pripetis. 7 Kaj estis unu, nomata Barabas, katenita kun la ri-
belintoj, kiuj en la ribelo faris mortigon. 8 Kaj suprenveninte, la ho-
mamaso komencis peti lin pri tio, kion li kutimis fari por ili. 9 Kaj
Pilato respondis al ili, dirante: Ĉu vi volas, ke mi liberigu al vi la
Reĝon de la Judoj? 10 Ĉar li eksciis, ke pro envio la ĉefpastroj trans-

donis lin. 11 Sed la ĉefpastroj instigis la homamason, ke prefere li
liberigu al ili Barabason. 12 Kaj Pilato, denove respondante, diris al
ili: Kion do mi faru al tiu, kiun vi nomas Reĝo de la Judoj? 13 Kaj ili
denove ekkriis: Krucumu lin. 14 Kaj Pilato diris al ili: Kial? kian mal-
bonon li faris? Sed ili des pli ekkriis: Krucumu lin. 15 Kaj Pilato, vo-
lante kontentigi la homamason, liberigis al ili Barabason, kaj, skur-
ĝinte Jesuon, transdonis lin, por esti krucumita.

16 Kaj la soldatoj forkondukis lin en la korton, kiu estas la Preto-
rio, kaj kunvokis la tutan kohorton. 17 Kaj ili vestis lin per purpuro,
kaj plektinte dornan kronon, surmetis ĝin al li; 18 kaj ili komencis
aklami lin: Saluton, Reĝo de la Judoj! 19 Kaj ili frapis lian kapon per
kano, kaj kraĉis sur lin, kaj ekgenuinte, kliniĝis al li. 20 Kaj mokinte
lin, ili demetis de li la purpuran veston, kaj surmetis liajn proprajn
vestojn. Kaj ili elkondukis lin, por krucumi lin.

21 Kaj ili devigis al servado unu preterpasanton, venantan de la
kamparo, Simonon, Kirenanon, patron de Aleksandro kaj Rufo, ke
li portu lian krucon. 22 Kaj ili kondukis lin al la loko Golgota, tio es-
tas, Loko de Kranio. 23 Kaj ili donis al li vinon kun mirho enmiksi-
ta, sed li ne akceptis ĝin. 24 Kaj ili krucumis lin kaj dividis inter si
liajn vestojn, ĵetante lotojn sur ili, kion ĉiu el ili ricevu. 25 Kaj estis
la tria horo, kaj ili krucumis lin. 26 Kaj la surskribo de lia akuzo es-
tis surskribita: LA REĜO DE LA JUDOJ. 27 Kaj kun li ili krucumis du
rabistojn, unu dekstre kaj unu maldekstre de li. 28 Kaj plenumiĝis la
Skribo, kiu diras: Kaj li estis alkalkulita al krimuloj. 29 Kaj la prete-
rpasantoj insultis lin, balancante la kapon, kaj dirante: Ha, ha! vi,
kiu detruas la sanktejon kaj konstruas ĝin en la daŭro de tri tagoj,
30 savu vin, deirante de la kruco. 31 Tiel same ankaŭ la ĉefpastroj,
mokante inter si kun la skribistoj, diris: Aliajn li savis; sin mem li ne
povas savi. 32 La Kristo, la Reĝo de Izrael, deiru ja nun de la kruco,

por ke ni vidu kaj kredu. Kaj tiuj, kiuj estis krucumitaj kun li, insultis
lin.

33 Kaj kiam venis la sesa horo, fariĝis mallumo sur la tuta lando
ĝis la naŭa horo. 34 Kaj je la naŭa horo Jesuo kriis per laŭta voĉo:
Eloi, Eloi, lama sabaĥtani; tio estas: Mia Dio, mia Dio, kial Vi for-
lasis min? 35 Kaj iuj el la apudstarantoj, aŭdinte, diris: Jen li vokas
Elijan. 36 Kaj unu kuris, kaj plenigis spongon per vinagro, kaj metin-
te ĝin sur kanon, donis al li trinki, dirante: Lasu; ni vidu, ĉu venos
Elija, por depreni lin. 37 Sed Jesuo, eliginte laŭtan krion, ellasis for
la spiriton. 38 Kaj la kurteno de la sanktejo disŝiriĝis en du pecojn de
supre ĝis malsupre. 39 Kaj kiam la centestro, kiu apudstaris kontraŭ
li, vidis, ke li tiamaniere ellasis for la spiriton, li diris: Vere ĉi tiu viro
estis Filo de Dio. 40 Estis ankaŭ virinoj, rigardantaj de malproksime,
inter kiuj estis Maria Magdalena, kaj Maria, la patrino de Jakobo la
malgranda kaj de Joses, kaj Salome; 41 kiuj sekvis lin, kiam li estis
en Galileo, kaj servadis al li; kaj multaj aliaj virinoj, kiuj suprenve-
nis kun li en Jerusalemon.

4 Kaj kiam jam vesperiĝis, pro tio, ke estas la Preparado, tio es-
tas, la tago antaŭ sabato, 43 venis Jozef el Arimateo, honorinda kon-
silanto, kiu mem atendadis la regnon de Dio; kaj li kuraĝe eniris al
Pilato, kaj petis la korpon de Jesuo. 44 Kaj Pilato miris, ĉu li jam mor-
tis; kaj alvokinte la centestron, li demandis lin, ĉu li de longe estas
mortinta. 45 Kaj sciiĝinte de la centestro, li donis al Jozef la korpon.
46 Kaj li aĉetis tolaĵon, kaj deprenis lin kaj envolvis lin en la tolaĵo,
kaj metis lin en tombon, kiu estis elhakita el ŝtonego; kaj li alrulis
ŝtonon al la enirejo de la tombo. 47 Kaj Maria Magdalena, kaj Ma-
ria, la patrino de Joses, vidis, kien oni metis lin.

Ĉapitro 16

1 Kaj kiam la sabato jam pasis, Maria Magdalena, kaj Maria, la pa-
trino de Jakobo, kaj Salome aĉetis aromaĵojn, por ke ili iru kaj ŝmiru
lin. 2 Kaj tre frue en la unua tago de la semajno ili venis al la tom-
bo, kiam la suno ĵus leviĝis. 3 Kaj ili diris inter si: Kiu derulos por ni
la ŝtonon de la enirejo de la tombo? 4 kaj suprenrigardante, ili vi-
dis, ke la ŝtono estas derulita; ĉar ĝi estis tre granda. 5 Kaj enirinte
en la tombon, ili vidis junulon sidantan ĉe la dekstra flanko, vesti-
tan per blanka robo; kaj ili miregis. 6 Sed li diris al ili: Ne miregu; vi
serĉas Jesuon, la Nazaretanon, la krucumitan: li leviĝis; li ne estas
ĉi tie; jen la loko, kien oni metis lin! 7 Sed iru, diru al liaj disĉiploj
kaj al Petro: Li iras antaŭ vi en Galileon; tie vi vidos lin, kiel li diris
al vi. 8 Kaj elirinte, ili forkuris de la tombo, ĉar tremado kaj kon-
fuziĝo posedis ilin; kaj ili diris nenion al iu, ĉar ili timis.

9 Sed leviĝinte frue en la unua tago de la semajno, li aperis unue
al Maria Magdalena, el kiu li elpelis sep demonojn. 10 Ŝi iris, kaj scii-
gis ĝin al la homoj, kiuj estis kun li, dum ili malĝojis kaj ploris. 11 Kaj
aŭdinte, ke li vivas kaj estas vidita de ŝi, ili ne kredis.

12 Kaj post tio li aperis sub alia formo al du el ili, dum ili piedi-
ris en la kamparon. 13 Kaj foririnte, ili sciigis al la aliaj, kaj ankaŭ ili
ne kredis.

14 Poste li aperis al la dek unu, dum ili sidis ĉe manĝo, kaj riproĉis
ilian nekredemon kaj korobstinon, ĉar ili ne kredis tiujn, kiuj vidis
lin leviĝintan. 15 Kaj li diris al ili: Iru en la tutan mondon, kaj prediku
la evangelion al ĉiu kreitaĵo. 16 Kiu kredos kaj estos baptita, tiu es-
tos savita; sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita. 17 Kaj jenaj sig-
noj sekvos la kredantojn: en mia nomo ili elpelos demonojn; ili pa-
rolos per lingvoj; 18 ili prenos en manojn serpentojn, kaj se ili trin-
kos ion mortigan, ĝi neniel difektos ilin; sur malsanulojn ili metos
la manojn, kaj ili saniĝos.

19 Tiam la Sinjoro Jesuo, post kiam li parolis al ili, estis ricevita

supren en la ĉielon, kaj sidiĝis dekstre de Dio. 20 Kaj elirinte, ili pre-
dikis ĉie, kaj la Sinjoro laboris kun ili kaj fortikigis la vorton per la
signoj, kiuj sekvis. Amen.

La evangelio laŭ sankta Luko

Ĉapitro 1

1 Ĉar multaj jam entreprenis aranĝi historion pri la faktoj, kiuj es-
tas konstatitaj inter ni, 2 kiel ilin transdonis al ni tiuj, kiuj de la kom-
enco vidis mem kaj estis administrantoj de la vorto, 3 ŝajnis bone
ankaŭ al mi, esplorinta ĉion atente de la komenco, skribi en ordo
al vi, plej eminenta Teofilo, 4 por ke vi povu scii la certecon pri la
aferoj, pri kiuj vi estas instruita.

5 En la tagoj de Herodo, reĝo de Judujo, estis pastro nomata Ze-
ĥarja, el la deĵora grupo de Abija; kaj li havis edzinon el la filinoj de
Aaron, kaj ŝia nomo estis Elizabeto. 6 Kaj ambaŭ estis justaj antaŭ
Dio, irantaj laŭ ĉiuj ordonoj kaj instruoj de la Eternulo sen riproĉo.
7 Kaj ili ne havis infanon, ĉar Elizabeto estis senfrukta, kaj ili am-
baŭ estis en profunda aĝo.

8 Kaj dum li plenumis sian pastradon antaŭ Dio en la vico de sia
grupo, 9 laŭ la kutimo de la pastra ofico estis loto eniri en la sank-
tejon de la Eternulo kaj incensadi. 10 Kaj la tuta amaso de la popo-
lo preĝis ekstere dum la horo de la incensado. 11 Kaj aperis antaŭ li
anĝelo de la Eternulo, staranta dekstre de la altaro de incensado. 12
Kaj Zeĥarja maltrankviliĝis, kiam li vidis lin, kaj sur lin falis timo.
13 Sed la anĝelo diris al li: Ne timu, Zeĥarja; ĉar via preĝo estas aŭd-
ita, kaj via edzino Elizabeto naskos al vi filon, kaj vi donos al li la
nomon Johano. 14 Kaj vi havos ĝojon kaj feliĉon, kaj multaj ĝojos pro
lia naskiĝo. 15 Ĉar li estos granda antaŭ la Sinjoro, kaj li ne trinkos
vinon nek ebriigaĵon; kaj li estos plena de la Sankta Spirito jam de

la ventro de sia patrino. 16 Kaj multajn el la filoj de Izrael li turnos
al la Eternulo, ilia Dio. 17 Kaj li iros antaŭ Lia vizaĝo en la spirito kaj
potenco de Elija, por turni la korojn de la patroj al la infanoj kaj la
malobeemajn al la saĝeco de la justuloj, por pretigi por la Sinjoro
popolon preparitan. 18 Kaj Zeĥarja diris al la anĝelo: Per kio mi scios
tion? ĉar mi estas maljunulo, kaj mia edzino havas profundan aĝon.
19 Kaj la anĝelo responde diris al li: Mi estas Gabriel, kiu staras an-
taŭ Dio; kaj mi estas sendita, por paroli al vi kaj fari al vi tiun bo-
nan sciigon. 20 Kaj jen vi silentos kaj estos ne kapabla paroli, ĝis la
tago, kiam tio okazos, ĉar vi ne kredis miajn vortojn, kiuj plenu-
miĝos siatempe. 21 Kaj la popolo atendis Zeĥarjan, kaj miris pro lia
restado en la sanktejo. 22 Kaj kiam li elvenis, li ne povis paroli al ili;
kaj ili eksciis, ke li vidis vizion en la sanktejo; kaj li faradis signojn
al ili, kaj restis muta. 23 Kaj kiam finiĝis la tagoj de lia pastrado, li
foriris en sian domon.

24 Kaj post tiuj tagoj lia edzino Elizabeto gravediĝis, kaj kaŝis sin
kvin monatojn, dirante: 25 Tiamaniere agis la Eternulo rilate al mi
en la tagoj, kiam Li favore rigardis min, por forpreni mian riproĉon
inter homoj. 26 Kaj en la sesa monato la anĝelo Gabriel estis sendi-
ta de Dio en urbon de Galileo, nomatan Nazaret, 27 al virgulino fi-
anĉinigita kun viro, kies nomo estis Jozef, el la domo de David; kaj
la nomo de la virgulino estis Maria. 28 Kaj li venis al ŝi, kaj diris: Sa-
luton al vi la grace favorita, la Eternulo estas kun vi. 29 Sed ŝi tre
maltrankviliĝis ĉe tiu diro, kaj konsideris, kia povas esti tiu saluto.
30 Kaj la anĝelo diris al ŝi: Ne timu, Maria; ĉar vi trovis gracon an-
taŭ Dio. 31 Kaj jen vi gravediĝos en via ventro kaj naskos filon, kaj
vi nomos lin JESUO. 32 Li estos granda, kaj estos nomata Filo de la
Plejaltulo; kaj Dio, la Eternulo, donos al li la tronon de lia patro
David; 33 kaj li reĝos super la domo de Jakob eterne, kaj lia regno
ne havos finon. 34 Kaj Maria diris al la anĝelo: Kiel estos tio, ĉar mi

ne konas viron? 35 Kaj la anĝelo responde diris al ŝi: La Sankta Spi-
rito venos sur vin, kaj la potenco de la Plejaltulo superombros vin;
pro kio ankaŭ la naskotaĵo estos nomata sankta, la Filo de Dio. 36
Kaj jen via parencino Elizabeto ankaŭ gravediĝis je filo en sia malju-
neco, kaj la nuna monato estas la sesa por ŝi, kiun oni nomis sen-
frukta. 37 Ĉar ĉe Dio nenio estas neebla. 38 Kaj Maria diris: Jen la
sklavino de la Eternulo; estu al mi laŭ via diro. Kaj la anĝelo foriris
de ŝi.

39 Kaj en tiuj tagoj Maria leviĝis kaj senprokraste vojaĝis en la
montan regionon, en urbon de Judujo; 40 kaj enirinte en la domon
de Zeĥarja, ŝi salutis Elizabeton. 41 Kaj kiam Elizabeto aŭdis la sa-
luton de Maria, la infaneto eksaltis en ŝia ventro; kaj Elizabeto ple-
niĝis de la Sankta Spirito, 42 kaj ŝi levis sian voĉon per laŭta krio, kaj
diris: Benata vi estas inter virinoj, kaj benata estas la frukto de via
ventro. 43 Kaj pro kio okazas al mi ĉi tio, ke la patrino de mia Sinjoro
venas al mi? 44 Ĉar jen kiam la voĉo de via saluto venis en miajn
orelojn, la infaneto ĝoje eksaltis en mia ventro. 45 Kaj feliĉa estas ŝi,
kiu kredis, ĉar plenumiĝos tio, kio estas dirita al ŝi de la Eternulo.
46 Kaj Maria diris:

Mia animo altigas la Eternulon,
47 Kaj mia spirito ĝojis en Dio, mia Savanto,
48 Ĉar li rigardis la humilecon de Sia sklavino;
Ĉar jen de nun ĉiuj generacioj nomos min feliĉa.
49 Ĉar la Potenculo faris al mi grandaĵojn,
Kaj sankta estas Lia nomo.
50 Kaj Lia boneco estas por ĉiuj generacioj
Al tiuj, kiuj Lin timas.
51 Li montris forton per Sia brako,
Li dispelis fierulojn en la penso de ilia koro.
52 Li malaltigis potenculojn de iliaj tronoj,

Kaj Li altigis humilulojn.
53 Malsatulojn Li plenigis per bonaĵo,
Kaj riĉulojn Li forsendis malplenaj.
54 Li helpis Sian servanton Izrael,
Memorante Sian korfavoron.
55 Kiel Li parolis al niaj patroj,
Al Abraham kaj al lia idaro eterne.

56 Kaj Maria loĝis ĉi ŝi tri monatojn, kaj reiris al sia domo.

57 Kaj venis por Elizabeto la tempo, en kiu ŝi devis naski; kaj ŝi
naskis filon. 58 Kaj ŝiaj najbaroj kaj ŝiaj parencoj aŭdis, ke la Eternulo
pligrandigis Sian bonecon al ŝi; kaj ili ĝojis kun ŝi. 59 Kaj en la oka
tago oni venis, por cirkumcidi la infaneton; kaj ili eknomis lin Ze-
ĥarja, laŭ la nomo de lia patro. 60 Kaj lia patrino responde diris: Tute
ne; sed li estos nomata Johano. 61 Kaj ili diris al ŝi: El via parencaro
estas neniu, kiu estas nomata per tiu nomo. 62 Kaj ili faris signojn al
lia patro pri tio, kiel li volas, ke li estu nomata. 63 Kaj li petis tabu-
leton, kaj skribis jene: Lia nomo estas Johano. Kaj ĉiuj miris. 64 Kaj
tuj lia buŝo malfermiĝis, kaj lia lango liberiĝis; kaj li parolis, glorante
Dion. 65 Kaj timo venis sur ĉiujn, kiuj loĝis ĉirkaŭ ili, kaj tra la tuta
monta regiono de Judujo disvastiĝis rakonto pri ĉio tio. 66 Kaj ĉiuj
aŭdantoj konservis tion en sia koro, dirante: Kia do estos ĉi tiu kna-
beto? Ĉar la mano de la Eternulo estis kun li.

67 Kaj lia patro Zeĥarja pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj profe-
tis, dirante:

68 Benata estu la Eternulo, la Dio de Izrael,
Ĉar Li vizitis Sian popolon kaj faris por ili elaĉeton,
69 Kaj levis kornon de savo por ni
En la domo de Sia servanto David,
70 Kiel Li parolis per la buŝo de Siaj sanktaj profetoj,
de post la komenco de la mondo,

71 Savadon el niaj malamikoj kaj el la mano de ĉiuj niaj
malamantoj;
72 Por montri Sian bonecon ĉe niaj patroj,
Kaj por memori Sian sanktan interligon;
73 La ĵuron, kiun Li ĵuris al nia patro Abraham;
74 Ke Li donos al ni, ke, liberigite el la mano de niaj malamikoj,
Ni servu Lin sentime,
75 En sankteco kaj justeco antaŭ Li ĉiujn niajn tagojn.
76 Kaj vi, infano, estos nomata profeto de la Plejaltulo,
Ĉar vi iros antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro, por pretigi liajn vojojn,
77 Por doni al lia popolo scion de savo
En la pardonado de iliaj pekoj,
78 Pro la kompata koro de nia Dio,
Per kiu nin vizitis la sunleviĝo de supre,
79 Por lumi sur tiujn, kiuj sidas en mallumo kaj en la ombro de
morto,
Por gvidi niajn piedojn en la vojojn de paco.
80 Kaj kreskis la infano kaj fortiĝis en spirito, kaj estis en la de-
zertoj ĝis la tago de sia ekmontriĝo al Izrael.

Ĉapitro 2

1 Kaj en tiuj tagoj eliris dekreto de Cezaro Aŭgusto, ke la tuta mon-
do estu registrita. 2 Ĉi tiu estis la unua registrado, farita, kiam Kire-
nio estis reganto de Sirio. 3 Kaj ĉiuj iris, por esti registritaj, ĉiu al sia
urbo. 4 Kaj Jozef ankaŭ supreniris el Galileo, el la urbo Nazaret, en
Judujon, al la urbo de David, kiu estas nomata Bet-Leĥem, ĉar li
estis el la domo kaj familio de David, 5 por esti registrita kun sia
fianĉino Maria, kiu estis graveda. 6 Kaj dum ili estis tie, venis la ta-
goj por ŝia akuŝo. 7 Kaj ŝi naskis sian unuan filon, kaj ŝi ĉirkaŭvin-

dis lin kaj kuŝigis lin en staltrogon, ĉar ne estis loko por ili en la gastejo.

8 Kaj en tiu sama regiono estis paŝtistoj, kiuj kamploĝis kaj nokte
gardis sian gregon. 9 Kaj anĝelo de la Eternulo alstaris apud ili, kaj
la gloro de la Eternulo brilis ĉirkaŭ ili, kaj ili timis per granda timo.
10 Kaj la anĝelo diris al ili: Ne timu; ĉar jen mi venigas al vi bonan
sciigon de granda ĝojo, kiu estos al la tuta popolo; 11 ĉar hodiaŭ es-
tas naskita por vi, en la urbo de David, Savanto, kiu estas Kristo, la
Sinjoro. 12 Kaj jen la signo por vi: vi trovos infaneton, ĉirkaŭvinditan
kaj kuŝantan en staltrogo. 13 Kaj subite estis kun la anĝelo amaso de
la ĉiela armeo, laŭdante Dion, kaj dirante:

14 Gloro al Dio en la supera alto,
Kaj sur la tero paco, inter homoj Difavoro.

15 Kaj kiam la anĝeloj foriris de ili en la ĉielon, la paŝtistoj diris
unu al alia: Ni jam iru ĝis Bet-Leĥem, kaj vidu ĉi tiun okazintaĵon,
kiun la Eternulo sciigis al ni. 16 Kaj rapidante, ili iris, kaj trovis Mar-
ian kaj Jozefon, kaj la infaneton kuŝantan en la staltrogo. 17 Kaj tion
vidinte, ili sciigis pri la diro, kiu estis parolita al ili pri ĉi tiu infano.
18 Kaj ĉiuj aŭdintoj miris pri tio, kion rakontis al ili la paŝtistoj. 19 Sed
Maria konservis ĉiujn tiujn dirojn kaj pripensis ilin en sia koro. 20
Kaj la paŝtistoj revenis, glorante kaj laŭdante Dion pri ĉio, kion ili
aŭdis kaj vidis, kiel estis parolite al ili.

21 Kaj kiam jam pasis ok tagoj por cirkumcidi lin, oni donis al li
la nomon JESUO, kiel li estis nomita de la anĝelo, antaŭ ol li estis
en la ventro. 22 Kaj kiam finiĝis la tagoj de ilia purigado laŭ la leĝo
de Moseo, ili alportis lin al Jerusalem, por prezenti lin al la Eternulo,
23 kiel estas skribite en la leĝo de la Eternulo: Ĉiu virseksulo, kiu
malfermas la uteron, estu dediĉita al la Eternulo; 24 kaj por alporti
oferon laŭ tio, kio estas dirita en la leĝo de la Eternulo: Paron da
turtoj, aŭ du kolombidojn. 25 Kaj jen en Jerusalem estis viro, kies

nomo estis Simeon, kaj ĉi tiu estis justa kaj pia, atendanta la kon-
soladon de Izrael; kaj la Sankta Spirito estis kun li. 26 Kaj estis mont-
rite al li de la Sankta Spirito, ke li ne mortos, ĝis li vidos la Kriston
de la Eternulo. 27 Kaj li venis per la Spirito en la templon; kaj kiam
la gepatroj enportis la infanon Jesuo, por fari pri li laŭ la kutimo de
la leĝo, 28 tiam li ricevis lin en siajn brakojn, kaj benis Dion, diran-
te:

29 Nun, ho Eternulo, Vi ellasas Vian servanton,
Laŭ Via vorto, en paco,
30 Ĉar miaj okuloj vidis Vian savon,
31 Kiun Vi preparis antaŭ la vizaĝo de ĉiuj popoloj,
32 Lumon por malkaŝo al la gentoj,
Kaj gloron de Via popolo Izrael.

33 Kaj lia patro kaj lia patrino miris pri tio, kio estis parolita pri
li; 34 kaj Simeon ilin benis, kaj diris al Maria, lia patrino: Jen ĉi tiu
estas metita por la falo kaj leviĝo de multaj en Izrael, kaj por signo
kontraŭparolata; 35 kaj ankaŭ vian animon glavo trapasos; por ke la
pensoj de multaj koroj malkaŝiĝu. 36 Kaj estis unu profetino, Anna,
filino de Fanuel, el la tribo de Aŝer (ŝi estis grandaĝa, loĝinte sep
jarojn kun sia edzo de post sia virgeco, 37 kaj estinte vidvino okdek
kvar jarojn), kiu neniam foriris el la templo, adorante per fastoj kaj
preĝoj nokte kaj tage. 38 Kaj alveninte ĝuste en tiu horo, ŝi dankis
Dion, kaj parolis pri li al ĉiuj, kiuj atendadis la elaĉeton de Jerusa-
lem. 39 Kaj kiam ili jam faris ĉion, konforme al la leĝo de la Eternulo,
ili revenis en Galileon, al sia urbo Nazaret.

40 Kaj la infano kreskadis kaj fortiĝis, pleniĝante de saĝeco; kaj
la graco de Dio estis sur li.

41 Kaj liaj gepatroj iris ĉiujare al Jerusalem ĉe la Paska festo. 42 Kaj
kiam li estis dekdujara, ili supreniris laŭ la kutimo de la festo; 43 kaj
kiam ili jam pasigis la tagojn, ĉe ilia returniĝo la knabo Jesuo res-

tis en Jerusalem, kaj liaj gepatroj tion ne sciis; 44 sed supozante, ke
li estas en la karavano, ili iris tagan vojaĝon, kaj serĉis lin inter siaj
parencoj kaj konatoj; 45 kaj ne trovinte lin, ili reiris al Jerusalem,
serĉante lin. 46 Kaj post tri tagoj ili trovis lin en la templo, kie li si-
dis meze de la instruistoj, aŭskultante ilin kaj metante al ili deman-
dojn; 47 kaj ĉiuj, kiuj aŭdis lin, miregis pro lia kompreno kaj liaj re-
spondoj. 48 Kaj ili miris, vidante lin, kaj lia patrino diris al li: Filo, kial
vi tiel agis kontraŭ ni? jen via patro kaj mi serĉis vin kun malĝojo.
49 Kaj li diris al ili: Kial vi serĉis min? ĉu vi ne sciis, ke mi devas esti
en la domo de mia Patro? 50 Kaj ili ne komprenis la diron, kiun li
parolis al ili. 51 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj venis en Nazareton,
kaj li estis obeema al ili; kaj lia patrino konservis ĉiujn tiujn dirojn
en sia koro.

52 Kaj Jesuo progresis en saĝeco kaj staturo, kaj en graco ĉe Dio
kaj homoj.

Ĉapitro 3

1 En la dek-kvina jaro de la regado de Tiberio Cezaro, kiam Pontio
Pilato estis provincestro de Judujo, kaj Herodo estis tetrarĥo de
Galileo, kaj lia frato Filipo tetrarĥo de la regiono Iturea kaj Tra-
ĥonitis, kaj Lisanio tetrarĥo de Abilene, 2 dum la ĉefpastreco de
Anas kaj Kajafas, venis la vorto de Dio al Johano, filo de Zeĥarja, en
la dezerto. 3 Kaj li venis en la tutan regionon ĉirkaŭ Jordan, predi-
kante la bapton de pento por la pardonado de pekoj, 4 kiel estas
skribite en la libro de la vortoj de la profeto Jesaja:

Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo,
Rektigu Liajn irejojn. 5 Ĉiu valo leviĝos,
Kaj ĉiu monto kaj monteto malaltiĝos,

Kaj la malebenaĵo fariĝos ebenaĵo,
Kaj la malglataj vojoj glatiĝos;
6 Kaj ĉiu karno vidos la savon de Dio.

7 Li do diris al la homamasoj, kiuj eliris, por esti baptitaj de li: Ho
vipuridoj! kiu vin avertis forkuri de la venonta kolero? 8 Donu do
fruktojn taŭgajn por pento. Kaj ne komencu diri en vi: Ni havas
Abrahamon kiel patron; ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj
ŝtonoj starigi idojn al Abraham. 9 Kaj la hakilo jam kuŝas ĉe la ra-
diko de la arboj; tial ĉiu arbo, kiu ne donas bonan frukton, estas de-
hakata, kaj ĵetata en fajron. 10 Kaj la homamasoj lin demandis, dir-
ante: Kion do ni faru? 11 Kaj responde li diris al ili: Kiu havas du tu-
nikojn, tiu donu al la nehavanto; kaj kiu havas manĝaĵon, tiu faru
tiel same. 12 Venis ankaŭ impostistoj, por esti baptitaj, kaj ili diris al
li: Majstro, kion ni faru? 13 Kaj li diris al ili: Ne postulu pli multe, ol
estas ordonite. 14 Kaj ankaŭ soldatoj lin demandis, dirante: Kaj kion
ni faru? Kaj li diris al ili: Ne perfortu iun, nek maljuste ion postulu,
kaj estu kontentaj je via salajro.

15 Kaj kiam la popolo atendis, kaj ĉiuj diskutis en siaj koroj pri
Johano, ĉu eble li estas la Kristo, 16 Johano respondis al ĉiuj, dirante:
Mi ja vin baptas per akvo, sed venas tiu, kiu estas pli potenca ol mi;
la rimenon de liaj ŝuoj mi ne estas inda malligi; li vin baptos per la
Sankta Spirito kaj per fajro; 17 lia ventumilo estas en lia mano, por
ke li elpurigu sian draŝejon, kaj kolektu la tritikon en sian grenejon;
sed la grenventumaĵon li bruligos per fajro neestingebla.

18 Kaj per multaj aliaj konsiloj li evangeliis al la popolo. 19 Sed
Herodo, la tetrarĥo, riproĉite de li pri Herodias, la edzino de lia fra-
to, kaj pri ĉiuj malbonaĵoj, kiujn Herodo faris, 20 aldonis al ĉio an-
kaŭ ĉi tion, ke li enŝlosis Johanon en malliberejo.

21 Kaj kiam la tuta popolo estis baptata, Jesuo ankaŭ estis bap-
tita, kaj dum li preĝis, la ĉielo malfermiĝis, 22 kaj la Sankta Spirito

malsupreniris sur lin en korpa aspekto kiel kolombo; kaj venis voĉo
el la ĉielo: Vi estas Mia Filo, la amata; en vi Mi havas plezuron.
23 Kaj Jesuo mem, komencante, havis ĉirkaŭ tridek jarojn, estante
filo (kiel oni supozis) de Jozef, de Eli, 24 de Mattat, de Levi, de Melĥi,
de Janaj, de Jozef, 25 de Matatias, de Amos, de Naĥum, de Esli, de
Nagaj, 26 de Maat, de Matatias, de Semein, de Jozef, de Joda, 27 de
Joĥanan, de Resa, de Zerubabel, de Ŝealtiel, de Neri, 28 de Melĥi, de
Adi, de Kosam, de Elmodam, de Er, 29 de Jesu, de Eliezer, de Jorim,
de Mattat, de Levi, 30 de Simeon, de Jehuda, de Jozef, de Jonam, de
Eljakim, 31 de Melea, de Mena, de Matata, de Natan, de David, 32
de Jiŝaj, de Obed, de Boaz, de Salma, de Naĥŝon, 33 de Aminadab,
de Ram, de Ĥecron, de Perec, de Jehuda, 34 de Jakob, de Isaak, de
Abraham, de Teraĥ, de Naĥor, 35 de Serug, de Reu, de Peleg, de
Eber, de Ŝelaĥ, 36 de Kenan, de Arpaĥŝad, de Ŝem, de Noa, de Le-
meĥ, 37 de Metuŝelaĥ, de Ĥanoĥ, de Jared, de Mahalalel, de Kenan,
38 de Enoŝ, de Set, de Adam, de Dio.

Ĉapitro 4

1 Kaj Jesuo, plena de la Sankta Spirito, revenis de Jordan, kaj estis
kondukata de la Spirito en la dezerton 2 dum kvardek tagoj, tentate
de la diablo. Kaj li manĝis nenion en tiuj tagoj; kaj kiam ili finiĝis, li
malsatis. 3 Kaj la diablo diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ordonu al ĉi
tiu ŝtono, ke ĝi fariĝu pano. 4 Kaj Jesuo respondis al li: Estas skribite:
Ne per la pano sole vivos homo. 5 Kaj kondukinte lin supren, li mont-
ris al li ĉiujn regnojn de la mondo en momento da tempo. 6 Kaj la di-
ablo diris al li: Mi donos al vi la tutan ĉi tiun potencon kaj ilian glo-
ron; ĉar ĝi estas transdonita al mi, kaj al kiu ajn mi volas, al tiu mi ĝin
donas. 7 Se do vi adorkliniĝos antaŭ mi, ĉio estos via. 8 Kaj responde
Jesuo diris al li: Estas skribite: Al la Eternulo, via Dio, adorkliniĝu, kaj

al Li sola servu. 9 Kaj li kondukis lin al Jerusalem, kaj starigis lin sur
la tegmenta pinto de la templo, kaj diris al li: Se vi estas Filo de Dio,
ĵetu vin de ĉi tie malsupren; 10 ĉar estas skribite:

Al siaj anĝeloj Li ordonos pri vi, ke ili vin gardu,

11 kaj:

Sur la manoj ili vin portos,

Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.

12 Kaj responde Jesuo diris al li: Estas dirite: Ne provu la Eternu-
lon, vian Dion.

13 Kaj fininte la tutan tentadon, la diablo foriris de li ĝis estonta
tempo.

14 Kaj revenis Jesuo en la potenco de la Spirito en Galileon; kaj
eliris famo pri li tra la tuta ĉirkaŭaĵo. 15 Kaj li instruadis en iliaj si-
nagogoj, glorate de ĉiuj.

16 Kaj li venis al Nazaret, kie li estis edukita; kaj laŭ sia kutimo li
eniris en la sinagogon en la sabata tago, kaj stariĝis, por legi. 17 Kaj
estis donita al li libro de la profeto Jesaja. Kaj, malferminte la libron,
li trovis la lokon, kie estis skribite:

18 La spirito de la Eternulo estas sur mi,

Ĉar Li min sanktoleis, por bonanonci al malriĉuloj;

Li sendis min, por anonci liberecon al kaptitoj

Kaj vidpovon al blinduloj,

Por meti la vunditojn en liberecon, 1

9 Por proklami favorjaron de la Eternulo.

20 Kaj kunvolvinte la libron, kaj redoninte ĝin al la subulo, li sid-
iĝis; kaj la okuloj de ĉiuj en la sinagogo atente lin rigardis. 21 Kaj li
ekparolis al ili: Hodiaŭ tiu skribo plenumiĝas en viaj oreloj. 22 Kaj
ĉiuj atestis pri li, kaj miris pro la vortoj de graco, kiuj eliris el lia
buŝo; kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne estas la filo de Jozef? 23 Kaj li diris al
ili: Sendube vi diros al mi la jenan sentencon: Kuracisto, sanigu vin

mem; kiajn aferojn, pri kiuj ni aŭdis, en Kapernaum faritajn, tiajn
faru ĉi tie en via patrujo. 24 Kaj li diris: Vere mi diras al vi: Neniu
profeto estas akceptata en sia patrujo. 25 Kun vereco mi diras al vi:
Estis multaj vidvinoj en Izrael en la tagoj de Elija, kiam estis ŝlosi-
ta la ĉielo tri jarojn kaj ses monatojn, kiam okazis granda malsato
sur la tuta lando; 26 kaj al neniu el ili Elija estis sendita, krom al Car-
fat en la lando Cidon, al virino vidvino. 27 Kaj estis multaj lepruloj
en Izrael en la tagoj de la profeto Eliŝa; sed neniu el ili estis puri-
gita, krom Naaman, la Siriano. 28 Kaj ĉiuj en la sinagogo pleniĝis de
kolero, aŭdante tion; 29 kaj leviĝinte, ili elĵetis lin ekster la urbon, kaj
kondukis lin ĝis la krutaĵo de la monteto, sur kiu ilia urbo estis kon-
struita, por ĵeti lin malsupren. 30 Sed li foriris, trapasinte tra ilia me-
zo.

31 Kaj li malsupreniris al Kapernaum, urbo Galilea. Kaj li instru-
is ilin en la sabato; 32 kaj oni miris pro lia instruado, ĉar kun aŭto-
ritato estis lia vorto. 33 Kaj en la sinagogo estis viro, havanta spiri-
ton de malpura demono; kaj li kriegis per laŭta voĉo, 34 dirante: Ha!
kio estas inter ni kaj vi, Jesuo Nazaretano? Ĉu vi venis, por pereigi
nin? Mi scias, kiu vi estas, la Sanktulo de Dio. 35 Kaj Jesuo severe ad-
monis lin, dirante: Silentu, kaj eliru el li. Kaj ĵetinte lin en la mezon,
la demono eliris el li, neniel difektinte lin. 36 Kaj falis miro sur ĉiu-
jn, kaj ili kunparoladis inter si, dirante: Kia vorto estas ĉi tio? ĉar
kun aŭtoritato kaj potenco li ordonas al la malpuraj spiritoj, kaj ili
eliras. 37 Kaj famo pri li eliris al ĉiu loko de la tuta ĉirkaŭaĵo.

38 Kaj leviĝinte el la sinagogo, li eniris en la domon de Simon. Kaj
la bopatrino de Simon estis tenata de granda febro, kaj ili petis lin
pri ŝi. 39 Kaj starante super ŝi, li admonis la febron; kaj ĝi forlasis ŝin,
kaj ŝi tuj leviĝis kaj servis al ili.

40 Kaj ĉe la subiro de la suno ĉiuj, kiuj havis malsanulojn kun di-
versaj malsanoj, venigis ilin al li; kaj li metis sur ĉiun el ili la manojn,

kaj sanigis ilin. 41 Eliris ankaŭ demonoj el multaj, kriegante, kaj dir-
ante: Vi estas la Filo de Dio. Kaj severe admonante, li ne permesis
al ili paroli, ĉar ili sciis, ke li estas la Kristo.

42 Kaj kiam tagiĝis, li eliris, kaj venis en dezertan lokon; kaj la
homamasoj lin serĉis, kaj venis al li, kaj lin detenis, ke li ne foriru
de ili. 43 Sed li diris al ili: Ankaŭ al la ceteraj urboj mi devas prediki
la evangelion de la regno de Dio; ĉar por tio mi estas sendita.

44 Kaj li predikis en la sinagogoj de Galileo.

Ĉapitro 5

1 Kaj dum la homamaso ĉirkaŭpremis lin kaj aŭskultis la vorton de
Dio, li staris apud la lago Genesaret; 2 kaj li vidis du ŝipetojn staran-
tajn apud la lago, sed la fiŝkaptistoj ĵus eliris el ili, kaj lavis la retojn.
3 Kaj li eniris en unu el la ŝipetoj, kiu apartenis al Simon, kaj petis,
ke li forŝovu iom for de la bordo. Kaj li sidiĝis, kaj instruis la homa-
mason el la ŝipeto. 4 Kaj kiam li ĉesis paroli, li diris al Simon: For-
ŝovu ĝis la profundo, kaj mallevu la retojn por akirado. 5 Kaj respon-
de Simon diris: Estro, ni jam laboris la tutan nokton kaj kaptis ne-
nion; tamen laŭ via diro mi mallevos la retojn. 6 Kaj tion farinte, ili
enfermis grandan amason da fiŝoj, kaj iliaj retoj ekrompiĝis; 7 kaj ili
geste signis al siaj kompanianoj en la alia ŝipeto, ke ili venu kaj hel-
pu ilin. Kaj ili venis, kaj plenigis ambaŭ ŝipetojn, ĝis ekprofundiĝo.
8 Sed Simon Petro, tion vidinte, falis teren antaŭ la genuoj de Jesuo,
dirante: Foriru de mi, ho Sinjoro, ĉar mi estas pekulo. 9 Ĉar pro la
preno de fiŝoj, kiun ili akiris, miro kaptis lin, kaj ĉiujn, kiuj estis kun
li, 10 kaj tiel same Jakobon kaj Johanon, filojn de Zebedeo, kiuj es-
tis kompanianoj de Simon. Kaj Jesuo diris al Simon: Ne timu; de
nun vi estos kaptisto de homoj. 11 Kaj kiam ili surbordigis siajn ŝi-
petojn, ili forlasis ĉion, kaj sekvis lin.

12 Kaj dum li estis en unu el la urboj, jen viro plena de lepro; kaj
vidante Jesuon, li falis sur la vizaĝon kaj petegis lin, dirante: Sinj-
oro, se vi volas, vi povas min purigi. 13 Kaj li etendis la manon kaj
tuŝis lin, dirante: Mi volas; estu purigita. Kaj tuj la lepro foriris de
li. 14 Kaj li ordonis al li, ke li diru al neniu: Sed foririnte, montru vin
al la pastro kaj tiele oferu pro via purigado, kiel ordonis Moseo, por
atesto al ili. 15 Sed la famo pri li des pli multe disvastiĝis; kaj gran-
daj homamasoj kunvenis, por aŭskulti kaj por esti sanigitaj je siaj
malsanoj. 16 Sed li fortiris sin en la dezertojn, kaj preĝadis.

17 Kaj en unu el tiuj tagoj li estis instruanta; kaj ĉeestis Fariseoj
kaj leĝinstruistoj, sidantaj, kiuj alvenis el ĉiu vilaĝo de Galileo kaj el
Judujo kaj el Jerusalem; kaj la potenco de la Eternulo alestis, por
sanigi ilin. 18 Kaj jen viroj alportis sur lito viron, kiu estis paralizita;
kaj ili penis enporti lin kaj meti lin antaŭ li. 19 Kaj ne trovinte, kia-
maniere ili povas enporti lin, pro la homamaso, ili supreniris sur la
tegmenton, kaj mallevis lin tra la tegoloj, kun la liteto, en la mezon
antaŭ Jesuo. 20 Kaj vidante ilian fidon, li diris: Ho viro, viaj pekoj
estas al vi pardonitaj. 21 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj komencis disk-
uti inter si, dirante: Kiu estas ĉi tiu, kiu parolas blasfemojn? kiu
povas pardoni pekojn krom Dio sola? 22 Sed Jesuo, eksciante iliajn
pensojn, responde diris al ili: Kial vi diskutas en viaj koroj? 23 Kio
estas pli facila, diri: Viaj pekoj estas al vi pardonitaj, aŭ diri: Leviĝu
kaj piediru? 24 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de homo havas aŭto-
ritaton sur la tero pardoni pekojn—li diris al la paralizulo: Mi diras
al vi: Leviĝu, kaj prenu vian liteton, kaj iru al via domo. 25 Kaj tuj li
leviĝis antaŭ ili, kaj prenis tion, sur kio li kuŝis, kaj iris al sia domo,
glorante Dion. 26 Kaj mirego kaptis ĉiujn, kaj li gloris Dion; kaj ili
pleniĝis de timo, dirante: Ni vidis mirindaĵojn hodiaŭ.

27 Kaj post tio li eliris, kaj vidis impostiston, nomatan Levi, sid-
antan ĉe la impostejo, kaj diris al li: Sekvu min. 28 Kaj li forlasis ĉion,

kaj leviĝis, kaj sekvis lin. 29 Kaj Levi faris grandan festenon por li en
sia domo, kaj estis granda amaso da impostistoj kaj aliaj, kiuj sidis
ĉe manĝo kun ili. 30 Kaj la Fariseoj kaj iliaj skribistoj murmuris kon-
traŭ liaj disĉiploj, dirante: Kial vi manĝas kaj trinkas kun imposti-
stoj kaj pekuloj? 31 Kaj Jesuo responde diris al ili: Ne la sanuloj be-
zonas kuraciston, sed la malsanuloj. 32 Mi venis, por alvoki ne justu-
lojn, sed pekulojn al pento. 33 Kaj ili diris al li: La disĉiploj de Joha-
no ofte fastas kaj faras preĝojn, kaj tiel same ankaŭ la disĉiploj de
la Fariseoj; sed la viaj manĝas kaj trinkas. 34 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu
vi povas igi la filojn de la edziĝejo fasti, dum la fianĉo estas kun ili?
35 Sed venos tagoj; kaj kiam la fianĉo estos prenita for de ili, tiam
ili fastos en tiuj tagoj. 36 Kaj li ankaŭ parolis al ili parabolon: Neniu
ŝiras pecon el nova vesto kaj alkudras ĝin sur malnovan veston; ĉar
alie li ŝirus la novan, kaj ankaŭ la flikaĵo el la nova ne harmonius
kun la malnova. 37 Kaj neniu enverŝas novan vinon en malnovajn
felsakojn; ĉar alie la nova vino krevigus la felsakojn, kaj ĝi mem el-
fluus, kaj la felsakoj detruiĝus. 38 Sed novan vinon oni devas enverŝi
en novajn felsakojn. 39 Kaj neniu, trinkinte malnovan vinon, dezi-
ras novan; ĉar li diras: La malnova estas preferinda.

Ĉapitro 6

1 Kaj en sabato li iris tra la grenkampoj, kaj liaj disĉiploj deŝiris la
spikojn, kaj manĝis, frotante ilin en la manoj. 2 Sed iuj el la Farise-
oj diris: Kial vi faras tion, kion fari en sabato ne estas permesate? 3
Kaj Jesuo, respondante al ili, diris: Ĉu vi eĉ ne legis, kion faris Da-
vid, kiam malsatis li kaj liaj kunuloj? 4 ke li eniris en la domon de
Dio, kaj prenis kaj manĝis kaj donis ankaŭ al siaj kunuloj la panojn
de propono, kiujn manĝi ne estas permesate, krom nur al la pastroj?
5 Kaj li diris al ili: La Filo de homo estas sinjoro de la sabato. 6 Kaj

en alia sabato li eniris en la sinagogon kaj instruadis; kaj tie estis
viro, kies dekstra mano estis velkinta. 7 Kaj la skribistoj kaj Farise-
oj observis lin atente, ĉu li sanigos en la sabato, por ke ili trovu, kiel
lin akuzi. 8 Sed li sciis iliajn pensojn, kaj li diris al la viro, kiu havis
la manon velkintan: Leviĝu, kaj stariĝu en la mezo. Kaj li leviĝis kaj
stariĝis. 9 Kaj Jesuo diris al ili: Mi vin demandas: ĉu estas permesa-
te bonfari en sabato, aŭ malbonfari? Savi vivon, al ĝin pereigi? 10 Kaj
ĉirkaŭrigardinte ĉiujn, li diris al li: Etendu vian manon. Kaj li tion
faris, kaj lia mano resaniĝis. 11 Sed ili pleniĝis de frenezo, kaj inter-
paroladis inter si, kion ili faru al Jesuo.

12 Kaj en tiuj tagoj li foriris sur la monton, por preĝi; kaj li pasi-
gis la tutan nokton en preĝado al Dio. 13 Kaj kiam tagiĝis, li alvokis
siajn disĉiplojn, kaj elektis el ili dek du, kiujn li ankaŭ nomis apos-
toloj: 14 Simonon, kiun li ankaŭ nomis Petro, kaj Andreon, lian fra-
ton, kaj Jakobon kaj Johanon kaj Filipon kaj Bartolomeon 15 kaj Ma-
teon kaj Tomason, kaj Jakobon, filon de Alfeo, kaj Simonon, noma-
tan Fervorulo, 16 kaj Judason de Jakobo, kaj Judason Iskariotan, kiu
fariĝis perfidulo. 17 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj staris sur ebena
loko, kaj granda amaso de liaj disĉiploj, kaj granda nombro de la
popolo el la tuta Judujo kaj Jerusalem, kaj el la marbordo de Tiro
kaj Cidon, kiuj alvenis, por aŭskulti lin kaj saniĝi je siaj malsanoj; 18
kaj tiuj, kiuj estis turmentataj de malpuraj spiritoj, estis sanigitaj. 19
Kaj la tuta homamaso volis tuŝi lin, ĉar potenco eliris el li kaj sani-
gis ĉiujn.

20 Kaj li levis siajn okulojn al siaj disĉiploj, kaj diris: Feliĉaj estas
vi malriĉuloj, ĉar via estas la regno de Dio. 21 Feliĉaj estas vi, kiuj
nun malsatas, ĉar vi satiĝos. Feliĉaj estas vi, kiuj nun ploras, ĉar vi
ridos. 22 Feliĉaj vi estas, kiam oni vin malamos kaj vin izolos kaj vin
riproĉos, kaj elĵetos vian nomon kial malbonan, pro la Filo de ho-
mo. 23 Ĝoju en tiu tago, kaj pro ĝojo saltu, ĉar jen via rekompenco

estas granda en la ĉielo; ĉar tiel same faris iliaj patroj kontraŭ la pro-
fetoj. 24 Sed ve al vi riĉuloj! ĉar vi jam ricevis vian konsolon. 25 Ve al
vi satigitaj! ĉar vi malsatos. Ve al vi, kiuj nun ridas! ĉar vi malĝojos
kaj ploros. 26 Ve, kiam ĉiuj homoj parolos bone pri vi! ĉar tiel same
faris iliaj patroj al la falsaj profetoj.

27 Sed mi diras al vi, kiuj aŭdas: Amu viajn malamikojn, faru bo-
non al viaj malamantoj; 28 benu tiujn, kiuj vin malbenas; preĝu por
tiuj, kiuj kun insulto vin atakas. 29 Al tiu, kiu frapas vin sur la vango,
prezentu ankaŭ la alian; kaj de tiu, kiu prenas vian mantelon, ne
detenu vian tunikon. 30 Donu al ĉiu, kiu petas de vi; kaj de tiu, kiu
forprenas viajn posedaĵojn, ne repostulu ilin. 31 Kaj kiel vi volas, ke
la homoj faru al vi, faru ankaŭ al ili tiel same. 32 Kaj se vi amas tiu-
jn, kiuj amas vin, kian dankon vi havas? ĉar eĉ la pekuloj amas ti-
ujn, kiuj ilin amas. 33 Kaj se vi bonfaras al viaj bonfarantoj, kian dan-
kon vi havas? ĉar eĉ la pekuloj tiel same faras. 34 Kaj se vi pruntas
al tiuj, de kiuj vi esperas ricevi, kian dankon vi havas? eĉ pekuloj
pruntas al pekuloj, por egale rericevi. 35 Sed amu viajn malamikojn,
kaj bonfaru, kaj pruntedonu, pri neniu perdante esperon; kaj via re-
kompenco estos granda, kaj vi estos filoj de la Plejalta; ĉar Li estas
bona al la nedankemuloj kaj malbonuloj. 36 Estu kompatemaj, kiel
via Patro estas kompatema. 37 Kaj ne juĝu, kaj vi ne estos juĝitaj; kaj
ne kondamnu, kaj vi ne estos kondamnitaj; liberigu, kaj vi estos li-
berigitaj; 38 donu, kaj estos donite al vi; bonan mezuron, premitan,
kunskuitan, superfluantan, oni donos en vian sinon. Ĉar per kia
mezuro vi mezuras, per tia oni remezuros al vi.

39 Kaj li parolis ankaŭ al ili parabolon: Ĉu blindulo povas gvidi
blindulon? ĉu ne falos ambaŭ en fosaĵon? 40 Disĉiplo ne estas super
sia instruisto; sed perfektigite, ĉiu estos kiel lia instruisto. 41 Kaj kial
vi rigardas la lignereton, kiu estas en la okulo de via frato, kaj ne
pripensas la trabon, kiu estas en via propra okulo? 42 Kiel vi povas

diri al via frato: Frato, lasu min eltiri la lignereton, kiu estas en via
okulo; dum vi ne pripensas la trabon en via propra okulo? Hipokri-
tulo! eltiru unue la trabon el via okulo, kaj tiam vi klare vidos, por
eltiri la lignereton, kiu estas en la okulo de via frato. 43 Ĉar ne ek-
zistas bona arbo, kiu donas putran frukton; nek putra arbo, kiu do-
nas bonan frukton. 44 Ĉar ĉiu arbo estas konata per sia propra fruk-
to. Ĉar el dornarbetoj oni ne kolektas figojn, nek el rubusujo oni ri-
koltas vinberojn. 45 Bona homo el la bona trezorejo de sia koro li-
veras bonon, kaj malbona homo el la malbona trezorejo liveras
malbonon; ĉar el la abundo de la koro parolas lia buŝo.

46 Kaj kial vi min vokas: Sinjoro, Sinjoro; kaj ne faras tion, kion
mi diras? 47 Pri ĉiu, kiu venas al mi, kaj aŭdas miajn parolojn, kaj
plenumas ilin, mi montros al vi, al kiu li similas: 48 li similas al viro,
kiu, konstruante domon, fosis kaj profunde kavigis, kaj metis fun-
damenton sur la roko; kaj kiam okazis inundo, la rivero sin ĵetis
kontraŭ tiun domon, kaj ne povis ĝin ŝanceli; ĉar ĝi estis bone kon-
struita. 49 Sed tiu, kiu aŭdas kaj ne plenumas, similas al viro, kiu
konstruis sur la tero sen fundamento domon; kontraŭ kiun la rivero
sin ĵetis, kaj ĝi tuj enfalis, kaj la ruino de tiu domo estis granda.

Ĉapitro 7

1 Fininte ĉiujn siajn dirojn en la oreloj de la popolo, li eniris en Ka-
pernaumon.

2 Kaj sklavo de unu centestro, kiu estis kara por li, estis malsana
kaj preskaŭ mortanta. 3 Kaj aŭdinte pri Jesuo, tiu sendis al li pli-
aĝulojn de la Judoj, por peti, ke li venu, por savi lian sklavon. 4 Kaj
veninte al Jesuo, ili insiste petegis, dirante: Li estas inda, ke vi faru
al li tiun komplezon; 5 ĉar li amas nian nacion, kaj li mem konstru-
igis por ni la sinagogon. 6 Kaj Jesuo ekiris kun ili. Kaj kiam li estis ne

malproksime de la domo, la centestro sendis al li amikojn, por diri
al li: Sinjoro, ne ĝenu vin; ĉar mi ne estas inda, ke vi venu sub mian
tegmenton; 7 pro tio mi ne opiniis min inda veni al vi. Sed vorton
parolu, kaj mia knabo saniĝos. 8 Ĉar mi ankaŭ estas homo metita
sub aŭtoritato, havante sub mi soldatojn; kaj mi diras al ĉi tiu: Iru;
kaj li iras; kaj al alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia sklavo: Faru ĉi
tion; kaj li ĝin faras. 9 Kaj kiam Jesuo tion aŭdis, li miris pri li, kaj sin
turninte, diris al la homamaso, lin sekvanta: Mi diras al vi: Eĉ en
Izrael mi ne trovis tiom da fido. 10 Kaj la senditoj, reveninte al la
domo, trovis la sklavon sana.

11 Kaj post nelonge li iris al urbo nomata Nain, kaj akompanis lin
liaj disĉiploj kaj granda homamaso. 12 Kaj kiam li alproksimiĝis al la
pordego de la urbo, jen oni elportis mortinton, la solan filon de lia
patrino, kaj ŝi estis vidvino; kaj granda homamaso el la urbo estis
kun ŝi. 13 Kaj kiam la Sinjoro ŝin vidis, li kortuŝiĝis pri ŝi, kaj diris al
ŝi: Ne ploru. 14 Kaj li alproksimiĝis, kaj tuŝis la portilon, kaj la por-
tantoj haltis. Kaj li diris: Junulo, mi diras al vi: Leviĝu. 15 Kaj la mort-
into side leviĝis kaj komencis paroli. Kaj li donis lin al lia patrino. 16
Kaj timo kaptis ĉiujn; kaj ili gloris Dio, dirante: Granda profeto lev-
iĝis inter ni; kaj: Dio vizitis Sian popolon. 17 Kaj ĉi tiu famo pri li eli-
ris tra la tuta Judujo, kaj tra la tuta ĉirkaŭaĵo.

18 Kaj la disĉiploj de Johano sciigis lin pri ĉio tio. 19 Kaj Johano,
alvokinte al si du el siaj disĉiploj, sendis ilin al la Sinjoro, por diri:
Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu ni atendu alian? 20 Kaj kiam la viroj al-
venis al li, ili diris: Johano, la Baptisto, sendis nin al vi, por diri: Ĉu
vi estas la venonto, aŭ ĉu ni atendu alian? 21 En tiu horo li sanigis
multajn je malsanoj kaj pestoj kaj malbonaj spiritoj; kaj al multaj
blinduloj li redonis vidpovon. 22 Kaj li respondis kaj diris al ili: Iru
kaj sciigu Johanon pri tio, kion vi vidis kaj aŭdis: blinduloj vidas,
lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj surduloj aŭdas, mortin-

toj leviĝas, al malriĉuloj evangelio estas predikata. 23 Kaj feliĉa es-
tas ĉiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi.

24 Kaj kiam la senditoj de Johano foriris, li komencis paroli al la
homamasoj pri Johano: Kion vi eliris en la dezerton, por rigardi? ĉu
junkon skuatan de la vento? 25 Sed kion vi eliris, por vidi? ĉu homon
per mola vestaro vestitan? Jen tiuj, kiuj portas luksan vestaron kaj
delikate vivadas, troviĝas en domoj de reĝoj. 26 Sed kion vi eliris, por
vidi? ĉu profeton? Jes, mi diras al vi, kaj multe pli ol profeton. 27 Ĉar
li estas tiu, pri kiu estas skribite:

Jen Mi sendos Mian anĝelon antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos antaŭ vi vian vojon.

28 Mi diras al vi: Inter naskitoj de virinoj estas neniu pli granda
ol Johano; tamen tiu, kiu estas nur malgranda en la regno de Dio,
estas pli granda ol li. 29 Kaj la tuta popolo kaj la impostistoj, aŭdinte,
pravigis Dion, ĉar ili ricevis la bapton de Johano. 30 Sed la Fariseoj
kaj la leĝistoj rifuzis por si la intencon de Dio, ĉar ili ne estis bap-
titaj de li. 31 Al kio do mi komparos la homojn de ĉi tiu generacio?
kaj al kio ili similas? 32 Ili similas al infanoj, kiuj sidas sur la placo kaj
vokas unu al alia, dirante: Ni flutis al vi, kaj vi ne dancis; ni lamentis,
kaj vi ne ploris. 33 Ĉar Johano, la Baptisto, venis, nek manĝante pa-
non nek trinkante vinon; kaj vi diras: Li havas demonon. 34 La Filo
de homo venis, manĝante kaj trinkante; kaj vi diras: Jen manĝegulo
kaj vindrinkulo, amiko de impostistoj kaj pekuloj! 35 Kaj la saĝeco
estas pravigita de ĉiuj siaj infanoj.

36 Kaj unu el la Fariseoj petis lin, ke li manĝu kun li. Kaj li eniris
en la domon de la Fariseo, kaj sidiĝis ĉe manĝo. 37 Kaj jen estis en
la urbo virino pekulino; kaj kiam ŝi eksciis, ke Jesuo sidas ĉe man-
ĝo en la domo de la Fariseo, ŝi alportis alabastran vazon da ŝmiraĵo,
38 kaj starante malantaŭe ĉe liaj piedoj, plorante, ŝi komencis pri-
verŝi liajn piedojn per ŝiaj larmoj, kaj viŝis ilin per la haroj de sia

kapo, kaj kisadis liajn piedojn, kaj ŝmiris ilin per la ŝmiraĵo. 39 Kaj
kiam la Fariseo, kiu lin invitis, tion vidis, li parolis en si, dirante: Ĉi
tiu, se li estus profeto, ja scius, kiu kaj kia virino lin tuŝas, ke ŝi es-
tas pekulino. 40 Kaj responde Jesuo diris al li: Simon, mi havas ion
diri al vi. Kaj li diris: Majstro, parolu. 41 Unu pruntedoninto havis du
ŝuldantojn; unu ŝuldis kvincent denarojn, kaj la alia kvindek. 42 Ki-
am ili havis nenion, per kio pagi, li pardonis al ambaŭ la ŝuldon. Kiu
el ili do lin pli amos? 43 Simon responde diris: Tiu, mi supozas, al kiu
li pardonis la pli grandan ŝuldon. Kaj li diris al li: Vi prave juĝis. 44
Kaj sin turnante al la virino, li diris al Simon: Ĉu vi vidas ĉi tiun vi-
rinon? Mi eniris en vian domon, vi ne donis al mi akvon por la pie-
doj; sed ŝi priverŝis miajn piedojn per siaj larmoj kaj viŝis ilin per siaj
haroj. 45 Vi ne donis al mi kison; sed ŝi, de la tempo, kiam mi eni-
ris, ne ĉesis kisadi miajn piedojn. 46 Vi ne ŝmiris mian kapon per
oleo; sed ŝi ŝmiris miajn piedojn per ŝmiraĵo. 47 Pro tio mi diras al
vi: Ŝiaj pekoj, kiuj estas multaj, estas pardonitaj; ĉar ŝi multe amis;
sed al kiu malmulto estas pardonita, tiu malmulte amas. 48 Kaj li
diris al ŝi: Viaj pekoj estas pardonitaj. 49 Kaj tiuj, kiuj sidis ĉe manĝo
kun li, komencis diri inter si: Kiu estas ĉi tiu, kiu eĉ pardonas pe-
kojn? 50 Kaj li diris al la virino: Via fido vin savis; iru en pacon.

Ĉapitro 8

1 Kaj post ne longe li vojiradis tra urboj kaj vilaĝoj, predikante kaj
alportante la evangelion de la regno de Dio, kaj kun li la dek du, 2
kaj iuj virinoj, kiuj estis resanigitaj je malbonaj spiritoj kaj malsanoj:
Maria, kiu estis nomata Magdalena, el kiu eliris sep demonoj, 3 kaj
Joana, edzino de Ĥuzas, la ĉambelano de Herodo, kaj Susana, kaj
multaj aliaj, kiuj faris al ili helpan servadon per sia havo. 4 Kaj kiam
granda homamaso kolektiĝis, kaj homoj el ĉiu urbo venis al li, li

diris per parabolo: 5 La semisto eliris, por semi sian semon; kaj dum
li semis, iuj semoj falis apud la vojo kaj estis piedpremitaj, kaj la bir-
doj de la ĉielo formanĝis ilin. 6 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon, kaj
kreskinte, velkis, ĉar ili ne havis malsekaĵon. 7 Kaj aliaj falis meze
inter dornojn; kaj la dornoj kunkreskis, kaj sufokis ilin. 8 Kaj aliaj
falis en la bonan teron, kaj kreskinte, produktis frukton centoble.
Dirinte tion, li kriis: Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

9 Kaj liaj disĉiploj demandis al li, kia estas ĉi tiu parabolo. 10 Kaj
li diris: Al vi estas donite scii la misterojn de la regno de Dio; sed al
la aliaj per paraboloj, por ke, vidante, ili ne rimarku, kaj aŭdante, ili
ne komprenu. 11 La parabolo estas jena: La semo estas la vorto de
Dio. 12 Kaj la falintaj apud la vojo estas tiuj, kiuj aŭdis; tiam venas
la diablo, kaj forprenas la vorton el ilia koro, por ke ili ne kredu kaj
ne estu savitaj. 13 Kaj la falintaj sur la ŝtonan lokon estas tiuj, kiuj,
aŭdinte, kun ĝojo akceptas la vorton; sed ili ne havas radikon, kaj
kredas nur portempe, kaj en tempo de tento ili defalas. 14 Kaj tio, kio
falis inter dornojn, estas tiuj, kiuj aŭdis, kaj dum sia irado sufokiĝas
per zorgoj kaj riĉo kaj plezuroj de la vivo, kaj ne perfektigas fruk-
ton. 15 Kaj tio, kio falis en la bonan teron, estas tiuj, kiuj en bela kaj
bona koro, aŭdinte la vorton, konservas ĝin, kaj kun pacienco do-
nas frukton.

16 Kaj ekbruliginte lampon, oni ne kovras ĝin per vazo, aŭ for-
ŝovas ĝin sub liton; sed metas ĝin sur lampingon, por ke la enirantoj
povu vidi la lumon. 17 Ĉar estas kaŝita nenio, kio ne malkaŝiĝos; kaj
ne estas io sekreta, kio ne koniĝos kaj klare elmontriĝos. 18 Atentu
do, kiamaniere vi aŭdas; ĉar kiu ajn havas, al tiu estos donite; kaj kiu
ajn ne havas, de tiu estos forprenita eĉ tio, kion li ŝajne havas.

19 Kaj alvenis al li lia patrino kaj liaj fratoj, kaj ili ne povis lin atin-
gi pro la homamaso. 20 Kaj oni sciigis lin: Via patrino kaj viaj fratoj
staras ekstere, kaj deziras vin vidi. 21 Sed respondante, li diris al ili:

Mia patrino kaj miaj fratoj estas tiuj, kiuj aŭdas la vorton de Dio, kaj
ĝin plenumas.
22 Kaj en unu el tiuj tagoj eniris en ŝipeton li kaj liaj disĉiploj; kaj
li diris al ili: Ni transiru al la alia bordo de la lago; kaj ili surmariĝis.
23 Sed dum ili veturis, li endormiĝis; kaj falis ventego sur la lagon;
kaj ili tute pleniĝis de akvo, kaj estis en danĝero. 24 Kaj ili venis al
li, kaj vekis lin, dirante: Estro, estro, ni pereas. Kaj li leviĝis, kaj ad-
monis la venton kaj la furiozon de la akvo; kaj ili ĉesiĝis, kaj fariĝis
sereno. 25 Kaj li diris al ili: Kie estas via fido? Kaj ili timis kaj miris,
dirante unu al la alia: Kiu do estas ĉi tiu? ĉar li ordonas eĉ al la ven-
toj kaj al la akvo, kaj ili obeas al li.
26 Kaj ili ŝipveturis al la lando de la Gerasenoj, kiu estas kontraŭ
Galileo. 27 Kaj kiam ili surbordiĝis, renkontis lin el la urbo viro, hav-
anta demonojn; kaj jam de longe li ne portis vestojn, kaj loĝis ne en
domo, sed en la tomboj. 28 Kaj vidinte Jesuon, li ekkriis kaj falis an-
taŭ li, kaj laŭtvoĉe diris: Kio estas inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de
Dio Plejalta? mi petas vin, ne turmento min. 29 Ĉar li ordonis al la
malpura spirito eliri el la homo. Ĉar ĝi ofte kaptis lin, kaj li estis sub
gardantaro, kaj ligita per ĉenoj kaj katenoj; kaj disrompinte la ligi-
lojn, li estis peladata de la demono en la dezertojn. 30 Kaj Jesuo de-
mandis lin: Kia estas via nomo? Kaj li diris: Legio; ĉar multaj demo-
noj eniris en lin. 31 Kaj ili petegis lin, ke li ne ordonu al ili foriri en
la abismon. 32 Kaj estis tie granda grego da porkoj, paŝtiĝantaj sur
la monto; kaj ili petegis lin, ke li permesu al ili eniri en la porkojn.
Kaj li tion permesis al ili. 33 Kaj elirinte el la viro, la demonoj eniris
en la porkojn; kaj la grego kuris de la krutaĵo en la lagon, kaj sufok-
iĝis. 34 Kaj kiam iliaj paŝtistoj vidis la okazintaĵon, ili forkuris, kaj
rakontis ĝin en la urbo kaj en la kamparo. 35 Kaj oni eliris por vidi,
kio okazis; kaj ili venis al Jesuo, kaj trovis la viron, el kiu eliris la
demonoj, sidanta, vestita kaj en sana prudento, ĉe la piedoj de Je-

suo, kaj ili timis. 36 Kaj la vidintoj rakontis al ili, kiamaniere la de-
monhavinto saniĝis. 37 Kaj la tuta homamaso, el la ĉirkaŭaĵo de la
Gerasenoj, petis lin foriri de ili; ĉar ili estis tenataj de granda timo;
kaj li eniris en ŝipeton kaj returne veturis. 38 Sed la viro, el kiu eli-
ris la demonoj, petis lin, ke li povu esti kun li; sed li forsendis lin,
dirante: 39 Reiru al via domo, kaj rakontu ĉion, kion Dio faris por vi.
Kaj li foriris, famigante tra la tuta urbo ĉion, kion Jesuo faris por li.

40 Kaj kiam Jesuo revenis, la homamaso bonvenigis lin, ĉar ĉiuj
atendis lin. 41 Kaj jen venis viro, nomata Jairos, kaj li estis sinagoges-
tro; kaj li sin ĵetis antaŭ la piedojn de Jesuo, kaj petegis lin, ke li
venu en lian domon; 42 ĉar li havis unu solan filinon, proksimume
dekdujaran, kaj ŝi estis mortanta. Kaj dum li iris, la homamaso ĉir-
kaŭpremis lin.

43 Kaj virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon, kaj elspe-
zis sian tutan havon por kuracistoj, kaj ne povis esti resanigita de
iu, 44 venis malantaŭ lin, kaj tuŝis la randon de lia vestaĵo; kaj tuj ŝia
sangofluo ĉesiĝis. 45 Kaj Jesuo diris: Kiu min tuŝis? Kaj kiam ĉiuj neis,
Petro diris: Estro, la homamaso ĉirkaŭas kaj premas vin. 46 Sed Je-
suo diris: Iu min tuŝis; ĉar mi sentis, ke de mi eliris potenco. 47 Kaj
kiam la virino ekvidis, ke ŝi ne estas kaŝita, ŝi venis tremanta, kaj,
sin ĵetante antaŭ lin, sciigis antaŭ la tuta popolo, pro kia motivo ŝi
tuŝis lin, kaj kiel ŝi estas tuj sanigita. 48 Kaj li diris al ŝi: Filino, via fido
vin savis; iru en pacon.

49 Dum li ankoraŭ parolis, jen iu venis de la domo de la sinago-
gestro, dirante: Via filino jam mortis; ne ĝenu la instruiston. 50 Sed
Jesuo, aŭdinte tion, respondis al li: Ne timu; nur kredu, kaj ŝi estos
savita. 51 Kaj kiam li venis al la domo, li permesis al neniu eniri kun
li, krom Petro kaj Johano kaj Jakobo kaj la patro kaj la patrino de la
knabino. 52 Kaj ĉiuj ploris kaj ĝemis pro ŝi; sed li diris: Ne ploru; ĉar
ŝi ne mortis, sed dormas. 53 Kaj ili mokridis lin, sciante, ke ŝi mor-

tis. 54 Sed li, preninte ŝian manon, vokis ŝin, dirante: Knabino, lev-
iĝu. 55 Kaj ŝia spirito revenis, kaj ŝi tuj stariĝis; kaj li ordonis, ke oni
donu al ŝi manĝi. 56 Kaj ŝiaj gepatroj estis mirigitaj; sed li ordonis,
ke ili diru al neniu tion, kio estis farita.

Ĉapitro 9

1 Kaj li kunvokis la dek du, kaj donis al ili potencon kaj aŭtoritaton
super ĉiuj demonoj, kaj por forigi malsanojn. 2 Kaj li forsendis ilin,
por prediki la regnon de Dio, kaj por sanigi la malsanulojn. 3 Kaj li
diris al ili: Portu nenion por la vojo—nek bastonon, nek saketon,
nek panon, nek monon; kaj ne havu du tunikojn. 4 Kaj en kiun ajn
domon vi eniros, tie loĝu, kaj el tie ekvojaĝu. 5 Kaj se ie oni vin ne
akceptos, tiam, forirante el tiu urbo, deskuu la polvon de viaj pie-
doj, por atesto kontraŭ ili. 6 Kaj ili, foririnte, trairis la vilaĝojn, ĉie
predikante la evangelion kaj sanigante.

7 Kaj la tetrarĥo Herodo aŭdis pri ĉio, kio fariĝis; kaj li embaras-
iĝis, ĉar iuj diris, ke Johano leviĝis el la mortintoj; 8 kaj aliaj, ke Elija
aperis; kaj aliaj, ke unu el la antikvaj profetoj releviĝis. 9 Kaj Hero-
do diris: Johanon mi senkapigis, sed kiu estas ĉi tiu, pri kiu mi aŭ-
das tiajn aferojn? Kaj li deziris vidi lin.

10 Kaj la apostoloj, reveninte, rakontis al li ĉion, kion ili faris. Kaj
li kondukis ilin, kaj foriris aparte al urbo, nomata Betsaida. 11 Sed la
homamaso, eksciinte tion, sekvis lin; kaj li akceptis ilin, kaj parolis
al ili pri la regno de Dio, kaj tiujn, kiuj bezonis kuracon, li resani-
gis. 12 Kaj ekvesperiĝis; kaj la dek du, alveninte, diris al li: Forsendu
la homamason, por ke ili iru en la ĉirkaŭajn vilaĝojn kaj kampojn,
por trovi ripozejon kaj nutraĵon; ĉar ĉi tie ni estas en dezerta loko.
13 Sed li diris al ili: Vi donu al ili manĝi. Kaj ili diris: Ni havas ne pli
ol kvin panojn kaj du fiŝojn, se ni ne irus kaj aĉetus manĝaĵon por

ĉi tiu tuta homomulto. 14 Ĉar ĉeestis proksimume kvin mil viroj. Kaj
li diris al siaj disĉiploj: Sidigu ilin en aroj, po proksimume kvindek.
15 Kaj tion ili faris, kaj sidigis ĉiujn. 16 Kaj li prenis la kvin panojn kaj
la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte al la ĉielo, li ilin benis kaj dispe-
cigis, kaj donis al la disĉiploj, por meti antaŭ la homamason. 17 Kaj
ili manĝis, kaj ĉiuj satiĝis; kaj oni kolektis da postrestintaj fragmen-
toj dek du korbojn.

18 Kaj dum li preĝis en soleco, la disĉiploj estis kun li; kaj li de-
mandis ilin, dirante: Kiu, diras la popolo, ke mi estas? 19 Kaj ili re-
sponde diris: Laŭ iuj Johano, la Baptisto; sed laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ
aliaj, ke unu el la antikvaj profetoj releviĝis. 20 Sed li diris al ili: Sed
vi—kiu vi diras, ke mi estas? Kaj Petro responde diris: La Kristo de
Dio. 21 Sed li per severa ordono admonis, ke ili diru ĉi tion al neniu;
22 dirante: La Filo de homo devas multe suferi, kaj esti rifuzita de la
pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj esti mortigita, kaj la trian
tagon releviĝi. 23 Kaj li diris al ĉiuj: Se iu volas veni post mi, li ab-
negaciu sin, kaj levu sian krucon ĉiutage, kaj sekvu min. 24 Ĉar kiu
volos savi sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu perdos sian animon
pro mi, tiu ĝin savos. 25 Ĉar kiel profitus homo, se li gajnus la tutan
mondon kaj sin perdus aŭ pereigus? 26 Ĉar kiu hontos pri mi kaj pri
miaj paroloj, pri tiu hontos la Filo de homo, kiam li venos en sia
gloro, kaj la gloro de la Patro kaj de la sanktaj anĝeloj. 27 Sed mi di-
ras al vi certe: Inter la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj neniel gustumos
morton, antaŭ ol ili vidos la regnon de Dio.

28 Kaj pasis post tiuj diroj ĉirkaŭ ok tagoj, kaj li prenis kun si Pe-
tron kaj Johanon kaj Jakobon, kaj supreniris sur la monton, por
preĝi. 29 Kaj dum li preĝis, la aspekto de lia vizaĝo aliiĝis, kaj lia
vestaro fariĝis blanka kaj fulme brilanta. 30 Kaj jen interparolis kun
li du viroj, kiuj estis Moseo kaj Elija, 31 kiuj montriĝis en gloro, kaj
parolis pri lia foriro, kiun li estis plenumonta en Jerusalem. 32 Sed

Petro, kaj tiuj, kiuj estis kun li, estis subpremataj de dormo; sed
vekiĝinte, ili vidis lian gloron, kaj la du virojn, kiuj staris kun li. 33
Kaj dum ili foriris de li, Petro diris al Jesuo: Estro, estas bone por ni
esti ĉi tie; kaj ni faru tri laŭbojn: unu por vi, kaj unu por Moseo, kaj
unu por Elija; li ne sciis, kion li diras. 34 Kaj dum li tion diris, nubo
venis kaj superombris ilin; kaj ili timis, kiam ili eniris en la nubon.
35 Kaj el la nubo venis voĉo, diranta: Ĉi tiu estas Mia Filo, Mia elek-
tito; lin aŭskultu. 36 Kaj dum la voĉo ankoraŭ sonis, Jesuo troviĝis
sola. Kaj ili silentis, kaj al neniu en tiuj tagoj rakontis ion, kion ili
vidis.

37 Kaj la sekvantan tagon, post kiam ili malsupreniris de la mon-
to, granda homamaso renkontis lin. 38 Kaj jen unu viro el la homa-
maso ekkriis, dirante: Majstro, mi petegas vin rigardi mian filon, ĉar
li estas mia sola infano; 39 kaj jen spirito kaptas lin, kaj subite li ek-
krias, kaj ĝi konvulsiigas lin kun buŝa ŝaŭmo, kaj malfacile lasas lin,
kontuzinte lin. 40 Kaj mi petis viajn disĉiplojn, ke ili elpelu ĝin; sed
ili ne povis. 41 Kaj Jesuo respondis kaj diris: Ho senfida kaj perver-
sa generacio, ĝis kiam mi estos kun vi kaj vin toleros? venigu ĉi tien
vian filon. 42 Kaj dum li venis, la demono lin ĵetis sur la teron kaj lin
konvulsiigis. Sed Jesuo severe admonis la malpuran spiriton, kaj
sanigis la knabon kaj redonis lin al la patro. 43 Kaj ĉiuj miregis pro
la majesto de Dio.

Sed dum ĉiuj miris pri ĉio, kion li faris, li diris al siaj disĉiploj: 44
Penetrigu ĉi tiujn vortojn en viajn orelojn: ĉar la Filo de homo es-
tos transdonita en la manojn de homoj. 45 Sed ili ne komprenis tiun
diron, kaj ĝi estis kaŝita for de ili, por ke ili ne sciu ĝian signifon; kaj
ili timis demandi al li pri tiu diro.

46 Kaj komenciĝis diskutado inter ili pri tio, kiu el ili estos la plej
granda. 47 Sed Jesuo, vidinte la diskutadon de iliaj koroj, prenis in-
fanon, kaj starigis lin apud si, 48 kaj diris al ili: Kiu akceptos ĉi tiun

infanon en mia nomo, tiu min akceptas; kaj kiu min akceptos, tiu
akceptas Tiun, kiu min sendis; ĉar kiu estas la plej malgranda inter
vi ĉiuj, tiu estas granda.
49 Kaj Johano respondis kaj diris: Estro, ni vidis iun elpelantan
demonojn en via nomo; kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas kun
ni. 50 Sed Jesuo diris al li: Ne malpermesu; ĉar tiu, kiu ne estas kon-
traŭ vi, estas por vi.
51 Kaj kiam la tagoj maturiĝis por lia suprenakcepto, li firmigis
sian vizaĝon, por iri al Jerusalem, 52 kaj sendis senditojn antaŭ sia
vizaĝo; kaj ili iris, kaj eniris en vilaĝon de la Samarianoj, por preti-
gi por li. 53 Kaj tiuj lin ne akceptis, ĉar lia vizaĝo estis direktata al Je-
rusalem. 54 Kaj liaj disĉiploj Jakobo kaj Johano, tion vidinte, diris:
Sinjoro, ĉu vi volas, ke ni ordonu fajron malsuprenveni el la ĉielo
kaj ekstermi ilin? 55 Sed li sin turnis kaj admonis lin; kaj li diris: Vi
mem ne scias, laŭ kia spirito vi estas. 56 Ĉar la Filo de homo venis,
ne por pereigi animojn de homoj, sed por savi. Kaj ili iris en alian
vilaĝon.
57 Kaj dum ili vojaĝis, sur la vojo iu diris al li: Mi vin sekvos, kien
ajn vi iros. 58 Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn, kaj la bir-
doj de la ĉielo havas ripozejojn; sed la Filo de homo ne havas, kie
kuŝigi sian kapon. 59 Kaj li diris al alia: Sekvu min. Sed li diris: Sinj-
oro, permesu al mi unue iri kaj enterigi mian patron. 60 Sed li diris
al li: Lasu la mortintojn enterigi siajn mortintojn; sed vi iru kaj pro-
klamu la regnon de Dio. 61 Kaj ankoraŭ alia diris: Mi vin sekvos,
Sinjoro; sed unue permesu al mi adiaŭi tiujn, kiuj estas en mia do-
mo. 62 Sed Jesuo diris al li: Neniu, metinte sian manon al la plugilo
kaj rigardante malantaŭen, taŭgas por la regno de Dio.

Ĉapitro 10

1 Kaj post tio la Sinjoro elektis sepdek aliajn, kaj ilin forsendis du-
ope antaŭ sia vizaĝo en ĉiun urbon kaj ĉiun lokon, kien li mem estis
venonta. 2 Kaj li diris al ili: La rikolto estas granda, sed la laboran-
toj estas malmultaj; petu do la Estron de la rikolto, ke Li sendu la-
borantojn en Sian rikolton. 3 Iru; jen mi sendas vin kiel ŝafidojn
meze de lupoj. 4 Ne portu monujon, nek saketon, nek ŝuojn; kaj
salutu neniun sur la vojo. 5 Kaj en kiun ajn domon vi eniros, unue
diru: Paco al ĉi tiu domo. 6 Kaj se tie estos filo de paco, via paco
restos sur li; sed se ne, ĝi revenos al vi. 7 Kaj en tiu sama domo restu,
manĝante kaj trinkante tion, kion ili havas; ĉar la laboranto meri-
tas sian salajron. Ne transiru de domo en domon. 8 Kaj en kiun ajn
urbon vi eniros, kaj oni vin akceptos, manĝu tion, kion oni metos
antaŭ vin; 9 kaj sanigu la tieajn malsanulojn, kaj diru al ili: La reg-
no de de Dio alproksimiĝis al vi. 10 Sed en kiun ajn urbon vi eniros,
kaj oni ne akceptos vin, eliru sur ĝiajn stratojn, kaj diru: 11 Eĉ la
polvon de via urbo, kiu sin tenas al niaj piedoj, ni deviŝas kontraŭ
vin; tamen sciu, ke la regno de Dio alproksimiĝis al vi. 12 Mi diras
al vi: Estos pli elporteble en tiu tago por Sodom, ol por tiu urbo. 13
Ve al vi, Ĥorazin! ve al vi, Betsaida! ĉar se en Tiro kaj Cidon estus
faritaj tiuj potencaj faroj, kiuj fariĝis en vi, ili jam antaŭ longe pen-
tus, sidante en sakaĵo kaj cindro. 14 Tamen estos pli elporteble por
Tiro kaj Cidon en la juĝado, ol por vi. 15 Kaj vi, Kapernaum, ĉu vi
estos altigita ĝis la ĉielo? vi ja malsupreniros ĝis Hades. 16 Kiu vin
aŭskultas, tiu min aŭskultas; kiu vin malŝatas, tiu min malŝatas; kaj
kiu min malŝatas, tiu malŝatas Tiun, kiu min sendis.

17 Kaj la sepdek revenis kun ĝojo, dirante: Sinjoro, eĉ la demonoj
submetiĝas al ni per via nomo. 18 Kaj li diris al ili: Mi vidis Satanon
falanta de la ĉielo, kiel fulmo. 19 Jen mi donis al vi aŭtoritaton pied-
paŝi sur serpentoj kaj skorpioj, kaj sur la tuta potenco de la mala-

miko; kaj nenio iel vin difektos. 20 Tamen ne ĝoju pri tio, ke la spi-
ritoj submetiĝis al vi; sed ĝoju, ke viaj nomoj estas skribitaj en la
ĉielo.

21 En tiu sama horo li ĝojis en la Sankta Spirito, kaj diris: Mi Vin
gloras, ho Patro, Estro de la ĉielo kaj la tero, ke Vi kaŝis ĉi tion for
de saĝuloj kaj prudentuloj, kaj malkaŝis al infanetoj; jes, Patro, ĉar
al Vi tio bone plaĉis. 22 Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro; kaj
neniu scias, kiu estas la Filo, krom la Patro; nek kiu estas la Patro,
krom la Filo, kaj tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi Lin. 23 Kaj sin turnin-
te al la disĉiploj, li flanke diris: Feliĉaj estas la okuloj, kiuj vidas tion,
kion vi vidas; 24 ĉar mi diras al vi, ke multaj profetoj kaj reĝoj de-
ziris vidi tion, kion vi vidas, kaj ili ne vidis; kaj aŭdi tion, kion vi
aŭdas, kaj ili ne aŭdis.

25 Kaj jen unu leĝisto stariĝis, kaj tentis lin, dirante: Majstro, kion
mi faru, por heredi eternan vivon? 26 Kaj li diris al li: Kio estas skri-
bita en la leĝo? kiel vi legas? 27 Kaj li responde diris: Amu la Etern-
ulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via
tuta forto kaj per via tuta menso, kaj vian proksimulon kiel vin
mem. 28 Kaj li diris al li: Vi prave respondis; tion faru, kaj vi vivos.
29 Sed li, dezirante pravigi sin, diris al Jesuo: Kaj kiu estas mia prok-
simulo? 30 Jesuo respondis kaj diris: Unu homo malsupreniris de Je-
rusalem al Jeriĥo; kaj li falis en la manojn de rabistoj, kiuj lin sen-
vestigis kaj batis, kaj foriris, lasante lin duone senviva. 31 Kaj laŭ
okazo unu pastro malsupreniris la saman vojon; kaj lin vidinte, li
preterpasis aliflanke. 32 Kaj tiel same unu Levido, veninte al la loko
kaj lin vidinte, preterpasis aliflanke. 33 Sed unu Samariano, vojaĝ-
ante, alvenis tien, kie li estis, kaj lin ekvidinte, li kortuŝiĝis, 34 kaj
alproksimiĝis, kaj bandaĝis liajn vundojn, kaj surverŝis oleon kaj
vinon; kaj li metis lin sur sian beston, kaj kondukis lin al gastejo, kaj
zorgis pri li. 35 Kaj la morgaŭan tagon li elprenis du denarojn kaj

donis ilin al la gastejestro, kaj diris: Zorgu pri li, kaj kion pli vi el-
spezos, mi tion repagos al vi, kiam mi revenos. 36 Kiu el tiuj tri, laŭ
via opinio, sin montris proksimulo de tiu, kiu falis en la manojn de
la rabistoj? 37 Kaj li diris: Tiu, kiu faris al li kompaton. Kaj Jesuo di-
ris al li: Iru vi, kaj faru tion saman.

38 Kaj dum ili vojaĝis, li eniris en unu vilaĝon; kaj virino, noma-
ta Marta, akceptis lin en sian domon. 39 Kaj ŝi havis fratinon, noma-
tan Maria, kaj ĉi tiu sidis apud la piedoj de la Sinjoro, kaj aŭskultis
lian parolon. 40 Sed Marta estis distrata pro multo da servado; kaj
ŝi alproksimiĝis, kaj diris: Sinjoro, ĉu vi ne zorgas pri tio, ke mia fra-
tino lasis al mi servi sola? diru do al ŝi, ke ŝi min helpu. 41 Sed la Sinj-
oro respondis kaj diris al ŝi: Marta, Marta, vi zorgas kaj klopodadas
pri multaj aferoj; 42 sed unu afero estas necesa; kaj Maria elektis la
bonan parton, kiu ne estos prenita for de ŝi.

Ĉapitro 11

1 Kaj li preĝis en iu loko; kaj kiam li ĉesis preĝi, unu el liaj disĉiploj
diris al li: Sinjoro, instruu nin preĝi, kiel ankaŭ Johano instruis si-
ajn disĉiplojn. 2 Kaj li diris al ili: Kiam vi preĝas, diru: Patro, Estu
sanktigita Via nomo. Venu Via regno. 3 Donu al ni tagon post tago
nian ĉiutagan panon. 4 Kaj pardonu al ni niajn pekojn, ĉar ni ankaŭ
pardonas al ĉiu, kiu ŝuldas al ni. Kaj ne konduku nin en tenton.

5 Kaj li diris al ili: Kiu el vi havos amikon, kaj iros al li noktome-
ze, kaj diros al li: Amiko, pruntu al mi tri panojn; 6 ĉar amiko mia
venis al mi post vojaĝo, kaj mi ne havas, kion meti antaŭ lin; 7 kaj
tiu de interne respondos kaj diros: Ne ĝenu min; la pordo estas jam
fermita, kaj miaj infanoj kun mi estas en lito; mi ne povas min levi
kaj doni al vi? 8 Mi diras al vi: Kvankam li ne volos pro sia amikeco
al li leviĝi kaj doni al li, tamen, pro ĉi ties persisteco li leviĝos kaj

donos al li tiom, kiom li bezonas. 9 Kaj mi diras al vi: Petu, kaj al vi
estos donite; serĉu, kaj vi trovos; frapu, kaj al vi estos malfermite.
10 Ĉar ĉiu petanto ricevas; kaj la serĉanto trovas; kaj al la frapanto
estos malfermite. 11 Kaj de kiu el vi, kiu estas patro, filo petos panon,
kaj li donos al li ŝtonon? aŭ se li petas fiŝon, ĉu li anstataŭ fiŝo do-
nos al li serpenton? 12 Aŭ se li petos ovon, ĉu li donos al li skorpi-
on? 13 Se vi do, estante malbonaj, scias doni bonajn donacojn al viaj
infanoj, des pli via Patro ĉiela donos la Sanktan Spiriton al tiuj, kiuj
petos al Li.

14 Kaj li estis elpelanta demonon, kiu estis muta. Kaj kiam la de-
mono eliris, la mutulo parolis; kaj la homamaso miregis. 15 Sed iuj
el ili diris: Per Baal-Zebub, la estro de la demonoj, li elpelas demo-
nojn. 16 Kaj aliaj, tentante lin, postulis de li signon el la ĉielo. 17 Sed
li, sciante iliajn pensojn, diris al ili: Ĉiu regno, dividita kontraŭ si,
dezertiĝas; kaj domo, dividita kontraŭ domo, falas. 18 Kaj se ankaŭ
Satano dividiĝas kontraŭ si, kiel staros lia regno? ĉar vi diras, ke per
Baal-Zebub mi elpelas demonojn. 19 Kaj se per Baal-Zebub mi elpe-
las demonojn, per kiu viaj filoj ilin elpelas? tial ili estos viaj juĝantoj.
20 Sed se per la fingro de Dio mi elpelas demonojn, tiam la regno de
Dio jam venis sur vin. 21 Kiam fortulo plene armita gardas sian pa-
lacon, en paco estas liaj posedaĵoj; 22 sed kiam venas iu pli forta ol
li kaj venkos lin, li forprenas lian plenarmilaron, al kiu li fidis, kaj
disdonas lian havon. 23 Kiu ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi; kaj
kiu ne kolektas kun mi, tiu disĵetas. 24 Kiam la malpura spirito eli-
ris el homo, ĝi trairas tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon; kaj ne
trovante ĝin, diras: Mi reiros al mia domo, el kie mi eliris. 25 Kaj al-
veninte, ĝi trovas ĝin balaita kaj ornamita. 26 Tiam ĝi iras kaj alpre-
nas al si sep aliajn spiritojn pli malbonajn ol ĝi mem, kaj ili, enirinte,
loĝas tie; kaj la fina stato de tiu homo fariĝas pli malbona, ol la
unua.

27 Kaj dum li ĉi tion parolis, unu virino el la homamaso levis sian
voĉon, kaj diris al li: Feliĉaj estas la ventro, kiu naskis vin, kaj la
mamoj, kiujn vi suĉis. 28 Sed li diris: Sed pli ĝuste, feliĉaj estas tiuj,
kiuj aŭdas la vorton de Dio kaj observas ĝin.

29 Kaj kiam la homamaso kolektiĝis al li, li ekparolis, dirante: Ĉi
tiu generacio estas malbona generacio; ĝi serĉas signon, kaj signo
ne estos donita al ĝi, krom la signo de Jona. 30 Ĉar kiel Jona estis
signo por la Nineveanoj, tiel ankaŭ estos la Filo de homo por ĉi tiu
generacio. 31 La reĝino de la sudo leviĝos en la juĝado kun la viroj
de ĉi tiu generacio, kaj ilin kondamnos; ĉar ŝi venis el la finoj de la
tero, por aŭskulti la saĝon de Salomono; kaj jen iu pli granda ol Sa-
lomono estas ĉi tie. 32 Viroj Nineveanoj staros en la juĝado kun ĉi
tiu generacio, kaj ĝin kondamnos; ĉar ili pentis pro la predikado de
Jona; kaj jen iu pli granda ol Jona estas ĉi tie.

33 Kiam oni ekbruligis lampon, oni metas ĝin ne en kaŝejon, nek
sub grenmezurilon, sed sur la lampingon, por ke la enirantoj povu
vidi la lumon. 34 La lampo de via korpo estas via okulo; kiam via
okulo estas sendifekta, via tuta korpo estas luma; sed kiam ĝi estas
malbona, via korpo ankaŭ estas malluma. 35 Tial viglu, ke la lumo,
kiu estas en vi, ne estu mallumo. 36 Tial, se via tuta korpo estas lu-
ma, havante nenian malluman parton, ĝi estos tute lumplena, kiel
kiam la lampo lumas al vi per sia brilo.

37 Kaj dum li parolis, unu Fariseo invitis lin matenmanĝi kun li;
kaj li eniris kaj sidiĝis. 38 Kaj la Fariseo, ekvidinte, miris, ke li ne la-
vis sin antaŭ la matenmanĝo. 39 Kaj la Sinjoro diris al li: Vi Fariseoj
purigas la eksteron de kaliko kaj plado, sed via interno estas plena
de rabado kaj malvirto. 40 Malsaĝuloj! ĉu Tiu, kiu faris la eksteron,
ne faris ankaŭ la internon? 41 Tamen, uzu por almozo la internaĵojn,
kaj jen ĉio estas al vi pura.

42 Sed ve al vi, Fariseoj! ĉar vi pagas dekonaĵojn de mento kaj

ruto kaj ĉiu vegetaĵo, kaj preterlasas juĝon kaj amon al Dio; ĉi tion
vi devus fari, kaj tion ne preterlasi. 43 Ve al vi, Fariseoj! ĉar vi amas
la ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj la salutojn sur la placoj. 44 Ve al vi!
ĉar vi similas tombojn ne vidatajn; kaj la homoj, kiuj iras super ili,
ne scias.

45 Kaj unu el la leĝistoj responde diris al li: Majstro, dirante ĉi
tion, vi ankaŭ nin riproĉas. 46 Kaj li diris: Ve ankaŭ al vi, leĝistoj! ĉar
vi ŝarĝas homojn per ŝarĝoj malfacile porteblaj, kaj vi mem ne tuŝas
eĉ per unu el viaj fingroj la ŝarĝon. 47 Ve al vi! ĉar vi konstruas la
tombojn de la profetoj, kiujn viaj patroj mortigis. 48 Tial vi estas
atestantoj, kaj konsentas al la faroj de viaj patroj; ĉar ili mortigis ilin,
kaj vi konstruas la tombojn. 49 Tial ankaŭ diris la saĝo de Dio: Mi
sendos al ili profetojn kaj apostolojn, kaj iujn el tiuj ili mortigos kaj
persekutos; 50 por ke la sango de ĉiuj profetoj, kiu estas elverŝita de
post la komenco de la mondo, estu postulita el ĉi tiu generacio, 51
de la sango de Habel ĝis la sango de Zeĥarja, kiu pereis inter la altaro kaj la sankta domo; jes, mi diras al vi: Ĝi estos postulita el ĉi tiu
generacio. 52 Ve al vi, leĝistoj! ĉar vi forprenis la ŝlosilon de la scio;
vi mem ne eniris, kaj vi malhelpis la enirantajn.

53 Kaj kiam li eliris el tie, la skribistoj kaj la Fariseoj atakis lin insiste, kaj instigis lin paroli pri multaj aferoj; 54 insidante kontraŭ li,
por kapti ion el lia buŝo.

Ĉapitro 12

1 Dume, kiam la miriadoj de la homamaso kunkolektiĝis tiel, ke ili
piedpremis unu la alian, li ekparolis al siaj disĉiploj, dirante unue:
Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj, kiu estas hipokriteco. 2 Sed estas nenio kovrita, kio ne estos elmontrita; kaj nenio kaŝita, kio ne estos sciata. 3 Tial, kion vi diris en la mallumo, tio estos

aŭdita en la lumo; kaj kion vi parolis en orelon en internaj ĉambroj,
tio estos proklamita sur la tegmentoj. 4 Kaj mi diras al vi, miaj ami-
koj: Ne timu tiujn, kiuj mortigas la korpon, kaj poste ne povas fari
ion plu. 5 Sed mi montros al vi, kiun vi devas timi: Timu Tiun, kiu,
mortiginte, plue havas aŭtoritaton enĵeti en Gehenan; jes, mi diras
al vi: Tiun timu. 6 Ĉu oni ne vendas kvin paserojn por du asaroj? kaj
eĉ unu el ili ne estas forgesita antaŭ Dio. 7 Sed eĉ la haroj de via
kapo estas ĉiuj kalkulitaj. Ne timu; vi pli valoras ol multaj paseroj.
8 Kaj mi diras al vi: Ĉiun, kiu konfesos min antaŭ la homoj, la Filo
de homo ankaŭ konfesos antaŭ la anĝeloj de Dio; 9 sed kiu malkon-
fesos min antaŭ la homoj, tiu estos malkonfesita antaŭ la anĝeloj de
Dio. 10 Kaj por ĉiu, kiu parolos vorton kontraŭ la Filo de homo, es-
tos pardono; sed por tiu, kiu blasfemas kontraŭ la Sankta Spirito,
ne estos pardono. 11 Kaj kiam oni kondukos vin antaŭ la sinagogojn
kaj regantojn kaj aŭtoritatulojn, ne zorgu, kiel aŭ kion respondi, aŭ
kion diri; 12 ĉar la Sankta Spirito instruos al vi en tiu horo mem tion,
kion vi devas diri. 13 Kaj unu el la homamaso diris al li: Majstro, diru
al mia frato, ke li dividu kun mi la heredaĵon. 14 Sed li diris al li: Ho
viro, kiu starigis min super vi kiel juĝanton aŭ dividanton? 15 Kaj li
diris al ili: Zorgu, kaj gardu vin kontraŭ ĉia avideco, ĉar la vivo de
homo ne konsistas en la abundeco de liaj posedaĵoj. 16 Kaj li paro-
lis al ili parabolon, dirante: La bieno de unu riĉulo donis abunde; 17
kaj li konsideris, dirante: Kion mi faru, ĉar mi ne havas lokon, kie
mi povas amasigi miajn fruktojn? 18 Kaj li diris: Jen kion mi faros: mi
disbatos miajn grenejojn kaj konstruos pli grandajn, kaj tie mi ama-
sigos mian grenon kaj miajn posedaĵojn. 19 Kaj mi diros al mia ani-
mo: Animo, vi havas multajn posedaĵojn, provizitajn por multaj
jaroj; ripozu, manĝu, trinku, estu gaja. 20 Sed Dio diris al li: Ho sen-
prudentulo! ĉi tiun nokton oni postulas de vi vian animon; kies es-

tos tio, kion vi preparis? 21 Tia estas tiu, kiu kolektas por si trezoron,
kaj ne estas riĉa rilate Dion.

22 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via
vivo, kion vi manĝu; nek pri via korpo, kion vi surmetu. 23 Ĉar la
vivo estas pli ol nutraĵo, kaj la korpo pli ol vestaĵo. 24 Pripensu la
korvojn, ke ili ne semas, nek rikoltas, kaj ne havas provizejon nek
grenejon; kaj Dio nutras ilin; kiom pli vi valoras, ol la birdoj! 25 Kaj
kiu el vi per zorgado povas aldoni unu ulnon al sia staturo? 26 Se do
vi ne povas fari eĉ la plej malgrandan aferon, kial vi zorgas pri la ce-
teraj? 27 Pripensu la liliojn, kiel ili kreskas; ili ne laboras, nek ŝpinas;
tamen mi diras al vi: Eĉ Salomono en sia tuta gloro ne estis orna-
mita tiel, kiel unu el ĉi tiuj. 28 Sed se Dio tiel vestas la kampan her-
baĵon, kiu hodiaŭ ekzistas, kaj morgaŭ estos ĵetata en fornon, kiom
pli certe Li vestos vin, ho malgrandfiduloj! 29 Kaj ne serĉu, kion vi
manĝos, kaj kion vi trinkos, kaj ne estu dubemaj. 30 Ĉar pri ĉio tio
serĉas la nacioj de la mondo; sed via Patro scias, ke vi tion bezonas.
31 Sed celu Lian regnon, kaj ĉio tio estos aldonita al vi. 32 Ne timu,
malgranda grego; ĉar bone plaĉis al la Patro doni al vi la regnon. 33
Vendu viajn posedaĵojn, kaj donu almozon; faru por vi monujojn,
kiuj ne fariĝos malnovaj, trezoron ne mankontan en la ĉielo, kie
ŝtelisto ne alproksimiĝas kaj tineo ne detruas. 34 Ĉar kie estas via
trezoro, tie estos ankaŭ via koro.

35 Viaj lumboj estu zonitaj, kaj viaj lampoj estu brulantaj; 36 kaj
vi mem estu similaj al viroj, kiuj atendas sian sinjoron, kiam li reve-
nos de la edziĝa festo; por ke ili tuj malfermu al li, kiam li venos kaj
frapos. 37 Feliĉaj estas tiuj servistoj, kiujn la sinjoro, kiam li venos,
trovos viglaj; vere mi diras al vi, ke li sin zonos, kaj sidigos ilin por
manĝi, kaj mem venos kaj servos al ili. 38 Kaj se li alvenos nokte dum
la dua gardoparto, aŭ dum la tria gardoparto, kaj tiel ilin trovos,
feliĉaj estas tiuj servistoj. 39 Sed sciu, ke se la domomastro scius, je

kioma horo la ŝtelisto venos, li maldormus kaj ne lasus sian domon
trafosiĝi. 40 Vi ankaŭ estu pretaj, ĉar en tiu horo, kiun vi ne pripen-
sas, la Filo de homo venos.

41 Kaj Petro diris: Sinjoro, ĉu vi parolas ĉi tiun parabolon por ni,
aŭ ankaŭ por ĉiuj? 42 Kaj la Sinjoro diris: Kiu do estas la fidela kaj
saĝa administranto, kiun lia sinjoro starigos super sia servantaro,
por doni al ili ĝustatempe ilian porcion da nutraĵo? 43 Feliĉa estas tiu
servisto, kiun lia sinjoro, veninte, trovos aganta tiel. 44 Vere mi di-
ras al vi, ke li starigos lin super ĉio, kion li havas. 45 Sed se tiu ser-
visto diros en sia koro: Mia sinjoro prokrastas sian alvenon; kaj
komencos bati la knabojn kaj la knabinojn, kaj manĝos kaj trinkos
kaj ebriiĝos, 46 la sinjoro de tiu servisto alvenos en tago, kiam li ne
atendas, kaj en horo, pri kiu li ne scias; kaj tranĉe skurĝos lin, kaj
difinos por li parton kun la senfiduloj. 47 Kaj tiu servisto, kiu sciis la
volon de sia sinjoro, kaj nenion pretigis, nek faris laŭ lia volo, su-
feros multajn batojn; 48 sed tiu, kiu ne sciis, kaj laŭ siaj agoj meri-
tis batojn, suferos malmultajn batojn. Kaj al kiu multo estas doni-
ta, el tiu estos multo postulata; kaj al kiu oni multon komisiis, el tiu
oni des pli multon postulos.

49 Mi alvenis, por ĵeti fajron sur la teron; kaj kion mi volas, se jam
ĝi ekbrulis? 50 Sed mi havas bapton, per kiu esti baptita; kaj kiel mi
premiĝas, ĝis ĝi estos plenumita! 51 Ĉu vi supozas, ke mi alvenis, por
doni pacon sur la tero? Mi diras al vi: Ne; sed pli vere disigon; 52 ĉar
de nun estos kvin el unu domo disigitaj, tri kontraŭ du, kaj du kon-
traŭ tri. 53 Estos disigitaj patro kontraŭ filo, kaj filo kontraŭ patro;
patrino kontraŭ filino, kaj filino kontraŭ patrino; bopatrino kontraŭ
bofilino, kaj bofilino kontraŭ bopatrino.

54 Kaj li diris al la homamasoj: Kiam vi vidas nubon leviĝantan
en la okcidento, vi tuj diras: Venos pluveto; kaj tiel fariĝas. 55 Kaj
kiam blovas la suda vento, vi diras: Estos varmego; kaj tiel fariĝas.

56 Ho hipokrituloj! vi scias esplori la aspekton de la tero kaj de la
ĉielo; sed kial vi ne scias esplori ĉi tiun tempon? 57 Kaj kial eĉ per vi
mem vi ne juĝas, kio estas justa? 58 Ĉar dum vi iradas kun via kon-
traŭulo al la reganto, survoje klopodu liberiĝi de li; por ne lasi, ke
li trenu vin al la juĝisto, kaj la juĝisto vin transdonu al la oficisto de
la tribunalo, kaj la oficisto vin ĵetu en malliberejon. 59 Mi diras al vi:
Vi neniel el tie eliros, ĝis vi pagos la lastan lepton.

Ĉapitro 13

1 Kaj ĉeestis en tiu sama tempo iuj, kiuj rakontis al li pri tiuj Gali-
leanoj, kies sangon Pilato miksis kun iliaj oferaĵoj. 2 Kaj responde li
diris al ili: Ĉu vi pensas, ke tiuj Galileanoj estis pekuloj pli ol ĉiuj
Galileanoj, pro tio, ke ili tion suferis? 3 Mi diras al vi: Neniel; sed se
vi ne pentos, vi ĉiuj tiel same pereos. 4 Aŭ pri tiuj dek ok, sur kiujn
falis la turo en Ŝiloaĥ kaj ilin mortigis, ĉu vi pensas, ke ili estis pe-
kuloj pli ol ĉiuj homoj, kiuj loĝis en Jerusalem? 5 Neniel, mi diras al
vi; sed se vi ne pentos, vi ĉiuj ankaŭ pereos.

6 Kaj li parolis la jenan parabolon: Unu viro havis figarbon, plan-
titan en lia vinberĝardeno, kaj li venis, serĉante frukton sur ĝi, kaj
ne trovis. 7 Kaj li diris al la vinberisto: Jen tri jarojn mi venas, serĉan-
te frukton sur ĉi tiu figarbo, kaj mi ne trovas; elhaku ĝin; kial ĝi
senutiligas ankaŭ la teron? 8 Sed li responde diris: Sinjoro, lasu ĝin
resti ankaŭ ĉi tiun jaron, ĝis mi fosos ĉirkaŭ ĝi kaj metos sterkon;
9 kaj se ĝi poste donos frukton, bone; sed se ne, vi elhakos ĝin.

10 Kaj li instruadis en unu el la sinagogoj en la sabato. 11 Kaj jen
virino, kiu dum dek ok jaroj havis spiriton de malforteco; kaj ŝi estis
kunkurbita kaj neniel povis leviĝi. 12 Kaj vidinte ŝin, Jesuo vokis ŝin,
kaj diris: Virino, vi estas liberigita el via malforteco. 13 Kaj li metis
sur ŝin la manojn, kaj ŝi tuj rektiĝis kaj gloris Dion. 14 Kaj la sinago-

gestro, indignante, ke Jesuo resanigis en la sabato, respondis kaj
diris al la homamaso: Ekzistas ses tagoj, en kiuj oni devas labori; en
ili do venu, por esti resanigitaj, kaj ne en la sabata tago. 15 Sed la
Sinjoro respondis al li kaj diris: Ho hipokrituloj! ĉu ne ĉiu el vi en
la sabato malligas sian bovon aŭ sian azenon el la stalo, kaj forkon-
dukas ĝin, por trinkigi? 16 Kaj ĉu ne devis ĉi tiu virino, estante fili-
no de Abraham, ligite de Satano jen dek ok jarojn, esti malligita el
ĉi tiu kateno en la sabata tago? 17 Kaj kiam li tion diris, ĉiuj liaj kon-
traŭuloj hontiĝis; kaj la tuta homamaso ĝojis pro ĉiuj gloraj agoj, fa-
ritaj de li.

18 Kaj li diris: Al kio similas la regno de Dio? kaj al kio mi ĝin
komparu? 19 Ĝi estas simila al sinapa semeto, kiun viro prenis kaj
ĵetis en sian ĝardenon; kaj ĝi kreskis kaj fariĝis arbo; kaj la birdoj de
la ĉielo loĝis en ĝiaj branĉoj. 20 Poste li diris: Al kio mi komparu la
regnon de Dio? 21 Ĝi estas simila al fermentaĵo, kiun virino prenis
kaj kaŝis en tri mezuroj da faruno, ĝis la tuto fermentis.

22 Kaj li iris tra urboj kaj vilaĝoj, instruante kaj irante ĉiam plu-
en al Jerusalem. 23 Kaj iu diris al li: Sinjoro, ĉu malmultaj estas la
savataj? Kaj li diris al ili: 24 Strebu eniri tra la mallarĝa pordo; ĉar
multaj, mi diras al vi, deziros eniri kaj ne povos. 25 Kiam la domo-
mastro leviĝos kaj ŝlosos la pordon, kaj vi komencos stari ekstere
kaj frapi sur la pordon, dirante: Sinjoro, malfermu al ni; kaj li re-
spondos kaj diros al vi: Mi ne scias, de kie vi estas; 26 tiam vi ekpa-
rolos: Ni manĝis kaj trinkis antaŭ vi, kaj sur niaj stratoj vi instrua-
dis; 27 kaj li parolos, kaj diros al vi: Mi ne scias, de kie vi estas; fo-
riru de mi, ĉiuj farantoj de maljusteco. 28 Tie estos la plorado kaj la
grincado de dentoj, kiam vi vidos Abrahamon kaj Isaakon kaj Jako-
bon kaj ĉiujn profetojn en la regno de Dio, kaj vin mem forpelitaj
eksteren. 29 Kaj oni venos el oriento kaj el okcidento, kaj el nordo kaj

el sudo, kaj sidiĝos en la regno de Dio. 30 Kaj jen estas lastaj, kiuj
estos unuaj; kaj estas unuaj, kiuj estos lastaj.

31 En tiu sama horo alvenis iuj Fariseoj, kaj diris al li: Eliru kaj
foriru de ĉi tie, ĉar Herodo volas mortigi vin. 32 Kaj li diris al ili: Iru,
kaj diru al tiu vulpo: Jen mi elpelas demonojn kaj faras sanigojn
hodiaŭ kaj morgaŭ, kaj la trian tagon mi estos perfektigita. 33 Sed mi
devas iradi hodiaŭ kaj morgaŭ kaj postmorgaŭ, ĉar ne povas esti, ke
profeto pereos ekster Jerusalem. 34 Ho Jerusalem, Jerusalem, kiu
pereigas la profetojn kaj ŝtonmortigas tiujn, kiuj estas senditaj al ĝi!
kiom ofte mi deziris kolekti viajn infanojn, kiel kokino kolektas sian
idaron sub la flugilojn, kaj vi ne volis! 35 Jen via domo estas lasita al
vi dezerta; kaj mi diras al vi: Vi min ne vidos, ĝis vi diros: Estu be-
nata tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo.

Ĉapitro 14

1 Kaj kiam li eniris en sabato en la domon de unu reganto de la Fari-
seoj, por manĝi panon, ili lin observis. 2 Kaj jen antaŭ li estis unu
hidropsulo. 3 Kaj respondante, Jesuo parolis al la leĝistoj kaj la Fa-
riseoj, kaj diris: Ĉu estas permesate sanigi en sabato, aŭ ne? 4 Sed ili
silentis. Kaj li prenis lin kaj sanigis lin, kaj forliberigis lin. 5 Kaj li diris
al ili: Kiu el vi havos azenon aŭ bovon, falintan en puton, kaj ne tuj
eltiros ĝin en sabata tago? 6 Kaj ili ne povis respondi al tio.

7 Kaj li parolis parabolon al la invititoj, vidinte, kiel ili elektas la
ĉefajn sidlokojn; li diris al ili: 8 Kiam vi estas invitita de iu al edziĝa
festo, ne sidiĝu en la ĉefa loko, por ke ne okazu, ke iu, pli honorinda
ol vi, estas de li invitita; 9 kaj tiu, kiu invitis vin kaj lin, venos, kaj
diros al vi: Cedu lokon al ĉi tiu; kaj tiam vi komencos kun honto
preni la lastan lokon. 10 Sed kiam vi estas invitita, iru kaj sidiĝu en
la lasta loko; kaj tiel, kiam venos tiu, kiu vin invitis, li diros al vi:

Amiko, iru pli alten; tiam vi havos honoron antaŭ ĉiuj, kiuj sidas
kun vi. 11 Ĉar ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita, kaj kiu sin humi-
ligas, tiu estos altigita.

12 Kaj li diris al tiu, kiu lin invitis: Kiam vi faras tagmanĝon aŭ
vespermanĝon, ne voku viajn amikojn, nek viajn fratojn, nek viajn
parencojn, nek viajn riĉajn najbarojn, por ke ne okazu, ke ili ankaŭ
invitos vin, kaj vi ricevos rekompencon. 13 Sed kiam vi faras feste-
non, invitu malriĉulojn, kriplulojn, lamulojn, blindulojn; 14 kaj vi
estos feliĉa, ĉar ili ne povas rekompenci vin, sed vi rekompenciĝos
en la releviĝo de la justuloj.

15 Kaj aŭdinte tion, unu el la kunsidantoj diris al li: Feliĉa estas
tiu, kiu manĝos panon en la regno de Dio. 16 Sed li diris al li: Unu
viro faris grandan vespermanĝon, kaj invitis multajn; 17 kaj en la
horo de la festeno li elsendis sian serviston, por diri al la invititoj:
Venu, ĉar ĉio estas jam preta. 18 Kaj ĉiuj tiel same komencis peti pri
indulgo. La unua diris al li: Mi aĉetis kampon, kaj mi nepre devas
eliri, por ĝin vidi; mi petas, kalkulu al mi indulgon. 19 Alia diris: Mi
aĉetis kvin jugojn da bovoj, kaj mi iras, por ilin provi; mi petas, kal-
kulu al mi indulgon. 20 Kaj alia diris: Mi edziĝis kun edzino, kaj tial
mi ne povas veni. 21 Kaj la servisto revenis, kaj rakontis tion al sia
mastro. Tiam ekkoleris la mastro, kaj diris al sia servisto: Eliru rap-
ide sur la stratojn kaj irejojn de la urbo, kaj alkonduku ĉi tien la
malriĉulojn kaj kriplulojn kaj blindulojn kaj lamulojn. 22 Kaj la ser-
visto diris: Sinjoro, estas farita tio, kion vi ordonis, kaj ankoraŭ es-
tas loko. 23 Kaj la sinjoro diris al la servisto: Eliru sur la vojojn kaj
kamplimojn, kaj devigu ilin enveni, por ke mia domo pleniĝu. 24 Ĉar
mi diras al vi, ke neniu el tiuj viroj invititaj gustumos mian vesper-
manĝon.

25 Kaj grandaj homamasoj iris kun li, kaj li sin turnis, kaj diris al
ili: 26 Se iu venas al mi, kaj ne malamas sian patron kaj sian patri-

non kaj sian edzinon kaj siajn infanojn kaj fratojn kaj fratinojn, kaj
eĉ ankaŭ sian vivon, li ne povas esti mia disĉiplo. 27 Kiu ne portas
sian krucon kaj ne sekvas min, tiu ne povas esti mia disĉiplo. 28 Ĉar
kiu el vi, dezirante konstrui turon, unue ne sidiĝas, por kalkuli la
koston, ĉu li havas sufiĉe, por fini ĝin? 29 Por ke, kiam li metis la fun-
damenton kaj ne povas ĝin fini, ĉiuj vidantoj ne komencu moki lin,
30 dirante: Ĉi tiu homo komencis konstrui, sed ne povis fini. 31 Kaj
kiu reĝo, ekirante, por renkonti en batalo alian reĝon, unue ne sidi-
ĝos, por konsiliĝi, ĉu li povas kun dek mil renkonti tiun, kiu venas
kontraŭ li kun dudek mil? 32 Aŭ alie, dum la alia estas tre malprok-
sime, li alsendas ambasadorojn kaj demandas pri paco. 33 Kiu do el
vi ne forlasas ĉiujn siajn posedaĵojn, tiu ne povas esti mia disĉiplo.
34 Salo do estas bona, sed se eĉ la salo sengustiĝis, per kio ĝi estos
spicata? 35 Ĝi taŭgas nek por la tero nek por sterkejo; oni ĝin forĵe-
tas. Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

Ĉapitro 15

1 Kaj ĉiuj impostistoj kaj pekuloj alproksimiĝis al li, por aŭskulti lin.
2 Kaj murmuris la Fariseoj kaj la skribistoj, dirante: Ĉi tiu akceptas
pekulojn kaj manĝas kun ili.

3 Kaj li parolis al ili la jenan parabolon, dirante: 4 Kiu el vi, hav-
ante cent ŝafojn kaj perdinte unu el ili, ne forlasas la naŭdek naŭ sur
la stepo, kaj iras, por serĉi tiun, kiun li perdis, ĝis li ĝin trovos? 5 Kaj
trovinte, li ĝin metas sur siajn ŝultrojn, ĝojante. 6 Kaj reveninte do-
men, li kunvokas siajn amikojn kaj siajn najbarojn, dirante al ili:
Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis mian ŝafon, la perditan. 7 Mi diras al vi,
ke tiel same estos ĝojo en la ĉielo pro unu pekulo, kiu pentas, pli ol
pro naŭdek naŭ justuloj, kiuj ne bezonas penton.

8 Kiu virino, havante dek draĥmojn, se ŝi perdis unu draĥmon,

ne ekbruligas lampon kaj balaas la domon kaj serĉas diligente, ĝis
ŝi ĝin trovos? 9 Kaj trovinte, ŝi kunvokas siajn amikinojn kaj siajn
najbarinojn, dirante: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis la draĥmon, kiun
mi perdis. 10 Tiel same, mi diras al vi, estas ĝojo antaŭ la anĝeloj de
Dio pro unu pekulo, kiu pentas.

11 Kaj li diris: Unu viro havis du filojn; 12 kaj la pli juna diris al sia
patro: Patro, donu al mi la heredotan parton de la havo. Kaj li dividis
inter ili siajn vivrimedojn. 13 Kaj post ne multaj tagoj la pli juna,
kolektinte ĉion, forvojaĝis al malproksima lando; kaj tie li disper-
dis sian havon per diboĉa vivado. 14 Kaj kiam li jam elspezis ĉion,
forta malsato okazis en tiu lando, kaj li komencis havi mankon. 15
Kaj li iris, kaj aliĝis al unu el la loĝantoj de tiu lando; kaj ĉi tiu lin
sendis sur siajn kampojn, por paŝti porkojn. 16 Kaj li deziris plenigi
sian ventron per la karoboj, kiujn la porkoj manĝis; kaj neniu do-
nis al li. 17 Sed reveninte al si, li diris: Kiom da dungitoj de mia pa-
tro havas panon abunde, sed mi ĉi tie pereas de malsato! 18 Mi levi-
ĝos, kaj iros al mia patro, kaj mi diros al li: Patro, mi pekis kontraŭ
la ĉielo kaj antaŭ vi; 19 mi jam ne meritas esti nomata via filo; faru
min kiel unu el viaj dungitoj. 20 Kaj li leviĝis, kaj iris al sia patro. Sed
kiam li estis ankoraŭ malproksime, lia patro lin vidis kaj kortuŝiĝis,
kaj kurinte, falis sur lian kolon kaj lin kisadis. 21 Kaj la filo diris al li:
Patro, mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi, kaj mi jam ne meritas
esti nomata via filo. 22 Kaj diris la patro al siaj servistoj: Alportu rap-
ide la ĉefan robon, kaj lin vestu, kaj metu ringon sur lian manon kaj
ŝuojn sur liajn piedojn; 23 kaj alportu la grasigitan bovidon kaj buĉu
ĝin, kaj ni manĝu kaj estu gajaj; 24 ĉar ĉi tiu mia filo estis mortinta,
kaj denove vivas; li estis perdita, kaj estas trovita. Kaj ili komencis
esti gajaj. 25 Sed la pli maljuna filo estis sur la kampo; kaj kiam li
venis kaj alproksimiĝis al la domo, li aŭdis muzikon kaj dancadon.
26 Kaj li alvokis unu el la knaboj, kaj demandis lin, kio estas tio. 27

Kaj li diris al li: Via frato venis, kaj via patro buĉis la grasigitan bovi-
don, ĉar li ricevis lin sana. 28 Sed li koleris, kaj ne volis eniri; kaj lia
patro elvenis, kaj lin petegis. 29 Sed li responde diris al sia patro: Jen
tiom da jaroj mi servas al vi, kaj neniam mi malobeis vian ordonon,
tamen vi neniam donis al mi kapridon, por ke mi estu gaja kun miaj
amikoj; 30 sed kiam venis ĉi tiu via filo, kiu formanĝis vian havon
kun malĉastistinoj, vi buĉis por li la grasigitan bovidon. 31 Kaj li diris
al li: Filo, vi estas ĉiam kun mi, kaj ĉio mia estas via. 32 Sed konve-
nis esti gajaj kaj ĝoji; ĉar ĉi tiu via frato estis mortinta, kaj denove
vivas; li estis perdita, kaj estas trovita.

Ĉapitro 16

1 Kaj li diris ankaŭ al siaj disĉiploj: Estis unu riĉa homo, kiu havis
administranton; kaj ĉi tiu estis denuncita al li, ke li disperdas lian
havon. 2 Kaj li alvokis lin, kaj diris al li: Kio estas tio, kion mi aŭdas
pri vi? donu al mi konton de via administrado, ĉar vi ne plu povas
administradi. 3 Tiam la administranto diris en si: Kion mi faru? ĉar
mia sinjoro deprenas de mi la administradon; fosi mi ne povas, kaj
mi hontas peti almozon. 4 Mi decidis, kion mi faros, por ke oni ak-
ceptu min en siajn domojn, kiam mi estos eksigita el la administra
ofico. 5 Kaj alvokinte al si ĉiun el la ŝuldantoj de sia sinjoro, li diris
al la unua: Kiom vi ŝuldas al mia sinjoro? 6 Kaj li diris: Cent bat'ojn
da oleo. Kaj li diris al li: Prenu vian kalkulon, kaj tuj sidiĝu kaj skribu
kvindek. 7 Tiam li diris al alia: Kaj kiom vi ŝuldas? Kaj li diris: Cent
kor'ojn da tritiko. Li diris al li: Prenu vian kalkulon, kaj skribu ok-
dek. 8 Kaj tiu sinjoro laŭdis la maljustan administranton, ĉar li pru-
dente agis; ĉar la filoj de ĉi tiu mondo estas en sia generacio pli pru-
dentaj, ol la filoj de la lumo. 9 Kaj mi diras al vi: Faru al vi amikojn
per la mamono de maljusteco, por ke, kiam ĝi mankos, oni akcep-

tu vin en eternajn loĝejojn. 10 Kiu estas fidela en la plej malgranda
afero, tiu estas fidela ankaŭ en multo; kaj kiu estas maljusta en la
plej malgranda, tiu estas ankaŭ maljusta en multo. 11 Se do vi ne
estis fidelaj en la maljusta mamono, kiu konfidos al vi la veran ri-
ĉon? 12 Kaj se vi ne estis fidelaj en tio, kio apartenas al alia homo, kiu
donos al vi tion, kio estas via propra? 13 Nenia servanto povas ser-
vi al du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos
al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi al Dio kaj al Mamo-
no!

14 Kaj la Fariseoj ankaŭ, kiuj estis monavidaj, aŭdis ĉion tion, kaj
ili lin mokis. 15 Kaj li diris al ili: Vi estas tiuj, kiuj ŝajnigas sin justaj
antaŭ homoj, sed Dio scias viajn korojn; ĉar kio estas altigita inter
homoj, tio estas abomenaĵo antaŭ Dio. 16 La leĝo kaj la profetoj estis
ĝis Johano; de post tiu tempo la evangelio de la regno de Dio estas
predikata, kaj ĉiu al ĝi sin perforte aligas. 17 Sed estas pli facile por
la ĉielo kaj la tero forpasi, ol por unu punkteto de la leĝo fali. 18 Ĉiu,
kiu forsendas sian edzinon kaj edziĝas kun alia, adultas; kaj kiu
edziĝas kun tiu, forsendita de sia edzo, tiu adultas.

19 Estis unu riĉulo, kiu estis vestita per purpuro kaj bisino, kaj
festis lukse ĉiutage; 20 kaj apud lia pordego estis kuŝigita almozu-
lo, nomata Lazaro, kiu havis ulcerojn, 21 kaj deziris esti nutrata per
la panpecetoj, kiuj falis de la tablo de la riĉulo; kaj eĉ venis la hun-
doj kaj lekis liajn ulcerojn. 22 Kaj la almozulo mortis, kaj li estis for-
portita de la anĝeloj sur la sinon de Abraham; la riĉulo ankaŭ mor-
tis, kaj estis enterigita. 23 Kaj en Hades li levis siajn okulojn, estan-
te en turmentoj, kaj vidis Abrahamon malproksime kaj Lazaron sur
lia sino. 24 Kaj li ekkriis, kaj diris: Patro Abraham, kompatu min, kaj
sendu Lazaron, por ke li trempu en akvon la pinton de sia fingro,
por malvarmigi mian langon; ĉar mi tre suferas en ĉi tiu flamo. 25
Sed Abraham diris: Filo, memoru, ke dum via vivo vi ricevis viajn

bonaĵojn, kaj Lazaro tiel same malbonaĵojn; sed nun li ricevas kon-
solon, kaj vi suferas. 26 Kaj krom ĉio tio staras granda abismo inter
ni kaj vi, tiel ke tiuj, kiuj volus iri de ĉi tie al vi, ne povas, kaj oni ne
povas transiri de tie al ni. 27 Kaj li diris: Tial mi petas, patro, ke vi
sendu lin al la domo de mia patro, 28 ĉar mi havas kvin fratojn, por
ke li atestu al ili, por ke ili ne venu ankaŭ en ĉi tiun lokon de tur-
mento. 29 Sed Abraham diris: Ili havas Moseon kaj la profetojn; ili
aŭskultu ilin. 30 Sed li diris: Ne, patro Abraham; sed se unu venos
al ili el la mortintoj, ili pentos. 31 Kaj li diris al li: Se ili ne aŭskultas
Moseon kaj la profetojn, ili ne kredos, eĉ se iu leviĝus el la mortin-
toj.

Ĉapitro 17

1 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Ne povas esti, ke faliloj ne venos, sed
ve al tiu, per kiu ili venos! 2 Pli bone estus por tiu, se muelŝtono
estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se li estus ĵetita en la maron, ol
se li metus falilon por unu el ĉi tiuj malgranduloj. 3 Gardu vin; se via
frato pekos, admonu lin; kaj se li pentos, pardonu lin. 4 Kaj se li pe-
kos kontraŭ vi sep fojojn en la tago, kaj sep fojojn turniĝos al vi, dir-
ante: Mi pentas; vi lin pardonu.

5 Kaj la apostoloj diris al la Sinjoro: Aldonu al ni fidon. 6 Kaj la
Sinjoro diris: Se vi havus fidon kiel semeron de sinapo, vi dirus al
ĉi tiu morusarbo: Estu elradikigita, kaj estu plantita en la maron; kaj
ĝi obeus al vi. 7 Sed kiu el vi, havante serviston plugantan aŭ paŝ-
tantan, diros al li, kiam li envenis de la kampo: Tuj venu, kaj sidiĝu,
por manĝi? 8 Ĉu li ne diros al li prefere: Preparu ion, por ke mi ves-
permanĝu, kaj zonu vin, kaj servu al mi, dum mi manĝos kaj trin-
kos; kaj poste vi manĝos kaj trinkos? 9 Ĉu li dankas la serviston, ĉar
li faris tion, kio estis ordonita? 10 Tiel ankaŭ vi, kiam vi faris ĉion, kio

estas ordonita al vi, diru: Ni estas senutilaj servistoj; ni faris tion,
kion fari estis nia devo.

11 Kaj dum ili vojiris al Jerusalem, li trapasis tra la mezo de Sa-
mario kaj de Galileo. 12 Kaj kiam ili eniris en unu vilaĝon, renkon-
tis lin dek lepruloj, kiuj staris malproksime; 13 kaj ili levis sian vo-
ĉon, dirante: Jesuo, estro, kompatu nin. 14 Kaj vidinte ilin, li diris al
ili: Iru, kaj montru vin al la pastroj. Kaj dum ili iris, ili fariĝis puraj.
15 Kaj unu el ili, vidinte, ke li resaniĝis, revenis, glorante Dion per
laŭta voĉo, 16 kaj falis sur sian vizaĝon ĉe liaj piedoj kaj dankis lin;
kaj li estis Samariano. 17 Kaj Jesuo responde diris: Ĉu ne la dek es-
tis purigitaj? sed kie estas la naŭ? 18 Ĉu ne troviĝis revenantoj, por
doni gloron al Dio, krom ĉi tiu fremdulo? 19 Kaj li diris al li: Leviĝu
kaj iru; via fido vin savis.

20 Kaj kiam la Fariseoj demandis al li, kiam venos la regno de Dio,
li respondis al ili, dirante: La regno de Dio ne venas kun observa-
do; 21 kaj oni ne diros: Jen ĉi tie, aŭ: Jen tie! ĉar jen la regno de Dio
estas inter vi.

22 Kaj li diris al la disĉiploj: Venos tagoj, kiam vi deziros vidi unu
el la tagoj de la Filo de homo, kaj vi ne vidos. 23 Kaj ili diros al vi: Jen
tie! Jen ĉi tie! Ne foriru, nek sekvu; 24 ĉar kiel la fulmo, kiam ĝi ful-
mas el unu subĉiela flanko, lumas ĝis alia subĉiela flanko, tiel es-
tos la Filo de homo en sia tago. 25 Sed unue li devas multon suferi,
kaj esti malŝatata de ĉi tiu generacio. 26 Kaj kiel estis en la tagoj de
Noa, tiel estos en la tagoj de la Filo de homo. 27 Oni manĝis, trin-
kis, edziĝis, edziniĝis, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la arkeon, kaj
venis la diluvo kaj pereigis ĉiujn. 28 Ankaŭ tiel same, kiel estis en la
tagoj de Lot; oni manĝis, trinkis, aĉetis, vendis, plantis, konstruis;
29 sed en la tago, kiam Lot eliris el Sodom, fajro kaj sulfuro falis el
la ĉielo kaj pereigis ĉiujn; 30 tiel same estos en tiu tago, kiam la Filo
de homo malkaŝiĝos. 31 Kiu estos sur la tegmento en tiu tago, kun

liaj havaĵoj en la domo, tiu ne malsupreniru, por ilin forporti; kaj kiu
estas sur la kampo, tiu ankaŭ ne revenu. 32 Memoru la edzinon de
Lot. 33 Kiu penos gajni sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu ĝin per-
dos, tiu savos ĝin viva. 34 Mi diras al vi: En tiu nokto estos du viroj
sur unu lito; unu estos prenita, kaj la alia lasita. 35 Du virinoj estos
muelantaj kune; unu estos prenita, kaj la alia lasita. 36 Du viroj es-
tos sur kampo; unu estos prenita, kaj la alia lasita. 37 Kaj ili responde
diris al li: Kie, Sinjoro? Kaj li diris al ili: Kie estas la kadavro, tien
ankaŭ kolektiĝos la agloj.

Ĉapitro 18

1 Kaj li parolis al ili parabolon pri tio, ke oni devas ĉiam preĝi kaj ne
laciĝi, 2 dirante: En unu urbo estis juĝisto, kiu ne timis Dion, nek
respektis homon; 3 kaj estis vidvino en tiu urbo, kaj ŝi venis al li,
dirante: Faru por mi justecon kontraŭ mia kontraŭulo. 4 Kaj li ne
volis dum kelka tempo, sed poste li diris en si: Kvankam mi ne ti-
mas Dion, nek respektas homon, 5 tamen, ĉar ĉi tiu vidvino min
ĝenas, mi faros por ŝi justecon, por ke ŝi ne malfortigu min per sia
ĉiama venado. 6 Kaj la Sinjoro diris: Aŭskultu, kion diras la malju-
sta juĝisto. 7 Kaj ĉu Dio ne faros justecon por Siaj elektitoj, kiuj tage
kaj nokte krias al Li, kvankam Li longe pri ili paciencas? 8 Mi diras
al vi: Rapide Li faros por ili justecon. Tamen kiam venos la Filo de
homo, ĉu li trovos fidon sur la tero?

9 Kaj li parolis la jenan parabolon, ankaŭ por iuj, kiuj fidis al si,
ke ili estas justuloj, kaj malestimis la ceterajn: 10 Du homoj supren-
iris en la templon, por preĝi; unu estis Fariseo, kaj la alia estis im-
postisto. 11 La Fariseo, starante, preĝis kun si jene: Ho Dio, mi Vin
dankas, ke mi ne estas kiel la ceteraj homoj, rabemaj, maljustaj,
adultemaj, nek eĉ kiel ĉi tiu impostisto. 12 Mi fastas dufoje en semaj-

no; mi donas dekonaĵojn el ĉio, kion mi akiras. 13 Sed la impostisto,
starante malproksime, ne volis eĉ levi la okulojn al la ĉielo, sed bat-
adis sian bruston, dirante: Ho Dio, estu favora al mi pekulo. 14 Mi
diras al vi: Ĉi tiu malsupreniris al sia domo, pravigita pli ol tiu; ĉar
ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita; sed kiu sin humiligas, tiu estos
altigita.

15 Kaj oni venigis al li ankaŭ siajn infanetojn, por ke li tuŝu ilin;
kaj la disĉiploj, vidinte, admonis ilin. 16 Sed Jesuo alvokis ilin al si,
dirante: Lasu la infanojn veni al mi, kaj ne malhelpu ilin; ĉar el tiaj
estas la regno de Dio. 17 Vere mi diras al vi: Kiu ne akceptos la reg-
non de Dio kiel infano, tiu neniel eniros en ĝin. 18 Kaj unu reganto
demandis al li, dirante: Bona Majstro, kion mi faru, por heredi eter-
nan vivon? 19 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min bona? neniu
estas bona krom Unu, nome Dio. 20 Vi scias la ordonojn: Ne adul-
tu; Ne mortigu; Ne ŝtelu; Ne parolu malveran ateston; Respektu
vian patron kaj vian patrinon. 21 Kaj li diris: Ĉion tion mi observis
detempe de mia juneco. 22 Kaj Jesuo, aŭdinte, diris al li: Ankoraŭ
unu mankon vi havas: vendu ĉion, kion vi posedas, kaj disdonu al
malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la ĉielo; kaj venu, sekvu min. 23
Sed aŭdinte tion, li fariĝis tre malĝoja; ĉar li estis tre riĉa. 24 Kaj Je-
suo, lin rigardante, diris: Kiel malfacile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros
en la regnon de Dio! 25 Ĉar estas pli facile por kamelo iri tra true-
ton de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio. 26 Kaj tiuj, kiuj
tion aŭdis, diris: Kiu do povos esti savita? 27 Sed li diris: Kio estas
neebla ĉe homoj, tio estas ebla ĉe Dio. 28 Kaj Petro diris: Jen ni for-
lasis niajn propraĵojn, kaj sekvis vin. 29 Kaj li diris al ili: Vere mi di-
ras al vi: Estas neniu, kiu forlasis domon aŭ edzinon aŭ fratojn aŭ
gepatrojn aŭ infanojn pro la regno de Dio, 30 kaj kiu ne ricevos mul-
toble en ĉi tiu tempo, kaj en la venonta mondo vivon eternan.

31 Kaj preninte al si la dek du, li diris al ili: Jen ni supreniras al

Jerusalem; kaj ĉio skribita per la profetoj estos plenumita al la Filo
de homo. 32 Ĉar li estos transdonita al la nacianoj, kaj mokita kaj
perfortita kaj surkraĉita; 33 kaj ili skurĝos kaj mortigos lin; kaj la tri-
an tagon li releviĝos. 34 Kaj ili komprenis nenion el tio, kaj ĉi tiu
parolo estis kaŝita for de ili, kaj ili ne sciis la dirojn.

35 Kaj kiam li alproksimiĝis al Jeriĥo, unu blindulo sidis apud la
vojo, petante almozojn; 36 kaj aŭdinte homamason preterirantan, li
demandis, kio estas tio. 37 Kaj oni diris al li, ke Jesuo, la Nazaretano,
preteriras. 38 Kaj li kriis, dirante: Jesuo, filo de David, kompatu min.
39 Kaj la antaŭirantoj admonis lin, ke li silentu; sed li des pli forte
kriis: Ho filo de David, kompatu min! 40 Kaj Jesuo haltis, kaj ordo-
nis alkonduki lin; kaj kiam li alproksimiĝis, li lin demandis: 41 Kion
vi volas, ke mi faru al vi? Kaj li diris: Sinjoro, ke mi ricevu vidpovon.
42 Kaj Jesuo diris al li: Ricevu vidpovon; via fido vin savis. 43 Kaj li tuj
ricevis vidpovon, kaj sekvis lin, glorante Dion; kaj la tuta popolo,
vidinte tion, donis laŭdon al Dio.

Ĉapitro 19

1 Kaj li eniris en Jeriĥon kaj ĝin trapasis. 2 Kaj jen viro, nomata Zak-
ĥeo; kaj li estis ĉefimpostisto, kaj li estis riĉa. 3 Kaj li penis vidi Je-
suon, kia homo li estas; kaj li ne povis pro la homamaso, ĉar li es-
tis malgranda je staturo. 4 Kaj antaŭkurinte antaŭen, li supreniris
sur sikomorarbon, por lin vidi; ĉar li estis preterpasonta tie. 5 Kaj
kiam Jesuo venis al la loko, li suprenrigardis, kaj diris al li: Zakĥeo,
rapide malsupreniru, ĉar hodiaŭ mi devas loĝi en via domo. 6 Kaj li
rapide malsupreniris, kaj akceptis lin ĝoje. 7 Kaj vidinte, ĉiuj mur-
muris, dirante: Ĉe pekulo li eniris, por gasti. 8 Kaj Zakĥeo, staran-
te, diris al la Sinjoro: Jen duonon de miaj posedaĵoj, Sinjoro, mi
donacas al la malriĉuloj; kaj se el iu mi maljuste eldevigis ion, mi

redonas kvaroblon. 9 Kaj Jesuo diris al li: Hodiaŭ venis savo al ĉi tiu
domo, ĉar li ankaŭ estas filo de Abraham. 10 Ĉar la Filo de homo
venis, por serĉi kaj savi la perditaĵon.

11 Kaj kiam oni aŭdis tion, li parolis ankoraŭ parabolon, ĉar li
estis proksime al Jerusalem, kaj oni supozis, ke la regno de Dio tuj
aperos. 12 Li do diris: Unu nobelo forvojaĝis en malproksiman lan-
don, por ricevi al si regnon, kaj reveni. 13 Kaj vokinte al si dek siajn
servistojn, li donis al ili dek min'ojn, kaj diris al ili: Negocadu, ĝis
mi revenos. 14 Sed liaj regnanoj lin malamis, kaj sendis delegitaron
post li, dirante: Ni ne volas, ke tiu viro reĝu super ni. 15 Kaj kiam li
revenis, ricevinte la regnon, li ordonis voki al li tiujn servistojn, al
kiuj li donis la monon, por ke li sciiĝu, kiom ili gajnis per negoca-
do. 16 Kaj venis la unua, kaj diris: Sinjoro, via min'o produktis dek
min'ojn. 17 Kaj li diris al li: Bonege, bona servisto; ĉar vi estis fidela
en tre malgranda afero, havu aŭtoritaton super dek urboj. 18 Kaj
venis la dua, kaj diris: Sinjoro, via min'o faris kvin min'ojn. 19 Li diris
ankaŭ al tiu: Vi ankaŭ estu super kvin urboj. 20 Kaj alia venis, kaj
diris: Sinjoro, jen via min'o, kiun mi konservis, flankemetitan en
viŝtuko; 21 ĉar mi vin timis, ĉar vi estas homo severa; vi prenas tion,
kion vi ne demetis, kaj rikoltas tion, kion vi ne semis. 22 Li diris al
li: El via propra buŝo mi vin juĝos, vi malbona servisto. Vi sciis, ke
mi estas homo severa, kiu prenas tion, kion mi ne demetis, kaj ri-
koltas tion, kion mi ne semis; 23 kial do vi ne donis mian monon en
bankon, por ke, reveninte, mi postulu ĝin kun procento? 24 Kaj li
diris al la apudstarantoj: Forprenu de li la min'on, kaj donu ĝin al
tiu, kiu havas la dek min'ojn. 25 (Kaj ili diris al li: Sinjoro, li havas dek
min'ojn.) 26 Mi diras al vi, ke al ĉiu, kiu havas, estos donite; kaj for
de tiu, kiu ne havas, estos prenita eĉ tio, kion li havas. 27 Cetere ti-
ujn miajn malamikojn, kiuj ne volis, ke mi reĝu super ili, konduku
ĉi tien, kaj mortigu ilin antaŭ mi.

28 Kaj tion dirinte, li ekiris antaŭe, suprenirante al Jerusalem.

29 Kaj kiam li alproksimiĝis al Betfage kaj Betania, apud la monto
nomata Olivarba, li sendis du el siaj disĉiploj, 30 dirante: Iru en la
kontraŭan vilaĝon, en kiu, enirante, vi trovos azenidon ligitan, sur
kiu neniu iam ankoraŭ sidis; ĝin malligu kaj alkonduku. 31 Kaj se iu
demandos al vi: Kial vi ĝin malligas? parolu jene: La Sinjoro ĝin
bezonas. 32 Kaj la senditoj foriris, kaj trovis, ĝuste kiel li diris al ili.
33 Kaj dum ili malligis la azenidon, ĝiaj posedantoj diris al ili: Kial
vi malligas la azenidon? 34 Kaj ili diris: La Sinjoro ĝin bezonas. 35 Kaj
ili alkondukis ĝin al Jesuo; kaj ĵetinte siajn vestojn sur la azenidon,
ili sidigis Jesuon sur ĝin. 36 Kaj dum li iris, ili sternis siajn vestojn sur
la vojo. 37 Kaj kiam li jam alproksimiĝis, malsuprenironte la dekli-
von de la monto Olivarba, la tuta amaso de la disĉiploj komencis
ĝoji kaj laŭdi Dion per laŭta voĉo pro ĉiuj potencaĵoj, kiujn ili vidis;
38 dirante: Estu benata la Reĝo, kiu venas en la nomo de la Eternulo;
paco en la ĉielo kaj gloro en la supera alto. 39 Kaj iuj Fariseoj el la ho-
mamaso diris al li: Majstro, admonu viajn disĉiplojn. 40 Kaj respon-
de li diris: Mi diras al vi, ke se ĉi tiuj silentos, la ŝtonoj ekkrios.

41 Kaj kiam li alproksimiĝis, li rigardis la urbon, kaj ploris pro ĝi,
42 dirante: Ho, se vi mem scius en ĉi tiu tago la aferojn apartenan-
tajn al paco! sed nun ili estas kaŝitaj for de viaj okuloj. 43 Ĉar venos
sur vin tagoj, kiam viaj malamikoj ĉirkaŭbaros vin per palisaro, kaj
ronde ĉirkaŭos vin, kaj ĉiuflanke premos vin, 44 kaj detruos ĝis la
tero vin, kaj viajn infanojn en vi, kaj ne lasos en vi ŝtonon sur ŝto-
no, pro tio, ke vi ne sciis la tempon de via vizitado.

45 Kaj enirinte en la templon, li komencis elpeli la vendantojn, 46
dirante al ili: Estas skribite: Mia domo estos domo de preĝo; sed vi
faris ĝin kaverno de rabistoj.

47 Kaj li instruis tagon post tago en la templo. Sed la ĉefpastroj kaj

la skribistoj kaj la ĉefoj de la popolo penadis lin pereigi, 48 kaj ne
trovis, kion fari, ĉar la tuta popolo tre atente aŭskultis lin.

Ĉapitro 20

1 Kaj en unu el la tagoj, dum li instruis la popolon en la templo kaj
predikis la evangelion, la ĉefpastroj kaj la skribistoj venis kun la
pliaĝuloj; 2 kaj ili ekparolis, dirante al li: Diru al ni: Laŭ kia aŭto-
ritato vi ĉi tion faras? aŭ kiu estas tiu, kiu donis al vi tian aŭtori-
taton? 3 Kaj responde li diris al ili: Mi ankaŭ faros al vi demandon,
kaj diru al mi: 4 La baptado de Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el
homoj? 5 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El la ĉielo; li
diros: Kial vi ne kredis al li? 6 Sed se ni diros: El homoj; la tuta po-
polo ŝtonmortigos nin, ĉar ili estas konvinkitaj, ke Johano estis pro-
feto. 7 Kaj ili respondis, ke ili ne scias, de kie ĝi estis. 8 Kaj Jesuo di-
ris al ili: Kaj mi ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras ĉi tion.

9 Kaj li komencis paroli al la popolo la jenan parabolon: Unu viro
plantis vinberĝardenon, kaj luigis ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis
por longa tempo. 10 Kaj en la ĝusta tempo li sendis sklavon al la
kultivistoj, por ke ili donu al li el la frukto de la vinberejo; sed la
kultivistoj skurĝis lin, kaj forsendis lin senhava. 11 Kaj li sendis an-
koraŭ alian sklavon, kaj lin ankaŭ ili skurĝis kaj malhonoris, kaj for-
sendis lin senhava. 12 Kaj li sendis ankoraŭ trian, kaj lin ankaŭ ili
vundis kaj elĵetis. 13 Kaj la sinjoro de la vinberejo diris: Kion mi faru?
Mi sendos mian amatan filon; eble lin ili respektos. 14 Sed kiam la
kultivistoj lin vidis, ili diskutis unu kun alia, dirante: Ĉi tiu estas la
heredonto; ni lin mortigu, por ke la heredaĵo fariĝu nia. 15 Kaj ili
elĵetis lin el la vinberejo kaj lin mortigis. Kion do faros al ili la sinj-
oro de la vinberejo? 16 Li venos kaj pereigos ĉi tiujn kultivistojn, kaj

donos la vinberejon al aliaj. Kaj aŭdinte tion, ili diris: Ne tiel estu.
17 Sed li, rigardante ilin, diris: Kio do estas la jena skribitaĵo:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula?

18 Ĉiu, kiu falas sur tiun ŝtonon, rompiĝos; sed sur kiun ĝi falos,
tiun ĝi polvigos.

19 Kaj la skribistoj kaj ĉefpastroj celis meti manojn sur lin en tiu
sama horo, kaj ili timis la popolon; ĉar ili eksciis, ke kontraŭ ili li
parolis ĉi tiun parabolon. 20 Kaj ili observis lin, kaj elsendis spionojn,
kiuj ŝajnigis sin justaj, por ke ili ekkaptu lian parolon, celante trans-
doni lin al la potenco kaj aŭtoritato de la provincestro. 21 Kaj ili de-
mandis lin, dirante: Majstro, ni scias, ke vi prave parolas kaj instru-
as, kaj ne akceptas ies personon, sed instruas laŭ vero la vojon de
Dio: 22 Ĉu konvenas al ni doni tributon al Cezaro, aŭ ne? 23 Sed sci-
ante ilian ruzecon, li diris al ili: 24 Montru al mi denaron. Kies bil-
don kaj surskribaĵon ĝi portas? Kaj ili respondis: De Cezaro. 25 Kaj
li diris al ili: Tial redonu al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio
la propraĵon de Dio. 26 Kaj ili ne povis ekkapti la diron antaŭ la po-
polo; kaj ili miris pro lia respondo, kaj silentis.

27 Kaj venis iuj el la Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas releviĝo; kaj
ili demandis lin, 28 dirante: Majstro, Moseo skribis por ni, ke, se ies
frato mortos, havante edzinon, kaj li estas seninfana, lia frato pre-
nu la edzinon kaj naskigu idaron al sia frato. 29 Estis do sep fratoj;
kaj la unua edziĝis, kaj mortis seninfana; 30 ankaŭ la dua; 31 kaj la
tria ŝin prenis; kaj tiel same ankaŭ la sep ne lasis infanojn, kaj mor-
tis. 32 Laste mortis ankaŭ la virino. 33 En la releviĝo do por kiu el ili
ŝi estos edzino? ĉar la sep havis ŝin kiel edzinon. 34 Kaj Jesuo diris
al ili: La filoj de ĉi tiu mondo edziĝas kaj estas edzigataj; 35 sed kiuj
estas juĝitaj indaj atingi tiun mondon kaj la releviĝon el la mortin-
toj, tiuj nek edziĝas nek edziniĝas; 36 ĉar ili ne plu povas morti; ĉar

ili estas egalaj kun la anĝeloj, kaj estas filoj de Dio, estante filoj de
la releviĝo. 37 Sed ke la mortintoj leviĝas, Moseo mem montris en
la arbetaĵo, kiam li nomis la Eternulon la Dio de Abraham kaj la Dio
de Isaak kaj la Dio de Jakob. 38 Li estas Dio ne de mortintoj, sed de
la vivantoj, ĉar ĉiuj vivas al Li. 39 Kaj iuj el la skribistoj responde di-
ris: Majstro, vi bone diris. 40 Kaj ili ne plu kuraĝis fari al li deman-
don.

41 Kaj li diris al ili: Kiel oni diras, ke la Kristo estas filo de David?
42 Ĉar David mem diras en la Psalmaro:

La Eternulo diris al mia Sinjoro:

Sidu dekstre de Mi, 43 Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por
viaj piedoj.

44 Tial David nomas lin Sinjoro, kaj kiamaniere li estas lia filo?

45 Kaj dum la tuta popolo aŭskultis, li diris al siaj disĉiploj: 46 Gar-
du vin kontraŭ la skribistoj, kiuj amas promenadi en roboj kaj amas
salutojn sur la placoj, kaj ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe
festenoj; 47 kaj kiuj formanĝas domojn de vidvinoj, kaj por pretek-
sto longe preĝas. Ĉi tiuj ricevos pli severan kondamnon.

Ĉapitro 21

1 Kaj ekrigardante, li vidis riĉulojn enĵetantajn siajn donacojn en la
monkeston. 2 Kaj li vidis unu malriĉan vidvinon enĵetantan tien du
leptojn. 3 Kaj li diris: Vere mi diras al vi: Ĉi tiu malriĉa vidvino en-
ĵetis pli multe ol ĉiuj; 4 ĉar ĉiuj tiuj el sia abundo enĵetis en la dona-
caron; sed ŝi el sia malmultego enĵetis la tutan vivrimedon, kiun ŝi
havis.

5 Kaj kiam iuj parolis pri la templo, ke ĝi estas ornamita per be-
laj ŝtonoj kaj oferdonoj, li diris: 6 Rilate al tio, kion vi vidas, venos
tagoj, en kiuj ne estos lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos de-

ĵetita. 7 Kaj ili demandis lin, dirante: Majstro, kiam do tio estos? kaj
kio estos la signo, kiam tio estos proksima? 8 Kaj li diris: Gardu vin,
ke vi ne estu erarigitaj; ĉar multaj venos en mia nomo, dirante: Mi
estas; kaj: La tempo proksimiĝis; ne sekvu ilin. 9 Kaj kiam vi aŭdos
pri militoj kaj tumultoj, ne teruriĝu; ĉar tio devas okazi unue, sed
ne tuj estos la fino.

10 Tiam li diris al ili: Leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kon-
traŭ regno; 11 kaj estos grandaj tertremoj, kaj en diversaj lokoj mal-
satoj kaj pestoj; kaj estos teruraĵoj kaj grandaj signoj el la ĉielo. 12
Sed antaŭ ĉio tio oni metos sur vin siajn manojn kaj persekutos vin,
transdonante vin al la sinagogoj kaj malliberejoj, kaj kondukante
vin antaŭ reĝojn kaj provincestrojn pro mia nomo. 13 Tio fariĝos por
vi atesto. 14 Decidu tial en viaj koroj, ne prizorgi antaŭe pri pleda
respondo; 15 ĉar mi donos al vi buŝon kaj saĝon, kiun ĉiuj viaj ata-
kantoj ne povos rezisti nek kontraŭdiri. 16 Sed vi estos transdonitaj
eĉ de gepatroj kaj fratoj kaj parencoj kaj amikoj; kaj iujn el vi oni
mortigos. 17 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo. 18 Kaj eĉ
unu haro de via kapo ne pereos. 19 Per via pacienco vi akiros viajn
animojn.

20 Sed kiam vi vidos Jerusalemon ĉirkaŭitan de armeoj, tiam sciu,
ke ĝia ruiniĝo alproksimiĝis. 21 Tiam, kiuj estas en Judujo, tiuj for-
kuru al la montoj; kaj kiuj estas en ĝia mezo, tiuj elmigru; kaj kiuj
estas sur la kamparo, tiuj ne eniru tien. 22 Ĉar tiuj estas tagoj de pu-
nado, por ke plenumiĝu ĉio, kio estas skribita. 23 Ve al la gravedu-
linoj kaj al la suĉigantinoj en tiuj tagoj! ĉar estos granda manko sur
la tero, kaj kolero kontraŭ ĉi tiu popolo. 24 Kaj ili falos per tranĉran-
do de glavo, kaj forkaptiĝos en ĉiujn naciojn; kaj Jerusalem estos
piedpremata de la nacianoj, ĝis plenumiĝos la tempoj de la nacia-
noj. 25 Kaj estos signoj en la suno kaj la luno kaj la steloj, kaj sur la
tero mizero de nacioj, konsternitaj de la muĝado de la maro kaj la

ondegoj; 26 homoj malfortiĝos de timo kaj de atendado de tio, kio
venos sur la mondon; ĉar la potencoj de la ĉielo ŝanceliĝos. 27 Kaj
tiam oni vidos la Filon de homo, venantan en nubo kun potenco kaj
granda gloro. 28 Sed kiam tio komencos okazi, rigardu supren kaj
levu viajn kapojn, ĉar via elaĉeto alproksimiĝas.

29 Kaj li parolis al ili parabolon: Rigardu la figarbon kaj ĉiujn ar-
bojn; 30 kiam ili ekkreskigas foliojn, vi ekvidas, kaj el vi mem scias,
ke la somero jam estas proksima. 31 Tiel same vi, kiam vi vidos, ke
tio okazas, tiam sciu, ke la regno de Dio estas proksima. 32 Vere mi
diras al vi: Ĉi tiu generacio ne forpasos, ĝis ĉio plenumiĝos. 33 La ĉie-
lo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos.

34 Sed gardu vin, por ke viaj koroj ne estu ŝarĝitaj de trosatiĝo kaj
ebrieco kaj zorgoj pri vivrimedoj, kaj por ke tiu tago ne venu al vi
subite; 35 ĉar kiel kaptilo ĝi venos sur ĉiujn, kiuj loĝas sur la supraĵo
de la tero. 36 Sed viglu en ĉiu tempo, preĝante, ke prosperu al vi
saviĝi de ĉio, kio okazos, kaj stari antaŭ la Filo de homo.

37 Kaj dum la tagoj li instruis en la templo, kaj ĉiunokte li eliris,
kaj loĝis sur la monto nomata Olivarba. 38 Kaj la tuta popolo venis
al li frumatene en la templo, por aŭskulti lin.

Ĉapitro 22

1 Jam alproksimiĝis la festo de macoj, kiu estas nomata la Pasko. 2
Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj serĉis, kiamaniere ili povu morti-
gi lin, ĉar ili timis la popolon.

3 Kaj Satano eniris en Judason, nomatan Iskariota, kiu estis el la
nombro de la dek du. 4 Kaj li foriris kaj interparolis kun la ĉefpas-
troj kaj kapitanoj, kiamaniere transdoni lin al ili. 5 Kaj ili ĝojis, kaj
konsentis doni al li monon. 6 Kaj li promesis, kaj serĉis okazon
transdoni lin al ili, for de la homamaso.

7 Kaj venis la tago de macoj, kiam oni devis buĉi la Paskon. 8 Kaj
li sendis Petron kaj Johanon, dirante: Iru kaj pretigu por ni la Pas-
kon, por ke ni ĝin manĝu. 9 Kaj ili diris al li: Kie vi volas, ke ni pre-
tigu? 10 Kaj li diris al ili: Jen kiam vi estos enirintaj en la urbon, vin
renkontos viro, portanta kruĉon da akvo; lin sekvu en la domon, en
kiun li eniros. 11 Kaj vi diros al la domomastro: La Majstro diras: Kie
estas la gastoĉambro, en kiu mi manĝos la Paskon kun miaj dis-
ĉiploj? 12 Kaj li montros al vi grandan supran ĉambron aranĝitan; tie
pretigu. 13 Kaj ili iris kaj trovis tiel, kiel li diris al ili; kaj ili pretigis la
Paskon.

14 Kaj kiam alvenis la horo, li sidiĝis, kaj la apostoloj kun li. 15 Kaj
li diris al ili: Kun deziro mi deziris manĝi ĉi tiun Paskon kun vi, an-
taŭ ol mi suferos; 16 ĉar mi diras al vi: Mi ne manĝos ĝin, antaŭ ol
ĝi plenumiĝos en la regno de Dio. 17 Kaj ricevinte kalikon, kaj don-
inte dankon, li diris: Ĉi tion prenu kaj dividu inter vi; 18 ĉar mi di-
ras al vi: De nun mi ne trinkos el la frukto de la vinberarbo, ĝis ve-
nos la regno de Dio. 19 Kaj li prenis panon, kaj doninte dankon, li ĝin
dispecigis kaj donis al ili, dirante: Ĉi tio estas mia korpo, kiu estas
donita por vi; ĉi tion faru por memorigo pri mi. 20 Sammaniere an-
kaŭ la kalikon post la vespermanĝo, dirante: Ĉi tiu kaliko estas la
nova interligo en mia sango, kiu estas elverŝata por vi. 21 Sed jen la
mano de tiu, kiu min perfidas, estas apud mi sur la tablo. 22 Ĉar la
Filo de homo ja iros, laŭ la antaŭdecido; sed ve al tiu viro, de kiu li
estos perfidata! 23 Kaj ili komencis diskuti inter si: kiu el ili faros tion.

24 Kaj fariĝis ankaŭ inter ili disputo: kiun el ili oni opinias la plej
granda. 25 Kaj li diris al ili: La reĝoj de la nacianoj faras sin sinjoroj
super ili; kaj tiujn, kiuj potencas inter ili, oni nomas Bonfarantoj. 26
Sed vi ne estas tiaj; sed kiu estas la pli granda el vi, tiu fariĝu kiel la
pli juna; kaj tiu, kiu estas ĉefa, kiel la servanto. 27 Ĉar kiu estas la pli
granda, la sidanto ĉe manĝo, aŭ la servanto? ĉu ne la sidanto ĉe

manĝo? sed mi estas meze de vi kiel la servanto. 28 Sed vi estas tiuj,
kiuj restadis apud mi en miaj tentoj; 29 kaj mi difinas por vi regnon,
kiel mia Patro difinis por mi; 30 por ke vi manĝu kaj trinku ĉe mia
tablo en mia regno, kaj sidu sur tronoj, juĝante la dek du tribojn de
Izrael. 31 Simon, Simon, jen Satano postulis vin ĉiujn, por kribri kiel
tritikon; 32 sed mi preĝis por vi, ke via fido ne ŝanceliĝu; kaj vi, kiam
vi konvertiĝos, firmigu viajn fratojn. 33 Kaj li diris al li: Sinjoro, vin
mi estas preta akompani eĉ al malliberejo kaj al morto. 34 Kaj li di-
ris: Mi diras al vi, Petro, koko ne krios hodiaŭ, antaŭ ol vi trifoje
malkonfesos, ke vi min konas.

35 Kaj li diris al ili: Kiam mi vin elsendis sen monujo kaj sako kaj
ŝuoj, ĉu io mankis al vi? 36 Kaj ili diris: Nenio. Kaj li diris al ili: Sed
nun kiu havas monujon, tiu prenu ĝin, kaj ankaŭ sakon; kaj kiu ne
havas, tiu vendu sian mantelon kaj aĉetu glavon. 37 Ĉar mi diras al
vi, ke tio, kio estas skribita, devas plenumiĝi pri mi: Kaj li estis al-
kalkulita al krimuloj; ĉar tio, kio rilatas al mi, havas sian finon. 38 Kaj
ili diris: Sinjoro, jen estas du glavoj; kaj li diris al ili: Sufiĉas.

39 Kaj elirinte, li iris laŭ sia kutimo al la monto Olivarba, kaj la
disĉiploj lin sekvis. 40 Kaj veninte al la loko, li diris al ili: Preĝu, ke
vi ne eniru en tenton. 41 Kaj li iris for de ili proksimume ŝtonĵeton,
kaj li genuis, kaj preĝis, 42 dirante: Patro, se Vi volas, formetu de mi
ĉi tiun kalikon; tamen plenumiĝu ne mia volo, sed Via. 43 Kaj ape-
ris antaŭ li anĝelo el la ĉielo, fortigante lin. 44 Kaj estante en agonio,
li preĝis pli fervore, kaj lia ŝvito fariĝis kiel gutoj da sango, defalan-
taj sur la teron. 45 Kaj leviĝinte post la preĝo, li venis al la disĉiploj
kaj trovis ilin dormantaj de malĝojo, 46 kaj diris al ili: Kial vi dormas?
leviĝu kaj preĝu, ke vi ne eniru en tenton.

47 Dum li ankoraŭ parolis, jen homamaso; kaj tiu, kiu estis no-
mata Judas, unu el la dek du, iris antaŭ ili, kaj alproksimiĝis al Je-
suo, por kisi lin. 48 Sed Jesuo diris al li: Judas, ĉu vi perfidas per kiso

la Filon de homo? 49 Kaj kiam tiuj, kiuj ĉirkaŭis lin, vidis, kio sekvos,
ili diris: Sinjoro, ĉu ni frapu per glavo? 50 Kaj unu el ili frapis la skla-
von de la ĉefpastro, kaj detranĉis lian dekstran orelon. 51 Sed Jesuo
responde diris: Permesu tiom. Kaj li tuŝis lian orelon kaj sanigis lin.
52 Kaj Jesuo diris al la ĉefpastroj kaj kapitanoj de la templo kaj pli-
aĝuloj, kiuj venis kontraŭ lin: Ĉu vi elvenis kun glavoj kaj bastonoj,
kvazaŭ kontraŭ rabiston? 53 Kiam mi estis ĉiutage inter vi en la tem-
plo, vi ne etendis kontraŭ min viajn manojn; sed ĉi tiu estas via
horo, kaj la potenco de mallumo.

54 Kaj ili kaptis lin, kaj forkondukinte, venigis lin en la domon de
la ĉefpastro. Sed Petro sekvis malproksime. 55 Kaj kiam oni ekbru-
ligis fajron meze de la korto kaj sidis kune, Petro sidiĝis meze de ili.
56 Kaj unu servantino, vidante lin sidantan en la fajrolumo, kaj fikse
rigardinte lin, diris: 57 Ĉi tiu ankaŭ estis kun li. Sed li malkonfesis,
dirante: Virino, mi lin ne konas. 58 Kaj post iom da tempo alia vidis
lin, kaj diris: Vi ankaŭ estas el ili. Sed Petro diris: Viro, mi ne estas.
59 Kaj post la daŭro de unu horo proksimume, alia asertis persiste,
dirante: Vere, ĉi tiu ankaŭ estis kun li, ĉar li estas Galileano. 60 Sed
Petro diris: Viro, mi ne scias, kion vi diras. Kaj tuj, dum li ankoraŭ
parolis, la koko kriis. 61 Kaj la Sinjoro sin turnis, kaj alrigardis Pet-
ron. Kaj Petro ekmemoris la vorton de la Sinjoro, ke li diris al li:
Antaŭ ol koko krios hodiaŭ, vi trifoje min malkonfesos. 62 Kaj li eli-
ris, kaj maldolĉe ploris.

63 Kaj tiuj, kiuj gardis Jesuon, lin mokis kaj batis. 64 Kaj ili ĉirkaŭ-
kovris lin, kaj demandis lin, dirante: Profetu, kiu vin frapis? 65 Kaj
per multaj aliaj insultoj ili parolis kontraŭ li.

66 Kaj tuj kiam tagiĝis la pliaĝularo de la popolo kunvenis, kaj
ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj ili forkondukis lin antaŭ sian sinedrion,
kaj diris: 67 Se vi estas la Kristo, diru al ni. Sed li diris al ili: Se mi di-
ros al vi, vi ne kredos; 68 kaj se mi demandos, vi ne respondos. 69

Tamen, de nun la Filo de homo sidos dekstre de la Potenco de Dio.
70 Kaj ili ĉiuj demandis: Ĉu vi do estas la Filo de Dio? Kaj li respon-
dis: Vi diras, ke mi estas. 71 Kaj ili diris: Pro kio ni bezonas pluan
atestadon? ĉar ni mem aŭdis el lia propra buŝo.

Ĉapitro 23

1 Kaj la tuta ĉeestantaro leviĝis, kaj kondukis lin antaŭ Pilaton. 2 Kaj
ili komencis akuzi lin, dirante: Ni trovis ĉi tiun viron erariganta nian
nacion, kaj malpermesanta pagi tributon al Cezaro, kaj diranta, ke li
mem estas Kristo, reĝo. 3 Kaj Pilato demandis lin, dirante: Ĉu vi es-
tas la Reĝo de la Judoj? Kaj li responde al li diris: Vi diras. 4 Kaj Pila-
to diris al la ĉefpastroj kaj homamasoj: Mi trovas nenian kulpon en
ĉi tiu viro. 5 Sed ili insistis, dirante: Li malkvietigas la popolon, instru-
ante tra la tuta Judujo, kaj komencante de Galileo, eĉ ĝis ĉi tie. 6 Sed
kiam Pilato tion aŭdis, li demandis, ĉu la viro estas Galileano. 7 Kaj
kiam li sciiĝis, ke li estas el sub la aŭtoritato de Herodo, li sendis lin
al Herodo, kiu ankaŭ ĉeestis en Jerusalem en tiuj tagoj.

8 Sed Herodo, vidinte Jesuon, treege ĝojis; ĉar de longe li dezi-
ris vidi lin, ĉar li jam aŭdis pri li, kaj li esperis vidi ian signon, fari-
tan de li. 9 Kaj li demandis lin per multaj vortoj, sed li respondis al
li nenion. 10 Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj staris, forte lin akuzan-
te. 11 Kaj Herodo kaj liaj soldatoj malhonoris lin kaj mokis lin, kaj
vestinte lin per brilaj vestoj, li resendis lin al Pilato. 12 Kaj Herodo
kaj Pilato fariĝis amikoj unu kun la alia en tiu sama tago; ĉar antaŭe
ili havis inter si malamon.

13 Kaj Pilato, kunvokinte la ĉefpastrojn kaj la regantojn kaj la
popolon, 14 diris al ili: Vi alkondukis antaŭ min ĉi tiun viron, kiel
erarigantan la popolon; kaj jen ekzameninte lin antaŭ vi, mi trovis
nenian kulpon en ĉi tiu viro rilate tion, pri kio vi lin akuzas; 15 nek

Herodo ankaŭ, ĉar li resendis lin al ni; kaj jen nenio inda je morto
estas farita de li. 16 Tial mi lin skurĝos kaj liberigos. 17 Ĉar li devis li-
berigi unu al ili dum la festo. 18 Sed amase ili kriis, dirante: Forigu
lin, kaj liberigu al ni Barabason; 19 kiu pro ribelado farita en la urbo,
kaj pro mortigo, estis ĵetita en malliberejon. 20 Kaj Pilato, volante
liberigi Jesuon, denove parolis al ili; 21 sed ili laŭte kriis, dirante:
Krucumu, krucumu lin. 22 Kaj la trian fojon li diris al ili: Kial? kian
malbonon faris ĉi tiu? mi trovis en li nenion indan je morto; mi do
lin skurĝos kaj liberigos. 23 Sed ili insistis per grandaj krioj, postu-
lante krucumi lin. Kaj iliaj krioj superfortis. 24 Kaj Pilato donis juĝon,
ke plenumiĝu ilia postulo. 25 Kaj li liberigis tiun, kiu pro ribelado kaj
mortigo estis ĵetita en malliberejon, kaj kiun ili postulis; sed Jesu-
on li transdonis al ilia volo.

26 Kaj kiam ili forkondukis lin, ili kaptis Simonon, Kirenanon, ve-
nantan de la kamparo, kaj metis sur lin la krucon, por porti ĝin post
Jesuo. 27 Kaj sekvis lin granda amaso de la popolo, kaj de virinoj, kiuj
ĝemis kaj lamentis pro li. 28 Sed Jesuo, turninte sin al ili, diris: Filinoj
de Jerusalem, ne ploru pro mi, sed ploru pro vi kaj pro viaj infanoj.
29 Ĉar jen venas tagoj, kiam oni diros: Feliĉaj estas la senfruktaj, kaj
la ventroj ne naskintaj, kaj la mamoj ne nutrintaj. 30 Tiam oni kom-
encos diri al la montoj: Falu sur nin; kaj al la montetoj: Kovru nin. 31
Ĉar se oni tiel agas en la suka ligno, kiel oni agos en la seka?

32 Kaj estis kondukataj kun li ankaŭ aliaj du, krimuloj, por esti
mortigitaj.

33 Kaj kiam ili alvenis al la loko nomata Kranio, tie ili krucumis
lin, kaj la krimulojn, unu dekstre kaj unu maldekstre. 34 Kaj Jesuo
diris: Patro, pardonu ilin; ĉar ili ne scias, kion ili faras. Kaj dividan-
te inter si liajn vestojn, ili ĵetis lotojn. 35 Kaj la popolo staris, rigar-
danta. Kaj la regantoj ankaŭ mokis lin, dirante: Aliajn li savis: li savu
sin mem, se ĉi tiu estas la Kristo de Dio, la elektito. 36 Kaj ŝercis pri

li ankaŭ la soldatoj, venante al li kaj proponante al li vinagron, 37 kaj
dirante: Se vi estas la Reĝo de la Judoj, savu vin. 38 Kaj estis ankaŭ
surskribo super li: ĈI TIU ESTAS LA REĜO DE LA JUDOJ.

39 Kaj unu el la pendigitaj krimuloj insultis lin, dirante: Ĉu vi ne
estas la Kristo? savu vin kaj nin. 40 Sed la alia responde admonis lin,
dirante: Ĉu vi eĉ ne timas Dion? ĉar vi estas en la sama kondamno.
41 Kaj ni ja juste, ĉar ni ricevas rekompencon, meritítan pro niaj fa-
roj; sed ĉi tiu faris nenion malbonan. 42 Kaj li diris: Jesuo, memoru
min, kiam vi venos en vian regnon. 43 Kaj li diris al li: Vere mi diras
al vi: Hodiaŭ vi estos kun mi en Paradizo.

44 Kaj jam estis ĉirkaŭ la sesa horo, kaj fariĝis mallumo sur la tuta
lando ĝis la naŭa, ĉar la sunlumo mankis; 45 kaj la kurteno de la
sanktejo disŝiriĝis en la mezo. 46 Kaj kriinte per laŭta voĉo, Jesuo
diris: Patro, en Viajn manojn mi transdonas mian spiriton; kaj tion
dirinte, li ellasis for la spiriton. 47 Kaj kiam la centestro vidis la okaz-
antaĵon, li gloris Dion, dirante: Ĉi tiu estis ja justulo. 48 Kaj ĉiuj ho-
mamasoj, kiuj kunvenis al ĉi tiu spektaklo, kiam ili vidis la okaz-
intaĵojn, reiris, frapante al si la bruston. 49 Kaj ĉiuj liaj konantoj, kaj
la virinoj, kiuj sekvis lin el Galileo, staris malproksime, vidante tion.

50 Kaj jen viro nomata Jozef, kiu estis konsilanto, viro bona kaj
justa 51 (li ne konsentis al ilia intenco kaj faro), el Arimateo, urbo de
la Judoj, kiu atendis la regnon de Dio, 52 irinte al Pilato, petis la kor-
pon de Jesuo. 53 Kaj li deprenis ĝin kaj envolvis ĝin en tolaĵo, kaj
metis lin en tombo, elhakita el ŝtono, kie neniu antaŭe kuŝis. 54 Kaj
estis la tago de la Preparado, kaj la sabato eklumis. 55 Kaj la virinoj,
kiuj venis kun li el Galileo, sekvis, kaj vidis la tombon, kaj kiama-
niere la korpo estis metita. 56 Kaj ili reiris, kaj preparis aromaĵojn kaj
ŝmiraĵojn.

Kaj sabate ili ripozis laŭ la ordono.

Ĉapitro 24

1 Kaj la unuan tagon de la semajno, ĉe frua tagiĝo, ili venis al la tom-
bo, alportante la aromaĵojn, kiujn ili preparis. 2 Kaj ili trovis la ŝto-
non derulita for de la tombo. 3 Kaj enirinte, ili ne trovis la korpon
de la Sinjoro Jesuo. 4 Kaj dum ili embarasiĝis pri tio, jen apud ili
staris du viroj en brilaj vestoj; 5 kaj dum ili timis kaj kliniĝis vizaĝ-
altere, tiuj demandis ilin: Kial vi serĉas la vivanton inter la mortin-
toj? 6 Li ne estas ĉi tie, sed leviĝis; memoru, kiamaniere li parolis al
vi, kiam li estis ankoraŭ en Galileo, 7 dirante, ke la Filo de homo
devas esti transdonita en la manojn de pekuloj kaj esti krucumita,
kaj la trian tagon releviĝi. 8 Kaj ili rememoris liajn vortojn; 9 kaj re-
veninte de la tombo, ili rakontis ĉion tion al la dek unu kaj al ĉiuj
ceteraj. 10 Kaj ili estis Maria Magdalena, kaj Joana, kaj Maria, la pa-
trino de Jakobo; kaj la ceteraj virinoj kun ili rakontis tion al la apos-
toloj. 11 Kaj tiuj vortoj ŝajnis al ili kiel babilado, kaj ili ne kredis al la
virinoj. 12 Sed Petro leviĝis kaj kuris al la tombo, kaj kliniĝinte, vi-
dis la tolaĵojn solajn, kaj li foriris, mirante en si pri tio, kio okazis.

13 Kaj jen du el ili iris en tiu sama tago al vilaĝo nomata Emaus,
kiu estas malproksime de Jerusalem sesdek stadiojn. 14 Kaj ili inter-
parolis inter si pri ĉio tio, kio okazis. 15 Kaj dum ili interparolis kaj
diskutis inter si, Jesuo mem alproksimiĝis kaj iris kun ili. 16 Sed ili-
aj okuloj estis malhelpataj tiel, ke ili lin ne rekonis. 17 Kaj li diris al
ili: Kiaj vortoj estas tiuj, kiujn vi interŝanĝas, dum vi iras? Kaj ili hal-
tis, kun malgaja mieno. 18 Kaj unu el ili, nomata Kleopas, responde
diris al li: Ĉu nur vi sola loĝas en Jerusalem, kaj ne scias tion, kio tie
okazis en ĉi tiuj tagoj? 19 Kaj li diris al ili: Kion? Kaj ili diris al li: Pri
Jesuo, la Nazaretano, kiu estis profeto potenca age kaj parole an-
taŭ Dio kaj la tuta popolo; 20 kaj kiel la ĉefpastroj kaj niaj regantoj
transdonis lin por kondamno al morto, kaj lin krucumis. 21 Sed ni
esperis, ke li estas tiu, kiu elaĉetos Izraelon. Kaj plie, krom ĉio tio,

hodiaŭ estas jam la tria tago, de kiam tio okazis. 22 Ankaŭ mirigis
nin iuj virinoj el inter ni, kiuj estis frumatene apud la tombo, 23 kaj
ne trovinte lian korpon, revenis, dirante, ke ili ankaŭ vidis vizion de
anĝeloj, kiuj diris, ke li vivas. 24 Kaj iuj el nia kunularo iris al la tom-
bo, kaj trovis tiel, kiel diris la virinoj; sed lin ili ne vidis. 25 Kaj li di-
ris al ili: Ho malsaĝuloj kaj kore malviglaj por kredi ĉion, kion la
profetoj antaŭparolis! 26 Ĉu la Kristo ne devis suferi ĉion tion, kaj
eniri en sian gloron? 27 Kaj komencante de Moseo kaj de ĉiuj pro-
fetoj, li klarigis al ili el ĉiuj Skriboj la dirojn pri li mem. 28 Kaj ili
alproksimiĝis al la vilaĝo, kien ili iris, kaj li ŝajnigis al ili, kvazaŭ li
pluen iros. 29 Kaj ili retenis lin, dirante: Restu ĉe ni, ĉar estas preskaŭ
vespere, kaj la tago jam malkreskas. Kaj li eniris, por resti ĉe ili. 30 Kaj
dum li sidis kun ili ĉe manĝo, li prenis panon, kaj ĝin benis kaj di-
specigis kaj donis al ili. 31 Kaj iliaj okuloj malfermiĝis, kaj ili rekonis
lin, kaj li fariĝis nevidebla por ili. 32 Kaj ili diris unu al alia: Ĉu nia
koro ne brulis en ni, dum li parolis kun ni sur la vojo, dum li klari-
gis al ni la Skribojn? 33 Kaj leviĝinte en tiu sama horo, ili reiris al Je-
rusalem, kaj trovis la dek unu kunvenintaj, kun siaj kunuloj, kaj
dirantaj: 34 La Sinjoro vere leviĝis, kaj aperis al Simon. 35 Kaj ili ra-
kontis tion, kio okazis sur la vojo, kaj kiamaniere li rekoniĝis al ili
en la dispecigo de pano.

36 Kaj dum ili priparolis tion, li mem staris meze de ili, kaj diris
al ili: Paco al vi. 37 Sed terurite kaj timigite, ili supozis, ke ili vidas
spiriton. 38 Kaj li diris al ili: Kial vi maltrankviliĝas? kaj kial disku-
toj leviĝas en viaj koroj? 39 Vidu miajn manojn kaj miajn piedojn, ke
ĝi estas mi mem; palpu min kaj vidu; ĉar spirito ne havas karnon kaj
ostojn, kiel vi vidas min havanta. 40 Kaj tion dirinte, li montris al ili
siajn manojn kaj siajn piedojn. 41 Kaj dum ili ankoraŭ ne kredis pro
ĝojo, kaj miris, li demandis ilin: Ĉu vi havas ian manĝaĵon ĉi tie? 42

Kaj ili donis al li pecon de rostita fiŝo. 43 Kaj li prenis, kaj manĝis
antaŭ ili.

44 Kaj li diris al ili: Jen estas miaj vortoj, kiujn mi parolis al vi,
kiam mi ankoraŭ estis ĉe vi, ke devas plenumiĝi ĉio, kio estas skri-
bita pri mi en la leĝo de Moseo kaj en la profetoj kaj en la psalmoj.
45 Tiam li malfermis ilian menson, por ke ili komprenu la Skribojn;
46 kaj li diris al ili: Tiel estas skribite, ke la Kristo devas suferi, kaj
leviĝi el la mortintoj la trian tagon; 47 kaj ke pento kaj pardonado
de pekoj estu predikataj en lia nomo al ĉiuj nacioj, komencante ĉe
Jerusalem. 48 Vi estas atestantoj pri tio. 49 Kaj jen mi elsendos sur vin
la promeson de mia Patro; sed restu en la urbo, ĝis vi vestiĝos per
potenco de supre.

50 Kaj li elkondukis ilin ĝis apud Betania, kaj, levinte siajn ma-
nojn, li benis ilin. 51 Kaj dum li benis ilin, li foriĝis de ili kaj estis sup-
renportita en la ĉielon. 52 Kaj adorkliniĝinte al li, ili revenis al Jeru-
salem kun granda ĝojo; 53 kaj estis konstante en la templo, gloran-
te Dion.

La evangelio laŭ sankta Johano

Ĉapitro 1

1 En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la
Vorto estis Dio. 2 Tiu estis en la komenco kun Dio. 3 Ĉio estiĝis per
li; kaj aparte de li estiĝis nenio, kio estiĝis. 4 En li estis la vivo, kaj la
vivo estis la lumo de la homoj. 5 Kaj la lumo brilas en la mallumo,
kaj la mallumo ĝin ne venkis. 6 De Dio estis sendita viro, kies nomo
estis Johano. 7 Tiu venis kiel atestanto, por atesti pri la lumo, por ke
ĉiuj per li kredu. 8 Li ne estis la lumo, sed li venis, por atesti pri la
lumo. 9 Tio estis la vera lumo, kiu lumas al ĉiu homo, venanta en la
mondon. 10 Tiu estis en la mondo, kaj la mondo per li estiĝis, kaj la
mondo lin ne konis. 11 Li venis al siaj propraĵoj, kaj liaj propruloj lin
ne akceptis. 12 Sed al ĉiuj, kiuj lin akceptis, li donis la rajton fariĝi
filoj de Dio, al la kredantoj al lia nomo, 13 kiuj naskiĝis nek el sango,
nek el volo de karno, nek el volo de homo, sed el Dio. 14 Kaj la Vorto
fariĝis karno kaj loĝis inter ni, kaj ni vidis lian gloron, gloron kva-
zaŭ de la solenaskita de la Patro, plena de graco kaj vero. 15 Johano
atestis pri li, kaj kriis, dirante: Ĉi tiu estas li, pri kiu mi diris: Kiu
venas post mi, tiu estas metita super mi, ĉar li ekzistis pli frue ol mi.
16 Ĉar el lia pleneco ni ĉiuj ricevis, kaj gracon post graco. 17 Ĉar la
leĝo estis donita per Moseo; la graco kaj la vero estiĝis per Jesuo
Kristo. 18 Neniu iam vidis Dion; la solenaskita Filo, kiu estas en la
sino de la Patro, Lin deklaris.

19 Kaj jen estas la atesto de Johano, kiam la Judoj sendis al li pas-
trojn kaj Levidojn el Jerusalem, por demandi lin: Kiu vi estas? 20 Kaj

li konfesis kaj ne kaŝis; kaj li konfesis: Mi ne estas la Kristo. 21 Kaj ili
demandis lin: Kio do? Ĉu vi estas Elija? Kaj li diris: Mi ne estas. Ĉu
vi estas la profeto? Kaj li respondis: Ne. 22 Ili do diris al li: Kiu vi es-
tas? por ke ni donu respondon al niaj sendintoj. Kion vi diras pri vi
mem? 23 Li diris: Mi estas voĉo de krianto en la dezerto: Rektigu la
vojon de la Eternulo, kiel diris la profeto Jesaja. 24 Kaj tiuj estis sen-
ditaj de la Fariseoj. 25 Kaj ili demandis lin, kaj diris al li: Kial do vi
baptas, se vi ne estas la Kristo, nek Elija, nek la profeto? 26 Johano
respondis al ili, dirante: Mi baptas per akvo; meze de vi staras tiu,
kiun vi ne konas, 27 kiu venas post mi; la rimenon de lia ŝuo mi ne
estas inda malligi. 28 Tio okazis en Betania transe de Jordan, kie Jo-
hano baptadis.

29 La sekvantan tagon li vidis Jesuon venanta al li, kaj diris: Jen
la Ŝafido de Dio, kiu forportas la pekon de la mondo! 30 Li estas tiu,
pri kiu mi diris: Post mi venas viro, kiu estas metita super mi, ĉar
li ekzistis pli frue ol mi. 31 Kaj mi lin ne konis; sed por ke li estu mon-
trita al Izrael, tial mi venis, baptante per akvo. 32 Kaj Johano ates-
tis, dirante: Mi vidis la Spiriton malsupreniranta de la ĉielo kiel ko-
lombo, kaj ĝi restis sur li. 33 Kaj mi lin ne konis; sed kiu sendis min
por bapti per akvo, Tiu diris al mi: Sur kiun vi vidos la Spiriton mal-
supreniranta kaj restanta sur li, tiu estas la baptanto per la Sankta
Spirito. 34 Kaj mi vidis, kaj atestis, ke ĉi tiu estas la Filo de Dio.

35 Denove la sekvantan tagon staris Johano, kaj du el liaj dis-
ĉiploj; 36 kaj rigardante Jesuon promenantan, li diris: Jen la Ŝafido
de Dio! 37 Kaj la du disĉiploj aŭdis lin paroli, kaj sekvis Jesuon. 38 Kaj
Jesuo sin turnis, kaj vidis ilin sekvantajn, kaj diris al ili: Kion vi ser-
ĉas? Kaj ili diris al li: Rabeno (tio estas, Majstro), kie vi loĝas? 39 Li
diris al ili: Venu, kaj vi vidos. Ili do venis, kaj vidis, kie li loĝas, kaj
ili restis ĉe li tiun tagon; estis ĉirkaŭ la deka horo. 40 Unu el la du,
kiuj aŭdis Johanon kaj lin sekvis, estis Andreo, la frato de Simon

Petro. 41 Tiu unue trovis sian propran fraton Simon, kaj diris al li: Ni
trovis la Mesion (tio estas, Kriston). 42 Li kondukis lin al Jesuo. Jesuo
lin rigardis, kaj diris: Vi estas Simon, filo de Jona; vi estos nomata
Kefas (tio estas, Petro).
43 La sekvantan tagon li volis foriri en Galileon, kaj trovis Filipon;
kaj Jesuo diris al li: Sekvu min. 44 Filipo estis el Betsaida, la urbo de
Andreo kaj Petro. 45 Filipo trovis Natanaelon, kaj diris al li: Ni tro-
vis tiun, pri kiu skribis Moseo en la leĝo, kaj la profetoj, Jesuon el
Nazaret, filon de Jozef. 46 Kaj Natanael diris al li: Ĉu io bona povas
esti el Nazaret? Filipo diris al li: Venu kaj vidu. 47 Jesuo vidis Natana-
elon venanta al li, kaj diris pri li: Jen vera Izraelido, en kiu ne estas
ruzeco! 48 Natanael diris al li: Per kio vi min konas? Jesuo respondis
kaj diris al li: Antaŭ ol Filipo vin vokis, kiam vi estis sub la figarbo,
mi vin vidis. 49 Natanael respondis kaj diris al li: Rabeno, vi estas la
Filo de Dio; vi estas Reĝo de Izrael! 50 Jesuo respondis kaj diris al li:
Ĉu vi kredas pro tio, ke mi diris al vi: Mi vin vidis sub la figarbo? vi
vidos pli grandajn aferojn ol ĉi tio. 51 Kaj li diris al li: Vere, vere, mi
diras al vi, vi vidos la ĉielon malfermita kaj la anĝelojn de Dio su-
prenirantaj kaj malsuprenirantaj sur la Filon de homo.

Ĉapitro 2

1 La trian tagon okazis edziĝo en Kana Galilea, kaj la patrino de Je-
suo ĉeestis tie; 2 ankaŭ Jesuo kaj liaj disĉiploj estis invititaj al la edzi-
ĝo. 3 Kaj kiam mankis vino, la patrino de Jesuo diris al li: Ili ne ha-
vas vinon. 4 Kaj Jesuo diris al ŝi: Kio estas inter mi kaj vi, virino? mia
horo ankoraŭ ne venis. 5 Lia patrino diris al la servantoj: Kion ajn
li diros al vi, tion faru. 6 Kaj estis tie ses akvokuvoj ŝtonaj, metitaj laŭ
la purigo de la Judoj, enhavantaj po du ĝis tri metretoj. 7 Jesuo di-
ris al ili: Plenigu la akvokuvojn per akvo. Kaj oni plenigis ilin ĝis la

rando. 8 Kaj li diris al ili: Ĉerpu nun, kaj alportu al la festenestro. Kaj
oni alportis. 9 Kiam la festenestro gustumis la akvon, nun fariĝintan
vino, kaj ne sciis, de kie ĝi estas (sciis tamen la servantoj, kiuj ĉer-
pis la akvon), la festenestro alvokis la fianĉon, 10 kaj diris al li: Ĉiu
homo prezentas unue la bonan vinon, kaj kiam oni jam drinkis,
tiam la malpli bonan; sed vi rezervis la bonan vinon ĝis nun. 11 Ĉi
tiun komencon de signoj Jesuo faris en Kana Galilea, kaj elmontris
sian gloron, kaj liaj disĉiploj kredis al li.

12 Post tio li malsupreniris al Kapernaum, kaj kun li lia patrino kaj
liaj fratoj kaj liaj disĉiploj; kaj tie ili restis ne multajn tagojn.

13 Kaj la Pasko de la Judoj alproksimiĝis, kaj Jesuo supreniris al
Jerusalem. 14 Kaj li trovis en la templo vendistojn de bovoj kaj ŝafoj
kaj kolomboj, kaj la monŝanĝistojn sidantajn; 15 kaj farinte skurĝon
el ŝnuretoj, li elpelis ĉiujn el la templo, ŝafojn kaj bovojn; kaj elŝu-
tis la monerojn de la monŝanĝistoj kaj renversis la tablojn; 16 kaj al
la vendistoj de la kolomboj li diris: Forportu tion de ĉi tie; ne faru
la domon de mia Patro domon de komerco. 17 La disĉiploj rememo-
ris, ke estis skribite: Fervoro pri Via domo min konsumis. 18 La Ju-
doj do respondis kaj diris al li: Kian signon vi montras al ni, ĉar vi
faras tion? 19 Respondis Jesuo kaj diris al ili: Detruu ĉi tiun sankte-
jon, kaj mi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj. 20 La Judoj diris: Kvar-
dek ses jarojn ĉi tiu sanktejo estis konstruata; ĉu vi levos ĝin en la
daŭro de tri tagoj? 21 Sed li parolis pri la sanktejo de sia korpo. 22
Kiam do li leviĝis el la mortintoj, la disĉiploj rememoris, ke li diris
tion; kaj ili kredis la Skribon, kaj la vorton, kiun Jesuo diris.

23 Kaj kiam li estis en Jerusalem ĉe la Pasko, dum la festo, mul-
taj fidis al lia nomo, vidante la signojn, kiujn li faris. 24 Sed Jesuo ne
konfidis sin al ili, ĉar li konis ĉiujn, 25 kaj ne bezonis, ke iu atestu pri
la homo, ĉar li mem sciis, kio estas en la homo.

Ĉapitro 3

1 Estis viro el la Fariseoj, nomata Nikodemo, ĉefo inter la Judoj; 2 tiu
venis al li nokte, kaj diris al li: Rabeno, ni scias, ke vi estas instru-
isto, veninta de Dio; ĉar neniu povas fari tiujn signojn, kiujn vi fa-
ras, se Dio ne estas kun li. 3 Jesuo respondis kaj diris al li: Vere, vere,
mi diras al vi: Se homo ne estas denove naskita, li ne povas vidi la
regnon de Dio. 4 Nikodemo diris al li: Kiel povas homo naskiĝi, ki-
am li estas maljuna? ĉu li povas eniri denove en la ventron de sia
patrino kaj naskiĝi? 5 Jesuo respondis: Vere, vere, mi diras al vi: Se
homo ne estas naskita el akvo kaj la Spirito, li ne povas eniri en la
regnon de Dio. 6 Tio, kio naskiĝas el la karno, estas karno; kaj tio,
kio naskiĝas de la Spirito, estas spirito. 7 Ne miru, ke mi diris al vi:
Vi devas esti denove naskitaj. 8 La vento blovas, kie ĝi volas, kaj ĝian
voĉon vi aŭdas, sed vi ne scias, de kie ĝi venas kaj kien ĝi iras; tia
estas ĉiu, kiu estas naskita de la Spirito. 9 Nikodemo respondis kaj
diris al li: Kiel povas tio fariĝi? 10 Jesuo respondis kaj diris al li: Vi
estas la instruisto de Izrael, kaj ĉu vi ne scias tion? 11 Vere, vere, mi
diras al vi: Kion ni scias, tion ni parolas, kaj kion ni vidis, tion ni
atestas; kaj vi homoj ne akceptas nian ateston. 12 Se mi aferojn sur-
terajn diris al vi, kaj vi ne kredas, kiel vi kredos, se mi diros enĉie-
lajn? 13 Kaj neniu supreniris en la ĉielon, krom tiu, kiu malsupren-
iris de la ĉielo, la Filo de homo, kiu estas en la ĉielo. 14 Kaj kiel Mo-
seo levis la serpenton en la dezerto, tiel devas la Filo de homo esti
levita; 15 por ke ĉiu, fidanta al li, havu eternan vivon.

16 Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke Li donis Sian solenaskitan Fi-
lon, por ke ĉiu, kiu fidas al li, ne pereu, sed havu eternan vivon. 17
Ĉar Dio sendis Sian Filon en la mondon, ne por juĝi la mondon, sed
por ke la mondo per li estu savita. 18 Kiu fidas al li, tiu ne estas juĝ-
ata; sed la nekredanto jam estas juĝita, ĉar li ne fidas al la nomo de
la solenaskita Filo de Dio. 19 Kaj jen estas la juĝo: ke la lumo venis

en la mondon, kaj la homoj amis la mallumon pli ol la lumon, ĉar
iliaj faroj estis malbonaj. 20 Ĉar ĉiu, kiu faradas malbonon, malamas
la lumon, kaj ne venas al la lumo, por ke liaj faroj ne estu malapro-
bitaj. 21 Sed tiu, kiu faras la veron, venas al la lumo, por ke liaj fa-
roj estu montrataj, ke ili estas faritaj en Dio.

22 Post tio venis Jesuo kun siaj disĉiploj en la landon Judujo, kaj
restis tie kun ili kaj baptadis. 23 Johano ankaŭ baptadis en Enon,
proksime de Salim, ĉar estis tie multe da akvoj; kaj oni alvenis kaj
estis baptitaj. 24 Ĉar Johano ankoraŭ ne estis ĵetita en malliberejon.
25 Fariĝis do diskutado inter la disĉiploj de Johano kaj iu Judo pri la
puriĝo. 26 Kaj ili venis al Johano, kaj diris al li: Rabeno, tiu, kiu es-
tis kun vi transe de Jordan, kaj pri kiu vi atestis, jen tiu sama bap-
tas, kaj ĉiuj venas al li. 27 Johano respondis kaj diris: Homo ne po-
vas ion ricevi, se ĝi ne estas donita al li el la ĉielo. 28 Vi mem ates-
tas pri mi, ke mi diris: Mi ne estas la Kristo, sed mi estas sendita
antaŭ li. 29 Kiu havas la fianĉinon, tiu estas la fianĉo; sed la amiko
de la fianĉo, kiu staras kaj lin aŭdas, tre ĝojas pro la voĉo de la fi-
anĉo; ĉi tiu mia ĝojo do plenumiĝis. 30 Li devas altiĝi, sed mi devas
malaltiĝi.

31 Kiu de supre venas, tiu estas super ĉiuj; kiu estas el la tero, tiu
el la tero estas, kaj el la tero parolas; kiu venas de la ĉielo, tiu estas
super ĉiuj. 32 Kion li vidis kaj aŭdis, tion li atestas; kaj neniu akceptas
lian ateston. 33 Kiu akceptis lian ateston, tiu jam sigelis, ke Dio es-
tas vera. 34 Ĉar tiu, kiun Dio sendis, parolas la vortojn de Dio; ĉar ne
laŭmezure Li donas la Spiriton. 35 La Patro amas la Filon, kaj donis
ĉion en lian manon. 36 Kiu fidas al la Filo, tiu havas eternan vivon;
sed kiu ne obeas al la Filo, tiu ne vidos vivon, sed la kolero de Dio
sur li restas.

Ĉapitro 4

1 Kiam do la Sinjoro sciis, ke la Fariseoj aŭdis, ke Jesuo faras kaj
baptas pli multe da disĉiploj, ol Johano 2 (kvankam baptadis ne Je-
suo mem, sed liaj disĉiploj), 3 li foriris el Judujo kaj reiris al Galileo.
4 Kaj li devis trairi tra Samario. 5 Li alvenis do al unu urbo Samaria,
nomata SiĤar, apud la terpeco, kiun Jakob donis al sia filo Jozef; 6
kaj la fonto de Jakob estis tie. Jesuo do, lacigita de sia vojirado, sidi-
ĝis tiamaniere apud la fonto. Estis ĉirkaŭ la sesa horo. 7 Venis viri-
no Samaria, por ĉerpi akvon; Jesuo diris al ŝi: Donu al mi trinki. 8
Ĉar liaj disĉiploj jam foriris en la urbon, por aĉeti nutraĵojn. 9 La
Samarianino do diris al li: Kiel vi, estante Judo, petas trinki de mi,
kiu estas Samarianino? (Ĉar la Judoj ne interrilatas kun la Samari-
anoj.) 10 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Se vi scius la donacon de Dio,
kaj kiu estas tiu, kiu diras al vi: Donu al mi trinki, vi petus lin, kaj
li donus al vi vivan akvon. 11 La virino diris al li: Sinjoro, vi nenian
ĉerpilon havas, kaj la puto estas profunda; de kie do vi havas tiun
vivan akvon? 12 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Jakob, kiu donis
al ni la puton, kaj trinkis mem el ĝi, kiel ankaŭ liaj filoj kaj liaj bru-
toj? 13 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Ĉiu, kiu trinkas el ĉi tiu akvo,
denove soifos; 14 sed kiu trinkos el la akvo, kiun mi donos al li, tiu
neniam soifos; sed la akvo, kiun mi donos al li, fariĝos en li fonto
de akvo, ŝprucanta supren por eterna vivo. 15 La virino diris al li:
Sinjoro, donu al mi ĉi tiun akvon, por ke mi ne plu soifu, kaj ne
devu traveni ĉi tien, por ĉerpi. 16 Jesuo diris al ŝi: Foriru, voku vian
edzon, kaj revenu ĉi tien. 17 La virino respondis kaj diris al li: Mi ne
havas edzon. Jesuo diris al ŝi: Vi prave diris: Mi ne havas edzon; 18
ĉar vi havis kvin edzojn; kaj tiu, kiun vi nun havas, ne estas via ed-
zo; ĉi tion vi diris vere. 19 La virino diris al li: Sinjoro, mi ekvidas, ke
vi estas profeto. 20 Niaj patroj adoradis sur ĉi tiu monto; kaj vi di-
ras, ke en Jerusalem estas la loko, kie oni devas adori. 21 Jesuo diris

al ŝi: Kredu al mi, virino; venas la horo, kiam nek sur ĉi tiu monto,
nek en Jerusalem, vi adoros la Patron. 22 Vi adoras tion, kion vi ne
konas; ni adoras tion, kion ni konas; ĉar el la Judoj estas la savo. 23
Sed venas la horo, kaj jam estas, kiam la veraj adorantoj adoros la
Patron laŭ spirito kaj vero; ĉar la Patro serĉas tiajn por esti Liaj ado-
rantoj. 24 Dio estas Spirito: kaj Liaj adorantoj devas adori Lin laŭ
spirito kaj vero. 25 La virino diris al li: Mi scias, ke venas la Mesio
(kiu estas nomata Kristo); kiam tiu alestos, li anoncos al ni ĉion. 26
Jesuo diris al ŝi: Tiu estas mi, kiu parolas kun vi.

27 Kaj ĉe tio venis liaj disĉiploj, kaj ili miris, ke li parolas kun vi-
rino; tamen neniu diris: Kion vi volas? aŭ: Kial vi parolas kun ŝi? 28
La virino do lasis sian akvokruĉon, kaj foriris en la urbon, kaj diris
al la homoj: 29 Venu, vidu homon, kiu rakontis al mi ĉion, kion mi
faris; ĉu eble ĉi tiu estas la Kristo? 30 Ili eliris el la urbo, kaj venis al
li. 31 Dume la disĉiploj petis lin, dirante: Rabeno, manĝu. 32 Sed li
diris al ili: Por manĝi mi havas nutraĵon, pri kiu vi ne scias. 33 La
disĉiploj do diris inter si: Ĉu iu alportis al li ion por manĝi? 34 Jesuo
diris al ili: Mia nutraĵo estas plenumi la volon de Tiu, kiu min sen-
dis, kaj fini Lian laboron. 35 Ĉu vi ne diras: Estas ankoraŭ kvar mo-
natoj, kaj venas la rikolto? jen mi diras al vi: Levu viajn okulojn kaj
rigardu la kampojn, ke ili jam estas blankaj por la rikolkto. 36 La ri-
koltanto ricevas salajron, kaj kolektas frukton por eterna vivo, por
ke ĝoju kune la semanto kaj la rikoltanto. 37 Ĉar en ĉi tio estas vera
la proverbo: Unu semas, alia rikoltas. 38 Mi vin sendis, por rikolti
tion, kion vi ne prilaboris; aliaj laboris, kaj vi eniris en ilian laboron.

39 Kaj el tiu urbo multaj el la Samarianoj kredis al li pro la diro
de la virino, kiu atestis: Li rakontis al mi ĉion, kion mi faris. 40 Kiam
do la Samarianoj venis al li, ili petis, ke li restu ĉe ili; kaj li restis tie
du tagojn. 41 Kaj multe pli multaj kredis pro lia vorto, 42 kaj diris al

la virino: Jam ne pro via diro ni kredas, ĉar ni mem aŭdis lin; kaj ni
scias, ke ĉi tiu estas vere la Savanto de la mondo.
43 Kaj post la du tagoj li foriris de tie en Galileon. 44 Ĉar Jesuo
mem atestis, ke profeto ne havas honoron en sia propra lando. 45
Kiam do li venis en Galileon, la Galileanoj akceptis lin, ĉar ili jam
vidis ĉion, kion li faris en Jerusalem dum la festo; ĉar ili ankaŭ iris
al la festo.
46 Li revenis en Kanan Galilean, kie li faris la akvon vino. Kaj es-
tis unu kortegano, kies filo estis malsana en Kapernaum. 47 Kiam li
aŭdis, ke Jesuo alvenis el Judujo en Galileon, li iris al li, kaj petis lin
malsupreniri kaj resanigi lian filon; ĉar li preskaŭ mortis. 48 Jesuo do
diris al li: Se vi ne vidas signojn kaj mirindaĵojn, vi tute ne kredos.
49 La kortegano diris al li: Sinjoro, malsupreniru, antaŭ ol mia file-
to mortos. 50 Jesuo diris al li: Foriru, via filo vivas. La viro kredis la
vorton, kiun Jesuo parolis al li, kaj li foriris. 51 Dum li ankoraŭ mal-
supreniris, liaj sklavoj lin renkontis, dirante: Via filo vivas. 52 Li de-
mandis al ili pri la horo, kiam li ekresaniĝis. Ili respondis al li: Hie-
raŭ je la sepa horo la febro lin forlasis. 53 Tial la patro sciis, ke tio
estis en tiu sama horo, en kiu Jesuo diris al li: Via filo vivas; kaj kre-
dis li mem kaj lia tuta domo. 54 Ĉi tiun jam la duan signon faris Je-
suo, veninte el Judujo en Galileon.

Ĉapitro 5

1 Post tio estis festo de la Judoj, kaj Jesuo supreniris al Jerusalem.
2 En Jerusalem apud la Pordego de Ŝafoj estas lageto, nomata en
la Hebrea lingvo Betesda, havanta kvin portikojn. 3 En tiuj kuŝis
amaso da malsanuloj, blinduloj, lamuloj, velkintoj, kiuj atendis la
ekmovon de la akvo; 4 ĉar anĝelo de la Eternulo malsupreniris iafoje
en la lageton kaj movis la akvon; kiu ajn do unua post la movado

de la akvo enpaŝis, tiu resaniĝis, tute egale, de kia malsano li sufe-
ris. 5 Kaj tie estis unu viro, kiu estis tridek ok jarojn en sia malfor-
teco. 6 Kiam Jesuo vidis lin kuŝantan, kaj sciis, ke li jam de longe
malsanas, li diris al li: Ĉu vi volas fariĝi sana? 7 La malsanulo respon-
dis: Sinjoro, mi ne havas iun por enĵeti min en la lageton, kiam la
akvo moviĝis; sed dum mi venas, alia paŝas malsupren antaŭ mi. 8
Jesuo diris al li: Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru. 9 Kaj la viro tuj
fariĝis sana, kaj prenis sian liton, kaj iris.

Kaj estis la sabato en tiu tago. 10 La Judoj do diris al la resanigi-
to: Estas la sabato, kaj al vi ne konvenas porti vian liton. 11 Li re-
spondis: Tiu, kiu min sanigis, diris al mi: Prenu vian liton, kaj iru.
12 Ili demandis lin: Kiu estas tiu homo, kiu diris al vi: Prenu kaj iru?
13 Sed la resanigito ne sciis, kiu tiu estas; ĉar Jesuo jam formoviĝis
pro la tiea homamaso. 14 Poste Jesuo trovis lin en la templo, kaj di-
ris al li: Jen vi fariĝis sana; ne plu peku, por ke io pli malbona ne
okazu al vi. 15 La viro foriris, kaj diris al la Judoj, ke Jesuo estas tiu,
kiu lin sanigis. 16 Kaj la Judoj persekutis Jesuon pro tio, ke li tion faris
en sabato. 17 Sed Jesuo respondis al ili: Mia Patro ĝis nun laboras,
kaj mi laboras. 18 Pro tio do la Judoj des pli celis mortigi lin, pro tio,
ke li ne nur malobservis la sabaton, sed ankaŭ diris, ke Dio estas lia
propra Patro, kaj pretendis esti egala al Dio.

19 Jesuo do respondis kaj diris al ili:

Vere, vere, mi diras al vi: La Filo ne povas per si mem fari ion,
krom tio, kion li vidas la Patron faranta; ĉar kion ajn Li faras, tion
la Filo tiel same ankaŭ faras. 20 Ĉar la Patro amas la Filon, kaj mont-
ras al li ĉion, kion Li mem faras; kaj Li montros al li farojn pli gran-
dajn ol ĉi tio, por ke vi miru. 21 Ĉar kiel la Patro levas la mortintojn
kaj ilin vivigas, tiel ankaŭ la Filo vivigas tiujn, kiujn li volas. 22 Ĉar
la Patro juĝas neniun, sed Li donis ĉian juĝon al la Filo, 23 por ke ĉiuj
honoru la Filon tiel same, kiel ili honoras la Patron. Kiu ne honoras

la Filon, tiu ne honoras la Patron, kiu lin sendis. 24 Vere, vere, mi di-
ras al vi: Kiu aŭskultas mian vorton, kaj kredas al Tiu, kiu min sen-
dis, tiu havas eternan vivon kaj ne venas en juĝon, sed jam pasis de
morto en vivon. 25 Vere, vere, mi diras al vi: Venas horo kaj jam es-
tas, kiam la mortintoj aŭdos la voĉon de la Filo de Dio; kaj la aŭd-
intoj vivos. 26 Ĉar kiel la Patro havas en Si mem vivon, tiel Li donis
al la Filo ankaŭ, ke ĉi tiu havu en si mem vivon; 27 kaj Li donis al li
la rajton fari juĝon, ĉar li estas la Filo de homo. 28 Ne miru pro tio;
ĉar venas horo, en kiu ĉiuj, kiuj estas en la tomboj, aŭdos lian vo-
ĉon, 29 kaj eliros; la farintoj de bono, al releviĝo por vivo; sed la fa-
rintoj de malbono, al releviĝo por juĝo.

30 Mi ne povas per mi mem fari ion; kiel mi aŭdas, tiel mi juĝas;
kaj mia juĝo estas justa, ĉar mi celas ne mian propran volon, sed la
volon de Tiu, kiu min sendis. 31 Se mi atestus pri mi mem, mia ate-
sto ne estus vera. 32 Estas alia, kiu atestas pri mi; kaj mi scias, ke vera
estas la atesto, kiun li atestas pri mi. 33 Vi sendis al Johano, kaj li
atestis pri la vero. 34 Sed la atesto, kiun mi ricevas, ne estas el homo,
tamen mi tion diras, por ke vi estu savitaj. 35 Li estis la lampo, kiu
brulas kaj lumas; kaj vi volis ĝoji kelkan tempon en lia lumo. 36 Sed
la atesto, kiun mi havas, estas pli granda ol la atesto de Johano; ĉar
la laboroj, kiujn la Patro donis al mi por fini, tiuj samaj laboroj, ki-
ujn mi faras, atestas pri mi, ke la Patro min sendis. 37 Kaj la Patro,
kiu min sendis, atestis pri mi. Vi nek aŭdis iam Lian voĉon, nek vi-
dis Lian formon. 38 Kaj vi ne havas Lian vorton restantan en vi, ĉar
vi ne kredas al tiu, kiun Li sendis. 39 Vi esploras la Skribojn, ĉar vi
opinias, ke en ili vi havas eternan vivon; kaj ili estas tio, kio atestas
pri mi; 40 kaj vi ne volas veni al mi, por havi vivon. 41 De homoj mi
ne prenas gloron. 42 Sed mi vin scias, ke vi ne havas en vi la amon
al Dio. 43 Mi venis en la nomo de mia Patro, kaj vi min ne akceptas;
se alia venos en sia propra nomo, vi lin akceptos. 44 Kiel povas kredi

vi, kiuj prenas gloron unu de alia, kaj la gloron, kiu venas de la sola
Dio, vi ne serĉas? 45 Ne pensu, ke mi akuzos vin antaŭ la Patro; ek-
zistas unu, kiu akuzas vin, Moseo, al kiu vi esperas. 46 Ĉar se vi kre-
dus al Moseo, vi ankaŭ kredus al mi, ĉar li skribis pri mi. 47 Sed se
vi ne kredas liajn skribojn, kiel vi kredos miajn vortojn?

Ĉapitro 6

1 Poste Jesuo foriris trans la maron de Galileo, tio estas de Tiberi-
as. 2 Kaj granda homamaso lin sekvis, ĉar ili vidis la signojn, kiujn
li faris por la malsanuloj. 3 Kaj Jesuo supreniris sur la monton, kaj
tie li sidis kun siaj disĉiploj. 4 Kaj la Pasko, la festo de la Judoj, estis
proksima. 5 Jesuo do, levinte siajn okulojn, kaj ekvidinte, ke gran-
da homamaso venas al li, diris al Filipo: De kie ni aĉetu panojn, por
ke ĉi tiuj manĝu? 6 Tion li diris, por provi lin; ĉar li mem sciis, kion
li faros. 7 Filipo respondis al li: Panoj por ducent denaroj ne sufiĉus
por ili, por ke ĉiu iometon ricevu. 8 Unu el liaj disĉiploj, Andreo, fra-
to de Simon Petro, diris al li: 9 Ĉi tie estas knabo, kiu havas kvin
hordeajn panojn kaj du malgrandajn fiŝojn; sed kio estas tio por
tiom da homoj? 10 Jesuo diris: Sidigu la homojn. Kaj estis tie multe
da herbo. La viroj do sidiĝis, nombre ĉirkaŭ kvin mil. 11 Kaj Jesuo
prenis la panojn, kaj doninte dankon, disdonis al la sidiĝintoj; kaj
tiel same el la fiŝoj tiom, kiom oni deziris. 12 Kaj kiam ili satiĝis, li
diris al siaj disĉiploj: Kolektu la postrestantajn fragmentojn, por ke
nenio perdiĝu. 13 Ili do kolektis ilin, kaj plenigis dek du korbojn per
la fragmentoj de la kvin hordeaj panoj, kiuj postrestis al la manĝ-
intoj. 14 Kiam do la homoj vidis la signon, kiun Jesuo faris, ili diris:
Ĉi tiu estas vere la profeto, kiu devis veni en la mondon.

15 Tial Jesuo, eksciante, ke oni celas veni kaj kapti lin, por fari lin
reĝo, denove fortiris sin sola al la monto.

16 Kaj kiam vesperiĝis, liaj disĉiploj malsupreniris al la maro; 17
kaj enŝipiĝinte, ili veturis trans la maron al Kapernaum. Kaj jam
estis mallume, kaj Jesuo ankoraŭ ne venis al ili. 18 Kaj la maro mal-
sereniĝis de forta vento, kiu blovis. 19 Kiam do ili remis proksimu-
me dudek kvin ĝis tridek stadiojn, ili ekvidis Jesuon iranta sur la
akvo, kaj proksimiĝanta al la ŝipo; kaj ili timis. 20 Sed li diris al ili: Ĝi
estas mi; ne timu. 21 Tiam ili volonte ricevis lin en la ŝipon, kaj tuj
la ŝipo albordiĝis tien, kien ili veturis.

22 La sekvantan tagon, kiam la homamaso, kiu restis trans la ma-
ro, vidis, ke nenia ŝipeto estas tie krom unu, kaj ke Jesuo ne eniris
kun la disĉiploj en la ŝipon, sed la disĉiploj solaj veturis 23 (venis
tamen ŝipetoj el Tiberias proksime al la loko, kie oni manĝis la pa-
non, post kiam la Sinjoro donis dankon)— 24 kiam do la homama-
so vidis, ke Jesuo ne estas tie, nek liaj disĉiploj, ili ankaŭ eniris la
ŝipetojn kaj veturis al Kapernaum, serĉante Jesuon. 25 Kaj trovinte
lin trans la maro, ili diris al li: Rabeno, kiam vi venis ĉi tien? 26 Je-
suo respondis al ili kaj diris: Vere, vere, mi diras al vi: Vi min ser-
ĉas, ne ĉar vi vidis signojn, sed ĉar vi manĝis el la panoj kaj satiĝis.
27 Laboru ne por la pereema nutraĵo, sed por la nutraĵo, kiu restas
ĝis eterna vivo, kiun la Filo de homo donos al vi; ĉar lin Dio, la Pa-
tro, sigelis. 28 Ili do diris al li: Kiel ni agu, por ke ni faru la farojn de
Dio? 29 Jesuo respondis kaj diris al ili: Jen la faro de Dio: kredi al tiu,
kiun Li sendis. 30 Ili do diris al li: Kian signon vi montras, por ke ni
vidu kaj kredu al vi? kion vi faras? 31 Niaj patroj manĝis la manaon
en la dezerto, kiel estas skribite: Li donis al ili ĉielan panon por
manĝi. 32 Jesuo do diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ne Moseo
donis al vi tiun ĉielan panon; sed mia Patro donas al vi la veran ĉie-
lan panon. 33 Ĉar la pano de Dio estas tiu, kiu malsupreniras de la
ĉielo kaj donas vivon al la mondo. 34 Ili do diris al li: Sinjoro, ĉiam
donu al ni tiun panon. 35 Jesuo diris al ili: Mi estas la pano de vivo;

kiu venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj kiu kredas al mi, tiu ne-
niam soifos. 36 Sed mi diris al vi, ke vi min vidis, kaj tamen vi ne
kredas. 37 Ĉio, kion la Patro donas al mi, venos al mi; kaj tiun, kiu
venas al mi, mi ja ne elĵetos. 38 Ĉar mi malsupreniris de la ĉielo, por
plenumi ne mian volon, sed la volon de Tiu, kiu min sendis. 39 Kaj
estas la volo de Tiu, kiu min sendis, ke el ĉio, kion Li donis al mi,
mi ne perdu ion, sed relevu ĝin en la lasta tago. 40 Ĉar estas la volo
de mia Patro, ke ĉiu, kiu vidas la Filon kaj kredas al li, havu eternan
vivon; kaj mi levos tiun en la lasta tago.

41 La Judoj do murmuris pri li, ĉar li diris: Mi estas la pano, kiu
malsupreniris de la ĉielo. 42 Kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne estas Jesuo, filo
de Jozef, kies patron kaj patrinon ni konas? kiel do li diras: Mi mal-
supreniris de la ĉielo? 43 Jesuo respondis kaj diris al ili: Ne murmuru
inter vi. 44 Neniu povas veni al mi, se la Patro, kiu min sendis, ne ti-
ros lin; kaj mi levos tiun en la lasta tago. 45 Estas skribite en la pro-
fetoj: Kaj ĉiuj estos instruitaj de Dio. Ĉiu do, kiu aŭdis de la Patro kaj
lernis, venas al mi. 46 Neniu vidis la Patron, krom tiu, kiu estas de
Dio; li vidis la Patron. 47 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kredas, tiu
havas vivon eternan. 48 Mi estas la pano de vivo. 49 Viaj patroj man-
ĝis la manaon en la dezerto, kaj mortis. 50 Jen la pano, kiu malsup-
reniris de la ĉielo, por ke oni manĝu el ĝi kaj ne mortu. 51 Mi estas
la viva pano, kiu malsupreniris de la ĉielo; se iu manĝos el ĉi tiu
pano, tiu vivos eterne; kaj la pano, kiun mi donos, estas mia karno,
por la vivo de la mondo.

52 La Judoj do disputis inter si, dirante: Kiel ĉi tiu povas doni al
ni sian karnon por manĝi? 53 Jesuo do diris al ili: Vere, vere, mi di-
ras al vi: Se vi ne manĝas la karnon de la Filo de homo kaj ne trin-
kas lian sangon, vi ne havas en vi vivon. 54 Kiu manĝas mian karnon
kaj trinkas mian sangon, tiu havas eternan vivon; kaj mi levos tiun
en la lasta tago. 55 Ĉar mia karno estas vera manĝaĵo, kaj mia sango

estas vera trinkaĵo. 56 Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian
sangon, tiu restas en mi, kaj mi en li. 57 Kiel la vivanta Patro min
sendis, kaj mi vivas pro la Patro, tiel, kiu min manĝas, tiu vivos pro
mi. 58 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo; ne kiel la patroj
manĝis, kaj mortis; kiu manĝas ĉi tiun panon, tiu vivos eterne. 59
Tion li diris en la sinagogo, instruante en Kapernaum.

60 Multaj do el liaj disĉiploj, aŭdinte tion, diris: Malfacila estas tiu
parolo; kiu povas lin aŭskulti? 61 Sed Jesuo, sciante en si mem, ke liaj
disĉiploj pri tio murmuris, diris al ili: Ĉu tio faligas vin? 62 Kio do, se
vi vidos la Filon de homo supreniranta tien, kie li antaŭe estis? 63 La
spirito estas la viviganto; la karno nenion utilas; la vortoj, kiujn mi
diris al vi, estas spirito kaj estas vivo. 64 Sed estas iuj el vi, kiuj ne
kredas. Ĉar Jesuo sciis de la komenco, kiuj estas la nekredantoj, kaj
kiu lin perfidos. 65 Kaj li diris: Tial mi diris al vi, ke neniu povas veni
al mi, se tio ne estas donita al li de mia Patro.

66 Ĉe tio multaj el liaj disĉiploj iris returne kaj lin ne plu akom-
panis. 67 Jesuo do diris al la dek du: Ĉu vi ankaŭ volas foriri? 68 Si-
mon Petro respondis al li: Sinjoro, al kiu ni iru? vi havas la vortojn
de eterna vivo. 69 Kaj ni ekkredis kaj scias, ke vi estas la Sanktulo de
Dio. 70 Respondis al ili Jesuo: Ĉu mi ne elektis vin la dek du, kaj unu
el vi estas diablo? 71 Li parolis pri Judas Iskariota, filo de Simon; ĉar
tiu, unu el la dek du, estis perfidonta lin.

Ĉapitro 7

1 Kaj post tio Jesuo iradis en Galileo; ĉar li ne volis iradi en Judujo,
ĉar la Judoj celis mortigi lin. 2 La festo de la Judoj, nomata la festo
de laŭboj, proksimiĝis. 3 Liaj fratoj do diris al li: Transiru de ĉi tie,
kaj iru en Judujon, por ke viaj disĉiploj ankaŭ vidu viajn farojn, ki-
ujn vi faras. 4 Ĉar neniu faras ion sekrete, kaj celas mem esti publi-

ke konata. Se vi faras tiajn farojn, montru vin al la mondo. 5 Ĉar liaj
fratoj mem ne kredis al li. 6 Jesuo do diris al ili: Mia tempo ankoraŭ
ne venis; sed via tempo ĉiam estas preta. 7 La mondo ne povas min
malami; sed min ĝi malamas, ĉar mi atestas pri ĝi, ke ĝiaj faroj es-
tas malbonaj. 8 Supreniru vi al la festo: mi ankoraŭ ne supreniras al
la festo, ĉar mia tempo ankoraŭ ne maturiĝis. 9 Dirinte tion al ili, li
restis ankoraŭ en Galileo.

10 Sed kiam liaj fratoj supreniris al la festo, tiam li ankaŭ supren-
iris, ne malkaŝe, sed kvazaŭ sekrete. 11 La Judoj do serĉis lin ĉe la
festo, kaj diris: Kie li estas? 12 Kaj fariĝis multe da murmurado in-
ter la homamasoj pri li. Unuj diris: Li estas bonulo; aliaj diris: Ne,
sed li erarigas la amason. 13 Tamen neniu parolis malkaŝe pri li, pro
timo antaŭ la Judoj.

14 Sed ĉirkaŭ la mezo de la festo, Jesuo supreniris en la templon
kaj instruis. 15 Kaj la Judoj miris, dirante: Kiel ĉi tiu scias skribojn,
neniam lerninte? 16 Jesuo respondis al ili kaj diris: Mia instruado
estas ne mia, sed Ties, kiu min sendis. 17 Se iu volas plenumi Lian
volon, tiu scios pri la instruado, ĉu ĝi estas de Dio, aŭ ĉu mi paro-
las nur el mi mem. 18 Kiu parolas el si mem, tiu celas sian propran
gloron; sed kiu celas la gloron de Tiu, kiu lin sendis, tiu estas vere-
ma, kaj maljusteco ne estas en li. 19 Ĉu Moseo ne donis al vi la le-
ĝon? kaj neniu el vi observas la leĝon. Kial vi celas mortigi min? 20
La homamaso respondis: Vi havas demonon; kiu celas mortigi vin?
21 Jesuo respondis kaj diris al ili: Mi faris unu faron, kaj vi ĉiuj mi-
ras pro tio. 22 Moseo donis al vi cirkumcidon (tamen ĝi estas ne de
Moseo, sed de la patroj); kaj vi en la sabato cirkumcidas viron. 23 Se
viro estas cirkumcidata en la sabato, por ke oni ne malobeu al la
Mosea leĝo, ĉu vi koleras kontraŭ mi pro tio, ke mi tute sanigis vi-
ron en sabato? 24 Ne juĝu laŭ ŝajno, sed juĝu justan juĝon.

25 Tiam kelkaj el la Jerusalemanoj diris: Ĉu li ne estas tiu, kiun oni

celas mortigi? 26 Kaj jen li parolas maltime, kaj ili diris al li nenion.
Ĉu eble la estraro certe scias, ke ĉi tiu estas la Kristo? 27 Tamen ni
scias, de kie ĉi tiu estas; sed kiam la Kristo venos, neniu scios, de kie
li estas. 28 Jesuo do, instruante en la templo, ekkriis kaj diris: Vi jam
min konas, kaj vi ankaŭ scias, de kie mi estas; kaj mi ne venis de mi
mem; sed Tiu, kiu min sendis, estas vera, sed Lin vi ne konas. 29 Mi
Lin konas, ĉar mi estas de Li; kaj Li min sendis. 30 Oni do celis kapti
lin; sed neniu metis sur lin sian manon, ĉar lia horo ankoraŭ ne
venis. 31 Kaj multaj el la homamaso kredis al li, kaj diris: Kiam la
Kristo venos, ĉu li faros pli multe da signoj, ol ĉi tiu faris? 32 La Fa-
riseoj aŭdis la amason murmuranta tion pri li, kaj la ĉefpastroj kaj
la Fariseoj sendis oficistojn, por kapti lin. 33 Jesuo do diris al ili: An-
koraŭ iom da tempo mi estas kun vi, kaj mi foriras al Tiu, kiu min
sendis. 34 Vi min serĉos kaj ne trovos; kaj kie mi estas, vi ne povas
tien veni. 35 Tial la Judoj inter si diris: Kien ĉi tiu iros, ke ni lin ne
trovos? ĉu li iros al la disĵetitoj inter la Grekoj kaj instruos la Gre-
kojn? 36 Kia diro estas tio, kion li diris: Vi min serĉos kaj ne trovos,
kaj: Kie mi estas, vi ne povas tien veni?

37 En la lasta tago, la granda tago de la festo, Jesuo staris kaj kriis,
dirante: Se iu soifas, tiu venu al mi kaj trinku. 38 Kiu kredas al mi,
kiel la Skribo diris, el ties ventro fluos riveroj da viva akvo. 39 Sed
tion li diris pri la Spirito, kiun estis ricevontaj tiuj, kiuj kredis al li;
ĉar la Spirito ankoraŭ ne estis donita, ĉar Jesuo ankoraŭ ne estis
glorita. 40 Iuj do el la homamaso, aŭdinte tiujn vortojn, diris: Vere
ĉi tiu estas la Profeto. 41 Aliaj diris: Ĉi tiu estas la Kristo. Sed kelkaj
diris: Tamen ĉu el Galileo la Kristo venas? 42 Ĉu la Skribo ne diris,
ke la Kristo venas el la idaro de David kaj el la vilaĝo Bet-Leĥem, kie
David estis? 43 Tiel fariĝis pro li malkonsento inter la homamaso. 44
Kaj iuj el ili volis kapti lin, sed neniu metis sur lin la manojn.

45 Tiam la oficistoj revenis al la ĉefpastroj kaj Fariseoj, kaj ĉi tiuj

diris al ili: Kial vi lin ne alkondukis? 46 Respondis la oficistoj: Anko-
raŭ neniam tiel parolis homo. 47 La Fariseoj do respondis al ili: Ĉu
vi ankaŭ estas erarigitaj? 48 Ĉu kredis al li iu el la regantoj, aŭ el la
Fariseoj? 49 Sed tiu homamaso, kiu ne scias la leĝon, estas malbeni-
ta. 50 Tiam Nikodemo (tiu, kiu venis nokte al Jesuo, estante unu el
ili) diris al ili: 51 Ĉu nia leĝo juĝas iun, se antaŭe oni ne aŭskultis lin,
kaj ne sciiĝis, kion li faras? 52 Ili respondis kaj diris al li: Ĉu vi ankaŭ
estas el Galileo? Esploru, kaj vidu, ke neniam el Galileo venas pro-
feto.

53 [Kaj ĉiu iris al sia domo;

Ĉapitro 8

1 sed Jesuo iris al la monto Olivarba. 2 Kaj li revenis frumatene en
la templon, kaj la tuta popolo venis al li; kaj li sidiĝis, kaj instrua-
dis ilin. 3 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj alkondukis virinon, kaptitan
en adulto; kaj stariginte ŝin en la mezo, 4 ili diris al li: Majstro, ĉi tiu
virino estas kaptita adultante, en la faro mem. 5 En la leĝo Moseo
ordonis al ni tiajn ŝtonmortigi; sed kion vi diras? 6 Kaj tion ili diris,
provante lin, por povi lin akuzi pri io. Sed Jesuo sin klinis, kaj per
fingro skribis sur la tero. 7 Kiam ili ankoraŭ demandis lin, li leviĝis,
kaj diris al ili: Kiu el vi estas senpeka, tiu unua ĵetu sur ŝin ŝtonon.
8 Kaj denove li sin klinis kaj skribis sur la tero. 9 Sed aŭdinte tion, ili
eliris unu post alia, komencante de la plej maljunaj kaj ĝis la lastaj;
kaj restis Jesuo sola, kaj la virino staranta en la mezo. 10 Kaj Jesuo
leviĝis, kaj diris al ŝi: Virino, kie ili estas? ĉu neniu vin kondamnis?
11 Kaj ŝi diris: Neniu, Sinjoro. Jesuo diris al ŝi: Ankaŭ mi vin ne kon-
damnas; iru, kaj de nun ne plu peku.]

12 Jesuo denove parolis al ili, dirante: Mi estas la lumo de la mon-
do; kiu min sekvas, tiu ne iros en mallumo, sed havos la lumon de

la vivo. 13 La Fariseoj do diris al li: Vi atestas pri vi mem; via atesto
ne estas vera. 14 Jesuo respondis kaj diris al ili: Kvankam mi atestas
pri mi mem, tamen mia atesto estas vera; ĉar mi scias, de kie mi
venis, kaj kien mi iras; sed vi ne scias, de kie mi venis, nek kien mi
iras. 15 Vi juĝas laŭ la karno; mi juĝas neniun. 16 Tamen, eĉ se mi
juĝas, mia juĝo estas vera; ĉar mi ne estas sola, sed mi kaj la Patro,
kiu min sendis. 17 Estas ja skribite en via leĝo, ke la atesto de du
homoj estas vera. 18 Mi estas atestanto pri mi mem, kaj la Patro, kiu
min sendis, atestas pri mi. 19 Ili do diris al li: Kie estas via Patro?
Respondis Jesuo: Vi konas nek min, nek mian Patron; se vi konus
min, vi konus ankaŭ mian Patron. 20 Tiujn vortojn Jesuo parolis en
la trezorejo, dum li instruis en la templo; kaj neniu arestis lin, ĉar
lia horo ankoraŭ ne venis.

21 Jesuo do denove diris al ili: Mi foriras, kaj vi serĉos min, kaj vi
mortos en via peko; kien mi iras, tien vi ne povas veni. 22 La Judoj
do diris: Ĉu li sin mortigos? ĉar li diras: Kien mi iras, tien vi ne po-
vas veni. 23 Kaj li diris al ili: Vi estas de malsupre, mi estas de supre;
vi estas de ĉi tiu mondo, mi ne estas de ĉi tiu mondo. 24 Mi tial di-
ris al vi, ke vi mortos en viaj pekoj; ĉar se vi ne kredos, ke mi estas,
vi mortos en viaj pekoj. 25 Ili do diris al li: Kiu vi estas? Jesuo diris al
ili: Laŭ tio, kion mi diradis al vi de la komenco. 26 Mi havas multon
por diri kaj juĝi pri vi; sed Tiu, kiu min sendis, estas vera; kaj tion,
kion mi aŭdis de Li, mi parolas al la mondo. 27 Ili ne komprenis, ke
li parolas al ili pri la Patro. 28 Jesuo do diris: Kiam vi levos la Filon
de homo, tiam vi scios, ke mi estas, kaj ke mi ne faras ion per mi
mem; sed kiel la Patro instruis min, tion mi parolas. 29 Kaj Tiu, kiu
min sendis, estas kun mi; Li ne lasis min sola; ĉar mi ĉiam faras tion,
kio plaĉas al Li. 30 Dum li parolis tion, multaj kredis al li.

31 Jesuo do diris al la Judoj, kiuj kredis al li: Se vi restos en mia
vorto, vi estas vere miaj disĉiploj; 32 kaj vi scios la veron, kaj la vero

vin liberigos. 33 Ili respondis al li: Ni estas idaro de Abraham, kaj
ankoraŭ al neniu ni estis sklavoj; kial vi diras: Vi estos liberigitaj? 34
Jesuo respondis al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ĉiu, kiu faras pekon,
estas sklavo de peko. 35 Kaj la sklavo ne ĉiam restas en la domo, sed
la filo ĉiam restas. 36 Se do la Filo vin liberigos, vi estos efektive li-
beraj. 37 Mi scias, ke vi estas idaro de Abraham; sed vi celas morti-
gi min, ĉar mia vorto ne progresas en vi. 38 Mi parolas tion, kion mi
vidis ĉe mia Patro; kaj vi ankaŭ faras tion, kion vi vidis ĉe via patro.
39 Ili respondis kaj diris al li: Nia patro estas Abraham. Jesuo diris
al ili: Se vi estus Abrahamidoj, vi farus la farojn de Abraham. 40 Sed
nun vi celas mortigi min, homon, kiu parolis al vi la veron, kiun mi
aŭdis de Dio; tion Abraham ne faris. 41 Vi faras la farojn de via pa-
tro. Tiam ili diris al li: Ni ne naskiĝis per malĉasteco; unu Patron ni
havas, Dion. 42 Jesuo diris al ili: Se Dio estus via Patro, vi min amus;
ĉar de Dio mi elvenis, kaj estas veninta; ĉar mi ne venis de mi mem,
sed Li min sendis. 43 Kial vi ne komprenas mian parolon? Tial, ke vi
ne povas aŭdi mian vorton. 44 Vi estas de patro, la diablo, kaj vi vo-
las fari la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la kom-
enco, kaj ne staras en la vero, ĉar vero ne estas en li. Kiam li paro-
las mensogon, li parolas sian propraĵon, ĉar li estas mensoganto, kaj
la patro de ĝi. 45 Sed tial, ke mi parolas la veron, vi ne kredas al mi.
46 Kiu el vi pruvas kontraŭ mi pekon? Se mi diras la veron, kial vi ne
kredas al mi? 47 Kiu estas de Dio, tiu aŭskultas la vortojn de Dio; vi
ne aŭskultas, ĉar vi ne estas el Dio. 48 La Judoj respondis kaj diris al
li: Ĉu ne prave ni diras, ke vi estas Samariano kaj havas demonon?
49 Jesuo respondis: Mi ne havas demonon; sed mi honoras mian
Patron, kaj vi min malhonoras. 50 Sed mi ne serĉas mian gloron: es-
tas Unu, kiu serĉas kaj juĝas. 51 Vere, vere, mi diras al vi: Se iu ob-
servos mian vorton, tiu la morton neniam vidos. 52 La Judoj diris al
li: Nun ni scias, ke vi havas demonon. Mortis Abraham, kaj la pro-

fetoj; kaj vi diras: Se iu observos mian vorton, tiu la morton neni-
am gustumos. 53 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Abraham, kiu
mortis? kaj la profetoj mortis; kiu vi pretendas esti? 54 Jesuo respon-
dis: Se mi gloros min mem, mia gloro estas nenio; Tiu, kiu min glo-
ras, estas mia Patro, pri kiu vi diras, ke Li estas via Dio; 55 kaj vi Lin
ne konis, sed mi Lin konas; kaj se mi diros, ke mi Lin ne konas, mi
estos, kiel vi, mensoganto; sed mi Lin konas, kaj observas Lian vor-
ton. 56 Via patro Abraham ĝojegis vidi mian tagon, kaj li vidis kaj
estis ravita. 57 Tiam la Judoj diris al li: Vi ankoraŭ ne estas kvindekja-
ra, kaj ĉu vi vidis Abrahamon? 58 Jesuo diris al ili: Vere, vere, mi di-
ras al vi: Antaŭ ol naskiĝis Abraham, mi ekzistas. 59 Tiam ili prenis
ŝtonojn, por ĵeti sur lin; sed Jesuo sin kaŝis, kaj eliris el la templo.

Ĉapitro 9

1 Kaj preterirante, li vidis viron blindan de post la naskiĝo. 2 Kaj liaj
disĉiploj demandis lin, dirante: Rabeno, kiu do pekis, ĉi tiu viro, aŭ
liaj gepatroj, ke li naskiĝis blinda? 3 Jesuo respondis: Nek ĉi tiu viro
pekis, nek liaj gepatroj; sed por ke la faroj de Dio aperu en li. 4 Dum
estas tago, mi devas prilabori la farojn de Tiu, kiu min sendis; ve-
nas la nokto, kiam neniu povas labori. 5 Dum mi estas en la mon-
do, mi estas la lumo de la mondo. 6 Dirinte tion, li kraĉis sur la te-
ron, kaj faris el la kraĉaĵo koton, kaj ŝmiris per la koto la okulojn de
la blindulo, 7 kaj diris al li: Iru, lavu vin en la lageto de Ŝiloaĥ (tio
estas, Sendito). Li do foriris, kaj sin lavis, kaj revenis vidanta. 8 La
najbaroj do, kaj tiuj, kiuj antaŭe vidis lin, ke li estas almozulo, di-
ris: Ĉu ĉi tiu ne estas tiu, kiu sidis kaj petis almozojn? 9 Unuj diris:
Li estas; aliaj diris: Ne, sed li estas simila al tiu. Li diris: Tiu mi es-
tas. 10 Ili do diris al li: Kiamaniere viaj okuloj malfermiĝis? 11 Li re-
spondis kaj diris: La homo, nomata Jesuo, faris koton kaj ŝmiris

miajn okulojn, kaj diris al mi: Iru al Ŝiloaĥ, kaj vin lavu; kaj mi iris,
kaj lavis min, kaj mi ricevis vidpovon. 12 Tiam ili diris al li: Kie li
estas? Li diris: Mi ne scias. 13 Ili kondukis al la Fariseoj la iam blin-
dan viron. 14 Sed estis sabato la tago, en kiu Jesuo faris la koton kaj
malfermis liajn okulojn. 15 La Fariseoj do denove demandis lin, ki-
amaniere li ricevis vidpovon. Kaj li diris al ili: Li metis koton sur
miajn okulojn, kaj mi lavis min, kaj mi vidas. 16 Unuj do el la Fari-
seoj diris: Ĉi tiu homo ne estas de Dio, ĉar li ne observas la saba-
ton. Aliaj diris: Kiel povas homo pekulo fari tiajn signojn? Kaj mal-
konsento estis inter ili. 17 Denove ili diris al la blindulo: Kion vi di-
ras pri li rilate tion, ke li malfermis viajn okulojn? Li diris: Li estas
profeto. 18 La Judoj ne kredis pri li, ke li estis antaŭe blinda, kaj ke
li ricevis vidpovon, ĝis ili alvokis la gepatrojn de tiu, kiu ricevis vid-
povon, 19 kaj demandis ilin, dirante: Ĉu ĉi tiu estas via filo, kiu, vi
diras, naskiĝis blinda? kiel do li nun vidas? 20 Liaj gepatroj respon-
dis kaj diris: Ni scias, ke ĉi tiu estas nia filo, kaj ke li naskiĝis blin-
da; 21 sed kial li nun vidas, ni ne scias; kaj kiu malfermis liajn oku-
lojn, ni ne scias; demandu lin, li havas plenaĝon; li pri si mem paro-
los. 22 Tion diris la gepatroj, ĉar ili timis la Judojn; ĉar la Judoj jam
interkonsentis, ke si iu konfesos, ke li estas la Kristo, tiu estu fori-
gita el la sinagogo. 23 Tial la gepatroj diris: Li havas plenaĝon, de-
mandu lin. 24 Ili do denove alvokis la viron, kiu estis blinda, kaj di-
ris al li: Donu gloron al Dio; ni certe scias, ke tiu homo estas pekulo.
25 Li do respondis: Ĉu li estas pekulo, mi ne scias; unu aferon mi
scias, ke mi estis blinda kaj nun vidas. 26 Tiam ili diris al li denove:
Kion li faris al vi? kiamaniere li malfermis viajn okulojn? 27 Li re-
spondis al ili: Mi ĵus diris al vi, kaj vi ne atentis; kial vi volas deno-
ve ĝin aŭdi? ĉu vi ankaŭ volas fariĝi liaj disĉiploj? 28 Tiam ili insul-
tis lin, kaj diris: Vi estas lia disĉiplo, sed ni estas disĉiploj de Moseo.
29 Ni scias, ke Dio parolis al Moseo; sed pri ĉi tiu, ni ne scias, de kie

li estas. 30 La viro respondis kaj diris al ili: Jen la mirindaĵo, ke vi ne
scias, de kie li estas, kaj tamen li malfermis miajn okulojn. 31 Ni sci-
as, ke Dio ne atentas pekulojn; sed se iu estas adoranto de Dio kaj
plenumas Lian volon, tiun Li atentas. 32 De la komenco de la mon-
do oni neniam aŭdis, ke iu malfermis la okulojn de homo, kiu nask-
iĝis blinda. 33 Se ĉi tiu homo ne estus de Dio, li nenion povus fari.
34 Ili respondis kaj diris al li: Vi tute naskiĝis en pekoj, kaj ĉu vi nin
instruas? Kaj ili forpelis lin eksteren.

35 Jesuo aŭdis, ke ili forpelis lin; kaj trovinte lin, li diris al li: Ĉu
vi kredas al la Filo de Dio? 36 Li respondis kaj diris: Kiu li estas, Sinj-
oro, por ke mi kredu al li? 37 Jesuo diris al li: Vi lin vidis; kaj li estas
tiu, kiu parolas kun vi. 38 Kaj li diris: Sinjoro, mi kredas. Kaj li ador-
kliniĝis al li. 39 Kaj Jesuo diris: Por juĝo mi venis en ĉi tiun mondon,
por ke la nevidantoj vidu, kaj ke la vidantoj fariĝu blindaj. 40 Kaj tion
aŭdis tiuj el la Fariseoj, kiuj estis kun li; kaj ili diris al li: Ĉu ni an-
kaŭ estas blindaj? 41 Jesuo diris al ili: Se vi estus blindaj, vi ne havus
pekon; sed nun vi diras: Ni vidas; via peko do restas.

Ĉapitro 10

1 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu eniras en la ŝafejon ne tra la pordo,
sed aliloke suprengrimpas, tiu estas ŝtelisto kaj rabisto. 2 Sed kiu
eniras tra la pordo, tiu estas la paŝtisto de la ŝafoj. 3 Al tiu la pordisto
malfermas; kaj la ŝafoj aŭskultas lian voĉon, kaj li alvokas laŭ no-
moj siajn proprajn ŝafojn, kaj elkondukas ilin. 4 Kaj kiam li kondu-
kis eksteren siajn ŝafojn, li iras antaŭ ili, kaj la ŝafoj lin sekvas, ĉar
ili konas lian voĉon. 5 Kaj fremdulon ili ne sekvos, sed forkuros de
li, ĉar ili ne konas la voĉon de la fremduloj. 6 Tiun alegorion Jesuo
diris al ili; sed ili ne komprenis, kiajn aferojn li parolas al ili.

7 Jesuo do diris denove al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Mi estas

la pordo de la ŝafoj. 8 Ĉiuj, kiuj venis pli frue ol mi, estas ŝtelistoj kaj
rabistoj; sed la ŝafoj ne aŭskultis ilin. 9 Mi estas la pordo; se iu tra
mi eniras, tiu estos savita; kaj li eniros kaj eliros, kaj trovos paŝtaĵon.
10 La ŝtelisto ne venas, krom por ŝteli kaj buĉi kaj pereigi; mi venis,
por ke ili havu vivon, kaj havu ĝin abunde. 11 Mi estas la bona paŝ-
tisto; la bona paŝtisto demetas sian vivon por la ŝafoj. 12 La dungi-
to, kaj tiu, kiu ne estas paŝtisto, kies propraĵo la ŝafoj ne estas, ek-
vidas la lupon venanta kaj lasas la ŝafojn kaj forkuras; kaj la lupo ilin
kaptas kaj dispelas; 13 li forkuras tial, ke li estas dungito kaj ne zor-
gas pri la ŝafoj. 14 Mi estas la bona paŝtisto, kaj mi konas la miajn,
kaj la miaj min konas 15 tiel same, kiel la Patro min konas, kaj mi
konas la Patron; kaj mi demetas mian vivon por la ŝafoj. 16 Kaj ali-
ajn ŝafojn mi havas, kiuj ne estas de ĉi tiu gregejo; ilin ankaŭ mi
devas alkonduki, kaj ili aŭskultos mian voĉon; kaj estos unu grego,
unu paŝtisto. 17 Pro tio la Patro min amas, ke mi demetas mian vi-
von, por ke mi ĝin reprenu. 18 Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi ĝin
demetas memvole. Mi havas la rajton ĝin demeti, kaj mi havas la
rajton ĝin repreni. Ĉi tiun ordonon mi ricevis de mia Patro.

19 Denove fariĝis malkonsento inter la Judoj pro tiuj diroj. 20 Kaj
multaj el ili diris: Li havas demonon kaj estas freneza; kial vi lin
aŭskultas? 21 Aliaj diris: Tiuj ne estas diroj de demonhavanto. Ĉu
demono povas malfermi la okulojn de blinduloj?

22 Okazis la festo de inaŭguro en Jerusalem, kaj estis vintro; 23 kaj
Jesuo promenis en la templo, en la portiko de Salomono. 24 La Ju-
doj do ĉirkaŭis lin, kaj diris al li: Ĝis kiam vi tenas en dubo nian ani-
mon? Se vi estas la Kristo, diru al ni malkaŝe. 25 Jesuo respondis al
ili: Mi diris al vi, kaj vi ne kredas; la faroj, kiujn mi faras en la nomo
de mia Patro, atestas pri mi. 26 Sed vi ne kredas, ĉar vi ne estas el
miaj ŝafoj. 27 Miaj ŝafoj aŭskultas mian voĉon, kaj mi ilin konas, kaj
ili min sekvas; 28 kaj mi donas al ili eternan vivon; kaj ili neniam

pereos, kaj neniu ilin forkaptos el mia mano. 29 Mia Patro, kiu do-
nis ilin al mi, superas ĉion; kaj neniu povas ion forkapti el la mano
de mia Patro. 30 Mi kaj la Patro estas unu. 31 Tiam la Judoj denove
prenis ŝtonojn, por ŝtonmortigi lin. 32 Jesuo respondis al ili: Multajn
bonajn farojn mi montris al vi de mia Patro; pro kiu el ili vi volas
ŝtonmortigi min? 33 La Judoj respondis: Ne pro bona faro ni volas
ŝtonmortigi vin, sed pro blasfemo, kaj ĉar vi, estante homo, preten-
das esti Dio. 34 Jesuo respondis: Ĉu ne estas skribite en via leĝo: Mi
diris: Vi estas dioj? 35 Se li nomis dioj tiujn, al kiuj venis la vorto de
Dio (kaj la Skribo ne povas esti nuligita), 36 ĉu vi diras pri tiu, kiun
la Patro konsekris kaj sendis en la mondon: Vi blasfemas; ĉar vi
diris: Mi estas Filo de Dio? 37 Se mi ne faras la farojn de mia Patro,
ne kredu al mi. 38 Sed se mi faras ilin, kvankam vi ne kredas al mi,
kredu la farojn, por ke vi sciu kaj kaj komprenu, ke la Patro estas en
mi, kaj mi en la Patro. 39 Ili denove celis kapti lin, sed li iris for de
ilia mano.

40 Li foriris denove trans Jordanon tien, kie Johano unue baptis,
kaj tie li restadis. 41 Kaj multaj venis al li, kaj diris: Johano ja ne fa-
ris signon; sed ĉio, kion Johano diris pri ĉi tiu, estis vera. 42 Kaj tie
multaj kredis al li.

Ĉapitro 11

1 Kaj estis unu malsanulo, nomata Lazaro, el Betania, la vilaĝo de
Maria kaj ŝia fratino Marta. 2 Tiu Maria, kies frato Lazaro estis mal-
sana, estis tiu sama, kiu ŝmiris la Sinjoron per ŝmiraĵo kaj viŝis li-
ajn piedojn per siaj haroj. 3 La fratinoj do sendis al li, dirante: Sinj-
oro, jen tiu, kiun vi amas, estas malsana. 4 Sed Jesuo, aŭdinte tion,
diris: Ĉi tiu malsano estas ne por la morto, sed por la gloro de Dio,
por ke la Filo de Dio estu per ĝi glorata. 5 Kaj Jesuo amis Martan kaj

ŝian fratinon kaj Lazaron. 6 Kaj kiam li sciiĝis, ke tiu estas malasana,
li restis ankoraŭ du tagojn en la loko, kie li estis. 7 Poste li diris al la
disĉiploj: Ni iru returne en Judujon. 8 La disĉiploj diris al li: Rabe-
no, la Judoj ĵus celis ŝtonmortigi vin; kaj ĉu vi denove iras tien? 9
Jesuo respondis: Ĉu ne estas dek du horoj en la tago? Se iu iras dum
la tago, li ne faletas, ĉar li vidas la lumon de ĉi tiu mondo. 10 Sed se
iu iras dum la nokto, li faletas, ĉar en li ne estas la lumo. 11 Tion li
parolis, kaj poste li diris al ili: Nia amiko Lazaro endormiĝis, sed mi
iras, por veki lin el lia dormo. 12 La disĉiploj do diris: Sinjoro, se li
endormiĝis, li resaniĝos. 13 Jesuo parolis pri lia morto; sed ili supo-
zis, ke li parolas pri ripozo en dormo. 14 Tiam Jesuo diris al ili kla-
re: Lazaro jam mortis. 15 Kaj pro vi mi ĝojas, ke mi ne ĉeestis tie, por
ke vi kredu; tamen ni iru al li. 16 Tiam Tomaso, nomata Didimo, diris
al siaj kundisĉiploj: Ni ankaŭ iru, por ke ni mortu kun li.

17 Kiam Jesuo alvenis, li trovis lin jam kvar tagojn entombigita.
18 Kaj Betania estis proksime de Jerusalem, en la distanco de ĉirkaŭ
dek kvin stadioj; 19 kaj multaj el la Judoj jam venis al Marta kaj Ma-
ria, por konsoli ilin pri ilia frato. 20 Marta do, kiam ŝi eksciis, ke Je-
suo alproksimiĝas, iris al li renkonte; sed Maria ankoraŭ sidis en la
domo. 21 Tiam diris Marta al Jesuo: Sinjoro, se vi estus ĉi tie, mia
frato ne estus mortinta. 22 Sed eĉ nun mi scias, ke kion ajn vi petos
de Dio, tion Dio donos al vi. 23 Jesuo diris al ŝi: Via frato releviĝos.
24 Marta diris al li: Mi scias, ke li releviĝos ĉe la releviĝo en la lasta
tago. 25 Jesuo diris al ŝi: Mi estas la releviĝo kaj la vivo; kiu kredas
al mi, eĉ se li estos mortinta, tiu vivos, 26 kaj ĉiu, kiu vivas kaj kre-
das al mi, por ĉiam ne mortos. Ĉu vi tion kredas? 27 Ŝi diris al li: Jes,
Sinjoro, mi jam kredas, ke vi estas la Kristo, la Filo de Dio, la ven-
anta en la mondon. 28 Kaj dirinte tion, ŝi foriris, kaj vokis sekrete
sian fratinon Maria, dirante: La Majstro ĉeestas, kaj vokas vin. 29 Kaj
ŝi, aŭdinte tion, leviĝis rapide kaj iris al li. 30 (Sed Jesuo ankoraŭ ne

eniris en la vilaĝon, sed estis en la loko, kie Marta lin renkontis.) 31
La Judoj do, kiuj estis kun ŝi en la domo kaj konsolis ŝin, vidinte, ke
Maria leviĝis subite kaj eliris, sekvis ŝin, dirante: Ŝi iras al la tom-
bo, por plori tie. 32 Kiam Maria alvenis al la loko, kie Jesuo estis, kaj
lin vidis, ŝi falis antaŭ liaj piedoj, dirante: Sinjoro, se vi estus ĉi tie,
mia frato ne estus mortinta. 33 Kiam do Jesuo vidis ŝin ploranta kaj
la Judojn ankaŭ, kiuj venis kun ŝi, plorantaj, li ĝemis en la spirito kaj
maltrankviliĝis, 34 kaj diris: Kie vi lin kuŝigis? Ili diris al li: Sinjoro,
venu kaj vidu. 35 Jesuo larmis. 36 La Judoj do diris: Jen kiel li lin amis!
37 Sed kelkaj el ili diris: Ĉu ĉi tiu, kiu malfermis la okulojn de la blin-
dulo, ne povus kaŭzi ankaŭ, ke ĉi tiu homo ne mortu? 38 Tiam Je-
suo, denove ĝemante en si, venis al la tombo. Ĝi estis kaverno, kaj
sur ĝi kuŝis ŝtono. 39 Jesuo diris: Forprenu la ŝtonon. Marta, la fra-
tino de la mortinto, diris al li: Sinjoro, li jam malbonodoras, ĉar li
estis tie kvar tagojn. 40 Jesuo diris al ŝi: Ĉu mi ne diris al vi, ke se vi
kredos, vi vidos la gloron de Dio? 41 Oni do forprenis la ŝtonon. Kaj
Jesuo levis siajn okulojn, kaj diris: Patro, mi dankas Vin, ke Vi min
aŭskultis. 42 Kaj mi sciis, ke Vi ĉiam aŭskultas min; sed pro la ĉirkaŭ-
staranta homamaso mi tion diris, por ke ili kredu, ke Vi min sendis.
43 Kaj dirinte tion, li kriis per laŭta voĉo: Lazaro, elvenu. 44 Kaj la
mortinto elvenis, kun la manoj kaj piedoj ligitaj per tombotukoj; kaj
lia vizaĝo estis ĉirkaŭligita per viŝtuko. Jesuo diris al ili: Malligu lin,
kaj lasu lin iri.

45 Tiam multaj el la Judoj, kiuj venis al Maria, kaj vidis, kion li
faris, kredis al li. 46 Sed kelkaj el ili foriris al la Fariseoj, kaj rakon-
tis al ili tion, kion Jesuo faris.

47 Tial la ĉefpastroj kaj la Fariseoj kunvenigis sinedrion, kaj di-
ris: Kion ni faras? ĉar ĉi tiu homo faras multajn signojn; 48 se ni la-
sos lin tiel, ĉiuj kredos al li, kaj la Romanoj venos kaj forigos nian
lokon kaj nian nacion. 49 Sed unu el ili, Kajafas, ĉefpastro en tiu sa-

ma jaro, diris al ili: Vi scias nenion, 50 nek konsideras, ke bone es-
tas por vi, ke unu homo mortu por la popolo, kaj ke la tuta nacio
ne pereu. 51 Sed li diris tion ne de si mem; sed estante ĉefpastro en
tiu jaro, li profetis, ke Jesuo mortos por la nacio; 52 kaj ne nur por
la nacio, sed ankaŭ por ke li kunvenigu en unu la ĉie disĵetitajn fi-
lojn de Dio. 53 De post tiu tago do ili konsiliĝis, por lin mortigi.

54 Tial Jesuo ne plu iris publike inter la Judoj, sed foriris de tie en
la kamparon apud la dezerto, en urbon nomatan Efraim; kaj tie li
restadis kun la disĉiploj. 55 Kaj la Pasko de la Judoj proksimiĝis, kaj
multaj supreniris el la kamparo al Jerusalem antaŭ la Pasko, por sin
sanktigi. 56 Ili do serĉis Jesuon, kaj parolis inter si, starante en la
templo: Kion vi pensas? Ĉu ke li ne venos al la festo? 57 Kaj la ĉef-
pastroj kaj la Fariseoj jam antaŭe ordonis, ke se iu scias, kie li estas,
tiu montru tion, por ke oni lin kaptu.

Ĉapitro 12

1 Jesuo do ses tagojn antaŭ la Pasko venis al Betania, kie estis La-
zaro, kiun Jesuo relevis el inter la mortintoj. 2 Oni do pretigis por li
tie vespermanĝon, kaj Marta servadis; sed Lazaro estis unu el tiuj,
kiuj sidis kun li ĉe manĝo. 3 Tiam Maria prenis funton da pura nar-
da ŝmiraĵo tre multekosta, ŝmiris la piedojn de Jesuo, kaj viŝis liajn
piedojn per siaj haroj; kaj la domo pleniĝis de la odoro de la ŝmir-
aĵo. 4 Sed diris Judas Iskariota, unu el liaj disĉiploj, kiu estis lin per-
fidonta: 5 Kial oni ne vendis ĉi tiun ŝmiraĵon por tricent denaroj kaj
donis al malriĉuloj? 6 Tion li diris, ne ĉar li zorgis pri la malriĉuloj;
sed ĉar li estis ŝtelisto, kaj havis la monujon kaj forprenadis tion,
kion oni metis en ĝin. 7 Sed Jesuo diris: Lasu ŝin konservi ĝin por la
tago de mia entombigo. 8 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi,
sed min vi ne ĉiam havas.

9 La amaso de la Judoj do sciiĝis, ke li estas tie; kaj ili venis ne nur
pro Jesuo, sed ankaŭ por vidi Lazaron, kiun li levis el la mortintoj.
10 Sed la ĉefpastroj konsiliĝis, ke ili mortigu ankaŭ Lazaron; 11 ĉar
pro li multaj Judoj foriris, kaj kredis al Jesuo.

12 En la sekvanta tago granda homamaso, veninte al la festo, kaj
sciiĝinte, ke Jesuo venas al Jerusalem, 13 prenis branĉojn de la palmoj,
kaj iris al li renkonte, kaj kriis: Hosana! Estu benata la Reĝo de Izra-
el, kiu venas en la nomo de la Eternulo! 14 Kaj Jesuo, trovinte junan
azenon, sidis sur ĝi, kiel estas skribite: 15 Ne timu, filino de Cion: jen
via Reĝo venas, sidanta sur ido de azeno. 16 Tion la disĉiploj unue ne
komprenis; sed post la gloriĝo de Jesuo ili rememoris, ke tio estis skri-
bita pri li kaj ke oni faris al li tion. 17 La homamaso do, kiu ĉeestis kun
li, kiam li elvokis Lazaron el la tombo, kaj levis lin el la mortintoj, ates-
tis pri li. 18 Pro tio ankaŭ la homamaso iris al li renkonte, ĉar ili sciiĝis,
ke li faris tiun signon. 19 La Fariseoj do diris inter si: Vidu, kiel nenio
prosperis al vi; jen la mondo eliris post li.

20 Kaj inter tiuj, kiuj alvojaĝis por adorkliniĝi ĉe la festo, estis iuj
Grekoj; 21 tiuj do venis al Filipo, kiu estis el Betsaida Galilea, kaj
petis lin, dirante: Sinjoro, ni volas vidi Jesuon. 22 Filipo venis kaj
sciigis Andreon; kaj poste Andreo kaj Filipo venis kaj sciigis Jesu-
on. 23 Sed Jesuo respondis al ili, dirante: Venis la horo, por ke la Filo
de homo estu glorata. 24 Vere, vere, mi diras al vi: Se la tritika gre-
nero ne falas en la teron kaj ne mortas, ĝi restas sola; sed se ĝi mor-
tas, ĝi donas multe da frukto. 25 Kiu amas sian vivon, tiu ĝin perdas;
kaj kiu malamas sian vivon en ĉi tiu mondo, tiu ĝin konservos ĝis
eterna vivo. 26 Se iu min servas, tiu sekvu min; kaj kie mi estas, tie
ankaŭ estos mia servanto; se iu min servas, tiun la Patro honoros.
27 Nun maltrankviliĝas mia animo; kaj kion mi diru? Patro, savu min
el ĉi tiu horo. Sed por tio mi venis ĝis ĉi tiu horo. 28 Patro, gloru Vian
nomon. Tiam voĉo venis el la ĉielo: Mi jam gloris ĝin kaj denove

gloros. 29 Do la apudstaranta homamaso, aŭdinte, diris, ke tondris;
aliaj diris: Anĝelo parolis al li. 30 Jesuo respondis kaj diris: Ne por mi
venis tiu voĉo, sed por vi. 31 Nun estas la juĝo de ĉi tiu mondo; nun
la estro de ĉi tiu mondo estos elpelita. 32 Kaj mi, se mi estos supren-
levita de sur la tero, altiros al mi ĉiujn homojn. 33 Tion li diris, per
aludo montrante, per kia morto li mortos. 34 La homamaso respon-
dis al li: Ni aŭdis el la leĝo, ke la Kristo restados por ĉiam; kaj kiel
vi diras: La Filo de homo devas esti suprenlevita? Kiu estas ĉi tiu Filo
de homo? 35 Jesuo do diris al ili: Ankoraŭ mallongan tempon estas
la lumo kun vi. Iradu, dum vi havas la lumon, por ke la mallumo ne
venu sur vin; ĉar tiu, kiu iradas en mallumo, ne scias, kien li iras. 36
Dum vi havas lumon, kredu al la lumo, por ke vi fariĝu filoj de lu-
mo.

Tion parolis Jesuo, kaj li foriris, kaj sin kaŝis for de ili. 37 Sed kvan-
kam li jam faris tiom da signoj antaŭ ili, tamen ili ne kredis al li; 38
por ke plenumiĝu la vorto de la profeto Jesaja, kiun li parolis:

Ho Eternulo, kiu kredis nian raporton?
Kaj super kiu malkaŝiĝis la brako de la Eternulo?
39 Pro tio ili ne povis kredi, ĉar Jesaja diris plue:
40 Li blindigis iliajn okulojn kaj sensentigis ilian koron,
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj, kaj ke ili ne komprenu per sia koro,
Kaj ke ili ne konvertiĝu,
Kaj ke Mi ilin ne sanigu.

41 Tion diris Jesaja, ĉar li vidis lian gloron kaj parolis pri li. 42 Ta-
men eĉ el la regantoj multaj kredis al li; sed pro la Fariseoj ili ne
konfesis lin, por ke ili ne estu elpelitaj el la sinagogo; 43 ĉar ili ŝatis
la laŭdon de homoj pli, ol la gloron de Dio.

44 Kaj Jesuo kriis kaj diris: Kiu kredas al mi, tiu kredas ne al mi,
sed al Tiu, kiu min sendis. 45 Kaj kiu vidas min, tiu vidas ankaŭ Tiun,

kiu min sendis. 46 Mi venis lumo en la mondon, por ke ĉiu, kiu kre-
das al mi, ne restadu en mallumo. 47 Kaj se iu aŭdas miajn dirojn kaj
ne plenumas ilin, mi lin ne juĝas; ĉar mi venis, ne por juĝi la mon-
don, sed por savi la mondon. 48 Tiu, kiu forrifuzas min kaj ne akcep-
tas miajn dirojn, havas juĝonton; la vorto, kiun mi parolis, juĝos lin
en la lasta tago. 49 Ĉar mi ne parolis de mi mem; sed la Patro, kiu
sendis min, mem ordonis al mi, kion mi parolu, kaj kion mi diru. 50
Kaj mi scias, ke Lia ordono estas eterna vivo; kion do mi parolas,
ĝuste kiel la Patro diris al mi, tiel mi parolas.

Ĉapitro 13

1 Kaj antaŭ la Paska festo Jesuo, sciante, ke lia horo venis, por ke li
transiru el ĉi tiu mondo al la Patro, aminte siajn proprulojn, kiuj
estis en la mondo, amis ilin ĝis la fino. 2 Kaj dum la vespermanĝo,
kiam la diablo jam metis en la koron de Judas Iskariota, filo de Si-
mon, la intencon perfidi lin, 3 Jesuo, sciante, ke la Patro donis ĉion
en liajn manojn, kaj ke li venis de Dio kaj iras al Dio, 4 leviĝis de la
vespermanĝo kaj demetis siajn vestojn; kaj li prenis viŝtukon, kaj sin
zonis. 5 Poste li verŝis akvon en la pelvon, kaj komencis lavi la pie-
dojn de la disĉiploj kaj viŝi ilin per la tuko, per kiu li estis zonita. 6
Tiam li venis al Simon Petro. Ĉi tiu diris al li: Sinjoro, ĉu vi lavas al
mi la piedojn? 7 Jesuo respondis kaj diris al li: Kion mi faras, vi nun
ne scias, sed poste vi komprenos. 8 Petro diris al li: Vi ja neniam la-
vos miajn piedojn. Respondis al li Jesuo: Se mi ne lavas vin, vi ne
partoprenas kun mi. 9 Simon Petro diris al li: Sinjoro, ne nur miajn
piedojn, sed ankaŭ la manojn kaj la kapon. 10 Jesuo diris al li: Kiu sin
jam banis, tiu bezonas nur, ke oni lavu la piedojn, kaj li estas tute
pura; kaj vi estas puraj, tamen ne ĉiuj. 11 Ĉar li konis tiun, kiu per-
fidos lin; tial li diris: Vi ne ĉiuj estas puraj.

12 Kiam do li jam lavis iliajn piedojn kaj surmetis siajn vestojn kaj
denove sidiĝis, li diris al ili: Ĉu vi scias, kion mi faris al vi? 13 Vi no-
mas min Majstro kaj Sinjoro; kaj prave vi diras, ĉar tia mi estas. 14
Se do mi, la Sinjoro kaj la Majstro, lavis viajn piedojn, vi ankaŭ de-
vas inter vi lavi la piedojn. 15 Ĉar mi donis al vi ekzemplon, por ke
vi ankaŭ faru tion, kion mi faris al vi. 16 Vere, vere, mi diras al vi:
Sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro; nek estas la sendito pli
granda ol la sendinto. 17 Se ĉi tion vi scias, vi estas feliĉaj, se tion vi
faras. 18 Ne pri vi ĉiuj mi parolas; mi scias, kiujn mi elektis; sed por
ke plenumiĝu la Skribo: Tiu, kiu manĝas mian panon, levis kontraŭ
min la piedon. 19 De nun mi parolas al vi pri tio, antaŭ ol ĝi okazos,
por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu, ke mi estas. 20 Vere, vere, mi diras
al vi: Kiu akceptas tiun, kiun mi sendas, tiu akceptas min; kaj kiu
min akceptas, tiu akceptas Tiun, kiu min sendis.

21 Dirinte tion, Jesuo maltrankviliĝis en spirito, kaj ateste paro-
lis, dirante: Vere, vere, mi diras al vi, ke unu el vi min perfidos. 22
Tiam la disĉiploj rigardis unu la alian, dubante pri kiu li parolas. 23
Estis apud la sino de Jesuo unu el liaj disĉiploj, kiun Jesuo amis. 24
Simon Petro do faris signon al li, ke li demandu, pri kiu li parolas.
25 Tiu do, kliniĝante al la brusto de Jesuo, diris al li: Sinjoro, kiu ĝi
estas? 26 Jesuo respondis: Ĝi estas tiu, por kiu mi trempos la pecon
kaj donos al li. Kaj trempinte la pecon, li donis ĝin al Judas Iskari-
ota, filo de Simon. 27 Kaj post la peco, tiam Satano eniris en lin. Je-
suo do diris al li: Kion vi faras, tion faru senprokraste. 28 Sed neniu
el la kunmanĝantoj sciis, kial li diris al li tion. 29 Iuj pensis, ĉar Ju-
das havis la monujon, ke Jesuo diris al li: Aĉetu tion, kion ni bezo-
nas por la festo; aŭ ke li donu ion al la malriĉuloj. 30 Li do, ricevin-
te la pecon, tuj eliris; kaj estis nokto.

31 Kiam li eliris, Jesuo diris: Nun la Filo de homo estas glorata, kaj
Dio estas glorata en li; 32 kaj Dio gloros lin en Si mem, kaj tuj Li glo-

ros lin. 33 Infanoj, ankoraŭ mallongan tempon mi estas kun vi. Vi
min serĉos; kaj kiel mi diris al la Judoj: Kien mi iras, tien vi ne po-
vas veni, tiel ankaŭ al vi mi nun diras. 34 Novan ordonon mi donas
al vi, ke vi amu unu alian; kiel mi amis vin, tiel vi ankaŭ amu unu
alian. 35 Per tio ĉiuj homoj scios, ke vi estas miaj disĉiploj, se vi ha-
vos amon unu al alia.

36 Simon Petro diris al li: Sinjoro, kien vi iras? Jesuo respondis:
Kien mi iras, vi ne povas min sekvi nun, sed poste vi min sekvos. 37
Petro diris al li: Sinjoro, kial mi ne povas vin sekvi nun? mi deme-
tos por vi mian vivon. 38 Jesuo respondis al li: Ĉu vi demetos por mi
vian vivon? Vere, vere, mi diras al vi: La koko ne krios, antaŭ ol vi
min malkonfesos tri fojojn.

Ĉapitro 14

1 Ne maltrankviliĝu via koro; vi kredas al Dio, kredu ankaŭ al mi. 2
Ĉe la domo de mia Patro estas multe da loĝejoj; se ne tiel estus, mi
dirus al vi; mi iras, por pretigi por vi lokon. 3 Kaj se mi iros kaj pre-
tigos por vi lokon, mi revenos kaj ricevos vin al mi mem, por ke vi
ankaŭ estu tie, kie mi estas. 4 Kaj kien mi iras, vi scias, kaj vi konas
la vojon. 5 Tomaso diris al li: Sinjoro, ni ne scias, kien vi iras; kiel ni
konas la vojon? 6 Jeuso diris al li: Mi estas la vojo kaj la vero kaj la
vivo; neniu venas al la Patro krom per mi. 7 Se vi min konus, vi ko-
nus ankaŭ mian Patron; kaj de nun vi konas Lin kaj Lin vidis. 8 Fi-
lipo diris al li: Sinjoro, montru al ni la Patron, kaj por ni tio sufiĉos.
9 Jesuo diris al li: Ĉu mi estas kun vi tiel longan tempon, kaj vi min
ne konas, Filipo? tiu, kiu vidis min, vidis ankaŭ la Patron; kiel vi
diras: Montru al ni la Patron? 10 Ĉu vi ne kredas, ke mi estas en la
Patro kaj la Patro en mi? la vortojn, kiujn mi parolas al vi, mi parolas
ne de mi mem; sed la Patro, restanta en mi, faras Siajn farojn. 11

Kredu al mi, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi; aŭ almenaŭ
kredu al mi pro la faroj mem. 12 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kre-
das al mi, tiu ankaŭ faros la farojn, kiujn mi faras; kaj li faros pli
grandajn ol tiuj, ĉar mi iras al la Patro. 13 Kaj kion ajn vi petos en mia
nomo, tion mi faros, por ke la Patro estu glorata en la Filo. 14 Se vi
petos ion de mi en mia nomo, tion mi faros. 15 Se vi min amas, vi
observos miajn ordonojn. 16 Kaj mi petos la Patron, kaj Li donos al
vi alian Parakleton, por ke li restadu kun vi por ĉiam; 17 tiu estas la
Spirito de la vero, kiun la mondo ne povas akcepti, ĉar ĝi lin ne vi-
das nek konas; vi lin konas, ĉar li restadas kun vi kaj estos en vi. 18
Mi ne lasos vin orfaj; mi venas al vi. 19 Ankoraŭ iom da tempo, kaj
la mondo ne plu vidos min, sed vi vidos min; ĉar mi vivas, tial vi
ankaŭ vivos. 20 En tiu tago vi scios, ke mi estas en mia Patro, kaj vi
en mi, kaj mi en vi. 21 Kiu havas miajn ordonojn kaj observas ilin,
tiu estas, kiu min amas; kaj kiu min amas, tiu estos amata de mia
Patro, kaj mi amos lin, kaj elmontros min al li. 22 Judas (ne la Iska-
riota) diris al li: Sinjoro, kio okazis, ke vi elmontros vin al ni, kaj ne
al la mondo? 23 Jesuo respondis kaj diris al li: Se iu min amas, tiu ob-
servos mian vorton; kaj mia Patro lin amos; kaj ni venos al li kaj
faros loĝon kun li. 24 Kiu min ne amas, tiu ne observas miajn vor-
tojn; kaj la vorto, kiun vi aŭdas, estas ne mia, sed de la Patro, kiu
min sendis.

25 Tion mi parolis al vi, dum mi ĉe vi restas. 26 Sed la Parakleto,
la Sankta Spirito, kiun la Patro sendos en mia nomo, instruos vin pri
ĉio, kaj vin rememorigos pri ĉio, kion mi diris al vi. 27 Pacon mi la-
sas al vi; mian pacon mi donas al vi; ne kiel la mondo donas, mi
donas al vi. Ne maltrankviliĝu via koro, nek senkuraĝiĝu. 28 Vi aŭ-
dis, ke mi diris al vi: Mi foriras, kaj mi revenas al vi. Se vi min amus,
vi ĝojus pro tio, ke mi iras al la Patro, ĉar la Patro estas pli granda
ol mi. 29 Kaj nun mi diris al vi, antaŭ ol ĝi okazos, por ke vi kredu,

kiam ĝi okazos. 30 De nun mi jam ne multe parolos kun vi; ĉar la
estro de la mondo venas; kaj li havas nenion en mi; 31 sed por ke la
mondo sciu, ke mi amas la Patron, kaj kiel la Patro ordonis al mi,
tiel mi faras. Leviĝu; ni foriru de ĉi tie.

Ĉapitro 15

1 Mi estas la vera vinberarbo, kaj mia Patro estas la kultivisto. 2 Ĉiun
nefruktodonan branĉon en mi Li forprenas; kaj ĉiun fruktodonan
branĉon Li purigas, por ke ĝi donu pli da frukto. 3 Jam vi estas pu-
raj pro la vorto, kiun mi parolis al vi. 4 Restadu en mi, kaj mi en vi.
Kiel la branĉo ne povas de si mem doni frukton, se ĝi ne restas en
la vinberarbo, tiel ankaŭ vi ne povas, se vi ne restas en mi. 5 Mi es-
tas la vinberarbo; vi estas la branĉoj; kiu restadas en mi, kaj mi en
li, tiu donas multe da frukto; ĉar sen mi vi nenion povas fari. 6 Se iu
ne restas en mi, tiu estas elĵetita, kiel la branĉo, kaj sekiĝas; kaj oni
ilin kolektas kaj ĵetas en fajron, kaj ili brulas. 7 Se vi restadas en mi,
kaj miaj vortoj restadas en vi, petu kion ajn vi volos, kaj tio estos
farita por vi. 8 En tio mia Patro estas glorata, ke vi donas multe da
frukto; kaj vi estos miaj disĉiploj. 9 Kiel la Patro min amis, tiel mi
ankaŭ vin amis; restadu en mia amo. 10 Se vi observos miajn ordo-
nojn, vi restados en mia amo tiel same, kiel mi observis la ordonojn
de mia Patro kaj restadas en Lia amo. 11 Tion mi parolis al vi, por ke
mia ĝojo en vi restadu, kaj via ĝojo estu plena. 12 Jen estas mia or-
dono: ke vi amu unu alian tiel same, kiel mi vin amis. 13 Neniu ha-
vas amon pli grandan ol tio, ke iu demetus sian vivon por siaj ami-
koj. 14 Vi estas miaj amikoj, se vi faras tion, kion mi al vi ordonas. 15
Mi jam ne nomas vin sklavoj, ĉar la sklavo ne scias, kion lia sinjoro
faras; sed mi nomis vin amikoj, ĉar ĉion, kion mi aŭdis de mia Pa-
tro, mi sciigis al vi. 16 Vi ne elektis min, sed mi elektis vin, kaj stari-

gis vin, por ke vi iru kaj donu frukton, kaj ke via frukto daŭru; por
ke la Patro donu al vi ĉion ajn, kion vi petos de Li en mia nomo. 17
Tion mi ordonas al vi, por ke vi amu unu la alian. 18 Se la mondo
malamas vin, vi scias, ke ĝi malamis min pli frue, ol vin. 19 Se vi es-
tus el la mondo, la mondo amus siajn proprajn; sed ĉar vi ne estas
el la mondo, kaj mi elektis vin for de la mondo, tial la mondo vin
malamas. 20 Memoru la vorton, kiun mi diris al vi: Sklavo ne estas
pli granda ol lia sinjoro. Se ili min persekutis, vin ankaŭ ili perseku-
tos; se ili observis mian vorton, ankaŭ vian ili observos. 21 Sed ĉion
ĉi tion ili faros al vi pro mia nomo, ĉar ili ne konas Tiun, kiu min
sendis. 22 Se mi ne estus veninta kaj parolinta al ili, ili ne havus pe-
kon; sed nun ili ne havas pretekston pro sia peko. 23 Tiu, kiu min
malamas, malamas ankaŭ mian Patron. 24 Se mi ne estus farinta
inter ili farojn, kiajn neniu alia faris, ili ne havus pekon; sed nun ili
vidis kaj malamis min kaj ankaŭ mian Patron. 25 Sed tio okazas, por
ke plenumiĝu la vorto skribita en ilia leĝo: Ili malamis min sen-
kaŭze. 26 Sed kiam venos la Parakleto, kiun mi sendos de la Patro al
vi, la Spirito de la vero, kiu devenas de la Patro, tiu pri mi atestos;
27 kaj vi ankaŭ atestas, ĉar vi estis kun mi de la komenco.

Ĉapitro 16

1 Tion mi parolis al vi, por ke vi ne falpuŝiĝu. 2 Ili forpelos vin el la
sinagogoj; eĉ venas la horo, kiam iu, kiu mortigos vin, opinios, ke
li faras servon al Dio. 3 Kaj tion ili faros pro tio, ke ili ne konis la Pa-
tron, nek min. 4 Sed tion mi parolis al vi, por ke vi rememoru, kiam
ĝia tempo venos, ke mi ĝin antaŭdiris al vi. Sed en la komenco mi
ne diris al vi tion, ĉar mi estis kun vi. 5 Sed nun mi foriras al Tiu, kiu
min sendis; kaj neniu el vi demandas min: Kien vi iras? 6 Sed ĉar mi
tiel parolis al vi, malĝojo plenigis vian koron. 7 Tamen mi diras al vi

la veron: Estas bone por vi, ke mi foriros; ĉar se mi ne foriros, la Pa-
rakleto ne venos al vi; sed se mi foriros, mi sendos lin al vi. 8 Kaj
kiam li alvenos, li pruvos la mondon kulpa rilate pekon kaj juste-
con kaj juĝon: 9 rilate pekon, ĉar ili ne kredas al mi; 10 rilate juste-
con, ĉar mi foriras al la Patro, kaj vi jam ne rigardas min; 11 rilate
juĝon, ĉar la estro de ĉi tiu mondo estas juĝita. 12 Mi havas ankoraŭ
multon por diri al vi, sed vi ne povas ĝin nun elporti. 13 Tamen kiam
venos li, la Spirito de la vero, li gvidos vin en ĉian veron; ĉar li paro-
los ne de si mem; sed kion ajn li aŭdos, tion li parolos; kaj li anon-
cos al vi venontajn aferojn. 14 Li gloros min, ĉar li ricevos el miaj kaj
anoncos al vi. 15 Ĉio ajn, kion la Patro havas, estas mia; tial mi di-
ris, ke li ricevos el miaj kaj anoncos al vi. 16 Mallongan tempon, kaj
vi jam ne rigardas min; kaj denove mallongan tempon, kaj vi min
vidos. 17 Iuj do el liaj disĉiploj diris al aliaj: Kio estas ĉi tio, kion li di-
ras al ni: Mallongan tempon, kaj vi ne rigardas min; kaj denove mal-
longan tempon, kaj vi min vidos; kaj: Ĉar mi foriras al la Patro? 18 Ili
do diris: Kio estas ĉi tio, kion li diras: Mallongan tempon? Ni ne kom-
prenas lian diron. 19 Jesuo ekvidis, ke ili deziras demandi lin, kaj li diris
al ili: Ĉu vi serĉas inter vi klarigon pri tio, kion mi diris: Mallongan
tempon, kaj vi ne rigardas min; kaj denove mallongan tempon, kaj vi
min vidos? 20 Vere, vere, mi diras al vi, ke vi ploros kaj lamentos, sed
la mondo ĝojos; vi estos malĝojaj, sed via malĝojo fariĝos ĝojo. 21
Virino, kiam ŝi akuŝas, havas malĝojon, ĉar ŝia horo venis; sed kiam
ŝi naskis la infaneton, ŝi jam ne memoras sian doloregon, pro ĝojo,
ĉar homo naskiĝis en la mondon. 22 Vi do ankaŭ havas nun malĝojon;
sed mi revidos vin, kaj via koro ĝojos, kaj neniu forprenos de vi vian
ĝojon. 23 Kaj en tiu tago vi demandos min pri nenio. Vere, vere, mi
diras al vi, se vi petos ion de la Patro, Li donos ĝin al vi en mia nomo.
24 Ĝis nun vi petis nenion en mia nomo; petu, kaj vi ricevos, por ke
via ĝojo estu plena.

25 Ĉi tion mi parolis al vi alegorie; sed venas la horo, kiam mi jam
ne parolos al vi alegorie, sed anoncos al vi malkaŝe pri la Patro. 26
En tiu tago vi petos en mia nomo; kaj mi ne diras, ke mi petos de
la Patro pro vi; 27 ĉar la Patro mem vin amas tial, ke vi min amis, kaj
kredis, ke mi elvenis de Dio. 28 Mi elvenis de la Patro, kaj alvenis en
la mondon; denove mi lasas la mondon, kaj iras al la Patro. 29 Liaj
disĉiploj diris: Jen nun vi parolas malkaŝe, kaj nenian alegorion di-
ras. 30 Nun ni scias, ke vi ĉion scias, kaj ne bezonas, ke iu deman-
du vin; pro tio ni kredas, ke vi elvenis de Dio. 31 Jesuo respondis al
ili: Ĉu vi nun kredas? 32 Jen venas la horo, kaj eĉ jam venis, kiam vi
disiĝos, ĉiu al sia loko, kaj vi lasos min sola; kaj tamen mi ne estos
sola, ĉar la Patro estas kun mi. 33 Tion mi parolis al vi, por ke en mi
vi havu pacon. En la mondo vi havos suferadon; sed kuraĝu; mi ven-
kis la mondon.

Ĉapitro 17

1 Tion Jesuo parolis; kaj levinte la okulojn al la ĉielo, li diris: Patro,
la horo venis; gloru Vian Filon, por ke la Filo Vin gloru; 2 kiel Vi
donis al li aŭtoritaton super ĉiu karno, por ke li donu eternan vivon
al ĉiuj tiuj, kiujn Vi donis al li. 3 Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili
konu Vin, la sole veran Dion, kaj tiun, kiun Vi sendis, Jesuon Kris-
ton. 4 Mi gloris Vin sur la tero, plenuminte la faron, kiun Vi donis
al mi por fari. 5 Kaj nun, ho Patro, gloru min kun Vi, per la gloro,
kiun mi havis kun Vi, antaŭ ol la mondo ekzistis. 6 Mi elmontris
Vian nomon al la homoj, kiujn Vi donis al mi el la mondo; Viaj ili
estis, kaj al mi Vi ilin donis; kaj ili konservis Vian vorton. 7 Nun ili
scias, ke ĉio ajn, kion Vi donis al mi, estas de Vi; 8 ĉar mi donis al
ili la vortojn, kiujn Vi donis al mi; kaj ili akceptis ilin, kaj scias vere,
ke mi elvenis de Vi; kaj ili kredas, ke Vi min sendis. 9 Mi preĝas por

ili; mi preĝas ne por la mondo, sed por tiuj, kiujn Vi donis al mi, ĉar
ili estas Viaj; 10 kaj ĉio mia estas Via, kaj Via estas mia; kaj mi estas
glorita per ili. 11 Mi jam ne estas en la mondo, kaj ĉi tiuj estas en la
mondo, kaj mi venas al Vi. Patro Sankta, gardu en Via nomo tiujn,
kiujn Vi donis al mi, por ke ili estu unu tiel same, kiel ni. 12 Dum mi
estis kun ili, mi konservis en Via nomo tiujn, kiujn Vi donis al mi;
kaj mi gardis ilin, kaj neniu el ili pereis, krom la filo de perdiĝo, por
ke plenumiĝu la Skribo. 13 Sed nun mi venas al Vi; kaj tion mi paro-
las en la mondo, por ke ili havu mian ĝojon ĝis pleneco en si mem.
14 Mi donis al ili Vian vorton; kaj la mondo malamis ilin, ĉar ili ne
estas el la mondo, kiel mi ne estas el la mondo. 15 Mi petas, ne ke Vi
forigu ilin el la mondo, sed ke Vi gardu ilin kontraŭ la malbono. 16
Ili ne estas el la mondo, kiel mi ne estas el la mondo. 17 Konsekru ilin
en la vero; Via vorto estas vero. 18 Kiel Vi min sendis en la mondon,
tiel ankaŭ mi ilin sendis en la mondon. 19 Kaj por ili mi konsekras
min, por ke ili mem ankaŭ estu konsekritaj en la vero. 20 Kaj mi pre-
ĝas ne nur por ili, sed ankaŭ por tiuj, kiuj kredos al mi pro ilia vorto;
21 por ke ili ĉiuj estu unu; kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj mi en Vi,
tiel ili ankaŭ estu en ni; por ke la mondo kredu, ke Vi min sendis.
22 Kaj la gloron, kiun Vi donis al mi, mi donis al ili; por ke ili estu
unu tiel same, kiel ni estas unu; 23 mi en ili, kaj Vi en mi, por ke ili
perfektiĝu en unu; por ke la mondo sciu, ke Vi min sendis, kaj ke
Vi ilin amis, kiel Vi min amis. 24 Patro, pri tiuj, kiujn Vi donis al mi,
mi volas, ke ili ankaŭ estu kun mi tie, kie mi estas; por ke ili vidu
mian gloron, kiun Vi donis al mi; ĉar Vi amis min antaŭ la fondo de
la mondo. 25 Ho Patro justa, la mondo Vin ne konis, tamen mi Vin
konis; kaj ĉi tiuj scias, ke Vi min sendis; 26 kaj al ili Vian nomon mi
konigis kaj ankoraŭ konigos, por ke la amo, per kiu Vi amis min,
estu en ili, kaj mi en ili.

Ĉapitro 18

1 Parolinte tiujn vortojn, Jesuo foriris kun siaj disĉiploj trans la to-
renton Kidron, kie estis ĝardeno, en kiun li eniris kune kun siaj dis-
ĉiploj. 2 Kaj Judas, lia perfidanto, konis la lokon; ĉar Jesuo ofte ve-
nis tien kun siaj disĉiploj. 3 Judas do, ricevinte la kohorton kaj ofi-
cistojn, senditajn de la ĉefpastroj kaj Fariseoj, venis tien kun lanter-
noj kaj torĉoj kaj bataliloj. 4 Jesuo do, sciante ĉion, kio venos al li,
paŝis antaŭen, kaj diris al ili: Kiun vi serĉas? 5 Ili respondis al li: Je-
suon Nazaretan. Jesuo respondis: Mi estas tiu. Kaj Judas, lia perfi-
danto, staris kun ili. 6 Kiam do li diris al ili: Mi estas tiu, ili mal-
antaŭen ekpaŝis kaj falis sur la teron. 7 Tiam denove li demandis ilin:
Kiun vi serĉas? Ili diris: Jesuon Nazaretan. 8 Jesuo respondis: Mi ĵus
diris al vi, ke mi estas tiu; se do vi min serĉas, lasu ĉi tiujn foriri; 9
por ke plenumiĝu la vorto, kiun li diris: El tiuj, kiujn Vi donis al mi,
mi perdis neniun. 10 Simon Petro do, havante glavon, eltiris ĝin, kaj
frapis sklavon de la ĉefpastro kaj detranĉis lian dekstran orelon. La
nomo de la sklavo estis Malĥo. 11 Jesuo do diris al Petro: Metu la
glavon en ĝian ingon; la kalikon, kiun la Patro donis al mi, ĉu mi ne
trinkos?

12 La kohorto kaj la milestro kaj la oficistoj de la Judoj kaptis do
Jesuon kaj ligis lin, 13 kaj kondukis lin unue al Anas; ĉar ĉi tiu estis
bopatro de Kajafas, kiu estis ĉefpastro en tiu jaro. 14 Kajafas estis tiu,
kiu donis konsilon al la Judoj, ke estos bone, ke unu homo mortu
por la popolo.

15 Kaj Simon Petro sekvis Jesuon, kaj ankaŭ alia disĉiplo. Ĉi tiu
disĉiplo estis konata de la ĉefpastro, kaj eniris kun Jesuo en la kor-
ton de la ĉefpastro; 16 sed Petro staris ekstere apud la pordo. Kaj la
alia disĉiplo, kiu estis konata de la ĉefpastro, eliris kaj parolis kun
la pordistino, kaj enirigis Petron. 17 La sklavino pordistino diris al
Petro: Ĉu vi ne estas ankaŭ el la disĉiploj de tiu homo? Li diris: Mi

ne estas. 18 La sklavoj kaj la oficistoj, farinte karban fajron (ĉar es-
tis malvarme), staris kaj sin varmigis; Petro ankaŭ estis kun ili, star-
ante kaj sin varmigante.

19 La ĉefpastro demandis Jesuon pri liaj disĉiploj kaj pri lia instru-
ado. 20 Jesuo respondis al li: Mi parolis malkaŝe al la mondo; mi
ĉiam instruis en la sinagogoj kaj en la templo, kie ĉiuj Judoj kunve-
nas; kaj sekrete mi nenion parolis. 21 Kial vi min demandas? deman-
du tiujn, kiuj aŭdis, kion mi parolis al ili; ili ja scias, kion mi diris.
22 Kaj kiam li parolis tion, unu el la apude starantaj oficistoj per la
manplato frapis Jesuon, dirante: Ĉu tiel vi respondas al la ĉefpastro?
23 Respondis Jesuo al li: Se mi malbone parolis, atestu pri la malbo-
no; sed se bone, kial vi min frapas? 24 Anas sendis lin ligitan al la
ĉefpastro Kajafas.

25 Simon Petro staris kaj sin varmigis. Oni do diris al li: Ĉu vi estas
unu el liaj disĉiploj? Li neis, dirante: Mi ne estas. 26 Unu el la skla-
voj de la ĉefpastro, estante parenco de tiu, kies orelon Petro de-
tranĉis, diris: Ĉu mi ne vidis vin kun li en la ĝardeno? 27 Petro do
denove neis; kaj tuj la koko ekkriis.

28 Kaj oni kondukis Jesuon de Kajafas en la palacon; estis frumat-
ene; kaj ili ne eniris en la palacon, por ke ili ne malpuriĝu, sed povu
manĝi la Paskon. 29 Pilato do eliris al ili, kaj diris: Kian akuzon vi
prezentas kontraŭ ĉi tiu viro? 30 Ili respondis kaj diris al li: Se li ne
estus malbonfaranto, ni ne transdonus lin al vi. 31 Pilato do diris al
ili: Vi mem prenu lin, kaj juĝu lin laŭ via leĝo. La Judoj diris al li: Ne
estas permesate al ni mortigi homon; 32 por ke plenumiĝu la vorto
de Jesuo, kiun li parolis, montrante, per kia morto li mortos.

33 Pilato do reeniris en la palacon, kaj alvokis Jesuon, kaj diris al
li: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? 34 Jesuo respondis: Ĉu vi tion di-
ras de vi mem, aŭ ĉu aliaj diris ĝin al vi pri mi? 35 Pilato respondis:
Ĉu mi estas Judo? Via propra nacio kaj la ĉefpastroj transdonis vin

al mi; kion vi faris? 36 Jesuo respondis: Mia regno ne estas el ĉi tiu
mondo; se mia regno estus el ĉi tiu mondo, miaj servantoj batala-
dus, por ke mi ne transdoniĝu al la Judoj; sed nun mia regno ne
estas el ĉi tie. 37 Pilato demandis lin: Ĉu vi do estas reĝo? Jesuo re-
spondis: Vi diras, ke mi estas reĝo. Por tio mi naskiĝis kaj venis en
la mondon, ke mi atestu pri la vero. Ĉiu, kiu estas el la vero, aŭskul-
tas mian voĉon. 38 Pilato diris al li: Kio estas la vero?

Kaj dirinte tion, li eliris denove al la Judoj, kaj diris al ili: Mi tro-
vas en li nenian kulpon. 39 Sed estas ĉe vi kutime, ke mi liberigu al
vi unu dum la Pasko: ĉu vi do volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de
la Judoj? 40 Kaj ili kriis denove, dirante: Ne ĉi tiun, sed Barabason.
Barabas estis rabisto.

Ĉapitro 19

1 Tiam do Pilato prenis Jesuon kaj lin skurĝigis. 2 Kaj la soldatoj
plektis kronon el dornoj kaj metis ĝin sur lian kapon, kaj vestis lin
per purpura mantelo; 3 kaj venis al li, kaj diris: Saluton, Reĝo de la
Judoj! kaj ili frapis lin per la manplatoj. 4 Pilato do denove eliris, kaj
diris al ili: Jen mi elkondukas lin al vi, por ke vi sciu, ke mi trovas
en li nenian kulpon. 5 Jesuo do eliris, portante la dornan kronon kaj
la purpuran mantelon. Pilato diris al ili: Jen la homo! 6 Kiam do la
ĉefpastroj kaj oficistoj lin vidis, ili kriis: Krucumu, krucumu lin. Pi-
lato diris al ili: Mem prenu lin kaj krucumu lin, ĉar mi trovas en li
nenian kulpon. 7 La Judoj respondis al li: Ni havas leĝon, kaj laŭ tiu
leĝo li devas morti tial, ke li pretendis esti Filo de Dio. 8 Kiam do
Pilato aŭdis tiun diron, li des pli timis; 9 kaj reenirinte en la palacon,
li diris al Jesuo: De kie vi estas? Sed Jesuo nenion respondis. 10 Tiam
diris Pilato al li: Ĉu vi ne parolas al mi? ĉu vi ne scias, ke mi havas
povon krucumi vin, kaj povon liberigi vin? 11 Jesuo respondis: Vi

havus nenian povon kontraŭ mi, se ĝi ne estus donita al vi de su-
pre; tial tiu, kiu transdonis min al vi, havas la pli grandan pekon. 12
Ĉe tio Pilato penis liberigi lin; sed la Judoj kriis, dirante: Se vi libe-
rigos tiun, vi ne estas amiko de Cezaro; ĉiu, kiu pretendas esti reĝo,
parolas kontraŭ Cezaro. 13 Kiam do Pilato aŭdis tiun vorton, li el-
kondukis Jesuon, kaj sidiĝis sur tribunala seĝo en loko nomata La
Pavimo, sed en la Hebrea lingvo Gabata. 14 Estis la Preparado de la
Pasko, ĉirkaŭ la sesa horo. Kaj li diris al la Judoj: Jen via Reĝo! 15 Ili
kriegis: Forigu, forigu, krucumu lin. Pilato diris al ili: Ĉu mi krucu-
mu vian Reĝon? La ĉefpastroj respondis: Ni ne havas reĝon krom
Cezaro. 16 Tiam do li transdonis lin al ili, por esti krucumita.

17 Kaj ili prenis Jesuon; kaj li eliris, portante sian krucon, al la
loko nomata Loko de Kranio, kiu estas en la Hebrea lingvo Golgo-
ta; 18 tie ili krucumis lin, kaj kun li du aliajn, ĉiuflanke po unu, kaj
Jesuon meze. 19 Kaj Pilato ankaŭ skribis titolon, kaj surmetis ĝin sur
la krucon. Kaj estis skribite: JESUO NAZARETA, LA REĜO DE LA
JUDOJ.

20 Tiun titolon multaj el la Judoj legis; ĉar la loko, kie Jesuo es-
tis krucumita, estis proksime de la urbo; kaj ĝi estis skribita Hebree
kaj Latine kaj Greke. 21 Tiam la ĉefpastroj de la Judoj diris al Pilato:
Ne skribu: La Reĝo de la Judoj; sed, ke li diris: Mi estas Reĝo de la
Judoj. 22 Respondis Pilato: Kion mi skribis, tion mi skribis.

23 Kaj la soldatoj, kiam ili krucumis Jesuon, prenis liajn vestojn,
kaj dividis ilin en kvar partojn, po unu parto por ĉiu soldato; kaj la
tunikon; sed la tuniko estis senkudra, desupre teksita tra la tuto. 24
Ili do diris unu al alia: Ni ne disŝiru ĝin, sed lotu pri ĝi, kies ĝi es-
tos; por ke plenumiĝu la Skribo, kiu diras:

Ili dividis miajn vestojn inter si,
Pri mia tuniko ili lotis.

Tion la soldatoj faris. 25 Sed apud la kruco de Jesuo staris lia pa-

trino, kaj la fratino de lia patrino, Maria, la edzino de Klopas, kaj
Maria Magdalena. 26 Jesuo, rigardante sian patrinon, kaj la apud-
starantan disĉiplon, kiun li amis, diris al sia patrino: Virino, jen via
filo! 27 Tiam li diris al la disĉiplo: Jen via patrino! Kaj de post tiu horo
la disĉiplo akceptis ŝin en sian domon.

28 Jesuo, sciante, ke ĉio jam finiĝis, por ke plenumiĝu la Skribo,
diris: Mi soifas. 29 Kuŝis tie vazo plena de vinagro; oni do metis
spongon, plenigitan per la vinagro, sur hisopon, kaj levis ĝin al lia
buŝo. 30 Kiam do Jesuo ricevis la vinagron, li diris: Estas finite; kaj,
klininte sian kapon, li ellasis for la spiriton.

31 La Judoj, ĉar estis la Preparado, por ke la korpoj ne restadu sur
la krucoj dum la sabato (ĉar la tago de tiu sabato estis granda tago),
petis Pilaton, ke oni rompu iliajn krurojn, kaj forportu ilin. 32 Tiam
la soldatoj venis, kaj rompis la krurojn de la unua kaj de la alia kru-
cumita kun li; 33 sed kiam ili venis al Jesuo, kaj vidis, ke li jam mor-
tis, ili ne rompis liajn krurojn; 34 tamen unu el la soldatoj per lan-
co pikis lian flankon, kaj tuj elvenis sango kaj akvo. 35 Kaj la vidin-
to atestis, kaj vera estas lia atesto; kaj li scias, ke li diras la veron, ke
vi ankaŭ kredu. 36 Ĉar tio okazis, por ke plenumiĝu la Skribo: Osto
en li ne estos rompita. 37 Kaj ankoraŭ alia Skribo diras: Ili rigardos
tiun, kiun ili trapikis.

38 Post tio, Jozef el Arimateo, kiu estis disĉiplo de Jesuo, sed se-
krete pro timo antaŭ la Judoj, petis Pilaton, ke li povu forpreni la
korpon de Jesuo; kaj Pilato permesis. Li do venis kaj forprenis lian
korpon. 39 Venis ankaŭ Nikodemo (tiu, kiu unue venis al Jesuo nok-
te), portanta miksaĵon de mirho kaj aloo, ĉirkaŭ cent funtoj. 40 Ili do
prenis la korpon de Jesuo, kaj ĉirkaŭvindis ĝin per tolaĵoj kaj arom-
aĵoj, laŭ la kutimo de la Judoj por entombigo. 41 Kaj estis ĝardeno
en la loko, kie li estis krucumita, kaj en la ĝardeno nova tombo, en

kiu ankoraŭ neniu estis metita. 42 Tien do, pro la Preparado de la Ju-
doj (ĉar la tombo estis proksima) ili enmetis Jesuon.

Ĉapitro 20

1 La unuan tagon de la semajno Maria Magdalena venis frue, dum
estis ankoraŭ mallume, al la tombo, kaj vidis la ŝtonon prenita for
de la tombo. 2 Ŝi do kuris kaj venis al Simon Petro kaj al tiu alia dis-
ĉiplo, kiun Jesuo amis, kaj ŝi diris al ili: Oni forprenis el la tombo la
Sinjoron, kaj ni ne scias, kien oni lin metis. 3 Eliris do Petro kaj la alia
disĉiplo, kaj iris al la tombo. 4 Kaj ambaŭ ekkuris kune; kaj la alia
disĉiplo kuris antaŭen pli rapide ol Petro, kaj unua alvenis al la tom-
bo; 5 kaj kliniĝinte, li enrigardis, kaj vidis la tolaĵojn kuŝantajn; ta-
men li ne eniris. 6 Kaj poste venis Simon Petro, sekvante lin, kaj eni-
ris en la tombon; kaj li vidis la tolaĵojn kuŝantajn, 7 kaj la viŝtukon,
kiu estis sur lia kapo, ne kuŝantan kun la tolaĵoj, sed kunvolvitan en
aparta loko. 8 Tiam eniris do la alia disĉiplo, kiu unua alvenis al la
tombo, kaj li vidis kaj kredis. 9 Ĉar ili ankoraŭ ne komprenis la Skri-
bon, ke li devas releviĝi el la mortintoj. 10 Kaj la disĉiploj iris retur-
ne hejmen.

11 Sed Maria staris ekstere apud la tombo, plorante; kaj dum ŝi
ploris, ŝi kliniĝis, kaj enrigardis en la tombon; 12 kaj ŝi vidis du anĝe-
lojn en blankaj vestoj, sidantajn, unu ĉe la kaploko kaj unu ĉe la
piedloko, kie la korpo de Jesuo antaŭe kuŝis. 13 Kaj ili diris al ŝi: Vi-
rino, kial vi ploras? Ŝi respondis: Ĉar oni forprenis mian Sinjoron,
kaj mi ne scias, kien oni lin metis. 14 Dirinte tion, ŝi sin turnis mal-
antaŭen, kaj vidis Jesuon staranta, kaj ne sciis, ke ĝi estas Jesuo. 15
Jesuo diris al ŝi: Virino, kial vi ploras? kiun vi serĉas? Ŝi, supozan-
te, ke li estas la ĝardenisto, diris al li: Sinjoro, se vi forportis lin,
sciigu min, kien vi metis lin, kaj mi lin forprenos. 16 Jesuo diris al ŝi:

Maria. Ŝi sin turnis, kaj diris al li Hebrelingve: Raboni; tio estas Maj-
stro. 17 Jesuo diris al ŝi: Ne tuŝu min; ĉar mi ankoraŭ ne supreniris
al la Patro; sed iru al miaj fratoj, kaj diru al ili: Mi supreniras al mia
Patro kaj via Patro, kaj al mia Dio kaj via Dio. 18 Maria Magdalena
venis al la disĉiploj, sciigante: Mi vidis la Sinjoron; kaj ke li tion diris
al ŝi.

19 Kiam do estis vespero en tiu sama tago, la unua de la semaj-
no, kaj kiam estis fermitaj la pordoj, kie la disĉiploj estis, pro timo
antaŭ la Judoj, Jesuo venis kaj staris meze de ili, kaj diris al ili: Paco
al vi. 20 Kaj dirinte tion, li montris al ili siajn manojn kaj sian flan-
kon. La disĉiploj do ĝojis, vidante la Sinjoron. 21 Jesuo denove diris
al ili: Paco al vi; kiel la Patro sendis min, tiel ankaŭ mi vin sendas.
22 Kaj dirinte tion, li elspiris sur ilin, kaj diris: Ricevu la Sanktan
Spiriton: 23 kies pekojn vi pardonos, al tiuj ili estas pardonitaj; kies
vi retenos, ili estas retenitaj.

24 Sed Tomaso, unu el la dek du, nomata Didimo, ne ĉeestis kun
ili, kiam Jesuo venis. 25 La aliaj disĉiploj do diris al li: Ni vidis la Sinj-
oron. Sed li diris al ili: Se mi ne vidos en liaj manoj la truon de la
najloj, kaj se mi ne metos mian fingron en la lokon de la najloj, kaj
ne metos mian manon en lian flankon, mi tute ne kredos.

26 Kaj post ok tagoj la disĉiploj denove estis interne, kaj Toma-
so kun ili. Kaj Jesuo venis, kiam la pordoj estis fermitaj, kaj staris en
la mezo, kaj diris: Paco al vi. 27 Tiam li diris al Tomaso: Etendu ĉi
tien vian fingron kaj vidu miajn manojn; kaj etendu vian manon kaj
enmetu ĝin en mian flankon; kaj ne estu nekredema, sed estu kre-
danta. 28 Tomaso respondis al li kaj diris: Mia Sinjoro kaj mia Dio.
29 Jesuo diris al li: Ĉar vi vidis min, vi kredas; feliĉaj estas tiuj, kiuj
ne vidis, kaj tamen kredas.

30 Jesuo faris antaŭ la disĉiploj multajn aliajn signojn, kiuj ne es-
tas skribitaj en ĉi tiu libro; 31 sed ĉi tiuj estas skribitaj, por ke vi kre-

du, ke Jesuo estas la Kristo, la Filo de Dio, kaj ke kredante, vi havu
vivon en lia nomo.

Ĉapitro 21

1 Post tio Jesuo denove sin montris al la disĉiploj apud la maro de
Tiberias; kaj li montris sin jene. 2 Estis kune Simon Petro, kaj Toma-
so, nomata Didimo, kaj Natanael el Kana Galilea, kaj la filoj de Ze-
bedeo, kaj aliaj du el liaj disĉiploj. 3 Simon Petro diris al ili: Mi iras,
por fiŝkapti. Ili diris al li: Ni ankaŭ iras kun vi. Ili do eliris, kaj iris sur
la ŝipon; kaj tiun nokton ili nenion kaptis. 4 Sed ĉe la tagiĝo Jesuo
staris sur la marbordo; tamen la disĉiploj ne sciis, ke ĝi estas Jesuo.
5 Tiam Jesuo diris al ili: Infanoj, ĉu vi havas ian manĝaĵon? Ili re-
spondis al li: Ne. 6 Kaj li diris al ili: Ĵetu la reton ĉe la dekstra flan-
ko de la ŝipo, kaj vi trovos. Ili do ĝin elĵetis; kaj pro la multeco de la
fiŝoj ili ne plu povis ĝin treni. 7 Tiu disĉiplo, kiun Jesuo amis, diris
al Petro: Ĝi estas la Sinjoro. Kiam do Simon Petro aŭdis, ke ĝi estas
la Sinjoro, li alzonis al si sian kitelon (ĉar li estis nuda) kaj ĵetis sin
en la maron. 8 Sed la aliaj disĉiploj venis en la ŝipeto (ĉar ili estis ne
malproksime de la tero, sed nur ĉirkaŭ ducent ulnoj), trenante la
reton plenan de fiŝoj. 9 Kaj kiam ili eliris sur la teron, ili vidis fajron
karban aranĝitan tie, kaj fiŝon kuŝantan sur ĝi, kaj panon. 10 Jesuo
diris al ili: Alportu el la fiŝoj, kiujn vi ĵus kaptis. 11 Simon Petro iris
sur la ŝipon, kaj tiris la reton al la tero, plenan de grandaj fiŝoj, cent
kvindek tri; kaj kvankam estis tiel multaj, tamen la reto ne disŝiriĝis.
12 Jesuo diris al ili: Venu, matenmanĝu. Kaj neniu el la disĉiploj ku-
raĝis lin demandi: Kiu vi estas? sciante, ke ĝi estas la Sinjoro. 13 Je-
suo venis kaj prenis la panon kaj donis al li, kaj tiel same la fiŝon.
14 Tiu estas jam la tria fojo, kiam aperis Jesuo al siaj disĉiploj, post
sia releviĝo el la mortintoj.

15 Post la matenmanĝo Jesuo diris al Simon Petro: Simon, filo de
Jona, ĉu vi amas min pli, ol tiuj? Li diris al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke
mi vin amas. Li diris al li: Paŝtu miajn ŝafidojn. 16 Li diris al li anko-
raŭ la duan fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas? Li diris al li:
Jes, Sinjoro; vi scias, ke mi vin amas. Li diris al li: Zorgu pri miaj ŝa-
foj. 17 Li diris al li la trian fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi min amas?
Petro ĉagreniĝis, ke li diris al li la trian fojon: Ĉu vi min amas? kaj
respondis al li: Sinjoro, vi scias ĉion; vi scias, ke mi vin amas. Jesuo
diris al li: Paŝtu miajn ŝafojn. 18 Vere, vere, mi diras al vi: Kiam vi
estis juna, vi zonis vin, kaj iris, kien vi volis; sed kiam vi maljuniĝos,
vi etendos viajn manojn, kaj alia vin zonos, kaj portos vin, kien vi
ne volos. 19 Tion li diris, montrante per aludo, per kia morto li glo-
ros Dion. Kaj dirinte tion, li diris al li: Sekvu min. 20 Petro, sin turnin-
te, vidis malantaŭe la disĉiplon, kiun Jesuo amis (kiu ankaŭ klinis
sin al lia brusto dum la vespermanĝo, kun la diro: Sinjoro, kiu es-
tas la perfidanta vin?). 21 Petro do, vidinte lin, diris al Jesuo: Sinjoro,
kaj kion pri ĉi tiu? 22 Jesuo diris al li: Se mi volas, ke li restu, ĝis mi
venos, kio estas al vi? vi sekvu min. 23 Tial inter la fratoj disiris la
famo, ke tiu disĉiplo ne mortos; tamen Jesuo ne diris al li, ke li ne
mortos, sed: Se mi volas, ke li restu, ĝis mi venos, kio estas al vi?

24 Tiu estas la disĉiplo, kiu atestas pri tio kaj skribis tion: kaj ni
scias, ke lia atesto estas vera.

25 Estas ankaŭ multaj aliaj faroj, kiujn Jesuo faris; kaj mi supozas,
ke se ĉiu el ili estus skribita detale, la tuta mondo ne havus lokon
por la skribotaj libroj.

La agoj de la apostoloj

Ĉapitro 1

1 La unuan historion mi faris, ho Teofilo, pri ĉio, kion Jesuo kom-
encis fari kaj instrui, 2 ĝis la tago, kiam li estis akceptita supren,
doninte ordonon per la Sankta Spirito al la apostoloj, kiujn li elek-
tis; 3 al kiuj ankaŭ post sia suferado li montris sin vivanta per multaj
pruvoj, dum kvardek tagoj aperante al ili kaj parolante pri la aferoj
de la regno de Dio; 4 kaj kunestante, li admonis ilin ne foriri el Je-
rusalem, sed atendi tiun promeson de la Patro, pri kiu (li diris) vi
aŭdis de mi; 5 ĉar kiel Johano baptis per akvo, vi baptiĝos per la
Sankta Spirito post ne multe da tagoj.

6 Ili do, kunveninte, demandis lin, dirante: Sinjoro, ĉu en ĉi tiu
tempo vi restarigas la regadon al Izrael? 7 Kaj li diris al ili: Ne apart-
enas al vi scii tempojn aŭ epokojn, kiujn la Patro rezervis en Sia
aŭtoritato. 8 Sed vi ricevos povon, kiam la Sankta Spirito venos sur
vin; kaj vi estos miaj atestantoj en Jerusalem kaj en la tuta Judujo
kaj Samario kaj ĝis la plej malproksima parto de la tero. 9 Kaj tion
dirinte, li suprenleviĝis, ankoraŭ dum ili rigardis, kaj nubo ricevis
lin for de iliaj okuloj. 10 Kaj dum ili fikse rigardis al la ĉielo, kiam li
foriris, jen staris apud ili du viroj blanke vestitaj; 11 kiuj ankaŭ di-
ris: Viroj Galileanoj, kial vi staras rigardantaj al la ĉielo? ĉi tiu Jesuo,
kiu estas prenita supren for de vi en la ĉielon, tiel same revenos, kiel
vi vidis lin iranta en la ĉielon.

12 Tiam ili iris returne al Jerusalem de la monteto nomata Olivar-
ba, kiu estas proksime de Jerusalem, en la distanco de sabata vo-

jaĝo. 13 Kaj kiam ili envenis, ili supreniris en la supran ĉambron, kie
loĝis Petro kaj Johano kaj Jakobo kaj Andreo, Filipo kaj Tomaso,
Bartolomeo kaj Mateo, Jakobo, filo de Alfeo, kaj Simon, la Fervo-
rulo, kaj Judas, filo de Jakobo. 14 Ĉiuj ĉi tiuj unuanime persistis en
preĝado kaj petado, kun la virinoj, kaj Maria, la patrino de Jesuo,
kaj kun liaj fratoj.

15 Kaj en tiuj tagoj Petro, stariĝinte meze de la fratoj, diris (kaj
multego da personoj estis kune, ĉirkaŭ cent dudek): 16 Fratoj, estis
necese, ke plenumiĝu tiu Skribo, kiun la Sankta Spirito antaŭparolis
per la buŝo de David pri Judas, kiu fariĝis gvidanto al tiuj, kiuj kaptis
Jesuon. 17 Ĉar li estis kalkulita inter ni kaj ricevis sian parton en ĉi
tiu servado. 18 (Tiu ja akiris kampon per la rekompenco de sia mal-
justeco, kaj falinte kapantaŭe, li diskrevis meze, kaj ĉiuj liaj inter-
naĵoj elŝutiĝis. 19 Kaj tio fariĝis sciata al ĉiuj loĝantoj en Jerusalem,
tiel ke en ilia dialekto tiu kampo estas nomita Akeldama, tio estas,
Kampo de Sango.) 20 Ĉar estas skribite en la Psalmaro:

Lia loĝejo dezertiĝu,
Kaj en ĝi ne ekzistu loĝanto; kaj:
Lian oficon ricevu alia.

21 El tiuj viroj do, kiuj nin akompanis dum la tuta tempo, en kiu
la Sinjoro Jesuo eniris kaj eliris inter ni, 22 komencante de la bapto
de Johano ĝis la tago, kiam li estis akceptita supren for de ni, unu
devas esti atestanto kun ni pri lia releviĝo. 23 Kaj ili starigis du: Jo-
zefon, nomatan Barsabas, kies alnomo estis Justo, kaj Mattiason. 24
Kaj preĝante, ili diris: Vi, ho Sinjoro, kiu konas la korojn de ĉiuj,
elmontru, kiun el ĉi tiuj du Vi elektis, 25 por ricevi la parton en ĉi tiu
servado kaj apostoleco, de kiu Judas forfalis, por iri al sia propra
loko. 26 Kaj ili lotis pri tio, kaj la loto falis por Mattias; kaj li estis al-
kalkulita al la dek unu apostoloj.

Ĉapitro 2

1 Kaj kiam venis la Pentekosta tago, ili ĉiuj estis unuanime en unu
loko. 2 Kaj subite venis el la ĉielo sono kvazaŭ blovego de forta ven-
to, kaj ĝi plenigis la tutan domon, kie ili sidis. 3 Kaj al ili aperis di-
sirantaj langoj kvazaŭ el fajro, kaj sidiĝis sur ĉiun el ili. 4 Kaj ĉiuj
pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj komencis paroli aliajn lingvojn, kiel
la Spirito donis al ili parolpovon.

5 Kaj en Jerusalem tiam loĝis piaj Judoj el ĉiu nacio sub la ĉielo.
6 Kaj kiam aŭdiĝis tiu sono, la homamaso kunvenis kaj miregis, ĉar
ĉiu aparte aŭdis ilin paroli per lia propra dialekto. 7 Kaj ĉiuj kon-
fuziĝis kaj miris, dirante unu al alia: Rigardu! ĉu ne estas Galileanoj
ĉiuj tiuj parolantoj? 8 Kiel do ni aŭdas ĉiu en sia dialekto, en kiu ni
naskiĝis? 9 Partoj kaj Medoj kaj Elamanoj, kaj loĝantoj en Mezopo-
tamio, Judujo, Kapadokio, Ponto kaj Azio, 10 Frigio kaj Pamfilio,
Egiptujo kaj la partoj de Libio apud Kireno, kaj pasloĝantaj Ro-
manoj, Judoj kaj prozelitoj, 11 Kretanoj kaj Araboj—ni aŭdas ilin
paroli en niaj lingvoj la mirindaĵojn de Dio. 12 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj
embarasiĝis, dirante unu al alia: Kion ĉi tio signifas? 13 Sed aliaj
moke diris: Ili estas plenaj de mosto.

14 Sed Petro, stariĝinte kun la dek unu, levis sian voĉon kaj pa-
rolis al ili, dirante: Ho Judoj kaj ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, ĉi tio estu
al vi sciata, kaj aŭskultu miajn vortojn. 15 Ĉar ĉi tiuj ne estas ebri-
aj, kiel vi supozas, ĉar estas la tria horo de la tago; 16 sed jen tio, kio
estis dirita per la profeto Joel:

17 Kaj en la lasta tempo, diras Dio,
Mi elverŝos Mian spiriton sur ĉiun karnon;
Kaj viaj filoj kaj viaj filinoj profetos,
Kaj viaj junuloj havos viziojn,
Kaj viaj maljunuloj havos sonĝojn;
18 Kaj eĉ sur Miajn sklavojn kaj Miajn sklavinojn en tiu tempo

Mi elverŝos Mian spiriton,
Kaj ili profetos.
19 Kaj Mi donos miraklojn en la ĉielo supre,
Kaj signojn sur la tero malsupre:
Sangon, fajron, kaj vaporon de fumo;
20 La suno fariĝos malluma,
Kaj la luno fariĝos sanga,
Antaŭ ol venos la granda kaj majesta tago de la Eternulo;
21 Kaj ĉiu, kiu vokos la nomon de la Eternulo, saviĝos.
22 Izraelidoj, aŭskultu la jenajn vortojn: Jesuon, la Nazaretanon,
viron de Dio, elmontritan al vi per potencaĵoj kaj mirakloj kaj sig-
noj, kiujn Dio faris per li meze de vi, kiel vi mem scias, 23 lin, laŭ la
difinita intenco kaj antaŭscio de Dio transdonitan, vi per la manoj
de senleĝuloj krucumis kaj mortigis; 24 lin Dio levis, malliginte la
suferojn de morto, ĉar estis neeble, ke li estu tenata de ĝi. 25 Ĉar
David diris pri li:
Ĉiam mi vidis la Eternulon antaŭ mi,
Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, por ke mi ne falu;
26 Tial ĝojis mia koro, raviĝis mia lango,
Eĉ mia karno ripozas en espero;
27 Ĉar Vi ne lasos mian animon al Ĥeol,
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru.
28 Vi konigis al mi la vojojn de la vivo,
Vi plenigos min per ĝojo antaŭ Vi.
29 Fratoj, mi povas libere paroli al vi pri la patriarko David, ke li
mortis kaj estis enterigita, kaj lia tombo estas ĉe ni ĝis la nuna tago.
30 Estante do profeto, kaj sciante, ke Dio ĵuris al li per ĵuro, sidigi sur
lia trono iun el la frukto de liaj lumboj, 31 li, antaŭvidante, parolis
pri la relevo de la Kristo, ke li ne estos lasita al Ĥeol, kaj lia karno
ne forputros. 32 Ĉi tiun Jesuon relevis Dio, pri kio ni ĉiuj estas ates-

tantoj. 33 Levite do ĝis dekstre de Dio, kaj ricevinte de la Patro la
promeson de la Sankta Spirito, li elverŝis tion, kion ni vidas kaj aŭ-
das. 34 Ĉar David ne supreniris en la ĉielojn; sed li mem diris:

La Eternulo diris al mia Sinjoro; Sidu dekstre de Mi, 35 Ĝis Mi
faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

36 Kun certeco do sciu la tuta domo de Izrael, ke tiun Jesuon,
kiun vi krucumis, Dio faris Sinjoro kaj Kristo.

37 Kaj aŭdinte tion, ili estis pikitaj en la koro, kaj diris al Petro kaj
la aliaj apostoloj: Kion ni faru, fratoj? 38 Kaj Petro diris al ili: Ekpen-
tu, kaj baptiĝu ĉiu el vi en la nomo de Jesuo Kristo por forigo de
pekoj, kaj vi ricevos la donacon de la Sankta Spirito. 39 Ĉar la pro-
meso estas por vi kaj por viaj infanoj, kaj por ĉiuj ĝis malproksime,
kiujn alvokos la Eternulo, nia Dio. 40 Kaj per multaj aliaj paroloj li
atestis kaj alvokis ilin, dirante: Savu vin el ĉi tiu perversa generacio.
41 Tiuj do, kiuj akceptis lian parolon, baptiĝis, kaj en tiu tago aldon-
iĝis ĉirkaŭ tri mil animoj. 42 Kaj ili persistis en la instruo de la apos-
toloj kaj en la kunuleco, en la dispecigo de pano kaj en preĝoj.

43 Kaj ĉiu animo havis timon, kaj multaj mirakloj kaj signoj far-
iĝis per la apostoloj. 44 Kaj ĉiuj kredantoj estis kune, kaj havis ĉion
komuna; 45 kaj ili vendis siajn havojn kaj posedaĵojn, kaj dividis ilin
al ĉiuj laŭ ĉies aparta bezono. 46 Kaj ĉiutage, vizitadante unuanime
la templon, kaj dispecigante panon dome, ili prenis sian nutraĵon
kun ĝojo kaj unueco de koro, 47 laŭdante Dion kaj havante favoron
ĉe la tuta popolo. Kaj la Sinjoro aldonis ĉiutage al la eklezio la sa-
vatojn.

Ĉapitro 3

1 Kaj Petro kaj Johano estis suprenirantaj en la templon je la horo
de preĝado, la naŭa. 2 Kaj unu viro, lama de la patrina ventro, es-

tis portata; oni lin metis ĉiutage apud tiu pordego de la templo, kiu
estas nomata La Bela, por ke li petu pri almozoj la enirantojn en la
templon; 3 tiu, vidante Petron kaj Johanon enirontajn en la temp-
lon, petis almozon. 4 Kaj Petro, fikse rigardante lin, kun Johano,
diris: Rigardu nin. 5 Kaj li atentis ilin, atendante ricevi ion de ili. 6
Kaj Petro diris: Nek arĝentaĵon nek oraĵon mi havas, sed kion mi
havas, tion mi donas al vi. En la nomo de Jesuo Kristo, la Naza-
retano, piediru. 7 Kaj li prenis lin per la dekstra mano kaj lin levis;
kaj tuj liaj plandoj kaj liaj maleolostoj fortiĝis. 8 Kaj li suprensalte
stariĝis, kaj piediris; kaj li eniris kun ili en la templon, piedirante kaj
saltante, kaj laŭdante Dion. 9 Kaj la tuta popolo vidis lin piedirantan
kaj laŭdantan Dion; 10 kaj ili rekonis lin, ke li estas tiu, kiu sidis por
almozo apud la Bela Pordego de la templo, kaj ili pleniĝis de mir-
ego kaj konfuziĝo pri tio, kio okazis al li.

11 Kaj dum li tenis Petron kaj Johanon, la tuta popolo kunkuris
al ili en la portiko nomata Salomona, miregante. 12 Kaj Petro, vid-
ante tion, respondis al la popolo: Izraelidoj, kial vi miras pri ĉi tio?
kaj kial vi fikse rigardas nin, kvazaŭ per propra potenco aŭ pieco ni
igis lin piediri? 13 La Dio de Abraham kaj de Isaak kaj de Jakob, la
Dio de niaj patroj, gloris Sian Servanton Jesuo, kiun vi transdonis,
kaj malkonfesis antaŭ la vizaĝo de Pilato, kiam ĉi tiu decidis libe-
rigi lin. 14 Sed vi malkonfesis la Sanktulon kaj Justulon, kaj petis, ke
mortiginto estu donita al vi, 15 kaj mortigis la Estron de la vivo, kiun
Dio relevis el la mortintoj, pri kio ni estas atestantoj. 16 Kaj lia nomo,
per fido en lia nomo, fortigis ĉi tiun, kiun vi vidas kaj konas; kaj la
fido, kiu estas per li, donis al li ĉi tiun plensanecon antaŭ vi ĉiuj. 17
Kaj nun, fratoj, mi scias, ke vi agis de nescio, kiel ankaŭ viaj regan-
toj. 18 Sed tiel Dio plenumis tion, kion Li antaŭanoncis per la buŝo
de ĉiuj profetoj, ke Lia Kristo suferos. 19 Pentu do, kaj konvertiĝu,
por ke viaj pekoj estu forviŝitaj, por ke venu tempoj de refreŝiĝo de

la vizaĝo de la Eternulo, 20 kaj por ke Li sendu la por vi difinitan
Kriston, Jesuon, 21 kiun la ĉielo devas ricevi ĝis la tempoj de resta-
rigo de ĉio, pri kiuj parolis Dio per la buŝo de Siaj sanktaj profetoj
jam de antikva tempo. 22 Ĉar Moseo diris: Profeton el viaj fratoj,
similan al mi, starigos por vi la Eternulo, via Dio; lin aŭskultu pri ĉio
ajn, kion li al vi parolos. 23 Kaj ĉiu animo, kiu ne aŭskultos tiun pro-
feton, ekstermiĝos el la popolo. 24 Kaj ĉiuj profetoj de post Samuel
kaj liaj posteuloj, kiuj parolis, antaŭanoncis ankaŭ tiujn tagojn. 25 Vi
estas la filoj de la profetoj, kaj de la interligo, kiun Dio faris kun viaj
patroj, dirante al Abraham: Kaj beniĝos per via idaro ĉiuj gentoj de
la tero. 26 Al vi unue Dio, relevinte Sian Servanton, sendis lin, por
vin beni, deturnante ĉiun el vi for de liaj pekoj.

Ĉapitro 4

1 Kaj dum li parolis al la popolo, venis sur ilin la ĉefpastroj, la ka-
pitano de la templo, kaj la Sadukeoj, 2 ĉagrenate, ke ili instruas la
popolon kaj proklamas per Jesuo la releviĝon el la mortintoj. 3 Kaj
ili metis sur ilin la manojn, kaj metis ilin en gardejon ĝis la sekvanta
tago; ĉar estis jam vespero. 4 Tamen multaj el tiuj, kiuj aŭdis la vor-
ton, kredis; kaj la nombro de la viroj estis proksimume kvin mil.

5 Kaj en la sekvanta tago kunvenis en Jerusalem la regantoj kaj
pliaĝuloj kaj skribistoj 6 kaj Anas, la ĉefpastro, kaj Kajafas kaj Joha-
no kaj Aleksandro, kaj ĉiuj, kiuj estis de la ĉefpastra parencaro. 7 Kaj
stariginte ilin en la mezo, tiuj demandis: Per kia potenco aŭ per kia
nomo vi faris tion? 8 Tiam Petro, plenigite de la Sankta Spirito, di-
ris al ili: Regantoj de la popolo kaj pliaĝuloj, 9 se ni hodiaŭ estas el-
demandataj pri la bonfaro al la senfortulo, per kio li resaniĝis, 10
estu sciate al vi ĉiuj kaj al la tuta popolo Izraela, ke en la nomo de
Jesuo Kristo, la Nazaretano, kiun vi krucumis, kiun Dio levis el la

mortintoj, ĉi tiu staras sana antaŭ vi. 11 Tiu estas la ŝtono, kiun vi
konstruantoj malŝatis, kaj kiu fariĝis ŝtono bazangula. 12 Kaj en ne-
niu alia estas savo; ĉar ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter
homoj, per kiu ne devas esti savitaj.

13 Sed kiam ili rimarkis la kuraĝon de Petro kaj Johano, kaj kom-
prenis, ke ili estas malkleruloj kaj nesciuloj, ili miris, kaj rekonis ilin,
ke ili estis kun Jesuo. 14 Kaj vidante la resanigiton starantan apud
tiuj, ili ne havis, kion kontraŭdiri. 15 Sed ordoninte ilin foriri el la
sinedrio, ili interkonsiliĝis, 16 dirante: Kion ni devas fari al ĉi tiuj
homoj? ĉar estas videble por ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, ke rimar-
kinda signo fariĝis per ili, kaj nei ĝin ni ne povas. 17 Sed por ke ĝi
ne plu disvastiĝu inter la popolo, ni minacu ilin, ke ili de nun ne pa-
rolu al iu ajn en ĉi tiu nomo. 18 Kaj ili vokis ilin, kaj ordonis al ili tute
ne paroli nek instrui en la nomo de Jesuo. 19 Sed Petro kaj Johano
responde diris al ili: Ĉu estas juste antaŭ Dio aŭskulti vin prefere ol
Dion, vi juĝu; 20 ĉar ni ne povas ne paroli pri tio, kion ni vidis kaj
aŭdis. 21 Kaj ili, denove minacinte, liberigis ilin, trovinte nenion, pro
kio ili povus ilin puni, pro la popolo; ĉar ĉiuj gloris Dion pro la farit-
aĵo. 22 Ĉar estis pli ol kvardekjara la viro, sur kiu fariĝis ĉi tiu signo
resaniga.

23 Kaj liberigite, ili venis al siaj kunuloj kaj rakontis ĉion, kion la
ĉefpastroj kaj pliaĝuloj diris al ili. 24 Kaj aŭdinte, ili levis la voĉon al
Dio unuanime, kaj diris: Ho Plejpotenculo, kiu faris la ĉielon kaj la
teron kaj la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, 25 kaj kiu per la Sank-
ta Spirito, per la buŝo de nia patro David, Via servanto, diris:

Kiel tumultas popoloj,
Kaj gentoj pripensas vanaĵon?
26 Leviĝis la reĝoj de la tero,
Kaj la regantoj kolektiĝis kune,
Kontraŭ la Eternulo kaj kontraŭ Lia Sanktoleito;

27 ĉar vere en ĉi tiu urbo kolektiĝis kontraŭ Via sankta Servan-
to Jesuo, kiun Vi sanktoleis, kune Herodo kaj Pontio Pilato kun la
gentoj kaj la popoloj de Izrael, 28 por fari ĉion, kion Via mano kaj
Via intenco antaŭdifinis. 29 Kaj nun, ho Eternulo, rigardu iliajn mi-
nacojn; kaj donu al Viaj sklavoj paroli Vian vorton kun plena kura-
ĝo, 30 dum Vi etendos Vian manon por sanigado, kaj signoj kaj mi-
rakloj fariĝos per la nomo de Via sankta Servanto Jesuo. 31 Kaj post
ilia preĝado skuiĝis la loko, en kiu ili kolektiĝis; kaj ili ĉiuj pleniĝis
de la Sankta Spirito, kaj parolis kuraĝe la vorton de Dio.

32 Kaj la anaro de la kredantoj estis unukora kaj unuanima, kaj
neniu diris, ke io el lia havaĵo estas propra al li; sed ĉe ili ĉio estis
komuna. 33 Kaj kun granda potenco la apostoloj atestis pri la re-
leviĝo de la Sinjoro Jesuo; kaj granda graco estis sur ĉiuj. 34 Inter ili
neniu havis mankon, ĉar ĉiuj posedantoj de bienoj aŭ domoj ven-
dis ilin, kaj alportis la prezon de la venditaĵoj 35 kaj metis ĝin antaŭ
la piedoj de la apostoloj; kaj estis disdonate al ĉiu laŭ ĉies aparta
bezono.

36 Kaj Jozef, kiu de la apostoloj estis alnomita Barnabas (tio es-
tas, Filo de Konsolo), Levido, Kiprano laŭ sia naskiĝo, 37 posedan-
te kampon, vendis ĝin, kaj alportis la prezon kaj metis ĝin antaŭ la
piedoj de la apostoloj.

Ĉapitro 5

1 Sed unu viro, nomata Ananias, kun sia edzino Sapfira vendis po-
sedaĵon, 2 kaj retenis iom el la prezo, kun la konsento de sia edzi-
no, kaj iun parton alportis kaj metis antaŭ la piedoj de la apostoloj.
3 Sed Petro diris: Ananias, kial Satano plenigis vian koron tiel, ke vi
mensogas al la Sankta Spirito kaj retenas iom el la prezo de la bie-
no? 4 Dum ĝi restis, ĉu ĝi ne estis via? kaj post la vendo, ĉu ĝi ne

estis en via rajto? Kial do ĉi tiun faron vi celis en via koro? vi men-
sogis ne al homoj, sed al Dio. 5 Kaj aŭdante ĉi tiujn vortojn, Ananias
falis kaj senspiriĝis; kaj granda timo venis sur ĉiujn aŭdantojn. 6 Kaj
la junuloj leviĝis, kaj lin ĉirkaŭvindis, kaj forportis kaj enterigis.

7 Kaj post paso de ĉirkaŭ tri horoj eniris lia edzino, ne sciante, kio
okazis. 8 Kaj Petro ŝin demandis: Diru al mi, ĉu por tiom vi vendis
la bienon? Kaj ŝi respondis: Jes, por tiom. 9 Kaj Petro respondis al
ŝi: Kial estis interkonsento inter vi, por inciti la Spiriton de la Eter-
nulo? jen la piedoj de tiuj, kiuj enterigis vian edzon, estas apud la
pordo, kaj ili vin forportos. 10 Kaj ŝi tuj falis apud liaj piedoj kaj
senspiriĝis; kaj la junuloj eniris, kaj trovis ŝin mortinta, kaj ŝin for-
portis kaj enterigis apud ŝia edzo. 11 Kaj granda timo venis sur la
tutan eklezion kaj sur ĉiujn aŭdantajn pri tio.

12 Kaj per la mano de la apostoloj estis faritaj multaj signoj kaj
mirindaĵoj meze de la popolo; kaj ili ĉiuj estis unuanime en la por-
tiko Salomona. 13 Sed el la ceteraj neniu kuraĝis aliĝi al ili; tamen la
popolo gloris ilin; 14 kaj kredantoj pligrandnombre aldoniĝis al la
Sinjoro, amasoj da viroj kaj virinoj; 15 tiel, ke oni elportis la malsa-
nulojn sur la stratojn kaj kuŝigis ilin sur litoj kaj kanapoj, por ke ĉe
la preterpaso de Petro, almenaŭ lia ombro ombru iun el ili. 16 Kun-
venis ankaŭ en Jerusalemon la amaso el la ĉirkaŭaj urboj, portan-
te malsanulojn kaj la turmentatajn de malpuraj spiritoj, kaj ĉiuj estis
sanigitaj.

17 Sed stariĝis la ĉefpastro, kaj ĉiuj, kiuj estis kun li (tio estas la
sekto de la Sadukeoj), kaj ili pleniĝis de ĵaluzo, 18 kaj ĵetis manojn
sur la apostolojn, kaj metis ilin en la publikan gardejon. 19 Sed an-
ĝelo de la Eternulo nokte malfermis la pordojn de la karcero, kaj el-
kondukis ilin, kaj diris: 20 Iru, kaj staru kaj parolu en la templo al la
popolo ĉiujn vortojn pri ĉi tiu Vivo. 21 Kaj tion aŭdinte, ili eniris ĉe
la tagiĝo en la templon kaj ekinstruis. Sed venis la ĉefpastro, kaj tiuj,

kiuj estis kun li, kaj kunvokis la sinedrion kaj la tutan senaton de la
Izraelidoj, kaj sendis al la malliberejo, por ilin venigi. 22 Sed la ofi-
cistoj venis, kaj ne trovis ilin en la karcero, kaj ili revenis kaj rakon-
tis, 23 dirante: Ni ja trovis la malliberejon ŝlosita tute fortike, kaj la
gardistojn starantaj antaŭ la pordoj; sed malferminte, ni trovis in-
terne neniun. 24 Kiam do la kapitano de la templo kaj la ĉefpastroj
aŭdis ĉi tiujn vortojn, ili embarasiĝis pri ili, kio fariĝos el tiu afero.
25 Tiam iu venis, kaj sciigis al ili: Jen la viroj, kiujn vi metis en la kar-
ceron, estas en la templo, kaj staras kaj instruas la popolon. 26 Tiam
foriris la kapitano kun la oficistoj, kaj alkondukis ilin sen perforto;
ĉar ili timis la popolon, por ke ili ne estu priĵetitaj per ŝtonoj. 27 Kaj
oni alkondukis ilin kaj starigis ilin antaŭ la sinedrio. Kaj la ĉefpas-
tro ilin demandis, 28 dirante: Ni severe ordonis al vi, ke vi ne instruu
en ĉi tiu nomo; kaj jen vi plenigis Jerusalemon per via instruado, kaj
intencas survenigi sur nin la sangon de tiu homo. 29 Tiam Petro kaj
la apostoloj responde diris: Oni devas obei Dion prefere ol homojn.
30 La Dio de niaj patroj levis Jesuon, kiun vi pereigis, pendigante lin
sur lignaĵo. 31 Lin altigis Dio per Sia dekstra mano, por esti Estro kaj
Savanto, por doni al Izrael penton kaj pardonadon de pekoj. 32 Kaj
ni estas atestantoj de ĉi tiuj vortoj, kiel ankaŭ estas la Sankta Spi-
rito, kiun Dio donis al tiuj, kiuj Lin obeas.

33 Kaj ili, aŭdinte tion, estis pikitaj en la koro, kaj ili konsiliĝis, por
pereigi ilin. 34 Sed unu Fariseo, nomata Gamaliel, leĝinstruisto ho-
norata ĉe la tuta popolo, ekstaris en la sinedrio, kaj ordonis, ke oni
eksteren forigu la homojn por kelka tempo. 35 Kaj li diris al ili: Izra-
elidoj, estu singardaj rilate al ĉi tiuj homoj pri tio, kion vi celas fari.
36 Ĉar antaŭ ĉi tiuj tagoj leviĝis Teŭdas, dirante, ke li estas ia per-
sono; kaj al li aliĝis nombro da viroj, ĉirkaŭ kvarcent; kaj li pereis;
kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis kaj nuliĝis. 37 Post tiu leviĝis Judas,
Galileano, en la tagoj de la registrado, kaj fortiris post si homojn; li

ankaŭ pereis, kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis. 38 Kaj nun mi diras
al vi: Detenu vin de ĉi tiuj homoj, kaj lasu ilin; ĉar, se ĉi tiu inten-
co aŭ ĉi tiu laboro estas de homoj, ĝi renversiĝos; 39 sed se ĝi estas
de Dio, vi ilin ne povos renversi; aŭ eble iel vi troviĝos batalantaj
kontraŭ Dio. 40 Kaj ili konsentis kun li; kaj alvokinte la apostolojn
kaj batinte ilin, ili ordonis, ke ili ne parolu en la nomo de Jesuo, kaj
liberigis ilin. 41 Sed ili foriris de antaŭ la sinedrio, ĝojante, ke ili es-
tis juĝitaj indaj suferi malhonoron pro la Nomo. 42 Kaj ĉiutage en
la templo kaj dome ili ne ĉesis instrui kaj prediki Jesuon, la Kriston.

Ĉapitro 6

1 Kaj en tiuj tagoj, kiam la nombro de la disĉiploj multiĝis, fariĝis
murmurado de la Grekaj Judoj kontraŭ la Hebreaj pro tio, ke iliaj
vidvinoj estas preterlasataj en la ĉiutaga servado. 2 Kaj la dek du,
alvokinte la amason de la disĉiploj, diris: Ne estas dezirinde, ke ni
forlasu la vorton de Dio, por servi ĉe tabloj. 3 Tial elserĉu, fratoj, el
inter vi sep homojn, bone atestatajn, plenajn de la Spirito kaj de
saĝo, kiujn ni difinos por tiu afero. 4 Sed ni persistos en preĝado kaj
la servado de la Vorto. 5 Kaj tiu diro plaĉis al la tuta amaso; kaj ili
elektis Stefanon, viron plenan de fido kaj de la Sankta Spirito, kaj
Filipon kaj Proĥoron kaj Nikanoron kaj Timonon kaj Parmenason,
kaj Nikolaon, prozeliton el Antioĥia; 6 tiujn ili starigis antaŭ la apo-
stoloj; kaj ĉi tiuj, preĝinte, metis sur ilin la manojn.

7 Kaj la vorto de Dio kreskis, kaj la nombro de la disĉiploj mul-
tiĝis treege en Jerusalem, kaj granda aro el la pastroj obeis al la fido.

8 Kaj Stefano, plena de graco kaj potenco, faris grandajn mir-
indaĵojn kaj signojn inter la popolo. 9 Sed stariĝis iuj el la sinagogo
nomata la Sinagogo de la Liberigitoj, kaj el la Kirenanoj kaj el la
Aleksandrianoj kaj el la homoj el Kilikio kaj Azio; kaj ili diskutis kun

Stefano. 10 Kaj ili ne povis rezisti al la saĝeco kaj la Spirito, per kiu
li parolis. 11 Tiam ili subinstigis virojn, kiuj diris: Ni aŭdis lin paro-
li blasfemajn vortojn kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Dio. 12 Kaj ili in-
citis la popolon kaj la pliaĝulojn kaj la skribistojn, kaj venis sur lin
kaj kaptis lin, kaj kondukis lin al la sinedrio, 13 kaj starigis menso-
gajn atestantojn, kiuj diris: Ĉi tiu homo ne ĉesas paroli vortojn kon-
traŭ ĉi tiu sankta loko kaj la leĝo; 14 ĉar ni aŭdis lin diri, ke ĉi tiu
Jesuo, la Nazaretano, detruos ĉi tiun lokon, kaj ŝanĝos la kutimojn,
kiujn Moseo transdonis al ni. 15 Kaj ĉiuj, kiuj sidis en la sinedrio,
fikse rigardante lin, vidis lian vizaĝon kvazaŭ vizaĝon de anĝelo.

Ĉapitro 7

1 Tiam diris la ĉefpastro: Ĉu ĉi tiuj aferoj estas tiel? 2 Kaj tiu diris:
Fratoj kaj patroj, aŭskultu. La Dio de gloro aperis al nia patro
Abraham, kiam li estis en Mezopotamio, antaŭ ol li loĝis en Ĥaran,
3 kaj diris al li: Iru el via lando kaj de via parencaro, kaj venu en tiun
landon, kiun Mi montros al vi. 4 Tiam li iris el la lando de la Ĥaldeoj,
kaj loĝis en Ĥaran; kaj el tie, post la morto de lia patro, Li trans-
loĝigis lin en ĉi tiun landon, kie vi nun loĝas; 5 kaj Li donis al li ne-
nian heredaĵon en ĝi, eĉ ne piedspacon, sed Li promesis doni ĝin al
li por posedaĵo kaj al lia idaro post li, kiam li ankoraŭ ne havis in-
fanon. 6 Kaj Dio parolis jene: ke lia idaro loĝos en fremda lando, kaj
ke oni sklavigos kaj turmentos ilin dum kvarcent jaroj. 7 Kaj la po-
polon, ĉe kiu ili estos sklavoj, Mi juĝos, diris Dio; kaj poste ili eli-
ros kaj faros servon al Mi sur ĉi tiu loko. 8 Kaj Li donis al li la inter-
ligon de cirkumcido; kaj tiel Abraham naskigis Isaakon kaj cirkum-
cidis lin en la oka tago, kaj Isaak naskigis Jakobon, kaj Jakob la dek
du patriarkojn. 9 Kaj la patriarkoj, enviante Jozefon, lin vendis en
Egiptujon; kaj Dio estis kun li, 10 kaj liberigis lin el ĉiuj liaj suferoj,

kaj donis al li favoron kaj saĝecon antaŭ Faraono, reĝo de Egiptujo;
kaj ĉi tiu estrigis lin super Egiptujo kaj super lia tuta domo. 11 Kaj
venis malsato sur la tutan landon Egiptujon kaj Kanaanon, kaj
granda sufero; kaj niaj patroj ne trovis nutraĵon. 12 Sed kiam Jakob
aŭdis, ke estas greno en Egiptujo, li sendis unue niajn patrojn. 13 Kaj
la duan fojon Jozef rekonatiĝis al siaj fratoj, kaj la gento de Jozef
estis montrita al Faraono. 14 Kaj Jozef sendis, kaj alvokis sian patron
Jakob, kaj la tutan parencaron, sepdek kvin animojn. 15 Kaj Jakob
venis en Egiptujon, kaj mortis li mem kaj niaj patroj; 16 kaj ili estis
transportitaj al Ŝeĥem kaj metitaj en la tombon, kiun Abraham
aĉetis por prezo arĝenta de la filoj de Ĥamor en Ŝeĥem. 17 Sed kiam
alproksimiĝis la tempo de la promeso, kiun Dio ĵuris al Abraham,
la popolo diskreskis kaj multiĝis en Egiptujo, 18 ĝis aperis alia reĝo,
kiu ne konis Jozefon. 19 Tiu agis ruze kontraŭ nia gento, kaj premis
niajn patrojn tiel, ke ili elĵetis siajn infanojn, por ke ili ne vivadu. 20
En tiu tempo Moseo naskiĝis, kaj estis eksterordinare bela; kaj li
estis nutrata tri monatojn en la domo de sia patro; 21 kaj kiam oni
lin elĵetis, prenis lin la filino de Faraono kaj lin nutris kiel sian filon.
22 Kaj Moseo estis instruita en la tuta saĝeco de la Egiptoj, kaj es-
tis potenca per siaj vortoj kaj agoj. 23 Sed kiam li jam havis la aĝon
de kvardek jaroj, venis en lian korpon la penso viziti siajn fratojn,
la Izraelidojn. 24 Kaj vidinte unu el ili suferi maljustecon, li defen-
dis kaj venĝis la premiton, batante la Egipton; 25 kaj li supozis, ke
liaj fratoj komprenos, ke Dio per lia mano donas al ili savon, sed ili
ne komprenis. 26 Kaj en la sekvanta tago li aperis al ili, dum ili mal-
pacis, kaj li deziris repacigi ilin, dirante: Ho viroj, vi estas fratoj; kial
vi malbonfaras unu al alia? 27 Sed la ofendanto de sia proksimulo
forpuŝis lin, dirante: Kiu faris vin estro kaj juĝanto super ni? 28 Ĉu
vi celas mortigi min, kiel vi mortigis la Egipton hieraŭ? 29 Kaj ĉe tiu
parolo Moseo forkuris kaj ekloĝis en la lando Midjana, kie li nas-

kigis du filojn. 30 Kaj post paso de kvardek jaroj anĝelo aperis al li
en la dezerto apud monto Sinaj, en flama fajro en arbetaĵo. 31 Kaj
kiam Moseo ĝin vidis, li miris pri la fenomeno; kaj kiam li alprok-
simiĝis, por rigardi, venis al li voĉo de la Eternulo: 32 Mi estas la Dio
de viaj patroj, la Dio de Abraham, kaj de Isaak, kaj de Jakob. Kaj
Moseo tremis, kaj ne kuraĝis rigardi. 33 Kaj la Eternulo diris al li:
Deprenu la ŝuojn de viaj piedoj; ĉar la loko, sur kiu vi staras, estas
tero sankta. 34 Mi rigardis, kaj vidis la mizeron de Mia popolo, kiu
estas en Egiptujo, kaj Mi aŭdis ĝian ĝemadon, kaj Mi malsupren-
iris, por savi ĝin; venu do, kaj Mi vin sendos en Egiptujon. 35 Tiun
Moseon, kiun ili malakceptis, dirante: Kiu faris vin estro kaj juĝ-
anto? tiun Dio sendis, por esti estro kaj savanto, per la mano de la
anĝelo, kiu aperis al li en la arbetaĵo. 36 Tiu elkondukis ilin, farinte
mirindaĵojn kaj signojn en Egiptujo, kaj en la Ruĝa Maro, kaj en la
dezerto dum kvardek jaroj. 37 Ĝi estis tiu Moseo, kiu diris al la Izra-
elidoj: Profeton el viaj fratoj, similan al mi, starigos por vi la Eter-
nulo, via Dio. 38 Li estis tiu, kiu estis en la komunumo en la dezer-
to kun la anĝelo, kiu parolis kun li sur la monto Sinaj, kaj estis kun
niaj patroj; kaj ricevis vivajn orakolojn, por doni al ni; 39 al tiu niaj
patroj ne volis esti obeemaj, sed forpuŝis lin, kaj returniĝis en sia
koro al Egiptujo, 40 dirante al Aaron: Faru al ni diojn, kiuj irus an-
taŭ ni; ĉar pri tiu Moseo, kiu elkondukis nin el la lando Egipta, ni
ne scias, kio okazis al li. 41 Kaj ili faris bovidon en tiuj tagoj, kaj al-
portis oferon al la idolo, kaj ĝojis pri la faritaĵo de siaj manoj. 42
Tiam Dio turniĝis, kaj lasis ilin servi al la armeo de la ĉielo, kiel estas
skribite en la libro de la profetoj:

Ĉu vi alportis al Mi buĉitajn bestojn kaj oferojn
Dum kvardek jaroj en la dezerto, ho domo de Izrael?
43 Kaj vi portis la tabernaklon de Moleĥ
Kaj la stelon de la dio Refan,

La figuraĵojn, kiujn vi faris, por adorkliniĝi al ili;
Kaj Mi elpatrujigos vin preter Babelon. 44 Kun niaj patroj en la
dezerto estis la tabernaklo de atesto, kiel ordonis Tiu, kiu parolis al
Moseo, ke li konstruu ĝin laŭ la modelo, kiun li vidis. 45 Ĝin ankaŭ
niaj patroj siavice enportis kun Josuo, kiam ili eniris en la posedaĵon
de la nacioj, kiujn Dio forpuŝis antaŭ niaj patroj, ĝis la tagoj de Da-
vid; 46 kiu trovis favoron antaŭ Dio, kaj petis trovi loĝejon por la Dio
de Jakob. 47 Sed Salomono konstruis por Li domon. 48 Tamen la
Plejaltulo ne loĝas en manfaritaj temploj, kiel diris la profeto:
49 La ĉielo estas Mia trono,
Kaj la tero estas Mia piedbenketo;
Kian domon vi konstruos por Mi? diras la Eternulo;
Kaj kia estas la loko por Mia ripozo? 50 Ĉu ne faris Mia mano
ĉion tion?
51 Vi malmolnukaj, vi necirkumciditaj je koro kaj oreloj, vi ĉiam
rezistas al la Sankta Spirito; kiel viaj patroj, tiel ankaŭ vi. 52 Kiun el
la profetoj viaj patroj ne persekutis? kaj ili mortigis tiujn, kiuj an-
taŭmontris pri la alveno de la Justulo, de kiu vi nun fariĝis la per-
fidintoj kaj mortigintoj; 53 vi, kiuj ricevis la leĝon, kiel anoncitan per
anĝeloj, sed ĝin ne observis.
54 Kaj aŭdante tion, ili koleriĝis en la koro, kaj grincigis kontraŭ
li siajn dentojn. 55 Sed li, plena de la Sankta Spirito, rigardis fikse al
la ĉielo, kaj vidis la gloron de Dio, kaj Jesuon starantan dekstre de
Dio, 56 kaj diris: Jen mi vidas la ĉielon malfermitan kaj la Filon de
homo starantan dekstre de Dio. 57 Sed ili ekkriis per laŭta voĉo, kaj
fermis siajn orelojn, kaj kuregis sur lin unuanime, 58 kaj elpelis lin
el la urbo, kaj ĵetis sur lin ŝtonojn; kaj la atestantoj demetis siajn
vestojn apud la piedoj de junulo, nomata Saŭlo. 59 Kaj ili ŝtonmor-
tigis Stefanon, vokantan kaj dirantan: Jesuo, Sinjoro, akceptu mian

spiriton. 60 Kaj li genuiĝis, kaj kriis per laŭta voĉo: Sinjoro, ne metu
sur ilin ĉi tiun pekon. Kaj tion dirinte, li endormiĝis.

Ĉapitro 8

1 Kaj Saŭlo konsentis al lia mortigo.

Kaj en tiu tago komenciĝis granda persekutado kontraŭ la eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj ĉiuj estis dispelitaj tra la regionoj de
Judujo kaj Samario, kun escepto de la apostolaro. 2 Kaj piuloj ente-
rigis Stefanon, kaj faris pri li grandan funebron. 3 Sed Saŭlo atakis
la eklezion, enirante en ĉiun domon, kaj li trenis virojn kaj virinojn, kaj transdonis ilin en malliberejon.

4 Sed la dispelitoj trairis, predikante la vorton. 5 Kaj Filipo, mal-
suprenirinte en la urbon Samario, proklamis al ili la Kriston. 6 Kaj
la homamaso unuanime atentis la parolojn de Filipo, kiam ili lin
aŭdis kaj vidis la signojn, kiujn li faris. 7 Ĉar el multaj el ili, kiuj havis malpurajn spiritojn, ĉi tiuj elvenis, kriante per laŭta voĉo; kaj multaj paralizuloj kaj lamuloj resaniĝis. 8 Kaj estis granda ĝojo en tiu urbo.

9 Sed unu viro, nome Simon, jam antaŭe faradis magion en la urbo kaj sorĉadis la popolon de Samario, dirante, ke li estas iu gran-
da; 10 al li atentadis ili ĉiuj, de la malgrandaj ĝis la grandaj, diran-
te: Ĉi tiu homo estas la granda potenco de Dio. 11 Kaj ili atentadis
lin, ĉar li jam de longe sorĉis ilin per magiaĵoj. 12 Sed kiam ili kre-
dis al Filipo, predikanta la evangelion pri la regno de Dio kaj la nomo de Jesuo Kristo, ili baptiĝis, viroj kaj virinoj. 13 Kaj Simon mem
ankaŭ kredis; kaj kiam li baptiĝis, li forte aliĝis al Filipo, kaj vidante signojn kaj grandajn miraklojn faratajn, li konfuziĝis.

14 Kaj la apostoloj en Jerusalem, aŭdinte, ke Samario akceptis la vorton de Dio, sendis al ili Petron kaj Johanon; 15 kiuj, alveninte,
preĝis por ili, ke ili ricevu la Sanktan Spiriton, 16 ĉar ankoraŭ sur

neniun el ili li falis; ili nur baptiĝis en la nomon de la Sinjoro Jesuo.
17 Tiam ili metis la manojn sur ilin, kaj ili ricevis la Sanktan Spiri-
ton. 18 Kaj kiam Simon vidis, ke la Sankta Spirito estis donata per la
surmetado de la manoj de la apostoloj, li proponis al ili monon, 19
kaj diris: Donu ankaŭ al mi ĉi tiun rajton, por ke ĉiu ajn, sur kiun
mi metos la manojn, ricevu la Sanktan Spiriton. 20 Sed Petro diris
al li: Via arĝentaĵo iru kun vi en pereon, ĉar vi pensis ricevi per mo-
no la donacon de Dio. 21 Vi havas nek parton nek loton en tiu afe-
ro, ĉar via koro ne estas rekta antaŭ Dio. 22 Pentu do pri tiu via mal-
boneco, kaj preĝu al la Eternulo, se eble la penso de via koro estu
pardonita al vi. 23 Ĉar mi vidas, ke vi estas en la galo de maldolĉe-
co kaj en la kateno de maljusteco. 24 Kaj Simon responde diris: Pre-
ĝu vi al la Eternulo por mi, ke trafu min neniom el tio, pri kio vi
parolis.

25 Ili do, atestinte kaj parolinte la vorton de la Sinjoro, revenis al
Jerusalem, kaj predikis la evangelion al multaj vilaĝoj de la Sama-
rianoj.

26 Sed anĝelo de la Eternulo parolis al Filipo, dirante: Leviĝu, kaj
iru suden ĝis la vojo, kiu kondukas de Jerusalem al Gaza; tio estas
dezerto. 27 Kaj li leviĝis, kaj ekiris; kaj jen viro, Etiopo, eŭnuko, po-
tenculo sub Kandake, reĝino de la Etiopoj, kaj kiu estis super ŝia
tuta trezoro, jam venis al Jerusalem, por adorkliniĝi; 28 tiu vojaĝis
returne, kaj, sidante en sia ĉaro, legis la profeton Jesaja. 29 Kaj la
Spirito diris al Filipo: Aliru, kaj aliĝu al tiu ĉaro. 30 Kaj Filipo alku-
ris, kaj aŭdis lin legi la profeton Jesaja, kaj diris: Ĉu vi komprenas
tion, kion vi legas? 31 Kaj tiu diris: Kiel mi povas, se neniu min gvi-
das? Kaj li petis Filipon, ke li supreniru kaj sidiĝu kun li. 32 La peco
de la Skribo, kiun li legis, estis jena:

Li estis kondukata kiel ŝafo al la buĉo;
Kaj kiel ŝafido muta antaŭ sia tondanto,

Li ne malfermis sian buŝon; 33 En lia humiliĝo lia juĝo estis de-
prenita;

Pri lia generacio kiu rakontos?

Ĉar lia vivo estas prenita for de la tero.

34 Kaj la eŭnuko responde al Filipo diris: Mi petas vin, pri kiu
parolis la profeto ĉi tion? ĉu pri si, aŭ pri iu alia? 35 Kaj Filipo mal-
fermis sian buŝon, kaj komencante de tiu Skribo, predikis al li Je-
suon. 36 Kaj dum ili iris sur la vojo, ili alvenis al iu akvo; kaj la eŭ-
nuko diris: Jen estas akvo; kio malhelpas min baptiĝi? 37 Kaj Filipo
diris: Se vi kredas per via tuta koro, tio estas permesata. Kaj li re-
spondis: Mi kredas, ke Jesuo Kristo estas la Filo de Dio. 38 Kaj li
ordonis, ke la ĉaro haltu, kaj ili ambaŭ malsupreniris en la akvon,
Filipo kaj la eŭnuko; kaj li baptis lin. 39 Kaj kiam ili supreniris el la
akvo, la Spirito de la Eternulo forkaptis Filipon; kaj la eŭnuko ne plu
lin vidis, kaj li iris sian vojon, ĝojante. 40 Sed Filipo troviĝis en Aŝ-
dod; kaj trapasante, li predikis la evangelion en ĉiuj urboj, ĝis li al-
venis en Cezarean.

Ĉapitro 9

1 Kaj Saŭlo, ankoraŭ spirante minacojn kaj mortigon kontraŭ la
disĉiploj de la Sinjoro, iris al la ĉefpastro, 2 kaj petis de li leterojn al
la sinagogoj en Damasko, por ke, se li eble trovos homojn, aliĝintajn
al la Vojo, ĉu virojn aŭ virinojn, li alkonduku ilin katenitajn al Jeru-
salem. 3 Kaj dum li vojaĝis, li alproksimiĝis al Damasko; kaj subite
ekbrilegis ĉirkaŭ li lumo el la ĉielo; 4 kaj li falis sur la teron, kaj aŭ-
dis voĉon dirantan al li: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min persekutas? 5 Kaj
li diris: Kiu vi estas, ho Sinjoro? Kaj tiu diris: Mi estas Jesuo, kiun vi
persekutas; 6 sed leviĝu, kaj eniru en la urbon, kaj estos dirite al vi,
kion vi devas fari. 7 Kaj liaj kunvojaĝantoj staris mutaj, aŭdante la

voĉon, sed vidante neniun. 8 Kaj Saŭlo leviĝis de la tero; kaj kiam liaj
okuloj malfermiĝis, li vidis nenion; kaj ili kondukis lin je la mano,
kaj venigis lin en Damaskon. 9 Kaj li estis sen vidpovo tri tagojn; kaj
ne manĝis, nek trinkis.

10 Kaj en Damasko estis unu disĉiplo nomata Ananias; kaj la Sinj-
oro diris al li en vizio: Ananias. Kaj li respondis: Jen mi, Sinjoro. 11
Kaj la Sinjoro diris al li: Leviĝu, kaj iru sur la straton, kiun oni no-
mas Rekta, kaj serĉu en la domo de Judas viron, nomatan Saŭlo, el
Tarso; ĉar jen li preĝas; 12 kaj li vidis viron, nomatan Ananias, enir-
antan kaj metantan sur lin la manojn, por ke li ricevu vidpovon. 13
Sed Ananias respondis: Sinjoro, mi aŭdis de multaj pri ĉi tiu viro,
kiom da malbono li faris kontraŭ viaj sanktuloj en Jerusalem; 14 kaj
ĉi tie li havas de la ĉefpastroj aŭtoritaton kateni ĉiujn, kiuj vokas
vian nomon. 15 Sed la Sinjoro diris al li: Ekiru, ĉar li estas elektita ilo
por mi, por porti mian nomon antaŭ la nacianoj kaj la reĝoj kaj la
Izraelidoj; 16 ĉar mi montros al li, kiom li devas suferi pro mia no-
mo. 17 Kaj Ananias ekiris, kaj eniris en la domon, kaj metinte sur lin
la manojn, diris: Frato Saŭlo, min sendis la Sinjoro Jesuo, kiu ape-
ris al vi en la vojo, laŭ kiu vi venis, por ke vi ricevu vidpovon kaj
pleniĝu de la Sankta Spirito. 18 Kaj tuj falis de liaj okuloj kvazaŭ
skvamoj; kaj li tuj ricevis vidpovon, kaj leviĝis kaj baptiĝis; 19 kaj
preninte nutraĵon, li refortiĝis.

Kaj dum kelke da tagoj li restis kun la disĉiploj en Damasko. 20
Kaj en la sinagogoj li tuj proklamis Jesuon, ke li estas la Filo de Dio.
21 Kaj miregis ĉiuj, kiuj lin aŭdis, kaj ili diris: Ĉu li ne estas tiu, kiu
en Jerusalem pereigis tiujn, kiuj vokis ĉi tiun nomon? kaj li venis ĉi
tien por tio, ke li konduku ilin katenitajn antaŭ la ĉefpastrojn. 22 Sed
Saŭlo des pli fortiĝis, kaj li konfuzis la Judojn loĝantajn en Dama-
sko, pruvante, ke tiu estas la Kristo.

23 Kaj post la paso de multaj tagoj, la Judoj kune konsiliĝis, por

lin mortigi; 24 sed ilia konspiro sciiĝis al Saŭlo. Kaj ili observadis la
pordegojn tage kaj nokte, por lin mortigi; 25 sed liaj disĉiploj pre-
nis lin nokte, kaj mallevis lin tra la urba muro, malsupren lasante
lin en korbego.

26 Kaj kiam li venis en Jerusalemon, li provis aliĝi al la disĉiploj;
kaj ĉiuj lin timis, ne kredante, ke li estas disĉiplo. 27 Sed Barnabas
prenis lin, kaj kondukis lin al la apostoloj, kaj rakontis al ili, kiel li
sur la vojo vidis la Sinjoron, kiu ankaŭ parolis al li, kaj kiel en Da-
masko li sentime parolis en la nomo de Jesuo. 28 Kaj li estis kun ili,
enirante kaj elirante en Jerusalem, 20 kaj sentime predikante en la
nomo de la Sinjoro; kaj li parolis kaj disputadis kontraŭ la Grekaj
Judoj; sed ili entreprenis mortigi lin. 30 Kaj la fratoj, eksciinte tion,
kondukis lin al Cezarea, kaj forsendis lin al Tarso.

31 Kaj la eklezio tra la tuta Judujo kaj Galileo kaj Samario havis
pacon kaj ricevis edifon; kaj iradante en la timo de la Sinjoro kaj en
la konsolo de la Sankta Spirito, ĝi kreskis.

32 Kaj dum Petro trairis ĉiujn regionojn, li ankaŭ malsupreniris
al la sanktuloj loĝantaj en Lida. 33 Kaj tie li trovis unu viron, noma-
tan Eneas, kiu kuŝadis en sia lito jam ok jarojn; ĉar li estis paralizulo.
34 Kaj Petro diris al li: Eneas, Jesuo Kristo vin sanigas; leviĝu, kaj or-
digu vian liton. Kaj li tuj leviĝis. 35 Kaj ĉiuj loĝantoj en Lida kaj en
Ĥaron lin vidis, kaj turniĝis al la Sinjoro.

36 Kaj estis en Jafo unu disĉiplino, nomata Tabita, kiu laŭ traduko
estas nomata Dorkas; ŝi estis plena de bonfaroj kaj almozoj, kiujn
ŝi faris. 37 Kaj en tiu tempo ŝi malsaniĝis, kaj mortis; kaj ili ŝin lavis
kaj metis en supran ĉambron. 38 Kaj ĉar Lida estis proksime de Jafo,
la disĉiploj, aŭdinte, ke Petro estas tie, sendis al li du virojn, por
petegi lin: Ne prokrastu veni al ni. 39 Kaj Petro leviĝis kaj iris kun ili.
Kaj kiam li alvenis, ili lin kondukis en la supran ĉambron; kaj ales-
tis apud li ĉiuj vidvinoj, plorante kaj montrante tunikojn kaj vestojn,

kiujn Dorkas faris, kiam ŝi estis ankoraŭ kun ili. 40 Sed Petro, for-
metinte ĉiujn, genuiĝis kaj preĝis, kaj, turninte sin al la korpo, li
diris: Tabita, leviĝu. Kaj ŝi malfermis siajn okulojn, kaj, vidinte Pet-
ron, ŝi side leviĝis. 41 Kaj li donis al ŝi la manon kaj starigis ŝin, kaj,
vokinte la sanktulojn kaj vidvinojn, li prezentis ŝin vivanta. 42 Kaj tio
fariĝis sciata tra la tuta Jafo, kaj multaj kredis al la Sinjoro. 43 Kaj
dum multe da tagoj li loĝis en Jafo ĉe unu Simon, tanisto.

Ĉapitro 10

1 En Cezarea estis unu viro, nomata Kornelio, centestro de la kohor-
to nomata la Itala, 2 viro pia, kiu timis Dion, kune kun sia tuta fa-
milio, kaj donis multajn almozojn al la popolo, kaj preĝis al Dio
konstante. 3 Tiu vidis klare en vizio, ĉirkaŭ la naŭa horo de la tago,
anĝelon de Dio, alvenantan al li, kaj dirantan al li: Kornelio. 4 Kaj ĉi
tiu, fikse rigardante lin kaj timante, diris: Kio estas, Sinjoro? Kaj li
diris al li: Viaj preĝoj kaj viaj almozoj supreniris kiel memoraĵo an-
taŭ Dio. 5 Kaj nun sendu virojn al Jafo, kaj venigu Simonon, kiu es-
tas alnomata Petro; 6 li gastas ĉe unu Simon, tanisto, kies domo es-
tas apud la marbordo. 7 Kaj kiam foriris la anĝelo, kiu parolis al li,
li alvokis du el siaj domservantoj, kaj pian soldaton el tiuj, kiuj ĉiam
deĵoris apud li; 8 kaj klariginte ĉion al ili, li sendis ilin al Jafo.

9 Kaj en la sekvanta tago, kiam ili vojaĝis kaj alproksimiĝis al la
urbo, Petro supreniris sur la tegmenton, pro preĝi, ĉirkaŭ la sesa
horo; 10 kaj li fariĝis malsata, kaj deziris manĝi; sed dum oni preti-
gis, falis sur lin ekstazo; 11 kaj li vidis la ĉielon malfermitan, kaj ian
ujon malsuprenirantan, kvazaŭ grandan tukon, mallevatan per la
kvar anguloj sur la teron; 12 kaj en ĝi troviĝis ĉiaj kvarpiedaj bestoj
kaj rampaĵoj de la tero kaj birdoj de la ĉielo. 13 Kaj venis voĉo al li:
Leviĝu, Petro; buĉu kaj manĝu. 14 Sed Petro diris: Ho ne, Sinjoro, ĉar

mi neniam manĝis ion profanan aŭ malpuran. 15 Kaj voĉo venis al
li denove duan fojon: Kion Dio purigis, tion vi ne nomu profana. 16
Kaj tio estis farita trifoje; kaj la ujo estis tuj prenita for en la ĉielon.
17 Kaj dum Petro spirite embarasiĝis, kia povas esti la vizio, kiun
li vidis, jen la viroj senditaj de Kornelio, eldemandinte pri la domo
de Simon, staris antaŭ la pordo, 18 kaj vokis kaj demandis, ĉu Si-
mon, kiu estas alnomata Petro, tie gastas. 19 Kaj dum Petro pripensis
pri la vizio, la Spirito diris al li: Jen tri viroj vin serĉas. 20 Sed leviĝu,
kaj malsupreniru, kaj vojaĝu kun ili, tute ne hezitante; ĉar mi ilin
sendis. 21 Kaj Petro malsupreniris al la viroj, kaj diris: Jen mi estas
tiu, kiun vi serĉas; kia estas la kaŭzo, pro kiu vi venis? 22 Kaj ili di-
ris: Kornelio, centestro, viro justa kaj timanta Dion, kaj bone atesta-
ta de la tuta nacio de la Judoj, estas avertita de sankta anĝelo, ke li
venigu vin al sia domo kaj aŭdu parolojn de vi. 23 Tial li envokis kaj
gastigis ilin. Kaj en la sekvanta tago li leviĝis, kaj foriris kun ili, kaj
iuj fratoj el Jafo lin akompanis. 24 Kaj la morgaŭan tagon ili eniris
en Cezarean. Kaj Kornelio atendis ilin, kunvokinte siajn parencojn
kaj intimajn amikojn. 25 Kaj kiam Petro estis eniranta, Kornelio lin
renkontis, kaj, falinte antaŭ liaj piedoj, adorkliniĝis al li. 26 Sed Pe-
tro lin levis, dirante: Stariĝu; mi mem ankaŭ estas homo. 27 Kaj in-
terparolante kun li, li eniris, kaj trovis multajn kunvenintajn; 28 kaj
li diris al ili: Vi mem scias, kiel kontraŭleĝe estas por Judo
kamaradiĝi aŭ aliri al alinaciano; sed Dio min admonis, ke mi ne
nomu ian homon profana aŭ malpura; 29 tial, kiam mi estis vokita,
mi alvenis sen kontraŭdiro. Mi do demandas, por kio vi min veni-
gis? 30 Kaj Kornelio diris: Antaŭ kvar tagoj ĝis ĉi tiu horo, mi preĝis
la naŭahoran preĝon en mia domo; kaj jen antaŭ mi staris viro hele
vestita, 31 kaj diris: Kornelio, via preĝo estas aŭdita, kaj viaj almo-
zoj estas memoritaj antaŭ Dio. 32 Sendu do al Jafo, kaj invitu al vi
Simonon, kiu estas alnomata Petro; li gastas en la domo de Simon,

tanisto, apud la marbordo. 33 Tial mi tuj sendis al vi; kaj vi bone
faris, ke vi venis. Nun do ni ĉiuj alestas ĉi tie antaŭ Dio, por aŭdi
ĉion, kio estas ordonita al vi de la Sinjoro. 34 Kaj Petro malfermis
sian buŝon, kaj diris:

Vere mi ekkomprenas, ke Dio ne privilegias personojn; 35 sed en
ĉiu nacio tiu, kiu timas Lin kaj agas juste, estas akceptata de Li. 36
Vi konas tiun vorton, kiun Li sendis al la Izraelidoj, predikante la
evangelion de paco per Jesuo Kristo (li estas Sinjoro de ĉiuj); 37 vi
konas tiun diron, kiu estas disvastigita tra la tuta Judujo, komencan-
te de Galileo, post la bapto, kiun predikis Johano— 38 Jesuon, la
Nazaretanon, kiun Dio sanktoleis per la Sankta Spirito kaj poten-
co; li ĉirkaŭiris, bonfarante kaj sanigante ĉiujn premegatajn de la di-
ablo, ĉar Dio estis kun li. 39 Kaj ni estas atestantoj pri ĉio, kion li faris
en la lando de la Judoj kaj en Jerusalem; lin oni mortigis, pendig-
ante lin sur lignaĵo. 40 Lin Dio levis en la tria tago, kaj donis, ke li
estu videbla, 41 ne al la tuta popolo, sed al atestantoj, kiuj estis elek-
titaj antaŭe de Dio, al ni, kiuj manĝis kaj trinkis kun li post lia relevi-
ĝo el la mortintoj. 42 Kaj li ordonis al ni prediki al la popolo, kaj ates-
ti, ke li estas la difinito de Dio, por esti la juĝisto de la vivantoj kaj
de la mortintoj. 43 Pri li ĉiuj profetoj atestas, ke per lia nomo ĉiu kre-
danta al li ricevos pardonadon de pekoj.

44 Dum Petro parolis tiujn vortojn, la Sankta Spirito falis sur ĉi-
ujn, kiuj aŭdis la diron. 45 Kaj ĉiuj el la cirkumcido kredantoj, kiuj
venis kun Petro, miregis pri tio, ke ankaŭ sur la nacianojn estis sur-
verŝata la donaco de la Sankta Spirito. 46 Ĉar ili aŭdis ilin paroli per
lingvoj kaj glori Dion. Tiam respondis Petro: 47 Ĉu iu povas malper-
mesi la akvon, ke ne baptiĝu ĉi tiuj, kiuj ricevis la Sanktan Spiriton
tiel same, kiel ni? 48 Kaj li ordonis, ke ili baptiĝu en la nomo de Je-
suo Kristo. Tiam ili petis, ke li restu ankoraŭ kelkajn tagojn.

Ĉapitro 11

1 Kaj la apostoloj kaj la fratoj, kiuj estis en Judujo, aŭdis, ke la na-
cianoj ankaŭ ricevis la vorton de Dio. 2 Kaj kiam Petro venis al Je-
rusalem, tiuj, kiuj estis el la cirkumcido, disputis kun li, 3 dirante: Vi
eniris al viroj ne cirkumciditaj, kaj manĝis kun ili. 4 Sed Petro kla-
rigis la aferon al ili orde, dirante: 5 Dum mi preĝis en la urbo Jafo,
en ekstazo mi vidis vizion, ujon malsuprenirantan, kvazaŭ grandan
tukon, mallevatan el la ĉielo per la kvar anguloj; kaj ĝi venis ĝis mi;
6 kun fiksa rigardo mi ĝin observis, kaj vidis kvarpiedajn bestojn de
la tero kaj sovaĝajn bestojn kaj rampaĵojn kaj birdojn de la ĉielo. 7
Kaj mi aŭdis voĉon dirantan al mi: Leviĝu, Petro; buĉu kaj manĝu.
8 Sed mi diris: Ho ne, Sinjoro, ĉar nenio profana aŭ malpura eniris
iam en mian buŝon. 9 Sed voĉo respondis al mi la duan fojon el la
ĉielo: Kion Dio purigis, tion vi ne nomu profana. 10 Ĉi tio fariĝis tri-
foje, kaj ĉio estis retirata en la ĉielon. 11 Kaj jen antaŭ la domo, en
kiu mi estis, tuj staris tri viroj senditaj el Cezarea al mi. 12 Kaj la
Spirito ordonis, ke mi iru kun ili, tute ne hezitante. Kaj ĉi tiuj ses
fratoj min akompanis, kaj ni eniris en la domon de la viro; 13 kaj li
diris al ni, ke li vidis en sia domo la anĝelon starantan, kaj dirantan:
Sendu al Jafo, kaj venigu Simonon, kies alnomo estas Petro, 14 kiu
parolos al vi vortojn, per kiuj vi kaj via tuta familio saviĝos. 15 Kaj
dum mi komencis paroli, la Sankta Spirito malsupreniris sur ilin tiel
same, kiel sur nin en la komenco. 16 Kaj mi rememoris la vorton de
la Sinjoro, ke li diris: Johano ja baptis per akvo; sed vi baptiĝos per
la Sankta Spirito. 17 Se do al ili Dio donis la saman donacon, kiel al
ni, kiam ni ekkredis al la Sinjoro Jesuo Kristo, kia homo mi estis, ke
mi povus kontraŭstari al Dio? 18 Kiam ili tion aŭdis, ili silentiĝis, kaj
gloris Dion, dirante: Ankaŭ do al la nacianoj Dio donacis penton
por vivo.

19 Tiuj do, kiuj dispeliĝis pro la suferado, kiu okazis pro Stefano,
vojaĝis ĝis Fenikio kaj Kipro kaj Antioĥia, priparolante la vorton al
neniu krom nur Judoj. 20 Sed iuj el ili, viroj el Kipro kaj Kireno, ven-
inte en Antioĥian, parolis al la Grekoj ankaŭ, predikante la Sinjoron
Jesuo. 21 Kaj la mano de la Sinjoro estis kun ili; kaj granda nombro
kredis kaj turniĝis al la Sinjoro. 22 Kaj la raporto pri tio estis aŭdita
de la eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj ili forsendis Barnabason ĝis
Antioĥia; 23 li, veninte, kaj vidante la gracon de Dio, ĝojis; kaj li ad-
monis ilin ĉiujn, ke kun korfirmeco ili restu fidelaj al la Sinjoro; 24
ĉar li estis bona viro, kaj plena de la Sankta Spirito kaj de fido; kaj
multo da homoj aldoniĝis al la Sinjoro. 25 Kaj li iris al Tarso, por
serĉi Saŭlon; 26 kaj trovinte, li kondukis lin al Antioĥia. Kaj dum tuta
jaro ili kunvenadis kun la eklezio, kaj instruis grandan aron da ho-
moj; kaj en Antioĥia la disĉiploj unue nomiĝis Kristanoj.

27 Kaj en tiuj tagoj profetoj el Jerusalem vojaĝis al Antioĥia. 28 Kaj
stariĝis unu el ili, nomata Agabo, kaj deklaris per la Spirito, ke es-
tos granda malsato tra la tuta mondo; kaj tio okazis en la tagoj de
Klaŭdio. 29 Kaj la disĉiploj decidis, ke ĉiu laŭ sia bonstato sendu
helpon al la fratoj, kiuj loĝis en Judujo; 30 tion ankaŭ ili faris, sen-
dante al la presbiteroj per la manoj de Barnabas kaj Saŭlo.

Ĉapitro 12

1 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo la reĝo Herodo etendis siajn manojn, por
premi iujn el la eklezianoj. 2 Kaj li mortigis per glavo Jakobon, la
fraton de Johano. 3 Kaj vidinte, ke tio plaĉas al la Judoj, li plue al-
donis la areston de Petro. Kaj tiam estis la tagoj de macoj. 4 Kaj kap-
tinte lin, li metis lin en malliberejon, transdonante lin al kvar kva-
roj da soldatoj, por gardi lin, intencante elkonduki lin post la Pas-
ko al la popolo. 5 Tial Petro estis gardata en la malliberejo; sed preĝo

por li estis fervore farata de la eklezio al Dio. 6 Kaj kiam Herodo in-
tencis elkonduki lin, en tiu sama nokto Petro dormis inter du sol-
datoj, ligite per du katenoj; kaj gardistoj antaŭ la pordoj gardis la
malliberejon. 7 Kaj jen apudstaris anĝelo de la Eternulo, kaj lumo
ekbrilis en la ĉambro; kaj li frapis la flankon de Petro, kaj vekis lin,
dirante: Leviĝu rapide. Kaj liaj katenoj defalis de liaj manoj. 8 Kaj la
anĝelo diris al li: Zonu vin, kaj alligu viajn sandalojn. Kaj li faris tion.
Kaj li diris al li: Ĵetu ĉirkaŭ vin vian mantelon kaj sekvu min. 9 Kaj
li eliris, kaj sekvis; kaj li ne sciis, ke reala estas tio, kion faris la an-
ĝelo, sed li pensis, ke li vidas vizion. 10 Kaj trapasinte la unuan pos-
tenon kaj la duan, ili venis al la fera pordego, kiu kondukas en la ur-
bon; kaj ĝi malfermiĝis al ili propramove; kaj ili eliris, kaj pasis laŭ-
longe de unu strato; kaj la anĝelo tuj foriris de li. 11 Kaj Petro, re-
konsciiĝinte, diris: Nun mi certe scias, ke la Eternulo elsendis Sian
anĝelon kaj liberigis min el la mano de Herodo kaj el la tuta aten-
dado de la popolo Juda. 12 Kaj pripensinte, li venis al la domo de
Maria, la patrino de Johano, alnomata Marko, kie estis multaj kun-
venintaj kaj preĝantaj. 13 Kaj kiam li frapis ĉe la pordo de la por-
dego, venis knabino nomata Roda, por aŭskulti, 14 kaj rekonante la
voĉon de Petro, ŝi pro ĝojo ne malfermis la pordegon, sed enkuris,
kaj diris, ke Petro staras antaŭ la pordego. 15 Kaj oni diris al ŝi: Vi
frenezas. Sed ŝi persiste certigis, ke tiel estas. Kaj ili diris: Ĝi estas
lia anĝelo. 16 Sed Petro daŭrigis la frapadon; kaj ili, malferminte,
vidis lin, kaj miregis. 17 Sed li gestis per la mano, ke ili silentu, kaj
rakontis al ili, kiamaniere la Eternulo elkondukis lin el la mallibe-
rejo. Kaj li diris: Sciigu pri tio Jakobon kaj la fratojn. Kaj li foriris, kaj
iris al alia loko. 18 Kaj kiam tagiĝis, fariĝis inter la soldatoj ne mal-
granda ekscitiĝo, kio fariĝis kun Petro. 19 Kaj Herodo, serĉinte kaj
ne trovinte lin, ekzamenis la gardistojn, kaj ordonis forkonduki ilin

al morto. Kaj li vojaĝis el Judujo al Cezarea, kaj tie restis iom da
tempo.
20 Kaj li estis tre kolera kontraŭ la homoj de Tiro kaj Cidon; kaj
ili venis unuanime al li, kaj, akirinte la favoron de Blasto, la reĝa
ĉambelano, petis pacon, ĉar ilia lando estis nutrata de la lando de
la reĝo. 21 Kaj en difinita tago Herodo, vestita en reĝaj vestoj, sidis
sur tribunala seĝo kaj deklamis al ili. 22 Kaj la popolo kriis: Ĝi estas
voĉo de dio, kaj ne de homo. 23 Kaj anĝelo de la Eternulo tuj frapis
lin, pro tio, ke li ne donis al Dio la gloron; kaj manĝate de vermoj,
li senspiriĝis.
24 Sed la vorto de Dio kreskis kaj pligrandiĝis.
25 Kaj Barnabas kaj Saŭlo revenis de Jerusalem, plenuminte sian
servadon, kondukante kun si Johanon, kiu estis alnomata Marko.

Ĉapitro 13

1 Kaj en Antioĥia, en la tiea eklezio, estis profetoj kaj instruistoj,
Barnabas, kaj Simeon, nomata Niger, kaj Lucio, la Kirenano, kaj
Manaen, kunvartito de la tetrarĥo Herodo, kaj Saŭlo. 2 Kaj dum ili
faris servon al la Sinjoro kaj fastis, la Sankta Spirito diris: Apartigu
al mi Barnabason kaj Saŭlon por tiu laboro, al kiu mi ilin vokis. 3
Tiam, fastinte kaj preĝinte kaj metinte sur ilin la manojn, ili forsen-
dis ilin.
4 Kaj ĉi tiuj, forkondukite de la Sankta Spirito, malsupreniris al
Seleŭkia; kaj de tie ili ŝipiris al Kipro. 5 Kaj estante en Salamis, ili
proklamis la vorton de Dio en la sinagogoj de la Judoj; kaj ili havis
Johanon kiel helpanton. 6 Kaj trairinte la tutan insulon ĝis Pafos, ili
trovis unu magiiston, Judan falsan profeton, kies nomo estis Bar-
Jesuo, 7 kiu estis kun la prokonsulo Sergio Paŭlo, prudenta viro. Ĉi
tiu venigis al si Barnabason kaj Saŭlon, kaj deziris aŭdi la vorton de

Dio. 8 Sed kontraŭstaris al ili Elimas, la magiisto (ĉar tion signifas
lia nomo), penante deturni la prokonsulon for de la fido. 9 Sed Saŭ-
lo, kiu estas Paŭlo, plenigite de la Sankta Spirito kaj fikse rigardante
lin, 10 diris: Ho vi, plena de ĉia trompo kaj ruzemeco, filo de diab-
lo, malamiko de ĉia justeco, ĉu vi ne ĉesos defleksi la rektajn voj-
ojn de la Sinjoro? 11 Kaj nun jen la mano de la Sinjoro estas sur vi,
kaj vi estos blinda, ne vidante la sunon dum kelka tempo. Kaj tuj
falis sur lin nebulo kaj mallumo, kaj ĉirkaŭvagante, li serĉis man-
kondukantojn. 12 Tiam la prokonsulo, vidinte la okazintaĵon, kredis,
mirigite de la instruado de la Sinjoro.

13 Sed Paŭlo kaj liaj akompanantoj ekŝipiris de Pafos kaj venis al
Perga en Pamfilio; kaj Johano forlasis ilin kaj reiris al Jerusalem. 14
Sed ili, trapasante de Perga venis al Antioĥia en Pisidio; kaj en la
sabato ili eniris en la sinagogon, kaj sidiĝis. 15 Kaj post la legado de
la leĝo kaj la profetoj, la sinagogestroj sendis al ili, dirante: Fratoj,
se estas ĉe vi vorto de admono por la popolo, parolu. 16 Kaj Paŭlo,
stariĝinte kaj gestinte per la mano, diris:

Izraelidoj, kaj vi, kiuj timas Dion, aŭskultu. 17 La Dio de ĉi tiu
popolo Izrael elektis niajn patrojn, kaj altigis la popolon dum la
loĝado en Egiptujo, kaj per alta brako elkondukis ilin el tie. 18 Kaj
en la daŭro de ĉirkaŭ kvardek jaroj Li toleris ilian konduton en la
dezerto. 19 Kaj eksterminte sep naciojn en la lando Kanaana, Li do-
nis al ili ilian landon kiel heredon por ĉirkaŭ kvarcent kvindek ja-
roj; 20 kaj post tio Li donis juĝistojn ĝis la profeto Samuel. 21 Kaj
poste ili petis reĝon; kaj Dio donis al ili Saulon, filon de Kiŝ, viron
el la tribo de Benjamen, por kvardek jaroj. 22 Kaj formetinte lin, Li
levis al ili Davidon kiel reĝon, pri kiu Li parolis, atestante: Mi tro-
vis Davidon, filon de Jiŝaj, viron laŭ Mia koro; li plenumos Mian
tutan volon. 23 El lia idaro Dio laŭ promeso venigis al Izrael Savan-
ton, Jesuon, 24 kiam Johano jam predikis antaŭ lia alveno la bapton

de pento al la tuta popolo Izrael. 25 Kaj dum Johano plenumis sian
kuradon, li diris: Kiu vi supozas, ke mi estas? mi ne estas tiu. Sed jen
venas post mi unu, al kiu mi ne estas inda malligi la sandalojn de
la piedoj. 26 Fratoj, idoj el la raso de Abraham, kaj tiuj inter vi, kiuj
timas Dion, al ni estas sendita la vorto de ĉi tiu savo. 27 Ĉar la loĝ-
antoj en Jerusalem kaj iliaj regantoj ne konis lin; kaj kondamnan-
te lin, ili plenumis la voĉojn de la profetoj ĉiusabate legatajn. 28 Kaj
trovinte en li nenian kaŭzon de morto, ili tamen petis Pilaton mor-
tigi lin. 29 Kaj plenuminte ĉion, kio estis skribita pri li, ili forprenis
lin de la lignaĵo kaj metis lin en tombon. 30 Sed Dio levis lin el la
mortintoj; 31 kaj li estis vidata multajn tagojn de tiuj, kiuj venis kun
li el Galileo en Jerusalemon, kaj ili nun estas liaj atestantoj ĉe la
popolo. 32 Kaj ni alportas al vi bonan sciigon pri la promeso farita
al la patroj, 33 ke Dio plenumis tion al ni, la filoj, relevinte Jesuon,
kiel ankaŭ estas skribite en la dua psalmo: Vi estas Mia Filo, hodiaŭ
Mi vin naskis. 34 Kaj pri tio, ke Li relevis lin el la mortintoj, jam ne
venontan en forputron, Li parolis jene: Mi donos al vi la fidindajn
favorkoraĵojn de David. 35 Ĉar li ankaŭ diris en alia psalmo: Vi ne
permesos, ke Via sanktulo forputru. 36 Ĉar David, servinte en sia
generacio al la intenco de Dio, ekdormis, kaj alkolektiĝis al siaj pa-
troj kaj vidis forputron; 37 sed tiu, kiun Dio relevis, ne vidis forput-
ron. 38 Estu do sciate al vi, fratoj, ke per ĉi tiu estas proklamata al
vi pardonado de pekoj; 39 kaj ĉiu kredanto al li estas pravigita pri
ĉio, pri kio vi ne povis esti pravigitaj per la leĝo de Moseo. 40 Gar-
du vin do, ke ne venu sur vin tio, kio estas dirita en la profetoj:

41 Rigardu, vi malestimantoj, kaj miru, kaj malaperu,
Ĉar en via tempo Mi faras ion,
Kion vi ne kredus, se oni rakontus al vi.

42 Kaj dum ili eliris el la sinagogo, oni petegis, ke ĉi tiuj vortoj
estu parolataj al ili la venontan sabaton. 43 Kaj kiam la sinagogo

disiĝis, multaj el la Judoj kaj el la piaj prozelitoj sekvis Paŭlon kaj
Barnabason, kiuj, alparolante ilin, urĝe admonis ilin persisti en la
graco de Dio.
44 En la sekvanta sabato preskaŭ la tuta urbo kolektiĝis, por aŭdi
la vorton de Dio. 45 Kaj la Judoj, vidante la homamasojn, pleniĝis de
ĵaluzo, kaj kontraŭdiris la dirojn de Paŭlo, kaj blasfemis. 46 Kaj Paŭlo
kaj Barnabas, parolante kuraĝe, diris: Estis necese paroli al vi unue
la vorton de Dio. Sed ĉar vi forpuŝis ĝin kaj ne juĝas vin indaj je la
eterna vivo, jen ni turnas nin al la nacianoj. 47 Ĉar tiel ordonis al ni
la Sinjoro:

Mi vin metis kiel lumon por la nacioj,
Por ke vi estu por savi ĝis la plej malproksima parto de la tero.

48 Kaj aŭdinte tion, la nacianoj ĝojis, kaj gloris la vorton de Dio;
kaj el ili kredis ĉiuj, kiuj estis difinitaj por eterna vivo. 49 Kaj la vorto
de la Sinjoro estis disportata tra la tuta regiono. 50 Sed la Judoj in-
citis la piajn virinojn bonfamajn kaj la ĉefojn de la urbo, kaj insti-
gis persekutadon kontraŭ Paŭlo kaj Barnabas, kaj forpelis ilin el siaj
limoj. 51 Sed ili forskuis la polvon de siaj piedoj kontraŭ ili, kaj iris
al Ikonio. 52 Kaj la disĉiploj pleniĝis de ĝojo kaj de la Sankta Spiri-
to.

Ĉapitro 14

1 Kaj en Ikonio ili ambaŭ eniris en la sinagogon de la Judoj, kaj tiel
parolis, ke granda amaso da Judoj kaj Grekoj kredis. 2 Sed la nek-
redantaj Judoj ekscitis kaj malbonigis la animojn de la nacianoj
kontraŭ la fratoj. 3 Tial ili restis longan tempon tie, sentime paro-
lante en la Sinjoro, kiu atestadis pri la vorto de Sia graco, lasante,
ke signoj kaj mirakloj fariĝu per iliaj manoj. 4 Sed la loĝantaro de la
urbo dividiĝis; unuj estis kun la Judoj, kaj aliaj kun la apostoloj. 5 Kaj

kiam fariĝis atenco de la nacianoj kaj ankaŭ de la Judoj kun iliaj re-
gantoj, por ataki kaj ŝtonmortigi ilin, 6 sciiĝinte pri ĝi, ili forsavis sin
en la urbojn de Likaonio—Listran kaj Derben kaj la ĉirkaŭaĵon; 7 kaj
tie ili proklamis la evangelion.

8 Kaj en Listra sidadis unu viro senforta en la piedoj, kiu estis
lama de la patrina ventro, kaj neniam piediris. 9 Li aŭdis Paŭlon
paroli; kaj ĉi tiu, fikse rigardante lin, kaj vidante, ke ili havas fidon
por esti sanigita, 10 diris per laŭta voĉo: Stariĝu rekte sur viaj pie-
doj. Kaj li salte leviĝis kaj piediris. 11 Kaj la homamaso, vidinte tion,
kion Paŭlo faris, levis sian voĉon, kaj diris en la Likaonia lingvo: La
dioj en homa formo malsupreniris al ni. 12 Kaj Barnabason ili nomis
Zeŭs, kaj Paŭlon Hermes, ĉar ĉi tiu estis la ĉefa parolanto. 13 Kaj la
pastro de la Zeŭs, kiu estis antaŭ la urbo, alkondukis bovojn kaj
girlandojn al la pordegoj, kaj volis oferi kun la homamasoj. 14 Sed
la apostoloj Paŭlo kaj Barnabas, aŭdinte, disŝiris siajn vestojn, kaj
antaŭensaltis en la amason, kriante, 15 kaj dirante: Ho viroj, kial vi
tion faras? Ni ankaŭ estas homoj, samsentaj kiel vi, kaj ni alportas
al vi evangelion, por turni vin de ĉi tiuj vantaĵoj al la vivanta Dio,
kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj ĉion en ili; 16 kaj kiu
en la pasintaj generacioj permesis, ke ĉiuj nacioj iru siajn proprajn
vojojn. 17 Tamen Li ne lasis Sin sen atesto, ĉar Li bonfaris, donante
al vi pluvojn el la ĉielo kaj fruktoportajn sezonojn, plenigante viajn
korojn per nutraĵo kaj feliĉo. 18 Kaj tiel dirante, ili apenaŭ retenis la
amasojn de oferado al ili.

19 Sed alvenis Judoj el Antioĥia kaj Ikonio, kaj, instiginte la ama-
sojn, ili priĵetis Paŭlon per ŝtonoj, kaj trenis lin ekster la urbon,
pensante, ke li mortis. 20 Sed kiam la disĉiploj staris ĉirkaŭ li, li lev-
iĝis, kaj eniris en la urbon; kaj en la sekvanta tago li eliris kun Bar-
nabas al Derbe. 21 Kaj proklaminte la evangelion al tiu urbo, kaj
varbinte multajn disĉiplojn, ili revenis al Listra kaj Ikonio kaj Anti-

oĥia, 22 firmigante la animojn de la disĉiploj, kaj admonante, ke ili
restu en la fido, kaj ke tra multaj suferoj ni devas eniri en la regnon
de Dio. 23 Kaj elektinte presbiterojn por ili en ĉiu eklezio, kaj preĝ-
inte kun fastado, ili rekomendis ilin al la Sinjoro, al kiu ili ekkredis.
24 Kaj trairinte Pisidion, ili venis en Pamfilion. 25 Kaj parolinte la
vorton en Perga, ili malsupreniris al Atalia; 26 kaj de tie ili ŝipiris al
Antioĥia, de kie ili estis konfiditaj al la graco de Dio por la laboro,
kiun ili plenumis. 27 Kaj kiam ili alvenis, ili kunvenigis la eklezion,
kaj rakontis ĉion, kion Dio per ili faris, kaj ke Li malfermis al la na-
cianoj pordon de fido. 28 Kaj ili restis kelkan tempon kun la dis-
ĉiploj.

Ĉapitro 15

1 Kaj iuj homoj vojaĝis tien el Judujo, kaj instruis la fratojn: Se vi ne
cirkumcidiĝos laŭ la moro de Moseo, vi ne povas saviĝi. 2 Kaj kiam
Paŭlo kaj Barnabas havis ne malgrandan malkonsenton kaj disku-
tadon kontraŭ ili, oni aranĝis, ke Paŭlo kaj Barnabas kaj aliaj tieu-
loj iru Jerusalemon al la apostoloj kaj presbiteroj pri tiu demando.
3 Ili do, forkondukite de la eklezio, trairis Fenikion kaj Samarion,
anoncante la konvertadon de la nacianoj, kaj faris grandan ĝojon al
ĉiuj fratoj. 4 Kaj alveninte en Jerusalemon, ili estis akceptitaj de la
eklezio kaj apostoloj kaj presbiteroj, kaj raportis ĉion, kion Dio fa-
ris per ili. 5 Sed leviĝis iuj kredantoj el la sekto de la Fariseoj, dirante:
Estas necese cirkumcidi ilin, kaj ordoni, ke ili observu la leĝon de
Moseo.

6 Kaj kunvenis la apostoloj kaj presbiteroj, por esplori tiun afe-
ron. 7 Kaj post multe da diskutado, Petro stariĝis, kaj diris al ili:

Fratoj, vi scias, ke jam antaŭ longe Dio elektis min el inter vi, por
ke per mia buŝo la nacianoj aŭdu la vorton de la evangelio kaj kre-

du. 8 Kaj Dio, kiu konas la korojn, atestis al ili, donante al ili la Sank-
tan Spiriton tiel same, kiel al ni; 9 kaj Li faris nenian diferencon inter
ni kaj ili, per la fido puriginte iliajn korojn. 10 Nun do kial vi incitas
Dion, dezirante meti sur la kolon de la disĉiploj jugon, kiun povis
porti nek niaj patroj, nek ni? 11 Sed ni kredas pri nia savo per la
graco de la Sinjoro Jesuo tiel same, kiel ankaŭ ili. 12 Kaj silentis la
tuta amaso; kaj ili aŭskultis, dum Paŭlo kaj Barnabas rakontis, kiom
da signoj kaj mirakloj Dio faris ĉe la nacianoj per ili. 13 Kaj kiam ili
ĉesis paroli, Jakobo respondis, dirante:

Fratoj, aŭskultu min; 14 Simeon rakontis, kiel unue Dio vizitis
nacianojn, por elekti el ili popolon por Sia nomo. 15 Kaj al tio kon-
sentas la vortoj de la profetoj, kiel estas skribite:

16 Post tio Mi revenos,
Kaj Mi restarigos la falintan tabernaklon de David,
Mi restarigos la detruitaĵojn,
Kaj Mi rekonstruos ĝin;
17 Por ke strebu al la Eternulo la ceteraj homoj
Kaj ĉiuj nacioj, inter kiuj estas proklamata Mia nomo,
Diras la Eternulo,
18 Kiu tion faras jam de la tempo antikva.

19 Tial mi decidas, ke ni ne ĝenu tiujn el la nacianoj, kiuj turniĝas
al Dio; 20 sed ni admonu ilin, ke ili detenu sin de malpuriĝoj ĉe ido-
loj kaj de malĉasteco kaj de sufokitaĵoj kaj de sango. 21 Ĉar de post
antikvaj generacioj Moseo havas en ĉiuj urboj tiujn, kiuj lin predi-
kas, legate en la sinagogoj ĉiusabate.

22 Tiam al la apostoloj kaj presbiteroj kun la tuta eklezio ŝajnis
bone elekti virojn el inter si kaj sendi ilin al Antioĥia kun Paŭlo kaj
Barnabas: nome Judas, alnomata Barsabas, kaj Silas, viroj konataj
inter la fratoj; 23 kaj ili sendis per ili la jenan leteron: La apostoloj
kaj presbiteroj, al la fratoj, kiuj estas el la nacianoj en Antioĥia kaj

Sirio kaj Kilikio, kun saluto: 24 Ĉar ni aŭdis, ke iuj el ni ĝenis vin per
vortoj maltrankviligaj por viaj animoj, al kiuj ni ne ordonis tion, 25
ŝajnis bone al ni unuanime, ke ni elektu virojn kaj sendu ilin al vi
kun niaj amataj Barnabas kaj Paŭlo, 26 homoj, kiuj riskis siajn vivojn
pro la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 27 Ni do sendis Judason kaj
Silason, kiuj ankaŭ mem buŝe diros tion saman. 28 Ĉar al la Sankta
Spirito kaj al ni ŝajnis bone meti sur vin nenian alian ŝarĝon, krom
la jenaj necesaj aferoj: 29 ke oni sin detenu de idoloferitaĵoj kaj de
sango kaj de sufokitaĵoj kaj de malĉasteco; se vi vin gardos kontraŭ
tio, vi bone agos. Adiaŭ!

30 Ili do, forsendite, iris al Antioĥia; kaj kunveniginte la amason,
ili transdonis la leteron. 31 Kaj leginte ĝin, ili ĝojis pro la konsolo. 32
Kaj Judas kaj Silas, kiuj estis ankaŭ mem profetoj, konsolis la fra-
tojn per multe da parolo kaj firmigis ilin. 33 Kaj pasiginte kelkan
tempon, ili kun paco foriris de la fratoj al siaj forsendintoj. (34 Ta-
men plaĉis al Silas tie restadi.) 35 Sed Paŭlo kaj Barnabas restis en
Antioĥia, instruante kaj predikante, kun multaj aliaj, la vorton de
la Sinjoro.

36 Kaj post kelke da tagoj Paŭlo diris al Barnabas: Ni reiru, kaj
vizitu niajn fratojn en ĉiu urbo, kie ni proklamis la vorton de la Sinj-
oro, kaj vidu, kiel ili fartas. 37 Kaj Barnabas konsilis kunpreni Joha-
non, alnomatan Marko. 38 Sed Paŭlo ne aprobis kunpreni tiun, kiu
sin fortiris de ili en Pamfilio, kaj ne kuniris en la laboron. 39 Kaj far-
iĝis disputo, tiel ke ili disiĝis unu de la alia; kaj Barnabas, kunpre-
nante Markon, ŝipiris al Kipro; 40 sed Paŭlo, elektinte Silason, for-
iris, konfidite de la fratoj al la graco de Dio. 41 Kaj li iris tra Sirio kaj
Kilikio, firmigante la eklezioj n.

Ĉapitro 16

1 Kaj li venis al Derbe kaj Listra; kaj jen tie estis unu disĉiplo, no-
mata Timoteo, filo de kredanta Judino kaj de Greka patro. 2 Tiu estis
bone atestata de la fratoj en Listra kaj Ikonio. 3 Tiun Paŭlo deziris,
ke li foriru kun li, kaj li prenis kaj cirkumcidis lin pro la Judoj, kiuj
estis en tiuj regionoj; ĉar ĉiuj sciiis, ke lia patro estas Greko. 4 Kaj
dum ili trapasis la urbojn, ili transdonis al ili por observado la de-
kretojn, deciditajn de la apostoloj kaj presbiteroj en Jerusalem. 5 Tiel
la eklezioj firmiĝis en la fido, kaj kreskis laŭnombre ĉiutage.

6 Kaj ili trairis la Frigian kaj Galatujan regionon, malpermesite de
la Sankta Spirito priparoli la vorton en Azio; 7 kaj veninte apud Mi-
sia, ili klopodis eniri en Bitinion, kaj la Spirito de Jesuo tion ne per-
mesis al ili; 8 kaj pasinte preter Misia, ili malsupreniris al Troas. 9 Kaj
vizio aperis al Paŭlo dum la nokto: viro Makedona staris, kaj pete-
gis lin, dirante: Transpasu al Makedonujo, kaj nin helpu. 10 Kaj post
kiam li vidis la vizion, ni tuj penis foriri en Makedonujon, konklu-
dinte, ke Dio vokis nin, por prediki al ili la evangelion.

11 Tial, ekŝipirinte de Troas, ni rekte veturis al Samotrake, kaj la
sekvantan tagon al Neapolis; 12 kaj de tie al Filipi, kiu estas kolonio,
ĉefurbo de la Makedonuja provinco; kaj en tiu urbo ni restis dum
kelke da tagoj. 13 Kaj en la sabato ni eliris ekster la pordegon apud
rivero, kie, ni supozis, estis kunvenejo por preĝado; kaj ni sidiĝis, kaj
parolis al la virinoj kunvenintaj. 14 Kaj unu virino, nomata Lidia,
vendistino de purpuro, el la urbo Tiatira, adorantino de Dio, nin
aŭdis; ŝian koron la Sinjoro malfermis, por atenti la parolojn de
Paŭlo. 15 Kaj kiam ŝi estis baptita, kun sia familio, ŝi nin petegis, dir-
ante: Se vi juĝas min fidela al la Sinjoro, venu, kaj loĝu en mia do-
mo. Kaj ŝi devigis nin.

16 Kaj kiam ni iris al la kunvenejo por preĝado, renkontis nin unu
knabino, kiu havis orakolan spiriton kaj kiu per aŭgurado alportis
al siaj mastroj multan gajnon. 17 Ĥi sekvis Paŭlon kaj nin, kaj kria-

dis, dirante: Tiuj homoj estas servistoj de Dio la Plejalta, kiuj pro-
klamas al vi vojon de savo. 18 Kaj tion ŝi faris dum multe da tagoj.
Sed Paŭlo, ĉagrenite, turnis sin, kaj diris al la spirito: Mi ordonas al
vi en la nomo de Jesuo Kristo, ke vi eliru el ŝi. Kaj ĝi eliris en tiu
sama horo. 19 Sed ŝiaj mastroj, vidinte, ke eliris la espero de ilia gaj-
no, kaptis Paŭlon kaj Silason, kaj trenis ilin en la placon al la regan-
toj, 20 kaj kondukinte ilin al la urbestroj, diris: Ĉi tiuj homoj treege
maltrankviligas nian urbon, estante Judoj, 21 kaj ili proklamas mo-
rojn, kiujn ne decas akcepti nek fari por ni, kiuj estas Romanoj. 22
Kaj la popolo amase sin kolektis kontraŭ ili; kaj la urbestroj, for-
ŝirinte de ili la vestojn, ordonis, ke oni vergobatu ilin. 23 Kaj metinte
sur ilin multajn batojn, ili ĵetis ilin en malliberejon, ordonante al la
estro de la malliberejo, ke li forte gardu ilin; 24 kaj li, ricevinte tiun
ordonon, ĵetis ilin en la internan karceron kaj fiksis iliajn piedojn en
la trabon. 25 Sed ĉirkaŭ la noktomezo Paŭlo kaj Silas preĝis kaj him-
nis al Dio, kaj la katenitoj aŭskultis ilin; 26 kaj subite fariĝis granda
tertremo, tiel ke la fundamentoj de la malliberejo skuiĝis; kaj tuj ĉiuj
pordoj malfermiĝis, kaj ĉies katenoj falis. 27 Kaj la malliberejestro,
vekiĝinte, kaj vidante la pordojn de la karcero malfermitaj, eltiris
sian glavon kaj volis mortigi sin, supozante, ke la malliberuloj for-
kuris. 28 Sed Paŭlo vokis per laŭta voĉo, dirante: Nenian malbonon
faru al vi, ĉar ni ĉiuj estas ĉi tie. 29 Kaj veniginte lumilon, li ensal-
tis, kaj, tremante de timo, kliniĝis antaŭ Paŭlo kaj Silas, 30 kaj kon-
dukis ilin eksteren, kaj diris: Sinjoroj, kion mi devas fari, por esti sa-
vita? 31 Kaj ili diris: Kredu al la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita, vi
kaj via familio. 32 Kaj ili parolis la vorton de la Sinjoro al li kaj al ĉiuj
en lia domo. 33 Kaj li kondukis ilin en tiu sama nokta horo kaj lavis
al ili la batovundojn; kaj baptiĝis senprokraste li kaj ĉiuj liaj do-
manoj. 34 Kaj li kondukis ilin en sian domon, kaj aranĝis por ili man-
ĝotablon, kaj tre ĝojis kun sia tuta domanaro, ekkredinte al Dio.

35 Sed kiam tagiĝis, la urbestroj sendis la liktorojn, por diri: For-
liberigu tiujn homojn. 36 Kaj la malliberejestro raportis la vortojn al
Paŭlo: La urbestroj ĵus sendis, por ke vi forliberiĝu; tial nun elvenu
kaj foriru pace. 37 Sed Paŭlo diris al ili: Ili publike vergobatis nin ne
kondamnitajn, kvankam ni estas Romanoj, kaj nin ĵetis en mall-
iberejon; kaj ĉu ili nun elĵetas nin kaŝe? tute ne; ili mem venu kaj
forkonduku nin. 38 Kaj la liktoroj raportis tiujn vortojn al la urbe-
stroj; kaj ĉi tiuj timis, aŭdante, ke ili estas Romanoj; 39 kaj ili venis
kaj petegis ilin, kaj, elkondukinte ilin, petis, ke ili foriru de la urbo.
40 Kaj ili eliris el la malliberejo, kaj eniris en la domon de Lidia; kaj
vidinte kaj konsolinte la fratojn, ili foriris.

Ĉapitro 17

1 Kaj vojaĝinte tra Amfipolis kaj Apolonia, ili alvenis en Tesaloni-
kon, kie estis sinagogo de la Judoj; 2 kaj laŭ sia kutimo Paŭlo eniris
al ili, kaj dum tri sabatoj li rezonadis kun ili el la Skriboj, 3 klarigante
kaj montrante, ke la Kristo devis suferi kaj releviĝi el la mortintoj,
kaj dirante: Ĉi tiu Jesuo, kiun mi predikas al vi, estas la Kristo. 4 Kaj
unuj el ili estis konvinkitaj, kaj kunsortiĝis kun Paŭlo kaj Silas; kaj
el la piaj Grekoj granda amaso, kaj el la ĉefaj virinoj ne malmultaj.
5 Sed la Judoj, enviante, varbis kelkajn malnoblulojn el la popolaĉo,
kaj, kolektinte homamason, entumultigis la urbon; kaj atakinte la
domon de Jason, ili klopodis elkonduki ilin al la popolo. 6 Sed ne
trovinte ilin, ili trenis Jasonon kaj kelkajn fratojn antaŭ la urbe-
strojn, kriante: Tiuj samaj, kiuj renversis la tutan mondon, alestas
ankaŭ ĉi tie; 7 ilin Jason akceptis; kaj ili ĉiuj agas kontraŭ la dekre-
toj de Cezaro, dirante, ke estas alia reĝo, Jesuo. 8 Kaj ili maltrankvi-
ligis la homamason kaj la urbestrojn, kiuj tion aŭdis. 9 Kaj ĉi tiuj,
ricevinte garantiaĵon de Jason kaj la aliaj, liberigis ilin.

10 Kaj la fratoj tuj forsendis Paŭlon kaj Silason nokte al Berea; kaj
alveninte tien, ili iris en la sinagogon de la Judoj. 11 Kaj ĉi tiuj estis
pli noblaj ol la Tesalonikanoj, ĉar ili akceptis la vorton kun plena
fervoro, kaj ĉiutage esploris la Skribojn, por konstati, ĉu tiuj aferoj
estas veraj. 12 Tial multaj el ili kredis, kaj ne malmultaj el la Grekaj
virinoj honorindaj kaj el la viroj. 13 Sed kiam la Judoj en Tesaloni-
ko sciiĝis, ke ankaŭ en Berea la vorto de Dio estas proklamita de
Paŭlo, ili venis ankaŭ tien, maltrankviligante kaj ekscitante la ho-
mamason. 14 Kaj tiam la fratoj tuj forsendis Paŭlon, por ke li iru ĝis
la marbordo; sed Silas kaj Timoteo restis ankoraŭ tie. 15 Kaj la gvid-
antoj de Paŭlo kondukis lin ĝis Ateno, kaj ricevinte komision al Silas
kaj Timoteo, ke ili venu al li kiel eble plej rapide, ili foriris.

16 Kaj dum Paŭlo atendis ilin en Ateno, lia spirito ĉagreniĝis en
li, kiam li vidis la urbon idolplena. 17 Tial li rezonadis en la sinago-
goj kun la Judoj kaj la diotimantoj, kaj sur la placo ĉiutage kun la
renkontitoj. 18 Kaj iuj el la Epikuranaj kaj Stoikaj filozofoj lin ren-
kontis. Kaj unuj diris: Kion volus diri ĉi tiu vortŝutanto? aliaj diris:
Li ŝajnas esti proklamanto de fremdaj diaĵoj; ĉar li predikis Jesuon
kaj la releviĝon. 19 Kaj ili prenis lin, kaj kondukis lin al la Areopa-
go, dirante: Ĉu ni povas scii, kio estas tiu nova instruo, priparolata
de vi? 20 Ĉar fremdaĵojn vi portas al niaj oreloj; ni do volas scii, kion
signifas tiuj aferoj. 21 (Ĉiuj Atenanoj kaj la tie loĝantaj fremduloj
pasigadis la tempon ĉe nenio alia, krom diri aŭ aŭdi ion plej nov-
an.) 22 Kaj Paŭlo staris meze de la Areopago, kaj diris:

Atenanoj, mi rimarkas, ke vi estas ĉiurilate tro servemaj al diaĵoj.
23 Ĉar preterpasante kaj rigardante viajn adorataĵojn, mi trovis an-
kaŭ altaron, sur kiu estis skribite: AL DIO NEKONATA. Kiun do vi
nekonante adoras, Tiun mi predikas al vi. 24 La Dio, kiu faris la
mondon kaj ĉion, kio estas en ĝi, estante per Si mem Sinjoro de la
ĉielo kaj la tero, ne loĝas en manfaritaj temploj; 25 kaj ne estas ser-

vata de homaj manoj, kvazaŭ Li ion bezonus, ĉar Li mem donas al
ĉiuj vivon kaj spiron kaj ĉion; 26 kaj el unu origino Li faris ĉiujn na-
ciojn de la homoj, por loĝi sur la tuta supraĵo de la tero, difininte
ordigitajn epokojn kaj la limojn de iliaj loĝejoj; 27 por ke ili serĉu
Dion, se eble ili povus ĉirkaŭpalpi kaj trovi Lin, kvankam Li ne es-
tas malproksime de ĉiu el ni; 28 ĉar en Li ni vivas kaj moviĝas kaj
ekzistas, kiel ankaŭ iuj viaj poetoj diris: Ĉar ni estas ankaŭ Lia ida-
ro. 29 Tial ni, estante idaro de Dio, devas ne opinii la Diecon simila
al oro aŭ arĝento aŭ ŝtono, gravuraĵo de homa arto kaj imagado. 30
Kaj la tempojn de nesciado preterrigardis Dio, sed nun Li prokla-
mas al ĉiuj homoj, ke ili pentu; 31 tial Li difinis tagon, en kiu Li juĝos
la mondon en justeco per tiu viro, kiun Li elektis, doninte garantion
pri tio al ĉiuj homoj per tio, ke Li relevis lin el la mortintoj.

32 Kaj aŭdinte pri releviĝo de la mortintoj, unuj mokis; sed aliaj
diris: Ni aŭskultos vin denove pri tio. 33 Kaj tiel Paŭlo eliris el inter
ili. 34 Sed iuj viroj aliĝis al li kaj kredis, inter kiuj estis Dionisio, Are-
opagano, kaj virino, nomata Damaris, kaj aliaj kun ili.

Ĉapitro 18

1 Post tio li foriris el Ateno kaj alvenis en Korinton. 2 Kaj li trovis
Judon, nomatan Akvila, Pontanon laŭ gento, antaŭ ne longe venin-
tan el Italujo, kaj Priskilan, lian edzinon, ĉar Klaŭdio jam ordonis,
ke ĉiuj Judoj foriru el Romo; kaj li iris al ili; 3 kaj, ĉar li estis sam-
metiisto, li loĝis ĉe ili, kaj ili laboris, ĉar ili estis laŭ metio tendofa-
ristoj. 4 Kaj li diskutadis en la sinagogo ĉiusabate, kaj penis konvinki
Judojn kaj Grekojn.

5 Kiam do Silas kaj Timoteo alvenis el Makedonujo, Paŭlo estis
premata per la predikado, atestante al la Judoj, ke Jesuo estas la
Kristo. 6 Sed kiam ili kontraŭstaris kaj blasfemis, li elskuis siajn ve-

stojn, kaj diris al ili: Via sango estu sur viaj kapoj; mi estas pura; de
nun mi iros al la nacianoj. 7 Kaj foririnte de tie, li iris en la domon
de homo nomata Tito Justo, kiu adoris Dion, kaj kies domo estis tuj
apud la sinagogo. 8 Kaj Krispo, la sinagogestro, kredis al la Sinjoro
kune kun ĉiuj siaj domanoj; kaj multaj Korintanoj, aŭdinte, kredis
kaj baptiĝis. 9 Kaj la Sinjoro diris per vizio nokte al Paŭlo: Ne timu,
sed parolu, kaj ne silentu; 10 ĉar mi estas kun vi, kaj neniu vin ata-
kos, por fari al vi malbonon; ĉar mi havas multe da homoj en ĉi tiu
urbo. 11 Kaj li loĝis tie jaron kaj ses monatojn, instruante inter ili la
vorton de Dio.

12 Sed kiam Galiono estis prokonsulo de la Aĥaja lando, la Judoj
leviĝis unuanime kontraŭ Paŭlo, kaj kondukis lin al la tribunala
seĝo, 13 dirante: Kontraŭ la leĝo ĉi tiu instigas homojn adori Dion.
14 Sed kiam Paŭlo estis malfermonta la buŝon, Galiono diris al la
Judoj: Se vere tio estus ia maljustaĵo aŭ malbonega kanajlaĵo, ho
Judoj, estus racie, ke mi vin toleru; 15 sed se prezentiĝas demandoj
pri vortoj kaj nomoj kaj via propra leĝo, vi mem ĝin atentu; pri tiaj
aferoj mi ne volas esti juĝanto. 16 Kaj li forpelis ilin de la tribunala
seĝo. 17 Kaj ili ĉiuj ekkaptis Sosteneson, la sinagogestron, kaj batis
lin antaŭ la tribunala seĝo. Kaj Galiono atentis nenion el tio.

18 Kaj Paŭlo, restinte post tio ankoraŭ dum multe da tagoj, adi-
aŭis la fratojn, kaj de tie ŝipiris al Sirio, kaj kun li Priskila kaj Akvi-
la; sed li razis sian kapon en Kenkrea, ĉar li faris sanktan promeson.
19 Kaj ili alvenis en Efeson, kaj li lasis ilin tie; sed li mem eniris en
la sinagogon, kaj diskutis kun la Judoj. 20 Kaj kiam ili petis lin restadi
pli longe, li ne konsentis; 21 sed adiaŭinte ilin, kaj dirinte: Mi denove
revenos al vi, se plaĉos al Dio—li ekŝipiris el Efeso. 22 Kaj elŝipiĝinte
en Cezarea, li supreniris kaj salutis la eklezion, kaj poste vojaĝis al
Antioĥia. 23 Kaj pasiginte iom da tempo tie, li foriris, kaj trapasis

laŭvice la Galatujan kaj Frigian regionon, fortikigante ĉiujn disĉi-
plojn.
24 Kaj unu Judo, nomata Apolos, Aleksandriano laŭ gento, viro
klera, venis al Efeso; kaj li estis potenca en la Skriboj. 25 Ĉi tiu jam
estis instruita pri la vojo de la Sinjoro; kaj estante fervora en spiri-
to, li paroladis kaj instruadis precize pri Jesuo, konante nur la bap-
ton de Johano; 26 kaj li komencis paroli sentime en la sinagogo. Sed
Akvila kaj Priskila, aŭdinte lin, alprenis lin al si, kaj klarigis al li pli
precize la vojon de Dio. 27 Kaj kiam li volis transiri en la Aĥajan lan-
don, la fratoj kuraĝigis lin, kaj skribis al la disĉiploj, ke ili akceptu
lin; kaj alveninte, li multe helpis tiujn, kiuj kredis per graco; 28 ĉar
konvinke li refutis la Judojn publike, pruvante per la Skriboj, ke
Jesuo estas la Kristo.

Ĉapitro 19

1 Kaj dum Apolos estis en Korinto, Paŭlo, trapasinte la supran re-
gionon, venis al Efeso, kaj trovinte iujn disĉiplojn, 2 li diris al ili: Ĉu
vi ricevis la Sanktan Spiriton, kiam vi ekkredis? Kaj ili diris al li: Ni
ankoraŭ eĉ ne aŭdis, ĉu estas Sankta Spirito. 3 Kaj li diris al ili: En
kion do vi baptiĝis? Kaj ili diris: En la bapton de Johano. 4 Kaj Paŭlo
diris: Johano baptis per la bapto de pento, dirante al la popolo, ke
ili kredu al tiu, kiu venos post li, tio estas al Jesuo. 5 Kaj tion aŭdinte,
ili baptiĝis en la nomon de la Sinjoro Jesuo. 6 Kaj kiam Paŭlo me-
tis siajn manojn sur ilin, la Sankta Spirito venis sur ilin; kaj ili ek-
parolis per lingvoj kaj ekprofetis. 7 Kaj ili ĉiuj estis ĉirkaŭ dek du
viroj.
8 Kaj li eniris en la sinagogon, kaj parolis sentime en la daŭro de
tri monatoj, diskutante kaj rezonante rilate la regnon de Dio. 9 Sed
kiam kelkaj obstiniĝis kaj malobeis, kalumniante la Vojon antaŭ la

homamaso, li foriris de ili, kaj forigis la disĉiplojn, kaj diskutis ĉiu-
tage en la lernejo de Tiranos. 10 Kaj tio daŭris dum du jaroj; tiel ke
ĉiuj loĝantoj en Azio, Judoj kaj Grekoj, aŭdis la vorton de la Sinjoro.
11 Kaj Dio faris per la manoj de Paŭlo eksterordinarajn miraklojn;
12 tiel ke al la malsanuloj oni alportis de lia korpo viŝtukojn aŭ ve-
stotukojn, kaj la malsanoj forlasis ilin, kaj la malbonaj spiritoj eli-
ris. 13 Sed ankaŭ kelkaj el la vagemaj Judoj, ekzorcistoj, entreprenis
nomi super tiuj, kiuj havis la malbonajn spiritojn, la nomon de la
Sinjoro Jesuo, dirante: Mi ekzorcas vin per Jesuo, kiun Paŭlo pre-
dikas. 14 Kaj sep filoj de unu Judo, Skeva, ĉefpastro, tion faris. 15 Kaj
la malbona spirito responde diris al ili: Jesuon mi konas, kaj Paŭlon
mi konas; sed kiuj estas vi? 16 Kaj la viro, en kiu estis la malbona
spirito, sin ĵetis sur ilin, kaj venkis kaj superfortis ilin, tiel ke ili for-
kuris el tiu domo nudaj kaj vunditaj. 17 Kaj tio sciiĝis al ĉiuj, kiuj
loĝis en Efeso, Judoj kaj Grekoj; kaj timo falis sur ilin ĉiujn, kaj la
nomo de la Sinjoro Jesuo grandiĝis. 18 Multaj ankaŭ el la kredantoj
venis, kaj konfesis, montrante siajn agojn. 19 Kaj ne malmultaj el
tiuj, kiuj praktikis magiajn artojn, alportis amase siajn librojn, kaj
bruligis ilin antaŭ la okuloj de ĉiuj; kaj oni kalkulis ilian valoron, kaj
trovis ĝin kvindek miloj da moneroj arĝentaj. 20 Tiel forte kreskis la
vorto de la Sinjoro kaj sukcesis.

21 Kaj kiam tio finiĝis, Paŭlo intencis en la spirito, trapasinte Ma-
kedonujon kaj la Aĥajan landon, vojaĝi al Jerusalem, kaj li diris: Post
kiam mi iros tien, mi devos ankaŭ vidi Romon. 22 Kaj sendinte en
Makedonujon du el siaj helpservantoj, Timoteon kaj Eraston, li
mem restis iom da tempo en Azio.

23 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo leviĝis ne malgranda ekscitiĝo pri la Vojo.
24 Ĉar unu viro, nomata Demetrio, arĝentaĵisto, kiu faradis arĝen-
tajn templetojn de Artemis, liveris al la metiistoj multe da okupo;
25 kaj li kunvenigis ilin, kune kun la samokupaj laboristoj, kaj diris:

Ho viroj, vi scias, ke per ĉi tiu metio ni havas bonajn enspezojn. 26
Kaj vi vidas kaj aŭdas, ke ne sole en Efeso, sed ankaŭ tra preskaŭ la
tuta Azio, ĉi tiu Paŭlo jam influis kaj forturnis multe da homoj, dir-
ante, ke tio, kio estas manfarita, estas ne-dioj; 27 kaj estas danĝero,
ne sole ke ĉi tiu nia metio estos malestimata, sed ankaŭ ke la templo
de la granda diino Artemis estos malŝatata; kaj eble estos senigita
je sia majesto tiu, kiun la tuta Azio kaj la tuta mondo adoras. 28
Aŭdinte tion, ili pleniĝis de kolero, kaj ekkriis, dirante: Granda es-
tas Artemis de la Efesanoj. 29 Kaj la urbo pleniĝis de tumulto; kaj oni
kure kolektiĝis unuanime en la teatron, ekkaptinte Gajon kaj Ari-
starĥon, Makedonojn, kunvojaĝantojn de Paŭlo. 30 Kaj kiam Paŭlo
volis eniri antaŭ la popolon, la disĉiploj tion ne permesis al li. 31 Kaj
ankaŭ kelkaj el la ĉefoj de Azio, kiuj estis liaj amikoj, sendis al li, kaj
petegis lin ne riski sin en la teatron. 32 Kriadis ili do diverse ion kaj
alion, ĉar la kunveno estis konfuzita; kaj la plimulto ne sciis, kial ili
kunvenis. 33 Kaj el la homamaso ili elpaŝigis Aleksandron, kiun la
Judoj puŝis antaŭen. Kaj Aleksandro gestis per la mano, kaj ekprovis
pledi antaŭ la popolo. 34 Sed sciiĝinte, ke li estas Judo, ĉiuj unuvoĉe
en la daŭro de ĉirkaŭ du horoj kriadis: Granda estas Artemis de la
Efesanoj! 35 Kaj kiam la urboskribisto kvietigis la amason, li diris:
Ho Efesanoj, ĉu do ekzistas homo nescianta, ke la urbo de la Efe-
sanoj estas templogardanto de Artemis la granda kaj de la elĉiela
falintaĵo? 36 Ĉar tio do ne estas kontraŭdirebla, vi devas esti trankvi-
laj, kaj fari nenion senpripense. 37 Ĉar vi alkondukis ĉi tiujn virojn,
kiuj estas nek templorabistoj nek blasfemantoj de nia diino. 38 Se do
Demetrio kaj la kun li metiistoj havas plendaferon kontraŭ iu, la
juĝejoj estas je ilia dispono, kaj ekzistas prokonsuloj; ili procesu unu
kontraŭ alia. 39 Sed se vi faras esploron pri io alia, tio decidiĝos en
la laŭleĝa kunveno. 40 Ĉar estas danĝero, ke oni akuzos nin pri tu-
multo rilate la hodiaŭan aferon, pro manko de motivo; kaj rilate ĝin,

ni ne povos pravigi ĉi tiun homamasiĝon. 41 Kaj tion dirinte, li dis-
sendis la kunvenintojn.

Ĉapitro 20

1 Kaj kiam la tumulto ĉesiĝis, Paŭlo, veniginte al si kaj admoninte
la disĉiplojn, adiaŭis ilin, kaj foriris, por iri en Makedonujon. 2 Kaj
trairinte tiujn regionojn, kaj per multaj paroloj kuraĝiginte la tieu-
lojn, li venis en Grekujon. 3 Kaj pasiginte tie tri monatojn, post kon-
spiro farita de la Judoj kontraŭ li, kiam li volis ŝipiri al Sirio, li deci-
dis reveni tra Makedonujo. 4 Kaj ĝis Azio akompanis lin Sopater el
Berea, la filo de Pirho; kaj el la Tesalonikanoj, Aristarĥo kaj Sekun-
do; kaj Gajo el Derbe, kaj Timoteo; kaj Tiĥiko kaj Trofimo, Azianoj.
5 Sed ĉi tiuj, antaŭirinte, atendis nin en Troas. 6 Kaj ni ŝipiris de Fi-
lipi post la tagoj de macoj, kaj alvenis al ili en Troas post kvin tagoj,
kaj tie ni restis sep tagojn.

7 Kaj en la unua tago de la semajno, kiam ni kunvenis, por dis-
pecigi panon, Paŭlo paroladis al ili, intencante foriri en la sekvan-
ta tago; kaj li daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo. 8 Kaj estis
multaj lumiloj en la supra ĉambro, kie ni kunvenis. 9 Kaj sur la fe-
nestro sidis junulo, nomata Eŭtiĥo, premegata de profunda dormo;
kaj dum Paŭlo ankoraŭ longe paroladis, tiu, venkite de la dormo,
falis malsupren de la tria etaĝo, kaj estis levita malviva. 10 Kaj Paŭlo
malsupreniris, kaj falis sur lin, kaj ĉirkaŭpreninte lin, diris: Ne mal-
trankviliĝu; ĉar lia vivo estas en li. 11 Kaj suprenirinte, kaj dispeci-
ginte la panon, kaj manĝinte, kaj parolinte kun ili longe, ĝis la tag-
iĝo, fine li foriris. 12 Kaj ili alkondukis la knabon vivantan, kaj multe
konsoliĝis.

13 Sed ni, irinte pli frue al la ŝipo, ekveturis al Asos, por tie enŝi-
pigi Paŭlon; ĉar tiel li aranĝis, intencante mem piediri. 14 Kaj kiam

li renkontis nin en Asos, ni enŝipigis lin, kaj venis al Mitilene. 15 Kaj
de tie ŝipirinte, ni alvenis la sekvantan tagon kontraŭ Ĥios; kaj la
duan tagon ni atingis Samoson; kaj la trian tagon ni alvenis en Mi-
leton. 16 Ĉar Paŭlo decidis preterveturi Efeson, por ne perdi tempon
en Azio; ĉar li rapidis, por esti en Jerusalem, se li nur povos, en la
Pentekosta tago.

17 Kaj de Mileto li sendis al Efeso, kaj alvokis al si la presbiterojn
de la eklezio. 18 Kaj kiam ili alvenis, li diris al ili: Vi mem scias de
post la tago, kiam mi unue enpaŝis en Azion, kiamaniere mi kon-
dutis inter vi dum la tuta tempo, 19 servante la Sinjoron kun ĉia hu-
mileco, kaj ĉe larmoj kaj ĉe tentoj, kiuj okazis al mi per la konspi-
roj de la Judoj; 20 kaj ke mi ne hezitis deklari al vi ĉion utilan, instru-
ante vin publike, kaj de domo al domo, 21 ateston farante al Judoj
kaj Grekoj pri pento antaŭ Dio kaj pri fido al nia Sinjoro Jesuo Kris-
to. 22 Kaj nun jen, enkatenite en spirito, mi iras al Jerusalem, ne
sciante, kio okazos al mi tie, 23 krom tio, ke la Sankta Spirito ates-
tas al mi en ĉiu urbo, dirante, ke katenoj kaj afliktoj min atendas.
24 Sed mi taksas je nenio mian vivon kiel al mi mem karan, se nur
mi povos plenumi mian kuradon, kaj la komision, kiun mi ricevis
de la Sinjoro Jesuo, atesti la evangelion de la graco de Dio. 25 Kaj
nun jen mi scias, ke vi ĉiuj, inter kiuj mi iradis, predikante la reg-
non, ne plu vidos mian vizaĝon. 26 Tial mi atestas al vi hodiaŭ, ke
mi estas pura pri la sango de ĉiuj homoj. 27 Ĉar mi ne hezitis anonci
al vi la tutan intencon de Dio. 28 Gardu vin kaj la tutan gregon, en
kiu la Sankta Spirito faris vin episkopoj, por nutri la eklezion de
Dio, kiun li aĉetis per sia propra sango. 29 Mi scias, ke post mia fo-
riro eniros inter vi kruelaj lupoj, ne lasante la gregon sendifekta; 30
kaj eĉ el inter vi mem leviĝos viroj perverse parolantaj, por forlogi
post si la disĉiplojn. 31 Tial gardu vin, memorante, ke dum tri jaroj
mi ne ĉesis admoni ĉiun nokte kaj tage kun larmoj. 32 Kaj nun mi

vin rekomendas al Dio kaj al la vorto de Lia graco, kiu povas vin
edifi kaj doni al vi la heredon inter ĉiuj sanktigitoj. 33 Mi ne deziras
ies arĝenton, nek oron, nek vestaron. 34 Vi mem scias, ke ĉi tiuj ma-
noj servadis al miaj bezonoj kaj al miaj kunuloj. 35 En ĉio mi montris
al vi, ke tiel laborante, vi devas helpi la malfortulojn, kaj memori la
vortojn de la Sinjoro Jesuo, kiujn li mem diris: Pli feliĉe estas doni,
ol ricevi.

36 Kaj tiel dirinte, li genuiĝis, kaj preĝis kun ili ĉiuj. 37 Kaj ĉiuj plo-
regis, kaj falis sur la kolon de Paŭlo kaj lin kisis, 38 malĝojante pre-
cipe pro la vorto, kiun li diris, ke ili ne plu vidos lian vizaĝon. Kaj
ili akompanis lin ĝis la ŝipo.

Ĉapitro 21

1 Kaj kiam ni, apartiĝinte de ili, ekŝipiris, ni rekte veturis al Kos, kaj
en la sekvanta tago al Rodo, kaj de tie al Patara; 2 kaj trovinte ŝipon
transirontan al Fenikio, ni enŝipiĝis kaj ekveturis. 3 Kaj ekvidinte
Kipron kaj lasinte ĝin maldekstre, ni veturis al Sirio, kaj elŝipiĝis en
Tiro; ĉar tie la ŝipo devis senŝarĝiĝi. 4 Kaj trovinte la disĉiplojn, ni
restis tie sep tagojn; kaj tiuj diris al Paŭlo per la Spirito, ke li ne aliru
Jerusalemon. 5 Kaj pasiginte la tagojn, ni eliris kaj ekvojaĝis; kaj ili
ĉiuj kune kun edzinoj kaj infanoj akompanis nin ĝis ekster la urbo;
kaj genuiĝinte sur la marbordo, ni preĝis; 6 kaj adiaŭinte unuj ali-
ajn, ni enŝipiĝis, kaj ili returne iris hejmen.

7 Kaj fininte la marvojaĝon de Tiro, ni alvenis ĉe Ptolemais; kaj
ni salutis la fratojn, kaj restis kun ili unu tagon. 8 Kaj en la sekvan-
ta tago ni foriris, kaj alvenis en Cezarean; kaj enirinte en la domon
de la evangeliisto Filipo, kiu estis unu el la sepo, ni restis ĉe li. 9 Ĉi
tiu havis kvar filinojn virgulinojn, kiuj profetadis. 10 Kaj dum ni res-
tis tie ankoraŭ dum kelke da tagoj, unu profeto, nomata Agabo,

alvojaĝis el Judujo. 11 Kaj veninte al ni, li prenis la zonon de Paŭlo,
kaj ligis siajn piedojn kaj manojn, kaj diris: Tiele diras la Sankta
Spirito: Tiamaniere la Judoj en Jerusalem ligos la viron, kies estas
ĉi tiu zono, kaj ili transdonos lin en la manojn de la nacianoj. 12 Kaj
aŭdinte tion, ni kaj la tieuloj petis lin, ke li ne aliru Jerusalemon. 13
Sed Paŭlo respondis: Kion vi faras, plorante kaj dispremante mian
koron? ĉar mi estas preta ne nur esti ligita, sed ankaŭ morti en Je-
rusalem pro la nomo de la Sinjoro Jesuo. 14 Kaj kiam li ne konsen-
tis, ni silentis, dirante: Plenumiĝu la volo de la Sinjoro.

15 Kaj post tiuj tagoj ni pretigis niajn pakaĵojn, kaj supreniris al
Jerusalem. 16 Kaj iris ankaŭ kun ni kelkaj el la disĉiploj el Cezarea,
kunkondukante Mnasonon, Kipranon, unuatempan disĉiplon, ĉe
kiu ni devis loĝadi.

17 Kaj kiam ni alvenis en Jerusalemon, la fratoj nin ĝoje akceptis.
18 Kaj la sekvantan tagon Paŭlo akompanis nin al Jakobo, kaj ĉiuj
presbiteroj ĉeestis. 19 Kaj salutinte ilin, li rakontis detale ĉion, kion
Dio faris inter la nacianoj per lia servado. 20 Kaj tion aŭdinte, ili glo-
ris Dion; kaj ili diris al li: Vi vidas, frato, kiom da miloj da kredan-
toj estas el inter la Judoj, kaj ili ĉiuj estas fervoruloj por la leĝo; 21
kaj oni raportis al ili pri vi, ke vi instruas ĉiujn Judojn, kiuj estas
inter la nacianoj, forlasi Moseon, dirante, ke ili ne cirkumcidu la
infanojn, nek sekvu la kutimojn. 22 Kio do estas? nepre ili aŭdos, ke
vi venis. 23 Faru do tion, kion ni diras al vi: Ni havas kvar virojn, kiuj
faris sanktan promeson; 24 prenu ĉi tiujn, sanktigu vin kun ili, kaj
pagu iliajn elspezojn, por ke ili razu sian kapon; kaj ĉiuj scios, ke
nenia vero estas en tio, kion oni raportis pri vi, sed ke vi mem an-
kaŭ iradas orde, observante la leĝon. 25 Sed koncerne la nacianojn,
kiuj ekkredis, ni jam skribis, decidante, ke ili gardu sin kontraŭ idol-
oferitaĵoj kaj sango kaj sufokitaĵo kaj malĉasteco. 26 Tiam Paŭlo al-
prenis al si la virojn, kaj, sanktiginte sin kun ili, en la sekvanta tago

li eniris en la templon, kaj deklaris la plenumon de la tagoj de la
purigado, ĝis la oferaĵo estos alportita por ĉiu el ili.
27 Kaj kiam la sep tagoj preskaŭ finiĝis, la Judoj el Azio, vidinte
lin en la templo, incitis la tutan homamason, kaj lin kaptis, 28 ekkri-
ante: Izraelidoj, helpu: Jen estas la viro, kiu ĉie instruadas ĉiujn kon-
traŭ la popolo kaj la leĝo kaj ĉi tiu loko, kaj ankaŭ li kondukis Gre-
kojn en la templon kaj profanis ĉi tiun sanktan lokon. 29 Ĉar ili an-
taŭe vidis kun li en la urbo la Efesanon Trofimo; kaj ili supozis, ke
Paŭlo kondukis lin en la templon. 30 Kaj la tuta urbo ekscitiĝis, kaj
la popolo kunkuris; kaj preninte Paŭlon, oni trenis lin ekster la tem-
plon; kaj tuj la pordoj estis ŝlositaj. 31 Kaj dum ili penis lin mortigi,
famo venis al la ĉefkapitano de la kohorto, ke la tuta Jerusalem tu-
multas. 32 Kaj li tuj kunvokis soldatojn kaj centestrojn, kaj kuris
malsupren sur ilin; kaj ĉi tiuj, vidinte la ĉefkapitanon kaj soldatojn,
ĉesis bati Paŭlon. 33 Tiam la ĉefkapitano alproksimiĝis, kaj arestis
lin, kaj ordonis, ke oni ligu lin per du katenoj, kaj demandis, kiu li
estas, kaj kion li faris. 34 Kaj la amaso kriadis diverse ion kaj alion;
kaj, ne povante konstati la ĝuston pro la tumulto, li ordonis, ke oni
konduku lin en la fortikaĵon. 35 Kaj kiam li venis sur la ŝtuparon, li
estis portata de la soldatoj pro la perforto de la amaso; 36 ĉar la mul-
tego de la popolo sekvis, kriante: Forigu lin!
37 Kaj Paŭlo, jam enkondukota en la fortikaĵon, diris al la ĉefka-
pitano: Ĉu estas permesate al mi diri ion al vi? Kaj li diris: Ĉu vi scias
la Grekan lingvon? 38 Ĉu vi ne estas la Egipto, kiu antaŭ kelka tempo
ekmovis ribele kaj elkondukis en la dezerton la kvar mil virojn de
la Sikarioj? 39 Sed Paŭlo diris: Mi estas Judo el Tarso en Kilikio, bur-
ĝo de urbo ne malnobla; kaj mi petas vin, permesu al mi paroli al
la popolo. 40 Kaj kiam li tion permesis, Paŭlo, starante sur la ŝtupa-
ro, gestis per la mano al la popolo; kaj kiam fariĝis granda silento,
li parolis al ili en la Hebrea lingvo, dirante:

Ĉapitro 22

1 Fratoj kaj patroj, aŭskultu la pledon, kiun mi faras nun antaŭ vi.
2 Kaj kiam ili aŭdis, ke li parolas al ili en la Hebrea lingvo, ili des
pli silentiĝis; kaj li diris:
3 Mi estas Judo, naskita en Tarso en Kilikio, sed edukita en ĉi tiu
urbo ĉe la piedoj de Gamaliel, kaj instruita laŭ la preciza maniero
de nia prapatra leĝo, kaj mi estis fervora pro Dio, kiel vi ĉiuj estas
hodiaŭ. 4 Kaj mi persekutis ĉi tiun Vojon ĝis la morto, katenante kaj
en karcerojn transdonante virojn kaj virinojn. 5 Kiel ankaŭ atestas
pri mi la ĉefpastro kaj la tuta pliaĝularo, de kiuj mi ankaŭ ricevis le-
terojn por la fratoj, kaj iris al Damasko, por konduki tiujn, kiuj tie
estis, katenitajn al Jerusalem, por puniĝi. 6 Kaj dum mi vojaĝis kaj
alproksimiĝis al Damasko, ĉirkaŭ tagmezo subite ekbrilis el la ĉie-
lo granda lumo ĉirkaŭ mi. 7 Kaj mi falis sur la teron, kaj aŭdis voĉon
dirantan al mi: Saŭlo, Saŭlo, kial vi min persekutas? 8 Kaj mi respon-
dis: Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj li diris al mi: Mi estas Jesuo, la Naza-
retano, kiun vi persekutas. 9 Kaj tiuj, kiuj estis kun mi, vidis ja la
lumon, sed ne aŭdis la voĉon de tiu, kiu parolis al mi. 10 Kaj mi di-
ris: Kion mi faru, Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris al mi: Leviĝu, kaj iru
al Damasko; kaj tie vi ricevos informon pri ĉio, kio estas difinita, ke
vi ĝin faru. 11 Kaj, ĉar mi ne povis vidi pro la gloro de tiu lumo, mi
eniris en Damaskon mane kondukata de tiuj, kiuj estis kun mi. 12
Kaj unu Ananias, piulo laŭ la leĝo, bone atestata de ĉiuj Judoj tie
loĝantaj, 13 venis al mi, kaj apudstarante, diris al mi: Frato Saŭlo,
ricevu vian vidpovon. Kaj en tiu sama horo mi ekvidis, kaj lin rigar-
dis. 14 Kaj li diris: La Dio de niaj patroj difinis vin, por ke vi sciu Lian

vojon kaj vidu la Justulon kaj aŭdu voĉon el lia buŝo. 15 Ĉar vi es-
tos lia atestanto antaŭ ĉiuj homoj pri ĉio, kion vi vidis kaj aŭdis. 16
Kaj nun kial vi prokrastas? leviĝu, kaj baptiĝu, kaj forlavu viajn pe-
kojn, vokante lian nomon. 17 Kaj reveninte al Jerusalem kaj preĝante
en la templo, mi estis en ekstazo, 18 kaj mi vidis lin dirantan al mi:
Rapidu, kaj eliru tuj el Jerusalem, ĉar ili ne akceptos vian ateston pri
mi. 19 Kaj mi diris: Sinjoro, ili mem scias, ke mi malliberigis kaj ba-
tis en ĉiuj sinagogoj tiujn, kiuj kredas al vi; 20 kaj kiam estis verŝa-
ta la sango de via martiro Stefano, mi ankaŭ staris apude kaj kon-
sentis, kaj gardis la vestojn de tiuj, kiuj lin mortigis. 21 Kaj li diris al
mi: Foriru; ĉar mi vin sendos malproksimen al la nacianoj.

22 Ili aŭskultis lin ĝis tiu vorto, sed tiam ili levis sian voĉon, dir-
ante: Forigu tian homon de sur la tero; ĉar ne decas, ke li vivu. 23 Kaj
dum ili kriis kaj forĵetis siajn vestojn kaj ĵetis polvon en la aeron, 24
la ĉefkapitano ordonis konduki lin en la fortikaĵon, kaj diris, ke oni
ekzamenu lin per skurĝado, por ke li sciiĝu, kial oni tiel forte kriis
kontraŭ li. 25 Kaj kiam ili ligis lin per rimenoj, Paŭlo diris al la apud-
staranta centestro: Ĉu estas laŭleĝe por vi skurĝi Romanon ne kon-
damnitan? 26 Kaj kiam la centestro tion aŭdis, li iris al la ĉefkapitano
kaj raportis, dirante: Kion vi celas fari? ĉar ĉi tiu viro estas Romano.
27 Kaj la ĉefkapitano venis, kaj diris al li: Diru al mi, ĉu vi estas Ro-
mano? Kaj li diris: Jes. 28 Kaj la ĉefkapitano respondis: Per granda
sumo mi akiris tiun civitanecon. Kaj Paŭlo respondis: Sed mi na-
skiĝis tia. 29 Tiuj do, kiuj devis ekzameni lin, tuj foriris de li; kaj la
ĉefkapitano ankaŭ timis, konstatinte, ke tiu estas Romano, kaj ke li
lin ligis.

30 Sed en la sekvanta tago, ĉar li volis certiĝi, pri kio la Judoj lin
akuzis, li malligis al li la katenojn, kaj ordonis, ke la ĉefpastroj kaj
la tuta sinedrio kunvenu; kaj li kondukis Paŭlon malsupren, kaj sta-
rigis lin antaŭ ili.

Ĉapitro 23

1 Kaj Paŭlo, fikse rigardante la sinedrion, diris: Fratoj, mi vivadis
antaŭ Dio laŭ tute bona konscienco ĝis la nuna tago. 2 Kaj la ĉefpas-
tro Ananias ordonis al la apudstarantoj frapi lian buŝon. 3 Tiam diris
Paŭlo al li: Dio vin frapos, vi kalkeblanka muro; ĉu vi sidas, por juĝi
min laŭ la leĝo, kaj kontraŭ la leĝo ordonas, ke oni min frapu? 4 Kaj
la apudstarantoj diris: Ĉu vi insultas la ĉefpastron de Dio? 5 Kaj
Paŭlo diris: Mi ne sciis, fratoj, ke li estas ĉefpastro; ĉar estas skribite:
Estron de via popolo ne insultu. 6 Sed kiam Paŭlo eksciis, ke unu
parto konsistas el Sadukeoj kaj la alia el Fariseoj, li ekkriis en la si-
nedrio: Fratoj, mi estas Fariseo, filo de Fariseo; pri la espero kaj la
releviĝo de la mortintoj mi estas juĝata. 7 Kaj kiam li tion diris, mal-
paco okazis inter la Fariseoj kaj la Sadukeoj, kaj la ĉeestantaro divi-
diĝis. 8 Ĉar la Sadukeoj diras, ke ne estas releviĝo, nek anĝelo, nek
spirito; sed la Fariseoj konfesas ambaŭ. 9 Kaj fariĝis bruego; kaj kel-
kaj skribistoj el la partio de la Fariseoj stariĝis, kaj forte insistis, dir-
ante: Ni trovas nenian malbonon en ĉi tiu viro; kaj kio, se parolis al
li spirito aŭ anĝelo? 10 Kaj kiam fariĝis granda malpaco, la ĉefka-
pitano, timante, ke Paŭlo estos disŝirita de ili, ordonis al la solda-
taro malsupreniri kaj forkapti lin perforte el la mezo de ili, kaj kon-
duki lin en la fortikaĵon.

11 Kaj la sekvantan nokton la Sinjoro staris apud li, kaj diris: Ku-
raĝu; ĉar kiel vi jam atestis pri mi en Jerusalem, tiel vi devas atesti
ankaŭ en Romo.

12 Kaj je la tagiĝo la Judoj konspiris, kaj per solena ĵuro sin ligis,
dirante, ke ili nek manĝos nek trinkos, ĝis ili mortigos Paŭlon. 13 Kaj

pli ol kvardek estis la tiel kunĵurintaj. 14 Kaj ili venis al la ĉefpastroj
kaj la pliaĝuloj, kaj diris: Ni per solena ĵuro ligis nin gustumi neni-
on, ĝis ni mortigos Paŭlon. 15 Nun do vi kune kun la sinedrio instigu
la ĉefkapitanon, ke li konduku lin al vi, kvazaŭ vi volus juĝi pri la
afero pli precize; kaj ni, antaŭ ol li alproksimiĝos, estos pretaj perei-
gi lin. 16 Sed la filo de la fratino de Paŭlo, enveninte, aŭdis pri la
embusko, kaj li iris en la fortikaĵon, kaj pri tio sciigis Paŭlon. 17 Kaj
Paŭlo alvokis unu el la centestroj, kaj diris: Konduku ĉi tiun junu-
lon al la ĉefkapitano, ĉar li havas ion por diri al li. 18 Li do prenis lin
kaj kondukis lin al la ĉefkapitano, kaj diris: La katenito Paŭlo min
alvokis, kaj petis, ke mi konduku al vi ĉi tiun junulon, kiu havas ion
por diri al vi. 19 Kaj la ĉefkapitano prenis lian manon, kaj, flankeni-
rante, demandis lin aparte: Kio estas tio, kion vi havas por diri al
mi? 20 Kaj li diris: La Judoj interkonsentis peti, ke vi konduku Paŭ-
lon malsupren morgaŭ en la sinedrion, kvazaŭ ili intencus fari pri
li esploron iom pli precizan. 21 Sed ne konsentu al ili, ĉar embuskas
kontraŭ li pli ol kvardek el ili, kiuj per solena ĵuro sin ligis nek man-
ĝi nek trinki, ĝis ili lin pereigos; kaj nun ili estas pretaj, kaj atendas
de vi la promeson. 22 Tiam la ĉefkapitano forsendis la junulon, or-
donante al li: Eldiru al neniu, ke vi sciigis min pri ĉi tio. 23 Kaj al-
vokinte du el la centestroj, li diris: Pretigu ducent soldatojn, por ke
ili iru ĝis Cezarea, kun sepdek rajdistoj kaj ducent lancistoj, je la tria
horo nokte; 24 kaj provizu bestojn, por sidigi Paŭlon kaj konduki lin
sendanĝere al Felikso, la provincestro. 25 Kaj li skribis leteron laŭ
jena formo:

26 Klaŭdio Lisias al lia ekscelenco Felikso, la provincestro, salu-
ton. 27 Ĉi tiu viro estis kaptita de la Judoj, kaj ili volis mortigi lin; sed
mi alvenis kun la soldataro kaj forsavis lin, sciiĝinte, ke li estas Ro-
mano. 28 Kaj dezirante scii la kaŭzon, pro kio ili lin akuzas, mi lin
enkondukis en ilian sinedrion; 29 kaj mi trovis lin akuzata pri de-

mandoj rilatantaj al ilia leĝo, sed havanta nenian akuzon meritan-
tan morton aŭ katenojn. 30 Kaj ĉar oni montris al mi, ke estos kon-
spiro kontraŭ la viro, mi tuj sendis lin al vi, ordonante ankaŭ, ke liaj
akuzantoj atestu kontraŭ li antaŭ vi.

31 Tial la soldatoj, kiel estis ordonite al ili, prenis Paŭlon kaj kon-
dukis lin nokte al Antipatris. 32 Kaj en la sekvanta tago ili lasis la
rajdistojn iri kun li, kaj ili ekiris returne al la fortikaĵo; 33 sed tiuj,
enirinte en Cezarean kaj transdoninte la leteron al la provincestro,
enkondukis ankaŭ Paŭlon antaŭ lin. 34 Kaj kiam li ĝin legis, li de-
mandis, el kiu provinco li venas; kaj kiam li sciiĝis, ke li estas el Ki-
likio, 35 li diris: Mi aŭskultos vian proceson, kiam viaj akuzantoj
ankaŭ ĉeestos; kaj li ordonis, ke oni gardu lin en la palaco de He-
rodo.

Ĉapitro 24

1 Kaj post kvin tagoj la ĉefpastro Ananias malsupreniris tien kun
kelkaj pliaĝuloj, kaj unu advokato, nomata Tertulo; kaj ili faris de-
nuncon antaŭ la provincestro kontraŭ Paŭlo. 2 Kaj kiam ĉi tiu estas
vokita, Tertulo komencis akuzi lin, dirante:

Ĉar ni ĝuadas grandan trankvilecon per vi, kaj malbonaĵoj estas
ĝustigitaj por ĉi tiu nacio per via antaŭzorgeco, 3 ni akceptas tion,
ĉiel kaj ĉie, plej nobla Felikso, kun plena dankemeco. 4 Sed (por ke
mi vin ne tro tedu) mi vin petegas aŭskulti nin mallonge, laŭ via
bonkoreco. 5 Ĉar ni trovis ĉi tiun viron pestulo, kaj incitanta al ri-
belado inter ĉiuj Judoj tra la tuta mondo, kaj ĉefo de la Nazareta-
na sekto; 6 li provis ankaŭ profani la templon; kaj ni arestis lin kaj
volis juĝi lin laŭ nia leĝo. 7 Sed la ĉefkapitano Lisias venis, kaj per
granda perforto forprenis lin el niaj manoj, 8 kaj ordonis al liaj aku-
zantoj veni antaŭ vin; kaj nun, ekzamenante lin, vi mem povos cer-

tiĝi pri ĉio, pro kio ni lin akuzas. 9 Kaj la Judoj ankaŭ konsentis, dir-
ante, ke ĉi tio estas vera.

10 Tiam Paŭlo, kiam la provincestro signis, ke li parolu, respon-
dis:

Sciante, ke jam de multaj jaroj vi estas juĝisto por ĉi tiu nacio, mi
des pli volonte min defendas; 11 ĉar vi povas certiĝi, ke pasis ne pli
ol dek du tagoj, de kiam mi supreniris al Jerusalem, por adorkliniĝi;
12 kaj ili ne trovis min disputanta kun iu aŭ incitanta la popolon en
la templo, nek en la sinagogoj, nek en la urbo. 13 Kaj ili ne povas
pruvi la aferojn, pri kiuj ili nun akuzas min. 14 Sed mi konfesas al vi
jenon: ke laŭ tiu Vojo, kiun ili nomas sekto, mi adoras la Dion de
miaj patroj, kredante ĉion, kio estas laŭ la leĝo, kaj ĉion skribitan
en la profetoj; 15 kaj mi havas tiun esperon al Dio, kiun ili mem an-
kaŭ akceptas, ke estos iam releviĝo de la justuloj kaj de la maljustu-
loj. 16 En ĉi tio ankaŭ mi min ekzercadas, havi ĉiam konsciencon
neriproĉeblan antaŭ Dio kaj homoj. 17 Kaj post multe da jaroj mi al-
venis, por alporti al mia nacio almozojn kaj oferojn; 18 ĉe tiaj oku-
poj ili trovis min sanktigitan en la templo, ne kun homamaso, nek
kun tumulto; sed ĉeestis iuj Judoj el Azio, 19 kiuj devus esti ĉi tie
antaŭ vi kaj fari akuzon, se ili havus ion kontraŭ mi. 20 Alie ĉi tiuj
mem diru, kian malbonfaron ili trovis en mi, kiam mi staris antaŭ
la sinedrio, 21 krom eble pri unu vorto, kiun mi jene kriis, starante
inter ili: Pri la releviĝo de la mortintoj mi estas juĝata de vi hodiaŭ.

22 Sed Felikso, konante iom precize la Vojon, prokrastis rilate ilin,
kaj diris: Kiam alvenos la ĉefkapitano Lisias, tiam mi decidos vian
aferon. 23 Kaj li ordonis al la centestro gardi Paŭlon kun malseve-
reco, kaj ne malpermesi al iu ajn el liaj amikoj lin viziti kaj helpi.

24 Kaj post kelke da tagoj, Felikso venis kun sia edzino Drusila,
kiu estis Judino, kaj li venigis al si Paŭlon kaj aŭskultis lin pri la fido
al Kristo Jesuo. 25 Kaj dum Paŭlo rezonis pri justeco, sinregado, kaj

la juĝo estonta, Felikso timiĝis, kaj respondis: La nunan fojon foriru;
kiam mi havos oportunan tempon, mi alvokos vin al mi. 26 Li ankaŭ
esperis, ke mono estos donita de Paŭlo al li, por ke li lin liberigu; tial
li des pli ofte venigis Paŭlon kaj interparoladis kun li. 27 Sed post du
jaroj Felikso estis anstataŭita de Porcio Festo; kaj Felikso, deziran-
te akiri favoron ĉe la Judoj, lasis Paŭlon ligita.

Ĉapitro 25

1 Festo do, veninte en la provincon, post tri tagoj supreniris de Ce-
zarea al Jerusalem. 2 Kaj la ĉefpastro kaj la ĉefoj de la Judoj faris
denuncon al li kontraŭ Paŭlo, kaj lin instigis, 3 petante de li favoron
kontraŭ Paŭlo, ke li venigu lin al Jerusalem; ĉar ili aranĝis embus-
kon, por mortigi lin sur la vojo. 4 Tamen Festo respondis, ke Paŭlo
estas gardata en Cezarea, kaj ke li mem baldaŭ iros tien. 5 Tial, li
diris, la eminentuloj el vi tien iru kun mi, kaj se estas io krima en la
viro, ili lin akuzu.

6 Kaj restinte inter ili ne pli ol ok aŭ dek tagojn, li iris al Cezarea;
kaj en la sekvanta tago li sidiĝis sur la tribunala seĝo, kaj ordonis,
ke oni alkonduku Paŭlon. 7 Kaj kiam li alestis, la Judoj, kiuj malsup-
reniris de Jerusalem, staris ĉirkaŭe, akuzante lin pri multaj kaj gra-
vaj kulpoj, kiujn ili ne povis pruvi; 8 tiam Paŭlo responde pledis:
Nek kontraŭ la leĝo de la Judoj, nek kontraŭ la templo, nek kontraŭ
Cezaro mi iamaniere ofendis. 9 Sed Festo, dezirante akiri favoron ĉe
la Judoj, respondis al Paŭlo, dirante: Ĉu vi volas supreniri al Jeru-
salem, kaj tie esti juĝata antaŭ mi pri ĉi tiuj aferoj? 10 Sed Paŭlo di-
ris: Mi staras antaŭ la tribunalo de Cezaro, kie mi devas esti juĝata;
kontraŭ la Judoj mi faris nenian malbonon, kiel ankaŭ vi tre bone
scias. 11 Se do mi estas krimulo, kaj faris ion meritantan morton, mi
ne rifuzas morti; sed se estas vera nenio el tiuj aferoj, pri kiuj ili min

akuzas, neniu povas cedi min al ili. Mi apelacias al Cezaro. 12 Tiam
Festo, kunparolinte kun la konsilantaro, respondis: Vi apelaciis al
Cezaro; al Cezaro vi devos iri.

13 Kaj post paso de kelke da tagoj, la reĝo Agripo kaj Bernike ve-
nis al Cezarea kaj salutis Feston. 14 Kaj dum ili restis tie multajn ta-
gojn, Festo montris al la reĝo la aferon de Paŭlo, dirante: Felikso
lasis katenita unu viron, 15 pri kiu, kiam mi estis en Jerusalem, la
ĉefpastro kaj pliaĝuloj de la Judoj sciigis min, postulante juĝon kon-
traŭ li. 16 Al ili mi respondis, ke ĉe la Romanoj ne estas moro trans-
doni iun al morto, antaŭ ol la akuzito havos la akuzantojn vizaĝon
kontraŭ vizaĝo, kaj ricevos permeson defendi sin pri la akuzo. 17
Kiam do ili kunvenis ĉi tien, mi faris nenian prokraston, sed en la
sekvanta tago mi sidiĝis sur la tribunala seĝo kaj ordonis alkonduki
la viron. 18 La akuzantoj, stariĝinte, prezentis pri li nenian kulpigon
tian, kian mi atendis, 19 sed havis kelkajn demandojn kontraŭ li pri
sia propra religio, kaj pri unu Jesuo, kiu mortis, kaj pri kiu Paŭlo
asertis, ke li vivas. 20 Kaj mi, en embaraso, kiel fari ekzamenon pri
tio, demandis, ĉu li volas iri al Jerusalem kaj tie esti juĝata koncer-
ne tiun aferon. 21 Sed kiam Paŭlo apelaciis, ke li estu rezervata por
la decido de lia Imperiestra Moŝto, mi ordonis gardi lin, ĝis mi po-
vos lin sendi al Cezaro. 22 Kaj Agripo diris al Festo: Volonte ankaŭ
mi aŭskultus tiun viron. Morgaŭ, li diris, vi lin aŭskultos.

23 Tial en la sekvanta tago, kiam venis Agripo kaj Bernike kun
grandioza parado, kaj ili eniris en la aŭditorion kun la ĉefkapitanoj
kaj la eminentuloj el la urbo, Festo ordonis, kaj oni enkondukis Paŭ-
lon. 24 Kaj Festo diris: Reĝo Agripo, kaj ĉiuj viroj, kiuj ĉeestas kun
ni, vi vidas ĉi tiun, pri kiu la tuta amaso de la Judoj instigis min en
Jerusalem kaj ankaŭ ĉi tie, kriante, ke ne decas, ke li vivu plu. 25 Sed
mi trovis, ke li ne faris ion meritantan morton; kaj ĉar li mem ape-
laciis al lia Imperiestra Moŝto, mi decidis sendi lin. 26 Sed pri li mi

havas nenion precizan por skribi al mia sinjoro. Tial mi elkondukis
lin antaŭ vin ĉiujn, kaj precipe antaŭ vin, reĝo Agripo, por ke post
ekzameno mi havu ion por skribi. 27 Ĉar ŝajnas al mi senracie, sendi
arestiton, kaj ne klarigi la akuzojn kontraŭ li metitajn.

Ĉapitro 26

1 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Estas permesate al vi paroli por vi mem.
Tiam Paŭlo, etendinte sian manon, responde pledis:

2 Mi min trovas feliĉa, reĝo Agripo, ke mi respondos antaŭ vi
hodiaŭ rilate ĉion, pri kio mi estas akuzita de la Judoj; 3 precipe ĉar
vi estas klera pri ĉiuj moroj kaj demandoj, kiuj ekzistas ĉe la Judoj;
tial mi petegas vin aŭskulti min pacience. 4 Mian vivmanieron de
post mia juneco, kiu estis de la komenco en mia nacio, en Jerusa-
lem, ĉiuj Judoj scias, 5 konante min jam longe, kaj sciante (se ili
volus atesti), ke laŭ la plej severa sekto de nia religio mi vivis Fari-
seo. 6 Kaj nun mi staras ĉi tie juĝota pro la espero de la promeso
farita de Dio al niaj patroj, 7 al kiu promeso niaj dek du triboj, fer-
vore servante Dion nokte kaj tage, esperas atingi. Kaj pri tiu espe-
ro mi estas akuzita de la Judoj, ho reĝo! 8 Kial oni ĉe vi opinias ne-
kredinde, ke Dio levos la mortintojn? 9 Mi mem ja pensis en mi, ke
mi devas fari multajn agojn kontraŭ la nomo de Jesuo, la Naza-
retano. 10 Kaj tion mi ankaŭ faris en Jerusalem; kaj multajn el la
sanktuloj en karcerojn mi enŝlosis, ricevinte de la ĉefpastroj la aŭ-
toritaton, kaj ĉe ilia mortigado mi ilin per voĉdono kondamnis. 11
Kaj punante ilin tre ofte en ĉiuj sinagogoj, mi penis devigi ilin blas-
femi; kaj forte furiozante kontraŭ ili, mi persekutis ilin eĉ ĝis frem-
daj urboj. 12 Por tiaj celoj vojaĝante al Damasko kun aŭtoritato kaj
komisio de la ĉefpastroj, 13 mi vidis tagmeze, ho reĝo, sur la vojo
lumon el la ĉielo, superantan la helecon de la suno, brilantan ĉir-
kaŭ mi kaj miaj kunvojaĝantoj. 14 Kaj kiam ni ĉiuj falis sur la teron,
mi aŭdis voĉon, dirantan al mi en la Hebrea lingvo: Saŭlo, Saŭlo,

kial vi min persekutas? estas malfacile por vi piedbati kontraŭ la
pikiloj. 15 Kaj mi diris: Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj la Sinjoro diris: Mi
estas Jesuo, kiun vi persekutas. 16 Sed leviĝu, kaj stariĝu sur viaj
piedoj; ĉar por tio mi aperis al vi, por difini vin kiel servanton al mi
kaj atestanton pri la cirkonstancoj, en kiuj vi jam vidis min, kaj an-
kaŭ en kiuj mi poste aperos al vi; 17 liberigante vin de la popolo kaj
de la nacianoj, al kiuj mi vin sendas, 18 por malfermi iliajn okulojn,
ke ili sin turnu de mallumo al lumo, kaj de la aŭtoritato de Satano
al Dio, por ke ili ricevu pardonon de pekoj, kaj heredaĵon inter tiuj,
kiuj sanktiĝis per fido al mi. 19 Tial, ho reĝo Agripo, mi ne iĝis ma-
lobeema al la ĉiela vizio; 20 sed proklamis unue al la Damaskanoj,
kaj en Jerusalem, kaj tra la tuta regiono de Judujo, kaj ankaŭ al la
nacianoj, ke ili pentu kaj sin turnu al Dio, farante farojn indajn je
pento. 21 Pro ĉi tio la Judoj kaptis min en la templo kaj celis morti-
gi min. 22 Ricevinte do la helpon, kiu estas de Dio, mi staras ĝis la
nuna tago, atestante al malgranduloj kaj granduloj, dirante nenion
krom tio, kion la profetoj kaj Moseo anoncis kiel venontan: 23 ke la
Kristo devas suferi, kaj ke li unua per la revivigado de mortintoj
proklamos lumon al la popolo kaj al la nacianoj.

24 Kaj dum li tiel pledis, Festo diris per laŭta voĉo: Paŭlo, vi fre-
nezas; multe da studado vin frenezigas. 25 Sed Paŭlo diris: Mi ne
frenezas, plej nobla Festo, sed mi malkaŝe parolas vortojn de vero
kaj prudento. 26 Ĉar tiujn aferojn tre bone scias la reĝo, al kiu mi
parolas maltime; ĉar mi konvinkiĝis, ke nenio el ĉi tio estas kaŝita
for de li, ĉar ĉi tio ne estas farita en angulo. 27 Reĝo Agripo, ĉu vi
kredas la profetojn? mi ja scias, ke vi kredas. 28 Kaj Agripo diris al
Paŭlo: En mallonga tempo vi konvinkos min fariĝi Kristano. 29 Kaj
Paŭlo diris: Mi volus preĝi al Dio, ke, ĉu en mallonga aŭ en longa,
ne nur vi, sed ankaŭ tiuj, kiuj aŭskultas min hodiaŭ, fariĝu tiaj, kia
mi estas, krom ĉi tiuj katenoj.

30 Kaj stariĝis la reĝo kaj la provincestro kaj Bernike kaj la kun-
sidantoj; 31 kaj apartiĝinte, ili parolis inter si, dirante: Tiu viro faris
nenion meritantan morton aŭ katenojn. 32 Kaj Agripo diris al Festo:
Tiu viro povus esti tuj liberigita, se li ne apelacius al Cezaro.

Ĉapitro 27

1 Kaj kiam estis decidite, ke ni ŝipiru al Italujo, oni transdonis Paŭ-
lon kaj kelkajn aliajn malliberulojn al centestro, nomata Julio, el la
Aŭgusta kohorto. 2 Kaj enirinte en ŝipon el Adramitio, veturontan
al la lokoj ĉe la marbordo de Azio, ni ekveturis sur la maron, hav-
ante kun ni Aristarĥon, Makedonon el Tesaloniko. 3 Kaj la sekvan-
tan tagon ni vizitis Cidonon; kaj Julio kondutis afable rilate Paŭlon,
kaj permesis al li iri al siaj amikoj kaj refreŝiĝi. 4 Kaj irinte de tie sur
la maron, ni preterveturis sub la ŝirmo de Kipro, ĉar la ventoj estis
kontraŭaj. 5 Kaj transveturinte la maron apud Kilikio kaj Pamfilio,
ni alvenis al Mira en Likio. 6 Kaj la centestro, trovinte tie ŝipon Alek-
sandrian veturontan al Italujo, enirigis nin en ĝin. 7 Kaj veturante
malrapide dum multe da tagoj kaj venkinte kun malfacileco prok-
sime al Knido (ĉar la vento ne permesis al ni atingi ĝin), ni veturis
sub la ŝirmo de Kreto, apud Salmone; 8 kaj kun malfacileco vetur-
inte preter la marbordo, ni alvenis al loko, nomata Belaj Havenoj,
proksime de kiu estas la urbo Lasaja.

9 Kaj kiam pasis multe da tempo, kaj la vojaĝo jam fariĝis dan-
ĝera, ĉar jam pasis la Fasto, Paŭlo avertis ilin, 10 dirante al ili: Ho
viroj, mi ekvidas, ke la vojaĝo estos kun difekto kaj multa perdo, ne
nur de la ŝarĝo kaj de la ŝipo, sed ankaŭ de niaj vivoj. 11 Sed la cent-
estro atentis pli la konsilon de la direktilisto kaj la posedanto de la
ŝipo, ol la parolon de Paŭlo. 12 Kaj ĉar la haveno ne estis sufiĉe vasta,
por tie travintri, la plimulto konsilis ŝipiri de tie, se eble ili povos
atingi Fenikson, havenon de Kreto, kiu rigardas en la direkto al la
nordokcidenta kaj la sudokcidenta ventoj, por tie travintri. 13 Kaj

kiam la suda vento blovis malpli forte, ili supozis, ke ili atingis sian
celon, kaj levinte la ankrojn, ili preterveturis Kreton tre proksime.
14 Sed post mallonga tempo atakis nin el ĝi uragana vento, kiu es-
tas nomata Eŭrakilo; 15 kaj kiam la ŝipo estis kaptita kaj ne povis
kontraŭstari al la vento, ni cedis kaj estis pelataj. 16 Kaj kurinte sub
la ŝirma flanko de la insuleto, nomata Kaŭda, ni kun granda klopo-
do apenaŭ povis savi la boaton; 17 kaj suprenlevinte ĝin, oni uzis
helpilojn, por subzoni la ŝipon; kaj timante, ke ni estos ĵetataj sur
la Sirtison, oni mallevis la ilaron kaj tiel estis pelataj. 18 Kaj kiam ni
estis treege premataj de la ventego, la sekvantan tagon ili komen-
cis elĵetadon; 19 kaj la trian tagon oni elĵetis per siaj propraj manoj
la ekipaĵon de la ŝipo. 20 Kaj kiam dum multe da tagoj nek suno nek
steloj ekbrilis sur nin, kaj uragano nemalgranda ĉirkaŭis nin, fine
ĉia espero pri nia savo estis forprenita. 21 Kaj kiam ili jam de longe
nenion manĝis, Paŭlo, stariĝinte meze de ili, diris: Ho viroj, vi de-
vis aŭskulti min, kaj ne ŝipiri el Kreto, kaj ne suferi ĉi tiun difekton
kaj perdon. 22 Kaj nun mi admonas vin esti kuraĝaj; ĉar estos neniu
perdo de vivo inter vi, sed nur de la ŝipo. 23 Ĉar en tiu nokto staris
apud mi anĝelo de la Dio, kies mi estas kaj al kiu mi servas, 24 dir-
ante: Paŭlo, ne timu; vi devas stari antaŭ Cezaro; kaj jen Dio donacis
al vi ĉiujn, kiuj marveturas kun vi. 25 Tial, viroj, kuraĝu; ĉar mi kre-
das al Dio, ke la afero estos tiel, kiel estas dirite al mi. 26 Tamen ni
devas esti ĵetitaj sur ian insulon.

27 Sed kiam venis la dek-kvara nokto, kaj ni estis ĉirkaŭpelataj en
la Adria maro, la maristoj eksentis ĉirkaŭ noktomezo, ke ili alprok-
simiĝas al ia lando; 28 kaj sondinte, ili trovis dudek klaftojn; kaj post
mallonga interspaco ili ree sondis, kaj trovis dek kvin klaftojn. 29 Kaj
timante, ke ni falos sur malmolajn lokojn, ili ĵetis kvar ankrojn el la
ŝiplmalantaŭo, kaj preĝis, ke tagiĝu. 30 Kaj kiam la maristoj serĉis
rimedon forkuri el la ŝipo, kaj jam mallevis la boaton en la maron

sub preteksto, ke ili demetos ankrojn el la antaŭo, 31 Paŭlo diris al
la centestro kaj la soldatoj: Se ĉi tiuj ne restos en la ŝipo, vi ne po-
vas saviĝi. 32 Tiam la soldatoj detranĉis la ŝnurojn de la boato, kaj
lasis ĝin defali. 33 Sed ĝis venis la tagiĝo, Paŭlo petis ĉiujn, ke ili pre-
nu iom da nutraĵo, kaj li diris: La nuna tago estas la dek-kvara, en
kiu vi daŭre atendas kaj fastadas, preninte nenion. 34 Tial mi petas
vin preni nutraĵon, ĉar ĉi tio koncernas vian savon; ĉar eĉ unu haro
ne pereos el la kapo al vi ĉiuj. 35 Kaj dirinte tion kaj preninte panon,
li donis dankon al Dio antaŭ ĉiuj; kaj dispeciginte ĝin, li komencis
manĝi. 36 Tiam ili ĉiuj kuraĝiĝis, kaj ankaŭ mem prenis nutraĵon. 37
Kaj ni ĉiuj en la ŝipo estis ducent sepdek ses animoj. 38 Kaj manĝinte
ĝissate, ili malpezigis la ŝipon, elĵetante la tritikon en la maron. 39
Kaj kiam plene tagiĝis, ili ne rekonis la landon; sed ili ekvidis unu
golfeton kun sablaĵo, kaj ili konsiliĝis inter si, ĉu ili povos surpeli sur
ĝin la ŝipon. 40 Kaj forlasinte la ankrojn, ili lasis ilin en la maro, kaj
samtempe malligis la ŝnurojn de la direktiloj; kaj suprenlevinte la
antaŭvelon kontraŭ la vento, ili sin direktis al la sablaĵo. 41 Sed tra-
finte lokon, kie du marmovoj sin renkontas, ili surterigis la ŝipon;
kaj la antaŭo fiksiĝis kaj restis nemovebla, sed la malantaŭo rompi-
ĝis de la forto de la ondoj. 42 Kaj fariĝis intenco ĉe la soldatoj mor-
tigi la malliberulojn, por ke neniu el ili elnaĝu kaj forkuru. 43 Sed la
centestro, dezirante savi Paŭlon, malhelpis ilin de tiu decido, kaj
ordonis, ke tiuj, kiuj povas naĝi, forĵetu sin unuaj kaj iru al la tero;
44 kaj ke la ceteraj sin savu, jen sur tabuloj, jen sur diversaj objek-
toj el la ŝipo. Kaj tiamaniere ĉiuj saviĝis sur la teron.

Ĉapitro 28

1 Kaj kiam ni saviĝis, tiam ni sciiĝis, ke la insulo estas nomata Me-
lita. 2 Kaj la barbaroj montris al ni neordinaran bonecon; ĉar ili ek-

bruligis fajron kaj akceptis nin ĉiujn pro la tiama pluvo kaj pro la
malvarmeco. 3 Sed kiam Paŭlo kolektis faskon da vergoj kaj metis
ĝin sur la fajron, vipuro, elveninte de la varmo, alkroĉiĝis al lia ma-
no. 4 Kaj kiam la barbaroj vidis la beston pendantan de lia mano, ili
diris unu al alia: Sendube ĉi tiu viro estas mortiginto, al kiu, kvan-
kam li saviĝis de la maro, tamen Justeco ne permesas vivi. 5 Sed li
forskuis la beston en la fajron, kaj ne suferis malbonon. 6 Sed ili
atendis, ke li ŝvelos aŭ falos subite mortinta; sed longe atendinte,
kaj vidinte, ke nenia malbono okazas al li, ili ŝanĝis sian opinion, kaj
diris, ke li estas dio.

7 Proksime de tiu loko estis bieno, apartenanta al la estro de la
insulo; lia nomo estis Publio; li akceptis nin kaj amike gastigis nin
tri tagojn. 8 Kaj la patro de Publio kuŝis malsana de febro kaj disen-
terio; al li Paŭlo eniris, kaj preĝis, kaj, metinte la manojn sur lin,
sanigis lin. 9 Kaj post tiu faro, ankaŭ ceteraj insulanoj, kiuj havis
malsanojn, venis kaj estis sanigitaj; 10 ĉi tiuj ankaŭ honoris nin per
multaj honoroj; kaj kiam ni ekveturis, ili surŝipigis ĉion, kion ni
bezonis.

11 Kaj post tri monatoj ni ekveturis en ŝipo Aleksandria, kiu tra-
vintris ĉe la insulo; kaj ĝia insigno estis la Ĝemeloj. 12 Kaj albord-
iĝinte ĉe Sirakuso, ni restis tie tri tagojn. 13 Kaj de tie ni ĉirkaŭiris
kaj alvenis en Region; kaj post unu tago ekblovis suda vento, kaj la
duan tagon ni venis al Puteoli, 14 kie ni trovis fratojn kaj estis petataj
resti ĉe ili sep tagojn, kaj tiel poste ni vojaĝis al Romo. 15 Kaj de tie
la fratoj, aŭdinte pri ni, venis al ni renkonte ĝis la Vendejo de Apio
kaj la Tri Gastejoj; kaj vidante ilin, Paŭlo dankis Dion, kaj kuraĝiĝis.

16 Kaj kiam ni eniris en Romon, al Paŭlo estis permesate loĝi sola
kun la soldato, kiu lin gardis.

17 Kaj post tri tagoj, li kunvokis tiujn, kiuj estis eminentuloj in-
ter la Judoj; kaj kiam ili kunvenis, li diris al ili: Fratoj, kvankam mi

faris nenion kontraŭ la popolo nek kontraŭ la moroj de niaj patroj,
tamen mi estis transdonita kiel malliberulo el Jerusalem en la ma-
nojn de la Romanoj, 18 kiuj, ekzamenint e min, volis liberigi min, ĉar
en mi estis nenio meritanta morton. 19 Sed kiam la Judoj kontraŭ-
parolis, tiam mi estis devigata apelacii al Cezaro; ne kvazaŭ mi havis
ion, pri kio akuzi mian nacion. 20 Pro tio do mi petis vin viziti min
kaj kunparoli, ĉar pro la espero de Izrael mi portas ĉi tiun katenon.
21 Kaj ili diris al li: Ni ne ricevis el Judujo leterojn pri vi, kaj neniu
el la fratoj, alveninte, raportis aŭ parolis pri vi ion malbonan. 22 Sed
ni deziras aŭdi de vi, kion vi opinias; ĉar pri tiu sekto ni scias, ke ĉie
oni kontraŭparolas al ĝi.

23 Kaj difininte tagon por li, ili grandnombre venis al li en lian
loĝejon; kaj li faris al ili klarigon, atestante la regnon de Dio, kaj
penante konvinki ilin pri Jesuo, el la leĝo de Moseo kaj el la profe-
toj, de mateno ĝis vespero. 24 Kaj unuj kredis la parolitaĵojn, kaj aliaj
ne kredis. 25 Kaj ne konsentante inter si, ili foriris, post kiam Paŭlo
parolis unu vorton: Bone parolis la Sankta Spirito per la profeto
Jesaja al viaj patroj, 26 dirante:

Iru al tiu popolo, kaj diru:
Aŭdante, vi aŭdos, sed ne komprenos;
Kaj vidante, vi vidos, sed ne rimarkos;
27 Ĉar la koro de tiu popolo grasiĝis,
Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare,
Kaj siajn okulojn ili fermis,
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj,
Kaj por ke ili ne aŭdu per siaj oreloj,
Kaj por ke ili ne komprenu per sia koro,
Kaj por ke ili ne konvertiĝu,
Kaj por ke Mi ne sanigu ilin.

28 Certiĝu do al vi, ke ĉi tiu savado de Dio estas sendata al la na-

cianoj, kaj ili aŭskultos. 29 Kaj kiam li diris tion, la Judoj foriris, hav-
ante inter si multe da disputado.

30 Kaj li loĝadis tutajn du jarojn en sia propra loĝejo, kaj li akcep-
tis ĉiujn, kiuj eniris al li, 31 predikante la regnon de Dio, kaj instru-
ante la aferojn pri la Sinjoro Jesuo Kristo kun plena maltimo, mal-
helpate de neniu.

La epistolo de la apostolo Paŭlo al la Romanoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, servisto de Jesuo Kristo, apostolo vokita, apartigita al la
evangelio de Dio, 2 kiun Li promesis antaŭe per Siaj profetoj en la
sanktaj skriboj, 3 pri Sia Filo, kiu naskiĝis el la idaro de David laŭ la
karno, 4 la difinita Filo de Dio en potenco laŭ la Spirito de sankte-
co per la releviĝo de la mortintoj—Jesuo Kristo, nia Sinjoro, 5 per
kiu ni ricevis gracon kaj apostolecon por obeemo de fido ĉe ĉiuj
nacioj pro lia nomo, 6 inter kiuj estas ankaŭ vi, vokitaj de Jesuo Kri-
sto; 7 al ĉiuj, kiuj estas en Romo, amataj de Dio, vokitaj sanktuloj:
Graco al vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kris-
to.

8 Unue mi dankas al mia Dio per Jesuo Kristo por vi ĉiuj, ke via
fido estas proklamata tra la tuta mondo. 9 Ĉar mia atestanto estas
Dio, kiun mi servas en mia spirito en la evangelio de Lia Filo, ke mi
senĉese memorigas pri vi en miaj preĝoj, 10 ĉiam petante, ke iel al
mi jam fine prosperos veni al vi per la volo de Dio. 11 Ĉar mi sopi-
ras vin vidi, por ke mi transdonu al vi ian spiritan donacon, por ke
vi estu firmigitaj; 12 tio estas, por ke estu inter ni reciproka kuraĝigo,
per la komuna fido, egale via kaj mia. 13 Kaj mi ne volas, ke vi nes-
ciu, fratoj, ke ofte mi celis veni al vi (sed mi estas malhelpita ĝis
nun), por ke mi havu iom da frukto ĉe vi, kiel ankaŭ ĉe la aliaj na-
cioj. 14 Mi estas ŝuldanto al Grekoj kaj al Barbaroj, al saĝuloj kaj al
senprudentuloj. 15 Tial laŭ mia eblo mi estas fervora prediki la evan-
gelion ankaŭ al vi, kiuj estas en Romo. 16 Ĉar mi ne hontas pri la

evangelio; ĉar ĝi estas la potenco de Dio al savo por ĉiu, kiu kredas,
al la Judoj unue, kaj ankaŭ al la Grekoj. 17 Ĉar la justeco de Dio mal-
kaŝiĝas en ĝi de fido al fido, kiel estas skribite: La virtulo vivos per
sia fideleco.

18 Ĉar la kolero de Dio malkaŝiĝas el la ĉielo kontraŭ ĉia malpieco
kaj maljusteco de homoj, kiuj tenas la veron en maljusteco; 19 ĉar
la scio pri Dio estas elmontrita ĉe ili, ĉar Dio elmontris ĝin al ili. 20
Ĉar Liaj nevideblaj ecoj de post la kreado de la mondo fariĝas vide-
blaj, sentate per Liaj faritaĵoj, nome, Lia eterna potenco kaj dieco;
tial al ili mankas defenda pledo; 21 ĉar konante Dion, ili ne gloris Lin
kiel Dion, nek estis dankemaj, sed vaniĝis per diskutadoj, kaj ilia
sensaĝa koro mallumiĝis. 22 Pretendante esti saĝaj, ili malsaĝiĝis, 23
kaj ŝanĝis la gloron de la senmorta Dio en bildon de morta homo
kaj de birdoj kaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj.

24 Tial Dio fordonis ilin al la voluptoj de iliaj koroj, al malpure-
co, por ke iliaj korpoj malhonoriĝu inter ili mem; 25 kiuj ŝanĝis la ve-
ron de Dio en mensogon, kaj adoris kaj servis la kreitaĵojn prefere
ol la Kreinton, kiu estas eterne benata. Amen.

26 Tial Dio fordonis ilin al malhonoraj pasioj; ĉar iliaj virinoj ŝan-
ĝis la naturan uzadon en kontraŭnaturan; 27 kaj tiel same ankaŭ la
viroj, forlasante la naturan uzadon de la virino, brulis en sia volupto
unu al alia, kaj viroj kun viroj faris hontindaĵon kaj ricevis en si
mem la taŭgan rekompencon de sia malvirto.

28 Kaj ĉar ili malŝatis teni Dion en sia konado, Dio fordonis ilin
al malaprobinda menso, por ke ili faru nedecaĵojn; 29 plenigite de
ĉia maljusteco, malvirteco, avideco, malboneco; plenaj de envio,
mortigo, malpaco, ruzo, malico; flustrantaj, 30 kalumniantaj, Dima-
lamantaj, insultantaj, arogantaj, fanfaronemaj, elpensantaj mal-
bonaĵojn, malobeemaj al gepatroj, 31 senprudentaj, nefidindaj, ne-
parencamaj, senkompataj; 32 kiuj, sciante pri la juĝo de Dio, ke la

farantoj de tiaj agoj meritas morton, ne nur mem faras ilin, sed ankaŭ konsentas al la farantoj de ili.

Ĉapitro 2

1 Sekve, vi estas nedefendebla, ho ĉiu homo juĝanta; ĉar dum vi
juĝas alian, vi kondamnas vin mem, ĉar vi, la juĝanto, faradas la
samajn agojn. 2 Kaj ni scias, ke la juĝo de Dio estas laŭ vero kontraŭ
tiuj, kiuj faradas tiajn agojn. 3 Kaj ĉu vi kalkulas, ho homo, kiu juĝas
la farantojn de tiaj agoj kaj faras la samajn, ke vi evitos la juĝon de
Dio? 4 Aŭ ĉu vi malestimas la riĉecon de Lia boneco kaj tolereme-
co kaj pacienco, ne sciante, ke la boneco de Dio alkondukas vin al
pento? 5 sed laŭ via obstineco kaj senpenta koro vi amasigas por vi
koleron en la tago de kolero kaj malkaŝigo de la justa juĝo de Dio,
6 kiu redonos al ĉiu homo laŭ liaj faroj; 7 al tiuj, kiuj per pacienco
en bonfarado celas al gloro kaj honoro kaj senmorteco, eternan vi-
von; 8 sed al tiuj, kiuj estas malpacemaj kaj ne obeas al la vero, sed
obeas al maljusteco, koleron kaj indignon, 9 aflikton kaj maltran-
kvilon, sur ĉiun animon de homo, kiu faras malbonon, de Judo
unue kaj de Greko; 10 sed gloron kaj honoron kaj pacon al ĉiu, kiu
faras bonon, al Judo unue kaj al Greko; 11 ĉar ne estas personfavo-
rado ĉe Dio. 12 Ĉar ĉiu, kiu pekis sen leĝo, ankaŭ pereos sen leĝo; kaj
ĉiu, kiu pekis sub leĝo, estos juĝata per leĝo; 13 ĉar ne la aŭskult-
antoj de leĝo estos justaj antaŭ Dio, sed la plenumantoj de leĝo
estos pravigitaj (14 ĉar kiam la nacianoj, kiuj ne havas la leĝon, fa-
ras nature la aferojn de la leĝo, ĉi tiuj, ne havante leĝon, estas leĝo
por si mem; 15 kiuj elmontras la faradon de la leĝo skribita en iliaj
koroj, kiam ilia konscienco kunatestas, kaj iliaj rezonadoj inter si
akuzas aŭ defendas ilin.) 16 en la tago, kiam Dio juĝos la sekretojn
de homoj, laŭ mia evangelio, per Jesuo Kristo.

17 Sed se vi estas nomata Judo, kaj apogas vin sur la leĝon, kaj
fieras pri Dio, 18 kaj konas Lian volon, kaj aprobas la aprobindaĵojn,
kaj estas instruita el la leĝo, 19 kaj estas konvinkita, ke vi mem es-
tas gvidanto por la blinduloj, lumo por tiuj, kiuj estas en mallumo,
20 edukanto por la senprudentuloj, instruanto por infanoj, havan-
te en la leĝo la formon de la scio kaj la vero; 21 vi, kiu instruas ali-
an, ĉu vi ne instruas vin mem? vi, kiu predikas: Ne ŝtelu; ĉu vi ŝte-
las? 22 vi, kiu diras: Ne adultu; ĉu vi adultas? vi, kiu abomenas ido-
lojn, ĉu vi prirabas templojn? 23 vi, kiu fieras pri la leĝo, ĉu vi mal-
honoras Dion per via transpaŝo de la leĝo? 24 Ĉar pro vi, la nomo
de Dio estas blasfemata inter la nacianoj, kiel estas skribite. 25 Ĉar
cirkumcido vere utilas, se vi estas faranto de la leĝo; sed se vi estas
pekanto kontraŭ la leĝo, via cirkumcido fariĝas necirkumcido. 26 Se
do necirkumcidulo plenumas la ordonojn de la leĝo, ĉu lia necir-
kumcido ne kalkuliĝos kiel cirkumcido? 27 kaj ĉu la laŭnatura necir-
kumcidulo, se li plenumas la leĝon, ne juĝos vin, kiu kun la skribo
kaj cirkumcido transpaŝas la leĝon? 28 Ĉar Judo estas ne tiu, kiu
estas ekstere tia, kaj cirkumcido estas ne tio, kio estas tia ekstere en
la karno; 29 sed Judo estas tiu, kiu estas interne tia, kaj cirkumcido
estas en la koro, laŭ la spirito, ne laŭ la litero, kies laŭdo estas ne de
homoj, sed de Dio.

Ĉapitro 3

1 Kia do estas la supereco de la Judoj? aŭ kia estas la utilo de cir-
kumcido? 2 Multa en ĉiu rilato: unue, ke al ili estis konfiditaj la ora-
koloj de Dio. 3 Ĉu do estas grave, se kelkaj ne fidis? ĉu ilia senfide-
co vantigos la fidelecon de Dio? 4 Nepre ne! Dio montriĝu vera, sed
ĉiu homo mensoganto, kiel estas skribite:

Ke Vi estu justa en Via vorto

Kaj pura en Via juĝo.

5 Sed se nia maljusteco rekomendas la justecon de Dio, kion ni
diros? Ĉu maljusta estas Dio, kiu alportas koleron? (Mi parolas kiel
homo.) 6 Nepre ne! ĉar kiel Dio juĝus la mondon? 7 Ĉar se la vero
de Dio per mia mensogo abundis al Lia gloro, kial mi estas anko-
raŭ juĝata, kiel pekinto? 8 kaj kial ne (kiel ni estas kalumniataj, kaj
kelkaj asertas, ke ni diras): Ni faru malbonon, por ke venu bono? ilia
kondamno estas justa.

9 Kio do? ĉu ni nin senkulpigas? Tute ne: ĉar ni jam akuzis ega-
le Judojn kaj Grekojn, ke ĉiuj estas sub peko; 10 kiel estas skribite:

Ne ekzistas justulo, ne eĉ unu;

11 Ne ekzistas prudentulo,

Ne ekzistas iu, kiu serĉas Dion;

12 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj senutiliĝis;

Ekzistas neniu, kiu faras bonon, ne eĉ unu;

13 Malfermita tombo estas ilia gorĝo;

Per sia lango ili hipokritis;

Veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj; 14 Ilia buŝo estas plena de
malbenado kaj malico; 15 Iliaj piedoj rapidas, por verŝi sangon; 16
Ruinigo kaj pereigo estas sur iliaj vojoj; 17 Kaj vojon de paco ili ne
konas; 18 Antaŭ iliaj okuloj ne ekzistas timo antaŭ Dio.

19 Sed ni scias, ke ĉion ajn, kion la leĝo diras, ĝi parolas al tiuj,
kiuj estas sub la leĝo; ke ĉiu buŝo fermiĝu, kaj ke la tuta mondo
submetiĝu sub la juĝon de Dio; 20 ĉar per la faroj de la leĝo neniu
karno praviĝos antaŭ Li; ĉar per la leĝo venas konscio pri peko. 21
Sed nun, ekster la leĝo, justeco de Dio montriĝis, atestata per la leĝo
kaj la profetoj; 22 nome, la justeco de Dio, per fido al Jesuo Kristo,
por ĉiuj kredantoj, ĉar ne ekzistas diferencigo; 23 ĉar ĉiuj pekis kaj
maltrafis la gloron de Dio; 24 pravigite donace de Lia graco, per la
elaĉeto, kiu estas en Kristo Jesuo; 25 kiun Dio antaŭdifinis kiel repa-

cigilon per fido en lia sango, por la elmontrado de Sia justeco per
la pardono de la pekoj, antaŭe faritaj laŭ la toleremeco de Dio; 26
por la elmontrado de Lia justeco en la nuna tempo, kaj ke Li estas
mem justa, kaj estas la praviganto de tiu, kiu havas fidon en Jesuo.
27 Kie do estas la fanfaronado? Ĝi estas esceptita. Per kia leĝo? de
faroj? Ne; sed per la leĝo de fido. 28 Ni do konkludas, ke homo pra-
viĝas per fido, ekster la faroj de la leĝo. 29 Ĉu Dio estas nur Dio de
la Judoj? ĉu ne ankaŭ de la nacianoj? Jes, ankaŭ de la nacianoj; 30 ĉar
Dio estas unu, kaj Li pravigos la cirkumcidularon pro fido kaj la ne-
cirkumcidularon per fido. 31 Ĉu ni do per fido vantigas la leĝon? Ne-
pre ne! sed ni firmigas la leĝon.

Ĉapitro 4

1 Kion do, ni diros, trovis Abraham, nia praavo laŭ la karno? 2 Ĉar
se Abraham praviĝis per faroj, li havas ion, pri kio fieri, sed ne an-
taŭ Dio. 3 Ĉar kion diras la Skribo? Kaj Abraham kredis al Dio, kaj
tio estis kalkulita al li kiel virto. 4 Al tiu, kiu laboras, la salajro estas
kalkulata ne kiel favoro, sed kiel ŝuldo. 5 Sed al tiu, kiu ne laboras,
sed kredas al Tiu, kiu pravigas la malpiulon, lia fido estas kalkula-
ta kiel virto. 6 Kiel David ankaŭ pridiras la feliĉon de la homo, al kiu
Dio kalkulas virton ekster faroj, 7 dirante:

Feliĉaj estas tiuj, kies krimoj estas pardonitaj,
Kies pekoj estas kovritaj.
8 Feliĉa estas la homo, al kiu la Eternulo ne kalkulas lian kulpon.

9 Ĉu do ĉi tiu feliĉo apartenas al la cirkumcidularo, aŭ al la ne-
cirkumcidularo ankaŭ? Ĉar ni diras, ke al Abraham la fido estis kal-
kulita kiel virto. 10 Kiel do ĝi estis kalkulita? kiam li estis en cirkum-
cido, aŭ en necirkumcido? Ne en cirkumcido, sed en necirkumci-
do; 11 kaj li ricevis la signon de cirkumcido, kiel sigelon de la virto

de la fido, kiu ekzistis en lia necirkumcido; por ke li estu la patro de
ĉiuj, kiuj ankoraŭ en necirkumcido kredas, por ke virto estu kalku-
lata al ili; 12 kaj la patro de cirkumcido al tiuj, kiuj ne nur estas anoj
de la cirkumcido, sed kiuj ankaŭ sekvas la paŝojn de tiu fido, kiun
nia patro Abraham havis dum sia necirkumcido. 13 Ĉar ne per la
leĝo fariĝis la promeso al Abraham aŭ al lia idaro, ke li estos here-
danto de la mondo, sed per la virto el fido. 14 Ĉar se tiuj, kiuj estas
laŭ la leĝo, estas heredantoj, la fido nuliĝis, kaj la promeso vantiĝis;
15 ĉar la leĝo elfaras koleron; sed kie ne ekzistas leĝo, tie ankaŭ ne
ekzistas transpaŝo. 16 Ĝi do estas el fido por tio, ke ĝi estu laŭ gra-
co; por ke la promeso estu firma al la tuta idaro, ne nur al tiu, kiu
estas el la leĝo, sed ankaŭ al tiu, kiu estas el la fido de Abraham, kiu
estas la patro de ni ĉiuj 17 (kiel estas skribite: Mi faris vin patro de
multe da popoloj) antaŭ Tiu, al kiu li kredis, nome Dio, kiu vivigas
la mortintojn, kaj vokas la neekzistantaĵojn, kvazaŭ ili ekzistus. 18 Li
ekster espero kredis en espero, por ke li fariĝu patro de multe da
popoloj, laŭ la diritaĵo: Tiel estos via idaro. 19 Kaj ne senfortigite en
fido, li pripensis sian propran korpon jam pereintan (estante pre-
skaŭ centjara), kaj la senvivecon de la utero de Sara; 20 tamen pri la
promeso de Dio li ne ŝanceliĝis en nekredemo, sed fortiĝis per fido,
donante la gloron al Dio, 21 kaj plene certigite, ke tion, kion Li pro-
mesis, Li povas ankaŭ fari. 22 Tial ĝi estis kalkulita al li kiel virto. 23
Kaj ne por li sola estis skribite, ke ĝi estis kalkulita al li; 24 sed an-
kaŭ por ni, al kiuj ĝi estos kalkulata, kaj kiuj kredas al Tiu, kiu le-
vis el la mortintoj Jesuon, nian Sinjoron, 25 kiu estis transdonita pro
niaj pekoj kaj estis relevita por nia pravigo.

Ĉapitro 5

1 Tial ni, pravigite per fido, havu pacon kun Dio per nia Sinjoro Je-
suo Kristo, 2 per kiu ankaŭ ni ricevis enkondukon per fido en ĉi tiun
gracon, en kiu ni staras; kaj ni ĝoju pro espero de la gloro de Dio.
3 Kaj krome ni ĝoju ankaŭ pro la afliktoj, sciante, ke aflikto faras pa-
ciencon; 4 kaj pacienco provitecon, kaj proviteco esperon; 5 kaj la
espero ne hontigas, ĉar la amo de Dio estas verŝita en niajn korojn
per la Sankta Spirito, donita al ni. 6 Ĉar kiam ni ankoraŭ estis sen-
fortaj, tiam Kristo ĝustatempe mortis pro malpiuloj. 7 Ĉar apenaŭ
pro justulo iu mortus; ĉar pro bonulo eble iu kuraĝus morti. 8 Sed
Dio rekomendas al ni Sian amon en tio, ke dum ni ankoraŭ estis
pekuloj, Kristo mortis por ni. 9 Des plimulte do ni, jam pravigite per
lia sango, estos per li savitaj el la kolero. 10 Ĉar se ni, estante mala-
mikoj, estas repacigitaj kun Dio per la morto de Lia Filo, des plimul-
te, repacigite, ni estos savitaj per lia vivo; 11 kaj krom tio ni fieras
ankaŭ en Dio pro nia Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu ni jam ricevis la
repacigon.

12 Pro tio, kiel per unu homo peko eniris en la mondon, kaj mor-
to per peko, kaj tiel morto atingis ĉiujn homojn pro tio, ke ĉiuj pe-
kis; 13 ĉar ĝis la leĝo peko estis en la mondo, sed peko ne estas al-
kalkulata, kiam ne ekzistas leĝo. 14 Sed morto reĝis de post Adam
ĝis Moseo, eĉ super tiuj, kiuj ne pekis simile al la transpaŝo de
Adam, kiu estis la tipo de la venonto. 15 Sed ne kia la eraro, tia es-
tas la donaco. Ĉar se per la eraro de unu mortis la multaj, des pli-
multe abundis al la multaj la graco de Dio kaj la donaco per la graco
de la unu homo Jesuo Kristo. 16 Kaj la donaco ne estis laŭ la unu
pekinta; ĉar la juĝo venis el unu ĝis kondamno, sed la donaco ve-
nis el multaj eraroj ĝis pravigo. 17 Ĉar se, per la eraro de la unu,
morto reĝis per unu, des plimulte reĝos en vivo per la unu Jesuo
Kristo tiuj, kiuj ricevis abundon de la graco kaj de la donaco de jus-

teco. 18 Tial, kiel per unu eraro venis juĝo al ĉiuj homoj ĝis kondam-
no, tiel same per unu justaĵo venis la donaco al ĉiuj homoj ĝis la
pravigo de vivo. 19 Ĉar kiel per la malobeo de unu la multaj fariĝis
pekuloj, tiel per la obeo de unu la multaj fariĝos justaj. 20 Kaj la leĝo
eniris, por ke la eraro plimultiĝu; sed kie peko plimultiĝis, graco
multe pli superabundis, 21 por ke tiel same, kiel la peko reĝis en
morto, la graco reĝu per justeco ĝis eterna vivo per Jesuo Kristo, nia
Sinjoro.

Ĉapitro 6

1 Kion do ni diru? Ĉu ni restu en peko, por ke graco abundu? 2 Ne-
pre ne! Ĉu ni, kiuj mortis al peko, ankoraŭ vivus en ĝi? 3 Ĉu vi ne
scias, ke ni ĉiuj, kiuj baptiĝis al Jesuo Kristo, baptiĝis al lia morto?
4 Ni do estas entombigitaj kun li per bapto al morto, por ke, kiel
Kristo estas levita el la mortintoj per la gloro de la Patro, tiel same
ni ankaŭ iradu en noveco de vivo. 5 Ĉar se ni jam kuniĝis al la simi-
leco de lia morto, ni tiel same kuniĝos al la simileco de lia releviĝo,
6 sciante, ke nia malnova homo estas kun li krucumita, por ke la
korpo de peko estu neniigita, por ke ni jam ne estu sklavoj al peko;
7 ĉar tiu, kiu mortis, estas pravigita pri peko. 8 Sed se ni mortis kun
Kristo, ni kredas, ke ni ankaŭ vivos kun li; 9 sciante, ke Kristo, levite
el la mortintoj, ne plu mortas; la morto ne plu lin regas. 10 Ĉar mort-
ante, li mortis al peko unufoje por ĉiam; sed vivante, li vivas al Dio.
11 Tial ankaŭ vi vin kalkulu mortintoj al peko, sed vivantoj al Dio en
Kristo Jesuo.

12 Tial peko ne reĝu en via morta korpo tiel, ke vi obeu al ĝiaj
deziroj; 13 ankaŭ ne prezentu viajn membrojn iloj de maljusteco al
peko, sed prezentu vin al Dio vivantoj el la mortintoj, kaj viajn

membrojn iloj de justeco por Dio. 14 Ĉar peko ne regos vin, ĉar vi
estas ne sub la leĝo, sed sub graco.
15 Kio do? ĉu ni peku, pro tio, ke ni estas ne sub leĝo, sed sub
graco? Nepre ne! 16 Ĉu vi ne scias, ke kiam vi vin prezentas, kiel
sklavoj al iu por obeado, vi estas sklavoj de tiu, al kiu vi obeas, ĉu
de peko por morto, aŭ de obeemeco por justeco? 17 Sed danko estu
al Dio, ke kvankam vi estis la sklavoj de peko, vi tamen fariĝis kore
obeemaj al tiu tipo de instruado, al kiu vi estas kondukitaj; 18 kaj li-
berigite el peko, vi sklaviĝis al justeco. 19 Mi parolas home pro la
malforteco de via karno; ĉar kiel vi prezentis viajn membrojn skla-
voj al malpureco kaj al maljusteco ĝis maljusteco, tiel nun prezen-
tu viajn membrojn sklavoj al justeco ĝis sanktigo. 20 Ĉar kiam vi es-
tis sklavoj de peko, vi estis liberaj de justeco. 21 Kian frukton do vi
havis tiam el tio, pri kio vi nun hontas? ĉar la fino de tio estas morto.
22 Sed nun, liberigite el peko, kaj sklaviĝinte al Dio, vi havas vian
frukton ĝis sanktiĝo, kaj por fino eternan vivon. 23 Ĉar la salajro de
peko estas morto; sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo
Jesuo, nia Sinjoro.

Ĉapitro 7

1 Aŭ ĉu vi ne scias, fratoj (ĉar mi parolas al konantoj de la leĝo), ke
la leĝo regas la homon tiel longe, kiel li vivas? 2 Ĉar la edzinigita
virino estas leĝe alligita al sia edzo dum lia vivo; sed se la edzo mor-
tas, ŝi liberiĝas el la leĝo de la edzo. 3 Se do, dum la edzo vivas, ŝi
kuniĝas kun alia viro, ŝi estos nomata adultulino; sed se la edzo
mortis, ŝi estas libera de la leĝo, kaj ne estas adultulino, kvankam
kuniĝinte kun alia viro. 4 Tiel, miaj fratoj, vi same mortis al la leĝo
per la korpo de Kristo, por kuniĝi kun alia, nome kun tiu, kiu leviĝis
el la mortintoj, por ke ni donu frukton al Dio. 5 Ĉar dum ni estis en

karno, la laŭpekaj pasioj, kiuj estis per la leĝo, energiis en niaj mem-
broj, por doni frukton al morto. 6 Sed ni jam liberiĝis el la leĝo,
mortinte rilate tion, en kio ni estis tenataj, por ke ni servu en no-
veco de spirito, kaj ne en malnoveco de litero.

7 Kion do ni diru? Ĉu la leĝo estas peko? Nepre ne! Tamen mi ne
konus pekon, krom per la leĝo; ĉar mi ne konus deziron, se la leĝo
ne dirus: Ne deziru; 8 sed la peko, trovante pretekston, estigis en mi
per la ordono ĉian deziremon, ĉar ekster leĝo la peko estas senvi-
va. 9 Kaj iam mi vivadis ekster la leĝo; sed kiam la ordono venis, la
peko viviĝis, kaj mi mortis; 10 kaj tiun ordonon, kiu estas por vivo,
mi trovis por morto; 11 ĉar la peko, trovinte pretekston, per la or-
dono min trompis, kaj per ĝi min mortigis. 12 Tiel la leĝo estas sank-
ta, kaj la ordono estas sankta kaj justa kaj bona. 13 Ĉu do tio, kio
estas bona, fariĝis morto por mi? Nepre ne! Sed la peko, por ke ĝi
montriĝu peko, estigante morton en mi per la bono—por ke per la
ordono la peko fariĝu treege peka. 14 Ĉar ni sciis, ke la leĝo estas
spirita; sed mi estas karna, vendite sub pekon. 15 Ĉar mi ne havas
certecon pri tio, kion mi faradas; ĉar mi ne agas laŭ tio, kion mi
volas; sed kion mi malamas, tion mi faras. 16 Sed se mi faras tion,
kion mi ne volas fari, mi konsentas al la leĝo, ke ĝi estas bona. 17 La
faranto do estas jam ne mi, sed la peko, loĝanta en mi. 18 Ĉar mi
scias, ke en mi (tio estas, en mia karno) bono ne loĝas; ĉar ĉe mi
estas la volo, sed ne la elfaro de la bono. 19 Ĉar la bonon, kiun mi
volas fari, mi ne faras; sed la malbonon, kiun mi ne volas fari, mi
faradas. 20 Sed se mi faras tion, kion mi ne volas fari, faras ĝin jam
ne mi, sed la peko, loĝanta en mi. 21 Mi do trovas leĝon, ke kiam mi
volas fari bonon, la malbono estas ĉe mi. 22 Ĉar mi ĝojas en la leĝo
de Dio laŭ la interna homo; 23 sed mi vidas alian leĝon en miaj
membroj, militantan kontraŭ la leĝo de mia menso, kaj forkaptan-
tan min sub la leĝon de la peko, kiu estas en miaj membroj. 24 Ho

ve, mi malfeliĉulo! kiu min liberigos el la korpo de ĉi tiu morto? 25
Danko estu al Dio, per Jesuo Kristo, nia Sinjoro. Per la menso do mi mem servas al la leĝo de Dio, sed per la karno al la leĝo de peko.

Ĉapitro 8

1 Ekzistas do jam nenia kondamno kontraŭ tiuj, kiuj estas en Kris-
to Jesuo. 2 Ĉar la leĝo de la Spirito de vivo en Kristo Jesuo liberigis
min de la leĝo de peko kaj morto. 3 Ĉar kiam la leĝo troviĝis neka-
pabla pro tio, ke ĝi estis malforta pro la karno, Dio, sendante Sian propran Filon en simileco de peka karno kaj pro peko, kondamnis
la pekadon en la karno; 4 por ke la postulo de la leĝo plenumiĝu en
ni, kiuj iradas ne laŭ la karno, sed laŭ la spirito. 5 Ĉar kiuj estas laŭ la karno, tiuj sin interesas pri la aferoj de la karno; sed kiuj estas laŭ
la spirito, pri la aferoj de la spirito. 6 Ĉar la intereso de la karno es-
tas morto, sed la intereso de la spirito estas vivo kaj paco; 7 ĉar la
intereso de la karno estas malamikeco kontraŭ Dio, ĉar ĝi ne obe-
as al la leĝo de Dio, kaj ĝi ja ne povas obei; 8 kaj tiuj, kiuj estas en
la karno, ne povas plaĉi al Dio. 9 Sed vi estas ne en la karno, sed en la spirito, se vere la Spirito de Dio loĝas en vi. Sed se iu ne havas la
Spiriton de Kristo, tiu ne estas lia. 10 Kaj se Kristo estas en vi, la kor-
po malvivas pro peko, sed la spirito estas vivo pro justeco. 11 Kaj se
la Spirito de Tiu, kiu levis Jesuon el la mortintoj, loĝas en vi, tiam la Levinto de Kristo Jesuo el la mortintoj vivigos eĉ viajn mortajn korpojn per Sia Spirito, loĝanta en vi.

12 Tial do, fratoj, ni estas ŝuldantoj, ne al la karno, por vivi laŭ la
karno; 13 ĉar se vi vivas laŭ la karno, vi mortos; sed se per la spiri-
to vi malvivigas la farojn de la korpo, vi vivos. 14 Ĉar ĉiuj, kiuj estas
kondukataj de la Spirito de Dio, estas filoj de Dio. 15 Ĉar vi ne ricevis
la spiriton de sklaveco denove al timo; sed vi ricevis la spiriton de

adopto, per kiu ni krias: Aba, Patro. 16 La Spirito mem kunatestas
kun nia spirito, ke ni estas idoj de Dio; 17 kaj se idoj, tial heredan-
toj, heredantoj de Dio, kunheredantoj kun Kristo, se vere ni sufe-
ras kun li, por ke ni estu glorataj kun li.

18 Ĉar mi kalkulas, ke la suferoj de la nuna tempo ne indas kom-
paron kun la gloro, kiu estas malkaŝota al ni. 19 Ĉar la fervora sopiro
de la kreitaro atendas la malkaŝon de la filoj de Dio. 20 Ĉar la krei-
taro subiĝis sub la vanecon, ne volonte, sed, pro la subiganto, kun
espero, 21 ke la kreitaro mem ankaŭ liberiĝos el la sklaveco de pe-
reo en la liberecon de la gloro de la idoj de Dio. 22 Ĉar ni scias, ke
la tuta kreitaro kune ĝemas kaj naskodoloras ĝis nun. 23 Kaj krom
tio, ni mem, kiuj havas la unuaaĵon de la Spirito, ĝemas en ni, aten-
dante nian adopton, nome la elaĉeton de nia korpo. 24 Ĉar per es-
pero ni estas savitaj; sed la espero, kiu estas vidata, ne estas espe-
ro; ĉar kiu esperas al tio, kion li vidas? 25 Sed, se ni esperas al tio,
kion ni ne vidas, tiam ni ĝin atendas pacience.

26 Kaj tiel same la Spirito ankaŭ helpas nian malfortecon; ĉar ni
ne scias, kiel preĝi dece, sed la Spirito mem propetadas por ni per
ĝemoj neeldireblaj; 27 kaj Tiu, kiu esploras la korojn, scias, kio es-
tas la penso de la Spirito, ĉar li propetadas por la sanktuloj laŭ la
volo de Dio. 28 Kaj ni scias, ke por tiuj, kiuj amas Dion, por tiuj, kiuj
estas vokitaj laŭ Lia intenco, ĉio kunlaboras al bono. 29 Ĉar kiujn Li
antaŭkonis, tiujn Li antaŭdifinis kiel konformajn al la bildo de Lia
Filo, por ke ĉi tiu estu la unuenaskita inter multaj fratoj; 30 kaj kiu-
jn Li antaŭdifinis, tiujn Li ankaŭ vokis; kaj kiujn Li vokis, tiujn Li
ankaŭ justigis; kaj kiujn Li justigis, tiujn Li ankaŭ gloris.

31 Kion do ni diru pri ĉi tio? Se Dio estas por ni, kiu estas kontraŭ
ni? 32 Ĉu Tiu, kiu ne indulgis Sian propran Filon, sed fordonis lin
por ni ĉiuj, ne donos al ni libere ĉion kun li? 33 Kiu akuzos la elek-
titojn de Dio? Dio estas la justiganto; 34 kiu estas la kondamnanto?

Kristo estas tiu, kiu mortis, sed leviĝis el la mortintoj, kiu estas dek-
stre de Dio, kaj ankaŭ propetadas por ni. 35 Kiu apartigos nin de la
amo de Kristo? ĉu aflikto, aŭ turmento, aŭ persekutado, aŭ malsato,
aŭ nudeco, aŭ danĝero, aŭ glavo? 36 Kiel estas skribite:

Pro Vi ni estas mortigataj ĉiutage;
Oni rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo.

37 Sed en ĉio tio ni supervenkas per tiu, kiu nin amis. 38 Ĉar mi
konvinkiĝis, ke nek morto, nek vivo, nek anĝeloj, nek aŭtoritatoj,
nek estantaĵoj, nek estontaĵoj, nek potencoj, 39 nek alteco, nek pro-
fundeco, nek iu alia kreitaĵo povos apartigi nin de la amo de Dio,
kiu estas en Kristo Jesuo, nia Sinjoro.

Ĉapitro 9

1 Mi diras la veron en Kristo, mi ne mensogas, kaj mia konscienco
atestas kun mi per la Sankta Spirito, 2 ke mi havas grandan mal-
ĝojon kaj senĉesan doloron en la koro. 3 Ĉar mi volus, ke mi estu
anatemita for de Kristo por miaj fratoj, miaj parencoj laŭ la karno;
4 kiuj estas Izraelidoj, kies estas la adopto kaj la gloro kaj la inter-
ligoj kaj la leĝdono kaj la Diservo kaj la promesoj; 5 kies estas la pa-
troj, kaj el kiuj laŭ la karno estas Kristo, kiu estas super ĉiuj, Dio
benata eterne. Amen. 6 Sed la afero ne estas, kvazaŭ la vorto de Dio
estus neniiĝinta. Ĉar ne ĉiuj estas Izrael, kiuj estas el Izrael; 7 nek,
ĉar ili estas idoj de Abraham, ĉiuj estas filoj, sed: Per Isaak oni no-
mos vian idaron. 8 Tio estas, ne la filoj de la karno estas la filoj de
Dio, sed la filoj de la promeso estas rigardataj kiel idaro. 9 Ĉar jen
estas la vorto de promeso: En la sama jartempo Mi venos, kaj es-
tos filo ĉe Sara. 10 Kaj plue, kiam Rebeka ankaŭ gravediĝis per unu,
nia patro Isaak 11 (ĉar la infanoj ankoraŭ ne naskiĝis, nek faris ion
bonan aŭ malbonan, por ke la intenco de Dio restu laŭ elekto, ne

pro faroj, sed pro la alvokanto), 12 estis dirite al ŝi: La pli granda
servos la malpli grandan. 13 Kiel estas skribite: Mi ekamis Jakobon,
sed Esavon Mi malamis.

14 Kion do ni diru? Ĉu estas maljusteco ĉe Dio? Nepre ne! 15 Ĉar
li diris al Moseo: Mi favorkoros tiun, kiun Mi favorkoros, kaj Mi
kompatos tiun, kiun Mi kompatos. 16 Tial do tio apartenas ne al tiu,
kiu volas, nek al tiu, kiu kuras, sed al Dio, kiu kompatas. 17 Ĉar la
Skribo diras al Faraono: Nur por tio Mi vin konservis, ke Mi montru
sur vi Mian forton, kaj por ke oni rakontu pri Mia nomo sur la tuta
tero. 18 Tial Li favorkoras ĉiun, kiun Li volas; kaj ĉiun, kiun Li vo-
las, Li obstinigas.

19 Vi do diras al mi: Kial Li ankoraŭ riproĉas? Ĉar kiu rezistas al
Lia volo? 20 Sed antaŭ tio, ho viro, kiu vi estas, ke vi respondas kon-
traŭ Dio? Ĉu faritaĵo diros al sia farinto: Kial vi faris min tiel? 21 Aŭ
ĉu la potfaristo ne havas rajton super la argilo, el la sama maso fari
jen vazon por honoro, kaj jen vazon por malhonoro? 22 Kiel do, se
Dio, volante elmontri Sian koleron kaj konatigi Sian potencon, to-
leris kun plena pacienco vazojn de kolero, taŭgajn por pereo; 23 kaj
por ke Li konatigu la riĉon de Sia gloro sur vazojn de favoro, kiujn
Li antaŭe pretigis por gloro, 24 nome nin, kiujn Li ankaŭ vokis, ne
nur el la Judoj, sed ankaŭ el la nacianoj? 25 Kiel Li diras ankaŭ en
Hoŝea:

La popolon ne Mian Mi nomos Mia popolo,
Kaj la neamatinon amatino.
26 Kaj sur la sama loko, kie estis al ili dirite:
Vi ne estas Mia popolo,
Tie oni nomos ilin infanoj de la vivanta Dio.

27 Kaj Jesaja krias pri Izrael: Se la nombro de la filoj de Izrael eĉ
estos kiel la apudmara sablo, la restintoj saviĝos; 28 ĉar la Sinjoro

efektivigos Sian vorton en la mondo, akcelante kaj tranĉe mallong-
igante ĝin. 29 Kiel Jesaja diris antaŭe:

Se la Eternulo Cebaot ne lasus al ni restaĵon,
Ni fariĝus kiel Sodom, ni similiĝus al Gomora.

30 Kion do ni diru? Ke la nacianoj, kiuj ne sekvis justecon, atingis
justecon, la justecon, kiu estas el fido; 31 sed ke Izrael, sekvante la
leĝon de justeco, ne atingis tiun leĝon. 32 Kial? Ĉar ili sekvis ĝin ne
per fido, sed kvazaŭ per faroj. Ili falpuŝiĝis ĉe la ŝtono de falpuŝiĝo;
33 kiel estas skribite:

Jen Mi kuŝigas en Cion ŝtonon de falpuŝiĝo kaj rokon de alfrapiĝo;
Kaj tiu, kiu fidos al li, ne estos hontigita.

Ĉapitro 10

1 Fratoj, la deziro de mia koro kaj mia preĝo al Dio pri ili estas por
ilia savado. 2 Ĉar mi atestas pri ili, ke ili havas fervoron al Dio, sed
ne laŭ scio. 3 Ĉar nesciante la justecon de Dio, kaj penante starigi
sian propran justecon, ili ne subiĝis al la justeco de Dio. 4 Ĉar Kristo
estas la fino de la leĝo por justeco por ĉiu, kiu kredas. 5 Ĉar Moseo
skribis, ke tiu, kiu plenumas la justecon de la leĝo, vivos per ĝi. 6 Sed
la justeco, kiu estas el fido, diras jene: Ne diru en via koro: Kiu sup-
renirus en la ĉielon? (tio estas, por malsuprenigi Kriston), 7 nek: Kiu
malsuprenirus en la abismon? (tio estas, por suprenkonduki Kris-
ton el la mortintoj). 8 Sed kion ĝi diras? La afero estas proksime de
vi, en via buŝo kaj en via koro; tio estas, la vorto de fido, kiun ni
predikas; 9 ĉar se vi per via buŝo konfesas Jesuon Sinjoro, kaj kre-
das en via koro, ke Dio lin levis el la mortintoj, vi saviĝos; 10 ĉar per
la koro la homo kredas ĝis justeco, kaj per la buŝo konfesas ĝis savo.
11 Ĉar la Skribo diras: Ĉiu, kiu fidas al li, ne estos hontigita. 12 Ĉar

estas nenia diferencigo inter Judo kaj Greko, ĉar unu sama estas
Sinjoro de ĉiuj, kaj estas riĉa por ĉiuj, kiuj lin vokas; 13 ĉar: Ĉiu, kiu
vokos la nomon de la Eternulo, saviĝos. 14 Kiel do ili vokos Tiun, al
kiu ili ne kredis? kaj kiel ili kredos al Tiu, pri kiu ili ne aŭdis? kaj kiel
ili aŭdos sen predikanto? 15 kaj kiel oni predikos, se ili ne estos sen-
ditaj? kiel estas skribite: Kiel ĉarmaj estas la piedoj de la anoncan-
toj de la evangelio de bono!

16 Sed ne ĉiuj aŭskultis la evangelion. Ĉar Jesuo diris: Ho Eternu-
lo! kiu kredus al tio, kion ni aŭdis? 17 La fido venas do per aŭdado,
kaj aŭdado per la vorto de Kristo. 18 Sed mi diras: Ĉu ili ne aŭdis?
Certe:

Tra la tuta mondo iris ilia sono,
Kaj ĝis la finoj de la tero iris iliaj vortoj.

19 Sed mi diras: Ĉu Izrael ne sciis? Unue Moseo diris:

Mi incitos vin per ne-popolo,
Per popolo malnobla Mi vin kolerigos.

20 Kaj Jesaja estis tre kuraĝa, kaj diris:

Mi estas trovebla por tiuj, kiuj Min ne serĉis;
Mi montris Min al tiuj, kiuj pri Mi ne demandis.

21 Sed pri Izrael li diris: Ĉiutage Mi etendis Miajn manojn al po-
polo malobeema kaj obstina.

Ĉapitro 11

1 Mi do diras: Ĉu Dio forpuŝis Sian popolon? Nepre ne! Ĉar ankaŭ
mi estas Izraelido, el la idoj de Abraham, el la tribo de Benjamen.
2 Dio ne forpuŝis Sian popolon, kiun Li antaŭkonis. Aŭ ĉu vi ne sci-
as, kion la Skribo diras pri Elija? kiel li pledis ĉe Dio kontraŭ Izra-
el: 3 Ho Eternulo, oni mortigis Viajn profetojn, detruis Viajn alta-
rojn; kaj mi sola restis, kaj oni serĉas mian animon. 4 Sed kion di-

ras al li la orakolo de Dio? Mi restigis por Mi sep mil virojn, kies ge-
nuoj ne fleksiĝis antaŭ Baal. 5 Tiel same do estas ankaŭ nuntempe
restaĵo laŭ la elektado de graco. 6 Sed se per graco, ne plu el faroj;
alie graco jam ne estus graco. 7 Kion do? Kion Izrael serĉadas, tion
li ne atingis, sed la elektitaro atingis ĝin, kaj la restaĵo estis obstini-
gita; 8 kiel estas skribite: Dio donis al ili spiriton de profunda dor-
mo, okulojn, por ke ili ne vidu, kaj orelojn, por ke ili ne aŭdu, ĝis la
nuna tago. 9 Kaj David diris:

Ilia tablo fariĝu por ili reto kaj kaptilo
Kaj falpuŝilo kaj repago; 10 Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu;
Kaj iliajn lumbojn malfortigu por ĉiam.

11 Mi do diras: Ĉu ili falpuŝiĝis, por ke ili falu? Nepre ne! sed per
ilia eraro venis savo al la nacianoj, por ĵaluzigi ilin. 12 Se do ilia er-
aro riĉigis la mondon, kaj ilia perdo estas la gajno de la nacianoj,
kiom pli ilia pleneco?

13 Sed mi parolas al vi, nacianoj. Laŭ tio, kiom mi estas aposto-
lo al nacianoj, mi gloras mian servadon; 14 se nur mi iel povos ĵalu-
zigi tiujn, kiuj estas mia karno, kaj savi kelkajn el ili. 15 Ĉar se la
forĵetado de ili estas la repacigo de la mondo, kio estos la akcepto
de ili, se ne vivo el la mortintoj? 16 Kaj se la unuaaĵo estas sankta,
la maso ankaŭ estas sankta; kaj se la radiko estas sankta, la branĉoj
ankaŭ estas sanktaj. 17 Sed se kelkaj el la branĉoj derompiĝis, kaj vi,
estante sovaĝa olivarbo, engreftiĝis inter ili kaj fariĝis partoprenan-
to en la radiko kaj graso de la olivarbo, 18 ne fieru super la branĉoj;
sed se vi fieras, ne vi portas la radikon, sed la radiko portas vin. 19
Vi do diros: Branĉoj estis derompitaj, por ke mi estu engreftita. 20
Bone; pro nekredemeco ili estis derompitaj, kaj vi staras per via fido.
Ne tenu vin alte, sed timu; 21 ĉar se Dio ne indulgis la naturajn
branĉojn, Li ankaŭ vin ne indulgos. 22 Vidu do la bonecon kaj seve-
recon de Dio: al la falintoj severecon, sed al vi bonecon, se vi resta-

dos en Lia boneco; alie vi ankaŭ detranĉiĝos. 23 Kaj ili ankaŭ, se ili
ne restados en sia nekredemeco, engreftiĝos; ĉar Dio povas reen-
grefti ilin. 24 Ĉar se vi eltranĉiĝis el tio, kio estas nature sovaĝa oliv-
arbo, kaj kontraŭnature engreftiĝis en bonan olivarbon, kiom pli ĉi
tiuj, kiuj estas la naturaj branĉoj, engreftiĝos en sian propran oliv-
arbon?

25 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu ĉi tiun misteron, por ke vi
ne opiniu vin saĝaj, ke laŭparta obstiniĝo okazis al Izrael, ĝis la ple-
neco de la nacianoj envenos; 26 kaj tiamaniere la tuta Izrael saviĝos,
kiel estas skribite:

El Cion venos la Liberiganto;
Li deturnos de Jakob malpiecon;
27 Kaj ĉi tio estos Mia interligo kun ili,
Kiam Mi forigos iliajn pekojn.

28 Rilate al la evangelio, ili estas malamikoj pro vi; sed rilate al la
elekto, ili estas amataj pro la patroj. 29 Ĉar la donacoj kaj la voka-
do de Dio estas nerevokeblaj. 30 Ĉar kiel vi iam estis malobeemaj al
Dio, sed jam ricevis kompaton per ilia malobeo, 31 tiel same ankaŭ
ĉi tiuj jam malobeis, por ke, per la kompato montrita al vi, ili ankaŭ
nun ricevu kompaton. 32 Ĉar Dio kunŝlosis ĉiujn en malobeo, por
ke Li kompatu ĉiujn.

33 Ho, profundo de riĉeco kaj saĝeco kaj scio de Dio! kiel nees-
ploreblaj estas Liaj juĝoj, kaj nesekveblaj Liaj vojoj! 34 Ĉar kiu sciis
la spiriton de la Eternulo? aŭ kiu estis Lia konsilanto? 35 aŭ kiu an-
taŭe al Li donis ion, poste redonotan al li? 36 Ĉar el Li kaj per Li kaj
al Li estas ĉio. Al Li estu la gloro por ĉiam. Amen.

Ĉapitro 12

1 Mi do vin petas, fratoj, pro la kompatoj de Dio, ke vi prezentu vi-
ajn korpojn kiel vivantan oferon, sanktan, plaĉantan al Dio, kio es-
tas via racia servo. 2 Kaj ne konformiĝu al ĉi tiu mondo; sed ali-
formiĝu per renovigado de via menso, por ke vi provu, kio estas la
bona kaj aprobinda kaj perfekta volo de Dio.

3 Ĉar mi diras al ĉiu el vi, per la graco al mi donita, ke li ne tro
estimu sin, sed estimu sin kun modereco, laŭ mezuro de la fido,
kiun Dio disdonis al ĉiu. 4 Ĉar kiel ni havas multajn membrojn en
unu korpo, kaj ne ĉiuj membroj havas la saman funkcion, 5 tiel sa-
me ni multaj estas unu korpo en Kristo, kaj ĉiuj aparte membroj
unu de alia. 6 Sed havante donacojn diversajn laŭ la graco donita al
ni, ĉu profetadon, ni profetu laŭ la mezuro de nia fido; 7 aŭ serva-
don, ni laboru en nia servado; aŭ instruanto, en sia instruado; 8 aŭ
admonanto, en sia admonado; la disdonanto agu malavare, la ad-
ministranto kun diligenteco, la kompatanto kun ĝojo. 9 Via amo
estu sen hipokriteco. Abomenu tion, kio estas malbona; algluiĝu al
la bona. 10 En fratamo estu kore unuigitaj unu al alia, honore pre-
ferantaj unu la alian; 11 en diligenteco ne malviglaj, en spirito fer-
voraj, servantaj la Sinjoron; 12 en espero ĝojaj, en aflikto paciencaj,
en preĝado persistaj; 13 kotizantaj por la bezonoj de la sanktuloj,
sekvantaj gastamecon. 14 Benu tiujn, kiuj vin persekutas; benu, kaj
ne malbenu. 15 Ĝoju kun ĝojantoj, ploru kun plorantoj. 16 Estu sim-
patiaj unu al alia. Ne pripensadu altajn aferojn, sed klinadu vin al
humilaj aferoj. Ne opiniu vin saĝaj. 17 Redonu al neniu malbonon
pro malbono. Celu aprobindaĵojn antaŭ ĉiuj homoj. 18 Se estos eble,
restu pacaj viaparte kun ĉiuj homoj. 19 Ne venĝu vin, amataj, sed
cedu lokon al kolero; ĉar estas skribite: Ĉe Mi estas venĝo, Mi re-
pagos, diras la Sinjoro. 20 Sed se via malamiko malsatas, donu al li
manĝi; se li soifas, donu al li trinki; ĉar tion farante, fajrajn karbojn

vi kolektos sur lia kapo. 21 Ne venkiĝu de malbono, sed venku mal-
bonon per bono.

Ĉapitro 13

1 Ĉiu animo submetiĝu al la superaj aŭtoritatoj, ĉar ne ekzistas aŭ-
toritato, krom de Dio; kaj tiuj, kiuj ekzistas, estas starigitaj de Dio.
2 Tiu do, kiu kontraŭstaras al aŭtoritato, rezistas al la ordono de
Dio; kaj tiuj, kiuj rezistas, ricevos juĝon. 3 Ĉar regantoj estas terur-
aĵo ne al la bona agado, sed al la malbona. Ĉu vi volas ne timi aŭto-
ritatulon? faru bonon, kaj vi havos de li laŭdon; 4 ĉar li estas servan-
to de Dio al vi por bono. Sed timu, se vi faras malbonon; ĉar ne vane
li portas la glavon, ĉar li estas servanto de Dio, venĝanto por kole-
ro kontraŭ tiu, kiu faras malbonon. 5 Sekve estas necese submetiĝi,
ne nur pro la kolero, sed ankaŭ pro konscienco. 6 Ĉar pro tio vi an-
kaŭ pagas tributon, ĉar ili estas servantoj de Dio, klopodantaj por
ĉi tio mem. 7 Redonu ŝuldon al ĉiuj: tributon, al kiu tributo estas
ŝuldata; imposton, al kiu imposto; timon, al kiu timo; honoron, al
kiu honoro.

8 Al neniu ŝuldu ion, krom la reciproka amo; ĉar amante sian
proksimulon, oni plenumis la ceteran leĝon. 9 Ĉar tio: Ne adultu, Ne
mortigu, Ne ŝtelu, Ne deziru, kaj ĉiu alia ordono, estas resumitaj en
la jena parolo: Amu vian proksimulon kiel vin mem. 10 Amo ne fa-
ras malbonon al proksimulo; amo do estas la plenumado de la leĝo.

11 Kaj tion faru, sciante la ĝustan tempon, ke nun estas la horo
por leviĝo el dormo; ĉar nun nia savo estas pli proksima, ol kiam ni
ekkredis. 12 La nokto jam finiĝas, kaj la tago alproksimiĝas; ni de-
metu do la farojn de mallumo kaj surmetu la armilojn de lumo. 13
Ni iradu dece, kiel en la tago, ne en diboĉado kaj drinkado, nek en
volupto kaj senbrideco, nek en malpaco kaj ĵaluzo. 14 Sed surmetu

la Sinjoron Jesuo Kristo, kaj ne sekvu la intencojn de la karno al voluptoj.

Ĉapitro 14

1 Sed akceptu malfortulon en fido, tamen ne por dubaj disputadoj.
2 Unu homo kredas, ke li povas ĉion manĝi; sed alia, estante mal-
forta, manĝas legomojn. 3 Kiu manĝas, tiu ne malestimu tiun, kiu
ne manĝas; kaj kiu ne manĝas, tiu ne juĝu tiun, kiu manĝas; ĉar Dio
lin akceptis. 4 Kiu estas vi, ke vi juĝas la servanton de alia? antaŭ sia
propra sinjoro li staras aŭ falas. Li ja estos starigita, ĉar la Sinjoro
povas lin starigi. 5 Unu juĝas unu tagon pli alte ol alian, alia egale
juĝas ĉiun tagon. Ĉiu homo konvinkiĝu en sia menso. 6 Kiu obser-
vas la tagon, tiu observas ĝin al la Sinjoro; kaj la manĝanto manĝas
al la Sinjoro, ĉar li dankas Dion; kaj la nemanĝanto nemanĝas al la
Sinjoro, kaj li dankas Dion. 7 Ĉar neniu el ni vivas al si mem, kaj
neniu mortas al si mem. 8 Ĉar se ni vivas, ni vivas al la Sinjoro, kaj
se ni mortas, ni mortas al la Sinjoro; ĉu ni vivas do, aŭ mortas, al la
Sinjoro ni apartenas. 9 Ĉar por tio Kristo mortis kaj viviĝis, por esti
Sinjoro de la mortintoj kaj de la vivantoj. 10 Sed vi, kial vi juĝas vian
fraton? kaj vi, kial vi malestimas vian fraton? ĉar ni ĉiuj staros an-
taŭ la tribunala seĝo de Dio. 11 Ĉar estas skribite:

Kiel Mi vivas, diras la Eternulo, antaŭ Mi kliniĝos ĉiu genuo,
Kaj ĉiu lango gloros Dion.

12 Tial do ĉiu el ni respondos al Dio pri si mem.

13 Tial ni ne plu juĝu unu alian; sed prefere ni juĝu, ke neniu me-
tu en la vojo de sia frato faligilon aŭ ian ofendilon. 14 Mi scias, kaj
konvinkiĝis en la Sinjoro Jesuo, ke nenio estas malpura per si; sed
por tiu, kiu opinias ion malpura, ĝi estas malpura. 15 Ĉar se pro

manĝaĵo via frato ĉagreniĝas, vi jam ne iradas en amo. Ne pereigu
per via manĝaĵo tiun, por kiu Kristo mortis. 16 Via bono do ne estu
kalumniita; 17 ĉar la regno de Dio estas ne manĝado kaj trinkado,
sed justeco kaj paco kaj ĝojo en la Sankta Spirito. 18 Ĉar tiu, kiu en
tio servas Kriston, plaĉas al Dio, kaj estas aprobata de homoj. 19 Ni
do celu tion, kio apartenas al paco kaj al reciproka edifo. 20 Ne de-
truu por manĝaĵo la faron de Dio. Ĉio estas ja pura; sed estas mal-
bone por tiu, kiu manĝas kun ofendo. 21 Estas bone ne manĝi vian-
don, nek trinki vinon, nek fari ion, per kio via frato ofendiĝas. 22
Tiun fidon, kiun vi havas, havu por vi mem antaŭ Dio. Feliĉa estas
tiu, kiu ne juĝas sin mem per tio, kion li aprobas. 23 Sed tiu, kiu estas
sendecida, estas kondamnita, se li manĝas; ĉar li manĝas ne el fido,
kaj ĉio, kio ne estas el fido, estas peko.

Ĉapitro 15

1 Ni, kiuj estas fortaj, devas porti la malfortaĵojn de la nefortaj, kaj
ne plaĉi al ni mem. 2 Ĉiu el ni plaĉu al sia proksimulo per tia bono,
kia taŭgas, por edifi. 3 Ĉar Kristo ankaŭ ne plaĉis al si mem, sed, kiel
estas skribite: La insultoj de Viaj insultantoj falis sur min. 4 Ĉar ĉio,
kio estas antaŭe skribita, estas skribita por nia instruado, por ke per
pacienco kaj per konsolo de la Skriboj ni havu esperon. 5 Kaj la Dio
de pacienco kaj konsolo donu al vi, ke vi simpatiu unu kun alia laŭ
Kristo Jesuo; 6 por ke vi unuanime per unu voĉo gloru la Dion kaj
Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 7 Tial akceptu unu la alian, kiel
ankaŭ Kristo akceptis vin, al la gloro de Dio. 8 Ĉar mi diras, ke Kristo
fariĝis servanto al la cirkumcidularo pro la vereco de Dio, por kon-
firmi la promesojn al la patroj, 9 kaj ke la nacianoj pro lia kompa-
to gloru Dion, kiel estas skribite:

Tial mi gloros Vin inter la popoloj,

Kaj pri Via nomo mi kantos.
10 Kaj ankaŭ oni diras:
Ĝoju, ho gentoj, kun Lia popolo.
11 Kaj ankaŭ:
Gloru la Eternulon ĉiuj popoloj,
Kaj laŭdu Lin ĉiuj gentoj.
12 Kaj ankaŭ Jesaja diras:
Estos radiko de Jiŝaj,
Kaj la stariĝanto por regi la naciojn.
Al li celados la nacioj.
13 Kaj la Dio de espero plenigu vin per ĉia ĝojo kaj paco en kredado, por ke vi abunde havu esperon, laŭ la potenco de la Sankta Spirito.
14 Kaj, ho miaj fratoj, mi mem konvinkiĝis pri vi, ke vi mem estas plenaj de boneco, plenigitaj per ĉia sciado, kaj kapablaj admoni unu la alian.
15 Tamen mi iom pli kuraĝe skribas al vi, kvazaŭ rememorigante vin per la graco, donita al mi de Dio,
16 ke mi estu servanto de Kristo Jesuo al la nacianoj, solenanta la evangelion de Dio, por ke la oferado de la nacianoj fariĝu akceptebla, sanktigite de la Sankta Spirito.
17 Mi povas do fieri en Kristo Jesuo pri tio, kio rilatas al Dio.
18 Ĉar mi ne kuraĝos priparoli ion, krom tio, kion Kristo faris per mi, por obeigi la nacianojn, vorte kaj fare,
19 en la potenco de signoj kaj mirindaĵoj, en la potenco de la Sankta Spirito; tiel, ke de Jerusalem kaj ĉirkaŭe ĝis Iliriko mi plene predikis la evangelion de Kristo;
20 jenon ambiciante: tiel prediki la evangelion, ne tie, kie Kristo jam estis priparolita, ke mi ne konstruu sur la fundamento de alia;
21 sed kiel estas skribite:
Vidos tiuj, al kiuj ne estis dirite pri li,
Kaj komprenos tiuj, kiuj ne aŭdis.
22 Pro tio ankaŭ mi ofte estis malhelpita veni al vi;
23 sed jam ne

havante lokon en ĉi tiuj regionoj, kaj dum multe da jaroj sopiran-
te veni al vi, 24 kiam mi veturos al Hispanujo, mi venos al vi (ĉar mi
esperas vin viziti travojaĝante, kaj esti helpata de vi sur la vojo, se
antaŭe mi estos sufiĉe gastinta ĉe vi); 25 sed nun mi veturas al Jeru-
salem, farante servon al la sanktuloj. 26 Ĉar Makedonujo kaj la Aĥa-
ja lando volonte decidis fari monoferon por la neriĉaj sanktuloj en
Jerusalem. 27 Volonte ili decidis, estante iliaj ŝuldantoj. Ĉar se la
nacianoj partoprenas en iliaj spiritaj aferoj, tiuj siavice devas servi
al ili ankaŭ en materiaj aferoj. 28 Tial, plenuminte ĉi tion, kaj sigel-
inte por ili ĉi tiun frukton, mi ekiros Hispanujon, kaj vizitos vin sur-
voje. 29 Kaj mi scias, ke venante al vi, mi venos en la pleneco de la
beno de Kristo.

30 Sed mi petas vin, fratoj, pro nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj pro la
amo de la Spirito, ke vi kunluktu kun mi en viaj preĝoj al Dio pro
mi; 31 ke mi liberiĝu de la malobeemuloj en Judujo, kaj ke mia ser-
vo al Jerusalem estu akceptebla al la sanktuloj; 32 por ke mi venu
ĝoje al vi per la volo de Dio kaj trovu ripozon ĉe vi. 33 Kaj la Dio de
paco estu kun vi ĉiuj. Amen.

Ĉapitro 16

1 Mi rekomendas al vi nian fratinon Febe, kiu estas diakonino de la
eklezio en Kenkrea; 2 por ke vi akceptu ŝin en la Sinjoro, kiel kon-
venas al sanktuloj, kaj ke vi helpu ŝin, en ĉiuj aferoj, pri kiuj ŝi be-
zonos vin; ĉar ŝi ankaŭ estis helpantino de multaj, kaj de mi mem.

3 Salutu Priskilan kaj Akvilan, miajn kunlaborantojn en Kristo
Jesuo, 4 kiuj pro mia vivo riskis siajn kolojn; ilin dankas ne nur mi,
sed ankaŭ ĉiuj eklezioj de la nacianoj; 5 kaj salutu la eklezion en ilia
domo. Salutu mian amatan Epajneton, kiu estas la unuaaĵo de Azio
por Kristo. 6 Salutu Marian, kiu multe laboris por vi. 7 Salutu And-

ronikon kaj Junion, miajn parencojn kaj miajn kunkaptitojn, kiuj
estas konataj inter la apostoloj, kaj ankaŭ estis en Kristo antaŭ ol
mi. 8 Salutu Ampliason, mian amaton en la Sinjoro. 9 Salutu Urba-
non, nian kunlaboranton por Kristo, kaj mian amatan Staĥison. 10
Salutu Apeleson, la aprobitan en Kristo. Salutu tiujn, kiuj estas ĉe
Aristobulo. 11 Salutu mian parencon Herodion. Salutu tiujn ĉe Nar-
kiso, kiuj estas en la Sinjoro. 12 Salutu Trifajnan kaj Trifosan, kiuj la-
boras en la Sinjoro. Salutu Persison, la virinon amatan, kiu multe
laboris en la Sinjoro. 13 Salutu Rufon, elektitan de la Sinjoro, kaj lian
kaj mian patrinon. 14 Salutu Asinkriton, Flegonon, Hermeson, Pa-
trobason, Hermason, kaj la fratojn ĉe ili. 15 Salutu Filologon kaj Jul-
ian, Nereon kaj lian fratinon, kaj Olimpason, kaj ĉiujn sanktulojn
kun ili. 16 Salutu unu la alian per sankta kiso. Ĉiuj eklezioj de Kris-
to vin salutas.

17 Nun mi vin petas, fratoj, observi tiujn, kiuj kaŭzas la malkon-
sentojn kaj ofendojn kontraŭ la instruado, kiun vi lernis; kaj forturni
vin de ili. 18 Ĉar tiaj homoj servas ne al nia Sinjoro Kristo, sed al sia
ventro; kaj per siaj belaj kaj flataj vortoj ili trompas la korojn de la
naivuloj. 19 Ĉar via obeemeco estas sciigita al ĉiuj homoj. Tial mi
ĝojas pro vi; sed mi deziras, ke vi estu saĝaj rilate la bonon kaj mal-
kleraj rilate la malbonon. 20 Kaj la Dio de paco baldaŭ subpremos
Satanon sub viaj piedoj.

La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.

21 Salutas vin Timoteo, mia kunlaboranto, kaj Lucio kaj Jason kaj
Sosipatro, miaj parencoj. 22 Mi, Tertio, kiu skribis ĉi tiun epistolon,
salutas vin en la Sinjoro. 23 Vin salutas Gajo, la gastiganto de mi kaj
de la tuta eklezio. Vin salutas Erasto, la ekonomo de la urbo, kaj
Kvarto, la frato. 24 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi
ĉiuj. Amen.

25 Al Tiu, kiu povas fortikigi vin, laŭ mia evangelio kaj la predi-

kado de Jesuo Kristo, laŭ la malkaŝo de la mistero, silentigita tra eternaj tempoj, 26 sed nun elmontrita, kaj per la profetaj skriboj laŭ la ordono de la eterna Dio sciigita al ĉiuj nacioj por obeado de fido;
27 al la sola saĝa Dio, per Jesuo Kristo estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

La unua epistolo de la apostolo Paŭlo al la Korintanoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, vokita por esti apostolo de Jesuo Kristo per la volo de Dio,
kaj Sostenes, nia frato, 2 al tiu eklezio de Dio, kiu estas en Korinto,
al tiuj, kiuj estas sanktigitaj en Kristo Jesuo, vokitaj por esti sanktuloj, kune kun ĉiuj, kiuj en ĉiu loko vokas la nomon de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, ilia Sinjoro kaj nia: 3 Graco estu al vi kaj paco de Dio,
nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

4 Mi ĉiam dankas mian Dion pri vi, pro la graco de Dio al vi donita en Kristo Jesuo; 5 ke en ĉio vi riĉiĝis en li, en ĉia parolo kaj ĉia
scio; 6 kiel ankaŭ la atesto de Kristo konfirmiĝis en vi; 7 tiel, ke vi
malatingas nenian donacon; atendante la malkaŝon de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, 8 kiu ankaŭ konfirmos vin ĝis la fino, por ke vi estu
neriproĉeblaj en la tago de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 9 Fidela estas
Dio, per kiu vi estas alvokitaj en la kunulecon de Lia Filo Jesuo Kristo, nia Sinjoro.

10 Mi petegas vin, fratoj, per la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi ĉiuj parolu tion saman, kaj ke estu neniaj skismoj inter vi;
sed ke vi estu perfekte kunigitaj en la sama spirito kaj en la sama
juĝo. 11 Ĉar pri vi, miaj fratoj, estas sciigite al mi de la domanoj de
Ĥloe, ke ekzistas inter vi malpacoj. 12 Kaj la jenon mi volas diri, ke
ĉiu el vi diras: Mi estas de Paŭlo; kaj mi de Apolos; kaj mi de Kefas;
kaj mi de Kristo. 13 Ĉu Kristo estas dividita? ĉu Paŭlo krucumiĝis por
vi? aŭ ĉu vi baptiĝis en la nomon de Paŭlo? 14 Mi dankas Dion, ke
mi baptis neniun el vi krom Krispo kaj Gajo; 15 por ke neniu diru,

ke vi baptiĝis en mian nomon. 16 Kaj mi baptis ankaŭ la familion de
Stefanas; krom tio mi ne scias, ĉu mi baptis iun alian. 17 Ĉar Kristo
sendis min, ne por bapti, sed por prediki la evangelion; ne en saĝ-
eco de vortoj, por ke la kruco de Kristo ne vantiĝu.

18 Ĉar la priparolo de la kruco estas por la pereantoj malsaĝeco;
sed por ni, la savatoj, ĝi estas la potenco de Dio. 19 Ĉar estas skri-
bite:

Mi pereigos la saĝecon de la saĝuloj,
Kaj la kompetentecon de la kompetentuloj Mi malaperigos.

20 Kie estas la saĝulo? kie estas la skribisto? kie estas la diskuti-
sto de ĉi tiu tempaĝo? ĉu Dio ne malsaĝigis la saĝecon de la mon-
do? 21 Ĉar pro tio, ke en la saĝeco de Dio la mondo per sia saĝeco
ne konis Dion, bonvolis Dio per la malsaĝeco de la prediko savi la
kredantojn. 22 Ĉar Judoj postulas signojn, kaj Grekoj serĉas saĝecon;
23 sed ni predikas Kriston krucumitan, por Judoj falilon, kaj por
Grekoj malsaĝon; 24 sed por la vokitoj mem, ĉu Judoj aŭ Grekoj,
Kriston la potencon de Dio, kaj la saĝecon de Dio. 25 Ĉar la mal-
saĝeco de Dio estas pli saĝa ol homoj; kaj la malforteco de Dio es-
tas pli forta ol homoj.

26 Ĉar rigardu vian vokon, fratoj, ke ne multaj saĝuloj laŭ la kar-
no, ne multaj potenculoj, ne multaj nobeloj, estas vokataj; 27 sed
Dio elektis la malsaĝajn objektojn de la mondo, por hontigi la saĝ-
ulojn; kaj Dio elektis la malfortajn objektojn de la mondo, por hon-
tigi la fortajn; 28 kaj la malnoblajn objektojn de la mondo, kaj la ma-
lestimatajn Dio elektis, kaj eĉ la nerealajn, por neniigi la realajn; 29
por ke neniu karno fieru antaŭ Dio. 30 Sed el Li vi estas en Kristo Je-
suo, kiu fariĝis al ni saĝeco el Dio, kaj justeco kaj sanktigo, kaj elaĉe-
to; 31 por ke, kiel estas skribite: Kiu fieras, tiu fieru en la Eternulo.

Ĉapitro 2

1 Kaj mi, fratoj, venante al vi, venis ne kun supereco de parolo aŭ
de saĝeco, proklamante al vi la misteron de Dio. 2 Ĉar mi decidis scii
ĉe vi nenion, krom Jesuo Kristo kaj tiu krucumita. 3 Kaj mi estis ĉe
vi en malforteco kaj en timo kaj en multa tremado. 4 Kaj mia parolo
kaj mia prediko estis ne en allogaj paroloj de saĝeco, sed en elmon-
tro de la Spirito kaj potenco, 5 por ke via fido estu ne laŭ la saĝeco
de homoj, sed laŭ la potenco de Dio.

6 Tamen ni parolas saĝecon inter plenaĝuloj, sed saĝecon ne de
ĉi tiu mondo, nek de la regantoj de ĉi tiu mondo, kiuj neniigas; 7 sed
ni parolas la saĝecon de Dio en mistero, la saĝecon kaŝitan, kiun
Dio antaŭdestinis antaŭ la mondaĝoj por nia glorado; 8 kaj kiun
scias neniu el la regantoj de ĉe tiu mondo; ĉar se ili ĝin scius, ili ne
krucumus la Sinjoron de gloro; 9 sed kiel estas skribite:

Tion, kion okulo ne vidis kaj orelo ne aŭdis,
Kaj kio en la koron de homo ne eniris,
Dio preparis por tiuj, kiuj Lin amas.

10 Sed al ni Dio malkaŝis ilin per la Spirito; ĉar la Spirito esplo-
ras ĉion, eĉ la profundaĵojn de Dio. 11 Ĉar kiu inter homoj scias la
aferojn de iu homo, krom la spirito de la homo, kiu estas en li? tiel
same la aferojn de Dio scias neniu, krom la Spirito de Dio. 12 Sed ni
ricevis ne la spiriton de la mondo, sed la spiriton, kiu estas de Dio;
por ke ni sciu tion, al ni donacitan de Dio. 13 Pri kio ankaŭ ni parolas
per vortoj, ne kiujn instruas homa saĝeco, sed kiujn instruas la Spi-
rito; komparante spiritajn kun spiritaj. 14 Sed la natura homo ne
akceptas la aferojn de la Spirito de Dio; ĉar ili estas por li malsaĝ-
eco; kaj li ne povas ilin scii, pro tio, ke ili estas juĝataj spirite. 15 Sed
la spirita homo juĝas ĉion, kaj li mem estas juĝata de neniu. 16 Ĉar
kiu sciis la menson de la Eternulo, ke li instruu Lin? Sed ni havas la
menson de Kristo.

Ĉapitro 3

1 Kaj mi, fratoj, ne povis paroli al vi kiel al spirituloj, sed kiel al kar-
nuloj, kiel al infanetoj en Kristo. 2 Mi nutris vin per lakto, ne per
manĝaĵoj; ĉar vi ankoraŭ tion ne kapablis; kaj eĉ nun vi ne kapablas;
3 ĉar vi estas ankoraŭ karnaj; ĉar dum ekzistas inter vi ĵaluzo kaj
malpaco, ĉu vi ne estas karnaj kaj iradas laŭ la maniero de homoj?
4 Ĉar kiam unu diras: Mi estas de Paŭlo; kaj alia: Mi estas de Apo-
los; ĉu vi ne estas homoj? 5 Kio do estas Apolos? kaj kio estas Paŭlo?
Servantoj, per kiuj vi ekkredis; kaj ĉiu, kiel la Sinjoro al li donis. 6 Mi
plantis, Apolos akvumis; sed Dio kreskigis. 7 Tial nek la plantanto
estas io, nek la akvumanto; sed Dio, la kreskiganto. 8 Sed la plan-
tanto kaj la akvumanto estas unu; sed ĉiu ricevos sian propran re-
kompencon laŭ sia laboro. 9 Ĉar ni estas kunlaborantoj kun Dio: vi
estas la kultivotaĵo de Dio, la konstruotaĵo de Dio.

10 Laŭ la graco de Dio al mi donita, kiel saĝa majstromasonisto
mi metis fundamenton; kaj aliaj surkonstruas. Sed ĉiu zorgu, kiel li
surkonstruas. 11 Ĉar neniu povas meti alian fundamenton krom tiu,
kiu estas metita, tio estas Jesuo Kristo. 12 Sed se iu konstruas sur la
fundamento oron, arĝenton, multekostajn ŝtonojn, lignon, fojnon,
pajlon, 13 ĉies laboraĵo evidentiĝos; ĉar la tago ĝin montros, pro tio,
ke ĝi estas malkaŝita en fajro; kaj la fajro mem provos ĉies labor-
aĵon, kia ĝi estas. 14 Se restos ies laboraĵo, kiun li surkonstruis, li
ricevos rekompencon. 15 Se ies laboraĵo forbrulos, li suferos perdon;
sed li mem saviĝos; tamen kiel tra fajro.

16 Ĉu vi ne scias, ke vi estas templo de Dio kaj ke en vi loĝas la
Spirito de Dio? 17 Se iu detruas la templon de Dio, tiun detruos Dio;
ĉar la templo de Dio estas sankta, kaj vi estas tio.

18 Neniu sin trompu. Se iu el vi opinias sin saĝa en ĉi tiu mon-
do, li fariĝu malsaĝulo, por ke li saĝiĝu. 19 Ĉar la saĝeco de ĉi tiu
mondo estas malsaĝeco ĉe Dio. Ĉar estas skribite: Li kaptas la saĝu-

lojn per ilia ruzaĵo; 20 kaj ankaŭ: La Eternulo scias la pensojn de
saĝuloj, ke ili estas vantaj. 21 Tial neniu fanfaronu pri homoj. Ĉar ĉio
apartenas al vi, 22 ĉu Paŭlo, aŭ Apolos, aŭ Kefas, aŭ la mondo, aŭ la
vivo, aŭ la morto, aŭ estantaĵoj aŭ estontaĵoj: ĉio apartenas al vi, 23
kaj vi al Kristo, kaj Kristo al Dio.

Ĉapitro 4

1 Tiel oni rigardu nin, kiel servantojn de Kristo kaj administrantojn
de la misteroj de Dio. 2 Cetere, ĉi tie estas postulate ĉe administran-
toj, ke oni troviĝu fidela. 3 Sed ĉe mi estas tre malgrava afero esti
juĝata de vi, aŭ per homa juĝo: mi ja ne juĝas min mem. 4 Ĉar mi
scias nenion kontraŭ mi; tamen mi ne estas pro tio pravigita; sed
tiu, kiu juĝas min, estas la Sinjoro. 5 Tial juĝu nenion antaŭ la tem-
po, ĝis venos la Sinjoro, kiu enlumigos la kaŝitaĵojn de la mallumo
kaj klarigos la intencojn de la koroj; kaj tiam ĉiu ricevos de Dio sian
propran laŭdon.

6 Tion do, fratoj, mi alifigure rilatigis al mi kaj Apolos pro vi; por
ke vi en ni lernu ne preterpasi la skribitaĵojn; por ke neniu el vi blo-
veŝvelu por unu kontraŭ la alia. 7 Ĉar kiu vin diferencigas? kaj kion
vi havas, kion vi ne ricevis? sed se vi ĝin ricevis, kial vi fanfaronas,
kvazaŭ vi ĝin ne ricevus? 8 Jam vi estas plenigitaj, jam vi riĉiĝis, vi
reĝis sen ni; kaj mi ja volus, ke vi efektive reĝu, por ke ni ankaŭ reĝu
kun vi. 9 Ĉar ŝajnas al mi, ke Dio elmetis nin, la apostolojn, la plej
lastajn, kiel mortkondamnitajn; ĉar ni fariĝis spektaklo al la mon-
do kaj al anĝeloj kaj al homoj. 10 Ni estas malsaĝuloj pro Kristo, sed
vi estas saĝaj en Kristo; ni estas malfortaj, sed vi estas fortaj; vi es-
tas gloraj, sed ni estas senhonoraj. 11 Eĉ ĝis la nuna horo ni malsa-
tas kaj soifas, kaj ni estas nudaj, kaj ni estas batataj kaj senhejmaj;
12 kaj ni penadas, laborante per niaj propraj manoj; insultate, ni

benas; persekutate, ni eltenas; 13 kalumniate, ni petegas; ni fariĝas
kiel la balaaĵo de la mondo, la forĵetaĵo de ĉio, eĉ ĝis nun.

14 Ne por hontigi vin mi tion skribas, sed, kiel miajn amatajn fi-
lojn, por admoni vin. 15 Ĉar kvankam vi eĉ havus dek mil pedago-
gojn en Kristo, tamen vi havas ne multajn patrojn; ĉar en Kristo
Jesuo mi naskigis vin per la evangelio. 16 Mi do petegas vin, estu
imitantoj de mi. 17 Pro tio mi sendis al vi Timoteon, kiu estas mia
amata kaj fidela filo en la Sinjoro, kaj kiu vin memorigos pri miaj
vojoj en Kristo, ĝuste kiel mi instruas ĉie en ĉiu eklezio. 18 Kelkaj
bloveŝvelas, kvazaŭ mi ne venus al vi. 19 Sed mi venos al vi baldaŭ,
se la Sinjoro tion volos; kaj mi ekscios, ne la parolon de la bloveŝ-
velintoj, sed la potencon. 20 Ĉar la regno de Dio estas ne en paro-
lo, sed en potenco. 21 Kion vi volas? ĉu kun vergo mi venu al vi, aŭ
en amo kaj en spirito de humileco?

Ĉapitro 5

1 Efektive oni raportas, ke estas ĉe vi malĉasteco, kaj tia malĉaste-
co, kia ne ekzistas eĉ inter la nacianoj, ke iu havas la edzinon de sia
patro. 2 Kaj vi bloveŝvelis, kaj ne prefere ploregis, por ke tiu, kiu fa-
ris tion, foriĝu el inter vi. 3 Ĉar mi vere, korpe forestante, sed spi-
rite ĉeestante, jam juĝis, kvazaŭ ĉeestante, tiun, kiu tiel faris tion,
4 en la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo, en kunveno de vi kaj de
mia spirito kun la potenco de nia Sinjoro Jesuo, 5 transdoni tian ho-
mon al Satano por la detruo de la karno, por ke la spirito saviĝu en
la tago de la Sinjoro Jesuo. 6 Ne bona estas via fanfaronado. Ĉu vi
ne scias, ke malmulto da fermentaĵo fermentigas la tutan mason?
7 Forpurigu la malnovan fermentaĵon, por ke vi estu nova maso, kiel
vi estas nefermentintaj. Ĉar por ni ankaŭ Pasko estas oferita, nome
Kristo; 8 tial ni festu, ne per malnova fermentaĵo, nek per fermen-

taĵo de malico kaj malboneco, sed per la senfermenta pano de sin-
cereco kaj vereco.
9 En mia epistolo mi skribis al vi, ke vi ne intermiksu vin kun
malĉastuloj; 10 ne tute kun la malĉastuloj de ĉi tiu mondo, aŭ kun
la aviduloj kaj rabemuloj, aŭ kun idolanoj; ĉar tiuokaze estus nece-
se, ke vi eliru el la mondo; 11 sed nun mi skribas al vi, ke vi ne in-
termiksu vin, se iu, nomata frato, eble estas malĉastulo, aŭ avidu-
lo, aŭ idolano, aŭ insultanto, aŭ drinkulo, aŭ rabemulo; kun tia ho-
mo eĉ ne kunmanĝu. 12 Ĉar kiel koncernas min juĝi la eksterulojn?
Ĉu vi ne juĝas la internulojn, 13 dum la eksterulojn juĝas Dio? Fo-
rigu el inter vi la malvirtulon.

Ĉapitro 6

1 Ĉu iu el vi, havante aferon kontraŭ sia proksimulo, kuraĝas pro-
cesi antaŭ la malpiuloj, kaj ne antaŭ la sanktuloj? 2 Aŭ ĉu vi ne scias,
ke la sanktuloj juĝos la mondon? kaj se la mondon vi juĝos, ĉu vi ne
estas indaj juĝi la plej malgrandajn aferojn? 3 Ĉu vi ne scias, ke ni
juĝos anĝelojn? kiom pli do aferojn de la nuna vivo? 4 Se do vi de-
vas starigi tribunalon pri la aferoj de la nuna vivo, ĉu vi faras juĝ-
antoj tiujn, kiuj estas negravaj en la eklezio? 5 Mi diras tion, por vin
hontigi. Ĉu efektive ne ekzistas ĉe vi eĉ unu saĝulo, kiu povus de-
cidi inter siaj fratoj, 6 sed frato procesas kontraŭ frato, kaj eĉ antaŭ
nekredantoj? 7 Certe jam estas ĉe vi granda domaĝo, ke vi faras pro-
cesojn unu kontraŭ alia. Kial vi ne prefere suferas maljustecon? kial
vi ne prefere suferas rabadon? 8 Tamen eĉ vi mem faras maljuste-
con kaj rabadon, kaj eĉ kontraŭ la fratoj. 9 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la
maljustuloj ne heredos la regnon de Dio? Ne trompiĝu: nek mal-
ĉastuloj, nek idolanoj, nek adultuloj, nek molmoruloj, nek viruza-
ĉantoj, 10 nek ŝtelistoj, nek aviduloj, nek drinkuloj, nek insultantoj,

nek rabemuloj, heredos la regnon de Dio. 11 Kaj tiaj estis kelkaj el
vi; sed vi laviĝis, sed vi sanktiĝis, sed vi justiĝis en la nomo de la
Sinjoro Jesuo Kristo kaj en la Spirito de nia Dio.

12 Ĉio estas por mi permesata, sed ne ĉio estas oportuna. Ĉio es-
tas por mi permesata; sed mi ne volas sub io submetiĝi. 13 Manĝ-
aĵoj por la ventro, kaj la ventro por manĝaĵoj; sed Dio neniigos kune
ĝin kaj ilin. Sed la korpo estas ne por malĉasteco, sed por la Sinjoro;
kaj la Sinjoro por la korpo; 14 kaj Dio levis la Sinjoron, kaj levos
ankaŭ nin per Sia potenco. 15 Ĉu vi ne scias, ke viaj korpoj estas
membroj de Kristo? ĉu mi do prenos la membrojn de Kristo, kaj
faros ilin membroj de malĉastistino? Nepre ne! 16 Aŭ ĉu vi ne sci-
as, ke tiu, kiu kuniĝas kun malĉastistino, estas kun ŝi unu korpo?
ĉar: Ili, Li diris, estos unu karno. 17 Sed tiu, kiu kuniĝas kun la Sinj-
oro, estas kun li unu spirito. 18 Forkuru de malĉasteco. Ĉiu peko,
kiun homo faras, estas ekster la korpo; sed tiu, kiu malĉastas, pe-
kas kontraŭ sia propra korpo. 19 Aŭ ĉu vi ne scias, ke via korpo es-
tas templo de la Sankta Spirito, kiu estas en vi kaj kiun vi havas de
Dio? kaj vi ne apartenas al vi mem, 20 ĉar vi estas aĉetitaj per pre-
zo; gloru do Dion en via korpo.

Ĉapitro 7

1 Nun rilate al la aferoj, pri kiuj vi skribis: Estas bone por viro, ne
tuŝi virinon. 2 Sed pro malĉastaĵoj ĉiu viro havu propran edzinon,
kaj ĉiu virino havu propran edzon. 3 La edzo donu al la edzino ŝian
rajtaĵon; tiel same ankaŭ la edzino al la edzo. 4 Ne la edzino, sed la
edzo rajtas pri ŝia korpo; tiel same ankaŭ ne la edzo, sed la edzino
rajtas pri lia korpo. 5 Ne senigu unu la alian, krom eble kun konsen-
to por kelka tempo, por ke vi dediĉu vin al preĝado, kaj kuniĝu de-
nove, por ke Satano vin ne tentu pro manko de sinregado. 6 Sed tion

mi diras kiel permeson, ne kiel ordonon. 7 Sed mi volus, ke ĉiuj ho-
moj estu kiel mi mem. Tamen ĉiu havas sian propran donacon de
Dio, unu tiel, alia alie.

8 Sed mi diras al senedzinuloj kaj al vidvinoj: Estas bone por ili
resti kiel mi. 9 Sed se ili ne povas sin deteni, ili edziĝu; ĉar estas pli
bone edziĝi, ol bruladi. 10 Sed al geedzoj mi ordonas (tamen ne mi,
sed la Sinjoro): Ke edzino ne foriĝu de sia edzo 11 (tamen, se ŝi for-
iĝas, ŝi restu senedza, aŭ denove konsentiĝu kun sia edzo); kaj ke
la edzo ne forsendu sian edzinon. 12 Sed al la ceteraj diras mi, ne la
Sinjoro: Se iu frato havas nekredantan edzinon, kaj ŝi konsentas
loĝadi kun li, li ne forigu ŝin. 13 Kaj se virino havas nekredantan
edzon, kaj li konsentas loĝadi kun ŝi, ŝi ne forlasu sian edzon. 14 Ĉar
la nekredanta edzo estas sanktigita per la edzino, kaj la nekredan-
ta edzino estas sanktigita per la frato; alie viaj infanoj estus profa-
naj, sed nun ili estas sanktaj. 15 Tamen se la nekredanto volas fori-
ri, li foriru: la frato aŭ la fratino en tiaj okazoj ne estas sklavigita; sed
Dio vokis nin en paco. 16 Ĉar kiel vi scias, ho edzino, ĉu vi savos vian
edzon? aŭ kiel vi scias, ho edzo, ĉu vi savos vian edzinon? 17 Sed kiel
la Sinjoro disdonis al ĉiu, kiel Dio ĉiun vokis, tiel li iru. Kaj tiel mi
ordonas en ĉiuj eklezioj. 18 Ĉu iu estas vokita, cirkumcidite? li ne
fariĝu necirkumcidita. Ĉu iu estas vokita, necirkumcidite? li ne cir-
kumcidiĝu. 19 Cirkumcido estas nenio, kaj necirkumcido estas ne-
nio; sed la plenumado de la ordonoj de Dio. 20 Ĉiu restadu en tiu
voksorto, en kiu li estas vokita. 21 Ĉu vi estas vokita, estante sklavo?
ne ĉagreniĝu pro tio; sed se vi povas liberiĝi, tion uzu prefere. 22 Ĉar
kiu estas vokita en la Sinjoro, estante sklavo, tiu estas liberulo de la
Sinjoro; tiel same tiu, kiu estas vokita, estante libera, estas sklavo de
Kristo. 23 Vi estas aĉetitaj per prezo; ne fariĝu sklavoj de homoj. 24
Fratoj, ĉiu, kie li estas vokita, tie restadu kun Dio.

25 Sed rilate al virgulinoj, mi ne havas ordonon de la Sinjoro; sed

mi donas mian opinion, kiel ricevinta de la Sinjoro indulgon, por
esti fidela. 26 Mi opinias do, ke la jeno estas bona pro la nuna ne-
ceseco, nome, ke estas bone por viro samstate resti. 27 Ĉu vi estas
ligita kun edzino? ne serĉu malligon. Ĉu vi estas malligita je edzi-
no? ne serĉu edzinon. 28 Sed se vi edziĝas, vi ne pekas; kaj se virgu-
lino edziniĝas, ŝi ne pekas. Sed tiaj personoj havos maltrankvilon en
la karno; kaj mi volas indulgi vin. 29 Sed la jenon mi diras, fratoj: La
tempo estas mallongigita, por ke de nun tiuj, kiuj havas edzinojn,
estu kvazaŭ ili ne havus; 30 kaj la plorantoj, kvazaŭ ne plorantaj; kaj
la ĝojantoj, kvazaŭ ne ĝojantaj; kaj la aĉetantoj, kvazaŭ ne posedan-
taj; 31 kaj tiuj, kiuj uzas la mondon, kvazaŭ ne trouzantaj ĝin; ĉar la
formo de ĉi tiu mondo forpasas. 32 Sed mi volas, ke vi estu sen zor-
goj. La needziĝinto prizorgas la aferojn de la Sinjoro, kiamaniere li
povos plaĉi al la Sinjoro; 33 sed la edziĝinto prizorgas la aferojn de
la mondo, kiamaniere li povos plaĉi al sia edzino. 34 Kaj estas dife-
renco ankaŭ inter edzino kaj virgulino. La needziniĝinto prizorgas
la aferojn de la Sinjoro, por ke ŝi estu sankta korpe kaj spirite; sed
la edziniĝinto prizorgas la aferojn de la mondo, kiamaniere ŝi povos
plaĉi al sia edzo. 35 Kaj tion mi diras por via propra utilo; ne por ĵeti
kaptilon sur vin, sed pro konveneco, kaj por ke vi atentu la Sinjoron
nedistrite. 36 Sed se iu opinias, ke li kondutas nedece kontraŭ sia
virgulino, se ŝi preteriras sian aĝfloradon, kaj se tio estas necesa, li
faru tion, kion li volas; li ne pekas; ili geedziĝu. 37 Sed tiu, kiu sta-
ras firma en sia koro, havante nenian neceson, sed regas sian pro-
pran volon, kaj decidis en sia koro gardi sian virgulinon, faras bone.
38 Tiel tiu, kiu lasas sian virgulinon edziniĝi, faras bone; kaj tiu, kiu
ne lasas ŝin edziniĝi, faros pli bone. 39 Edzino estas ligita tiel longe,
kiel vivas ŝia edzo; sed se la edzo mortis, ŝi estas libera edziniĝi kun
iu, kun kiu ŝi volas; nur en la Sinjoro. 40 Sed laŭ mia opinio ŝi estas

pli feliĉa, se ŝi restas samstate; kaj mi opinias, ke mi ankaŭ havas la Spiriton de Dio.

Ĉapitro 8

1 Nun rilate al oferitaĵoj al idoloj: Ni scias, ke ni ĉiuj havas scion. La
scio bloveŝveligas, sed la amo edifas. 2 Se iu opinias, ke li scias ion,
tiu ankoraŭ ne tiel scias, kiel li devus scii; 3 sed se iu amas Dion, tiu
estas konata de Li. 4 Rilate do la manĝadon de la idoloferitaĵoj, ni
scias, ke idolo estas neniaĵo en la mondo, kaj ke ne ekzistas Dio
krom unu. 5 Ĉar kvankam estas tiel nomataj dioj, ĉu en la ĉielo aŭ
sur la tero, kiel estas dioj multenombraj, kaj sinjoroj multenombraj,
6 tamen por ni estas unu Dio, la Patro, el kiu estas ĉio, kaj ni por Li;
kaj unu Sinjoro, Jesuo Kristo, per kiu estas ĉio, kaj ni per li. 7 Tamen
ne ĉe ĉiuj estas tiu scio; sed iuj, pro sia ĝisnuna kutimiĝo al la ido-
lo, manĝas la manĝaĵon kiel oferitaĵon al idolo; kaj ilia konscienco,
estante malforta, malpuriĝas. 8 Sed manĝaĵo ne rekomendos nin al
Dio; ĉar ni havas nek mankon, se ni ne manĝas, nek profiton, se ni
manĝas. 9 Sed gardu vin, por ke ĉi tiu via libereco ne fariĝu faligilo
por la malfortuloj. 10 Ĉar se iu vidas vin, kiu havas scion, sidantan
ĉe manĝo en idolejo, ĉu lia konscienco, se li estas malforta, ne kura-
ĝiĝos manĝi idoloferitaĵojn? 11 Pro via scio do pereas la malfortulo,
la frato, pro kiu Kristo mortis. 12 Kaj tiamaniere, pekante kontraŭ la
frataro, kaj vundante ilian konsciencon malfortan, vi pekas kontraŭ
Kristo. 13 Tial se manĝaĵo maledifas mian fraton, mi neniam plu
manĝos karnon, por ke mi ne maledifu mian fraton.

Ĉapitro 9

1 Ĉu mi ne estas libera? ĉu mi ne estas apostolo? ĉu mi ne vidis nian
Sinjoron Jesuo? ĉu vi ne estas mia laboraĵo en la Sinjoro? 2 Se ĉe
aliaj mi ne estas apostolo, tamen almenaŭ mi estas ĉe vi; ĉar la si-
gelo de mia apostoleco vi estas en la Sinjoro. 3 Mia respondo al tiuj,
kiuj min ekzamenas, estas jena: 4 Ĉu ni ne rajtas manĝi kaj trinki?
5 Ĉu ni ne rajtas ĉirkaŭkonduki edzinon, kiu estas kredantino, kiel
ankaŭ la ceteraj apostoloj kaj la fratoj de la Sinjoro kaj Kefas? 6 Aŭ
mi sola kaj Barnabas, ĉu ni ne rajtas ĉesi labori? 7 Kiu soldato iam
deĵoras je sia propra elspezo? kiu plantas vinberĝardenon, kaj ne
manĝas ĝian frukton? aŭ kiu paŝtas ŝafaron, kaj ne manĝas el la
lakto de la ŝafaro? 8 Ĉu mi parolas tion kiel homo? ĉu ne diras la
leĝo tion saman? 9 Ĉar estas skribite en la leĝo de Moseo: Ne fer-
mu la buŝon al bovo draŝanta. Ĉu pri la bovoj Dio zorgas? 10 aŭ ĉu
Li diras tion tute pro ni? Jes, pro ni ĝi estas skribita; ĉar pluganto
devas plugi kun espero, kaj draŝanto devas draŝi kun espero al par-
topreno. 11 Se ni semis al vi spiritajn aferojn, ĉu estas io grava, se ni
rikoltos viajn karnajn aferojn? 12 Se aliaj partoprenas ĉi tiun rajton
super vi, ĉu ne ni ankoraŭ pli multe? Tamen ni ne uzis ĉi tiun raj-
ton; sed ni eltenas ĉion, por ke ni neniel malhelpu la evangelion de
Kristo. 13 Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj sin okupas pri sanktaj aferoj,
manĝas el la templaj manĝaĵoj, kaj tiuj, kiuj deĵoras ĉe la altaro,
partoprenas kune kun la altaro? 14 Tial same la Sinjoro ordonis, ke
la proklamantoj de la evangelio vivadu per la evangelio. 15 Sed mi
uzis nenion el tiuj rajtoj; kaj mi skribas ĉi tion, ne por ke tio estu
farita ĉe mi; ĉar estus pli bone por mi morti, ol se iu vantigus mian
fieraĵon. 16 Ĉar se mi predikas la evangelion, mi havas nenion, pri
kio fieri; ĉar neceseco kuŝas sur mi; ĉar ve al mi, se mi ne predikus
la evangelion! 17 Ĉar se mi tion faras propravole, mi havas rekom-
pencon; sed se ne propravole, kiel administranto mi estas komisiita.

18 Kio do estas mia rekompenco? Ke kiam mi predikas la evangeli-
on, mi faru la evangelion senpaga, por ke mi ne plene uzu mian
rajton en la evangelio. 19 Ĉar estante libera de ĉiuj, mi min sklavi-
gis sub ĉiujn, por ke mi gajnu des pli multajn. 20 Kaj al la Judoj mi
fariĝis kiel Judo, por ke mi gajnu Judojn; al tiuj, kiuj estas sub la
leĝo, kiel sub la leĝo, ne estante mem sub la leĝo, por ke mi gajnu
tiujn, kiuj estas sub la leĝo; 21 al tiuj, kiuj estas sen leĝo, kiel sen leĝo,
ne estante sen leĝo rilate Dion, sed sub leĝo rilate Kriston, por ke
mi gajnu tiujn, kiuj estas sen leĝo. 22 Al la malfortuloj mi fariĝis
malforta, por ke mi gajnu la malfortulojn; mi fariĝis ĉio al ĉiuj, por
ke mi nepre savu kelkajn. 23 Kaj mi faras ĉion pro la evangelio, por
ke mi ĝin partoprenu. 24 Ĉu vi ne scias, ke ĉiuj kurantoj en la are-
no kuras, sed nur unu ricevas la premion? Tiel same kuru, por ke
vi atingu. 25 Kaj ĉiu konkuranto sin regas en ĉio. Ili faras tion, por
ricevi pereontan kronon; sed ni, nepereontan. 26 Mi do tiel kuras,
kiel ne sendecide; tiel mi boksas, kiel ne batante la aeron; 27 sed mi
kontuzas mian korpon, kaj ĝin subpremas; por ke mi, predikinte al
aliaj, nepre ne estu mem forrifuzata.

Ĉapitro 10

1 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu, ke niaj prapatroj estis ĉiuj sub
la nubo, kaj ĉiuj trairis la maron; 2 kaj ĉiuj baptiĝis en Moseon en
la nubo kaj en la maro; 3 kaj ĉiuj manĝis la saman spiritan manĝ-
aĵon; 4 kaj ĉiuj trinkis la saman spiritan trinkaĵon; ĉar ili trinkis el
spirita roko, kiu ilin sekvis; kaj la roko estis Kristo. 5 Tamen la plej-
multo el ili ne plaĉis al Dio; ili ja disĵetiĝis en la dezerto. 6 Sed tio
okazis kiel ekzemploj por ni, por ke ni ne deziregu malbonaĵojn,
kiel ili ankaŭ deziregis. 7 Kaj vi ne estu idolanoj, kiel estis kelkaj el
ili; kiel estas skribite: La popolo sidiĝis, por manĝi kaj trinki, kaj ili

leviĝis, por ludi. 8 Kaj ni ne malĉastadu, kiel kelkaj el ili faris, kaj falis
en unu tago dudek tri mil. 9 Kaj ni ne incitu la Eternulon, kiel kel-
kaj el ili incitis, kaj pereis per serpentoj. 10 Kaj vi ne murmuru, kiel
kelkaj el ili murmuris, kaj pereis per la ekstermanto. 11 Tio okazis al
ili kiel ekzemploj, kaj ĝi estas skribita kiel admono por ni, sur kiu-
jn venis la finoj de la mondaĝoj. 12 Tiu do, kiu opinias, ke li staras,
sin gardu, por ke li ne falu. 13 Nenia tento vin prenis, krom laŭ ho-
ma forto; sed fidela estas Dio, kiu ne lasos vin esti tentataj super via
forto; sed kune kun la tento ankaŭ faros la forkurejon, por ke vi
povu ĝin elporti.

14 Tial, miaj amataj, forsavu vin de idolservado. 15 Mi parolas kiel
al saĝuloj; vi juĝu tion, kion mi diras. 16 Ĉu ne estas la kaliko de
beno, kiun ni benas, partopreno en la sango de Kristo? Ĉu ne estas
la pano, kiun ni dispecigas, partopreno en la korpo de Kristo? 17 pro
tio, ke ni, kiuj estas multaj, estas unu pano, unu korpo; ĉar ni ĉiuj
prenas parton el la unu pano. 18 Rigardu Izraelon laŭ la karno: ĉu
ne estas tiuj, kiuj manĝas la oferojn, partoprenantoj en la altaro? 19
Kion do mi diras? ke idoloferitaĵo estas io, aŭ ke idolo estas io? 20
Sed mi diras, ke tion, kion oferas la nacianoj, ili oferas al demonoj,
kaj ne al Dio; kaj mi ne volas, ke vi partoprenu kun demonoj. 21 Vi
ne povas trinki la kalikon de la Sinjoro kaj la kalikon de demonoj;
vi ne povas partopreni ĉe la tablo de la Sinjoro kaj ĉe la tablo de de-
monoj. 22 Aŭ ĉu ni ĵaluzigas la Sinjoron? ĉu ni estas pli fortaj ol li?

23 Ĉio estas permesata; sed ne ĉio estas oportuna. Ĉio estas per-
mesata; sed ne ĉio edifas. 24 Neniu celu sian bonon, sed ĉiu la bo-
non de sia proksimulo. 25 Kion oni vendas en la buĉejo, ĉion man-
ĝu, demandante nenion pro konscienco; 26 ĉar al la Eternulo apart-
enas la tero, kaj ĉio, kio ĝin plenigas. 27 Se iu el la nekredantoj in-
vitas vin al festeno, kaj vi volas iri, kion oni metas antaŭ vi, ĉion
manĝu, demandante nenion pro konscienco. 28 Sed se iu diras al vi:

Ĉi tio estas oferitaĵo—ne manĝu, pro la montrinto, kaj pro konsci-
enco: 29 konscienco, mi diras, ne via propra, sed de la alia; ĉar kial
mia libereco estus juĝata per alia konscienco? 30 Se mi danke par-
toprenas, kial mi estus mallaŭdata pri tio, pro kio mi donas dankon?
31 Ĉu do vi manĝas, aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi faras, faru ĉion por la
gloro de Dio. 32 Ne metu faligilon, ĉu por Judoj, aŭ por Grekoj, aŭ
por la eklezio de Dio; 33 tiel same, kiel mi ankaŭ plaĉas al ĉiuj en ĉio,
celante ne mian propran utilon, sed la utilon de la multaj, por ke ili
saviĝu.

Ĉapitro 11

1 Vi estu imitantoj de mi, kiel mi ankaŭ estas imitanto de Kristo.

2 Mi laŭdas vin, ke vi min memoras en ĉio, kaj ke vi firme tenas
la tradiciojn, ĝuste kiel mi transdonis ilin al vi. 3 Sed mi volas scii-
gi vin, ke la kapo de ĉiu viro estas Kristo; kaj la kapo de virino es-
tas viro; kaj la kapo de Kristo estas Dio. 4 Ĉiu viro, preĝanta aŭ pro-
fetanta kun kapo kovrita, malhonoras sian kapon. 5 Sed ĉiu virino,
preĝanta aŭ profetanta kun kapo senvuala, malhonoras sian kapon;
ĉar tio estas tia sama, kvazaŭ ŝi estus razita. 6 Ĉar se virino ne es-
tas vualita, ŝi ankaŭ tondiĝu; sed se estas hontinde por virino esti
kun haroj tonditaj aŭ razitaj, ŝi estu vualita. 7 Ĉar viro devas ne havi
la kapon vualita, pro tio, ke li estas la bildo kaj gloro de Dio; sed vi-
rino estas la gloro de viro. 8 Ĉar viro ne estas el virino, sed virino el
viro; 9 ĉar ankaŭ viro ne estas kreita por virino, sed virino por viro;
10 pro tio virino devas havi sur la kapo signon de aŭtoritato, pro la
anĝeloj. 11 Tamen ne ekzistas virino sen viro, nek viro sen virino, en
la Sinjoro. 12 Ĉar kiel virino estas el viro, tiel same ankaŭ estas viro
per virino; sed ĉio estas el Dio. 13 Juĝu en vi mem: ĉu decas, ke vi-
rino preĝu al Dio nevualite? 14 Ĉu eĉ la naturo mem ne instruas vin,

ke se viro havas longajn harojn, tio estas por li malhonoro? 15 Sed
se virino havas longajn harojn, tio estas por ŝi gloro; ĉar ŝiaj haroj
estas donitaj al ŝi kiel kovraĵo. 16 Sed se iu ŝajnas esti disputema, ni
ne havas tian kutimon, nek la eklezioj de Dio.

17 Sed ordonante al vi jene, mi ne laŭdas vin, ke vi kunvenas ne
por pliboniĝo, sed por malpliboniĝo. 18 Ĉar unue mi aŭdas, ke kiam
vi kunvenas en la eklezio, ekzistas inter vi skismoj; kaj mi parte kre-
das tion. 19 Ĉar necese estas, ke ankaŭ herezoj estu inter vi, por ke
la aprobitoj evidentiĝu inter vi. 20 Kiam do vi kunvenas, estas neeble
manĝi la Sinjoran vespermanĝon; 21 ĉar en via manĝado ĉiu antaŭ
alia prenas sian propran vespermanĝon; kaj unu malsatas, kaj alia
drinkas. 22 Kio? ĉu vi ne havas domojn, en kiuj vi povas manĝi kaj
trinki? aŭ ĉu vi malestimas la eklezion de Dio, kaj hontigas la ne-
havantojn? Kion mi diros? ĉu mi vin laŭdos en tio? Mi ja vin ne laŭ-
das. 23 Ĉar mi ricevis de la Sinjoro tion, kion mi ankaŭ transdonis
al vi, ke la Sinjoro Jesuo en la nokto, en kiu li estis perfidata, pre-
nis panon; 24 kaj doninte dankon, li dispecigis ĝin, kaj diris: Ĉio tio
estas mia korpo, kiu estas por vi; ĉi tion faru por memorigo pri mi.
25 Tiel same ankaŭ la kalikon post la vespermanĝo, dirante: Ĉi tiu
kaliko estas la nova interligo en mia sango; ĉi tion faru ĉiufoje, kiam
vi trinkos, por memorigo pri mi. 26 Ĉar ĉiufoje, kiam vi manĝos ĉi
tiun panon kaj trinkos la kalikon, vi proklamos la morton de la Sinj-
oro, ĝis li venos. 27 Tial ĉiu, kiu neinde manĝos la panon aŭ trinkos
la kalikon de la Sinjoro, kulpiĝos pri la korpo kaj la sango de la Sinj-
oro. 28 Sed oni sin provu, kaj tiele manĝu el la pano kaj trinku el la
kaliko. 29 Ĉar la manĝanto kaj trinkanto manĝas kaj trinkas juĝon
al si mem, se li ne pripensas la korpon. 30 Pro tio multaj inter vi estas
malfortaj kaj malsanaj, kaj ne malmultaj dormas. 31 Sed se ni pri-
pensus nin mem, ni ne estus juĝitaj. 32 Sed kiam ni estas juĝataj, ni
estas punataj de la Sinjoro, por ke ni ne estu kondamnitaj kune kun

la mondo. 33 Tial, miaj fratoj, kiam vi kunvenas por manĝi, atendu
unu la alian. 34 Se iu malsatas, li manĝu hejme, por ke via kunvena-
do ne enkonduku juĝon. Kaj la ceteron mi ordigos, kiam mi venos.

Ĉapitro 12

1 Rilate spiritajn donacojn, fratoj, mi ne volas, ke vi estu nesciantaj.
2 Vi scias, ke kiam vi estis nacianoj, vi estis forkondukataj al tiuj
mutaj idoloj, kiel ajn oni vin kondukis. 3 Tial mi sciigas vin, ke ne-
niu parolanta en la Spirito de Dio diras: Jesuo estas anatemita; kaj
neniu povas diri: Jesuo estas Sinjoro, krom per la Sankta Spirito.

4 Ekzistas diverseco de donacoj, sed la sama Spirito. 5 Kaj ekzis-
tas diverseco de servoj, kaj la sama Sinjoro. 6 Kaj ekzistas diverse-
co de energioj, sed la sama Dio, kiu energias ĉion en ĉiuj. 7 Sed al
ĉiu estas donita la elmontro de la Spirito por utilo. 8 Ĉar al unu es-
tas donita per la Spirito la vorto de saĝeco; kaj al alia, la vorto de
scio, laŭ la sama Spirito; 9 al alia, fido, en la sama Spirito; al alia,
donacoj de resanigoj, en la unu Spirito; 10 kaj al alia, energioj por
mirakloj; kaj al alia, profetpovo; kaj al alia, distingoj de spiritoj; al
alia, diversaj lingvoj; kaj al alia, interpreto de lingvoj; 11 sed ĉion tion
energias la unu sama Spirito, dividante al ĉiu aparte, kiel al li pla-
ĉas.

12 Ĉar kiel la korpo estas unu, kaj havas multajn membrojn, kaj
ĉiuj membroj de la korpo, estante multaj, estas unu korpo; tiel sa-
me ankaŭ estas Kristo. 13 Ĉar en unu Spirito ni ĉiuj baptiĝis en unu
korpon, ĉu Judoj aŭ Grekoj, ĉu sklavoj aŭ liberaj; kaj ĉiuj estas trin-
kigitaj el unu Spirito. 14 Ĉar la korpo estas ne unu membro, sed mul-
taj. 15 Se la piedo diros: Pro tio, ke mi ne estas la mano, mi ne apart-
enas al la korpo—ne sekvas de tio, ke ĝi ne apartenas al la korpo. 16
Kaj se la orelo diros: Pro tio, ke mi ne estas la okulo, mi ne apart-

enas al la korpo—ne sekvas de tio, ke ĝi ne apartenas al la korpo. 17
Se la tuta korpo estus okulo, kie estus la aŭdado? Se la tuta korpo
estus aŭdado, kie estus la flarado? 18 Sed Dio jam metis la mem-
brojn al la korpo, ĉiun, kiel al Li plaĉis. 19 Kaj se ĉiuj estus unu mem-
bro, kie estus la korpo? 20 Nun do ekzistas multaj membroj, sed unu
korpo. 21 Kaj la okulo ne povas diri al la mano: Mi vin ne bezonas;
nek same la kapo al la piedoj: Mi vin ne bezonas. 22 Sed multe plie
la ŝajne malfortaj membroj de la korpo estas necesaj; 23 kaj al tiuj
partoj de la korpo, kiujn ni opinias malpli honorindaj, ni donas pli
abundan honoron; kaj niaj negraciaj partoj havas pli abundan gra-
cion; 24 sed niaj graciaj partoj ne havas bezonon; tamen Dio kuna-
kordigis la korpon, doninte pli abundan honoron al la parto, kiu
havas mankon, 25 por ke ne estu skismo en la korpo; sed ke la mem-
broj prizorgu egale unu la alian. 26 Kaj se unu membro suferas, ĉiuj
membroj kune suferas; aŭ se unu membro honoriĝas, ĉiuj membroj
kunĝojas. 27 Vi do estas la korpo de Kristo, kaj membroj en ĝi, ĉiu
laŭ sia parto. 28 Kaj Dio metis iujn en la eklezio, unue apostolojn,
due profetojn, trie instruantojn, poste miraklojn, poste donacojn de
kuracado, helpojn, direktojn, diversajn lingvojn. 29 Ĉu ĉiuj estas
apostoloj? ĉu ĉiuj profetoj? ĉu ĉiuj instruantoj? ĉu ĉiuj mirakluloj?
30 ĉu ĉiuj havas kuracan povon? ĉu ĉiuj parolas per lingvoj? ĉu ĉiuj
interpretas? 31 Sed vi deziru forte la pligrandajn donacojn. Kaj an-
koraŭ pli preferindan vojon mi montras al vi.

Ĉapitro 13

1 Se mi parolus la lingvojn de homoj kaj anĝeloj, sed ne havus
amon, mi fariĝus sonanta kupro aŭ tintanta cimbalo. 2 Kaj se mi
posedus la profetpovon, kaj komprenus ĉiujn misterojn kaj ĉian
scion; kaj se mi havus ĉian fidon, tiel ke mi povus formovi montojn,

sed ne havus amon, mi estus nenio. 3 Kaj se mi disdonus mian tu-
tan havon por nutri la malsatulojn, kaj se mi lasus mian korpon por
forbrulo, sed ne havus amon, per tio mi neniom profitus. 4 Amo
longe suferas, kaj bonfaras; amo ne envias; amo ne fanfaronas, ne
ŝveligas sin, 5 ne kondutas maldece, ne celas por si mem, ne koler-
iĝas, ne pripensas malbonon, 6 ne ĝojas pri maljusteco, sed kun-
ĝojas kun vereco; 7 ĉion toleras, ĉion kredas, ĉion esperas, ĉion el-
tenas. 8 Amo neniam pereas; sed, ĉu estas profetadoj, ili neniiĝos;
ĉu lingvoj, ili ĉesiĝos; ĉu estas scio, ĝi neniiĝos. 9 Ĉar ni scias laŭ-
parte, kaj ni profetadas laŭparte; 10 sed kiam venos perfektaĵo, tiam
neniiĝos tio, kio estas laŭparta. 11 Kiam mi estis infano, kiel infano
mi parolis, kiel infano mi sentis, kiel infano mi pensis; nun fariĝinte
plenaĝulo, mi jam forigis la infanaĵojn. 12 Ĉar nun ni vidas per spe-
gulo, malhele; sed tiam okulon ĉe okulo; nun mi konas laŭparte; sed
tiam mi konos tiel same, kiel ankaŭ mi estas konita. 13 Restas do
nun fido, espero, amo, tiuj tri; kaj la plej granda el ili estas amo.

Ĉapitro 14

1 Sekvu amon; tamen deziregu spiritajn donacojn, sed prefere, ke
vi profetadu. 2 Ĉar tiu, kiu per lingvo parolas, ne al homoj parolas,
sed al Dio; ĉar neniu komprenas, sed en la spirito li parolas miste-
rojn. 3 Sed la profetanto parolas al homoj edifon kaj konsilon kaj
konsolon. 4 Tiu, kiu per lingvo parolas, edifas sin mem; sed la pro-
fetanto edifas la eklezion. 5 Mi volas, ke vi ĉiuj parolu per lingvoj,
sed prefere, ke vi profetadu; kaj pli granda estas la profetanto, ol la
per lingvoj parolanta, krom se li ankaŭ interpretas, por ke la ekle-
zio ricevu edifon. 6 Sed nun, fratoj, se mi venus al vi, parolante per
lingvoj, kiel mi vin helpus, se mi ne parolus al vi, aŭ en formo de
malkaŝado, aŭ de sciado, aŭ de profetado, aŭ de instruado? 7 Eĉ la

senvivaĵoj, kiuj produktas sonon, ĉu fluto, ĉu harpo, se ili ne donas
diferencon en la sonoj, kiel oni scios, kio estas flutata aŭ harpata?
8 Ĉar se la trumpeto donos necertan voĉon, kiu pretiĝos por bata-
lo? 9 Tiel ankaŭ vi, se vi per la lango ne donas parolon facile kom-
preneblan, kiel oni scios, kio estas parolata? ĉar en la aeron vi paro-
lus. 10 Eble estas tiom da specoj de voĉoj en la mondo, kaj nenia
estas sensignifa. 11 Se do mi ne scios la signifon de la voĉo, mi es-
tos, rilate la parolanton, barbaro, kaj la parolanto estos por mi bar-
baro. 12 Tiel same ankaŭ vi, dum vi fervore deziras spiritajn dona-
cojn, klopodu, ke vi havu abunde por la edifo de la eklezio. 13 Tial
kiu parolas per lingvo, tiu preĝu, ke li interpretu. 14 Ĉar se mi preĝas
per lingvo, mia spirito preĝas, sed mia intelekto estas senfrukta. 15
Kio do estas? Mi preĝos spirite, kaj mi preĝos ankaŭ intelekte; mi
kantos spirite, kaj mi kantos ankaŭ intelekte. 16 Alie, se vi benas
spirite, kiamaniere tiu, kiu okupas la lokon de la malklerulo, diros
Amen ĉe via dankesprimo? ĉar li ne scias, kion vi diras. 17 Ĉar vi ja
bone dankesprimas, sed la alia ne estas edifata. 18 Mi dankas Dion,
mi parolas per lingvoj pli ol vi ĉiuj; 19 tamen en la eklezio mi pre-
ferus paroli kvin vortojn per mia intelekto, por ke mi instruu ankaŭ
aliajn, ol dek mil vortojn per lingvo.

20 Fratoj, ne estu infanoj en viaj mensoj; tamen en malico estu
infanetoj, sed en la mensoj estu plenaĝuloj. 21 En la leĝo estas skri-
bite: Per balbutantaj lipoj kaj per lingvo fremda Mi parolos al ĉi tiu
popolo; kaj tamen tiel ili ne volos aŭskulti Min, diras la Eternulo. 22
Tial la lingvoj estas kiel signo, ne al la kredantoj, sed al la nekredan-
toj; sed la profetpovo estas kiel signo, ne al la nekredantoj, sed al la
kredantoj. 23 Se do la tuta eklezio kunvenos, kaj ĉiuj parolos per
lingvoj, kaj tien envenos nekleruloj aŭ nekredantoj, ĉu ili ne diros,
ke vi frenezas? 24 Sed se ĉiuj profetos, kaj envenos nekredanto aŭ
neklerulo, li estos konvinkata de ĉiuj, li estos juĝata de ĉiuj; 25 la

sekretoj de lia koro estos elmontrataj; kaj sekve li falos sur sian viza-
ĝon kaj adoros Dion, deklarante, ke Dio ja estas ĉe li.
26 Kio do estas, fratoj? Kiam vi kunvenas, ĉiu havas psalmon,
havas instruon, havas malkaŝaĵon, havas lingvon, havas interpret-
aĵon. Ĉio fariĝu por edifo. 27 Se oni parolas per lingvo, tio estu du-
ope, aŭ triope je plejmulto, kaj laŭvice; kaj unu interpretu; 28 sed se
ne ĉeestas interpretanto, oni silentu en la eklezio; kaj li parolu al si
kaj al Dio. 29 Kaj la profetoj parolu duope aŭ triope, kaj la aliaj in-
terdiferencigu. 30 Sed se al alia apudsidanta io malkaŝiĝos, la unua
silentu. 31 Ĉar vi ĉiuj povas profeti unuope laŭvice, por ke ĉiuj ler-
nu, kaj ĉiuj ricevu konsilon; 32 kaj la spiritoj de la profetoj estas sub-
metataj al la profetoj; 33 ĉar Dio estas Dio ne de konfuzo, sed de
paco; kiel en ĉiuj eklezioj de la sanktuloj.
34 La virinoj silentadu en la eklezioj; ĉar ne estas permesate al ili
paroli, sed ili submetiĝu, kiel ankaŭ diras la leĝo. 35 Kaj se ili volas
lerni ion, ili demandu al siaj edzoj hejme; ĉar estas honte por viri-
no paroli en la eklezio. 36 Kio? ĉu el vi la vorto de Dio eliris? ĉu ĝi
venis al vi solaj?
37 Se iu ŝajnas al si esti profeto aŭ laŭspirita, li sciiĝu pri tio, kion
mi skribas al vi, ke ĝi estas la ordono de la Sinjoro. 38 Sed se iu ne
scias, li ne sciu.
39 Tial, fratoj, deziregu profeti, kaj ne malpermesu paroli per lin-
gvoj. 40 Sed ĉio fariĝu konvene kaj laŭorde.

Ĉapitro 15

1 Kaj mi sciigas vin, fratoj, pri la evangelio, kiun mi predikis al vi,
kiun ankaŭ vi ricevis, en kiu ankaŭ vi staras, 2 per kiu vi saviĝis; se
vi en memoro tenas, per kiuj vortoj mi ĝin predikis al vi, krom se
vi kredis vane. 3 Ĉar mi transdonis al vi komence tion, kion mi an-

kaŭ ricevis, ke Kristo mortis pro niaj pekoj laŭ la Skriboj; 4 kaj ke li
estis entombigita; kaj ke li releviĝis la trian tagon laŭ la Skriboj; 5 kaj
ke li aperis al Kefas; poste al la dek du; 6 poste li aperis al pli ol kvin-
cent fratoj samtempe, el kiuj la plimulto restas ĝis nun, sed kelkaj
jam ekdormis; 7 poste li aperis al Jakobo; poste al ĉiuj apostoloj; 8
kaj fine li aperis al mi ankaŭ, kiel al infano ekstertempe naskita. 9
Ĉar mi estas la plej malgranda el la apostoloj, kaj ne meritas esti no-
mata apostolo pro tio, ke mi persekutis la eklezion de Dio. 10 Sed
per la graco de Dio mi estas tio, kio mi estas; kaj Lia graco donaci-
ta al mi montriĝis ne vana; sed mi laboregis pli abunde ol la cete-
raj; tamen ne mi, sed la graco de Dio, kiu estis kun mi. 11 Ĉu do mi,
ĉu ili, tiel ni predikas, kaj tiel vi kredis.

12 Nu, se Kristo estas predikata, ke li releviĝis el la mortintoj, kiel
do diras kelkaj el vi, ke ne ekzistas releviĝo de mortintoj? 13 Sed se
ne ekzistas releviĝo de mortintoj, ankaŭ Kristo ne releviĝis; 14 kaj se
Kristo ne releviĝis, vana ja estas nia predikado, vana ankaŭ estas via
fido. 15 Jes, kaj ni montriĝis kiel falsaj atestantoj de Dio; tial ke ni
atestis pri Dio, ke Li relevis Kriston; kiun Li ne relevis, se la mortin-
toj ja ne releviĝas. 16 Ĉar se la mortintoj ne releviĝas, ankaŭ Kristo
ne releviĝis; 17 kaj se Kristo ne releviĝis, via fido estas vana; vi es-
tas ankoraŭ en viaj pekoj. 18 Tiuokaze ankaŭ pereis la ekdormintoj
en Kristo. 19 Se nur en ĉi tiu vivo ni esperis en Kristo, ni estas el ĉiuj
homoj la plej mizeraj.

20 Sed nun Kristo releviĝis el la mortintoj, la unuaaĵo de la dor-
mantoj. 21 Ĉar tial, ke per homo venis la morto, per homo ankaŭ
venis la releviĝo de la mortintoj. 22 Ĉar kiel en Adam ĉiuj mortas, tiel
same ankaŭ en Kristo ĉiuj estos vivigitaj. 23 Sed ĉiu en sia propra
vico: Kristo la unuaaĵo, poste tiuj, kiuj apartenas al Kristo, ĉe lia al-
veno. 24 Poste venos la fino, kiam li transdonos la reĝecon al Dio, al
la Patro; kiam li estos neniiginta ĉian regadon kaj ĉian aŭtoritaton

kaj potencon. 25 Ĉar li devas reĝadi, ĝis li metos ĉiujn malamikojn
sub siajn piedojn. 26 La lasta neniigota malamiko estas la morto. 27
Ĉar: Ĉion Li metis sub liajn piedojn. Sed kiam estas dirate: Ĉio es-
tas submetita, estas evidente, ke esceptita estas Tiu, kiu submetis
ĉion al li. 28 Kaj kiam ĉio estos submetita al li, tiam la Filo ankaŭ
mem estos submetita al Tiu, kiu submetis ĉion al li, por ke Dio estu
ĉio en ĉio.

29 Alie kion faros tiuj, kiuj baptiĝas pro la mortintoj? Se la mort-
intoj tute ne releviĝas, kial do ili baptiĝas pro ili? 30 kial ni ankaŭ
endanĝeriĝas ĉiun horon? 31 Mi asertas per la singratulado pro vi,
fratoj, kiun mi havas en Kristo Jesuo, nia Sinjoro, mi mortas ĉiuta-
ge. 32 Se laŭ homa maniero mi batalis kontraŭ bestoj en Efeso, kiel
mi per tio profitas? Se la mortintoj ne releviĝas, ni manĝu kaj trin-
ku, ĉar morgaŭ ni mortos. 33 Ne trompiĝu; Malbonaj kuniĝoj mal-
bonigas bonajn morojn. 34 Malebriiĝu en justeco, kaj ne peku; ĉar
kelkaj havas nenian scion pri Dio; mi tion diras, por hontigi vin.

35 Sed iu diros: Kiel la mortintoj releviĝas? kaj kun kia korpo ili
venas? 36 Ho malsaĝulo! tio, kion vi mem semas, ne viviĝas, se ĝi ne
mortos; 37 kaj tio, kion vi semas, estas ne la estonta korpo, sed nuda
grenero, eble de tritiko, aŭ de alia speco; 38 sed Dio donas la ĝi kor-
pon, kiel Li volis, kaj al ĉiu semo ĝian propran korpon. 39 Ne ĉiu
karno estas unu sama karno; sed ekzistas unu karno de homoj, kaj
alia de bestoj, kaj alia karno de birdoj, kaj alia de fiŝoj. 40 Ekzistas
ankaŭ korpoj ĉielaj kaj korpoj teraj; sed la gloro de la ĉielaj estas
unu, kaj la gloro de la teraj estas alia. 41 Ekzistas unu gloro de la
suno, kaj alia gloro de la luno, kaj alia gloro de la steloj; ĉar unu ste-
lo diferencas de alia stelo rilate al gloro. 42 Tia sama ankaŭ estas la
releviĝo de la mortintoj. Ĝi estas semata en putreco, ĝi releviĝas en
senputreco; 43 ĝi estas semata en malhonoro, ĝi releviĝas en gloro;
ĝi estas semata en malforteco, ĝi releviĝas en potenco; 44 ĝi estas

semata laŭanima korpo, ĝi releviĝas laŭspirita korpo. Se ekzistas
laŭanima korpo, ekzistas ankaŭ laŭspirita korpo. 45 Tiele ankaŭ es-
tas skribite: La unua homo Adam fariĝis viva animo. La lasta Adam
fariĝis viviganta spirito. 46 Tamen unua estas ne tio, kio estas laŭspi-
rita, sed tio, kio estas laŭanima; poste tio, kio estas laŭspirita. 47 La
unua homo estas el la tero, elpolva; la dua homo estas el la ĉielo. 48
Kia estas la elpolvulo, tiaj estas ankaŭ la elpolvuloj; kaj kia estas la
elĉielulo, tiaj estas ankaŭ la elĉieluloj. 49 Kaj kiel ni portis la figuron
de la elpolvulo, tiel same ni portos la figuron de la elĉielulo.

50 Kaj la jenon mi diras, fratoj, ke karno kaj sango ne povas he-
redi la regnon de Dio; kaj putreco ne heredas senputrecon. 51 Jen mi
sciigas al vi misteron: Ni ne ĉiuj dormos, sed ni ĉiuj ŝanĝiĝos, 52 en
momento, en okula ekmovo, ĉe la lasta trumpetsono: ĉar la trum-
peto sonos, kaj la mortintoj releviĝos senputraj, kaj ni ŝanĝiĝos. 53
Ĉar estas necese, ke ĉi tiu putrema surmetu senputrecon, kaj ke ĉi
tiu mortema surmetu senmortecon. 54 Sed kiam ĉi tiu putrema sur-
metos senputrecon, kaj ĉi tiu mortema surmetos senmortecon, ti-
am plenumiĝos la skribita diro: La morto forglutiĝis en venko. 55 Ho
morto, kie estas via venko? Ho morto, kie estas via pikilo? 56 La pi-
kilo de la morto estas la peko; kaj la forto de la peko estas la leĝo;
57 sed danko estu al Dio, kiu donas al ni la venkon per nia Sinjoro
Jesuo Kristo. 58 Tial, miaj amataj fratoj, estu firmaj, nemoveblaj,
ĉiam abundaj en la laboro de la Sinjoro, sciante, ke via penado ne
estas vanta en la Sinjoro.

Ĉapitro 16

1 Nun rilate al la monkolekto pro la sanktuloj, kiel mi ordonis al la
eklezioj de Galatujo, tiel ankaŭ vi faru. 2 La unuan tagon de la se-
majno, ĉiu el vi provizu ĉe si laŭ tio, kion li prospere akiris, por ke

ne estu kolektoj tiam, kiam mi venos. 3 Kaj kiam mi alvenos, kiujn
vi per leteroj aprobos, tiujn mi sendos, por alporti vian donacon al
Jerusalem; 4 kaj se konvenos, ke mi ankaŭ tien vojaĝu, ili vojaĝos
kun mi. 5 Sed mi venos al vi, kiam mi estos trapasinta Makedonu-
jon; ĉar Makedonujon mi ja trapasos; 6 sed ĉe vi eble mi restos, aŭ
eĉ travintros, por ke vi antaŭen irigu min, kien mi veturos. 7 Ĉar mi
ne volas vidi vin nun dumvojaĝe; ĉar mi esperas resti kelkan tem-
pon ĉe vi, se la Sinjoro permesos. 8 Sed mi restos en Efeso ĝis Pen-
tekosto; 9 ĉar pordo granda kaj efika malfermiĝis al mi, kaj estas
multaj kontraŭstarantoj.

10 Se Timoteo venos, zorgu, ke li estu ĉe vi sentime; ĉar li faras
la laboron de la Sinjoro, kiel mi ankaŭ; 11 neniu do lin malestimu.
Sed antaŭen irigu lin en paco, por ke li venu al mi; ĉar mi atendas
lin kun la fratoj. 12 Sed rilate al la frato Apolos, mi multe petegis lin
veni al vi kun la fratoj; sed tute mankis volo veni nun; sed li venos,
kiam li havos oportunan tempon.

13 Viglu, staru firme en la fido, viriĝu, fortiĝu. 14 Ĉio via estu fa-
rata en amo.

15 Mi petegas vin, fratoj (vi konas la domon de Stefanas, ke ĝi
estas la unuaaĵo de la Aĥaja lando, kaj ke ili sin dediĉis al la servo
de la sanktuloj), 16 ke vi ankaŭ submetiĝu al tiaj, kaj al ĉiu kunhel-
panto kaj kunlaboranto. 17 Kaj mi ĝojas pro la alveno de Stefanas kaj
Fortunato kaj Aĥaiko, tial, ke vian mankaĵon ili plenigis. 18 Ĉar ili
refreŝigis mian spiriton kaj vian; rekonu do tiajn.

19 La eklezioj de Azio vin salutas. Akvila kaj Priskila vin salutas
multe en la Sinjoro, kune kun la eklezio en ilia domo. 20 Ĉiuj fratoj
vin salutas. Salutu unu la alian per sankta kiso.

21 La saluto de mi, Paŭlo, per mia propra mano. 22 Se iu ne amas
la Sinjoron Jesuo Kristo, li estu anatemita. Maran-ata. 23 La graco de

la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi. 24 Mia amo estu kun vi ĉiuj en
Kristo Jesuo. Amen.

La dua epistolo de la apostolo Paŭlo al la Korintanoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de Dio, kaj la frato Ti-
moteo, al la eklezio de Dio, kiu estas en Korinto, kune kun ĉiuj
sanktuloj, kiuj estas en la tuta Aĥaja lando: 2 Graco al vi kaj paco de
Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Pa-
tro de kompatoj kaj Dio de ĉia konsolo; 4 kiu konsoladas nin en nia
tuta aflikto, por ke ni povu konsoli tiujn, kiuj iel afliktiĝas, per la
konsolo, per kiu ni mem estas konsolataj de Dio. 5 Ĉar kiel la sufe-
roj de Kristo abundas ĉe ni, tiel same abundas ankaŭ per Kristo nia
konsolo. 6 Sed se ni afliktiĝas, tio estas por via konsolo kaj saviĝo;
aŭ se ni konsoliĝas, tio estas por via konsolo, kiu energias, per la pa-
cienca elportado de la samaj suferoj, kiujn ni ankaŭ suferadas; 7 kaj
nia espero pri vi estas firma, ĉar ni scias, ke kiel vi estas partopre-
nantoj en la suferoj, tiel ankaŭ vi estas partoprenantoj en la konso-
lo. 8 Ĉar ni ne volas, ke vi nesciu, fratoj, pri la aflikto, kiu okazis al
ni en Azio, ke ni ekstreme super la forto estis depremitaj, tiel, ke ni
forte malesperis, eĉ pri la vivo; 9 ni ja ricevis la aljuĝon al morto en
ni mem, por ke ni fidu ne nin mem, sed Dion, kiu levas la mortin-
tojn, 10 kaj kiu nin forsavis el tia granda morto kaj forsavos; al kiu
ni esperis, ke Li ankoraŭ plu nin forsavos; 11 dum vi ankaŭ nin kun-
helpas per via petegado, por ke, pro la donaco donita al ni per mul-
taj personoj, danko estu donata de multaj pro ni.

12 Ĉar jen estas nia singratulado, nome la atesto de nia konsci-

enco, ke en sankteco kaj sincereco antaŭ Dio, ne laŭ homa saĝeco,
sed laŭ la graco de Dio, ni kondutadis en la mondo, kaj precipe ĉe
vi. 13 Ĉar ni skribas al vi nenion alian krom tio, kion vi legas kaj pri-
konsentas, kaj mi esperas, ke vi prikonsentos ĝis la fino; 14 kiel an-
kaŭ vi ja parte prikonsentis pri ni, ke ni estas via singratulado, tiel
same, kiel vi ankaŭ estas la nia en la tago de nia Sinjoro Jesuo.

15 Kaj en ĉi tiu fidado mi intencis veni unue al vi, por ke vi havu
duoblan gracon, 16 kaj vizitinte vin survoje, trairi en Makedonujon,
kaj denove el Makedonujo veni al vi, kaj de vi esti antaŭen irigita
al Judujo. 17 Kiam mi do tiel intencis, ĉu mi elmontris kapricemon?
aŭ kion mi celas, ĉu mi tion celas laŭkarne, tiel ke estu ĉe mi la Jes,
Jes, kaj la Ne, Ne? 18 Sed, kiel Dio estas fidela, nia parolo al vi ne
estas Jes kaj Ne. 19 Ĉar la Filo de Dio, Jesuo Kristo, kiu de ni estas
predikita inter vi, de mi kaj Silvano kaj Timoteo, ne estis Jes kaj Ne,
sed en li la Jes estiĝis. 20 Ĉar kiel ajn multaj estas la promesoj de Dio,
en li estas la Jes; tial ankaŭ per li estas la Amen, por la gloro al Dio
per ni. 21 Kaj tiu, kiu fortikigas nin kune kun vi en Kristo kaj sank-
toleis nin, estas Dio, 22 kiu ankaŭ nin sigelis kaj donis al ni la antaŭ-
garantiaĵon de la Spirito en niaj koroj.

23 Sed mi vokas Dion kiel atestanton sur mian animon, ke por
indulgi vin mi ankoraŭ ne venis al Korinto. 24 Ne kvazaŭ ni estrus
super via fido, sed ni estas kunhelpantoj de via ĝojo; ĉar per via fido
vi staras.

Ĉapitro 2

1 Sed mi decidis por mi mem, ke mi ne venos al vi denove en mal-
ĝojo. 2 Ĉar se mi vin malĝojigas, kiu do min ĝojigas, krom tiu, kiu
estas malĝojigata de mi? 3 Kaj mi skribis tion saman, por ke, ven-
inte, mi ne havu malĝojon de tiuj, pri kiuj mi devus ĝoji, fidante pri

vi ĉiuj, ke mia ĝojo estas la ĝojo de vi ĉiuj. 4 Ĉar el multe da aflikto
kaj kora dolorego mi skribis al vi kun multaj larmoj, ne por ke vi
malĝoju, sed ke vi sciu la amon, kiun mi havas al vi abunde.
5 Sed se iu kaŭzis malĝojon, li kaŭzis malĝojon ne al mi, sed parte
(por ne tro forte vin premi) al vi ĉiuj. 6 Sufiĉa al tia homo estas tiu
puno, farita de la plimulto; 7 pro tio, kontraŭe, vi devus lin pardo-
ni kaj konsoli, por ke tia homo neniel forglutiĝu per sia troa mal-
ĝojo. 8 Tial mi petegas vin, ke vi konfirmu al li vian amon. 9 Ĝuste
por tio mi ja skribis, ke mi vin provu, ĉu vi en ĉio estas obeemaj. 10
Sed al kiu vi pardonas ion, mi ankaŭ; ĉar kion mi ankaŭ pardonis,
se mi ion pardonis, mi tion faris pro vi antaŭ Kristo, 11 por ke Satano
ne gajnu profiton kontraŭ ni: ĉar ni ne estas sen scio pri liaj ruzoj.
12 Kiam mi venis al Troas, por disvastigi tie la evangelion de Kris-
to, kaj kiam en la Sinjoro malfermiĝis al mi pordo, 13 mi ne ricevis
ripozon por mia spirito, ĉar mi ne trovis mian fraton Tito; sed mi
adiaŭis ilin kaj foriris al Makedonujo. 14 Sed danko estu al Dio, kiu
ĉiam kondukadas nin triumfe en Kristo kaj montras ĉie per ni la
bonodoron de Sia koniĝo. 15 Ĉar ni estas al Dio dolĉa odoro de Kris-
to, en la savatoj, kaj en la pereantoj; 16 al ĉi tiuj, odoro de morto al
morto; al tiuj, odoro de vivo al vivo. Kaj kiu estas taŭga por ĉi tio?
17 Ĉar ni ne similas al multaj, kiuj faras la vorton de Dio komercaĵo;
sed kun sincereco, kaj kiel per Dio, antaŭ Dio ni parolas en Kristo.

Ĉapitro 3

1 Ĉu ni denove komencas nin mem rekomendi? aŭ ĉu ni bezonas,
kiel iuj, leterojn rekomendajn al vi, aŭ de vi? 2 Vi mem estas nia le-
tero, skribita sur nia koro, kaj konata kaj legata de ĉiuj; 3 ĉar vi mon-
triĝis, ke vi estas letero de Kristo liverita per ni, skribita ne per inko,
sed per la Spirito de la vivanta Dio; ne sur ŝtonaj tabeloj, sed sur la

karnaj tabeloj de la koro. 4 Kaj tian fidon ni havas per Kristo al Dio;
5 ne kvazaŭ ni taŭgas ion fari per ni mem, sed nia taŭgeco estas el
Dio, 6 kiu ankaŭ taŭgigis nin nin kiel administrantojn de nova in-
terligo, ne laŭ litero, sed laŭ spirito; ĉar la litero mortigas, sed la
spirito vivigas. 7 Sed se la administrado mortiga, esprimita per lite-
roj kaj enĉizita sur ŝtonoj, estiĝis en gloro, tiel, ke la Izraelidoj ne
povis fikse rigardi la vizaĝon de Moseo pro lia vizaĝa brileco, jam
tamen malpliiĝanta, 8 kiel do la administrado spirita ne estos pli
multe en gloro? 9 Ĉar se la administrado de kondamno estas gloro,
multe pli abunde la administrado de justeco superas en gloro. 10 Ĉar
vere tio, kio havis gloron, ne estis glorigita en ĉi tiu rilato, pro la
superabunda gloro. 11 Ĉar se tio, kio forpasas, havis gloron, anko-
raŭ pli multe tio, kio restadas, estas en gloro.

12 Havante do tian esperon, ni uzas grandan liberecon de paro-
lo, 13 kaj ne kiel Moseo, kiu metis vualon sur sian vizaĝon, por ke
la Izraelidoj ne fikse rigardu ĝis finiĝo de tio, kio estis forpasanta;
14 sed iliaj animoj sensentiĝis; ĉar eĉ ĝis hodiaŭ, ĉe la legado de la
malnova testamento, nelevita restadas tiu sama vualo, kiu estas fo-
rigita en Kristo, 15 sed ĝis hodiaŭ, kiam ajn oni legas Moseon, vua-
lo kuŝas sur ilia koro. 16 Sed kiam ajn oni turnas sin al la Sinjoro, la
vualo estas forprenata. 17 La Sinjoro estas la Spirito; kaj kie estas la
Spirito de la Sinjoro, tie estas libereco. 18 Sed ni ĉiuj, per nevualita
vizaĝo spegulante la gloron de la Sinjoro, transformiĝas en la saman
bildon, de gloro al gloro, kiel el la Sinjoro la Spirito.

Ĉapitro 4

1 Pro tio, ke ni havas ĉi tiun administradon, kiel ni ricevis kompa-
ton, ni ne senkuraĝiĝas; 2 sed ni formetis la kaŝitajn aferojn de hon-
to, ne irante kun ruzeco kaj ne falsante la vorton de Dio, sed per

elmontro de la vero rekomendante nin al ĉies konscienco antaŭ
Dio. 3 Sed se nia evangelio eble estas vualita, ĝi estas vualita rilate
al tiuj, kiuj pereas; 4 en kiuj la dio de ĉi tiu mondo blindigis la ani-
mojn de la nekredantoj, por ke la lumo de la evangelio de la gloro
de Kristo, kiu estas la bildo de Dio, ne brilu sur ilin. 5 Ĉar ni predi-
kadas ne nin mem, sed Kriston Jesuon kiel Sinjoron, kaj nin mem
kiel viajn servistojn pro Jesuo. 6 Ĉar Dio, kiu diris: El mallumo lumo
brilos, Tiu brilis en niaj koroj, por doni lumon de la scio de la glo-
ro de Dio en la vizaĝo de Jesuo Kristo.

7 Sed ni havas ĉi tiun trezoron en argilaj vazoj, por ke la treega
grandeco de la potenco estu de Dio, kaj ne de ni mem; 8 ni estas
premegataj ĉe ĉiu flanko, tamen ne enanguligitaj; embarasataj, sed
ne konsternataj; 9 persekutataj, sed ne forlasataj; faligataj, sed ne
detruataj; 10 ĉiam portante en la korpo la mortiĝon de Jesuo, por ke
la vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en nia korpo. 11 Ĉar ni, la vivan-
toj, ĉiam estas submetataj al morto pro Jesuo, por ke la vivo ankaŭ
de Jesuo elmontriĝu en nia morta karno. 12 La morto do energias en
ni, sed la vivo en vi. 13 Sed havante la saman spiriton de fido laŭ la
skribo: Mi kredis, kaj tial mi parolis; ni ankaŭ kredas, kaj tial ankaŭ
ni parolas; 14 sciante, ke Tiu, kiu levis la Sinjoron Jesuo, levos nin
ankaŭ kun Jesuo kaj prezentos nin kun vi. 15 Ĉar ĉio estas pro vi, por
ke la graco, multobligita per multaj, abundigu la dankon al la glo-
ro de Dio.

16 Pro tio ni ne senkuraĝiĝas; sed kvankam nia ekstera homo ka-
dukiĝas, tamen nia interna homo renoviĝas tagon post tago. 17 Ĉar
nia malpeza kaj momenta sufero elfaras por ni, pli kaj pli ekster
mezuro, eternan pezon da gloro; 18 dum ni rigardas ne la vidataĵojn,
sed la nevidataĵojn; ĉar la vidataĵoj estas tempaj, sed la nevidataĵoj
estas eternaj.

Ĉapitro 5

1 Ĉar ni scias, ke se la surtera loĝejo de nia tabernaklo dissolviĝos,
ni havas de Dio konstruaĵon, domon ne manfaritan, eternan en la
ĉieloj. 2 Ĉar vere en ĉi tiu ni ĝemas, sopirante al la survestado per
nia loĝejo, kiu devenas de la ĉielo; 3 se almenaŭ, vestite, ni ne trov-
iĝos nudaj. 4 Ĉar ni, kiuj estas en ĉi tiu tabernaklo, ĝemas ŝarĝite, ne
pro tio, ke ni deziras senvestiĝi, sed ĉar ni deziras survestiĝi, por ke
la mortaĵo estu elsorbita de la vivo. 5 Kaj Tiu, kiu nin elfaris por ĉi
tiu celo, estas Dio, kiu donis al ni la antaŭgarantiaĵon de la Spirito.
6 Ni do ĉiam ĝoje kuraĝas, kaj ni scias, ke dum ni ĉeestas en la kor-
po, ni forestas de la Sinjoro 7 (ĉar ni iradas fide, ne vide); 8 ni ĝoje
kuraĝas, kaj ni plivolas foresti de la korpo kaj ĉeesti kun la Sinjoro.
9 Tial ankaŭ ni ambicias, ĉu ĉeestante aŭ forestante, esti akceptin-
daj ĉe li. 10 Ĉar ni ĉiuj devos elmontriĝi antaŭ la tribunala seĝo de
Kristo, por ke ĉiu ricevu tion, kion li faris en la korpo, laŭ siaj fa-
ritaĵoj, ĉu bonaj aŭ malbonaj.

11 Sciante do la timon al la Sinjoro, ni celas konvinki homojn, sed
ni ja elmontriĝas al Dio; kaj ni esperas, ke ni elmontriĝas ankaŭ al
viaj konsciencoj. 12 Ni ne denove nin rekomendas al vi, sed donas
al vi kaŭzon fieriĝi pri ni, por ke vi havu ion respondi al tiuj, kiuj
fieriĝas ŝajne kaj ne kore. 13 Ĉar ĉu ni estis frenezaj, tio estis pro Dio,
aŭ ĉu ni estas seriozaj, tio estas pro vi. 14 Ĉar la amo de Kristo nin
devigas; ĉar ni juĝas jene, ke ĉar unu mortis pro ĉiuj, tial ĉiuj mor-
tis; 15 kaj li mortis pro ĉiuj, por ke la vivantoj jam vivu ne por si
mem, sed por tiu, kiu pro ili mortis kaj releviĝis. 16 Tial ni de nun
konas neniun laŭkarne; eĉ kvankam ni konis Kriston laŭkarne, ta-
men ni ne plu lin tiel konas. 17 Tial se iu homo estas en Kristo, es-
tas jam nova kreitaĵo; la malnovaĵoj forpasis, jen ili jam estiĝis no-
vaj. 18 Sed ĉio estas de Dio, kiu repacigis nin al Si mem per Kristo
kaj donis al ni la administradon de la repacigo; 19 nome, ke Dio estis

en Kristo, repacigante la mondon al Si, ne alkalkulante al ili la kul-
pojn, kaj komisiis al ni la vorton repacigan.
20 Ni do estas ambasadoroj pro Kristo, kvazaŭ Dio per ni peta-
dus; ni vin petegas pro Kristo, repaciĝu al Dio. 21 Tiun, kiu ne konis
pekon, Li faris peko pro ni; por ke ni fariĝu justeco de Dio en li.

Ĉapitro 6

1 Kaj kunlaborante kun li, ni petegas ankaŭ, ke vi ne vane akceptu
la gracon de Dio 2 (ĉar Li diris:
En tempo de favoro Mi aŭskultis vin,
Kaj en tago de savo Mi helpis vin;
jen nun la tempo de favoro; jen nun la tago de savo); 3 ni donu
en nenio okazon por maledifo, por ke oni ne kulpigu nian adminis-
tradon; 4 sed en ĉio ni aprobigu nin, kiel servantoj de Dio, en mul-
ta pacienco, en suferoj, en afliktoj, en malfacilaĵoj, 5 en batovundoj,
en malliberigoj, en tumultoj, en laboroj, en maldormoj, en malsa-
toj, 6 en ĉasteco, en sciado, en pacienco, en afableco, en Spirito
Sankta, en amo senhipokrita, 7 en la vorto de vero, en la potenco de
Dio; per la armaĵo de justeco dekstre kaj maldekstre, 8 per gloro kaj
malgloro, per malbonfamo kaj bonfamo; kiel trompantoj, tamen ve-
raj; 9 kiel nekonataj, tamen bone konataj; kiel mortantaj, kaj jen ni
vivas; kiel pune korektataj, tamen ne mortigataj; 10 kiel dolorplenaj,
tamen ĉiam ĝojantaj; kiel malriĉaj, tamen multajn riĉigantaj; kiel
nenion havantaj, tamen posedantaj ĉion.
11 Nia buŝo estas malfermita al vi, ho Korintanoj, nia koro estas
plivastigita. 12 Vi ne estas malvastigitaj en ni, sed vi estas malvasti-
gitaj en viaj propraj internaĵoj. 13 Pro rekompenco samspeca do (mi
parolas kiel al infanoj) vi ankaŭ estu plivastigitaj.
14 Ne estiĝu kunjuguloj maltaŭge kun nekredantoj; ĉar kian par-

toprenon havas justeco kun maljusteco? aŭ kian komunaĵon havas
lumo kun mallumo? 15 Kaj kian akordon havas Kristo kun Belial? aŭ
kian kunecon havas kredanto kun nekredanto? 16 Kaj kian konsen-
ton havas templo de Dio kun idoloj? ĉar ni estas templo de Dio viv-
anta; kiel diris Dio: Mi loĝos inter ili, kaj Mi iros inter ili; kaj Mi es-
tos ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo. 17 Tial

Eliru el inter ili, kaj estu apartaj, diras la Eternulo,
Kaj ne tuŝu malpuraĵon;
Kaj Mi vin akceptos, 18 Kaj Mi estos por vi Patro,
Kaj vi estos Miaj filoj kaj filinoj, diras la Eternulo Plejpotenca.

Ĉapitro 7

1 Havante do ĉi tiujn promesojn, amataj, ni purigu nin de ĉia mal-
pureco karna kaj spirita, perfektigante sanktecon en la timo al Dio.

2 Malfermu al ni viajn korojn; ni kontraŭ neniu maljuste agis, ni
ruinigis neniun, al neniu ni friponis. 3 Ne por vin kondamni mi tion
diras; ĉar mi antaŭe diris, ke vi estas en niaj koroj, por kune vivi kaj
kune morti. 4 Granda estas mia parola libereco al vi, granda estas
mia fiereco pri vi: mi estas plena de konsolo, al mi superabundas la
ĝojo meze de nia tuta aflikto.

5 Ĉar eĉ kiam ni jam alvenis en Makedonujon, nia karno tute ne
faciliĝis, sed ni ĉiel depremiĝis; ekstere estis bataloj, interne timoj.
6 Tamen Dio, kiu konsolas la humilulojn, konsolis nin per la alve-
no de Tito; 7 kaj ne nur per lia alveno, sed ankaŭ per la konsolo, per
kiu li konsoliĝis pri vi, dum li pridiris al ni vian sopiron, vian dolo-
ron, vian fervoron pro mi; tiel, ke mi ankoraŭ pli ĝojis. 8 Ĉar kvan-
kam mi vin malĝojigis per mia epistolo, mi ne bedaŭras pri tio,
kvankam mi ja bedaŭras; ĉar mi vidas, ke tiu epistolo vin malĝojigis,
sed nur mallonge. 9 Mi nun ĝojas, ne pro tio, ke vi malĝojis, sed pro

tio, ke vi malĝojis ĝis pento; ĉar vi laŭ Dio malĝojis, por ke vi havu
nenian malutilon per mi. 10 Ĉar la malĝojo laŭ Dio elfaras penton
ĝis savo, ne bedaŭrindan; sed la malĝojo de la mondo elfaras mor-
ton. 11 Ĉar jen kian zorgemon tiu sama malĝojo laŭ Dio elfaris en
vi, plue kian senkulpigon, plue kian indignon, plue kian timon, plue
kian sopiron, plue kian fervoron, plue kian venĝon! En ĉio vi el-
montris vin puraj pri la afero. 12 Tial kvankam mi skribis al vi, ta-
men tio estis ne pro tiu, kiu faris la malbonon, nek pro tiu, kiu su-
feris la malbonon, sed por ke via zorgemo por ni elmontriĝu al vi
mem antaŭ Dio. 13 Tial ni konsoliĝis; kaj en nia konsolo ni ĝojis des
pli multege pro la ĝojo de Tito, ĉar lia animo estas refreŝigita de vi
ĉiuj. 14 Ĉar se en io mi fanfaronis al li pro vi, mi ne hontis; sed kiel
ni ĉion parolis vereme al vi, tiel same ankaŭ nia fanfaronado, kiun
mi faris antaŭ Tito, montriĝis vera. 15 Kaj lia interna amo pli abun-
das al vi, dum li memoras la obeadon de vi ĉiuj, kiel kun timo kaj
tremo vi lin akceptis. 16 Mi ĝojas, ke en ĉio mi povas fidi al vi.

Ĉapitro 8

1 Cetere, fratoj, ni sciigas al vi la gracon de Dio, kiu estas donacita
en la eklezioj Makedonaj; 2 nome, en grava provo per suferado, la
abundo de ilia ĝojo kaj ilia profunda malriĉeco abundis al la riĉo de
ilia malavareco. 3 Ĉar mi konstatas, ke laŭ sia povo—jes, kaj super
sia povo—ili donis memvole, 4 petegante nin per multe da petado
fari tiun komplezon kaj la komunan helpservadon al la sanktuloj;
5 kaj ne kiel ni esperis, sed unue ili sin dediĉis al la Sinjoro, kaj al ni
per la volo de Dio. 6 Tiel, ke ni instigis Titon, ke kiel li antaŭe kom-
encis, tiel same li perfektigu en vi ĉi tiun pluan gracon. 7 Sed kiel al
vi ĉio abundas: fido kaj parolo kaj scio kaj fervoro kaj via amo al ni,
tiel abundu al vi ankaŭ ĉi tiu graco. 8 Mi parolas ne ordonante, sed

provante per la fervoro de aliaj la sincerecon de via amo ankaŭ. 9
Ĉar vi scias la gracon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ke kvankam li estis
riĉa, tamen pro vi li fariĝis malriĉa, por ke vi per lia malriĉeco fariĝu
riĉaj. 10 Kaj en tio mi donas mian opinion; ĉar ĉi tio utilas por vi, kiuj
unuaj komencis, antaŭ unu jaro, ne nur fari, sed ankaŭ voli. 11 Sed
nun kompletigu la faradon ankaŭ; tiel ke, kiel estis la volonteco voli,
tiel ankaŭ estu la plenumo el via havo. 12 Ĉar kie ekzistas la volon-
teco, ĝi estos akceptita laŭ la havo, ne laŭ la nehavo. 13 Ĉar mi di-
ras tion, ne por ke aliaj estu faciligataj kaj vi premataj, 14 sed laŭ
egaleco: via abundo nuntempe fariĝu por ilia manko, por ke ilia
abundo fariĝu por via manko, por ke estu egaleco; 15 kiel estas skri-
bite: Tiu, kiu kolektis pli, ne havis superflue, kaj tiu, kiu kolektis
malpli, ne havis mankon.

16 Sed danko estu al Dio, kiu metas en la koron de Tito la sam-
an zorgon pri vi. 17 Ĉar li ja akceptis la instigon; sed estante mem
tre fervora, li ekiris al vi memvole. 18 Kaj ni sendis kune kun li la fra-
ton, kies laŭdo en la evangelio disvastiĝas tra ĉiuj eklezioj; 19 kaj
krom tio, li ankaŭ estis elektita de la eklezioj, por vojaĝadi kune kun
ni rilate al ĉi tiu graco, kiun ni administradas al la gloro de la Sinj-
oro, kaj por elmontri nian volontecon, 20 evitante tion, ke iu ripro-
ĉus nin rilate al ĉi tiu monhelpo, kiun ni administras; 21 ĉar ni ce-
las aferojn konvenajn ne nur antaŭ la Sinjoro, sed ankaŭ antaŭ ho-
moj. 22 Kaj ni sendis kune kun ili nian fraton, kiun ni ofte pruvis
fervora en multaj aferoj, sed nun multe pli fervora pro la granda
fido, kiun li havas al vi. 23 Se iu demandas pri Tito, li estas mia ku-
nulo kaj mia kunlaboranto rilate al vi; se pri niaj fratoj, ili estas apo-
stoloj de eklezioj, la gloro de Kristo. 24 Vi do elmontru al ili antaŭ
la eklezioj la pruvon de via amo kaj de nia fanfaronado pro vi.

Ĉapitro 9

1 Ĉar pri la servado al la sanktuloj estas por mi superflue skribi al
vi; 2 ĉar mi scias vian volontecon, pri kiu mi fanfaronas pro vi al la
Makedonoj, ke la Aĥaja lando jam antaŭ unu jaro pretiĝis; kaj via
fervoro instigis la plimulton el ili. 3 Sed mi sendis la fratojn, por ke
nia fanfaronado pro vi ne fariĝu vanta rilate al ĉi tio, sed, kiel mi
diris, por ke vi estu pretaj, 4 por ke, se venus kune kun mi iuj el
Makedonujo kaj trovus vin ne pretaj, ni (por ne diri, vi) ne hontu
pro ĉi tiu fido. 5 Mi do opiniis necesa, peti la fratojn, ke ili antaŭe
iru al vi, kaj antaŭe pretigu vian de longe promesitan helpmonon,
por ke tio estu preta, kiel volonte donita, kaj ne kiel eldevigita.

6 Sed jen: Tiu, kiu semas ŝpare, ankaŭ rikoltos ŝpare; kaj tiu, kiu
semas malavare, ankaŭ rikoltos malavare. 7 Ĉiu faru laŭ tio, kion li
intencas en la koro, ne domaĝante, nek pro neceseco; ĉar Dio amas
donacanton ĝojan. 8 Kaj Dio povas abundigi ĉe vi ĉian gracon, por
ke vi, havante ĉiam en ĉio ĉian sufiĉecon, abunde rilatu al ĉia bona
faro; 9 kiel estas skribite:

Li ŝutis kaj donis al la malriĉuloj;
Lia justeco restas eterne.

10 Kaj Tiu, kiu donas semon al la semanto kaj panon por nutraĵo,
donos kaj multobligos vian semotan semon, kaj plimultigos la fruk-
tojn de via justeco; 11 dum vi pliriĉiĝos en ĉio al ĉia malavareco, kiu
efikas per ni dankdonadon al Dio. 12 Ĉar la administrado de ĉi tiu
servado ne nur kompletigas la mezuron de la bezonoj de la sanktu-
loj, sed ankaŭ abundas per multaj dankoj al Dio; 13 ĉar provinte vin
per ĉi tiu administrado, ili gloras Dion pro la obeo de via konfeso
al la evangelio de Kristo, kaj pro la malavareco de via donaco al ili
kaj al ĉiuj; 14 dum ili mem ankaŭ, per petado por vi, tre sopiras al
vi pro la grandega graco de Dio en vi. 15 Danko estu al Dio pro Lia
neesprimebla donaco.

Ĉapitro 10

1 Mi mem, Paŭlo, petegas vin pro la mildeco kaj dolĉanimeco de
Kristo, mi, kiu en via ĉeesto estas humila inter vi, sed, forestante, tre
kuraĝas rilate al vi: 2 mi mem petegas vin, ke ĉeestante, mi ne ku-
raĝu per la insisteco, per kiu mi bontrovas kuraĝi kontraŭ iuj, kiuj
rigardas nin kiel laŭkarne iradantajn. 3 Ĉar kvankam ni iradas en
karno, tamen ni ne militadas laŭ karno 4 (ĉar la iloj de nia milita-
do estas ne laŭkarnaj, sed potencaj antaŭ Dio por la deĵetado de
fortikaĵoj); 5 deĵetante diskutojn, kaj ĉian altaĵon levatan kontraŭ la
scio konforma al Dio, kaj ekkaptante ĉiun penson al la obeo al Kris-
to, 6 kaj starante pretaj puni ĉian malobeon, tuj kiam via obeo plen-
umiĝos. 7 Vi rigardas la aferojn antaŭ via vizaĝo. Se iu fidas en si
mem, ke li apartenas al Kristo, li denove pripensu en si mem, ke kiel
li apartenas al Kristo, tiel same ankaŭ ni. 8 Ĉar eĉ se mi fierus iom
supermezure pri nia aŭtoritato (kiun donis la Sinjoro, por vin edi-
fi, kaj ne por vin deĵeti), mi ne hontus; 9 por ke ne ŝajnu, kvazaŭ mi
volus timigi vin per miaj leteroj. 10 Ĉar, oni diras, liaj leteroj estas
gravaj kaj fortaj; sed lia korpa aspekto estas malforta, kaj lia paro-
lo malŝatinda. 11 Tiu homo konsideru, ke kiaj, forestante, ni estas
per leteroj, tiaj, ĉeestante, ni estas ankaŭ per agado. 12 Ĉar ni ne
kuraĝas nin interkalkuli aŭ kompari kun iuj el la sin rekomendan-
taj; ĉar ili estas neprudentaj, mezurante sin laŭ si mem kaj kompar-
ante sin al si mem. 13 Sed ni fieros ne pretermezure, sed laŭ la am-
plekso de la mezurilo, kiun Dio destinis al ni, por mezuri, por atingi
eĉ ĝis vi. 14 Ĉar ni ne tro etendas nin, kvazaŭ ni ne atingus ĝis vi; ĉar
ni jam venis ĝis vi en la evangelio de Kristo, 15 ne fierante preterme-
zure, nome en laboroj malpropraj, sed esperante, ke dum kreskos
via fido, ni kreskos en vi laŭ nia mezurilo ĝis plua abundo, 16 por
prediki la evangelion ĝis la regionoj preter vi, kaj ne fieri pri mal-
propra mezurilo rilate al aferoj jam faritaj. 17 Sed kiu fieras, tiu fieru

en la Eternulo. 18 Ĉar ne tiu, kiu sin mem rekomendas, estas akcep-
tata, sed tiu, kiun rekomendas la Sinjoro.

Ĉapitro 11

1 Mi volas, ke vi pacience toleru min pro iom da malsaĝeco; sed
efektive vi ja pacience min toleras. 2 Ĉar mi ĵaluzas pri vi per Dia
ĵaluzo, ĉar mi fianĉigis vin al unu edzo, por ke mi prezentu vin kiel
ĉastan virgulinon al Kristo. 3 Sed mi timas, ke kiel trompis Evan la
serpento per sia ruzeco, viaj animoj iel dekliniĝos for de la simpleco
kaj la ĉasteco, kiu estas en Kristo. 4 Ĉar se iu vizitanto predikas alian
Kriston, kiun ni ne predikis, aŭ se vi ricevas malsaman spiriton,
kiun vi ne ricevis, aŭ malsaman evangelion, kiun vi ne akceptis,
facilanime vi lin toleras. 5 Ĉar mi opinias, ke mi neniel malsuperas
la plej eminentajn apostolojn. 6 Kaj kvankam mi estas neklera laŭ
parolo, mi tamen ne tia estas laŭ scio; sed en ĉio ni malkaŝe agis ĉe
vi inter ĉiuj. 7 Aŭ ĉu mi pekis, humiligante min, por ke vi estu alti-
gitaj, en tio, ke mi senpage predikis al vi la evangelion de Dio? 8 Mi
senigis aliajn eklezojn, ricevante de ili pagon, por servi al vi; 9 kaj
kiam mi ĉeestis ĉe vi kaj havis mankon, mi ne estis ŝarĝo sur iu; ĉar
la fratoj, veninte el Makedonujo, plenigis la mezuron de mia bezo-
no; kaj en ĉio mi tenis min ne ŝarĝa rilate vin, kaj ankoraŭ tenos. 10
Jen estas la vero de Kristo en mi, ke ĉi tiu fanfarono ne estos bari-
ta kontraŭ mi en la regionoj Aĥajaj. 11 Kial? ĉu tial, ke mi vin ne
amas? Dio scias. 12 Sed kiel mi faras, tiel mi ankaŭ faros, por forigi
la pretekston al tiuj, kiuj deziras pretekston, por ke, en kio ili fieras,
ili troviĝu samaj, kiel ni. 13 Ĉar tiaj homoj estas falsaj apostoloj,
trompemaj laboristoj, sin aliformante kvazaŭ apostolojn de Kristo.
14 Kaj nenia miro; ĉar Satano mem sin aliformas kvazaŭ anĝelon de

lumo. 15 Estas do nenio granda, se liaj servantoj ankaŭ sin aliformas
kvazaŭ servantojn de justeco; ilia finiĝo estos laŭ iliaj faroj.

16 Denove mi diras: Neniu opiniu min malsaĝa; sed se vi ja tiel
opinias min, tamen min akceptu kiel malsaĝan, por ke mi ankaŭ
iom fanfaronu. 17 Tion, kion mi diras, mi diras ne laŭ la Sinjoro, sed
kvazaŭ malsaĝe, en ĉi tiu insistado pri fierado. 18 Ĉar multaj fanfa-
ronas laŭ la karno, do mi ankaŭ fanfaronos. 19 Ĉar vi afable toleras
malsaĝulojn, estante mem saĝaj. 20 Ĉar vi toleras homon, se li vin
sklavigas, se li vin formanĝas, se li vin kaptas, se li sin altigas, se li
batas al vi la vizaĝon. 21 Mi parolas kvazaŭ per sinmallaŭdo, kvazaŭ
ni estus malfortiĝintaj. Tamen pri kio iu kuraĝas, pri tio (mi paro-
las en malsaĝeco) mi ankaŭ kuraĝas. 22 Ĉu ili estas Hebreoj? mi an-
kaŭ. Ĉu ili estas Izraelidoj? mi ankaŭ. Ĉu ili estas el la idaro de Ab-
raham? mi ankaŭ. 23 Ĉu ili estas servantoj al Kristo? (mi parolas kiel
frenezulo) mi plie; en laboroj pli abunde, en malliberejoj pli abun-
de, en batoj supermezure, en mortiĝoj ofte. 24 De la Judoj kvinfoje
mi ricevis batojn po kvardek sen unu. 25 Trifoje mi estas batita per
vergoj, unufoje mi estas priĵetita per ŝtonoj, trifoje mi suferis ŝip-
pereon, nokton kaj tagon mi pasis en la profunda maro; 26 en oftaj
vojaĝoj, en danĝeroj de riveroj, danĝeroj de rabistoj, danĝeroj de
Judoj, danĝeroj de la nacianoj, danĝeroj en urbo, danĝeroj en de-
zerto, danĝeroj en la maro, danĝeroj inter falsaj fratoj; 27 en labo-
ro kaj sufero, en oftaj sendormiĝoj, en malsato kaj soifo, en oftaj
fastoj, en malvarmo kaj senvesteco. 28 Krom tiuj aferoj eksteraj es-
tas tio, kio min premas ĉiutage, nome la zorgado pri ĉiuj eklezioj.
29 Kiu estas malforta, kaj mi ne estas malforta? kiu estas faligata, kaj
mi ne indignas? 30 Se mi nepre devas fanfaroni, mi fanfaronos pri
tio, kio rilatas al mia malforteco. 31 La Dio kaj Patro de la Sinjoro
Jesuo, Tiu, kiu ĉiam estas benata, scias, ke mi ne mensogas. 32 En
Damasko, la urbestro sub la reĝo Aretas starigis gardistaron en la

urbo de la Damaskanoj, por min kapti; 33 kaj tra fenestro oni min
delasis laŭflanke de la muro en korbo, kaj mi eliĝis de liaj manoj.

Ĉapitro 12

1 Mi nepre devas fanfaroni, kvankam tio ne konvenas; sed mi venos
al vizioj kaj malkaŝoj de la Sinjoro. 2 Mi konas viron en Kristo, an-
taŭ dek kvar jaroj (ĉu en la korpo, mi ne scias, ĉu ekster la korpo,
mi ne scias; Dio scias) eklevitan ĝis en la trian ĉielon; 3 kaj mi scias
pri la tiela viro (ĉu en la korpo, aŭ ekster la korpo, mi ne scias; Dio
scias), 4 ke li estis eklevita en Paradizon, kaj aŭdis nedireblajn vor-
tojn, kiujn ne estas permesate al homo paroli. 5 Pro tia homo mi
fieros; sed pro mi mem mi ne fieros, krom rilate al miaj malfortaĵoj.
6 Ĉar se mi deziros fieri, mi ne estos malsaĝa; ĉar mi diros la veron;
sed mi min detenas, por ke neniu min opiniu supera ol tia, kia li
vidas min, aŭ aŭdas ĉe mi. 7 Kaj pro la treega grandeco de la mal-
kaŝoj—por ke mi ne tro altiĝu, estis donita al mi dornego por la
karno, sendito de Satano, por min kontuzi, por ke mi ne tro altiĝu.
8 Pri tio mi petegis trifoje la Sinjoron, ke ĝi foriru de mi. 9 Kaj li di-
ris al mi: Mia graco sufiĉas por vi, ĉar mia potenco perfektiĝas en
malforteco. Plej ĝoje do mi plivole fieros pri miaj malfortaĵoj, por
ke la potenco de Kristo kovru min. 10 Mi do plezuron havas en mal-
fortaĵoj, en atencoj, en bezonegoj, en persekutoj, en suferoj, pro
Kristo; ĉar kiam mi estas malforta, tiam mi estas forta.

11 Mi malsaĝiĝis; vi min devigis; ĉar mi devus estis laŭdata de vi;
ĉar en nenio mi malsuperis la plej eminentajn apostolojn, kvankam
mi estas nenio. 12 Vere la signoj de apostolo estis elfaritaj inter vi en
ĉia pacienco, per signoj kaj mirindaĵoj kaj potencaĵoj. 13 Ĉar en kio
vi fariĝis malsuperaj kompare al la aliaj eklezioj, krom en tio, ke mi
mem ne ŝarĝiĝis al vi? pardonu al mi ĉi tiun maljustaĵon.

14 Jen la trian fojon mi min tenas preta veni al vi; kaj mi ne far-
iĝos ŝarĝo por vi, ĉar mi celas ne viajn, sed vin; ĉar devus provizi ne
la idoj por la gepatroj, sed la gepatroj por la idoj. 15 Kaj plej ĝoje mi
elspezos kaj elspeziĝos por viaj animoj. Se mi vin amas pli abunde,
ĉu mi estas des malpli amata? 16 Tio estu, tamen mi ne estis ŝarĝo
por vi; sed estante ruzema, mi vin kaptis per logo. 17 Ĉu mi super-
ruzis vin per iu el tiuj, kiujn mi sendis al vi? 18 Mi instigis al Tito, kaj
kune kun li mi sendis la fraton. Ĉu Tito vin superruzis? ĉu ni ne ira-
dis laŭ la sama Spirito? ĉu ni ne iradis en la samaj piedosignoj?
19 Vi ankoraŭ nun ĉiam pensas, ke ni nin senkulpigas antaŭ vi.
Antaŭ Dio, ni parolas en Kristo. Sed ĉio, amataj miaj, estas por via
edifo. 20 Ĉar mi timas, ke veninte, mi iel ne trovos vin tiaj, kiajn mi
volas; kaj ke mi mem estos trovata tia, kian vi ne volas; ke iel estos
malpaco, ĵaluzo, koleroj, partioj, kalumnioj, murmurado, ŝveliĝoj,
tumultoj; 21 ke kiam mi revenos, mia Dio min humiligos antaŭ vi,
kaj mi malĝojos pro multaj, kiuj jam antaŭe pekis kaj ne pentis pri
la malpureco kaj adulto kaj volupto, kiujn ili faris.

Ĉapitro 13

1 Jen la trian fojon mi venas al vi. Laŭ la diro de du atestantoj aŭ tri
ĉiu vorto estu konfirmita. 2 Mi antaŭdiris, kaj mi nun antaŭdiras,
kiel ĉeestante la duan fojon, tiel nun forestante, al la jam pekintaj
kaj al ĉiuj ceteraj, ke se mi revenos, mi ne indulgos; 3 ĉar vi serĉas
pruvon de tio, ke parolas en mi Kristo, kiu rilate al vi ne estas mal-
forta, sed energias en vi; 4 ĉar li estis krucumita pro malforto, tamen
li vivas per la potenco de Dio. Ĉar ni ankaŭ estas malfortaj kune kun
li, sed ni vivos kune kun li per la potenco de Dio rilate al vi. 5 Provu
vin mem, ĉu vi estas en la fido; ekzamenu vin mem. Aŭ ĉu vi ne sci-
as pri vi mem, ke Jesuo Kristo estas en vi? se ja vi ne estas malapro-

bindaj. 6 Sed mi esperas, ke vi sciiĝos, ke ni ne estas malaprobindaj.
7 Ni preĝas al Dio, ke vi faru nenian malbonon; ne por tio, ke ni montriĝu aprobataj, sed por ke vi faradu tion, kio estas honorinda, eĉ kvankam ni estus malaprobindaj. 8 Ĉar ni ne povas fari ion kontraŭ la vero, sed nur por la vero. 9 Ĉar ni ĝojas, kiam ni estas malfortaj kaj vi estas fortaj; ankaŭ ni preĝas por via perfektiĝo. 10 Pro tio mi skribas ĉi tion, forestante, por ke, ĉeestante, mi ne agu severe laŭ la aŭtoritato, kiun la Sinjoro donis al mi por edifado kaj ne por deĵetado.

11 Fine, fratoj, adiaŭ. Perfektiĝu, konsoliĝu, estu unuanimaj, vivu pace; kaj la Dio de amo kaj paco estos ĉe vi. 12 Salutu unu la alian per sankta kiso.

13 Ĉiuj sanktuloj vin salutas.

14 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj la amo de Dio kaj la kuneco de la Sankta Spirito estu kun vi ĉiuj.

La epistolo de la apostolo Paŭlo al la Galatoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, apostolo (ne de homoj, nek per homo, sed per Jesuo Kris-
to, kaj Dio, la Patro, kiu levis lin el la mortintoj), 2 kaj ĉiuj fratoj, kiuj
estas kun mi, al la eklezioj de Galatujo: 3 Graco al vi kaj paco de Dio,
la Patro, kaj de nia Sinjoro Jesuo Kristo, 4 kiu sin donis pro niaj pe-
koj, por liberigi nin el la nuna malbona mondo, laŭ la volo de nia
Dio kaj Patro; 5 al kiu estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

6 Mi miras, ke tiel rapide vi foriĝas for de Tiu, kiu vokis vin en la
gracon de Kristo, al malsama evangelio; 7 kiu ja ne estas alia, sed
troviĝas iuj, kiuj vin maltrankviligas kaj deziras renversi la evang-
elion de Kristo. 8 Tamen se eĉ ni, aŭ anĝelo el la ĉielo, al vi instruus
ian evangelion krom tiu, kiun ni jam al vi instruis, tiu estu anate-
mita. 9 Kiel ni antaŭe diris, tiel nun mi denove diras: Se iu al vi in-
struas ian evangelion krom tiu, kiun vi ricevis, tiu estu anatemita.
10 Ĉar ĉu mi nun influas homojn, aŭ Dion? aŭ ĉu mi celas plaĉi al
homoj? se mi ankoraŭ nun plaĉus al homoj, mi ne estus servisto de
Kristo.

11 Ĉar mi sciigas vin, fratoj, rilate al la evangelio predikita de mi,
ke ĝi ne estas laŭ homo. 12 Ĉar mi ne ricevis ĝin de homo, kaj ĝi ne
estas instruita al mi krom per malkaŝo de Jesuo Kristo. 13 Ĉar vi iam
aŭdis pri mia estinta vivmaniero en Judismo, ke mi forte perseku-
tis la eklezion de Dio kaj ĝin atakis; 14 kaj mi plimulte progresis en
Judismo, ol multaj miaj samaĝuloj en mia nacio, estante multe pli
fervoranima pri la tradicioj de miaj prapatroj. 15 Sed kiam bonvole

plaĉis al Dio, kiu el la ventro de mia patrino apartigis min kaj per
Sia graco min vokis, 16 por malkaŝi en mi Sian Filon, por ke mi pre-
diku lin inter la nacianoj: mi ne konsiliĝis kun karno kaj sango, 17
kaj mi ne supreniris al Jerusalem, al la antaŭ mi apostoloj, sed mi
tuj foriris en Arabujon, kaj poste mi revenis al Damasko.

18 Tiam, post tri jaroj, mi supreniris al Jerusalem, por viziti Ke-
fason, kaj mi restis kun li dek kvin tagojn. 19 Sed neniun alian el la
apostoloj mi vidis, krom Jakobo, la frato de la Sinjoro. 20 Pri tio, kion
mi skribas al vi, jen, antaŭ Dio, mi ne mensogas. 21 Poste mi venis
en la regionojn de Sirio kaj Kilikio. 22 Kaj mi ankoraŭ estis vizaĝe ne-
konata de la eklezioj de Judujo, kiuj estis en Kristo; 23 sed ili nur
aŭdis la jenon: Kiu nin iam persekutis, tiu nun predikas la fidon,
kiun iam li atakis; 24 kaj ili gloris Dion en mi.

Ĉapitro 2

1 Tiam, post intertempo de dek kvar jaroj, mi denove supreniris al
Jerusalem kun Barnabas, kunkondukante ankaŭ Titon. 2 Kaj mi su-
preniris laŭ Dia malkaŝo; kaj mi prezentis al ili la evangelion, kiun
mi predikas inter la nacianoj, sed aparte al la eminentuloj, por ke
mi ne estu vane kuranta, aŭ kurinta. 3 Sed eĉ Titon, kiu estis kun mi,
estante Greko, oni ne devigis cirkumcidiĝi; 4 sed tio estis pro la kaŝe
enportitaj fratoj, kiuj ruze envenis, por spioni nian liberecon en
Kristo Jesuo, por ke ili nin sklavigu; 5 al kiuj ni ne submetiĝis cede-
me, eĉ por unu horo; por ke la vero de la evangelio restadu kun vi.
6 Sed el tiuj, kiuj ŝajne iom valoris (kiaj ajn ili estis, tio por mi ne
estas grava: ĉe Dio ne estas personfavorado)—tiuj valoruloj nenion
aldonis al mi; 7 sed kontraŭe, kiam ili vidis, ke je la evangelio de la
necirkumcido mi estas komisiita tiel same, kiel Petro je la evange-
lio de la cirkumcido 8 (ĉar Tiu, kiu forte energiis en Petro por la

apostoleco de la cirkumcido, ankaŭ energiis en mi por la nacianoj),
9 Jakobo kaj Kefas kaj Johano, kiuj ŝajne estis kolonoj, rimarkinte la
gracon donitan al mi, donis al mi kaj al Barnabas la dekstrajn ma-
nojn de kunuleco, por ke ni iru al la nacianoj, kaj ili al la cirkumci-
dularo; 10 kondiĉe nur, ke ni memoru la malriĉulojn, kion ja mi klo-
podis jam fari.

11 Sed kiam venis Kefas al Antioĥia, mi lin rezistis vizaĝon kon-
traŭ vizaĝo, ĉar li estis mallaŭdinda. 12 Ĉar antaŭ ol iuj alvenis de
Jakobo, li kunmanĝis kun la nacianoj; sed kiam ili alvenis, li sin fort-
iris kaj apartigis, timante tiujn, kiuj estis el la cirkumcido. 13 Kaj la
aliaj Judoj kune hipokritis, tiel ke eĉ Barnabas mem fortiriĝis per ilia
hipokriteco. 14 Kaj kiam mi vidis, ke ili ne prave kondutas laŭ la vero
de la evangelio, mi diris al Kefas antaŭ ĉiuj: Se vi, estante Judo, na-
ciane vivas, kaj ne kiel Judoj, kial vi devigas la nacianojn agi laŭ Ju-
dismo? 15 Ni, nature Judoj, kaj ne pekuloj el la nacianoj, 16 sciante,
ke praviĝas homo ne per faroj de la leĝo, sed nur per fido al Jesuo
Kristo, ni mem en Kristo Jesuo kredis, por ke ni praviĝu per fido al
Kristo, kaj ne per faroj de la leĝo; tial, ke per faroj de la leĝo neniu
karno praviĝos. 17 Sed se, dezirante praviĝi en Kristo, ni mem mon-
triĝis pekuloj, ĉu Kristo estas servanto de peko? Nepre ne! 18 Ĉar se
mi rekonstruas tion, kion mi detruis, mi montras min pekulo. 19 Ĉar
per la leĝo mi al la leĝo mortis, por ke mi al Dio vivu. 20 Kun Kris-
to mi krucumiĝis, tamen mi vivas; jam ne mi mem, sed Kristo vivas
en mi; kaj tiun vivon, kiun mi vivas en karno, mi vivas en fido al la
Filo de Dio, kiu min amis kaj sin donis pro mi. 21 Mi ne vanigas la
gracon de Dio; ĉar se per la leĝo venas justeco, Kristo ja vane mor-
tis.

Ĉapitro 3

1 Ho malsaĝaj Galatoj, kiu vin ensorĉis? vin, antaŭ kies okuloj Kristo
Jesuo estis publike prezentita krucumita. 2 Nur la jenon mi deziras
sciiĝi de vi: Ĉu per faroj de la leĝo vi ricevis la Spiriton, aŭ per la
aŭdado de fido? 3 Ĉu vi tiel malsaĝaj estas? komencinte en Spirito,
ĉu vi en karno nun perfektiĝas? 4 Ĉu vi vane tiom suferis? se ja tio
estas vana. 5 Ĉu do Tiu, kiu donas al vi la Spiriton kaj faras ĉe vi
miraklojn, tion faras per faroj de la leĝo, aŭ per la aŭdado de fido?
6 Tiel same, kiel Abraham kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li
kiel virto. 7 Sciu do, ke tiuj, kiuj rilatas al fido, estas filoj de Abra-
ham. 8 Antaŭvidante do, ke per fido Dio pravigos la nacianojn, la
Skribo antaŭpredikis la evangelion al Abraham, dirante: Beniĝos
per vi ĉiuj gentoj. 9 Tial do tiuj, kiuj rilatas al fido, beniĝas kun la
fidela Abraham. 10 Ĉar ĉiuj, kiuj rilatas al faroj de la leĝo, estas sub
malbeno; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu ne persistos en
ĉio, kio estas skribita en la libro de la leĝo, por plenumi ĝin. 11 Sed
ke neniu praviĝas antaŭ Dio per la leĝo, estas evidente; ĉar: La vir-
tulo vivos per fido; 12 kaj la leĝo ne rilatas al fido; sed: Kiu plenumas
ilin, tiu vivos en ili. 13 Kristo elaĉetis nin el la malbeno de la leĝo,
fariĝinte malbeno pro ni; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu
pendas sur lignaĵo; 14 por ke venu sur la nacianojn la beno de Ab-
raham en Kristo Jesuo; por ke per fido ni ricevu la promeson de la
Spirito.

15 Fratoj, mi parolas laŭ homo: Konfirmitan interligon, eĉ nur
homan, neniu nuligas nek prialdonas. 16 Sed al Abraham kaj al lia
semo la promesoj estis parolitaj. Li ne diras: Kaj al semoj, kvazaŭ pri
multaj; sed kvazaŭ unu: Kaj al via semo, kiu estas Kristo. 17 Sed jen
kion mi diras: Interligon, antaŭe konfirmitan de Dio, la leĝo, kiu
venis kvarcent tridek jarojn poste, ne nuligas, tiel ke ĝi malefekti-
vigus la promeson. 18 Ĉar se la heredaĵo estas de la leĝo, ĝi jam ne

estas de promeso; sed Dio ĝin donis al Abraham per promeso. 19
Kio do estas la leĝo? Ĝi estis aldonita kaŭze de eraroj, ĝis venos la
idaro, al kiu la promeso estas donita; ordigite per anĝeloj en la ma-
no de interulo. 20 Interulo ne estas de unu, sed Dio estas unu. 21 Ĉu
do la leĝo kontraŭstaras al la promesoj de Dio? Nepre ne! ĉar se
estus donita leĝo, kiu povus vivigi, efektive justeco estus per la leĝo.
22 Tamen la Skribo kune enŝlosis ĉion sub peko, por ke la prome-
so per fido al Kristo Jesuo estu donata al ĉiuj, kiuj fidas.

23 Sed antaŭ ol fido venis, ni estis gardataj sub la leĝo, enŝlosi-
taj por la fido malkaŝota. 24 Tial la leĝo fariĝis nia pedagogo, kon-
dukanta al Kristo, por ke ni praviĝu per fido. 25 Sed nun, post kiam
la fido alvenis, ni jam ne estas sub pedagogo. 26 Ĉar vi ĉiuj per la
fido estas filoj de Dio en Kristo Jesuo. 27 Ĉar ĉiuj el vi, kiuj al Kris-
to baptiĝis, surmetis al si Kriston. 28 Ne estas ja Judo nek Greko, ne
estas sklavo nek liberulo, ne estas ja vira kaj virina; ĉar vi ĉiuj estas
unu en Kristo Jesuo. 29 Se do vi apartenas al Kristo, vere vi estas la
idaro de Abraham, kaj heredantoj laŭ la promeso.

Ĉapitro 4

1 Kaj mi sciigas vin, ke tiel longe, kiel la heredanto estas infano, li
neniel malsimilas sklavon, kvankam li estas estro de ĉio; 2 sed li es-
tas sub guvernantoj kaj administrantoj, ĝis la templimo difinita de
la patro. 3 Tiel ankaŭ ni, dum ni estis infanoj, estis en sklaveco sub
la elementoj de la mondo; 4 sed kiam venis la pleneco de la tempo,
Dio elsendis Sian Filon, el virino naskitan, sub leĝo naskitan, 5 por
reaĉeti tiujn, kiuj estas sub la leĝo, por ke ni ricevu la filadopton. 6
Kaj ĉar vi estas filoj, Dio elsendis la Spiriton de Sia Filo en niajn
korojn, kriantan, Aba, Patro! 7 Tiel ke ĉiu el vi estas jam ne sklavo,
sed filo; kaj se filo, ankaŭ heredanto per Dio.

8 Tamen, tiam ne konante Dion, vi estis en sklaveco al tiuj, kiuj
nature ne estas dioj; 9 sed jam nun konante Dion, aŭ pli ĝuste, de
Dio konate, kial vi returniĝas al la malfortaj kaj mizeraj elementoj,
al kiuj vi deziras denove sklaviĝi? 10 Vi observas tagojn kaj mona-
tojn kaj tempojn kaj jarojn. 11 Mi timas pri vi, ke eble mi vane labo-
ris ĉe vi.

12 Mi petegas vin, fratoj, estu kiel mi, ĉar mi ankaŭ estas kiel vi.
Vi neniel al mi malbonfaris; 13 sed vi scias, ke pro malforteco de la
karno mi la unuan fojon predikis al vi la evangelion; 14 kaj vian el-
provon en mia karno vi ne malestimis nek abomenis, sed kvazaŭ
anĝelon de Dio vi akceptis min, kvazaŭ Kriston Jesuon. 15 Kie do
estas via singratulado? mi atestas al vi, ke se estus eble, vi estus
elŝirintaj viajn okulojn kaj donintaj ilin al mi. 16 Ĉu mi do per ver-
dirado fariĝis al vi malamiko? 17 Ili fervore serĉas vin, ne bone; ili
eĉ volas elŝlosi vin, por ke vi serĉu ilin. 18 Sed estas bone esti fervore
serĉata ĉiam en bona afero, kaj ne nur tiam, kiam mi estas ĉe vi. 19
Miaj infanetoj, pro kiuj mi denove suferas naskodoloron, ĝis Kris-
to formiĝos en vi, 20 mi tute deziris esti ĉe vi nun, kaj ŝanĝi mian
voĉon; ĉar vere mi dubas pri vi.

21 Diru al mi, vi, kiuj volas esti sub la leĝo, ĉu vi ne aŭskultas la
leĝon? 22 Ĉar estas skribite, ke Abraham havis du filojn, unu el la
sklavino kaj unu el la liberulino. 23 Tamen tiu el la sklavino naskiĝis
laŭ la karno, sed ĉi tiu el la liberulino naskiĝis per promeso. 24 Ĉi tio
enhavas alegorion; ĉar la du virinoj estas du interligoj, unu el la
monto Sinaj, por sklaveco naskante, kiu estas Hagar. 25 Ĉar tiu Ha-
gar estas la monto Sinaj en Arabujo, kaj prezentas la nunan Jeru-
salemon, ĉar ŝi estas sklavigita kune kun siaj infanoj. 26 Sed la su-
pera Jerusalem estas libera, kiu estas patrino nia. 27 Estas ja skribi-
te:

Ĝoju, ho senfruktulino, kiu ne naskis,

Sonigu kanton kaj ĝojkriu, ho vi, kiu ne suferas naskodoloron;
Ĉar la forlasitino havos pli da infanoj, ol la havanta edzon. 28 Sed
ni, fratoj, estas filoj de promeso tiel same, kiel Isaak. 29 Sed kiel tiam
la laŭ karno naskita persekutis la laŭspiritulon, tiel estas ankaŭ nun-
tempe. 30 Sed kion diras la Skribo? Forpelu la sklavinon kaj ŝian fi-
lon; ĉar la filo de la sklavino ne heredos kun la filo de la liberulino.
31 Tial, fratoj, ni estas filoj ne de sklavino, sed de la liberulino.

Ĉapitro 5

1 Por libereco Kristo nin liberigis; tial staru fortike, kaj ne reim-
plikiĝu en jugon de sklaveco.
2 Jen mi, Paŭlo, diras al vi, ke, se vi cirkumcidiĝos, Kristo al vi tute
ne utilos. 3 Mi denove atestas al ĉiu homo cirkumcidata, ke li estas
ŝuldanto, por plenumi la tutan leĝon. 4 Vi, kiuj volas vin pravigi per
la leĝo, apartiĝis for de Kristo; vi forfalis de graco. 5 Ĉar ni en la
Spirito atendas la esperon de justeco per la fido. 6 Ĉar en Kristo Je-
suo nek cirkumcido nek necirkumcido valoras ion, sed nur fido,
energianta per amo. 7 Vi bone kuradis; kiu vin malhelpis, ke vi ne
obeu la veron? 8 Ĉi tiu influo ne venas de tiu, kiu vin vokas. 9 Mal-
multo da fermentaĵo fermentigas la tutan mason. 10 Mi fidas pri vi
en la Sinjoro, ke vi ne alie sentados; sed tiu, kiu malkvietigas vin,
elportos sian propran juĝon, kiu ajn li estas. 11 Sed mi, fratoj, se mi
ankoraŭ predikas cirkumcidon, kial mi estas ankoraŭ persekutata?
tiuokaze la falpuŝilo de la kruco estas formovita. 12 Mi volus, ke tiuj,
kiuj vin maltrankviligas, sin fortranĉu.
13 Ĉar vi, fratoj, estas vokitaj al libereco; tamen ne uzu vian li-
berecon kiel pretekston por la karno, sed per amo servu unu la ali-
an. 14 Ĉar la tuta leĝo estas plenumata en unu diro, jene: Amu vian

proksimulon kiel vin mem. 15 Sed se vi mordas kaj manĝegas unu
la alian, gardu vin, ke vi ne estu detruitaj unu de la alia.
16 Sed mi diras: Iradu laŭ la Spirito, kaj la deziregon de la karno
vi ne plenumos. 17 Ĉar la karno deziregas kontraŭ la Spirito, kaj la
Spirito kontraŭ la karno; ĉar ĉi ĉiuj interbatalas reciproke, por ke vi
ne faru tion, kion vi volas. 18 Sed se vi estas kondukataj de la Sinj-
oro, vi jam ne estas sub la leĝo. 19 Evidentaj estas la faroj de la kar-
no, kiuj estas malĉasteco, malpureco, voluptemo, 20 idolkulto, sor-
ĉado, malamikeco, malpaco, ĵaluzoj, koleregoj, partiemeco, skismoj,
herezoj, 21 envioj, ebrieco, diboĉado, kaj aliaj similaj; pri kiuj mi av-
ertas vin, kiel mi jam antaŭe admonis vin, ke tiuj, kiuj tion faradas,
ne heredos la regnon de Dio. 22 Sed la frukto de la Spirito estas amo,
ĝojo, paco, pacienco, komplezo, bonkoreco, fideleco, 23 mildeco,
sinregado; kontraŭ tiaj ne ekzistas leĝo. 24 Kaj tiuj, kiuj apartenas al
Kristo Jesuo, jam krucumis la karnon kun ĝiaj pasioj kaj voluptoj.
25 Se ni vivas per la Sinjoro, en la Spirito ni ankaŭ iradu. 26 Ni ne
fariĝu fanfaronemaj, incitante kaj enviante unu la alian.

Ĉapitro 6

1 Fratoj, eĉ se homo estos trovita en ia kulpo, vi, kiuj estas spiritaj,
restarigu tiun per spirito de mildeco; rigardante vin, ĉiu sin mem,
por ke vi ne estu tentataj. 2 Reciproke subtenadu viajn ŝarĝojn, kaj
tiamaniere plenumu la leĝon de Kristo. 3 Ĉar, se iu, estante nenio,
sin estimas, kvazaŭ li estas io, li sin trompas. 4 Sed ĉiu kontrolu sian
propran faradon, kaj tiam li havos singratuladon pri si mem, kaj ne
pri sia proksimulo. 5 Ĉar ĉiu devas subteni sian propran portaĵon.
6 Tiu, kiu estas instruata en la parolo de Dio, partoprenu kun tiu,
kiu lin instruas, en ĉiuj bonaĵoj. 7 Ne trompiĝu; Dio ne estas moka-
ta; ĉar ĉion, kion oni semas, tion ankaŭ li rikoltos. 8 Ĉar kiu semas

por sia karno, el la karno tiu rikoltos putradon; sed kiu semas por
la Spirito, el la Spirito tiu rikoltos eternan vivon. 9 Kaj ni ne laciĝu
en bonfarado; ĉar ĝustatempe ni rikoltos, se ni ne senfortiĝos. 10 Tial
laŭ nia oportuna tempo ni bonfaradu al ĉiuj, precipe al tiuj, kiuj
apartenas al la familio de la fido.

11 Vidu, per kiaj grandaj literoj mi skribis al vi propramane. 12
Kiuj deziras sin paradi per la karno, tiuj devigas vin cirkumcidiĝi;
sole por ke ili ne estu persekutataj pro la kruco de Kristo. 13 Ĉar eĉ
tiuj mem, kiuj cirkumcidiĝas, ne observas la leĝon; sed ili deziras,
ke vi cirkumcidiĝu, por ke ili fanfaronu pri via karno. 14 Sed por mi
ne estu fanfarono krom pri la kruco de nia Sinjoro Jesuo Kristo, per
kiu la mondo estas krucumita al mi, kaj mi al la mondo. 15 Ĉar nek
cirkumcido nek necirkumcido estas io, sed nova kreitaĵo. 16 Kaj kiuj
irados laŭ tiu regulo, paco kaj kompato estu sur ili ĉiuj, kaj sur la
Izrael de Dio.

17 De nun neniu min ĝenu, ĉar mi portas en mia korpo la signojn
de Jesuo.

18 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito, fratoj. Amen.

La epistolo de la apostolo Paŭlo al la Efesanoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, apostolo de Jesuo Kristo per la volo de Dio, al la sanktuloj,
kiuj estas en Efeso, kaj al la fideluloj en Kristo Jesuo: 2 Graco estu
al vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu
benis nin per ĉia beno spirita en la ĉielejoj en Kristo; 4 kiel Li elek-
tis nin en li antaŭ la fondo de la mondo, por ke ni estu sanktaj kaj
senmakulaj antaŭ Li en amo; 5 antaŭdestininte nin por filadopto per
Jesuo Kristo al Si mem, laŭ la aprobo de Sia volo, 6 al la laŭdo de la
gloro de Lia graco, per kiu Li favoris nin en la Amata; 7 en kiu ni
havas la elaĉeton per lia sango, la pardonon de niaj pekoj, laŭ la riĉo
de lia graco, 8 kiun li abundigis al ni en ĉia saĝeco kaj prudento, 9
sciiginte al ni la misteron de Lia volo, laŭ Lia bonvolo, kiun Li an-
taŭdecidis en li, 10 por dispono en la pleneco de la tempo, por su-
migi en Kristo ĉion, kio estas en la ĉieloj kaj sur la tero; 11 en li, en
kiu ni fariĝis heredaĵo, destinite laŭ la antaŭdecido de Tiu, kiu ĉion
faras laŭ la intenco de Sia volo; 12 por ke ni estu por la laŭdo de Lia
gloro, ni, kiuj antaŭe esperis en Kristo; 13 en kiu vi ankaŭ esperas,
aŭdinte la vorton de la vero, la evangelion de via savo; al kiu ankaŭ
kredinte, vi estas sigelitaj per la Sankta Spirito de promeso, 14 kiu
estas antaŭgarantiaĵo de nia heredaĵo, por la elaĉeto de la posedaĵo,
por laŭdo de Lia gloro.

15 Pro tio mi ankaŭ, aŭdinte pri via fido al la Sinjoro Jesuo, kaj via
amo al ĉiuj sanktuloj, 16 ne ĉesas danki pro vi, vin nomante en miaj

preĝoj; 17 por ke la Dio de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro de glo-
ro, donu al vi spiriton de saĝeco kaj malkaŝo en la konado de Li; 18
dum la okuloj de via koro estas lumigataj, por ke vi sciu, kia estas
la espero de Lia voko, kaj kia la riĉeco de la gloro de Lia heredaĵo
en la sanktuloj, 19 kaj kia la supermezura grandeco de Lia potenco
al ni, kiuj kredas, laŭ la energio de la efikeco de Lia forto, 20 kiun Li
faris en Kristo, relevante lin el la mortintoj, kaj sidigante lin dekstre
de Li en la ĉieloj, 21 multe super ĉiu reganto kaj aŭtoritato kaj po-
tenco kaj regeco, kaj ĉiu nomo nomata, ne nur en ĉi tiu mondo, sed
ankaŭ en la estonta; 22 kaj ĉion Li metis sub liajn piedojn, kaj donis
lin kiel kapon super ĉio por la eklezio, 23 kiu estas lia korpo, la ple-
neco de Tiu, kiu plenigas ĉion en ĉio.

Ĉapitro 2

1 Kaj vin li vivigis, kiam vi estis malvivaj per eraroj kaj pekoj, 2 en
kiuj vi iam iradis laŭ la vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la estro de la po-
tenco de la aero, de la spirito, kiu nun energias en la filoj de malo-
beo; 3 inter kiuj ni ĉiuj iam ankaŭ vivis, plenumante la dezirojn de
nia karno, farante la volojn de la karno kaj de la menso, kaj ni es-
tis laŭ naturo infanoj de kolerego, kiel ankaŭ la aliaj. 4 Sed Dio, est-
ante riĉa en kompateco, pro Sia granda amo, per kiu Li amis nin, 5
eĉ kiam ni estis malvivaj en niaj eraroj, nin vivigis en Kristo (per
graco vi saviĝis), 6 kaj nin levis, kaj nin kunsidigis en la ĉielejoj en
Kristo Jesuo; 7 por montri en la mondaĝoj estontaj la superabundan
riĉecon de Sia graco en korfavoro al ni en Kristo Jesuo: 8 ĉar per
graco vi saviĝis per fido; ne per vi mem: ĝi estas dono de Dio; 9 ne
el faroj, por ke neniu fanfaronu. 10 Ĉar ni estas Lia faritaĵo, kreitaj
en Kristo Jesuo por bonaj faroj, kiujn antaŭaranĝis Dio, por ke ni
iradu en ili.

11 Kaj pro tio rememoru, ke iam vi, nacianoj laŭ la karno, noma-
taj la Necirkumcido ĉe la tiel nomata Cirkumcido, mane farita sur
la karno— 12 ke vi estis tiam sen Kristo, fremdigitaj for de la komu-
numo de Izrael, kaj eksteruloj de la interligoj de la promeso, espe-
ron ne havantaj kaj sen Dio en la mondo. 13 Sed nun en Kristo Je-
suo vi, iam malproksimaj, proksimiĝis en la sango de Kristo. 14 Ĉar
nia paco estas li, kiu unuigis ambaŭ kaj rompis la intermuron de di-
sigo, 15 en sia karno neniiginte la malamon, la leĝon de ordonoj en
dekretoj; por krei en si el la du unu novan homon, tiel farante pa-
con; 16 kaj por kunakordigi ambaŭ en unu korpo al Dio per la kru-
co, mortiginte per tio la malamon; 17 kaj li venis kaj predikis pacon
al vi malproksimaj kaj al la proksimaj; 18 ĉar per li ni ambaŭ havas
en unu Spirito alkondukon al la Patro. 19 Sekve vi jam estas ne frem-
duloj kaj pasloĝantoj, sed samregnanoj kun la sanktuloj, kaj el la
domanaro de Dio, 20 konstruitaj sur la fundamento de la apostoloj
kaj profetoj, kies bazangula ŝtono estas Kristo Jesuo mem; 21 en kiu
ĉiu aparta konstruaĵo, bone kunigita, kreske fariĝas sankta templo
en Kristo; 22 en kiu vi ankaŭ estas kunkonstruitaj por sanktejo de
Dio en la Spirito.

Ĉapitro 3

1 Pro tio mi, Paŭlo, malliberulo de Kristo Jesuo por vi nacianoj, 2 se
vi aŭdis pri la dispono de tiu graco de Dio, kiu estas donita al mi por
vi, 3 ke per malkaŝo la mistero estas sciigita al mi, kiel mi jam an-
taŭe mallonge skribis, 4 per kio vi povas rimarki, dum vi legas, mian
komprenon en la mistero de Kristo, 5 kiu en aliaj generacioj ne es-
tis sciigita al la homidoj, kiel ĝi nun malkaŝiĝis al liaj sanktaj apos-
toloj kaj profetoj en la Spirito, 6 ke la nacianoj estas kunheredantoj,
kaj samkorpanoj, kaj partoprenantoj en la promeso en Kristo Jesuo

per la evangelio, 7 al kiu mi fariĝis servanto laŭ la dono de la gra-
co de Dio, donita al mi laŭ la energio de Lia potenco. 8 Al mi, kiu
estas malpli ol la malplej granda el ĉiuj sanktuloj, ĉi tiu graco estas
donita, por ke mi prediku inter la nacioj la neesploreblan riĉon de
Kristo; 9 kaj por ke mi klarigu al ĉiuj, kia estas la dispono de la mis-
tero kaŝita tra ĉiuj mondaĝoj en Dio, kiu kreis ĉion; 10 por ke nun
konatiĝu al la regantoj kaj aŭtoritatoj en la ĉielejoj, per la eklezio,
la multobla saĝeco de Dio, 11 laŭ la eterna decido, kiun Li faris en
Kristo Jesuo, nia Sinjoro; 12 en kiu ni havas kuraĝon kaj alkondukon
en fidado per nia fido al li. 13 Pro tio mi petas, ke vi ne senfortiĝu
pro miaj suferoj por vi, kiuj estas via gloro.

14 Pro tio mi fleksas miajn genuojn antaŭ la Patro, 15 el kiu ĉiu
familio, en la ĉielo kaj sur la tero, estas nomata, 16 por ke Li donu
al vi, laŭ la riĉo de Sia gloro, ke vi estu potence fortigitaj en la in-
terna homo, per Lia Spirito; 17 por ke Kristo loĝu per fido en viaj
koroj; tiel, ke vi, enradikigite kaj bazite en amo, 18 kapabliĝu kun
ĉiuj sanktuloj kompreni, kio estas la larĝeco kaj longeco kaj alteco
kaj profundeco, 19 kaj scii la amon de Kristo, kiu superas scion, por
ke vi pleniĝu eĉ ĝis la pleneco de Dio.

20 Nun al Tiu, kiu povas tre abunde fari, super ĉio, kion ni povas
peti aŭ pensi, laŭ la potenco, kiu energias en ni, 21 estu gloro en la
eklezio kaj en Kristo Jesuo ĝis ĉiuj generacioj por ĉiam kaj eterne.
Amen.

Ĉapitro 4

1 Mi do, malliberulo pro la Sinjoro, petegas vin, ke vi iradu inde je
la voko, en kiu vi estas vokitaj, 2 kun ĉia humileco kaj mildeco, kun
toleremeco, paciencante unu al alia en amo, 3 penante konservi la
unuecon de la Spirito en la ligilo de paco. 4 Estas unu korpo, kaj unu

Spirito, kiel ankaŭ vi estas vokitaj en unu espero de via voko; 5 unu
Sinjoro, unu fido, unu bapto, 6 unu Dio kaj Patro de ĉiuj, kiu estas
super ĉiuj, kaj tra ĉiuj, kaj en ĉiuj. 7 Sed al ĉiu el ni la graco estas
donita, laŭ la mezuro de la dono de Kristo. 8 Tial li diras:

Kiam li supreniris alten, li alkondukis kaptitojn,
Kaj donis donacojn al homoj.

9 (Ĉi tio do: Li supreniris—kio ĝi estas krom tio, ke li ankaŭ an-
taŭe malsupreniris ĝis la profundaĵoj de la tero? 10 La malsupre-
nirinto—tiu sama estis la suprenirinto alte super ĉiuj ĉieloj, por ple-
nigi ĉion.) 11 Kaj unujn li donis por esti apostoloj; aliajn, profetoj;
aliajn, evangeliistoj; kaj aliajn, paŝtistoj kaj instruistoj; 12 por perfek-
tigo de la sanktuloj, por la laboro de pastrado, por la konstruo de
la korpo de Kristo, 13 ĝis ni ĉiuj atingos la unuecon de la fido kaj de
la scio de la Filo de Dio, ĝis la homo perfekta, ĝis la mezuro de la
matureco de la pleneco de Kristo; 14 por ke ni jam ne estu infanoj,
onde ĵetataj kaj ĉirkaŭpelataj de ĉiu vento de doktrino, per ĵongla-
do de homoj, per ruzo laŭ artifiko de trompo; 15 sed parolante la
veron en amo, ni ĉiel kreskadu en tiun, kiu estas la kapo, Kristo, 16
el kiu la tuta korpo, kunigita kaj kunfortikigita tra ĉiu artiko de la
livera sistemo, per energio, laŭ la mezuro de ĉiu parto, faras kres-
kadon de la korpo, por la sinedifado en amo. 17 La jenon do mi di-
ras, kaj protestas en la Sinjoro, ke vi ne plu iru tiel, kiel iras ankaŭ
la nacianoj en la vanteco de siaj mensoj, 18 mallumigitaj en intelek-
to, fremdigitaj for de la vivo de Dio, pro la nescio, kiu estas en ili,
pro la malmoleco de ilia koro; 19 kiuj, sensentiĝinte, fordonis sin al
malĉasteco por la praktikado de ĉia malpureco kun avideco. 20 Sed
vi ne tiel lernis Kriston; 21 se almenaŭ vi lin aŭdis, kaj en li estis in-
struitaj, kiel en Jesuo estas vero; 22 por ke vi formetu, rilate al an-
taŭa konduto, la malnovan homon, pereeman laŭ trompaj deziroj,

23 kaj renoviĝu rilate al la spirito de via menso, 24 kaj surmetu la
novan homon, kreitan laŭ Dio en justeco kaj vera sankteco.

25 Pro tio, formetante malveron, ĉiu parolu veron kun sia prok-
simulo, ĉar ni estas membroj unu de alia. 26 Koleru kaj ne peku, la
suno ne subiru sur via kolero; 27 ankaŭ ne donu lokon al la diablo.
28 Ŝtelinto ne plu ŝtelu, sed prefere li laboru, farante bonon per siaj
manoj, por ke li havu ion por doni al bezonanto. 29 El via buŝo eli-
ru neniu putra vorto, sed nur tio, kio estas bona, por konvena edi-
fado, por ke ĝi donu gracon al la aŭdantoj. 30 Kaj ne ĉagrenu la
Sanktan Spiriton de Dio, en kiu vi estis sigelitaj al la tago de elaĉe-
to. 31 Ĉia akreco kaj indigno kaj kolero kaj voĉbruado kaj kalumnio
estu formetitaj el inter vi, kune kun ĉia malico; 32 kaj estu bonfaraj
unu al alia, bonkoraj, pardonantaj unu al alia, kiel ankaŭ Dio en
Kristo pardonis al vi.

Ĉapitro 5

1 Estu do imitantoj de Dio, kiel infanoj amataj; 2 kaj iradu en amo,
kiel Kristo nin amis kaj sin donis pro ni, donaĵon kaj oferaĵon al Dio
por agrabla odoraĵo. 3 Sed malĉasteco kaj ĉia malpureco kaj avideco
ne eĉ estu nomataj inter vi, kiel decas por sanktuloj; 4 nek ia hont-
indaĵo, nek sensenca parolado, nek tro libera babilado, kiuj ne kon-
venas; sed prefere dankesprimo. 5 Ĉar vi ja scias, ke ĉiu malĉastu-
lo kaj malpurulo kaj avidulo, kiu estas idolano, havas nenian here-
don en la regno de Kristo kaj Dio. 6 Neniu vin trompu per vantaj
vortoj; ĉar pro tiuj aferoj venas sur la infanojn de malobeo la kole-
ro de Dio. 7 Ne estu do partoprenantoj kun ili; 8 ĉar iam vi estis mal-
lumo, sed jam vi estas lumo en la Sinjoro; iru kiel infanoj de lumo
9 (ĉar la frukto de la lumo estas en ĉia boneco kaj justeco kaj vero),
10 provante, kio bone plaĉas al la Sinjoro; 11 kaj ne partoprenu kun

la senfruktaj faroj de mallumo, sed prefere refutu ilin; 12 ĉar estas
hontinde eĉ paroli pri tio, kion ili faras sekrete. 13 Sed ĉio, kio estas
refutata, estas elmontrata per la lumo, ĉar ĉio elmontrata estas lu-
mo. 14 Tial estas dirite: Vekiĝu, dormanto, kaj releviĝu el la mortin-
toj, kaj Kristo al vi lumos.

15 Zorgu do, ke vi atente iradu, ne kiel malsaĝaj, sed kiel saĝaj;
16 elaĉetante la tempon, ĉar malbonaj estas la tagoj. 17 Ne estu do
senprudentaj, sed komprenu, kio estas la volo de la Sinjoro. 18 Kaj
ne ebriiĝu per vino, en kio estas diboĉo, sed pleniĝu per la Spirito;
19 parolante unu al alia per psalmoj kaj himnoj kaj kantoj spiritaj,
kantante kaj psalmante en viaj koroj al la Sinjoro, 20 dankante Dion,
la Patron, ĉiam pro ĉio en la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo; 21
submetiĝante unu al alia en la timo al Kristo.

22 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj tiel same, kiel al la Sinjoro. 23
Ĉar edzo estas kapo de edzino, kiel ankaŭ Kristo estas kapo de la
ekzlezio; kaj li estas la savanto de la korpo. 24 Sed kiel la eklezio sin
submetas al Kristo, tiel ankaŭ edzinoj al edzoj en ĉio. 25 Edzoj, amu
viajn edzinojn, kiel Kristo amis la eklezion kaj pro ĝi sin donis, 26
por ke li sanktigu ĝin per akvolavo, kun la vorto, 27 por ke li stari-
gu ĝin antaŭ si glora eklezio, ne havanta makulon, nek malglataĵon,
nek ion tian, sed por ke ĝi estu sankta kaj sendifekta. 28 Tiel same
devas edzoj ami siajn edzinojn kiel siajn proprajn korpojn. Kiu amas
sian edzinon, tiu amas sin mem; 29 ĉar oni neniam malamas sian
propran karnon, sed nutras kaj prizorgas ĝin, kiel ankaŭ la Sinjoro
la eklezion; 30 ĉar ni estas membroj de lia korpo. 31 Tial viro forla-
sos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili du
estos unu karno. 32 Ĉi tiu mistero estas granda, sed mi parolas pri
Kristo kaj la eklezio. 33 Tamen ankaŭ ĉiu el vi individue amu sian
edzinon, kiel sin mem; kaj la edzino timu sian edzon.

Ĉapitro 6

1 Infanoj, obeu al viaj gepatroj en la Sinjoro, ĉar tio decas. 2 Respek-
tu vian patron kaj vian patrinon (ĝi estas la unua ordono kun pro-
meso), 3 por ke estu al vi bone kaj por ke longe daŭru via vivo sur
la tero. 4 Kaj patroj, ne kolerigu viajn infanojn; sed nutradu ilin en
la disciplino kaj admono de la Sinjoro.
5 Sklavoj, obeu al tiuj, kiuj laŭ la karno estas viaj sinjoroj, kun
timo kaj tremo, en simpleco de via koro, kiel al Kristo; 6 ne laŭ okul-
servo, kiel homplaĉantoj, sed kiel sklavoj de Kristo, plenumante el
la koro la volon de Dio; 7 kun bonvoleco servante, kiel al la Sinjoro,
kaj ne al homoj; 9 sciante, ke, kian ajn bonon faras ĉiu, ĉu sklavo aŭ
liberulo, tion saman li ricevos de la Sinjoro. 9 Kaj sinjoroj, agu tiel
same al ili, forlasante minacon; sciante, ke via kaj ilia Sinjoro estas
en la ĉielo, kaj ne ekzistas ĉe li personfavorado.
10 Cetere, fortiĝu en la Sinjoro kaj en la forteco de lia potenco. 11
Surmetu la tutan armilaron de Dio, por ke vi povu kontraŭstari al
la artifikoj de la diablo. 12 Ĉar nia luktado estas ne kontraŭ sango kaj
karno, sed kontraŭ regantoj, kontraŭ aŭtoritatoj, kontraŭ mondpo-
tenculoj de la nuna mallumo, kontraŭ la spiritaroj de malbono en
la ĉielejoj. 13 Tial prenu al vi la tutan armilaron de Dio, por ke vi
povu rezisti en la malbona tago, kaj, farinte tion, stari. 14 Staru do,
ĉirkaŭzoninte la lumbojn per vero, kaj surmetinte la kirason de jus-
teco, 15 kaj enŝuiginte la piedojn per la pretiĝo de la evangelio de
paco; 16 super ĉio tenante la ŝildon de fido, per kiu vi povos estingi
ĉiujn fajrajn sagojn de la malbonulo. 17 Kaj ricevu la kaskon de savo,
kaj la glavon de la Spirito, kiu estas la vorto de Dio; 18 per ĉia preĝ-
ado kaj petegado en ĉiu tempo preĝante en la Spirito, kaj viglante
por tio en ĉia persisteco kaj petego por ĉiuj sanktuloj, 19 kaj por mi,
ke al mi estu donita parolpovo kun malfermo de mia buŝo, por ke
mi sciigu kuraĝe la misteron de la evangelio, 20 pro kiu mi estas

ambasadoro en kateno, por ke mi parolu kuraĝe en ĝi, kiel mi devus paroli.

21 Plue, por ke vi sciiĝu pri miaj aferoj, kiel mi statas, raportos
ĉion al vi Tiĥiko, la amata frato kaj fidela diakono en la Sinjoro, 22
kiun mi sendis al vi ĝuste por tio, ke vi sciiĝu pri nia stato kaj por
ke li konsolu viajn korojn.

23 Paco estu al la fratoj, kaj amo kun fido de Dio, la Patro, kaj de
la Sinjoro Jesuo Kristo. 24 Graco estu kun ĉiuj, kiuj sendekliniĝe
amas nian Sinjoron Jesuo Kristo.

La epistolo de la apostolo Paŭlo al la Filipianoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo kaj Timoteo, servistoj de Jesuo Kristo, al ĉiuj sanktuloj en
Kristo Jesuo, kiuj estas en Filipi, kun la episkopoj kaj diakonoj: 2
Graco al vi kaj paco estu de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo.

3 Mi dankas mian Dion ĉe ĉiu rememoro pri vi, 4 ĉiam en ĉiu mia
preĝo por vi ĉiuj farante la peton kun ĝojo, 5 pro via partopreno en
la evangelio de post la unua tago ĝis nun; 6 pri tio mem fidante, ke
Tiu, kiu komencis bonan faron ĉe vi, ĝin perfektigados ĝis la tago
de Jesuo Kristo; 7 kaj ja decas, ke mi tion sentu pri vi ĉiuj, ĉar vi
havas min en via koro, kaj vi ĉiuj estas kun mi partoprenantoj en la
graco, kiel en miaj katenoj, tiel ankaŭ en la defendo kaj fortigado de
la evangelio. 8 Ĉar Dio estas mia atestanto, kiel fervore mi sopiras
al vi ĉiuj laŭ la koramo de Kristo Jesuo. 9 Kaj mi preĝas, ke via amo
abundu ankoraŭ plie kaj plie, en scio kaj ĉia saĝo, 10 por ke vi apro-
bu la plej bonajn aferojn kaj estu sinceraj kaj senofendaj ĝis la tago
de Kristo, 11 plenigite de la fruktoj de justeco, kiuj estas per Jesuo
Kristo, al la gloro kaj laŭdo de Dio.

12 Sed, fratoj, mi volas certigi vin, ke miaj aferoj plie efektiviĝis
por la progresado de la evangelio, 13 tiel, ke miaj katenoj estas evi-
dentigitaj en Kristo tra la tuta Pretorio kaj ĉie aliloke; 14 kaj la pli-
multo el la fratoj en la Sinjoro, pro miaj katenoj fariĝinte sentimaj,
supermezure kuraĝas persiste elparoladi la vorton de Dio. 15 Unuj
ja proklamas Kriston eĉ envie kaj malpace, sed aliaj bonvole; 16 ĉi

tiuj kun amo, sciante, ke mi estas metita, por defendi la evangeli-
on; 17 sed tiuj kun partieco predikas Kriston, ne sincere, supozan-
te, ke ili aldonos doloron al miaj katenoj. 18 Kio do? nur tio, ke ĉia-
maniere, ĉu pretekste aŭ vere, oni predikas Kriston: kaj pro tio mi
ĝojas kaj ankoraŭ plu ĝojos. 19 Ĉar mi scias, ke ĉi tio efikos al mia
savo, per viaj preĝoj kaj la provizado de la Spirito de Jesuo Kristo,
20 laŭ mia fervora atendado kaj espero, ke mi pri nenio hontiĝos,
sed ke per ĉia liberparolo, kiel ĉiam, tiel ankaŭ nun, Kristo estos
glorata en mia korpo, ĉu per vivo aŭ per morto. 21 Ĉar ĉe mi la vi-
vado estas Kristo, kaj morti estas gajno. 22 Sed se mi vivados korpe,
tio signifas pluan frukton de laboro; kaj mi ne scias, kion elekti. 23
Ĉar ambaŭflanke mi estas embarasata, havante deziron foriri kaj
esti kun Kristo, kio estas multe pli bona; 24 tamen mia restado en la
karno estas pli bezona por vi. 25 Kaj tiel fidante, mi scias, ke mi res-
tos kaj apudrestados kun vi ĉiuj, por via progreso kaj ĝojo de fido;
26 por ke mi pli abunde en Kristo Jesuo gratulu min pri vi, per mia
denova ĉeestado kun vi. 27 Sed via vivmaniero nur estu inda je la
evangelio de Kristo, por ke, ĉu mi alvenos kaj vin vidos, aŭ fores-
tos, mi aŭdu pri viaj aferoj, ke vi fortike staras unuspirite, kunba-
talantaj unuanime por la fido de la evangelio, 28 kaj neniel timigi-
taj de la kontraŭuloj: kio estas al ili certa signo de pereo, sed al vi
certa signo (nepre de Dio) pri via saviĝo; 29 ĉar estas al vi permesi-
te pro Kristo, ne sole kredi al li, sed ankaŭ suferi pro li; 30 havantaj
la saman bataladon, kiun vi vidis ĉe mi, kaj pri kiu vi nun aŭdas, ke
ĉe mi ĝi ankoraŭ ekzistas.

Ĉapitro 2

1 Se do en Kristo ekzistas ia konsolo, ia simpatio de amo, ia kunu-
leco de la Spirito, ia korfavoro kaj kompato, 2 plenigu mian ĝojon,

ke vi tiel same sentu, havante la saman amon, estante unuanimaj,
sampensaj, 3 nenion farante malpace aŭ arogante, sed kun humi-
leco rigardante unu la alian kiel pli indan, ol li mem; 4 ne atentu ĉiu
siajn proprajn aferojn, sed ĉiu ankaŭ la aferojn de aliaj. 5 Tiu sama
spirito estu en vi, kiu estis ankaŭ en Kristo Jesuo, 6 kiu, estante en
la formo de Dio, ne rigardis kiel ŝatindaĵon la egalecon kun Dio 7
sed sin malplenigis, alprenante la formon de sklavo, fariĝante laŭ
la bildo de homoj; 8 kaj troviĝinte laŭfigure kiel homo, li sin humi-
ligis kaj fariĝis obeema ĝis morto, eĉ ĝis la morto per kruco. 9 Pro
tio do Dio tre alte superigis lin, kaj donis al li nomon, kiu estas su-
per ĉia nomo, 10 por ke en la nomo de Jesuo kliniĝu ĉiu genuo, de
enĉieluloj kaj surteruloj kaj subteruloj, 11 kaj ĉiu lango konfesu, ke
Jesuo Kristo estas Sinjoro, al la gloro de Dio, la Patro.

12 Tial, miaj amatoj, kiel vi ĉiam obeis, ne nur dum mia ĉeesta-
do ĉe vi, sed nun eĉ pli multe dum mia forestado, ellaboru kun timo
kaj tremo vian propran savon; 13 ĉar Dio estas Tiu, kiu elfaras en vi
la volon kaj la energion laŭ Sia bonvolo. 14 Ĉion faru sen murmuroj
kaj disputoj, 15 por ke vi estu senkulpaj kaj simplaj, filoj de Dio, neri-
proĉindaj, meze de perversa kaj malhonesta generacio, inter kiuj vi
brilas kiel lumiloj en la mondo, 16 forte tenante la vorton de la vivo;
por ke estu por mi io, pri kio mi povos min gratuli en la tago de
Kristo, ke mi ne vane kuris kaj laboris. 17 Cetere, eĉ se mi estas el-
verŝata sur la oferon kaj servon de via fido, mi ĝojas kaj kunĝojas
kun vi ĉiuj; 18 kaj tiel same vi ankaŭ ĝoju kaj kunĝoju kun mi.

19 Sed mi esperas en la Sinjoro Jesuo baldaŭ sendi al vi Timote-
on, por ke mi ankaŭ refreŝiĝu, kiam mi certiĝos pri via stato. 20 Ĉar
mi havas neniun samsentan, kiu sincere zorgos pri via stato. 21 Ĉar
ĉiu celas siajn aferojn, ne la aferojn de Jesuo Kristo. 22 Sed vi ja ko-
nas lian provadon, ke kiel filo servas al sia patro, tiel li servis kun
mi por la evangelio. 23 Lin do mi esperas tuj sendi, kiam mi certiĝos,

kio al mi okazos, 24 sed mi fidas al la Sinjoro, ke mi mem ankaŭ
venos baldaŭ. 25 Tamen ŝajnis al mi necese sendi al vi Epafroditon,
mian fraton kaj kunlaboranton kaj kunbatalanton, vian senditon kaj
helpanton por mia bezono; 26 ĉar li sopiris al vi ĉiuj, kaj forte mal-
trankviliĝis pro tio, ke vi jam sciiĝis pri lia malsano; 27 ĉar efektive
li malsanis, preskaŭ ĝis morto; sed Dio kompatis lin, kaj ne sole lin,
sed ankaŭ min, por ke mi ne havu malĝojon super malĝojo. 28 Mi
do sendis lin des pli diligente, por ke, revidante lin, vi ĝoju, kaj ke
mi estu sen malĝojo. 29 Akceptu lin do en la Sinjoro kun plena ĝojo,
kaj tiajn homojn honoru; 30 ĉar pro la laboro por Kristo li alprok-
simiĝis al morto, riskante sian vivon, por kompletigi tion, kio man-
kis ĉe via servado al mi.

Ĉapitro 3

1 Fine, fratoj, ĝoju en la Sinjoro. Tute ne ĝenas min al vi skribi ripe-
te, kaj por vi tio estas sendanĝeriga. 2 Gardu vin kontraŭ la hundoj,
gardu vin kontraŭ la malbonaguloj, gardu vin kontraŭ la karntranĉ-
uloj; 3 ĉar ni estas la cirkumciduloj, kiuj per la Spirito de Dio ado-
ras, kaj nin gratulas pri Kristo Jesuo, kaj ne havas fidon al la karno;
4 kvankam mi mem povas havi fidon al la karno; se iu alia preten-
das fidi la karnon, mi ja pli efektive; 5 cirkumcidita la okan tagon,
el la raso Izraela, el la tribo de Benjamen, Hebreo el Hebreoj; rila-
te la leĝon, Fariseo; 6 rilate fervoron, persekutanto de la eklezio;
rilate la justecon, kiu fariĝas per la leĝo, senkulpa. 7 Sed kio estis al
mi gajno, tion mi rigardis kiel malgajnon pro Kristo. 8 Kaj efektive
mi rigardas ĉion kiel malgajnon pro la supereco de la scio de Kris-
to Jesuo, mia Sinjoro, pro kiu mi suferis malgajnon de ĉio, kaj rigar-
das ĉion kiel rubon, por ke mi gajnu Kriston, 9 kaj estu trovata en
li, ne havante mian justecon, kiu devenas de la leĝo, sed la justecon,

kiu estas per la fido al Kristo, la justecon, kiu devenas de Dio sur fi-
don; 10 por ke mi sciu lin kaj la potencon de lia releviĝo kaj la ku-
nulecon en liaj suferoj, konformiĝinte al lia morto, 11 se mi povos
iel atingi la releviĝon el la mortintoj. 12 Ne kvazaŭ mi jam trafis, aŭ
jam perfektiĝis; sed mi min pelas antaŭen, se mi nur povos ekteni
tion, pro kio mi estas tenata de Kristo Jesuo. 13 Miaj fratoj, mi ne ri-
gardas min kiel jam ektenantan; sed nur jene: forgesante tion, kio
estas malantaŭe, kaj strebante al tio, kio estas antaŭe, 14 mi min
pelas al la celo, por akiri la premion de la supera voko de Dio en
Kristo Jesuo. 15 Ĉiuj el ni do, kiuj estas perfektaj, tiel pensu; kaj se
pri io vi pensas alie, tion ankaŭ Dio malkaŝos al vi; 16 sed ĉiaokaze,
laŭ tio, kiom ni jam atingis, ni iradu.

17 Fratoj, estu kunimitantoj de mi; kaj observu tiujn, kiuj tiel ira-
das, kiel vi havas nin kiel ekzemplon. 18 Ĉar iradas multaj, pri kiuj
mi ofte diris al vi, kaj nun eĉ plorante diras, ke ili estas malamikoj
de la kruco de Kristo; 19 ilia fino estas pereo, ilia dio estas la ventro,
kaj ilia gloro estas en ilia honto, ili atentas surteraĵojn. 20 Ĉar nia
burĝrajto estas en la ĉielo, de kie ankaŭ ni atendas Savonton, la
Sinjoron Jesuo Kristo, 21 kiu denove elformos la korpon de nia hu-
miliĝo, por ke ĝi konformiĝu al la korpo de lia gloro, laŭ la energio,
per kiu li eĉ povas ĉion al si submeti.

Ĉapitro 4

1 Tial, miaj fratoj amataj kaj alsopirataj, mia ĝojo kaj mia krono, tiel
staru fortike en la Sinjoro, miaj amataj.

2 Mi admonas Eŭodian, kaj mi admonas Sintiĥen, ke ili estu unu-
animaj en la Sinjoro. 3 Kaj mi petegas vin ankaŭ, sincera kunjugulo,
helpu tiujn virinojn, ĉar ili kunlaboris kun mi en la evangelio, kune

kun Klemento kaj miaj ceteraj kunlaborantoj, kies nomoj estas en
la libro de vivo.
4 Ĝoju en la Sinjoro ĉiam; denove mi diros: Ĝoju. 5 Via mildeco
estu konata al ĉiuj. La Sinjoro estas proksima. 6 Pri nenio trozorgu;
sed pri ĉio, per preĝo kaj peto kun dankesprimo, viaj deziroj sciiĝu
al Dio. 7 Kaj la paco de Dio, kiu superas ĉian intelekton, gardos vi-
ajn korojn kaj pensojn en Kristo Jesuo.
8 Fine, fratoj, kio ajn estas vera, kio ajn honesta, kio ajn justa, kio
ajn ĉasta, kio ajn ŝatinda, kio ajn bonfama; se estas ia virto, se es-
tas ia laŭdo, tion pripensu. 9 Kion vi lernis kaj ricevis kaj aŭdis kaj
vidis en mi, tion faru; kaj la Dio de paco estos kun vi.
10 Sed mi forte ĝojas en la Sinjoro, ke vi jam nun revivigis vian
zorgon pri mi; vi ja estis zorgemaj, sed mankis al vi oportuna tem-
po. 11 Tamen mi ne parolas rilate bezonon; ĉar mi lernis, en kia ajn
stato mi estas, en tio esti kontenta. 12 Mi scias humiliĝi, kaj mi sci-
as ankaŭ esti en abundeco; ĉie kaj ĉiel mi lernis la sekreton pleniĝi
kaj malsati, havi abundon kaj havi mankon. 13 Mi ĉion povas fari en
tiu, kiu min fortikigas. 14 Tamen vi bone agis, partoprenante kun mi
en mia suferado. 15 Kaj vi mem, Filipianoj, ankaŭ scias, ke en la ko-
menco de la evangelio, kiam mi foriris el Makedonujo, neniu ekle-
zio komunikiĝis kun mi rilate donadon kaj ricevadon, krom vi so-
laj; 16 ĉar eĉ en Tesaloniko vi pli ol unufoje sendis ion por mia be-
zono. 17 Mi ne deziras la donacon; sed mi deziras la frukton, kiu
plimultiĝos por via profito. 18 Sed mi havas ĉion, kaj estas en abun-
deco; mi jam pleniĝis, ricevinte per Epafrodito vian senditaĵon,
agrablan odoraĵon, oferon akceptindan, kiu plaĉas al Dio. 19 Kaj mia
Dio satigos ĉian vian bezonon, laŭ Sia riĉo en gloro en Kristo Jesuo.
20 Nun al nia Dio kaj Patro estu gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
21 Salutu ĉiun sanktulon en Kristo Jesuo. La fratoj, kiuj estas kun

mi, vin salutas. 22 Ĉiuj sanktuloj vin salutas, precipe tiuj, kiuj estas
el la domanaro de Cezaro.

23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito.

La epistolo de la apostolo Paŭlo al la Koloseanoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de Dio, kaj Timoteo, nia
frato, 2 al la sanktuloj kaj fidelaj fratoj en Kristo, kiuj estas en Ko-
lose: Graco al vi kaj paco estu de Dio, nia Patro.
3 Ni dankas Dion, la Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ĉiam
preĝante por vi, 4 aŭdinte pri via fido en Kristo Jesuo kaj pri via amo
al ĉiuj sanktuloj, 5 pro la espero konservita por vi en la ĉielo, pri kiu
vi jam antaŭe aŭdis en la vorto de la vero de la evangelio, 6 kiu ve-
nis ĝis vi, kiel ankaŭ en la tuta mondo ĝi estas fruktodona kaj kres-
kanta, kiel ankaŭ en vi de post tiu tago, en kiu vi aŭdis kaj eksciis
la gracon de Dio laŭ la vero; 7 kiel vi lernis de Epafras, nia amata
kunservanto, kiu estas fidela diakono de Kristo pro ni, 8 kaj kiu an-
kaŭ sciigis nin pri via amo en la Spirito.
9 Tial ni ankaŭ, de post la tago, en kiu ni tion aŭdis, ne ĉesas pre-
ĝi kaj peti por vi, ke vi pleniĝu per la scio de Lia volo en ĉia spirita
saĝo kaj prudento, 10 por ke vi iradu inde je la Sinjoro, al ĉia plaĉa-
do, en ĉia bona farado fruktodonaj kaj kreskantaj en la scio de Dio;
11 fortigitaj per ĉia forto laŭ la potenco de Lia gloro, por ĉia pacienco
kaj toleremeco kun ĝojo; 12 dankante la Patron, kiu taŭgigis nin por
partopreno en la heredaĵo de la sanktuloj en lumo, 13 kaj liberigis
nin el la potenco de mallumo, kaj transportis nin en la regnon de
la Filo de Sia amo; 14 en kiu ni havas la elaĉeton, la pardonon de pe-
koj; 15 li estas bildo de la nevidebla Dio, la unuenaskito inter la tuta
kreitaro; 16 ĉar en li kreiĝis ĉio en la ĉielo kaj sur la tero, ĉio vide-

bla kaj nevidebla, ĉu tronoj, ĉu regecoj, ĉu estrecoj, ĉu aŭtoritatoj;
ĉio kreiĝis per li, kaj por li; 17 kaj li estas antaŭ ĉio, kaj en li ĉio ek-
zistas. 18 Kaj li estas la kapo de la korpo, la eklezio; kaj li estas la
komenco, la unuenaskita el la mortintoj, por ke li fariĝu superulo
en ĉio. 19 Ĉar la Patro bonvolis, ke en li la tuta pleneco loĝu; 20 kaj
per li kunakordigi ĉion al Si mem, pacon farinte per la sango de lia
kruco; per li ĉion, ĉu sur la tero, ĉu en la ĉielo. 21 Kaj vin, iam frem-
digitajn, kaj mense malamikojn en malbonaj faroj, li tamen jam
kunakordigis 22 en la korpo de sia karno, per morto, por starigi vin
sanktaj kaj senmakulaj kaj neriproĉeblaj antaŭ li; 23 se efektive vi
restas en la fido, fonditaj kaj fiksitaj kaj firmaj en la espero de la
evangelio, kiun vi aŭdis, kiu estas predikita tra la tuta kreitaro sub
la ĉielo, kaj kies diakono mi, Paŭlo, fariĝis.

24 Nun mi ĝojas pri miaj suferoj pro vi, kaj plenigas la mankon
de la afliktoj de Kristo en mia karno pro lia korpo, kiu estas la ekle-
zio; 25 kies diakono mi fariĝis laŭ la aranĝo de Dio, donita al mi pro
vi, por plenumi la vorton de Dio, 26 la misteron, kiu estas kaŝita for
de la mondaĝoj kaj de la generacioj, sed nun klarigita al liaj sanktu-
loj, 27 al kiuj Dio volis sciigi, kia estis la riĉeco de la gloro de ĉi tiu
mistero inter la nacianoj; kiu estas Kristo en vi, la espero de gloro;
28 kaj kiun ni anoncas, admonante ĉiun homon kaj instruante ĉiun
homon en ĉia saĝo, por ke ni starigu ĉiun homon perfekta en Kristo
Jesuo; 29 por tiu celo mi ankaŭ laboras, klopodante laŭ lia energio,
kiu energias en mi kun potenco.

Ĉapitro 2

1 Mi volas do, ke vi sciu, kiel grandan klopodon mi havas pro vi, kaj
pro tiuj en Laodikea, kaj pro ĉiuj, kiuj ne vidis mian vizaĝon en la
karno; 2 por ke iliaj koroj konsoliĝu, dum ili kunkroĉiĝas en amo, kaj

al ĉia riĉeco de la plena certiĝo de kompreno, por ke ili sciu la mis-
teron de Dio, Kriston, 3 en kiu estas kaŝitaj ĉiuj trezoroj de saĝeco
kaj de scio. 4 Tion mi diras, por ke neniu vin trompu per parola al-
logeco. 5 Ĉar kvankam mi laŭ karno forestas, tamen laŭ spirito mi
estas kun vi, ĝojante kaj vidante vian ordon kaj la firmecon de via
fido al Kristo.

6 Kiel do vi ricevis Kriston Jesuon, la Sinjoron, tiel vi iradu en li,
7 enradikigite kaj konstruite en li, kaj firmigite en la fido, kiel vi estas
instruitaj, kun abundo da dankesprimo.

8 Gardu vin, ke neniu prirabu vin per filozofio kaj vanta trompo,
laŭ la tradicio de homoj, laŭ la elementoj de la mondo, kaj ne laŭ
Kristo; 9 ĉar en li korpe loĝas la tuta pleneco de la Dieco, 10 kaj vi
estas plenigitaj en li, kiu estas la kapo de ĉia estreco kaj aŭtoritato;
11 en kiu ankaŭ vi cirkumcidiĝis per cirkumcido ne manfarita, en la
demeto de la korpo de la karno, en la cirkumcido de Kristo; 12 en-
terigite kun li en bapto, en kiu ankaŭ vi estas kunlevitaj per la fido
al la energio de Dio, kiu lin levis el la mortintoj. 13 Kaj vin, kiuj es-
tis malvivaj per viaj eraroj kaj la necirkumcido de via karno, Li vi-
vigis kun li, pardoninte al ni ĉiujn erarojn; 14 elviŝinte la dekreton
kontraŭ ni en ordonoj skribitan, kiu estis al ni malfavora, kaj li for-
prenis ĝin el la mezo, najlinte ĝin al la kruco; 15 kaj foriginte de si
la estrecojn kaj la aŭtoritatojn, parade malkaŝis ilin, triumfante su-
per ili en ĝi.

16 Neniu do vin juĝu pri manĝaĵo, aŭ trinkaĵo, aŭ rilate al festo,
aŭ novmonato, aŭ sabato; 17 kiuj estas ombro de la estontaĵoj, sed
la korpo apartenas al Kristo. 18 Neniu forrabu de vi vian premion
per memvola humileco kaj kulto de la anĝeloj, entrudante sin en
tion, kion li ne vidis, vante blovoŝvelinte per sia karna menso, 19 kaj
ne tenante sin al la Kapo, el kiu la tuta korpo, per la artikoj kaj li-
giloj provizita kaj kunigita, kreskas laŭ la kreskigo de Dio.

20 Se vi mortis kun Kristo for de la elementoj de la mondo, kial,
kiel vivantaj en la mondo, vi submetiĝas al dekretoj: 21 Ne tuŝu, ne
gustumu, ne palpu, 22 pri ĉio, kio pereas per la uzado, laŭ la ordo-
noj kaj doktrinoj de homoj? 23 Ĉio tio havas ŝajnon de saĝeco en
volokulto kaj humileco kaj severeco rilate al la korpo, sed ne en ia
valoro por plensatigo de la karno.

Ĉapitro 3

1 Se do vi estas levitaj kun Kristo, serĉu tion, kio estas supre, kie
Kristo sidas dekstre de Dio. 2 Atentu tion, kio estas supre, ne sur-
teraĵojn. 3 Ĉar vi mortis, kaj via vivo kaŝiĝis kun Kristo en Dio. 4
Kiam aperos Kristo, nia vivo, tiam vi ankaŭ kun li aperos en gloro.
5 Malvivigu do viajn membrojn, kiuj estas sur la tero: malĉaste-
con, malpurecon, voluptou, malbonan deziron, kaj avidecon, kiu
estas idolkulto: 6 pro kio venas la kolero de Dio sur la filojn de mal-
obeo; 7 en kiuj vi ankaŭ iam iradis, kiam vi vivis en ili. 8 Sed nun
formetu ankaŭ la jenajn: koleron, pasian indignon, malicon, kalum-
nion, hontindan parolon el via buŝo; 9 ne mensogu unu al alia, ĉar
vi jam formetis la malnovan homon kun liaj agoj, 10 kaj surmetis la
novan homon, kiu estas renovigata al scio laŭ la bildo de Tiu, kiu
lin kreis; 11 kie ne povas esti Greko kaj Judo, cirkumcido kaj necir-
kumcido, barbaro, Skito, sklavo, liberulo, sed Kristo estas ĉio kaj en
ĉio.
12 Surmetu do, kiel elektitoj de Dio, sanktaj kaj amataj, koron de
kompato, bonkorecon, humilecon, mildecon, toleremecon; 13 reci-
proke paciencante kaj pardonante, se iu havas plendon kontraŭ iu;
kiel la Sinjoro pardonis vin, tiel vi ankaŭ faru; 14 kaj super ĉion tion
surmetu amon, kiu estas ligilo de perfekteco. 15 Kaj la paco de Kristo
prezidu en viaj koroj, al kiu ankaŭ vi estas vokitaj en unu korpo, kaj

estu dankemaj. 16 La vorto de Kristo loĝu en vi riĉe, en ĉia saĝeco;
kaj instruu kaj admonu unu la alian per psalmoj kaj himnoj kaj spi-
ritaj kantoj, kantante kun graco en viaj koroj al Dio. 17 Kaj kion ajn
vi faras per vorto aŭ ago, faru ĉion en la nomo de la Sinjoro Jesuo,
dankante Dion, la Patron, per li.

18 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, kiel decas en la Sinjoro. 19
Edzoj, amu viajn edzinojn, kaj ne maldolĉiĝu kontraŭ ili. 20 Infanoj,
obeu viajn gepatrojn en ĉio, ĉar tio plaĉas al la Sinjoro. 21 Patroj, ne
kolerigu viajn infanojn, por ke ili ne senkuraĝiĝu. 22 Sklavoj, obeu
en ĉio al la sinjoroj laŭ la karno, ne per okulservo, kiel homplaĉan-
toj, sed en simpleco de koro, timante la Sinjoron; 23 kaj kion ajn vi
faras, laboru plenanime, kiel por la Sinjoro, kaj ne por homoj, 24
sciante, ke de la Sinjoro vi ricevos la rekompencon de la heredaĵo;
ĉar vi servas la Sinjoron Kristo. 25 Sed ĉiu maljuste faranta ricevos
returne laŭ sia maljustaĵo, kaj ne ekzistas personfavorado.

Ĉapitro 4

1 Sinjoroj, donu al viaj sklavoj justaĵon kaj egalaĵon, sciante, ke vi
ankaŭ havas Sinjoron en la ĉielo.

2 En preĝado persistu, viglante en ĝi kun danko; 3 preĝante sam-
tempe ankaŭ pro ni, por ke Dio malfermu al ni pordon por la vor-
to, por paroli la misteron de Kristo, pro kiu mi estas ankaŭ enkate-
nita; 4 por ke mi klarigu ĝin, kiel mi devus paroli. 5 Iradu en saĝeco
rilate al la eksteruloj, elaĉetante la tempon. 6 Via parolo estu ĉiam
kun graco, spicita per salo, por ke vi sciu, kiel vi devus respondi al
ĉiu.

7 Pri ĉiuj miaj aferoj sciigos vin Tiĥiko, la amata frato kaj fidela
diakono kaj kunservanto en la Sinjoro, 8 kiun mi sendis al vi ĝuste
por tio, ke vi sciiĝu pri nia farto, kaj ke li konsolu viajn korojn, 9

kune kun Onesimo, la fidela kaj amata frato, kiu estas el vi. Ili sciigos vin pri ĉiuj ĉi tieaj aferoj.

10 Salutas vin Aristarĥo, mia kunmalliberulo, kaj Marko, kuzo de
Barnabas (pri kiu vi ricevis ordonojn: se li venos al vi, akceptu lin),
11 kaj Jesu, nomata Justo, kiuj estas el la cirkumcido; tiuj solaj estas
miaj kunlaborantoj por la regno de Dio, kiuj estis al mi konsolilo.
12 Salutas vin Epafras, kiu estas el vi, servisto de Kristo Jesuo, ĉiam
klopodeganta pro vi en siaj preĝoj, por ke vi staru perfektaj kaj kon-
vinkitaj en la tuta volo de Dio. 13 Ĉar mi atestas pri li, ke li havas
multan fervoron pro vi, kaj pro tiuj, kiuj estas en Laodikea, kaj en
Hierapolis. 14 Salutas vin Luko, la amata kuracisto, kaj Demas. 15
Salutu la fratojn en Laodikea, kaj Nimfason, kaj la eklezion en ilia
domo. 16 Kaj kiam la epistolo estos legita ĉe vi, faru, ke ĝi estu le-
gata ankaŭ en la eklezio en Laodikea; kaj ke vi ankaŭ legu la epis-
tolon el Laodikea. 17 Kaj diru al Arĥipo: Zorgu pri la diakoneco, kiun
vi ricevis en la Sinjoro, por ke vi plenumu ĝin.

18 La saluto per la propra mano de mi, Paŭlo. Memoru miajn katenojn. Graco estu kun vi.

La unua epistolo de la apostolo Paŭlo al la Tesalonikanoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio de la Tesalonikanoj en
Dio, la Patro, kaj la Sinjoro Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco.
2 Ni ĉiam dankas Dion pri vi ĉiuj, memorigante pri vi en niaj
preĝoj; 3 memorante senĉese vian laboron de fido kaj penadon de
amo kaj paciencon de espero al nia Sinjoro Jesuo Kristo, antaŭ nia
Dio kaj Patro; 4 sciante, fratoj, amataj de Dio, vian elekton, 5 ĉar nia
evangelio venis al vi ne nur parole, sed ankaŭ kun potenco kaj kun
la Sankta Spirito kaj plena certigo; vi scias, kiaj homoj ni ĉe vi mon-
triĝis pro vi. 6 Kaj vi fariĝis imitantoj de ni kaj de la Sinjoro, ricevinte
la vorton en multe da aflikto, kun ĝojo de la Sankta Spirito; 7 tiel,
ke vi fariĝis modelo por ĉiuj kredantoj en Makedonujo kaj en la
Aĥaja lando. 8 Ĉar de vi la vorto de la Sinjoro estas diseĥita ne nur
en Makedonujo kaj la Aĥaja lando, sed en ĉiu loko via fido al Dio
disvastiĝis, tiel, ke ni ne bezonas diri ion. 9 Ĉar ili mem pri ni rakon-
tas, kian alvenon ni havis ĉe vi; kaj kiel vi vin turnis al Dio for de
idoloj, por servi vivantan kaj veran Dion, 10 kaj atendi Lian Filon el
la ĉielo, la Filon, kiun Li levis el la mortintoj, Jesuon, kiu nin savas
de la estonta kolerego.

Ĉapitro 2

1 Ĉar vi mem scias, fratoj, ke nia alveno al vi ne montriĝis senfruk-
ta; 2 sed suferinte kaj insultite en Filipi, kiel vi scias, ni kuraĝiĝis en
nia Dio prediki al vi la evangelion de Dio meze de granda konflik-

to. 3 Ĉar nia instruado ne devenis de eraro, nek de malpureco, kaj
ĝi ne estas kun ruzo; 4 sed kiel Dio nin aprobis, por konfidi al ni la
evangelion, tiel ni parolas, por plaĉi ne al homoj, sed al Dio, kiu es-
ploras niajn korojn. 5 Ĉar, kiel vi scias, ni neniam troviĝis kun vor-
toj flataj, nek kun avideca preteksto (Dio estas atestanto), 6 nek ce-
lante homan gloron ĉe vi aŭ ĉe iu alia, kvankam ni povis esti al vi
ŝarĝaj, kiel apostoloj de Kristo. 7 Sed ni estis mildaj inter vi, kiel var-
tistino, fleganta siajn proprajn infanojn; 8 tiel same ni, sentante por
vi koran inklinon, volonte tiam dividus kun vi, ne nur la evangeli-
on de Dio, sed ankaŭ niajn proprajn animojn, ĉar vi fariĝis por ni
tre karaj. 9 Ĉar vi memoras, fratoj, nian penadon kaj laboregon:
nokte kaj tage laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi, ni
predikadis al vi la evangelion de Dio. 10 Vi estas atestantoj, kaj Dio
ankaŭ, kiel sankte kaj juste kaj senkulpe ni kondutis ĉe vi kredan-
toj; 11 kiel vi scias, ke por ĉiu el vi ni estis kiel patro ĉe siaj infanoj,
vin admonante kaj kuraĝigante, kaj petegante, 12 ke vi iradu inde je
Dio, kiu vin vokas en Sian regnon kaj gloron.

13 Pro ĉi tio ankaŭ ni senĉese dankas Dion, ke ricevinte per nia
parolo la vorton de Dio, vi akceptis ne la homan vorton, sed, kiel ĝi
vere estas, la Dian vorton, kiu ankaŭ energias en vi, kiuj kredas. 14
Ĉar vi, fratoj, fariĝis imitantoj de la eklezioj de Dio en Kristo Jesuo,
kiuj estas en Judujo; ĉar tiajn samajn suferojn vi ankaŭ spertis ĉe
viaj samlandanoj, kiajn tiuj ĉe la Judoj, 15 kiuj mortigis la Sinjoron
Jesuo kaj la profetojn, kaj nin elpelis, kaj ne plaĉas al Dio, kaj estas
kontraŭuloj al ĉiuj homoj; 16 ili malhelpis al ni prediki al la nacia-
noj, por ke ili saviĝu, por kompletigi ĉiam la sumon de siaj pekoj;
kaj sur ilin venis la kolero ĝis ekstrema mezuro.

17 Sed, fratoj, ni, senigite je vi dum kelka tempo, persone, ne ko-
re, des pli fervore klopodis vidi vian vizaĝon kun multa sopiro; 18
ĉar ni deziris veni al vi; mi, Paŭlo, tion deziris pli ol unufoje; sed

malhelpis nin Satano. 19 Ĉar kio estas nia espero, aŭ ĝojo, aŭ kro-
no de singratulado? Ĉu ĝi ja ne estas vi, antaŭ nia Sinjoro Jesuo
Kristo ĉe lia alveno? 20 Ĉar vi estas nia gloro kaj nia ĝojo.

Ĉapitro 3

1 Kiam do ni jam ne povis resti trankvilaj, ni decidis esti lasitaj so-
laj en Ateno; 2 kaj ni sendis Timoteon, nian fraton kaj servanton de
Dio en la evangelio de Kristo, por firmigi vin kaj konsoli vin pri via
fido, 3 por ke neniu estu ŝancelita de tiuj afliktoj; ĉar vi mem scias,
ke ili apartenas al nia sorto. 4 Ĉar kiam ni estis ĉe vi, ni antaŭdiris
al vi, ke ni nepre suferos; kaj tio efektive okazis, kiel vi ja scias. 5 Pro
tio mi ankaŭ, kiam mi jam ne povis resti trankvila, sendis, por ke mi
certiĝu pri via fido, pro timo, ke eble la tentanto vin tentis kaj ke nia
laboro fariĝos senutila. 6 Sed kiam Timoteo, ĵus veninte al ni de vi,
donis al ni bonajn sciigojn pri via fido kaj via amo, kaj ke vi ĉiam
memoras nin bonkore, sopirante vidi nin, kiel ni ankaŭ vin, 7 pro tio
ni konsoliĝis, fratoj, pri vi, en ĉia nia malĝojo kaj aflikto, per via
fido; 8 ĉar nun ni vivas, se vi staras firme en la Sinjoro. 9 Ĉar kian
dankon ni povas repagi al Dio pri vi, pro la tuta ĝojo, per kiu ni
ĝojas pro vi antaŭ Dio; 10 nokte kaj tage preĝante fervore, ke ni po-
vu vidi vian vizaĝon kaj perfektigi la mankojn de via fido?

11 Nia Dio kaj Patro mem kaj nia Sinjoro Jesuo direktu nian vo-
jon al vi; 12 kaj la Sinjoro pligrandigu kaj abundigu ĉe vi la amon de
unu al la alia kaj al ĉiuj, kiel ni amas vin; 13 por ke li faru viajn korojn
senkulpaj kaj sanktaj antaŭ nia Dio kaj Patro, ĉe la alveno de nia
Sinjoro Jesuo kun ĉiuj liaj sanktuloj.

Ĉapitro 4

1 Fine do, fratoj, ni petegas kaj admonas vin en la Sinjoro Jesuo, ke
kiamaniere vi lernis de ni, kiel vi devus iradi kaj plaĉi al Dio (kaj vi
ja tiel iradas), tiamaniere vi pli kaj pli abunde agu. 2 Ĉar vi scias, kian
admonon ni donis al vi en la Sinjoro Jesuo. 3 Ĉar jen estas la volo de
Dio, via sanktiĝo, ke vi vin detenu de malĉasteco; 4 ke ĉiu el vi sciu
preni al si sian propran aĵon en sankteco kaj honoro, 5 ne en la pasio
de volupto, kiel la nacianoj, kiuj ne konas Dion; 6 ke neniu peku kaj
trompu sian fraton en ĉi tio; ĉar la Eternulo estas venĝanto en ĉio
tio, kiel ankaŭ ni antaŭavertis vin kaj atestis. 7 Ĉar Dio nin vokis ne
por malpureco, sed por sanktiĝo. 8 Tiu do, kiu malakceptas, malak-
ceptas ne homon, sed Dion, kiu donas al vi Sian Sanktan Spiriton.

9 Sed pri amo al la frataro, vi ne bezonas, ke oni skribu al vi, ĉar
vi mem estas instruitaj de Dio ami unu la alian; 10 ĉar vi ja tion fa-
ras al ĉiuj fratoj, kiuj estas en la tuta Makedonujo. Sed ni admonas
vin, fratoj, ke vi amu pli kaj pli abunde, 11 kaj ke vi celu esti kvietaj,
kaj fari viajn proprajn aferojn, kaj labori per viaj manoj, ĝuste kiel
ni al vi ordonis; 12 por ke vi iradu konvene antaŭ tiuj, kiuj estas ek-
stere, kaj por ke nenio al vi manku.

13 Sed ni ne volas, fratoj, ke vi ne sciu pri tiuj, kiuj endormiĝis;
por ke vi ne malĝoju, kiel la ceteraj, kiuj havas nenian esperon. 14
Ĉar se ni kredas, ke Jesuo mortis kaj releviĝis, tiel ankaŭ tiujn, kiuj
endormiĝis en Jesuo, Dio venigos kun li. 15 Ĉar ni diras al vi per la
vorto de la Sinjoro, ke ni, kiuj estos vivaj, restantaj ĝis la alveno de
la Sinjoro, tute ne havos lokon antaŭ la endormiĝintoj. 16 Ĉar la
Sinjoro mem malsupreniros de la ĉielo, kun signalkrio, kun la voĉo
de la ĉefanĝelo, kaj kun la trumpeto de Dio; kaj la mortintoj en Kri-
sto leviĝos la unuaj; 17 poste ni, kiuj vivas, ankoraŭ restantaj, estos
kune kun ili suprenkaptitaj en la nubojn, por renkonti la Sinjoron
en la aero; kaj tiel ni estos por ĉiam kun la Sinjoro. 18 Tial per tiuj
vortoj konsolu unu la alian.

Ĉapitro 5

1 Sed pri la tempoj kaj okazoj, fratoj, vi ne bezonas, ke oni skribu
al vi. 2 Ĉar vi mem tute bone scias, ke la tago de la Sinjoro venas,
kiel ŝtelisto en la nokto. 3 Dum oni diras: Paco kaj sendanĝereco,
tiam subita detruo venas sur ilin, kiel naskodoloro al gravedulino,
kaj ili tute ne forsaviĝos. 4 Sed vi, fratoj, ne estas en mallumo tiel,
ke tiu tago vin trafus kiel ŝtelisto; 5 ĉar vi ĉiuj estas filoj de lumo kaj
filoj de la tago; ni ne estas el la nokto, nek el mallumo; 6 tial ni ne
dormu, kiel la ceteraj, sed ni viglu kaj estu sobraj. 7 Ĉar kiuj dormas,
tiuj dormas en la nokto; kaj kiuj ebriiĝas, tiuj ebriiĝas en la nokto.
8 Sed ĉar ni estas el la tago, ni estu sobraj, surmetante la kirason de
fido kaj amo, kaj, kiel kaskon, la esperon de savo. 9 Ĉar Dio nin de-
stinis ne al kolero, sed al la ricevo de savado per nia Sinjoro Jesuo
Kristo, 10 kiu mortis por ni, por ke ni vivu kune kun li, ĉu ni maldor-
mos aŭ dormos. 11 Tial admonu vin reciproke kaj edifu unu la ali-
an, kiel ankaŭ vi jam faradas.

12 Sed ni petegas vin, fratoj, koni tiujn, kiuj laboras ĉe vi kaj est-
ras ĉe vi en la Sinjoro kaj vin admonas, 13 kaj estimi ilin treege kun
amo pro ilia laboro. Estu pacemaj unu kun la alia. 14 Kaj ni petas vin,
fratoj, admonu la senordulojn, kuraĝigu la nebravulojn, subtenu la
malfortulojn, estu paciencaj kontraŭ ĉiuj. 15 Zorgu, ke neniu redonu
al iu malbonon por malbono; sed ĉiam sekvu tion, kio estas bona,
unu por alia kaj por ĉiuj. 16 Ĝoju ĉiam; 17 preĝu senĉese; 18 pri ĉio
donu dankon; ĉar tia estas la volo de Dio en Kristo Jesuo pri vi. 19
Ne estingu la Spiriton; 20 ne malestimu profetaĵojn; 21 elprovu ĉion;
tenu firme tion, kio estas bona; 22 detenu vin de ĉia formo de mal-
bono.

23 Kaj la Dio de paco vin sanktigu tute; kaj via spirito kaj animo

kaj korpo estu plene konservitaj sen kulpo, ĉe la alveno de nia Sinj-
oro Jesuo Kristo. 24 Fidela estas Tiu, kiu vin vokas, kiu ankaŭ faros.
25 Fratoj, preĝu por ni.
26 Salutu ĉiujn fratojn per sankta kiso. 27 Mi solene petegas vin
per la Sinjoro, ke oni legu ĉi tiun epistolon antaŭ la tuta frataro.
28 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.

La dua epistolo de la apostolo Paŭlo al laTesalonikanoj

Ĉapitro 1

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio de la Tesalonikanoj en
Dio, nia Patro, kaj la Sinjoro Jesuo Kristo: 2 Graco al vi kaj paco de
Dio, la Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Ni devas ĉiam danki Dion pro vi, fratoj, kiel estas ja dece, pro
tio, ke via fido kreskas treege, kaj abundas via reciproka amo de ĉiu
al ĉiu, 4 tiel, ke ni mem fanfaronas pri vi en la eklezioj de Dio, pro
via pacienco kaj fido sub ĉiuj viaj persekutoj kaj afliktoj, kiujn vi
elportadas; 5 tio estas evidenta signo de la justa juĝo de Dio; por ke
vi montriĝu indaj je la regno de Dio, por kiu vi ankaŭ suferas; 6 ĉar
estas justaĵo ĉe Dio redoni afliktojn al tiuj, kiuj vin afliktas, 7 kaj al
vi, la afliktataj, ripozon kun ni, ĉe la malkaŝiĝo de la Sinjoro Jesuo
el la ĉielo kun la anĝeloj de lia potenco, 8 en flamanta fajro, por ve-
nigi venĝon sur tiujn, kiuj ne konas Dion kaj ne obeas al la evan-
gelio de nia Sinjoro Jesuo; 9 kiuj suferos punadon, eternan detruon
de antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro kaj de la gloro de lia potenco, 10
kiam li venos por esti glorata en siaj sanktuloj, kaj esti admirata ĉe
ĉiuj, kiuj ekkredis (ĉar nia atestado ĉe vi estis kredata) en tiu tago.
11 Por tiu celo ni ankaŭ konstante preĝas por vi, ke nia Dio vin trovu
indaj je la voko, kaj kun potenco plenumu ĉiun bonvolon de boneco
kaj ĉiun laboron de fido; 12 por ke la nomo de nia Sinjoro Jesuo estu
glorata en vi, kaj vi en li, laŭ la graco de nia Dio kaj la Sinjoro Je-
suo Kristo.

Ĉapitro 2

1 Nun ni petegas vin, fratoj, koncerne la alvenon de nia Sinjoro Je-
suo Kristo kaj nian alkolektiĝon al li, 2 ke vi ne fariĝu facile skueblaj
mense, kaj ne konsterniĝu, ĉu per spirito, aŭ per parolo, aŭ per le-
tero ŝajne de ni, kvazaŭ la tago de la Sinjoro jam apudestus; 3 ne-
niu vin trompu iamaniere; ĉar nepre antaŭe okazos la apostateco,
kaj la homo de peko malkaŝiĝos, la filo de pereo, 4 kiu kontraŭmetas
sin kaj levas sin super ĉion, kion oni nomas Dio aŭ adoras; tiel, ke
li sidas en la templo de Dio, elmontrante sin, kvazaŭ li estas Dio. 5
Ĉu vi ne memoras, ke mi diris tion al vi, dum mi estis kun vi? 6 Kaj
nun vi scias, kio malhelpas, por ke li malkaŝiĝu siatempe. 7 Ĉar la
mistero de maljusteco jam energias; sed restas ankoraŭ la malhel-
panto, ĝis li estos formovita. 8 Kaj tiam malkaŝiĝos la maljustulo,
kiun la Sinjoro Jesuo detruos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos
per la apero de sia alveno; 9 tiun, kies alveno estas pro la energio de
Satano kun ĉia potenco kaj kun signoj kaj mensogaj mirindaĵoj, 10
kaj kun ĉia trompo de maljusteco por la pereantoj, pro tio, ke ili ne
ricevis la amon al la vero por esti savitaj. 11 Kaj pro tio Dio sendas
al ili energion de eraro, tiel, ke ili kredos mensogon; 12 por ke estu
juĝataj ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed trovis plezuron en maljus-
teco.

13 Sed ni devas ĉiam danki Dion pro vi, fratoj, amataj de la Sinj-
oro, pro tio, ke Dio vin elektis de la komenco al savo en la sankti-
go de la Spirito kaj kredo al la vero; 14 al kiu Li vin vokis per nia
evangelio, por la akiro de la gloro de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 15 Tial,
fratoj, staru firme, kaj tenu la tradiciojn, kiujn vi lernis ĉu per pa-
rolo, aŭ per ia letero nia.

16 Nia Sinjoro Jesuo Kristo mem, kaj Dio, nia Patro, kiu nin amis
kaj al ni donis eternan konsolon kaj bonan esperon per graco, 17
konsolu viajn korojn kaj fortigu ilin por ĉia bona faro kaj vorto.

Ĉapitro 3

1 Fine, fratoj, preĝu por ni, ke la vorto de la Sinjoro disvastiĝu kaj
estu glorata, kiel ankaŭ ĉe vi; 2 kaj ke ni forsaviĝu de senprudentaj
kaj malbonaj homoj; ĉar ne ĉe ĉiuj estas la fido. 3 Sed fidela estas la
Sinjoro, kiu vin fortikigos kaj vin defendos kontraŭ la malbonulo.
4 Sed ni fidas la Sinjoron rilate vin, ke vi faras kaj faros tion, kion ni
ordonas. 5 Kaj la Sinjoro direktu viajn korojn en la amon al Dio kaj
en la paciencon de Kristo.

6 Ni ordonas al vi, fratoj, en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo,
ke vi vin apartigu for de ĉiu frato, kiu iradas senorde kaj ne laŭ la
tradicio, kiun oni ricevis de ni. 7 Ĉar vi mem scias, kiel vi devas nin
imiti; ĉar ni ne kondutis senorde inter vi; 8 nek manĝis panon dona-
ce de iu, sed per laboro kaj penado, nokte kaj tage laborante, por
ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi; 9 ne kvazaŭ ni ne havus tian raj-
ton, sed por estigi nin ekzemplo antaŭ vi, ke vi nin imitu. 10 Ĉar eĉ
kiam ni estis ĉe vi, la jenon ni ordonis al vi: Se iu ne volas labori, tiu
ankaŭ ne manĝu. 11 Ĉar ni aŭdas, ke inter vi iradas senorde kelkaj,
kiuj tute ne laboras, sed en ĉies aferojn sin enŝovas. 12 Tiajn ni or-
donas kaj admonas pro la Sinjoro Jesuo Kristo, ke kviete ili laboru
kaj manĝu sian propran panon. 13 Sed vi, fratoj, ne laciĝu en bon-
farado. 14 Sed se iu ne obeos al la parolo de ĉi tiu nia epistolo, rimar-
ku tiun, kaj ne estu por li kamaradoj, por ke li hontiĝu. 15 Tamen ne
rigardu lin kiel malamikon, sed admonu lin kiel fraton.

16 La Sinjoro de paco mem donu al vi pacon ĉiutempe kaj ĉiuma-
niere. La Sinjoro estu kun vi ĉiuj.

17 La saluto de mi, Paŭlo, per mia propra mano, kiu estas la sig-
no en ĉiu epistolo; tiel mi skribas. 18 La graco de nia Sinjoro Jesuo
Kristo estu kun vi ĉiuj.

La unua epistolo de la apostolo Paŭlo al Timoteo

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, laŭ la ordono de Dio, nia Savan-
to, kaj Kristo Jesuo, nia espero, 2 al Timoteo, mia vera filo en fido:
Graco, kompato, kaj paco de Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo, nia
Sinjoro.

3 Kiel mi, ekironte en Makedonujon, petis vin resti en Efeso, por
ke vi admonu kelkajn homojn, ke ili ne instruu alian doktrinon, 4
nek atentu fabelojn kaj senfinajn genealogiojn, kiuj naskas disku-
tojn, pli ol tiun administradon de Dio, kiu estas laŭ la fido—tiel faru.
5 Sed la celo de la admono estas amo el pura koro kaj bona konsci-
enco kaj sincera fido; 6 kion maltrafinte, kelkaj homoj sin deturnis
al vanta babilado, 7 dezirante esti instruistoj de la leĝo, kvankam ili
ne komprenas tion, kion ili diras, nek tion, pri kio ili faras aserton.
8 Sed ni scias, ke la leĝo estas bona, se oni ĝin laŭleĝe uzas, 9 sciante,
ke la leĝo ekzistas ne por justulo, sed por homoj senleĝaj kaj ma-
lobeemaj, malpiaj kaj pekemaj, malsanktaj kaj profanaj, por patro-
mortigantoj kaj patrinomortigantoj, hommortigantoj, 10 malĉastuloj
kaj viruzaĉantoj, homŝtelistoj, mensogantoj, falseĵurantoj, kaj ĉio
ajn alia kontraŭa al la sana doktrino; 11 laŭ la konfidita al mi evang-
elio de la gloro de la benata Dio.

12 Mi dankas Kriston Jesuon, nian Sinjoron, kiu min kapabligas,
tial, ke li trovis min fidela, destinante min al sia servado; 13 kvankam
mi antaŭe estis blasfemanto kaj persekutanto kaj insultanto; tamen
mi ricevis kompaton, ĉar mi tion faris nesciante kaj nekredante; 14

kaj la graco de nia Sinjoro abunde suficêgis kun fido kaj amo, kiuj
estas en Kristo Jesuo. 15 Fidinda estas la diro, kaj inda je plena ak-
cepto, ke Kristo Jesuo envenis en la mondon, por savi pekantojn, el
kiuj mi estas la ĉefa; 16 tamen pro tiu kaŭzo mi ricevis kompaton,
por ke en mi, kiel la ĉefa, Jesuo Kristo elmontru sian tutan pacience-
gon, kiel ekzemplo por tiuj, kiuj poste kredos al li por eterna vivo.
17 Nun al la Reĝo eterna, senmorta, nevidebla, la sola Dio, estu ho-
noro kaj gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

18 Ĉi tiun zorgadon mi komisias al vi, mia filo Timoteo, laŭ la
profetaĵoj, kiuj antaŭiris sur vin, ke per ili vi militadu la bonan mili-
ton, 19 tenante la fidon kaj bonan konsciencon, kiun forpuŝinte de
si, kelkaj homoj ŝippereis rilate la fidon; 20 el kiuj estas Himeneo kaj
Aleksandro, kiujn mi transdonis al Satano, por ke ili lernu ne blas-
femi.

Ĉapitro 2

1 Mi konsilas do, antaŭ ĉio, fari petegojn, preĝojn, propetadojn,
dankojn por ĉiuj; 2 por reĝoj kaj ĉiuj eminentuloj, por ke ni vivadu
trankvile kaj kviete en plena pieco kaj seriozeco. 3 Tio estas bona kaj
akceptebla antaŭ Dio, nia Savanto, 4 kiu volas, ke ĉiuj homoj estu
savitaj kaj venu al la scio de la vero. 5 Ĉar ekzistas unu Dio, kaj unu
interulo inter Dio kaj homoj, homo, Kristo Jesuo, 6 kiu sin donis kiel
elaĉetaĵon por ĉiuj, ateston elmontrotan en konvenaj tempoj; 7 por
kio mi estas nomita predikisto kaj apostolo (mi diras la veron, mi
ne mensogas), instruisto por la nacianoj en fido kaj vero.

8 Mi deziras do, ke la viroj preĝu en ĉiu loko, levante sanktajn
manojn, sen kolero kaj disputado. 9 Tiel same, ke virinoj sin vestu
per decaj vestoj, kun modesteco kaj sobreco; ne kun harplektaĵoj,
aŭ oro, aŭ perloj, aŭ multekostaj vestoj; 10 sed (kio konvenas al vi-

rinoj konfesantaj la piecon) per bonfaroj. 11 Virino lernu en kvieteco
kun ĉia submetiĝo. 12 Sed mi ne permesas al virino instruadi, nek
regi super viro, sed esti en kvieteco. 13 Ĉar Adam kreiĝis la unua,
poste Eva; 14 kaj Adam ne trompiĝis; sed la virino, trompite, falis en
pekon; 15 sed ŝi saviĝos per la naskado, se ili daŭras en fido kaj amo
kaj sanktiĝo kun sobreco.

Ĉapitro 3

1 Fidinda estas la diro: Se iu celas episkopecon, tiu deziras bonan
laboron. 2 Episkopo do devas esti neriproĉebla, edzo de unu edzi-
no, sobra, moderema, ordema, gastama, instruema, 3 ne vindrinke-
ma, ne batema; sed mildanima, ne disputema, ne monamanto; 4
reganta bone sian propran domanaron, tenante siajn gefilojn sub
regado kun ĉia seriozeco 5 (sed se iu ne scias regi sian propran do-
mon, kiel li zorgos pri la eklezio de Dio?); 6 ne novico, por ke li ne
ŝvelu per fiereco kaj ne falu en la kondamnon de la diablo. 7 Krom
tio li devas havi bonan ateston de la eksteruloj, por ke li ne falu en
riproĉon kaj kaptilon de la diablo. 8 Tiel same diakonoj devas esti
seriozaj, ne duflanke parolantaj, ne tro amantaj vinon, ne avidan-
taj malhonoran gajnon; 9 tenantaj la misteron de la fido en pura
konscienco. 10 Kaj tiuj ankaŭ estu unue provitaj; poste ili servu kiel
diakonoj, se ili estos neriproĉeblaj. 11 Virinoj ankaŭ devas esti seri-
ozaj, ne kalumniantoj, sobraj, fidelaj pri ĉio. 12 La diakonoj estu
edzoj de po unu edzino, regantaj bone siajn gefilojn kaj siajn pro-
prajn domojn. 13 Ĉar tiuj, kiuj bone servadis kiel diakonoj, akiras al
si bonan gradon kaj grandan kuraĝon en la fido, kiu estas en Kris-
to Jesuo.

14 Ĉi tion mi skribas al vi, esperante veni al vi baldaŭ, 15 sed se mi
prokrastos, por ke vi komprenu, kiel oni devas konduti en la domo

de Dio, kiu estas la eklezio de la vivanta Dio, la kolono kaj bazo de
la vero. 16 Kaj laŭ konsento, granda estas la mistero de pieco: Tiu,
kiu elmontriĝis en la karno, praviĝis en la spirito, estis vidita de
anĝeloj, pripredikita ĉe la nacioj, prikredita en la mondo, prenita
supren en gloro.

Ĉapitro 4

1 Sed la Spirito klare diras, ke en la venontaj tempoj kelkaj defalos
de la fido, atentante delogantajn spiritojn kaj doktrinojn de demo-
noj, 2 per la hipokriteco de trompantoj, kiuj havas la konsciencon
kaŭterizitan kvazaŭ per brule varmega fero, 3 admonante ne edziĝi,
kaj deteni sin de manĝaĵoj, kiujn Dio kreis por ke ili estu danke ri-
cevitaj de tiuj, kiuj kredas kaj scias la veron. 4 Ĉar ĉiu kreitaĵo de Dio
estas bona, kaj nenio devas esti forĵetita, se oni ĝin ricevas kun
dankesprimo, 5 ĉar ĝi estas sanktigita per la parolo de Dio kaj per
preĝo.

6 Se vi memorigos la fratojn pri tio, vi estos bona servanto de
Kristo Jesuo, nutrita per la vortoj de la fido kaj de la bona doktri-
no, kiun vi jam sekvis; 7 sed forrifuzu profanajn kaj avinajn fabelojn.
Kaj ekzercu vin al pieco; 8 ĉar korpa ekzercado malmulte utilas; sed
pieco utilas al ĉio, havante promeson pri la nuna vivo kaj pri la es-
tonta. 9 Fidinda estas la diro, kaj inda je plena akcepto. 10 Ĉar por
tio ni laboras kaj batalas, ĉar ni apogas nian esperon sur la vivan-
tan Dion, kiu estas la Savanto de ĉiuj homoj, precipe de la kredan-
toj. 11 Tion ordonu kaj instruu. 12 Neniu malestimu vian junecon,
sed vi estu ekzemplo al la kredantoj, per parolo, per konduto, per
amo, per fido, per ĉasteco. 13 Ĝis mi venos, atentu legadon, konsi-
lon, instruadon. 14 Ne malŝatu la donacon, kiu estas en vi, donita al
vi per profetado, kun la surmetado de la manoj de la presbiteraro.

15 Estu diligenta pri tiuj aferoj; dediĉu vin al ili, por ke via progre-
so evidentiĝu al ĉiuj. 16 Zorgu pri vi mem kaj pri via instruo. Persistu
en tio; ĉar, tion farante, vi savos vin mem, kaj tiujn, kiuj vin aŭskul-
tas.

Ĉapitro 5

1 Ne riproĉu maljunulon, sed konsilu lin, kiel patron; la pli junajn
virojn, kiel fratojn; 2 la maljunulinojn, kiel patrinojn; la pli junajn
virinojn, kiel fratinojn, kun ĉia ĉasteco. 3 Respektu tiujn vidvinojn,
kiuj estas efektive vidvinoj. 4 Sed se iu vidvino havas filojn aŭ ne-
pojn, ĉi tiuj lernu unue montri piecon ĉe sia propra familio kaj re-
kompenci siajn gepatrojn; ĉar tio estas akceptebla antaŭ Dio. 5 Tiu,
kiu estas efektiva vidvino kaj izolitino, apogas sian esperon sur
Dion, kaj persistas en petegoj kaj preĝoj nokte kaj tage. 6 Sed la vol-
uptamanta, ankoraŭ vivante, malvivas. 7 Tion ankaŭ ordonu, por ke
ili estu sen riproĉo. 8 Sed se iu ne zorgas pri siaj propraj, kaj preci-
pe pri siaj familianoj, tiu malkonfesis la fidon, kaj estas pli malbo-
na ol nekredanto. 9 Estu registrata kiel vidvino tiu, kiu havas ne
malpli ol sesdek jarojn, estis edzino de unu viro, 10 estas bone
atestata pri bonfarado, edukis infanojn, gastigis fremdulojn, lavis la
piedojn de la sanktuloj, helpis la suferantojn, kaj sekvis ĉian bon-
faradon. 11 Sed la pli junajn vidvinojn malakceptu; ĉar post kiam ili
ekfariĝos luksemaj kontraŭ Kristo, ili deziras edziniĝi, 12 meritan-
te kondamnon, ĉar ili vantigis sian unuan fidon. 13 Krom tio ili ler-
nas esti senutilaj, rondirante de domo al domo; kaj ne sole senuti-
laj, sed ankaŭ babilemaj kaj sintrudemaj, parolante nekonvenaĵojn.
14 Mi volas do, ke la pli junaj edziniĝu, nasku infanojn, mastruma-
du, ne donu al la malamiko pretekston por kalumnio; 15 ĉar kelkaj
jam turniĝis flanken post Satano. 16 Se iu kredantino havas vid-

vinojn, ŝi helpu ilin, kaj la eklezio ne estu ŝarĝata; por ke ĝi helpu
la efektivajn vidvinojn.

17 La presbiteroj, kiuj regas bone, estu rigardataj kiel indaj je du-
obla honoro, precipe tiuj, kiuj laboras super la vorto kaj instruado.
18 Ĉar la Skribo diras: Ne fermu la buŝon al bovo draŝanta. Kaj: La
laboristo meritas sian salajron. 19 Kontraŭ presbitero ne akceptu
denuncon krom ĉe du aŭ tri atestantoj. 20 La pekintojn riproĉu an-
taŭ la okuloj de ĉiuj, por ke la ceteraj ankaŭ timu. 21 Mi admonas
vin antaŭ Dio kaj Kristo Jesuo kaj la elektitaj anĝeloj, ke vi zorgu pri
tiuj aferoj sen antaŭjuĝo, farante nenion pro partieco. 22 Sur neni-
un surmetu la manojn tro rapidece, kaj ne estu partoprenanto en
la pekoj de aliaj; konservu vin ĉasta. 23 Ne plu estu akvotrinkanto,
sed uzu iom da vino pro la stomako kaj viaj oftaj malfortoj. 24 La
pekoj de unuj estas evidentaj, antaŭirantaj al la juĝo; kaj aliajn ho-
mojn ili sekvas. 25 Tiel same ankaŭ ekzistas bonaj faroj, kiuj estas
evidentaj, kaj la alispecaj ne povas esti kaŝitaj.

Ĉapitro 6

1 Ĉiuj subjugaj sklavoj rigardu siajn estrojn kiel indajn je ĉia hon-
oro, por ke la nomo de Dio kaj la doktrino ne estu blasfemataj. 2 Kaj
tiuj, kiuj havas kredantajn estrojn, ne malestimu ilin tial, ke ili es-
tas fratoj, sed servu al ili tiom pli, ĉar tiuj, kiuj partoprenas en la Di-
donaco, estas fidelaj kaj amataj. Tion instruu kaj konsilu.

3 Se iu instruas malsame kaj ne konsentas al sanaj vortoj, la vor-
toj de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kaj al la laŭpieca doktrino, 4 tiu es-
tas fanfaronema, nenion sciante, sed malsana je demandoj kaj pri-
vortaj diskutoj, de kiuj naskiĝas envio, malpaco, mallaŭdoj, malbo-
naj suspektoj, 5 disputadoj de homoj mense perversigitaj kaj seni-
gitaj je la vero, supozantaj, ke la pieco estas gajnilo. 6 Sed la pieco

kun kontenteco estas granda gajnilo; 7 ĉar ni nenion enportis en la
mondon, kaj ni ne povas ion forporti; 8 sed havante manĝaĵojn kaj
vestojn, ni estos per tio kontentaj. 9 Tamen tiuj, kiuj volas riĉiĝi, fa-
las en tenton kaj kaptilon kaj multajn malsaĝajn kaj malutilajn de-
zirojn tiajn, kiaj dronigas la homojn en detruo kaj pereo. 10 Ĉar la
amo al mono estas radiko de ĉia malbono; celante al tio, kelkaj for-
vagis de la fido kaj sin trapikis per multaj malĝojoj.

11 Sed vi, ho homo de Dio, forsaviĝu de tiaj aferoj, kaj sekvu ju-
stecon, piecon, fidon, amon, paciencon, mildecon. 12 Batalu la bo-
nan batalon de la fido, kaj ektenu la eternan vivon, al kiu vi estas
vokita kaj konfesis la bonan konfeson antaŭ multaj atestantoj. 13 Mi
vin admonas antaŭ Dio, kiu ĉion vivigadas, kaj antaŭ Kristo Jesuo,
kiu antaŭ Pontio Pilato atestis la bonan konfeson, 14 ke vi plenumu
la ordonon sen makulo, sen riproĉo, ĝis la apero de nia Sinjoro Je-
suo Kristo, 15 kiun aperon en Siaj propraj tempoj montros Tiu, kiu
estas la benata kaj sola Potenculo, la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de
sinjoroj, 16 kiu sola havas senmortecon, loĝante en lumo neatinge-
bla, kaj kiun neniu vidis nek povas vidi, al kiu estu honoro kaj po-
tenco eterna. Amen.

17 Admonu tiujn, kiuj estas riĉaj en la nuna mondo, ke ili ne estu
arogantaj, kaj ke ili apogu sian esperon ne sur la malcertecon de la
riĉo, sed sur Dion, kiu donas al ni riĉe ĉion por ĝuado; 18 ke ili bone
agadu, ke ili estu riĉaj je bonaj faroj, ke ili estu pretaj disdoni, sim-
patiemaj; 19 provizante por si bonan fundamenton kontraŭ la ve-
nonta tempo, por ke ili ektenu la efektivan vivon.

20 Ho Timoteo, gardu tion, kio estas komisiita al vi, deturnante
vin for de la babiladoj kaj kontraŭparoloj de la falsenomata scio; 21
kiun konfesante, kelkaj maltrafis rilate la fidon.

Graco estu kun vi.

La dua epistolo de la apostolo Paŭlo al Timoteo

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, per la volo de Dio, laŭ la prome-
so de vivo, kiu estas en Kristo Jesuo, 2 al Timoteo, mia amata filo:
Graco, kompato, kaj paco de Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo, nia
Sinjoro.

3 Mi dankas Dion, kiun mi adoras de post miaj praavoj kun pura
konscienco, ke konstantan memoron mi havas pri vi en miaj pre-
ĝoj, nokte kaj tage 4 sopirante vidi vin, memorante viajn larmojn,
por ke mi pleniĝu de ĝojo; 5 ricevinte rememoron pri la sincera fido,
kiu estas en vi, kaj kiu loĝis unue en via avino Lois kaj en via patrino
Eŭnike, kaj, mi konvinkiĝis, en vi ankaŭ. 6 Pro tio mi memorigas vin,
ke vi reekbruligu la donacon de Dio, kiu estas en vi per la surmeta-
do de miaj manoj. 7 Ĉar Dio donis al ni spiriton ne de malkuraĝeco,
sed de potenco kaj amo kaj sinregado. 8 Ne hontu do pri la atesto
de nia Sinjoro, nek pri mi, lia malliberulo; sed kunelportu suferojn
kun la evangelio laŭ la potenco de Dio, 9 kiu nin savis kaj vokis per
sankta voko, ne laŭ niaj faroj, sed laŭ Sia propra antaŭintenco kaj
laŭ la graco donita al ni en Kristo Jesuo antaŭ tempoj eternaj, 10 sed
nun malkaŝita per la apero de nia Savanto Jesuo Kristo, kiu nenii-
gis la morton kaj enlumigis la vivon kaj la senmortecon per la evan-
gelio, 11 al kiu mi estas nomita predikisto kaj apostolo kaj instruis-
to. 12 Pro tio mi ankaŭ suferas tiel; tamen mi ne hontas; ĉar mi ko-
nas tiun, al kiu mi kredis, kaj mi konvinkiĝis, ke li havas la povon
gardi mian konfiditaĵon ĝis tiu tago. 13 Konservu la modelon de sa-

naj vortoj, kiujn vi aŭdis de mi, en fido kaj amo, kiuj estas en Kris-
to Jesuo. 14 La bonan konfiditaĵon gardu per la Sankta Spirito, kiu
loĝas en ni.

15 Vi scias, ke forturniĝis de mi ĉiuj en Azio, el kiuj estas Figelo
kaj Hermogenes. 16 La Sinjoro donu kompaton al la domo de One-
siforo; ĉar li ofte min refreŝigis, kaj li ne hontis pri mia kateno, 17 sed
kiam li estis en Romo, li elserĉis min tre diligente kaj min trovis 18
(la Sinjoro donu al li, ke li trovu kompaton ĉe la Sinjoro en tiu tago),
kaj vi scias tre bone, kiom da servoj li faris en Efeso.

Ĉapitro 2

1 Vi do, mia filo, fortikiĝu en la graco, kiu estas en Kristo Jesuo. 2 Kaj
kion vi de mi aŭdis inter multaj atestantoj, tion transdonu al fide-
laj homoj, kompetentaj instrui ankaŭ aliajn. 3 Vi do elportu sufe-
rojn, kiel bona militisto de Jesuo Kristo. 4 Neniu militanto sin im-
plikas en la aferojn de ĉi tiu vivo; por ke li plaĉu al sia varbinto. 5 Kaj
se iu konkuras kiel atleto, li ne estas kronata, se li ne laŭregule kon-
kuris. 6 La laboranta terkultivisto devas la unua partopreni en la
fruktoj. 7 Konsideru tion, kion mi diras; ĉar la Sinjoro donos al vi
komprenon pri ĉio. 8 Memoru Jesuon Kriston, levitan el la mortin-
toj, el la idaro de David, laŭ mia evangelio; 9 en ĝi mi elportas su-
feradon ĝis ligiloj, kiel krimulo, sed la vorto de Dio ne estas ligita.
10 Tial mi suferas ĉion pro la elektitoj, por ke ili ankaŭ atingu la en
Kristo Jesuo savon kun gloro eterna. 11 Fidinda estas la diro: Ĉar se
ni mortis kun li, ni ankaŭ vivos kun li; 12 se ni suferas, ni ankaŭ re-
ĝos kun li; se ni malkonfesos lin, li ankaŭ nin malkonfesos; 13 se ni
malfidas, li restas fidela; ĉar li ne povas malkonfesi sin mem.

14 Memorigu ilin pri tio, admonante ilin antaŭ la Sinjoro, ke ili
ne vortobatalu, kio estas neniel utila, kun risko de ŝancelo por la

aŭdantoj. 15 Klopodu prezenti vin ĉe Dio kiel aprobita, laboranto
senriproĉa, ĝuste pritaksante la vorton de la vero. 16 Sed evitu pro-
fanajn babiladojn; ĉar ili iros antaŭen al pli multe da malpieco, 17 kaj
ilia parolo dismordos kiel gangreno; el kiuj estas Himeneo kaj Fi-
leto, 18 kiuj pri la vero eraris, dirante, ke la releviĝo estas jam pas-
inta; kaj ili renversas la fidon de kelkaj. 19 Tamen la firma funda-
mento de Dio staras, havante la jenan sigelon: La Sinjoro konas ti-
ujn, kiuj estas liaj, kaj: Foriru de maljusteco ĉiu, kiu nomas la no-
mon de la Sinjoro. 20 Sed en granda domo estas vazoj ne nur oraj
kaj arĝentaj, sed ankaŭ lignaj kaj argilaj, kaj unuj por honoro kaj
aliaj por malhonoro. 21 Se do iu purigos sin de ĉi tiuj, li estos vazo
por honoro, sanktigita, taŭga por la mastro, pretigita por ĉiu bona
laboro. 22 Sed forkuru de junulaj voluptoj, kaj sekvu justecon, fidon,
amon, pacon, kune kun tiuj, kiuj vokas la Sinjoron el pura koro. 23
Sed malsaĝajn kaj neklerajn demandojn evitu, sciante, ke ili naskas
malpacojn. 24 Kaj la servisto de la Sinjoro devas ne malpaci, sed esti
afabla al ĉiuj, instruema, tolerema, 25 en humileco instruante tiujn,
kiuj kontraŭstaras; eble Dio donos al ili penton, por ke ili venu al
scio de la vero, 26 kaj por ke ili sobraj eliĝu el la kaptilo de la diab-
lo, kaptite de li, por plenumi lian volon.

Ĉapitro 3

1 Sed sciu, ke en la lastaj tagoj venos danĝeraj tempoj. 2 Ĉar homoj
estos sinamantaj, monamantaj, fanfaronemaj, arogantaj, insulte-
maj, malobeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj, 3 neparencamaj,
nepacigeblaj, kalumniemaj, nesinregantaj, malmildaj, ne bonaman-
taj, 4 perfidemaj, pasiemaj, ventoplenaj, plezuron amantaj pli ol
Dion; 5 havante ŝajnon de pieco, sed neinte ĝian potencon; de ĉi tiuj
ankaŭ vin forturnu. 6 Ĉar el ĉi tiuj estas tiuj, kiuj rampas en domojn,

kaj forkaptas malsaĝajn virinojn, ŝarĝitajn de pekoj, forkondukatajn
per diversaj voluptoj, 7 ĉiam lernantajn, kaj neniam kapablajn veni
al la scio de la vero. 8 Kaj kiel Janes kaj Jambres kontraŭstaris al
Moseo, tiel same ĉi tiuj ankaŭ kontraŭstaras al la vero, homoj kun
malnobligita spirito, por la fido senvaloraj. 9 Sed ili ne plu iros an-
taŭen; ĉar ilia malsaĝeco evidentiĝos al ĉiuj, kiel ankaŭ fariĝis ĉe
tiuj. 10 Sed vi sekvis mian instruon, konduton, celon, fidon, tolere-
mecon, amon, paciencon, 11 persekutojn, suferojn, kiaj okazis al mi
en Antioĥia, en Ikonio, en Listra; kiajn persekutojn mi suferis; kaj
el ĉio tio la Sinjoro min savis. 12 Jes, kaj ĉiuj, kiuj volas vivi pie en
Kristo Jesuo, estos persekutataj. 13 Sed malbonaj homoj kaj ruzuloj
ĉiam iros antaŭen al pli granda malbono, trompantaj kaj trompa-
taj. 14 Sed restu vi en tio, kion vi lernis kaj pri kio vi certiĝis, scian-
te, de kiu vi ĝin lernis, 15 kaj ke jam de frua infaneco vi konas la
sanktajn skribojn, kiuj povas fari vin saĝa por savo per la fido, kiu
estas en Kristo Jesuo. 16 Ĉiu skribaĵo inspirita de Dio estas ankaŭ
utila por instruo, por admono, por korekto, por disciplino en jus-
teco; 17 por ke la homo de Dio estu perfekta, plene provizita por ĉiu
bona laboro.

Ĉapitro 4

1 Mi ordonas al vi antaŭ Dio, kaj antaŭ Kristo Jesuo, kiu juĝos la
vivantojn kaj la mortintojn, kaj pro lia apero kaj lia regno; 2 predi-
ku la vorton; insistu ĝustatempe, malĝustatempe; konvinku, ad-
monu, konsilu, en ĉia pacienco kaj instruado. 3 Ĉar venos tempo,
kiam oni ne toleros la sanan instruon; sed havante jukantajn ore-
lojn, amasigos al si instruantojn, laŭ siaj deziroj; 4 kaj ili deturnos
de la vero sian orelon, kaj turnos sin flanken al fabeloj. 5 Sed vi estu
sobra en ĉio, elportu suferojn, faru la laboron de evangeliisto, ple-

numu vian servadon. 6 Ĉar mi jam estas elverŝata kvazaŭ verŝofe-
ro, kaj venis la horo de mia foriro. 7 Mi batalis la bonan batalon, mi
finis la kuradon, mi gardis la fidon; 8 de nun estas konservita por mi
la krono de justeco, kiun la Sinjoro, la justa juĝisto, donos al mi en
tiu tago; kaj ne nur al mi, sed ankaŭ al ĉiuj, kiuj amis lian aperon.

9 Klopodu veni baldaŭ al mi; 10 ĉar Demas min forlasis, amante
la nunan mondon, kaj iris al Tesaloniko; Kreskens al Galatujo, Tito
al Dalmatujo. 11 Nur Luko estas kun mi. Prenu Markon kaj alkon-
duku lin kun vi, ĉar li utilas al mi por la servado. 12 Sed Tiĥikon mi
sendis al Efeso. 13 La mantelon, kiun mi lasis en Troas ĉe Karpo, al-
portu, kiam vi venos, kaj la librojn, precipe la pergamenojn. 14 Alek-
sandro, la kupristo, faris al mi multe da malbono; la Sinjoro redo-
nos al li laŭ liaj faroj; 15 kontraŭ li vi ankaŭ vin gardu, ĉar li multe-
ge kontraŭstaris al niaj vortoj. 16 Ĉe mia unua pledo, neniu staris
kun mi, sed ĉiuj min forlasis; tio ne estu kalkulita kontraŭ ili. 17 Sed
la Sinjoro staris apud mi, kaj min fortigis, por ke per mi la anonco
estu plene publikigita, kaj ke ĉiuj nacianoj aŭdu; kaj mi forsaviĝis
el la buŝo de la leono. 18 La Sinjoro min savos de ĉiu malbona faro,
kaj min savkondukos en sian ĉielan regnon; al li la gloro por ĉiam
kaj eterne. Amen.

19 Salutu Priskilan kaj Akvilan kaj la domon de Onesiforo. 20 Era-
sto restis en Korinto; sed Trofimon mi lasis malsanan en Mileto. 21
Klopodu veni antaŭ la vintro. Salutas vin Eŭbulo kaj Pudens kaj
Lino kaj Klaŭdia kaj ĉiuj fratoj.

22 La Sinjoro estu kun via spirito. Graco estu kun vi.

La epistolo de la apostolo Paŭlo al Tito

Ĉapitro 1

1 Paŭlo, servisto de Dio kaj apostolo de Jesuo Kristo, laŭ la fido de
la elektitoj de Dio, kaj laŭ la scio de la vero, kiu estas laŭ pieco, 2 kun
espero al eterna vivo, kiun la senmensoga Dio promesis antaŭ la
tempoj eternaj, 3 sed ĝustatempe Li elmontris Sian vorton en la
anonco, kiu estas al mi konfidita konforme al la ordono de Dio, nia
Savanto; 4 al Tito, mia vera filo laŭ komuna fido: Graco kaj paco de
Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo, nia Savanto.

5 Pro tio mi lasis vin en Kreto, ke vi aranĝu la aferojn mankoha-
vajn kaj starigu presbiterojn en ĉiu urbo, kiel mi ordonis al vi; 6 se
iu troviĝas neriproĉebla, edzo de unu edzino, kies infanoj estas kre-
dantoj, kaj ne estas akuzitaj pri diboĉo, nek ribelemaj. 7 Ĉar episko-
po devas esti sen riproĉo, kiel administranto de Dio; ne obstina, ne
kolerema, ne drinkema, ne malpacema, ne avidanta malhonoran
gajnon; 8 sed gastama, bonamanta, sobra, justa, sankta, sinregan-
ta, 9 tenanta la fidelan vorton, kiu estas laŭ la instruado, por ke li
povu admoni pri la sana doktrino kaj ankaŭ refuti la kontraŭdir-
antojn.

10 Ĉar ekzistas multaj homoj ribelemaj, vantaj parolantoj kaj
trompistoj, precipe tiuj el la cirkumcido, 11 kies buŝoj devas esti fer-
mitaj; homoj, kiuj renversas tutajn domojn, instruantaj nekonvena-
ĵojn por malhonora gajno. 12 Unu el ili, profeto samnacia, diris: La
Kretanoj ĉiam estas mensogantoj, malbonaj bestoj, mallaboremaj
manĝeguloj. 13 Tiu atesto estas vera. Tial akre riproĉu ilin, por ke ili
estu sanaj en la fido, 14 ne atentante Judajn fabelojn, kaj ordonojn
de tiuj homoj, kiuj deturnas sin de la vero. 15 Ĉe la puraj, ĉio estas

pura; sed ĉe la malpuraj kaj nekredantaj, nenio estas pura; sed ilia
menso kaj ilia konscienco estas malpurigitaj. 16 Ili pretendas koni
Dion; sed per siaj agoj ili malkonfesas Lin, estante abomenaj kaj
malobeemaj kaj por ĉiu bona faro senvaloraj.

Ĉapitro 2

1 Sed parolu vi tion, kio konvenas al la sana doktrino: 2 ke la malju-
nuloj estu sobraj, seriozmienaj, prudentaj, sanaj en la fido, en amo
en pacienco; 3 ke la maljunulinoj tiel same estu je sintenado res-
pektemaj, ne kalumniantoj, nek sklavigitaj de troa vino, sed instru-
antaj la bonon; 4 por ke ili eduku la junulinojn ami siajn edzojn, ami
siajn infanojn, 5 esti prudentaj, ĉastaj, hejme laborantaj, bonfare-
maj, submetiĝemaj al siaj propraj edzoj, por ke la vorto de Dio ne
estu blasfemita; 6 konsilu tiel same la junulojn, ke ili estu prudentaj;
7 pri ĉio montrante vin ekzemplo de bonaj faroj, en via instruado
montrante sincerecon, seriozecon, 8 paroladon sanan, nekondam-
neblan; por ke la kontraŭulo hontu, havante nenion malbonan diri
kontraŭ vi. 9 Admonu sklavojn, ke ili estu submetiĝemaj al siaj pro-
praj sinjoroj kaj plaĉantaj al ili en ĉio; ne kontraŭdiremaj, 10 ne ŝte-
lantaj, sed montrantaj ĉian bonan fidelecon; por ke ili ornamu en
ĉio la doktrinon de Dio, nia Savanto. 11 Ĉar jam aperis la graco de
Dio, portante savon al ĉiuj homoj, 12 instruante nin, ke foriginte
malpiecon kaj laŭmondajn dezirojn, ni vivadu sobre, juste, kaj pie
en la nuna mondo, 13 atendantaj la feliĉan esperon kaj la malkaŝon
de la gloro de nia granda Dio kaj Savanto, Jesuo Kristo, 14 kiu do-
nis sin por ni, por elaĉeti nin el ĉia maljusteco kaj por purigi al si
popolon propran, fervoran pri bonaj faroj.

15 Tion parolu, kaj konsilu kaj riproĉu kun ĉia aŭtoritato. Neniu
vin malestimu.

Ĉapitro 3

1 Memorigu ilin, ke ili submetiĝu al regantoj kaj estroj, ke ili estu
obeemaj, pretaj por ĉiu bona laboro, 2 ke ili ne parolu malbonon pri
iu ajn, estu ne malpacemaj, sed dolĉanimaj, montrantaj ĉian milde-
con al ĉiuj homoj. 3 Ĉar ni ankaŭ estis iam malsaĝaj, malobeemaj,
trompitaj, servantaj al diversaj pasioj kaj voluptoj, vivantaj en ma-
lico kaj envio, malamindaj, kaj malamantaj unu la alian. 4 Sed kiam
aperis la boneco de Dio, nia Savanto, kaj Lia amo al homoj, 5 ne per
laboroj faritaj en justeco, kiujn ni mem farus, sed laŭ Sia kompato
Li savis nin, per la lavado de renasko, kaj per la renovigo de la Sank-
ta Spirito, 6 kiun Li riĉe surverŝis sur nin per Jesuo Kristo, nia Sa-
vanto; 7 por ke ni, justigite per Lia graco, fariĝu heredantoj laŭ la es-
pero de eterna vivo. 8 Fidinda estas la diro, kaj mi volas, ke pri tio
vi atestadu kun certeco, por ke tiuj, kiuj ekkredis al Dio, zorgu pri
bonaj faroj. Tiuj aferoj estas bonaj kaj utilaj al la homoj; 9 sed evi-
tu malsaĝajn demandojn kaj genealogiojn kaj diskutojn kaj prile-
ĝajn disputojn, ĉar ili montriĝas senutilaj kaj vanaj. 10 Se iu estas he-
rezulo ankoraŭ post unua admono kaj dua, evitu tiun, 11 sciante, ke
tia homo perversiĝis kaj pekas, estante memkondamnita.

12 Kiam mi sendos al vi Artemason aŭ Tiĥikon, rapidu veni al mi
al Nikopolis; ĉar mi decidis travintri tie. 13 Antaŭen irigu Zenason,
la leĝiston, kaj Apoloson sur ilia vojaĝo kiel eble plej rapide, por ke
nenio manku al ili. 14 Kaj niaj amikoj ankaŭ lernu daŭrigi bonajn
laborojn, por necesaj bezonoj, por ke ili ne estu senfruktaj.

15 Ĉiuj, kiuj estas ĉe mi, vin salutas. Salutu vi tiujn, kiuj amas nin
en la fido.

Graco estu kun vi ĉiuj.

La epistolo de la apostolo Paŭlo al Filemon

1 Paŭlo, malliberulo por Kristo Jesuo, kaj Timoteo, la frato, al File-
mon, nia amato kaj kunlaboranto, 2 kaj al Apfia, la fratino, kaj al
Arĥipo, nia kunbatalanto, kaj al la eklezio en via domo: 3 Graco al
vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.
4 Mi ĉiam dankas mian Dion, memorigante pri vi en miaj preĝoj,
5 aŭdinte pri via amo kaj pri la fido, kiun vi havas al la Sinjoro Je-
suo kaj al ĉiuj sanktuloj; 6 por ke la partoprenado en via fido fariĝu
energia per la sciigo de ĉiu bonaĵo, kiu estas en vi, por Kristo. 7 Ĉar
mi tre ĝojis kaj havis multon da konsolo pro via amo, ĉar la koroj
de la sanktuloj refreŝiĝis per vi, frato mia.
8 Kvankam do mi havas plenan kuraĝon en Kristo, por ordoni al
vi tion, kio estas konvena, 9 tamen pro la amo mi preferas petegi tia,
kia mi estas, Paŭlo, maljunulo kaj nun ankaŭ malliberulo pro Kristo
Jesuo; 10 mi petegas vin koncerne mian filon, kiun mi naskis en miaj
katenoj; tio estis Onesimo, 11 kiu estis iam senutila por vi, sed nun
estas utila por vi kaj por mi; 12 mi ĵus resendis al vi lin mem, alivorte,
mian propran koron; 13 lin mi volonte ja tenus apud mi, por ke an-
stataŭ vi li estu al mi helpanto en la ligiloj de la evangelio; 14 sed mi
nenion volis fari sen via konsento; por ke via boneco estu ne kva-
zaŭ deviga, sed laŭvola. 15 Ĉar eble li pro tio estas apartigita for de
vi por kelka tempo, por ke vi havu lin por ĉiam; 16 jam ne kiel skla-
von, sed kiel pli bonan ol sklavo, kiel fraton amatan, precipe por mi,
sed des pli por vi, kaj en la karno kaj en la Sinjoro. 17 Se vi do rigar-
das min kiel kunulon, akceptu lin tiel same, kiel min mem. 18 Se

tamen li faris ian malhonestaĵon, aŭ ŝuldas ion al vi, tion enkalku-
lu en mian konton; 19 mi, Paŭlo, skribas per mia propra mano, mi
ĝin repagos; mi tamen ne diras al vi, ke vi viaparte ŝuldas al mi eĉ
vin mem. 20 Jes, frato mia, lasu min havi plezuron de vi en la Sinj-
oro; refreŝigu mian koron en Kristo. 21 Fidante pri via obeo, mi skri-
bas al vi, sciante, ke vi faros eĉ pli multe, ol kiom mi diras. 22 Sed
krom tio pretigu por mi gastoĉambron; ĉar mi esperas, ke mi, laŭ
viaj preĝoj, estos donita al vi.

23 Salutas vin Epafras, mia kunmalliberulo en Kristo Jesuo, 24
Marko, Aristarĥo, Demas, Luko, miaj kunlaborantoj.

25 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito. Amen.

La epistolo al la Hebreoj

Ĉapitro 1

1 Dio, kiu multafoje kaj multamaniere parolis en la tempo antikva
al niaj patroj en la profetoj, 2 en tiuj lastaj tagoj parolis al ni en Filo,
kiun Li nomis heredanto de ĉio, per kiu ankaŭ Li faris la mond-
aĝojn, 3 kiu, estante la elbrilo de Lia gloro kaj plena bildo de Lia
substanco, kaj subtenante ĉion per la vorto de sia potenco, kaj far-
inte la elpurigon de niaj pekoj, sidiĝis dekstre de la Majesto en alt-
aĵoj; 4 fariĝinte tiom pli granda ol la anĝeloj, kiom pli bonegan no-
mon ol ili li heredis. 5 Ĉar al kiu el la anĝeloj Li iam diris:

Vi estas Mia Filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis?

kaj denove:

Mi estos al li Patro,
Kaj li estos al Mi Filo?

6 Kaj ankoraŭ, kiam Li enkondukas la unuenaskiton en la mon-
don, Li diras: Kaj kliniĝu antaŭ li ĉiuj anĝeloj de Dio. 7 Kaj pri la
anĝeloj Li diras:

Kiu faras la ventojn Liaj senditoj,
Flamantan fajron Liaj servantoj;

8 sed pri la Filo:

Via trono estas Dia trono por ĉiam kaj eterne;
La sceptro de via regno estas sceptro de justeco.
9 Vi amas virton kaj malamas malvirton;
Tial Dio, via Dio, oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn

kamaradojn.
10 Kaj:
En antikveco Vi, ho Eternulo, fondis la teron,
Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
11 Ili pereos, sed Vi restos;
Kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto,
12 Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.
Sed Vi restas la sama,
Kaj Viaj jaroj ne finiĝos.
13 Sed al kiu el la anĝeloj Li iam diris:
Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj?
14 Ĉu ne estas ili ĉiuj spiritoj servantaj, elsendataj, por servi al
tiuj, kiuj estas heredontoj de la savo?

Ĉapitro 2

1 Pro tio ni devas pli diligente atenti la aŭditaĵojn, por ke ni de ili ne
forflosu. 2 Ĉar se la vorto parolata per anĝeloj montriĝis konstan-
ta, kaj ĉiu dekliniĝo kaj malobeo ricevis justan rekompencon, 3 ki-
amaniere ni forsaviĝos, malŝatinte tian gravan savon? kiu, unue
ekanoncite per la Sinjoro, estas konfirmita al ni de la aŭdintoj; 4
dum Dio ankaŭ kunatestis per signoj kaj mirindaĵoj kaj diversaj
potencaĵoj kaj disdonoj de la Sankta Spirito, laŭ Sia volo.
5 Ĉar ne al anĝeloj Li submetis la estontan mondon, pri kiu ni
paroladas. 6 Sed iu atestis ie, dirante:
Kio estas homo, ke Vi lin memoras?
Kio estas homido, ke Vi pensas pri li?
7 Vi malaltigis lin malmulte antaŭ la anĝeloj,
Per honoro kaj beleco Vi lin kronis.

Vi faris lin reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj;
8 Ĉion Vi metis sub liajn piedojn.
Ĉar, metante ĉion sub lin, Li nenion lasis ne submetita. Sed nun
ni ankoraŭ ne vidas ĉion submetita sub lin. 9 Sed la malmulte sub
la anĝeloj malaltigitan Jesuon ni vidas, pro la sufero de morto, kro-
nita per honoro kaj beleco, por ke per la favoro de Dio li gustumu
morton por ĉiu. 10 Ĉar konvenis al Li, por kiu ĉio estas, kaj de kiu
ĉio estas, alkondukanta multajn filojn al gloro, perfektigi per sufe-
rado la estron de ilia savo. 11 Ĉar la sanktiganto kaj la sanktigatoj
estas ĉiuj el unu; pro tiu kaŭzo li ne hontas nomi ilin fratoj, 12 dir-
ante:

Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj,
En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.

13 Kaj ankaŭ: Mi fidos Lin. Kaj ankaŭ: Jen mi kaj la infanoj, kiu-
jn Dio donis al mi. 14 Ĉar do la infanoj partoprenas en sango kaj kar-
no, li ankaŭ mem egale partoprenis en ili, por ke per morto li nenii-
gu tiun, kiu havis la potencon de morto, tio estas la diablo, 15 kaj li-
berigu tiujn, kiuj per timo de morto dum la tuta vivo estis subigi-
taj al sklaveco. 16 Ĉar vere li ektenas ne anĝelojn, sed la idaron de
Abraham li ektenas. 17 Tial li devis en ĉio similiĝi al siaj fratoj, por
ke li fariĝu kompatema kaj fidela ĉefpastro en la aferoj de Dio, por
fari repacigon por la pekoj de la popolo. 18 Ĉar per tio, ke li mem,
tentate, suferis, li povas helpi la tentatojn.

Ĉapitro 3

1 Tial, fratoj sanktaj, partoprenantaj en ĉiela voko, pripensu la Apo-
stolon kaj Ĉefpastron de nia konfeso, Jesuon, 2 kiu estis fidela al Tiu,
kiu nomis lin kiel ankaŭ Moseo en Lia domo. 3 Ĉar ĉi tiu estas rigar-
dita kiel inda je tiom pli granda gloro ol Moseo, kiom pli grandan

honoron, ol la domo, havas ĝia stariginto. 4 Ĉar ĉiu domo estas sta-
rigita de iu; sed la stariginto de ĉio estas Dio. 5 Kaj Moseo ja estis
fidela en Lia tuta domo, kiel servanto, por atestaĵo pri tio, kio estis
parolota; 6 sed Kristo, kiel filo super Lia domo; kies domo ni estas,
se ni tenos nian kuraĝon kaj la ĝojadon de nia espero firmaj ĝis la
fino. 7 Tial, kiel diras la Sankta Spirito:

Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
8 Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo,
Kiel en la tago de la tento en la dezerto,
9 Kiam viaj patroj Min incitis,
Esploris kaj vidis Miajn farojn kvardek jarojn.
10 Pro tio Mi indignis kontraŭ tiu generacio,
Kaj Mi diris: Ili ĉiam estas kun koro malĝusta,
Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn;
11 Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon.

12 Gardu vin, fratoj, ke ne estu en iu el vi koro malbona de nek-
redemo, en defalo de la vivanta Dio; 13 sed konsilu unu la alian ĉiu-
tage, dum estas nomate hodiaŭ, por ke neniu el vi estu obstinigita
per la trompeco de peko; 14 ĉar ni fariĝis partoprenantoj en Kristo,
se la komencon de nia certiĝo ni tenos firma ĝis la fino; 15 dum es-
tas dirite:

Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo.

16 Ĉar kiuj, aŭskultinte, indignigis? ĉu ne ĉiuj elirintoj el Egiptujo
per Moseo? 17 Kaj kontraŭ kiuj Li indignis kvardek jarojn? ĉu ne
kontraŭ la pekintoj, kies korpoj falis en la dezerto? 18 Kaj al kiuj Li
ĵuris, ke ili ne venos en Lian ripozejon, krom al la neobeantoj? 19 Kaj
ni vidas, ke ili pro nekredemo ne povis enveni.

Ĉapitro 4

1 Ni do timu, ke, kiam al ni restas promeso veni en Lian ripozejon,
iu el vi eble ŝajne malatingos ĝin. 2 Ĉar al ni ankaŭ estas evangelio
anoncita tiel same, kiel al ili; sed al ili la aŭdita parolo ne utilis, ne
miksite kun fido ĉe la aŭdantoj. 3 Ĉar ni ekkredintoj venas en la ri-
pozejon, kiel Li diris:

Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon;

kvankam la faritaĵoj estis finitaj jam de post la fondo de la mondo.
4 Ĉar Li diris ie pri la sepa tago jene: Kaj Dio ripozis en la sepa tago
de Sia tuta laboro; 5 kaj ankaŭ jene:

Ili ne venos en Mian ripozejon. 6 Ĉar restas do por iuj veni en ĝin,
kaj tiuj, al kiuj la evangelio unue estis predikita, ne envenis pro
malobeo, 7 denove Li difinis iun tagon, dirante en David: Hodiaŭ,
post tiom da tempo; kiel estas dirite:

Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
Ne obstinigu vian koron.

8 Ĉar se Josuo al ili estus doninta ripozon, Li ne parolus poste pri
alia tago. 9 Tial restas sabata ripozo por la popolo de Dio. 10 Ĉar tiu,
kiu venis en sian ripozejon, ankaŭ mem ripozas de siaj faroj, kiel
Dio de Siaj. 11 Ni klopodu do veni en tiun ripozejon, por ke neniu
falu laŭ la sama ekzemplo de malobeo. 12 Ĉar la vorto de Dio estas
viva kaj energia, kaj pli akra ol ĉia glavo dutranĉa, kaj penetranta
ĝis divido de la animo kaj spirito, kaj de artikoj kaj medolo, kaj kri-
tikanta la pensojn kaj celojn de la koro. 13 Kaj ne ekzistas kreitaĵo
kaŝita antaŭ Lia vidado; sed ĉio estas nuda kaj evidenta al la oku-
loj de Tiu, al kiu nia afero rilatas.

14 Havante do ĉefpastron grandan, trapasintan la ĉielon, Jesuon,
la Filon de Dio, ni tenu firme nian konfeson. 15 Ĉar ni havas ĉefpas-
tron ne tian, kiu ne povus simpatii kun niaj malfortaĵoj, sed tenti-

tan en ĉio tiel same, tamen sen peko. 16 Ni do alvenu kun kuraĝo al
la trono de graco, por ke ni ricevu kompaton kaj trovu gracon por
ĝustatempa helpo.

Ĉapitro 5

1 Ĉar ĉiu ĉefpastro, prenata el inter homoj, pro homoj estas difini-
ta por aferoj rilatantaj al Dio, por ke li oferu kaj donacojn kaj ofe-
rojn pro pekoj; 2 povante indulgi tiujn, kiuj estas malkleraj kaj er-
arantaj, tial, ke li mem estas ĉirkaŭata de malforteco; 3 kaj pro tio
li devas, kiel por la popolo, tiel ankaŭ por si mem, oferi pro pekoj.
4 Kaj neniu alprenas al si tiun honoron krom la vokato de Dio, tiel
same, kiel Aaron. 5 Tiel ankaŭ Kristo sin mem ne honoris, por fariĝi
ĉefpastro, sed lin honoris Tiu, kiu diris al li:

Vi estas Mia Filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis;

6 kiel ankaŭ aliloke Li diris:

Vi estas pastro por ĉiam,
Laŭ la maniero de Melkicedek.

7 En siaj karnaj tagoj, preĝojn kaj petegojn oferinte, kun forta
kriado kaj larmoj, al Tiu, kiu povis lin savi el morto, kaj aŭdite pro
sia pia timo, 8 tiu, kvankam li estis Filo, tamen lernis obeon per tio,
kion li suferis; 9 kaj perfektigite, li fariĝis la fonto de eterna savo al
ĉiuj al li obeantaj; 10 nomite de Dio ĉefpastro laŭ la maniero de Mel-
kicedek.

11 Pri tiu ni havas dirotaĵojn multajn, kaj malfacile klarigeblajn
tial, ke vi surdiĝis en aŭdado. 12 Ĉar kvankam vi jam devus esti in-
struitaj, vi ankoraŭ bezonas, ke oni instruu al vi, kiaj estas la kom-
encaj elementoj de la orakoloj de Dio, kaj vi fariĝis bezonantoj de
lakto kaj ne de solida nutraĵo. 13 Ĉar ĉiu, kiu nutriĝas per lakto, es-

tas nesperta rilate la vorton de justeco; ĉar li estas infaneto. 14 Sed
solida nutraĵo estas por la plenaĝuloj, kiuj per uzado havas la sen-
tojn ekzercitaj, por distingi inter bono kaj malbono.

Ĉapitro 6

1 Tial, ĉesigante la diskutadon pri la elementoj de Kristo, ni iru an-
taŭen al perfektiĝo, ne metante denove fundamenton de pento el
malvivaj faroj kaj de fido al Dio, 2 de la dogmaro pri baptoj, surme-
tado de manoj, de revivigo de mortintoj, de eterna juĝo. 3 Kaj tion
ni faros, se Dio permesos. 4 Ĉar ĉe tiuj, kiuj unufoje estas allumitaj
kaj gustumis la ĉielan donon kaj fariĝis partoprenantoj en la Sankta
Spirito, 5 kaj gustumis la bonan vorton de Dio kaj la potencojn de
la estonta mondo, 6 kaj defalis, ne estas eble renovigi ilin ankoraŭ
al pento, dum ili rekrucumas al si la Filon de Dio kaj elmetas lin al
publika malhonoro. 7 Ĉar la tero, kiu entrinkis la pluvon, sur ĝin
ofte venantan, kaj produktas kreskaĵojn, taŭgajn por tiuj, pro kiuj
ĝi ankaŭ estas kultivata, ricevas benon de Dio; 8 sed se ĝi donas dor-
nojn kaj kardojn, ĝi estas malaprobata kaj proksima al malbeno; ĝia
fino estas en brulado.

9 Sed ni certigas al ni aferojn pli bonajn pri vi, amatoj, kaj aferojn,
kiuj akompanas savon, kvankam ni tiel parolas; 10 ĉar Dio ne estas
maljusta, por forgesi vian laboron kaj la amon, kiun vi montris al
Lia nomo, servinte al la sanktuloj kaj ankoraŭ servante. 11 Sed ni de-
ziras, ke ĉiu el vi montru tian saman diligentecon por la plenumo
de la espero ĝis la fino; 12 por ke vi fariĝu ne maldiligentaj, sed imi-
tantoj de tiuj, kiuj per fido kaj pacienco heredas la promesojn.

13 Ĉar kiam Dio promesis al Abraham, Li ĵuris per Si mem (ĉar Li
ne povis ĵuri per iu pli granda), 14 dirante: Certe benante Mi benos
vin, kaj multigante Mi multigos vin. 15 Kaj tiel, atendinte kun pa-

cienco, li atingis la promeson. 16 Ĉar homoj ĵuras per la pli granda,
kaj ĉe ili la ĵuro por certigo estas fino de ĉia disputado. 17 Kaj Dio,
volante montri pli abunde al la heredantoj de la promeso la ne-
ŝanĝeblecon de Sia intenco, intermetis ĵuron, 18 por ke per du ne-
ŝanĝeblaj aferoj, en kiuj ne eble estas por Dio mensogi, fortan kon-
solon havu ni, kiuj rifuĝis, por akiri la esperon antaŭ ni metitan, 19
kiun ni havas kiel ankron de la animo, firman kaj konstantan, enir-
antan internen de la kurteno; 20 kien eniris Jesuo, la antaŭulo por
ni, fariĝinte ĉefpastro por ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek.

Ĉapitro 7

1 Ĉar tiu Melkicedek, reĝo de Salem, pastro de Dio la Plejalta, kiu
renkontis Abrahamon revenantan de la mortigado de la reĝoj, kaj
lin benis, 2 kaj al kiu ankaŭ Abraham donis dekonon el ĉio (unue laŭ
interpreto reĝo de justeco, kaj poste reĝo de Salem, tio estas reĝo
de paco; 3 senpatra, senpatrina, sengenealogia, havanta nek kom-
encon de tagoj, nek finon de vivo, sed similigita al la Filo de Dio),
restas pastro por ĉiam.

4 Nun pripensu, kiel granda estis ĉi tiu, al kiu la patriarko Abra-
ham donis dekonon el la akiraĵoj. 5 Kaj efektive el la filoj de Levi tiuj,
kiuj ricevas la pastran oficon, havas ordonon imposti laŭleĝe pode-
kone la popolon, tio estas, siajn fratojn, kvankam elirintajn el la
lumboj de Abraham; 6 sed tiu, kies genealogio ne estas el ili, rice-
vis de Abraham dekonaĵon, kaj benis tiun, kiu havis la promesojn.
7 Sed ekster ĉia kontraŭparolo, la malpli granda ricevas benon de
la pli granda. 8 Kaj ĉi tie homoj, kiuj mortas, ricevas dekonaĵojn, sed
tie unu, pri kiu estas atestate, ke li vivas. 9 Kaj, por tiel diri, per Ab-
raham ankaŭ Levi, la ricevanto de dekonaĵoj, donis dekonaĵon; 10

ĉar li estis ankoraŭ en la lumboj de la patro, kiam Melkicedek lin
renkontis.
11 Tial, se ekzistis perfekteco per la Levida pastreco (ĉar sub ĝi la
popolo ricevis la leĝon), kia plua bezono estis, ke leviĝu alia pastro
laŭ la maniero de Melkicedek, kaj ne estu nomata laŭ la maniero de
Aaron? 12 Ĉar kiam la pastraro ŝanĝiĝas, necese ankaŭ fariĝas ŝanĝo
de leĝo. 13 Ĉar tiu, pri kiu tio estas dirita, estas ano de alia tribo, el
kiu neniu servis ĉe la altaro. 14 Ĉar evidente estas, ke nia Sinjoro
devenis de Jehuda, pri kiu tribo Moseo diris nenion rilate pastrecon.
15 Kaj tio eĉ pli evidenta estas, se laŭ simileco de Melkicedek leviĝas
pastro alia, 16 kiu estas farita ne laŭ la leĝo de ordono karna, sed laŭ
la potenco de vivo nedetruebla; 17 ĉar li havas la ateston:

Vi estas pastro por ĉiam
Laŭ la maniero de Melkicedek.

18 Ĉar okazas vere nuligado de antaŭiranta ordono, pro ĝia mal-
forteco kaj senutileco 19 (ĉar la leĝo nenion perfektigis); kaj okazas
la enkonduko de pli bona espero, per kiu ni alproksimiĝas al Dio.
20 Kaj pro tio, ke ne mankas ĵurado 21 (ĉar ili sen ĵurado estas fari-
taj pastroj, sed ĉi tiu kun ĵuro laŭ Tiu, kiu diris pri li:

La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos:
Vi estas pastro por ĉiam);

22 Jesuo fariĝis garantiulo de des pli bona interligo. 23 Kaj ili ja
fariĝis pastroj multenombraj, ĉar pro morto estas malpermesate al
ili daŭri; 24 sed ĉi tiu, pro sia eterna daŭrado, havas sian pastrecon
neŝanĝebla. 25 Tial ankaŭ li povas savi ĝis la ekstremaĵo tiujn, kiuj
alproksimiĝas per li al Dio, ĉar li ĉiam vivas, por propeti pro ili.
26 Ĉar por ni konvenis tia ĉefpastro, sankta, senpeka, senmakula,
apartigita for de pekuloj, kaj farita pli alta ol la ĉielo; 27 li ne havas
ĉiutagan necesecon, kiel tiuj ĉefpastroj, oferi oferojn, unue pro la
propraj pekoj, poste pro la pekoj de la popolo; ĉar tion li faris unu-

foje por ĉiam, oferante sin mem.
28 Ĉar la leĝo starigas kiel ĉefpas-
trojn homojn, kiuj havas malfortecon; sed la vorto de la ĵuro, kiu
estas post la leĝo, nomas Filon, perfektigitan por ĉiam.

Ĉapitro 8

1 Jen do la resumo rilate la diritaĵojn: Ni havas tian ĉefpastron, kiu
sidiĝis dekstre de la trono de la Majesto en la ĉielo,
2 servanto de la
sanktejo, kaj de la vera tabernaklo, kiun starigis ne homo, sed la
Sinjoro.
3 Ĉar ĉiu ĉefpastro estas enoficigita por oferi donacojn kaj
oferojn; kaj tial estas necese, ke ankaŭ ĉi tiu havu ion por oferi.
4 Sed
se li estus sur la tero, li tute ne estus pastro, tial, ke jam ekzistas
oferantoj de donacoj laŭ la leĝo;
5 kiuj servas al la ekzemplo kaj
ombro de ĉielaj aferoj, kiel Moseo estis admonita, faronte la taber-
naklon; ĉar: Zorgu, Li diris, ke vi faru ĉion laŭ la modelo, kiu estis
montrita al vi sur la monto.
6 Sed nun li ricevis servadon des pli
bonan, ju pli bona estas la interligo, kies interulo li fariĝis kaj kiu sur
pli bonaj promesoj estas dekretita.
7 Ĉar se tiu unua interligo estus
sendifekta, tiam ne estus serĉita loko por dua.
8 Ĉar riproĉante ilin,
Li diris:

Jen venos la tempo, diras la Eternulo,
Kiam Mi faros kun la domo de Izrael kaj la domo de Jehuda interligon novan:
9 Ne tian, kiel la interligo, kiun Mi faris kun iliaj patroj
En la tago, kiam Mi prenis ilian manon, por elkonduki ilin el la lando Egipta,
Ĉar ili ne restis en Mia interligo,
Kaj Mi malatentis ilin, diris la Eternulo.
10 Sed jen estas la interligo, kiun Mi faros kun la domo de Izrael
Post tiu tempo, diras la Eternulo:

Mi metos Miajn leĝojn en ilian internon,
Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos,
Kaj Mi estos ilia Dio,
Kaj ili estos Mia popolo.
11 Kaj ne plu instruos ĉiu sian proksimulon,
Kaj ĉiu sian fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon;
Ĉar ĉiuj Min konos,
De iliaj malgranduloj ĝis iliaj granduloj;
12 Ĉar Mi pardonos iliajn kulpojn,
Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn Mi ne plu rememoros.

13 Dirante: Novan interligon—Li malnovigis la unuan. Kaj tio, kio kadukiĝas kaj malnoviĝas estas proksima al malapero.

Ĉapitro 9

1 Sed eĉ la unua interligo havis ordonojn pri Diservado, kaj sank-
tejon mondan. 2 Ĉar tabernaklo estis pretigita: la unua, en kiu es-
tis la kandelabro kaj la tablo kaj la panoj de propono; ĝi estas no-
mata la Sanktejo; 3 kaj post la dua kurteno, la tabernaklo nomata la
Plejsanktejo, 4 havanta la oran incensilon, kaj la keston de interli-
go, tegitan entute per oro, en kiu estis vazo ora (enhavanta la ma-
naon) kaj la ekflorinta bastono de Aaron kaj la tabeloj de la inter-
ligo, 5 kaj super tio kerubojn de gloro superombrantajn la fermo-
platon, pri kiuj ni nun ne povas detale paroli. 6 Kiam do ĉi tio estis
tiel aranĝita, en la unuan tabernaklon eniras ĉiam la pastroj, farante
la Diservojn; 7 sed en la duan, unufoje en la jaro eniras la ĉefpas-
tro sola, ne sen sango, kiun li oferas pro si kaj pro la eraroj de la po-
polo; 8 per tio la Sankta Spirito montras, ke la vojo en la sanktejon
ankoraŭ ne estas elmontrita, dum la unua tabernaklo ankoraŭ sta-
ras; 9 kio estas parabolo por la nuna tempo; laŭ kio estas oferataj

donacoj kaj oferoj, kiuj ne povas laŭ la konscienco perfektigi la ado-
ranton, 10 nur altrudate (kun manĝaĵoj kaj trinkaĵoj kaj diversaj la-
vadoj kaj karnaj purigadoj) ĝis tempo de reformo.

11 Sed Kristo, aperinte kiel ĉefpastro de la estontaj bonoj, per la
pli granda kaj pli perfekta tabernaklo, ne manfarita, tio estas ne el
ĉi tiu kreo, 12 nek per la sango de kaproj kaj bovidoj, sed per sia pro-
pra sango, eniris unufoje por ĉiam en la sanktejon, atinginte eter-
nan elaĉeton. 13 Ĉar se la sango de kaproj kaj bovoj, kaj la cindro de
bovidino, ŝprucigite sur malpurulojn, sanktigas ĝis la purigado de
la karno: 14 kiom pli la sango de Kristo, kiu per la eterna Spirito sin
oferis senmakula al Dio, purigos vian konsciencon el malvivaj faroj,
por servi al la vivanta Dio? 15 Kaj pro tio li estas interulo de nova
testamento, por ke (post kiam morto okazis por la elaĉeto de tiuj
pekoj, kiuj estis sub la unua testamento) la vokitoj ricevu la prome-
son de la eterna heredaĵo. 16 Ĉar kiam estas testamento, nepre de-
vas esti la morto de la testamentinto. 17 Ĉar testamento efektiviĝas
rilate mortinton, ĉar ĝi neniam efikas, dum vivas la testamentinto.
18 Tial ankaŭ la unua testamento ne sen sango dediĉiĝis. 19 Ĉar Mo-
seo, parolinte ĉiun ordonon laŭ la leĝo al la tuta popolo, prenis la
sangon de bovidoj kaj kaproj, kun akvo kaj lano skarlata kaj hiso-
po, kaj aspergis la libron mem kaj la tutan popolon, 20 dirante: Jen
estas la sango de la interligo, kiun Dio ordonis al vi. 21 Plue li asper-
gis per la sango la tabernaklon kaj ĉiujn vazojn de la Diservo. 22 Kaj
laŭ la leĝo, preskaŭ ĉio puriĝas per sango; kaj sen sangoverŝado ne
fariĝas absolvo.

23 Necese do estis, ke la ekzemploj de la enĉielaj aferoj estu pu-
rigitaj per ĉi tiuj, sed la enĉielaj aferoj mem per pli bonaj oferoj, ol
ĉi tiuj. 24 Ĉar eniris Kristo ne en sanktejon manfaritan, ekzemplon
de la vera; sed en la ĉielon mem, por aperi antaŭ la vizaĝo de Dio
por ni; 25 nek estas necese, ke li oferu sin ofte, kiel la ĉefpastro eni-

ras en la sanktejon jaron post jaro, kun sango ne propra; 26 alie li
devus ofte suferi de post la fondo de la mondo; sed nun unufoje en
la fino de la mondaĝoj li aperis, por forigi la pekon per la ofero de
si mem. 27 Kaj kiel estas dekretite por homoj unufoje morti, kaj post
tio juĝo; 28 tiel ankaŭ Kristo, oferite unufoje, por porti la pekojn de
multaj, aperos duan fojon, aparte de peko, al tiuj, kiuj lin atendas,
por savo.

Ĉapitro 10

1 Ĉar la leĝo, havante ombron de estontaj bonaĵoj, ne la bildon
mem de la aferoj, neniam povas, per tiuj samaj oferoj, kiujn oni ofe-
radas senĉese jaron post jaro, perfektigi la tien venantajn. 2 Ĉar alie
ĉu ili ne ĉesus esti oferataj? tial, ke la adorantoj, unufoje purigite,
jam ne havus konsciencon pri pekoj. 3 Sed en tiuj oferoj estas ĉiu-
jara rememorigo pri pekoj. 4 Ĉar ne eble estas, ke la sango de bovoj
kaj kaproj forprenus pekojn. 5 Tial, venante en la mondon, li diris:

Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras,
Sed korpon Vi preparis por mi;
6 Bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne ŝatis.
7 Tiam mi diris: Jen mi venis
(En la rulaĵo de la libro estas skribite pri mi),
Por plenumi Vian volon, ho Dio!

8 Antaŭe dirinte: Oferojn kaj donacojn kaj bruloferojn kaj peko-
ferojn Vi nek deziris nek ŝatis (kiuj estas oferataj laŭ la leĝo), 9 tiam
li diris: Jen mi venis, por plenumi Vian volon. Li forprenas la unu-
an, por ke li starigu la duan. 10 Laŭ tiu volo ni estas sanktigitaj per
la ofero de la korpo de Jesuo Kristo unufoje por ĉiam. 11 Kaj ĉiu pas-
tro staradas ĉiutage, servante kaj oferante ofte la samajn oferojn,
kiuj neniam povas forpreni pekojn; 12 sed li, oferinte unu oferon por

pekoj por ĉiam, sidiĝis dekstre de Dio; 13 de nun atendante, ĝis liaj
malamikoj fariĝos benketo por liaj piedoj. 14 Ĉar per unu ofero li
perfektigis ĝis eterneco la sanktigatojn. 15 Kaj la Sankta Spirito an-
kaŭ atestas al ni; ĉar, dirinte:

16 Jen estas la interligo, kiun Mi faros kun ili
Post tiu tempo, diras la Eternulo:
Mi metos Miajn leĝojn en ilian internon,
Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos;

li ankaŭ diras:

17 Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn Mi ne plu rememoros.

18 Sed kie estas absolvo de ĉi tiuj, ne plu estas oferado pro peko.

19 Havante do, fratoj, kuraĝon eniri en la plejsanktejon per la
sango de Jesuo, 20 per la vojo nova kaj vivanta, kiun li dediĉis por
ni, tra la kurteno, tio estas, lia karno, 21 kaj havante grandan pastron
super la domo de Dio, 22 ni alproksimiĝu kun sincera koro, en ple-
neco de fido, kun niaj koroj aspergitaj for de malbona konscienco,
kaj kun la korpoj lavitaj per akvo pura; 23 ni tenu firme la konfeson
de nia espero sendekliniĝe; ĉar la promesinto estas fidela; 24 kaj ni
pripensu unu la alian, por instigi al amo kaj bonaj faroj; 25 ne for-
lasante nian kunvenadon, kiel estas la kutimo de iuj; sed konsilante
unu la alian, kaj des pli forte, ju pli vi vidas la tagon alproksim-
iĝanta.

26 Ĉar se, ricevinte la scion de la vero, ni pekos memvole, jam ne
restas ofero pro pekoj, 27 sed ia timoplena atendo de juĝo, kaj de
fajra kolero, kiu ekstermos la kontraŭulojn. 28 Tiu, kiu malŝatis la
leĝon de Moseo, sen kompato mortas ĉe du aŭ tri atestantoj; 29 ki-
om pli severan punon, vi opinias, ke meritos tiu, kiu piedpremis la
Filon de Dio kaj rigardas kiel ne sanktan la sangon de la interligo,
per kiu li estis sanktigita, kaj kiu spitis la Spiriton de graco? 30 Ĉar
ni konas Tiun, kiu diris: Ĉe Mi estas venĝo, Mi repagos. Kaj ankaŭ:

La Eternulo juĝos Sian popolon. 31 Terure estas fali en la manojn de
la vivanta Dio.

32 Sed memoru la antaŭajn tagojn, en kiuj vi, jam allumite, elpor-
tis grandan konflikton de suferoj; 33 unuflanke, kiam vi fariĝis spek-
taklo per riproĉoj kaj doloroj, kaj aliflanke, kiam vi partoprenis kun
tiuj, kiuj tian sperton havis. 34 Ĉar vi kompatis tiujn, kiuj estis en
katenoj, kaj ĝoje akceptis la rabadon de via posedaĵo, sciante, ke vi
mem havas pli bonan kaj restantan posedaĵon. 35 Tial ne forĵetu
vian kuraĝon, kiu havas rekompencon grandan. 36 Ĉar vi havas be-
zonon de pacienco, por ke, plenuminte la volon de Dio, vi ricevu la
promeson.

37 Ĉar ankoraŭ iomete da tempo,
La venonto venos, kaj ne malfruos.
38 Sed virtulo vivos per sia fideleco;
Kaj se li sin tiros malantaŭen, mia spirito ne ĝojos en li.

39 Sed ni ne estas el la malantaŭen tiriĝantaj en pereon, sed el la
kredantoj por la gajnado de la animo.

Ĉapitro 11

1 Kaj la fido estas realigo de esperataĵoj, provado de aferoj ne vida-
taj. 2 Ĉar per tio la antikvuloj ricevis bonan ateston. 3 Per la fido ni
komprenas, ke la mondaĝoj estas kreitaj per vorto de Dio, tiel ke tio,
kio estas vidata, ne estas farita el aperantaĵoj. 4 Per la fido Habel
oferis al Dio pli bonan oferon ol Kain, per kio li ricevis ateston, ke
li estas justa, ĉar Dio atestis pri liaj donacoj; kaj per ĝi li, mortinte,
ankoraŭ parolas. 5 Per la fido Ĥanoĥ estis transportita, por ne vidi
morton; kaj li ne estis trovata, ĉar Dio lin transportis; ĉar antaŭ lia
transporto estis atestite pri li, ke li plaĉis al Dio; 6 kaj sen fido neeble
estas plaĉi al Li; ĉar necese estas, ke tiu, kiu alvenas al Dio, kredu,
ke Li ekzistas, kaj ke Li fariĝas rekompencanto al tiuj, kiuj Lin dili-

gente serĉas. 7 Per la fido Noa, avertite pri la ankoraŭ ne viditaj afe-
roj, kun pia timo konstruis arkeon por la savado de sia domo; per
kio li kondamnis la mondon, kaj fariĝis heredanto de la justeco laŭ
fido. 8 Per la fido Abraham, vokite, obeis eliri en lokon, kiun li es-
tis ricevonta kiel heredaĵon; kaj li eliris, ne sciante, kien li iras. 9 Per
la fido li fariĝis pasloĝanto en la lando de la promeso, kiel lando
fremda, loĝante en tendoj kun Isaak kaj Jakob, kunheredantoj de la
sama promeso; 10 ĉar li serĉis la urbon havantan la fundamentojn,
kies arĥitekturisto kaj konstruanto estas Dio. 11 Per la fido ankaŭ
Sara mem ricevis kapablon gravediĝi, eĉ post la ordinara aĝo, ĉar
ŝi kredis la Promesinton fidela; 12 sekve ankaŭ el unu, kaj tiu kva-
zaŭ malviva, leviĝis tiel multaj, kiel la steloj de la ĉielo laŭnombre,
kaj kiel la sablo, kiu estas sur la bordo de la maro, nekalkulebla.

13 Ĉiuj tiuj mortis en fido, ne ricevinte la promesojn, sed vidin-
te kaj salutinte ilin de malproksime, kaj konfesinte, ke ili estas frem-
duloj kaj migrantoj sur la tero. 14 Ĉar tiuj, kiuj parolas tiamaniere,
konstatas, ke patrolandon ili serĉas. 15 Kaj se ili tenadus en memo-
ro tiun landon, el kiu ili eliris, ili havus ian okazon por reiri. 16 Sed
nun pli bonan landon ili celas, tio estas, ĉielan; tial Dio ne hontas
pri ili, esti nomata ilia Dio; ĉar Li por ili pretigis urbon.

17 Per la fido Abraham, provate, oferis Isaakon; tiu, kiu akceptis
la promesojn, ekoferis ja sian solenaskiton; 18 nome tiu, al kiu estis
dirite: Per Isaak oni nomos vian idaron; 19 pensante, ke Dio povas
relevi lin eĉ el la mortintoj; el kie ankaŭ li en similaĵo lin retrovis.
20 Per la fido Isaak benis Jakobon kaj Esavon pri estontaj aferoj. 21
Per la fido Jakob, mortante, benis ĉiun el la filoj de Jozef, kaj ador-
kliniĝis sur la supro de sia bastono. 22 Per la fido Jozef, ĉe la fino de
sia vivo, aludis la foriron de la Izraelidoj, kaj pri siaj ostoj ordonis.
23 Per la fido Moseo, naskiĝinte, estis kaŝata tri monatojn de la ge-
patroj, ĉar ili vidis la infaneton belega, kaj ne timis la dekreton de

la reĝo. 24 Per la fido Moseo, plenkreskinte, rifuzis esti nomata filo
de filino de Faraono, 25 plivole elektante kunsuferi kun la popolo de
Dio, ol havi la kelktempan ĝuadon de peko, 26 taksante la riproĉon
de Kristo pligranda riĉeco ol la trezoroj Egiptaj, ĉar li rigardis al la
estonta rekompenco. 27 Per la fido li forlasis Egiptujon, ne timante
la koleregon de la reĝo; ĉar li persistis, kiel vidante Tiun, kiu ne
estas videbla. 28 Per la fido li observis la Paskon kaj la sangaspergon,
por ke la ekstermanto de la unuenaskitoj ne tuŝu ilin. 29 Per la fido
li trapasis la Ruĝan Maron kvazaŭ sekteron, kion fari penante, la
Egiptoj dronis. 30 Per la fido la muroj de Jeriĥo falis, ĉirkaŭirite sep
tagojn. 31 Per la fido la malĉastistino Raĥab ne pereis kun la nekre-
dantoj, akceptinte la spionojn kun paco. 32 Kaj kion mi diru plu? ĉar
mankus al mi tempo por rakonti pri Gideon kaj Barak kaj Ĥimŝon
kaj Jiftaĥ kaj David kaj Samuel kaj la profetoj; 33 kiuj pere de fido
venkis regnojn, plenumis justecon, atingis promesojn, fermis la bu-
ŝojn de leonoj, 34 estingis la forton de fajro, forsaviĝis de la tranĉ-
rando de glavo, el malforteco refortiĝis, fariĝis potencaj en milita-
do, forkurigis armeojn de fremduloj. 35 Virinoj ricevis siajn mortin-
tojn per revivigo; kaj aliaj suferis turmentadon, ne akceptante libe-
rigon, por atingi pli bonan releviĝon; 36 kaj aliaj elproviĝis per mok-
ado kaj skurĝado kaj ankaŭ de katenoj kaj malliberiĝo; 37 ili estis
ŝtonmortigataj, dissegataj, tentataj; per glavo ili estis mortigitaj; ili
ĉirkaŭvagis en ŝafaj kaj kapraj feloj, senigite, subpremate, dolorigate
38 (je kiuj la mondo ne estis inda); ili vagadis en dezertoj, sur mon-
toj, en kavernoj kaj kaŝejoj de la tero. 39 Kaj ĉiuj tiuj, ricevinte bo-
nan ateston per sia fido, ne ricevis la promeson, 40 ĉar Dio antaŭ-
vidis por ni ion pli bonan, por ke ili sen ni ne estu perfektigataj.

Ĉapitro 12

1 Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian nubegon da atestantoj, for-
metu ĉion pezan kaj la pekon embarasantan, kaj persiste kuru la
kuradon antaŭ ni metitan, 2 direktante la rigardon al la aŭtoro kaj
perfektiganto de la fido, Jesuo, kiu, pro la ĝojo antaŭ li metita, su-
feris la krucon, malestimante honton, kaj sidiĝis dekstre de la tro-
no de Dio. 3 Ĉar pripensu tiun, kiu suferis tian kontraŭdiradon de
pekuloj kontraŭ li, por ke vi ne laciĝu kaj ne malfortiĝu en viaj spi-
ritoj. 4 Vi ankoraŭ ne kontraŭstaris ĝis sango, batalante kontraŭ
peko; 5 kaj vi forgesis la admonon, kiu rezonas kun vi, kiel kun fi-
loj:

Mia filo, ne malŝatu la punon de la Eternulo,
Nek svenu, riproĉate de Li;
6 Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun Li punkorektas,
Kaj Li skurĝas ĉiun filon, kiun Li akceptas.

7 Se vi suferas punon, kiel al filoj Dio rilatiĝas al vi; ĉar kia filo
estas, kiun la patro ne punas? 8 Sed se vi estas sen puno, en kiu ĉiuj
fariĝas partoprenantoj, tiuokaze vi estas bastardoj, kaj ne filoj. 9
Cetere ni havis patrojn de nia karno, kiuj nin punis, kaj ni respek-
tis ilin; ĉu ni ne multe pli submetiĝu al la Patro de la spiritoj, kaj
vivu? 10 Ĉar ili ja dum kelke da tagoj laŭ sia volo punis; sed Li, por
utilo, por ke ni partoprenu en Lia sankteco. 11 Ĉiu puno portempe
ŝajnas esti ne ĝoja, sed malĝoja; sed poste ĝi donas la pacplenan
frukton de justeco al tiuj, kiuj per ĝi estas ekzercitaj. 12 Tial levu la
manojn pendantajn kaj la senfortajn genuojn; 13 kaj faru rektajn
vojetojn por viaj piedoj, por ke tio, kio estas lama, ne deturniĝu, sed
prefere resaniĝu.

14 Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj la sanktigon, sen kiu neniu vidos la
Sinjoron; 15 rigardante zorge, por ke neniu maltrafu la gracon de
Dio, por ke nenia radiko de maldolĉeco, altkreskante, vin ĝenu, kaj

por ke per tio multaj ne malpuriĝu; 16 por ke ne estu iu malĉastulo
aŭ malpiulo, kiel Esav, kiu por unu manĝo vendis sian unuenaski-
tecon. 17 Ĉar vi scias, ke eĉ kiam li poste deziris heredi la benon, li
estis rifuzita; ĉar por pentado li trovis nenian lokon, kvankam kun
larmoj li ĝin serĉis.

18 Ĉar vi ne alvenis al monto tuŝebla kaj brulanta per fajro, kaj al
nigreco kaj mallumo kaj ventego, 19 kaj sono de trumpeto kaj voĉo
de paroloj, kies aŭdantoj petegis, ke plua vorto ne estu parolata al
ili, 20 ĉar ili ne povis elporti la ordonon: Se eĉ bruto tuŝos la mon-
ton, ĝi estu ŝtonmortigita; 21 kaj tiel terura estis la aperaĵo, ke Mo-
seo diris: Mi timegas kaj tremas; 22 sed vi alvenis al la monto Cion
kaj al la urbo de vivanta Dio, la ĉiela Jerusalem, kaj al miriadoj da
anĝeloj, 23 al la ĝenerala kunveno kaj eklezio de la unuenaskitoj, en
la ĉielo enskribitaj, kaj al Dio, la Juĝisto de ĉiuj, kaj al la spiritoj de
justuloj perfektigitaj, 24 kaj al Jesuo, la interulo de nova interligo, kaj
al la sango de aspergo, kiu parolas pli bonajn aferojn ol la sango de
Habel. 25 Gardu vin, ke vi ne forrifuzu la parolanton. Ĉar se ne for-
saviĝis tiuj, kiuj forrifuzis la admonanton sur la tero, des malpli ni,
deturnante nin de la parolanto el la ĉielo, 26 kies voĉo tiam skuis la
teron; sed nun Li promesis, dirante: Ankoraŭ unufoje Mi ekmovos
ne sole la teron, sed ankaŭ la ĉielon. 27 Kaj tiu diro: Ankoraŭ unu-
foje—montras la translokigon de la skuitaĵoj, kiel de faritaĵoj, por ke
la neskueblaj restu. 28 Tial, ricevante regnon neskueblan, ni havu
dankemecon, per kiu ni adoru Dion akcepteble kun respektego kaj
pia timo; 29 ĉar nia Dio estas fajro konsumanta.

Ĉapitro 13

1 La fratamo daŭradu. 2 Ne forgesu gastamon al nekonatoj; ĉar per
tio iuj gastigis anĝelojn, ne sciante. 3 Memoru la katenitojn, kvazaŭ

vi ankaŭ estus katenitaj, kaj la suferantojn, ĉar vi ankaŭ estas en la
korpo. 4 Estu honorata la edzeco ĉe ĉiuj, kaj la lito estu senmakula;
ĉar malĉastulojn kaj adultulojn Dio juĝos. 5 Estu via karaktero sen
monamo; estu kontentaj je tio, kion vi havas; ĉar Li mem diris: Mi
ne foriros de vi kaj ne forlasos vin. 6 Tial ni kuraĝas diri:

La Eternulo estas mia helpanto, mi ne timos;
Kion faros al mi homo?

7 Memoru viajn regintojn, kiuj parolis al vi la vorton de Dio; kaj
ilian fidon imitu, pripensante la finon de ilia vivmaniero. 8 Jesuo
Kristo estas la sama hieraŭ, hodiaŭ, kaj ĝis eterneco. 9 Ne forportiĝu
per dogmaroj diversaj kaj fremdaj; ĉar estas bone, ke la koro estu
plifortigata per graco, ne per manĝaĵoj, per kiuj ne profitis la oku-
piĝantaj pri ili. 10 Ni havas altaron, el kiu la servantoj de la taber-
naklo havas nenian rajton manĝi. 11 Ĉar la korpoj de tiuj bestoj, kies
sango estas en la sanktejon enportata de la ĉefpastro pro peko, estas
bruligataj ekster la tendaro. 12 Tial Jesuo ankaŭ, por ke li sanktigu
la popolon per sia propra sango, ekster la pordego suferis. 13 Tial ni
eliru al li ekster la tendaro, portante lian riproĉon. 14 Ĉar ĉi tie ni ne
havas restantan urbon, sed estontan ni serĉas. 15 Per li do ni oferu
al Dio ĉiam oferon de laŭdo, tio estas, la frukton de niaj lipoj kon-
fesantaj al lia nomo. 16 Sed ne forgesu la bonfaradon kaj kunulecon;
ĉar tiaj oferoj plaĉas al Dio. 17 Obeu al tiuj, kiuj vin regas, kaj sub-
metiĝu; ĉar ili viglas pro viaj animoj, kvazaŭ liveronte raporton; por
ke kun ĝojo ili faru tion, kaj ne ĝemante, ĉar ĉi tio estus senprofita
por vi.

18 Preĝu por ni; ĉar ni fidas, ke ni havas bonan konsciencon, de-
zirante en ĉio honeste vivi. 19 Sed des pli urĝe mi petegas vin fari
tion, por ke mi tiom pli frue estu redonata al vi.

20 Nun la Dio de paco, kiu relevis el la mortintoj la grandan paŝ-
tiston de la ŝafoj, nian Sinjoron Jesuo, per la sango de la eterna in-

terligo, 21 perfektigu vin en ĉia bona laboro, por plenumi Lian vo-
lon, farante en vi tion, kio plaĉas al Li, per Jesuo Kristo, al kiu estu
la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.

22 Kaj mi petegas vin, fratoj, toleru la vorton de konsilo, ĉar mi
skribis al vi per malmulte da vortoj. 23 Sciu, ke estas liberigita nia
frato Timoteo, kun kiu, se li venos baldaŭ, mi vin vidos.

24 Salutu ĉiujn, kiuj vin regas, kaj ĉiujn sanktulojn. Tiuj, kiuj es-
tas el Italujo, vin salutas.

25 Graco estu kun vi ĉiuj. Amen.

La epistolo ĝenerala de Jakobo

Ĉapitro 1

1 Jakobo, servisto de Dio kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo, al la dek du
triboj, kiuj estas dispelitaj: Saluton!
2 Rigardu ĉion kiel ĝojigan, miaj fratoj, kiam vi falas en diversajn
tentojn, 3 sciante, ke la provado de via fido faras paciencon. 4 Kaj la
pacienco havu sian perfektan faradon, por ke vi estu perfektaj kaj
kompletaj, ne havante mankon.
5 Sed se al iu el vi mankas saĝeco, li petu Dion, kiu donacas al
ĉiuj malavare kaj ne riproĉas, kaj ĝi estos al li donata. 6 Sed li petu
en fido, neniel dubante; ĉar la dubanto similas ondon de la maro,
ventopelatan kaj skuatan. 7 Ĉar tiu homo ne pensu, ke li ricevos ion
de la Sinjoro— 8 duoblanima homo, ŝanceliĝa en ĉiuj siaj vojoj.
9 Sed la malaltranga frato ĝoju pri sia alteco; 10 kaj la riĉulo pri
sia humiliĝo; ĉar kiel floro de herbo li forpasos. 11 Ĉar la suno lev-
iĝas kun la brulvento kaj sekigas la herbon, kaj ĝia floro falas, kaj
la gracio de ĝia formo pereas; tiel ankaŭ la riĉulo velkos en siaj vo-
joj.
12 Feliĉa estas la homo, kiu elportas tenton; ĉar kiam li estos el-
provita, li ricevos la kronon de vivo, kiun la Sinjoro promesis al tiuj,
kiuj lin amas. 13 Neniu diru, kiam li estas tentata: Mi estas tentata
de Dio; ĉar Dio ne estas tentebla de malbono, kaj Li mem tentas ne-
niun; 14 sed ĉiu estas tentata, kiam li estas fortirata de sia dezirado,
kaj delogata. 15 Tiam la dezirado, gravediĝinte, naskas pekon; kaj la
peko, maturiĝinte, naskas morton. 16 Ne trompiĝu, miaj amataj fra-

toj. 17 Ĉiu bona donaĵo kaj ĉiu perfekta donaco estas de supre, mal-
suprenvenante de la Patro de lumoj, ĉe kiu ne povas ekzisti ŝanĝo,
nek ombro de sinturnado. 18 Laŭ Sia propra volo Li naskis nin per
la vorto de la vero, por ke ni estu kvazaŭ unuaaĵo de Liaj kreitaĵoj.
19 Tion vi scias, miaj amataj fratoj. Sed ĉiu rapidu aŭdi, malrapi-
du paroli, malrapidu koleri; 20 ĉar la kolero de homo ne efektivigas
la justecon de Dio. 21 Tial, formetinte ĉian malpurecon kaj super-
fluon de malico, akceptu kun humileco la enplantitan vorton, kiu
povas savi viajn animojn. 22 Sed estu plenumantoj de la vorto, kaj
ne nur aŭskultantoj, trompantaj vin mem. 23 Ĉar se iu estas aŭskult-
anto de la vorto, kaj ne plenumanto, li similas iun, kiu rigardas sian
naturan vizaĝon en spegulo; 24 ĉar li sin rigardas kaj foriras, kaj tuj
forgesas, kia li estis. 25 Sed tiu, kiu fikse rigardas en la perfektan
leĝon, la leĝon de libereco, kaj tiel restas, ne estante aŭskultanto,
kiu forgesas, sed plenumanto, kiu energias, tiu estos benata en sia
faro. 26 Se iu ŝajnas al si religia, ne bridante sian langon, sed trom-
pante sian koron, ties religio estas vanta. 27 Religio pura kaj senmak-
ula antaŭ nia Dio kaj Patro estas jena: viziti orfojn kaj vidvinojn en
ilia mizero, kaj sin gardi sen malpuriĝo de la mondo.

Ĉapitro 2

1 Miaj fratoj, ne kun personfavorado tenu la fidon de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, la glora Sinjoro. 2 Ĉar se en vian sinagogon envenas
viro kun oraj ringoj, en bela vestaro, kaj envenas ankaŭ malriĉulo
en malpura vestaro; 3 kaj vi respektas la bele vestitan homon, kaj di-
ras: Sidiĝu ĉi tie en bona loko; kaj diras al la malriĉulo: Staru tie, aŭ
sidiĝu sube apud mia piedbenketo; 4 ĉu vi ne diferencigas en vi
mem, kaj fariĝas juĝistoj malbone pensantaj? 5 Aŭskultu, miaj am-
ataj fratoj; ĉu Dio ne elektis la malriĉulojn laŭ la mondo, por esti

riĉaj rilate al fido, kaj heredantoj de la regno, kiun Li promesis al
tiuj, kiuj Lin amas? 6 Sed vi malhonoradis la malriĉulon. Ĉu ne sub-
premas vin la riĉuloj, kaj mem trenas vin antaŭ la tribunalojn? 7 Ĉu
ili ne blasfemas la honorindan nomon, sur vin metitan? 8 Tamen, se
vi plenumas la reĝan leĝon laŭ la Skribo: Amu vian proksimulon
kiel vin mem—vi faras bone; 9 sed se vi favoras personojn, vi faras
pekon, kulpigitaj de la leĝo, kiel malobeintoj. 10 Ĉar ĉiu, kiu obser-
vas la tutan leĝaron, sed falpuŝiĝas pri unu punkto, fariĝis kulpa pri
ĉio. 11 Ĉar Tiu, kiu diris: Ne adultu—diris ankaŭ: Ne mortigu. Se do
vi ne adultas, sed mortigas, vi fariĝis malobeinto kontraŭ la leĝo. 12
Tiel parolu, kaj tiel agu, kiel juĝotoj laŭ leĝo de libereco. 13 Ĉar al tiu,
kiu ne kompatis, la juĝo estos senkompata; la kompato sin altigas
super la juĝo.

14 Kia estas la profito, miaj fratoj, se iu diras, ke li havas fidon, sed
ne havas farojn? ĉu tiu fido povas lin savi? 15 Se frato aŭ fratino estas
nuda kaj sen ĉiutaga manĝo, 16 kaj iu el vi diras al ili: Iru en paco,
estu varmaj kaj sataj; tamen vi ne donas al ili tion, kion la korpo
bezonas, kia estas la profito? 17 Tiel same fido, ne havante farojn,
estas en si mem malviva. 18 Kaj cetere iu diros: Vi havas fidon, kaj
mi havas farojn; montru al mi vian fidon aparte de faroj, kaj mi per
miaj faroj montros al vi la fidon. 19 Vi ja kredas, ke Dio estas unu;
vi faras bone; la demonoj ankaŭ kredas kaj tremas. 20 Se ĉu vi vo-
las scii, ho vantulo, ke la fido sen faroj estas senfrukta? 21 Ĉu nia
patro Abraham ne praviĝis per faroj, oferinte sian filon Isaak sur la
altaro? 22 Vi vidas, ke la fido kunagis kun liaj faroj, kaj per faroj la
fido perfektiĝis; 23 kaj plenumiĝis la Skribo, kiu diras: Kaj Abraham
kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel virto; kaj li estis nomi-
ta: amiko de Dio. 24 Vi vidas, ke homo praviĝas per faroj, kaj ne sole
per fido. 25 Tiel same, ĉu ankaŭ la malĉastistino Raĥab ne praviĝis
per faroj, kiam ŝi akceptis la senditojn kaj forsendis ilin per alia

vojo? 26 Ĉar kiel la korpo aparte de la spirito estas malviva, tiel an-
kaŭ fido aparte de faroj estas malviva.

Ĉapitro 3

1 Ne estu multaj instruistoj, miaj fratoj, sciante, ke ni ricevos pli
severan juĝon. 2 Ĉar multokaze ni ĉiuj falpuŝiĝas. Se iu ne falpuŝ-
iĝas parole, tiu estas perfekta homo, kapabla bridi ankaŭ la tutan
korpon. 3 Se ni al la ĉevaloj enmetas la bridojn en la buŝojn, por ke
ili obeu al ni, ni ankaŭ ĉirkaŭturnas ilian tutan korpon. 4 Jen ankaŭ
la ŝipoj, kiuj, kvankam ili estas tiel grandaj kaj estas kurepelataj de
fortaj ventoj, tamen per tre malgranda direktilo turniĝadas, kien ajn
la volo de la direktilisto decidas. 5 Tiel ankaŭ la lango estas mal-
granda membro, kaj fanfaronas grandaĵojn. Jen, kiel grandan arba-
ron ekbruligas fajrero! 6 Kaj la lango estas fajro; mondo da maljus-
teco inter niaj membroj estas la lango, kiu malpurigas la tutan kor-
pon kaj ekbruligas la radon de la naturo kaj estas ekbruligita de
Gehena. 7 Ĉar ĉiun specon de bestoj kaj birdoj, de rampaĵoj kaj en-
maraĵoj la homa raso al si subigas kaj subigis; 8 sed la langon neniu
povas subigi; ĝi estas malkvieta malbono, plena de mortiga vene-
no. 9 Per ĝi ni benas la Sinjoron kaj Patron; kaj per ĝi ni malbenas
homojn, faritajn laŭ la bildo de Dio; 10 el la sama buŝo eliras beno
kaj malbeno. Miaj fratoj, tio devus ne tiel esti. 11 Ĉu la fonto elŝpru-
cigas el la sama aperturo dolĉan akvon kaj maldolĉan? 12 ĉu figar-
bo, miaj fratoj, povas doni olivojn, aŭ vinberarbo figojn? kaj sala
akvo ne donas dolĉaĵon.

13 Kiu inter vi estas saĝa kaj prudenta? tiu elmontru per honesta
vivado siajn farojn en mildeco de saĝeco. 14 Sed se vi havas akran
ĵaluzon kaj malpacon en via koro, ne fieru, kaj ne mensogu kontraŭ
la vero. 15 Ĉi tiu saĝeco ne devenas de supre, sed estas monda, laŭ-

senta, demona. 16 Ĉar kie estas ĵaluzo kaj malpaco, tie estas konfuzo
kaj ĉia malnobla ago. 17 Sed la saĝeco, kiu estas de supre, estas unue
ĉasta, poste pacema, milda, cedema, plena de kompatemo kaj bo-
naj fruktoj, sen partieco, sen hipokriteco. 18 Kaj la frukto de juste-
co estas semata en paco por tiuj, kiuj faras pacon.

Ĉapitro 4

1 De kie militoj kaj de kie bataloj inter vi? ĉu ne de viaj voluptoj,
militantaj en viaj membroj? 2 Vi deziras, kaj ne havas; vi mortigas
kaj konkuras, kaj ne povas akiri; vi batalas kaj militas; vi ne havas,
ĉar vi ne petas. 3 Vi petas kaj ne ricevas, tial, ke vi petas malprave,
por ke vi elspezu por viaj voluptoj. 4 Vi adultulinoj, ĉu vi ne scias,
ke la amikeco al la mondo estas malamikeco al Dio? Ĉiu do, kiu
volas esti amiko de la mondo, fariĝas malamiko de Dio. 5 Aŭ ĉu vi
opinias, ke la Skribo vane parolas? Ĉu la spirito, kiun Li loĝigis en
ni, deziregas envieme? 6 Sed Li donas pli grandan gracon. Tial es-
tas dirite: Dio kontraŭstaras al la fieruloj, sed al la humiluloj Li do-
nas gracon. 7 Submetiĝu do al Dio; sed rezistu la diablon, kaj li for-
kuros de vi. 8 Alproksimiĝu al Dio, kaj Li alproksimiĝos al vi. Puri-
gu la manojn, vi pekuloj, kaj ĉastigu la korojn, vi duoblanimuloj. 9
Mizeru kaj malĝoju kaj ploru; via ridado turniĝu en ploron, kaj via
ĝojo en malĝojon. 10 Humiliĝu antaŭ la Sinjoro, kaj Li vin altigos.

11 Ne kalumniu unu la alian, fratoj. Kiu kalumnias fraton aŭ ju-
ĝas sian fraton, tiu kalumnias la leĝon kaj juĝas la leĝon; sed se vi
juĝas la leĝon, vi jam estas ne plenumanto de la leĝo, sed juĝanto.
12 Unu estas la leĝdonisto kaj juĝisto, Tiu, kiu povas savi aŭ perei-
gi; kiu vi estas, juĝanta vian proksimulon?

13 Atentu nun vi, kiuj diras: Hodiaŭ aŭ morgaŭ ni iros al tiu urbo
kaj restos tie unu jaron kaj negocados kaj profitos; 14 kvankam vi ne

scias, kio morgaŭ okazos. Kio estas via vivo? Vi ja estas vaporo, kiu
mallongan tempon montriĝas kaj poste malaperas. 15 Anstataŭ diri:
Se la Sinjoro volos, ni vivados kaj faros ĉi tion aŭ tion. 16 Sed nun
vi fieras pri viaj memfidaĵoj; ĉiu tia singratulado estas malbona. 17
Kiu do scias bonfari, kaj ne bonfaras, ĉe tiu estas peko.

Ĉapitro 5

1 Atentu nun, riĉuloj; ploregu kaj kriegu pro la mizeroj sur vin al-
venontaj. 2 Via riĉo putriĝis, kaj viaj vestoj konsumiĝas de tineoj. 3
Via oro kaj via arĝento rustiĝis; kaj ilia rusto atestos kontraŭ vi, kaj
konsumos vian karnon, kiel fajro. En la lastaj tagoj vi kolektadis
trezoron. 4 Jen krias la de vi trompe retenata salajro de la laboristoj,
kiuj falĉis viajn kampojn; kaj la krioj de la rikoltintoj venis en la
orelojn de la Eternulo Cebaot. 5 Vi luksadis sur la tero, kaj diboĉa-
dis; vi nutradis viajn korojn en tago de buĉado. 6 Vi kondamnis, vi
mortigis la justulon; li ne kontraŭstaras al vi.

7 Paciencu do, fratoj, ĝis la alveno de la Sinjoro. Jen la terkulti-
visto atendas la multevaloran frukton de la tero, paciencante pri ĝi,
ĝis ĝi ricevos la fruan kaj la malfruan pluvon. 8 Vi ankaŭ paciencu;
fortikigu viajn korojn; ĉar la alveno de la Sinjoro alproksimiĝas. 9 Ne
murmuru, fratoj, unu kontraŭ la alia, por ke vi ne estu juĝataj; jen
la juĝisto staras antaŭ la pordoj. 10 Prenu, fratoj, kiel ekzemplon de
suferado kaj pacienco, la profetojn, kiuj parolis en la nomo de la
Sinjoro. 11 Jen ni nomas feliĉaj tiujn, kiuj elportis suferon; vi aŭdis
pri la pacienco de Ijob, kaj vidis la finan agadon de la Sinjoro, ke la
Sinjoro estas kompatema kaj indulgema.

12 Sed antaŭ ĉio, miaj fratoj, ne ĵuru, nek per la ĉielo, nek per la
tero, nek per ia alia ĵuro; sed via jes estu jes, kaj via ne estu ne; por
ke vi ne falu sub juĝon.

13 Ĉu iu el vi suferas? li preĝu. Ĉu iu estas gaja? li psalme kantu.
14 Ĉu iu el vi malsanas? li venigu la presbiterojn de la eklezio; kaj ili
preĝu super li, ŝmirinte lin per oleo en la nomo de la Sinjoro; 15 kaj
la preĝo de fido savos la malsanulon, kaj la Sinjoro relevos lin; kaj
se li faris pekojn, tio estos pardonita al li. 16 Konfesu do viajn pekojn
unu al la alia, kaj preĝu unu por la alia, por ke vi resaniĝu. Petego
de justulo multe efikas per sia energio. 17 Elija estis homo samna-
tura, kiel ni, kaj li preĝis fervore, ke ne pluvu; kaj ne pluvis sur la
teron dum tri jaroj kaj ses monatoj. 18 Kaj denove li preĝis; kaj la
ĉielo donis pluvon, kaj la tero ekproduktis sian frukton.

19 Miaj fratoj, se iu el vi forvagos de la vero, kaj iu lin returnos,
20 oni sciu, ke tiu, kiu returnas pekulon de la elvoja forvago, savos
animon el morto kaj kovros amason da pekoj.

La unua epistolo ĝenerala de Petro

Ĉapitro 1

1 Petro, apostolo de Jesuo Kristo, al la elektitoj, kiuj estas el la dis-
pelitaro, pasloĝantaj en Ponto, Galatujo, Kapadokio, Azio, kaj Biti-
nio, 2 laŭ la antaŭscio de Dio, la Patro, en sanktigo de la Spirito, por
obeo kaj aspergo de la sango de Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco
pligrandiĝu.
3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu laŭ
Sia granda kompato nin renaskis en esperon vivan per la releviĝo
de Jesuo Kristo el la mortintoj, 4 en heredaĵon ne pereontan, ne ma-
kulotan, ne velkontan, rezervitan en la ĉielo por vi, 5 kiuj estas gar-
dataj de la potenco de Dio per fido al savo preta malkaŝiĝi en la
lasta tempo. 6 En tio vi ĝojegas, kvankam por kelka tempo, se estas
necese, malĝojigite en diversaj tentoj, 7 por ke la provado de via
fido, pli multevalora ol oro, kiu pereas, kvankam per fajro provite,
troviĝu efika por laŭdo kaj gloro kaj honoro en la malkaŝo de Jeu-
so Kristo; 8 kiun, ne vidinte, vi amas; kiun kvankam nun vi ne vidas,
tamen, al li kredante, vi ĝojegas per ĝojo nedirebla kaj gloroplena;
9 ricevante la celon de via fido, savon de animoj. 10 Koncerne tiun
savon esploris kaj serĉis la profetoj, kiuj profetis pri la graco venon-
ta al vi; 11 serĉante, kiun kaj kian tempon montris la enestanta en
ili Spirito de Kristo, kiu atestis antaŭe la suferojn por Kristo kaj la
sekvontajn glorojn. 12 Kaj al ili malkaŝiĝis, ke ne al si mem, sed al vi,
ili liveris tion, kio nun estas proklamita al vi de tiuj, kiuj predikis al

vi la evangelion per la Spirito Sankta, elsendita el la ĉielo; en kiujn
aferojn anĝeloj deziras enrigardi.
13 Tial, ĉirkaŭzoninte la lumbojn de via menso, estu sobraj kaj
esperadu perfekte la gracon alportotan al vi en la malkaŝo de Jesuo
Kristo; 14 kiel infanoj de obeo, ne formiĝante laŭ la voluptoj, kiujn
vi antaŭe havis en via nescio; 15 sed kiel via Vokinto estas sankta, tiel
vi ankaŭ fariĝu sanktaj en ĉia konduto; 16 pro tio, ke estas skribite:
Vi estu sanktaj, ĉar Mi estas sankta. 17 Kaj se vi vokas la Patron, kiu
sen personfavorado juĝas laŭ la faro de ĉiu, vi pasigu en timo la
tempon de via ĉi tiea loĝado; 18 sciante, ke ne per pereemaj objek-
toj, oro aŭ arĝento, vi elaĉetiĝis el via vanta vivmaniero, kiun vi ri-
cevis de viaj patroj; 19 sed per multekosta sango, kiel de ŝafido sen-
makula kaj sendifekta, la sango de Kristo; 20 kiu estis antaŭdifinita
antaŭ la fondo de la mondo, sed elmontrita en la fino de la tempoj
pro vi, 21 kiuj per li fidas Dion, kiu relevis lin el la mortintoj kaj do-
nis al li gloron; por ke via fido kaj espero estu al Dio. 22 Ĉastiginte
viajn animojn, en la obeo al la vero, por sincera amo al la frataro,
amu unu la alian el la koro fervore; 23 renaskite, ne el pereema se-
mo, sed el nepereema, per la vorto de Dio, vivanta kaj restanta. 24
Ĉar:

Ĉiu karno estas herbo,
Kaj ĉiu ĝia ĉarmo estas kiel kampa floreto.
Sekiĝas herbo, velkas floreto;
25 Sed la vorto de la Eternulo restas eterne.
Kaj ĉi tiu estas la parolo, kiu estas predikita al vi.

Ĉapitro 2

1 Formetinte do ĉian malbonon kaj ĉian trompon kaj hipokritecon
kaj enviojn kaj ĉiajn kalumniojn, 2 kiel ĵusnaskitaj suĉinfanoj, sopiru

al la spirita lakto pura, por ke vi per tio kresku en savon, 3 se vi
gustumis, ke la Sinjoro estas bona; 4 al kiu alvenante, kvazaŭ al ŝto-
no vivanta, de homoj rifuzita, sed ĉe Dio elektita, honorinda, 5 vi
ankaŭ, kiel ŝtonoj vivantaj, konstruiĝas domo spirita, sankta past-
raro, por oferi spiritajn oferojn, akcepteblajn de Dio per Jesuo Kris-
to. 6 Ĉar estas enhavate en skribo:

Jen Mi kuŝigas en Cion bazangulan ŝtonon, elektitan, valoregan;
Kaj kiu lin fidas, tiu ne estos hontigita.

7 Por vi do, la fidantoj, estas la valoregeco; sed por nefidantoj:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula;

8 kaj:

Ŝtono de falpuŝiĝo kaj roko de alfrapiĝo;

ili falpuŝiĝas pro la vorto, malobeante, por kio ankaŭ ili estas difi-
nitaj. 9 Sed vi estas raso elektita, pastraro reĝa, nacio sankta, popolo
Diposedata, por ke vi proklamu la gloron de Tiu, kiu vokis vin el
mallumo en Sian lumon mirindan; 10 kiuj iam estis ne-popolo, sed
nun estas popolo de Dio; antaŭe nekompatitoj, sed nun kompati-
toj.

11 Amataj, mi petegas vin kiel fremdulojn kaj migrantojn, detenu
vin de karnaj voluptoj, kiuj militadas kontraŭ la animo; 12 kondu-
tante dece ĉe la nacianoj, por ke, kvankam ili kalumnias vin kiel
malbonagulojn, tamen, vidante viajn bonfarojn, ili gloru Dion en la
tago de vizitado.

13 Submetu vin al ĉiu homa institucio pro la Sinjoro; ĉu al la reĝo,
la superreganto; 14 ĉu al regantoj, kiel liaj senditoj por venĝo al mal-
bonaguloj kaj por laŭdo al bonaguloj. 15 Ĉar la volo de Dio estas, ke
bonfarante, vi silentigu la nesciadon de homoj malsaĝaj; 16 kiel li-
beraj, kaj ne farantaj el via libereco kovrilon de malico, sed kiel ser-

vistoj de Dio. 17 Ĉiujn honoru. La frataron amu. Dion timu. La reĝon
honoru.

18 Servantoj, submetu vin al viaj sinjoroj kun ĉia timo; ne sole al
la bonaj kaj malseveraj, sed ankaŭ al la malbonhumoraj. 19 Ĉar tio
estas laŭdinda, se pro konscienco al Dio oni elportas malĝojon, su-
ferante maljuste. 20 Ĉar kia honoro estas, se, pekante kaj sekve ba-
tate, vi tion pacience elportas? sed se, bonfarante kaj sekve suferan-
te, vi tion pacience elportas, tio estas laŭdinda antaŭ Dio. 21 Ĉar al
ĉi tio vi estas vokitaj; pro tio, ke Kristo ankaŭ suferis pro vi, post-
lasante por vi ekzemplon, por ke vi sekvu liajn postesignojn; 22 pe-
kon li ne faris, kaj trompo ne troviĝis en lia buŝo; 23 insultate, li ne
insultis responde; suferante, li ne minacis, sed submetis sin al la
juste juĝanta; 24 li mem portis niajn pekojn en sia korpo sur la lign-
aĵo, por ke ni, malvivigite koncerne pekojn, vivu por justeco; per lia
vundo vi resaniĝis. 25 Ĉar vi estis kiel ŝafoj erarvagantaj; sed nun vi
returne venis al la Paŝtisto kaj Episkopo de viaj animoj.

Ĉapitro 3

1 Tiel same, edzinoj, submetu vin al viaj propraj edzoj; por ke, eĉ se
iuj ne obeas al la vorto, ili sen la vorto estu gajnitaj per la konduto
de siaj edzinoj, 2 rigardante vian konduton kun timo ĉastan. 3 Via
ornamo estu ne la ekstera ornamo de harplektado kaj orportado, aŭ
la surmetado de vestoj; 4 sed la kaŝita homo de la koro en la ne-
difektebla vesto de spirito milda kaj trankvila, kiu estas multevalora
antaŭ Dio. 5 Ĉar tiel same ankaŭ, en la tempo antikva, la sanktaj
virinoj, kiuj esperis al Dio, ornamis sin, submetante sin al siaj pro-
praj edzoj; 6 kiel Sara obeis al Abraham, nomante lin sinjoro; kies
infanoj vi fariĝis, bonfarante, kaj ne ektimigate per la teruro.

7 Tiel same, edzoj, kunvivadu kun viaj edzinoj laŭscie, donante

honoron al la virino kiel al la plimalforta ilo, kaj estante ankaŭ kun
ili kunheredantoj de la graco de vivo, por ke viaj preĝoj ne malhelp-
iĝu.

8 Fine, estu ĉiuj samideaj, simpatiaj, fratamemaj, kompatemaj,
humilanimaj; 9 ne repagantaj malbonon kontraŭ malbono, nek in-
sulton kontraŭ insulto, sed kontraŭe benadantaj; ĉar al tio vi estas
vokitaj, por ke vi heredu benon. 10 Ĉar:

Kiu volas ami vivon kaj vidi bonajn tagojn,
Tiu gardu sian langon kontraŭ malbono,
Kaj sian buŝon kontraŭ mensoga parolo;
11 Li dekliniĝu de malbono kaj faru bonon,
Li serĉu pacon, kaj ĉasu ĝin.
12 Ĉar la okuloj de la Eternulo estas turnitaj al la piuloj,
Kaj Liaj oreloj al iliaj krioj;
Sed la vizaĝo de la Eternulo estas kontraŭ tiuj, kiuj faras malbo-
non.

13 Kaj kiu faros al vi malbonon, se vi fariĝos fervoraj en la bono?
14 Sed se vi eĉ suferus pro justeco, feliĉegaj vi estus; kaj ilian timon
ne timu, nek maltrankviliĝu; 15 sed la Sinjoron Kriston sanktigu en
viaj koroj; estu ĉiam pretaj doni defendan respondon al ĉiu, kiu vin
demandas pri la motivo de la espero en vi, sed kun humileco kaj
timo; 16 havantaj bonan konsciencon; por ke, dum vi estas males-
timataj, hontu tiuj, kiuj kalumnias vian bonan konduton en Kristo.
17 Ĉar pli bone estus, se tiel volus Dio, suferi pro bonfarado, ol pro
malbonfarado. 18 Ĉar Kristo ankaŭ unufoje suferis pro pekoj, justulo
pro maljustuloj, por ke li nin konduku al Dio; mortigite en la kar-
no, sed vivigite en la spirito; 19 en kiu ankaŭ li iris kaj predikis al la
enkarceraj spiritoj, 20 kiuj iam malobeis, kiam la longedaŭra pa-
cienco de Dio atendis en la tagoj de Noa dum la pretigado de la
arkeo, en kiu malmultaj, tio estas ok personoj, elsaviĝis tra akvo; 21

kiu ankaŭ vin nun savas en antitipo, la bapto, ne la formetado de
la karna malpuraĵo, sed la demando de bona konscienco al Dio per
la releviĝo de Jesuo Kristo; 22 kiu estas dekstre de Dio, irinte en la
ĉielon; al li anĝeloj kaj aŭtoritatoj kaj potencoj estas submetitaj.

Ĉapitro 4

1 Ĉar Kristo do suferis en la karno, vi ankaŭ armu vin per la sama
intenco; ĉar la suferinto en la karno apartiĝis de pekoj; 2 por ke vi
travivu la reston de la enkarna tempo jam ne laŭ la voluptoj de ho-
moj, sed laŭ la volo de Dio. 3 Ĉar la tempo pasinta sufiĉas, por el-
fari la deziron de la nacianoj kaj iradi en diboĉoj, voluptoj, vin-
drinkado, brufestenoj, ebrieco, kaj abomenaj idolkultoj; 4 en kio ili
miras, ke vi ne kuras kune kun ili en la saman superfluon de dibo-
ĉado, kaj ili kalumnias vin; 5 ili prirespondos al Tiu, kiu estas pre-
ta juĝi la vivantojn kaj la mortintojn. 6 Ĉar por tio ankaŭ la evang-
elio estas anoncita al la mortintoj, por ke ili estu korpe juĝitaj laŭ
homoj, sed spirite vivu laŭ Dio.

7 Sed la fino de ĉio alproksimiĝas; prudentiĝu do, kaj sobriĝu por
preĝoj; 8 antaŭ ĉio havante fervoran amon unu al alia; ĉar amo ko-
vras amason da pekoj; 9 estu gastamaj unu al alia sen murmurado;
10 laŭmezure, kiel ĉiu ricevis donacon, tiel ĝin administrante inter
vi, kiel bonaj administrantoj de la diversaspeca graco de Dio; 11 se
iu parolas, li parolu kvazaŭ orakolojn de Dio; se iu administras, li
administru kvazaŭ el la forto, kiun Dio provizas; por ke en ĉio Dio
estu glorata per Jesuo Kristo, kies estas la gloro kaj la potenco por
ĉiam kaj eterne. Amen.

12 Amataj, ne surpriziĝu pri la fajrego ĉe vi okazanta por provi
vin, kvazaŭ io stranga okazus ĉe vi; 13 sed laŭ tio, ke vi partoprenas
en la suferoj de Kristo, ĝoju; por ke ankaŭ en la elmontro de lia glo-

ro vi ĝoju ravege. 14 Se vi estas riproĉataj pro la nomo de Kristo,
feliĉegaj vi estas; ĉar la Spirito de gloro kaj la Spirito de Dio restas
sur vi. 15 Nur neniu el vi suferu kiel mortiginto, aŭ ŝtelisto, aŭ mal-
bonfarinto, aŭ kiel sintrudanto en malpropraj aferoj; 16 sed se iu
suferas kiel Kristano, li ne hontu; sed li gloru Dion en tiu nomo. 17
Ĉar jam venis la tempo por la komenco de la juĝo ĉe la domo de
Dio; kaj se ĝi komenciĝas ĉe ni, kia estos la sorto de tiuj, kiuj ne
obeas al la evangelio de Dio? 18 Kaj se justulo apenaŭ saviĝas, kie
aperos malpiulo kaj pekulo? 19 Tial ankaŭ tiuj, kiuj suferas laŭ la
volo de Dio, alkonfidu siajn animojn en bonfarado al fidela Krein-
to.

Ĉapitro 5

1 La presbiterojn do inter vi mi admonas, estante kunpresbitero kaj
atestanto de la suferoj de Kristo kaj partoprenanto en la malkaŝo-
ta gloro: 2 Paŝtu la gregon de Dio ĉe vi, direktante ĝin, ne devige, sed
volonte, laŭ Dio; ne pro avideco, sed bonvole; 3 ne kvazaŭ sinjoran-
te super la heredo, sed fariĝante ekzemploj al la grego. 4 Kaj kiam
elmontriĝos la Ĉefpaŝtisto, vi ricevos la nevelkontan kronon de glo-
ro. 5 Tiel same, vi plijunuloj, submetu vin al la pliaĝuloj. Tial ankaŭ
vi ĉiuj submetu vin unu al la alia, kaj zonu vin per humileco; ĉar Dio
kontraŭstaras al la fieruloj, sed al la humiluloj donas gracon. 6 Hu-
miligu vin do sub la potencan manon de Dio, por ke Li altigu vin
ĝustatempe; 7 surĵetante sur Lin ĉian vian zorgon, ĉar Li zorgas pri
vi. 8 Estu sobraj, vigladu; via kontraŭulo, la diablo, kiel leono ble-
keganta ĉirkaŭiras, serĉante, kiun li povos forgluti; 9 lin rezistu, kon-
stantaj en la fido, sciante, ke la samaj suferoj plenumiĝas en via fra-
taro en la mondo. 10 Kaj la Dio de ĉia graco, kiu vin alvokis al Sia
eterna gloro en Kristo, mem perfektigos, firmigos, plifortigos vin ne

longe suferintajn. 11 Al Li estu la potenco por ĉiam kaj eterne.
Amen.

12 Per Silvano, la fidela frato, kiel mi opinias, al vi mi skribis mal-
longe, konsilante kaj atestante, ke ĉi tio estas la vera graco de Dio;
en ĝi firme staru. 13 Vin salutas la en Babel kunelektitino, kaj Mar-
ko, mia filo. 14 Salutu unu la alian per ama kiso.

Paco al vi ĉiuj, kiuj estas en Kristo.

La dua epistolo ĝenerala de Petro

Ĉapitro 1

1 Simon Petro, servisto kaj apostolo de Jesuo Kristo, al tiuj, kiuj ri-
cevis egale altvaloran fidon, kiel ni, en la justeco de nia Dio kaj Sav-
anto Jesuo Kristo: 2 Graco al vi kaj paco pligrandiĝu en sciado pri
Dio, kaj pri Jesuo, nia Sinjoro; 3 pro tio, ke lia Dia povo donacis al
ni ĉion rilatantan al vivo kaj pieco, per la scio de tiu, kiu nin vokis
per sia propra gloro kaj virto; 4 per kiuj li donacis al ni la promesojn
karegajn kaj tre grandajn; por ke per ili vi fariĝu partoprenantoj en
Dia naturo, forsaviĝinte el la putreco, kiu estas en la mondo per
voluptemo. 5 Kaj pro tiu sama kaŭzo viaflanke aplikante ĉian dili-
gentecon, en via fido aldonu virton; kaj en virto scion; 6 kaj en scio
sinregadon; kaj en sinregado paciencon; kaj en pacienco piecon; 7
kaj en pieco fratamikecon, kaj en fratamikeco amon. 8 Ĉar tiuj ecoj,
se ĉe vi ili troviĝas kaj abundas, faras vin nek mallaboremaj nek
senfruktaj en la scio de nia Sinjoro Jesuo Kristo. 9 Ĉar tiu, al kiu
mankas tiuj ecoj, estas blinda, miopa, forgesinte la forpurigon el siaj
antaŭaj pekoj. 10 Sekve, fratoj, pli diligente klopodu, por certigi vian
vokon kaj elekton; ĉar farante tion, vi neniam falpuŝiĝos; 11 ĉar tiel
al vi estos riĉe provizita la eniro en la eternan regnon de nia Sinj-
oro kaj Savanto Jesuo Kristo.

12 Pro tio mi ĉiam estos preta rememorigi vin pri tiuj aferoj,
kvankam vi ilin scias kaj estas fortigitaj en la ĉeestanta vero. 13 Kaj
mi opinias konvena, dum mi estas en ĉi tiu tabernaklo, vigligi vin
per rememorigo; 14 sciante, ke baldaŭ estos la demeto de mia taber-

naklo, ĝuste kiel nia Sinjoro Jesuo Kristo montris al mi. 15 Kaj mi di-
ligente penos, ke post mia foriro vi povu konstante rememori tion.
16 Ĉar ne sekvinte fabelojn sofismajn, ni konigis al vi la potencon kaj
alvenon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, sed vidinte per propraj okuloj
lian majeston. 17 Ĉar li ricevis de Dio, la Patro, honoron kaj gloron,
kiam al li tia voĉo estis alportita el la brilega gloro: Ĉi tiu estas Mia
Filo, la amata, en kiu Mi havas plezuron; 18 kaj tiun voĉon, alpor-
titan el la ĉielo, ni mem aŭdis, kunestante kun li sur la sankta mon-
to. 19 Kaj ni havas la profetan vorton konfirmitan; kiun atentante,
vi bone faras, kvazaŭ lampon lumantan en malhela loko, ĝis ektagi-
ĝos kaj la matenstelo ekleviĝos en viaj koroj; 20 antaŭ ĉio sciante, ke
neniu profetaĵo de la Skribo enhavas en si sian propran klarigon. 21
Ĉar neniam profetaĵo estas alportita per homa volo; sed homoj,
movataj de la Sankta Spirito, parolis laŭ Dio.

Ĉapitro 2

1 Sed ankaŭ falsaj profetoj troviĝis inter la popolo tiel same, kiel
inter vi estos falsaj instruistoj, kiuj sekrete enkondukos herezojn
pereigajn, eĉ malkonfesante la Sinjoron, kiu ilin elaĉetis, kaj veni-
gante sur sin rapidan pereon. 2 Kaj ilian senbridecon sekvos mul-
taj, per kiuj la vojo de la vero estos kalumniata. 3 Kaj en avideco per
trompaj paroloj ili vin komercos; ilia kondamno nun de post tre
longe ne malfruas, kaj ilia pereo ne dormas. 4 Ĉar se Dio ne indul-
gis anĝelojn pekintajn, sed, eninferiginte ilin en kavernojn de mal-
lumo, transdonis ilin rezervatajn por la juĝo; 5 kaj ne indulgis la
mondon antikvan, sed gardis Noan kun sep aliaj, predikanton de
justeco, kiam Li sendis diluvon sur la mondon de malpiuloj; 6 kaj,
cindriginte la urbojn Sodom kaj Gomora, kondamnis ilin per kata-
strofo, farinte ilin ekzemplo al estontaj malpiuloj; 7 kaj savis justan

Loton, ĉagrenegatan de la senbrida konduto de la malvirtuloj 8 (ĉar
tiu justulo, loĝante inter ili, en vidado kaj aŭdado, turmentis sian
justan animon, tagon post tago, por iliaj malvirtaj faroj); 9 la Sinj-
oro do scias savi el tento la piulojn, kaj teni sub puno la maljustu-
lojn ĝis la tago de juĝo; 10 sed precipe tiujn, kiuj iras laŭ la karno en
volupto de malpuraĵo, kaj malestimas regadon. Arogantaj, obstinaj,
ili ne timas insulti aŭtoritatojn; 11 sed kontraŭe, anĝeloj, superan-
te laŭ forto kaj potenco, ne faras insultan akuzon kontraŭ ili antaŭ
la Sinjoro. 12 Sed tiuj, kiel bestoj senprudentaj, naskitaj laŭ naturo
por kaptado kaj pereo, blasfemante en aferoj, kiujn ili ne scias, en
sia putreco pereos, 13 en malbono ricevante pagon por malbono;
homoj, kiuj opinias entagan diboĉon plezuro kaj estas makuloj kaj
hontindaĵoj, diboĉante en sia uzado de la agapoj, dum ili kunfeste-
nas kun vi; 14 havante okulojn plenajn de adulto kaj ne reteneblajn
de pekado; forlogante malfirmajn animojn; havante koron lertan
por avideco; estante filoj de malbeno; 15 forlasinte la rektan vojon
kaj erarvaginte, sekvinte la vojon de Bileam, filo de Beor, kiu amis
la rekompencon de malbonfarado; 16 sed li estis riproĉita pro sia
malobeo; muta azeno, parolante per homa voĉo, haltigis la frene-
zecon de la profeto. 17 Ili estas putoj senakvaj, kaj nebuletoj pela-
taj de ventego; por ili la nigreco de mallumo estas rezervita. 18 Ĉar,
elparolante fanfaronaĵojn de vanteco, ili forlogas en la karnovolup-
ton per senbrideco tiujn, kiuj ĵus forsaviĝis de tiuj, kiuj vivadas en
eraro; 19 anoncante al ili liberecon, ili mem estas sklavoj de putre-
co; ĉar al kiu iu submetiĝas, al tiu ankaŭ li sklaviĝas. 20 Ĉar se, for-
saviĝinte el la malpuraĵoj de la mondo per la scio de la Sinjoro kaj
Savanto Jesuo Kristo, ili estos denove tien implikitaj kaj venkitaj, ilia
lasta stato fariĝos pli malbona, ol la unua. 21 Ĉar estus por ili pli
bone ne ekkoni la vojon de justeco, ol, ekkoninte ĝin, returni sin for
de la sankta ordono al ili transdonita. 22 Al ili okazis laŭ la vera pro-

verbo: Hundo reveninta al sia vomitaĵo, kaj porkino lavita al rul-
iĝado en koto.

Ĉapitro 3

1 Jam ĉi tiun duan epistolon, amataj, mi skribas al vi; en ambaŭ mi
instigas vian sinceran menson per rememorigo; 2 por ke vi memo-
ru la antaŭdirojn de la sanktaj profetoj, kaj la ordonon de la Sinj-
oro kaj Savanto per viaj apostoloj; 3 unue sciante, ke en la lastaj
tagoj mokemuloj venos kun mokado, irante laŭ siaj propraj volup-
toj, 4 kaj dirante: Kie estas la anonco de lia alveno? ĉar de kiam la
patroj endormiĝis, ĉio restas kiel de post la komenco de la kreo. 5
Ĉar ili volonte forgesas, ke ĉielo ekzistis de antikve, kaj tero kunme-
tita el akvo kaj meze de akvo, laŭ la vorto de Dio; 6 per kio la tia-
ma mondo, diluvite, pereis; 7 sed la nuna ĉielo kaj la tero per la
sama vorto estas destinitaj por fajro, rezervate ĝis la tago de juĝo
kaj pereo de malpiuloj.

8 Sed ne forgesu ĉi tiun unu aferon, amataj, ke ĉe la Sinjoro unu
tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu tago. 9 La Sinjoro ne
malrapidas pri la promeso, kiel iuj malrapidecon kalkulas; sed pa-
ciencas al vi, volante, ne ke iuj pereu, sed ke ĉiuj venu al pento. 10
Sed la tago de la Sinjoro venos, kvazaŭ ŝtelisto; en tiu tago la ĉielo
forpasos kun muĝa bruego, kaj la elementoj brulante solviĝos, kaj
la tero kaj la faritaĵoj en ĝi forbrulos. 11 Ĉar tiamaniere ĉio tio solv-
iĝos, kiaj homoj vi do devus esti en sankta konduto kaj pieco, 12
atendante kaj akcelante la alvenon de la tago de Dio, pro kio la ĉielo
flamanta solviĝos, kaj la elementoj per fajra brulado fluidiĝos? 13
Sed laŭ Lia promeso ni atendas novan ĉielon kaj novan teron, en
kiuj loĝas justeco.

14 Tial, amataj, tion atendante, klopodu troviĝi en paco, senma-

kulaj kaj neriproĉindaj antaŭ Li. 15 Kaj rigardu la paciencon de nia
Sinjoro kiel savon; kiel ankaŭ nia amata frato Paŭlo, laŭ la saĝeco
donita al li, jam skribis al vi, 16 kiel ankaŭ en ĉiuj siaj epistoloj, pa-
rolante en ili pri ĉi tio; en kiuj estas iuj aferoj malfacile komprene-
blaj, kiujn la malkleruloj kaj malkonstantuloj tordas, kiel ankaŭ la
ceterajn skribaĵojn, al sia propra pereo. 17 Vi do, amataj, ĉi tion an-
taŭsciante, gardu vin, por ke vi ne forlogiĝu per la eraro de la pe-
kuloj, kaj ne defalu de via propra konstanteco. 18 Sed kresku en gra-
co kaj scio de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. Al li estu la gloro
nun kaj ĝis la tago de eterneco. Amen.

La unua epistolo ĝenerala de Johano

Ĉapitro 1

1 Tion, kio estis de la komenco, kion ni aŭdis, kion ni vidis per niaj
propraj okuloj, kion ni rigardis kaj niaj manoj palpis, koncerne la
Vorton de vivo 2 (kaj la vivo elmontriĝis, kaj ni vidis kaj atestas kaj
anoncas al vi la vivon, la eternan vivon, kiu estis ĉe la Patro kaj
montriĝis al ni); 3 kion vi vidis kaj aŭdis, tion ni anoncas al vi, por
ke vi ankaŭ havu kunulecon kun ni; kaj nia kunuleco estas kun la
Patro kaj kun Lia Filo Jesuo Kristo; 4 kaj ĉi tion ni skribas, por ke nia
ĝojo kompletiĝu.

5 Kaj jen estas la anonco, kiun ni aŭdis de Li kaj anoncas al vi, ke
Dio estas lumo, kaj da mallumo estas en Li neniom. 6 Se ni diras, ke
ni havas kunulecon kun Li, kaj iradas en la mallumo, ni mensogas,
kaj ne faras la veron; 7 sed se ni iradas en la lumo, kiel Li estas en
la lumo, ni havas kunulecon unu kun la alia, kaj la sango de Jesuo,
Lia Filo, nin purigas de ĉia peko. 8 Se ni diras, ke pekon ni ne ha-
vas, ni nin trompas, kaj la vero ne estas en ni. 9 Se ni konfesas ni-
ajn pekojn, Li estas fidela kaj justa por pardoni al ni niajn pekojn
kaj nin purigi de ĉia maljusteco. 10 Se ni diras, ke ni ne pekis, ni fa-
ras Lin mensoginto, kaj Lia vorto ne estas en ni.

Ĉapitro 2

1 Infanetoj miaj, ĉi tion mi skribas al vi, por ke vi ne peku. Kaj se iu
pekas, ni havas Advokaton ĉe la Patro, Jesuon Kriston, la justan; 2

kaj li estas repacigo pro niaj pekoj, kaj ne sole pro niaj, sed ankaŭ
pro la tuta mondo. 3 Kaj per ĉi tio ni scias, ke ni konas lin: se ni ob-
servas liajn ordonojn. 4 Kiu diras: Mi lin konas, kaj ne observas li-
ajn ordonojn, tiu estas mensoganto, kaj la vero ne estas en li; 5 sed
en ĉiu ajn, kiu observas lian vorton, vere perfektiĝis la amo al Dio.
Per ĉi tio ni scias, ke ni estas en li: 6 kiu diras, ke li restas en li, tiu
mem devus tiel iradi, kiel li iradis.

7 Amataj, al vi mi skribas ne ordonon novan, sed malnovan or-
donon, kiun vi havis de la komenco; la malnova ordono estas la
vorto, kiun vi aŭdis. 8 Ankaŭ mi skribas al vi novan ordonon, kiu
estas vera en li kaj en vi; ĉar la mallumo forpasas, kaj la vera lumo
jam brilas. 9 Kiu diras, ke li estas en la lumo, kaj malamas sian fra-
ton, tiu estas en la mallumo ankoraŭ ĝis nun. 10 Kiu amas sian fra-
ton, tiu restas en la lumo, kaj en li ne estas faligaĵo. 11 Sed kiu ma-
lamas sian fraton, tiu estas en la mallumo, kaj iras en la mallumo,
kaj ne scias, kien li iras, ĉar la mallumo blindigis al li la okulojn.

12 Mi skribas al vi, infanetoj, ĉar la pekoj al vi estas pardonitaj pro
lia nomo. 13 Mi skribas al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu estas de
la komenco. Mi skribas al vi, junuloj, ĉar vi venkis la malbonulon.
Mi skribis al vi, infanoj, ĉar vi konas la Patron. 14 Mi skribis al vi, pa-
troj, ĉar vi konas tiun, kiu estas de la komenco. Mi skribis al vi, ju-
nuloj, ĉar vi estas fortaj, kaj la vorto de Dio restas en vi, kaj vi ven-
kis la malbonulon. 15 Ne amu la mondon, nek la mondaĵojn. Se iu
amas la mondon, la amo al la Patro ne estas en li. 16 Ĉar ĉio, kio
estas en la mondo, la dezirego de la karno kaj la dezirego de la oku-
loj kaj la fiereco de vivo, estas ne de la Patro, sed de la mondo. 17 Kaj
forpasas la mondo kaj ĝia dezirego; sed la plenumanto de la volo de
Dio restas por eterne.

18 Infanoj, jam estas la lasta horo; kaj kiel vi aŭdis, ke antikristo
venas, jam leviĝis multe da antikristoj; per tio ni scias, ke estas la

lasta horo. 19 De ni ili eliris, sed ili ne estis el ni; sed se ili el ni estus,
ili restus ĉe ni; sed ili eliris, por ke ili elmontriĝu, ke ili ĉiuj ne es-
tas el ni. 20 Kaj vi havas sanktoleadon de la Sanktulo, kaj vi scias
ĉion. 21 Mi skribis al vi ne pro tio, ke vi ne scias la veron, sed pro tio,
ke vi ĝin scias, kaj pro tio, ke nenia mensogo estas el la vero. 22 Kiu
estas la mensogisto, krom tiu, kiu malkonfesas, ke Jesuo estas la
Kristo? Tiu estas la antikristo, kiu malkonfesas la Patron kaj la Fi-
lon. 23 Ĉiu, kiu malkonfesas la Filon, ne havas la Patron; tiu, kiu kon-
fesas la Filon, havas ankaŭ la Patron. 24 Vi do lasu resti en vi tion,
kion vi aŭdis de la komenco. Se tio, kion vi aŭdis de la komenco,
restos en vi, vi ankaŭ restos en la Filo kaj en la Patro. 25 Kaj jen es-
tas la promeso, kiun li promesis al ni: la vivo eterna. 26 Ĉi tion mi
skribis al vi pri tiuj, kiuj vin forlogas de la vojo. 27 Pri vi, la sankto-
leado, kiun vi ricevis de li, restas en vi, kaj vi ne havas bezonon, ke
iu vin instruu; sed kiel lia sanktoleado vin instruas pri ĉio kaj estas
vera kaj ne estas mensogo, kaj kiel ĝi vin instruis, vi restas en li. 28
Kaj nun, infanetoj, restu en li; por ke, se li elmontriĝos, ni havu
kuraĝon, kaj ne hontu antaŭ li ĉe lia alveno. 29 Se vi scias, ke li es-
tas justa, vi scias, ke ankaŭ ĉiu, kiu faras justecon, el li naskiĝis.

Ĉapitro 3

1 Rigardu, kian amon la Patro donis al ni, ke ni estas nomataj infa-
noj de Dio; kaj tiaj ni estas. Pro tio la mondo nin ne konas, ĉar ĝi Lin
ne konis. 2 Amataj, nun ni estas infanoj de Dio, kaj ankoraŭ ne el-
montriĝis, kio ni estos. Ni scias, ke se li elmontriĝos, ni estos simi-
laj al li; ĉar ni vidos lin, kiel li estas. 3 Kaj ĉiu, kiu havas ĉi tiun es-
peron rilate lin, sin sanktigas tiel same, kiel li estas sankta. 4 Ĉiu, kiu
faras pekon, faras ion kontraŭ la leĝo; kaj peko estas kontraŭleĝeco.
5 Kaj vi scias, ke li elmontriĝis, por forigi pekojn; kaj peko ne estas

en li. 6 Ĉiu, kiu restas en li, ne pekas; ĉiu pekanto lin ne vidis, nek
lin konas. 7 Infanetoj, neniu vin forlogu; kiu faras justecon, tiu es-
tas justa tiel same, kiel li estas justa; 8 kiu faras pekon, tiu estas el
la diablo; ĉar la diablo pekas de la komenco. Por tio la Filo de Dio
elmontriĝis, por ke li detruu la farojn de la diablo. 9 Ĉiu, kiu naskiĝis
de Dio, ne faras pekon, ĉar lia semo restas en li; kaj li ne povas peki,
ĉar li naskiĝis de Dio. 10 Jen kiel evidentiĝas la infanoj de Dio, kaj
la infanoj de la diablo: ĉiu, kiu ne faras justecon, ne estas de Dio,
nek tiu, kiu ne amas sian fraton. 11 Ĉar jen estas la anonco, kiun vi
aŭdis de la komenco: ke ni amu unu la alian; 12 ne kiel Kain estis de
la malbonulo kaj mortigis sian fraton. Kaj pro kio li lin mortigis? Ĉar
liaj faroj estis malbonaj, kaj la faroj de lia frato estis justaj.

13 Ne miru, fratoj, se la mondo vin malamas. 14 Ni scias, ke ni jam
pasis el morto en vivon, ĉar ni amas la fratojn. Kiu ne amas, tiu res-
tas en morto. 15 Ĉiu, kiu malamas sian fraton, estas hommortigan-
to; kaj vi scias, ke ĉiu hommortiganto ne havas vivon eternan, res-
tantan en li. 16 Per ĉi tio ni konas amon: ĉar li demetis sian vivon pro
ni; kaj ni devus demeti nian vivon pro la fratoj. 17 Sed se iu havas
mondan posedaĵon kaj vidas sian fraton havantan bezonon kaj fer-
mas sian kompaton kontraŭ li, kiel la amo de Dio restas en li? 18
Infanetoj, ni amu, ne laŭ vorto nek laŭ lango, sed laŭ faro kaj vero.
19 Per tio ni scios, ke ni estas el la vero, kaj ni certigos nian koron
antaŭ Li 20 en ĉio ajn, pri kio nia koro nin kondamnas; ĉar Dio es-
tas pli granda ol nia koro, kaj scias ĉion. 21 Amataj, se nia koro ne
kondamnas nin, ni havas kuraĝon antaŭ Dio; 22 kaj ĉion ajn, kion
ni petas, ni ricevas de Li, ĉar ni observas Liajn ordonojn, kaj faras
tion, kio plaĉas antaŭ Li. 23 Kaj jen estas Lia ordono, ke ni kredu al
la nomo de Lia Filo, Jesuo Kristo, kaj amu unu la alian tiel same, kiel
Li al ni donis ordonon. 24 Kaj kiu observas Liajn ordonojn, tiu en Li

restas, kaj Li en tiu. Kaj per tio ni scias, ke Li restas en ni: per la Spirito, kiun Li donis al ni.

Ĉapitro 4

1 Amataj, kredu ne al ĉiu spirito, sed provu la spiritojn, ĉu ili estas
el Dio; ĉar multaj falsaj profetoj eliris en la mondon. 2 Jen kiel vi
ekkonas la Spiriton de Dio: ĉiu spirito, kiu konfesas, ke Jesuo Kris-
to venis en la karno, estas el Dio; 3 kaj ĉiu spirito, kiu ne konfesas
Jesuon, ne estas el Dio; kaj ĉi tiu estas la spirito de antikristo, pri kiu
vi aŭdis, ke ĝi venas; kaj nun ĝi jam estas en la mondo. 4 Infanetoj,
vi estas el Dio, kaj ilin venkis; ĉar pli granda estas Tiu, kiu estas en
vi, ol tiu, kiu estas en la mondo. 5 Ili estas el la mondo; pro tio ili
parolas laŭ la mondo, kaj la mondo ilin aŭskultas. 6 Ni estas el Dio;
kiu konas Dion, tiu nin aŭskultas; kiu ne estas el Dio, tiu nin ne
aŭskultas. Jen kiel ni ekkonas la spiriton de vero, kaj la spiriton de
eraro.

7 Amataj, ni amu unu la alian; ĉar la amo estas el Dio; kaj ĉiu, kiu
amas, naskiĝas el Dio kaj Dion konas. 8 Kiu ne amas, tiu ne konas
Dion, ĉar Dio estas amo. 9 Jen kiel la amo de Dio elmontriĝis en ni:
ke Dio sendis en la mondon Sian Filon solenaskitan, por ke ni vivu
per li. 10 Jen estas la amo, ne ke ni amis Dion, sed ke Li amis nin, kaj
sendis Sian Filon kiel repacigon pro niaj pekoj. 11 Amataj, se Dio tiel
amis nin, ni ankaŭ devus ami unu la alian. 12 Dion neniu iam vidis;
se ni reciproke nin amas, Dio restas en ni, kaj Lia amo perfektiĝis
en ni; 13 jen kiel ni scias, ke ni restas en Li, kaj Li en ni; ĉar el Sia Spi-
rito Li donis al ni. 14 Kaj ni vidis kaj atestas, ke la Patro sendis la Fi-
lon por esti la Savonto de la mondo. 15 En ĉiu ajn, kiu konfesas, ke
Jesuo estas la Filo de Dio, Dio restas, kaj li en Dio. 16 Kaj ni konas
kaj kredis la amon, kiun Dio havas al ni. Dio estas amo; kaj kiu res-

tas en amo, tiu restas en Dio, kaj Dio restas en li.
17 Jen kiel amo perfektiĝis ĉe ni: ke ni havu kuraĝon en la tago de juĝo; ĉar ĝuste kia li estas, tiaj ankaŭ ni estas en ĉi tiu mondo.
18 Timo ne ekzistas en amo; sed perfekta amo elĵetas timon, ĉar timo havas turmentegon; kaj timanto ne perfektiĝas en amo.
19 Ni amas, ĉar Li unue nin amis.
20 Se iu diras: Mi amas Dion, kaj malamas sian fraton—tiu estas mensoganto; ĉar kiu ne amas sian fraton, kiun li vidis, tiu ne povas ami Dion, kiun li ne vidis.
21 Kaj la jenan ordonon ni havas de Li: ke kiu amas Dion, tiu amu ankaŭ sian fraton.

Ĉapitro 5

1 Ĉiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Kristo, naskiĝis el Dio; kaj ĉiu, kiu amas la Naskinton, amas ankaŭ la naskiton el Li.
2 Per tio ni ekscias, ke ni amas la infanojn de Dio, kiam ni amas Dion kaj plenumas Liajn ordonojn.
3 Ĉar jen estas la amo al Dio: ke ni observas Liajn ordonojn; kaj Liaj ordonoj ne estas pezaj.
4 Ĉar ĉio, kio el Dio naskiĝis, venkas la mondon; kaj jen estas la venko venkinta la mondon: nia fido.
5 Kaj kiu estas la venkanto de la mondo, krom tiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Filo de Dio?
6 Ĉi tiu estas la veninto per akvo kaj sango, Jesuo Kristo; ne sole en la akvo, sed en la akvo kaj en la sango.
7 Kaj la Spirito estas la atestanto, ĉar la Spirito estas la vero.
8 Ĉar tri estas la atestantoj: la Spirito, kaj la akvo, kaj la sango; kaj la tri en unu konsentas.
9 Se ni akceptas la ateston de homoj, pli granda estas la atesto de Dio; ĉar jen estas la atesto de Dio: ke Li atestis pri Sia Filo.
10 Kiu kredas al la Filo de Dio, tiu havas en si la ateston; kiu ne kredas al Dio, tiu faris Lin mensoginto, pro tio, ke li ne kredis la ateston, kiun Dio atestis pri Sia Filo.
11 Kaj jen estas la atesto: ke Dio donis al ni la vivon eternan; kaj tiu vivo estas en Lia

Filo. 12 Kiu havas la Filon, tiu havas la vivon; kiu ne havas la Filon
de Dio, tiu la vivon ne havas.

13 Ĉi tion mi skribis al vi, por ke vi sciu, ke vi havas vivon eter-
nan; al vi, kiuj kredas al la nomo de la Filo de Dio. 14 Kaj jen estas
la kuraĝo, kiun ni havas antaŭ Li: ke se ni ion petas laŭ lia volo, Li
nin aŭskultas; 15 kaj se ni scias, ke kion ajn ni petas, Li nin aŭskul-
tas, ni scias, ke ni havas la petojn, kiujn ni petis de Li. 16 Se iu vidas
sian fraton pekantan pekon ne al morto, tiu petos, kaj Li donos al
li vivon, por la pekantoj ne al morto. Ekzistas peko al morto; ne pri
tio mi diras, ke li petegu. 17 Ĉia nejusteco estas peko; kaj ekzistas
peko ne al morto. 18 Ni scias, ke ĉiu naskito el Dio ne pekas; sed la
naskito el Dio sin gardas, kaj la malbonulo lin ne tuŝas. 19 Ni scias,
ke ni el Dio estas, kaj la tuta mondo kuŝas en la malbonulo. 20 Kaj
ni scias, ke la Filo de Dio venis kaj al ni donis komprenon, por ke
ni ekkonu la Verulon; kaj ni estas en la Verulo, en Lia Filo, Jesuo
Kristo. Tiu estas la vera Dio, kaj la vivo eterna. 21 Infanetoj, gardu
vin kontraŭ idoloj.

La dua epistolo ĝenerala de Johano

1 La presbitero al la elektita sinjorino kaj ŝiaj infanoj, kiujn mi amas
en la vero; kaj ne mi sola, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj konas la veron; 2 pro
la vero restanta en ni, kaj ĝi estos ĉe ni por ĉiam: 3 Graco, kompa-
to, paco, estos ĉe ni, de Dio, la Patro, kaj de Jesuo Kristo, la Filo de
la Patro, en vero kaj amo.

4 Mi treege ĝojas, ke mi trovis iujn el viaj infanoj iradantajn en
la vero tiel same, kiel ni ricevis ordonon de la Patro. 5 Kaj nun mi
vin petegas, sinjorino, skribante ne kvazaŭ novan ordonon al vi, sed
tiun, kiun ni havis de la komenco, ke ni amu unu la alian. 6 Kaj jen
estas la amo: ke ni iradu laŭ Liaj ordonoj. Tio estas la ordono, tiu
sama, kiun vi aŭdis de la komenco, ke vi iradu en ĝi. 7 Ĉar multaj
delogantoj eliris en la mondon, kiuj ne konfesas Jesuon Kriston ve-
nantan en karno. Tio estas la deloganto kaj la antikristo. 8 Gardu
vin, ke vi ne perdu viajn elfaritaĵojn, sed ke vi ricevu plenan rekom-
pencon. 9 Ĉiu, kiu iras antaŭen kaj ne restas en la instruado de Kris-
to, ne havas Dion; kiu restas en la instruado, tiu havas kaj la Patron
kaj la Filon. 10 Se iu al vi venas kaj ne kunportas ĉi tiun instruadon,
ne ricevu lin en la domon, kaj al li ne donu salutan vorton; 11 ĉar kiu
al li salute parolas, tiu partoprenas en liaj malbonfaroj.

12 Havante multon por skribi al vi, mi ne volis skribi per papero
kaj inko; sed mi esperas veni al vi kaj paroli vizaĝon kontraŭ vizaĝo,
por ke via ĝojo estu plena. 13 Salutas vin la infanoj de via fratino, la
elektita.

La tria epistolo ĝenerala de Johano

1 La presbitero al Gajo, la amata, kiun mi amas en la vero.
2 Amato, mi preĝas, ke al vi prosperu ĉio, kaj vi bonsanu tiel sa-
me, kiel prosperas al via animo. 3 Ĉar mi treege ĝojis, kiam fratoj
venis kaj atestis pri via vereco, kiel vi iradas en la vero. 4 Pli gran-
dan ĝojon mi ne havas, ol aŭdi pri miaj infanoj iradantaj en la vero.
5 Amato, vi faras fidele rilate al ĉiuj viaj klopodoj por la fratoj kaj
tiuj fremduloj, 6 kiuj atestis vian amon antaŭ la eklezio; kaj vi faros
bone, tiujn antaŭenigante dece je Dio, 7 ĉar pro la Nomo ili eliris,
akceptante nenion de la nacianoj. 8 Ni devas do akcepti tiajn, por
ke ni estu kunlaborantoj kun la vero.
9 Mi skribis iom al la eklezio; sed Diotrefes, kiu amas la estrecon
inter ili, nin ne akceptas. 10 Tial, se mi venos, mi rememorigos al li
la farojn, kiujn li faras, per malbonaj paroloj babilante kontraŭ ni;
kaj ne kontenta je tio, li mem ne akceptas la fratojn, nek tion per-
mesas al tiuj, kiuj volas, kaj ilin el la eklezio elpelas. 11 Amato, imi-
tu ne la malbonon, sed la bonon. Bonfaranto estas el Dio; malbon-
faranto ne vidis Dion. 12 Pri Demetrio estas atestite de ĉiuj, kaj de
la vero mem; kaj ni ja atestas; kaj vi scias, ke nia atesto estas vera.
13 Mi havis multon por skribi al vi; sed mi ne volas skribi al vi per
inko kaj kano; 14 sed mi esperas vidi vin baldaŭ, kaj ni parolos viza-
ĝon kontraŭ vizaĝo. Paco al vi. Salutas vin la amikoj. Salutu laŭ no-
mo la amikojn.

La epistolo ĝenerala de Judas

1 Judas, servisto de Jesuo Kristo kaj frato de Jakobo, al la alvokitoj,
amataj en Dio, la Patro, kaj konservitaj por Jesuo Kristo: 2 Kompa-
to al vi kaj paco kaj amo pligrandiĝu.

3 Amataj, kiam mi faris ĉian diligentecon, por skribi al vi pri nia
komuna savo, mi deviĝis skribi al vi, por kuraĝigi vin batali por la
kredo, jam per unu fojo transdonita al la sanktuloj. 4 Ĉar enŝteliĝis
iuj homoj, jam antaŭ longe destinitaj por ĉi tiu kondamno, malpi-
uloj, ŝanĝante la gracon de Dio en diboĉecon, kaj malkonfesante la
solan Estron kaj nian Sinjoron Jesuo Kristo.

5 Mi do volas rememorigi vin, kvankam vi jam per unu fojo sci-
iĝis pri ĉio, ke la Sinjoro, savinte popolon el la Egipta lando, poste
pereigis la nekredantojn. 6 Kaj anĝelojn, kiuj ne konservis sian re-
gadon, sed forlasis sian propran loĝejon, Li rezervis sub mallumo
en katenoj ĉiamaj ĝis la juĝo en la granda tago. 7 Kiel ankaŭ Sodom
kaj Gomora kaj la ĉirkaŭaj urboj tiel same, kiel ĉi tiuj, malĉastiĝinte
kaj foririnte post fremdan karnon, estas elmontritaj kiel ekzemplo,
suferante la punon de eterna fajro. 8 Tamen tiel same ankaŭ ĉi tiuj
en siaj sonĝadoj malpurigas la karnon, malestimas aŭtoritaton, kaj
insultas honorojn. 9 Sed Miĥael, la ĉefanĝelo, kiam en kontraŭsta-
ro al la diablo li disputis pri la korpo de Moseo, ne kuraĝis lin akuzi
insulte, sed diris: La Sinjoro vin riproĉu. 10 Sed tiuj insultas ja ĉion,
kion ili ne scias; sed kion ili per naturo komprenas, kiel la bestoj
senprudentaj, en tio ili malvirtiĝas. 11 Ve al ili! ĉar ili iris sur la vojo
de Kain, kaj forĵetis sin en la eraron de Bileam por dungopago, kaj

pereis en la kontraŭdirado de Koraĥ. 12 Ili estas la subakvaj rokoj en
viaj agapoj, kun vi kunfestenante, sentime sin paŝtante; nuboj se-
nakvaj, per vento disportataj; aŭtunaj arboj senfruktaj, dufoje mor-
tintaj, elradikigitaj; 13 sovaĝaj marondoj, elŝaŭmantaj siajn hon-
tindaĵojn; steloj vagantaj, por kiuj la nigreco de mallumo por eter-
ne estas rezervata. 14 Kaj al ili ankaŭ Ĥanoĥ, la sepa post Adam,
profetis, dirante: Jen la Sinjoro venis kun Siaj sanktaj miriadoj, 15
por fari juĝon kontraŭ ĉiuj, kaj por kondamni ĉiujn malpiulojn pri
ĉiuj malpiaĵoj, kiujn ili malpie faris, kaj pri ĉiuj obstinaj paroloj,
kiujn malpiaj pekuloj parolis kontraŭ Li. 16 Ili estas murmuremuloj,
plendemuloj, irantaj laŭ siaj voluptoj (dum ilia buŝo parolas fanfa-
ronaĵojn) kaj favorantaj personojn pro profito.

17 Sed vi, amataj, memoru la dirojn antaŭe parolitajn de la apos-
toloj de nia Sinjoro Jesuo Kristo; 18 nome, ke ili diris al vi: En la lasta
tempo estos mokemuloj, irantaj laŭ siaj propraj voluptoj malpiaj. 19
Tiuj estas la apartigantoj, laŭsentaj, ne havantaj la Spiriton. 20 Sed
vi, amataj, konstruante vin sur via plej sankta fido, preĝante en la
Sankta Spirito, 21 konservu vin en la amo al Dio, atendante la kom-
paton de nia Sinjoro Jesuo Kristo por eterna vivo. 22 Kaj unujn, kiuj
ŝanceliĝas, indulgu; 23 kaj unujn savu, eltirante ilin el la fajro; kaj
aliajn kompatu kun timo; malamante eĉ la veston makulitan de la
karno.

24 Kaj al Tiu, kiu povas vin gardi senfalaj, kaj starigi vin senripro-
ĉaj antaŭ Sia gloro en granda ĝojo, 25 al la sola Dio, nia Savanto, per
Jesuo Kristo, nia Sinjoro, estu gloro, majesto, potenco, kaj aŭtori-
tato, antaŭ ĉiu mondaĝo, kaj nun, kaj ĝis la eterneco. Amen.

Apokalipso de sankta Johano

Ĉapitro 1

1 Apokalipso de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li, por montri al siaj
servistoj tion, kio devas baldaŭ okazi; kaj Li sendis kaj montris ĝin
per Sia anĝelo al Sia servisto Johano, 2 kiu atestis la vorton de Dio
kaj la ateston de Jesuo Kristo, pri ĉio, kion li vidis. 3 Feliĉaj estas la
leganto kaj la aŭskultantoj de la vortoj de la profetaĵo kaj la obser-
vantoj de la skribitaĵoj en ĝi; ĉar la tempo estas proksima.

4 Johano al la sep eklezioj en Azio: Graco al vi kaj paco de Tiu,
kiu estas kaj estis kaj venos; kaj de la sep spiritoj antaŭ Lia trono; 5
kaj de Jesuo Kristo, la fidela atestanto, la unuenaskita el la mortin-
toj, kaj la reganto de la reĝoj de la tero. Al tiu, kiu nin amas, kaj nin
malligis de niaj pekoj per sia sango, 6 kaj faris nin regno, pastroj al
lia Dio kaj Patro; al li la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne.
Amen. 7 Jen li venas kun la nuboj; kaj lin vidos ĉiu okulo, kaj tiuj,
kiuj lin trapikis; kaj ĉiuj gentoj de la tero ploros pro li. Vere, Amen.

8 Mi estas la Alfa kaj la Omega, diras la Sinjoro, la Dio, kiu estas
kaj estis kaj venos, la Plejpotenca.

9 Mi, Johano, via frato kaj partoprenanto kun vi en la aflikto kaj
regno kaj pacienco de Jesuo, estis sur la insulo nomata Patmos pro
la vorto de Dio kaj la atesto de Jesuo. 10 Mi min trovis en la Spirito
en la tago de la Sinjoro, kaj mi aŭdis malantaŭ mi grandan voĉon
kvazaŭ de trumpeto, 11 dirantan: Kion vi vidas, tion skribu en libron
kaj sendu al la sep eklezioj: al Efeso kaj al Smirna kaj al Pergamo kaj
al Tiatira kaj al Sardes kaj al Filadelfia kaj al Laodikea. 12 Kaj mi min

turnis, por vidi la voĉon, kiu parolis kun mi. Kaj turniĝinte, mi vi-
dis sep orajn lampingojn; 13 kaj meze de la sep lampingoj iun simi-
lan al la Filo de homo, vestitan ĝispiede, kaj zonitan ĉirkaŭ la brusto
per ora zono. 14 Kaj lia kapo kaj liaj haroj estis blankaj kiel blanka
lano, kiel neĝo; kaj liaj okuloj estis kiel fajra flamo; 15 kaj liaj piedoj
estis kiel brilanta latuno, kvazaŭ rafinita en forno; kaj lia voĉo es-
tis kiel voĉo de multaj akvoj. 16 Kaj li havis en sia dekstra mano sep
stelojn; kaj el lia buŝo eliris akra dutranĉa glavo; kaj lia aspekto estis
kiel brilas la suno en sia forteco. 17 Kaj kiam mi vidis lin, mi falis ĉe
liaj piedoj kvazaŭ senviva. Kaj li metis sian dekstran manon sur min,
dirante: Ne timu; mi estas la unua kaj la lasta, 18 kaj la vivanta; kaj
mi fariĝis mortinta, kaj jen, mi estas vivanta por ĉiam kaj eterne, kaj
mi havas la ŝlosilojn de la morto kaj de Hades. 19 Skribu do tion,
kion vi vidis, kaj kio estas, kaj kio okazos poste; 20 la misteron de la
sep steloj, kiujn vi vidis en mia dekstra mano, kaj la sep orajn lam-
pingojn. La sep steloj estas la anĝeloj de la sep eklezioj; kaj la sep
lampingoj estas la sep eklezioj.

Ĉapitro 2

1 Al la anĝelo de la eklezio en Efeso skribu:

Tiele diras la tenanto de la sep steloj en sia dekstra mano, la ir-
anto meze de la sep oraj lampingoj: 2 Mi scias viajn farojn, kaj vian
laboron kaj vian paciencon, kaj ke vi ne povas toleri la malbonulojn,
kaj ke vi provis tiujn, kiuj nomas sin apostoloj kaj ne estas tiaj, kaj
trovis ilin malveraj; 3 kaj vi havas paciencon kaj toleris pro mia no-
mo kaj ne laciĝis. 4 Sed mi havas kontraŭ vi, ke vi forlasis vian unu-
an amon. 5 Memoru do, de kie vi falis, kaj pentu, kaj faru la unuajn
farojn; alie mi venos al vi, kaj formovos vian lampingon el ĝia loko,
se vi ne pentos. 6 Sed ĉi tion vi havas, ke vi malamas la farojn de la

Nikolaitoj, kiujn mi ankaŭ malamas. 7 Kiu havas orelon, tiu aŭskul-
tu, kion la Spirito diras al la eklezioj. Al la venkanto mi donos manĝi
el la arbo de vivo, kiu estas en la Paradizo de Dio.

8 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Smirna skribu:

Tiele diras la unua kaj la lasta, kiu fariĝis senviva kaj vivis: 9 Mi
scias vian aflikton kaj vian malriĉecon (vi tamen estas riĉa), kaj la
blasfemon de tiuj, kiuj nomas sin Judoj, kaj estas ne tiaj, sed sina-
gogo de Satano. 10 Ne timu tion, kion vi suferos; jen la diablo ĵetos
iujn el vi en malliberejon, por ke vi estu elprovataj; kaj vi havos
aflikton dek tagojn. Estu fidela ĝis morto, kaj mi donos al vi la kro-
non de vivo. 11 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras
al la eklezioj. La venkanto tute ne difektiĝos de la dua morto.

12 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Pergamo skribu:

Tiele diras la portanto de la akra dutranĉa glavo: 13 Mi scias, kie
vi loĝas: tie, kie estas la trono de Satano; kaj vi tenas firme mian
nomon, kaj ne malkonfesis mian fidon, eĉ en la tagoj de Antipas,
mia fidela atestinto, kiu estis mortigita inter vi, kie loĝas Satano. 14
Sed mi havas kelkon kontraŭ vi: ke vi havas tie sekvantojn de la in-
struo de Bileam, kiu instruis al Balak ĵeti falilon antaŭ la Izraelidojn,
por ke ili manĝu idoloferitaĵojn kaj malĉastu. 15 Kaj vi ankaŭ havas
sekvantojn de la instruo de la Nikolaitoj tiel same. 16 Pentu do; alie
mi rapide venos al vi, kaj militos kontraŭ ili per la glavo de mia
buŝo. 17 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la
eklezioj. Al la venkanto mi donos el la kaŝita manao, kaj mi donos
al li blankan ŝtoneton, kaj sur la ŝtoneto novan nomon skribitan,
kiun konas neniu krom la ricevanto.

18 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Tiatira skribu:

Tiele diras la Filo de Dio, kiu havas okulojn kiel fajra flamo, kaj
liaj piedoj estas kiel brilanta latuno: 19 Mi scias viajn farojn, kaj vi-
ajn amon kaj fidon kaj servadon kaj paciencon, kaj pri viaj faroj, ke

la lastaj estas pli multaj ol la unuaj. 20 Sed mi havas kontraŭ vi, ke
vi toleras la virinon Izebel, kiu nomas sin profetino; kaj ŝi instruas
kaj delogas miajn servistojn malĉasti kaj manĝi idoloferitaĵojn. 21
Kaj mi donis al ŝi tempon, por ke ŝi pentu; kaj ŝi ne volas penti pri
sia malĉasteco. 22 Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj la kun ŝi adultantojn
en grandan aflikton, se ili ne pentos pri ŝiaj faroj. 23 Kaj mi perei-
gos ŝiajn idojn per morto; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu
esploras internaĵojn kaj korojn; kaj mi donos al ĉiu el vi laŭ viaj
faroj. 24 Sed al vi mi diras, al la ceteraj en Tiatira, al ĉiuj, kiuj ne
havas ĉi tiun instruon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano,
kiel oni diras: Mi ne ĵetos sur vin alian ŝarĝon. 25 Tamen tion, kion
vi havas, tenu, ĝis mi venos. 26 Kaj al la venkanto kaj la observanto
de miaj faroj ĝis la fino mi donos aŭtoritaton super la nacioj; 27 kaj
li regos ilin per fera sceptro, kiel la potaj vazoj estas dispecigataj;
kiel mi ankaŭ ricevis de mia Patro; 28 kaj mi donos al li la matenan
stelon. 29 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la
eklezioj.

Ĉapitro 3

1 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu:

Tiele diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio, kaj la sep ste-
lojn: Mi scias viajn farojn, ke vi estas nomata viva, kaj estas malvi-
va. 2 Fariĝu vigla, kaj firmigu la restaĵojn, kiuj estis preskaŭ mortan-
taj; ĉar mi ne trovis viajn farojn plenumitaj antaŭ mia Dio. 3 Memo-
ru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis; kaj observu, kaj pentu. Se do vi ne
viglos, mi venos, kvazaŭ ŝtelisto, kaj vi ne scios, je kiu horo mi ve-
nos al vi. 4 Sed vi havas en Sardes kelkajn nomojn, kiuj ne makulis
siajn vestojn; kaj ili promenos kun mi en blankaĵoj; ĉar ili estas in-
daj. 5 La venkanto estos tiel vestita per blankaj vestoj; kaj mi ja ne

elstrekos lian nomon el la libro de vivo, kaj mi konfesos lian nomon
antaŭ mia Patro kaj antaŭ Liaj anĝeloj. 6 Kiu havas orelon, tiu aŭ-
skultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

7 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Filadelfia skribu:

Tiele diras la sanktulo, la verulo, kiu havas la ŝlosilon de David,
tiu, kiu malfermas, kaj neniu fermas; kiu fermas, kaj neniu malfer-
mas: 8 Mi scias viajn farojn (jen mi donis antaŭ vi pordon malfer-
mitan, kiun neniu povas fermi), ke vi havas kelkan potencon, kaj
observis mian vorton, kaj ne malkonfesis mian nomon. 9 Jen mi do-
nas el la sinagogo de Satano, kiuj sin nomas Judoj, kaj estas ne tiaj,
sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj,
kaj scii, ke mi vin amis. 10 Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco,
mi ankaŭ vin konservos el tiu horo de provo, kiu venos sur la tutan
mondon, por provi la loĝantojn sur la tero. 11 Mi venos rapide; te-
nadu tion, kion vi havas, por ke neniu forprenu vian kronon. 12 La
venkanton mi faros kolono en la templo de mia Dio, kaj li ne plu
eliros el ĝi; kaj mi skribos sur li la nomon de mia Dio, kaj la nomon
de la urbo de mia Dio, la nova Jerusalem, kiu venas malsupren de
mia Dio el la ĉielo, kaj mian novan nomon. 13 Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

14 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Laodikea skribu:

Tiele diras la Amen, la atestanto fidela kaj vera, la komenco de
la kreo de Dio: 15 Mi scias viajn farojn, ke vi estas nek malvarma,
nek varmega; mi volus, ke vi estu aŭ malvarma aŭ varmega. 16 Tial,
ĉar vi estas varmeta, kaj nek malvarma nek varmega, mi elsputos
vin el mia buŝo. 17 Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj akiris riĉon, kaj
nenion mi bezonas; kaj vi ne scias, ke vi estas la mizera kaj kompat-
inda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda; 18 mi konsilas al vi aĉeti de mi
oron rafinitan per fajro, por ke vi riĉiĝu; kaj blankajn vestojn, por
ke vi vin vestu, kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco; kaj ko-

lirion, por ŝmiri viajn okulojn, por ke vi vidu. 19 Ĉiujn, kiujn mi
amas, mi riproĉas kaj punas; estu do fervora, kaj pentu. 20 Jen mi
staras ĉe la pordo kaj frapas; se iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas
la pordon, mi eniros al li kaj manĝos kun li, kaj li kun mi. 21 Al la
venkanto mi donos sidiĝi kun mi sur mia trono, kiel mi ankaŭ ven-
kis kaj sidiĝis kun mia Patro sur Lia trono. 22 Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

Ĉapitro 4

1 Post tio mi rigardis, kaj jen pordo malfermita en la ĉielo, kaj la
unua voĉo, kiun mi aŭdis, estis voĉo kvazaŭ de trumpeto parolan-
ta kun mi, dirante: Suprenvenu ĉi tien, kaj mi montros al vi tion, kio
devas okazi poste. 2 Tuj mi min trovis en la Spirito; kaj jen trono
stariĝis en la ĉielo, kaj sur la trono unu sidanta; 3 kaj la Sidanto es-
tis en aspekto simila al ŝtono jaspisa kaj sardia; kaj jen ĉielarko ĉir-
kaŭ la trono, aspekte simila al smeraldo. 4 Kaj ĉirkaŭ la trono estis
dudek kvar tronoj; kaj sur la tronoj mi vidis dudek kvar presbiterojn
sidantajn, vestitajn per blankaj vestoj; kaj sur iliaj kapoj orajn kro-
nojn. 5 Kaj el la trono eliris fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj. Kaj antaŭ
la trono brulis sep fajraj torĉoj, kiuj estas la sep Spiritoj de Dio; 6 kaj
antaŭ la trono kvazaŭ vitra maro, simila al kristalo; kaj meze apud
la trono kaj ronde ĉirkaŭ la trono kvar kreitaĵoj, plenaj de okuloj
antaŭe kaj malantaŭe. 7 Kaj la unua kreitaĵo similis leonon, kaj la
dua kreitaĵo similis bovidon, kaj la tria kreitaĵo havis vizaĝon kva-
zaŭ homan, kaj la kvara kreitaĵo similis aglon flugantan. 8 Kaj la
kvar kreitaĵoj, havantaj po ses flugiloj, estas ĉirkaŭe kaj interne ple-
naj de okuloj; kaj paŭzon ili ne havas tage kaj nokte, dirante: Sank-
ta, sankta, sankta, estas Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, la estanta kaj
estinta kaj venonta. 9 Kaj kiam la kreitaĵoj donos gloron kaj honoron

kaj dankon al la Sidanto sur la trono, al la Vivanto por ĉiam kaj eter-
ne, 10 la dudek kvar presbiteroj falos antaŭ la Sidanto sur la trono,
kaj ili adorkliniĝos al la Vivanto por ĉiam kaj eterne, kaj ĵetos siajn
kronojn antaŭ la trono, dirante: 11 Inda Vi estas, ho nia Sinjoro kaj
nia Dio, ricevi la gloron kaj la honoron kaj la potencon; ĉar Vi kreis
ĉion, kaj pro Via volo ĉio ekzistis kaj kreiĝis.

Ĉapitro 5

1 Kaj mi vidis en la dekstra mano de la Sidanto sur la trono libron,
skribitan interne kaj malantaŭe, sigelitan per sep sigeloj. 2 Kaj mi
vidis fortan anĝelon, proklamantan per granda voĉo: Kiu estas inda
malfermi la libron kaj rompi ĝiajn sigelojn? 3 Kaj neniu en la ĉielo,
nek sur la tero, nek sub la tero, povis malfermi la libron, aŭ rigar-
di ĝin. 4 Kaj mi multe ploris, ĉar troviĝis neniu inda malfermi la li-
bron, aŭ ĝin rigardi; 5 kaj unu el la presbiteroj diris al mi: Ne plo-
ru; jen la leono el la tribo de Jehuda, la Markoto de David, venkis,
por malfermi la libron kaj ĝiajn sep sigelojn. 6 Kaj mi vidis meze
inter la trono kaj la kvar kreitaĵoj, kaj meze de la presbiteroj, Ŝafi-
don starantan, kvazaŭ oferbuĉitan, havantan sep kornojn kaj sep
okulojn, kiuj estas la sep Spiritoj de Dio, senditaj sur la tutan teron.
7 Kaj li venis, kaj prenis ĝin el la dekstra mano de la Sidanto sur la
trono. 8 Kaj kiam li prenis la libron, la kvar kreitaĵoj kaj la dudek
kvar presbiteroj falis antaŭ la Ŝafido, havantaj ĉiu harpon, kaj orajn
pelvojn plenajn de incenso, kiuj estas la preĝoj de la sanktuloj. 9 Kaj
ili kantis novan kanton, dirante: Vi estas inda preni la libron kaj
malfermi ĝiajn sigelojn; ĉar vi estis mortigita, kaj vi elaĉetis al Dio
per via sango homojn el ĉiu tribo kaj lingvo kaj popolo kaj nacio, 10
kaj faris ilin al nia Dio regno kaj pastroj; kaj ili reĝas sur la tero. 11
Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis voĉon de multaj anĝeloj, ronde ĉirkaŭ

la trono kaj la kreitaĵoj kaj la presbiteroj; kaj ilia nombro estis mi-
riadoj da miriadoj kaj miloj da miloj; 12 dirantaj per granda voĉo:
Inda estas la Ŝafido, la mortigita, ricevi la potencon kaj riĉon kaj
saĝecon kaj forton kaj honoron kaj gloron kaj laŭdon. 13 Kaj ĉiun
kreitaĵon, kiu estis en la ĉielo kaj sur la tero kaj sub la tero kaj sur
la maro, kaj ĉion en ili, mi aŭdis dirantajn: Al la Sidanto sur la tro-
no, kaj al la Ŝafido, estu la laŭdo kaj la honoro kaj la gloro kaj la
potenco por ĉiam kaj eterne. 14 Kaj la kvar kreitaĵoj diris: Amen. Kaj
la presbiteroj falis kaj adorkliniĝis.

Ĉapitro 6

1 Kaj mi rigardis, kiam la Ŝafido malfermis unu el la sep sigeloj, kaj
mi aŭdis unu el la kvar kreitaĵoj dirantan kvazaŭ per voĉo de tond-
ro: Venu. 2 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta sur
ĝi havis pafarkon; kaj estis donita al li krono; kaj li eliris venkanta,
kaj por venki.

3 Kaj kiam li malfermis la duan sigelon, mi aŭdis la duan kre-
itaĵon dirantan: Venu. 4 Kaj eliris alia ĉevalo, flamkolora; kaj al la
sidanta sur ĝi estis donite forpreni pacon de la tero, kaj ke oni mor-
tigu unu la alian; kaj al li estis donita granda glavo.

5 Kaj kiam li malfermis la trian sigelon, mi aŭdis la trian kreitaĵon
dirantan: Venu. Kaj mi rigardis, kaj jen nigra ĉevalo; kaj la sidanta
sur ĝi havis en la mano pesilon. 6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon, meze
de la kvar kreitaĵoj, dirantan: Mezuro da tritiko por denaro, kaj tri
mezuroj da hordeo por denaro; kaj la oleon kaj la vinon ne difek-
tu.

7 Kaj kiam li malfermis la kvaran sigelon, mi aŭdis la voĉon de la
kvara kreitaĵo dirantan: Venu. 8 Kaj mi rigardis, kaj jen pala ĉeva-
lo; kaj la nomo de la sidanta sur ĝi estis Morto; kaj Hades sekvis kun

li. Kaj estis donita al ili aŭtoritato super kvarono de la tero, por mor-
tigi per glavo kaj per malsato kaj per morto kaj per la sovaĝaj be-
stoj de la tero.

9 Kaj kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis sub la altaro
la animojn de la mortigitaj pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun
ili havadis; 10 kaj ili kriis per granda voĉo, dirante: Ĝis kiam, ho Es-
tro, la sankta kaj vera, Vi ne juĝas kaj ne venĝas nian sangon al la
loĝantoj sur la tero? 11 Kaj estis donita al ĉiu el ili blanka robo; kaj
estis dirite al ili, ke ili atendu ankoraŭ kelkan tempon, ĝis ankaŭ iliaj
kunservistoj kaj iliaj fratoj, mortigotaj kiel ili mem, plensumiĝos.

12 Kaj mi rigardis, kiam li malfermis la sesan sigelon, kaj fariĝis
granda tertremo; kaj la suno fariĝis nigra kiel sakaĵo el haroj, kaj la
tuta luno fariĝis kiel sango; 13 kaj la steloj de la ĉielo falis sur la te-
ron, kiel figarbo, skuate de forta vento, ĵetas siajn nematurajn fi-
gojn. 14 Kaj la ĉielo formoviĝis, kvazaŭ kunvolvata libro; kaj ĉiu
monto kaj ĉiu insulo formoviĝis de sia loko. 15 Kaj la reĝoj de la tero
kaj la granduloj kaj la milestroj kaj la riĉuloj kaj la fortuloj kaj ĉiu
sklavo kaj ĉiu liberulo sin kaŝis en la kavernoj kaj inter la rokoj de
la montoj; 16 kaj ili diris al la montoj kaj al la rokoj: Falu sur nin, kaj
nin kaŝu for de la vizaĝo de la Sidanto sur la trono, kaj for de la
kolero de la Ĥafido; 17 ĉar venis la granda tago de ilia kolero; kaj kiu
povas stari?

Ĉapitro 7

1 Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la
tero, retenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke ne blovu vento
sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon. 2 Kaj mi vidis alian
anĝelon suprenirantan de la sunleviĝo, havantan sigelilon de la viv-
anta Dio; kaj li ekkriis per granda voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis

donite difekti la teron kaj la maron, 3 dirante: Ne difektu la teron,
nek la maron, nek la arbojn, antaŭ ol ni sigelos sur iliaj fruntoj la
servistojn de nia Dio. 4 Kaj mi aŭdis la nombron de la sigelitoj, cent
kvardek kvar miloj, sigelitaj el ĉiuj triboj de la Izraelidoj:

5 El la tribo de Jehuda estis sigelitaj dek du miloj;
El la tribo de Ruben, dek du miloj;
El la tribo de Gad, dek du miloj;
6 El la tribo de Aŝer, dek du miloj;
El la tribo de Naftali, dek du miloj;
El la tribo de Manase, dek du miloj;
7 El la tribo de Simeon, dek du miloj;
El la tribo de Levi, dek du miloj;
El la tribo de Isaĥar, dek du miloj;
8 El la tribo de Zebulun, dek du miloj;
El la tribo de Jozef, dek du miloj;
El la tribo de Benjamen estis sigelitaj dek du miloj.

9 Post tio mi rigardis, kaj jen granda homamaso, kiun neniu po-
vis kalkuli, el ĉiu nacio, kaj el ĉiuj triboj kaj popoloj kaj lingvoj, star-
antaj antaŭ la trono kaj antaŭ la Ŝafido, vestitaj per blankaj roboj,
kaj kun palmoj en iliaj manoj; 10 kaj ili kriis per granda voĉo, diran-
te: Savo al nia Dio, la sidanta sur la trono, kaj al la Ŝafido. 11 Kaj ĉiuj
anĝeloj staris ĉirkaŭ la trono kaj la presbiteroj kaj la kvar kreitaĵoj;
kaj ili falis sur sian vizaĝon antaŭ la trono, kaj adorkliniĝis al Dio,
12 dirante: Amen; La laŭdo kaj la gloro kaj la saĝeco kaj la danko kaj
la honoro kaj la potenco kaj la forto estu al nia Dio por ĉiam kaj
eterne. Amen. 13 Kaj respondis unu el la presbiteroj, dirante al mi:
Kiuj estas ĉi tiuj per blankaj roboj vestitaj, kaj de kie ili venis? 14 Kaj
mi diris al li: Mia sinjoro, vi scias. Kaj li diris al mi: Ĉi tiuj estas la
venantoj el la granda afliktado, kaj ili lavis siajn robojn, kaj blankigis
ilin en la sango de la Ŝafido. 15 Tial ili estas antaŭ la trono de Dio;

kaj ili servas al Li tage kaj nokte en Lia templo; kaj la Sidanto sur la
trono etendos super ili Sian tabernaklon. 16 Ili ne plu malsatos, nek
plu soifos; ne frapos ilin la suno nek ia varmego; 17 ĉar la Ŝafido, kiu
estas meze de la trono, paŝtos ilin kaj kondukos ilin al akvofontoj
de vivo; kaj Dio forviŝos de iliaj okuloj ĉiun larmon.

Ĉapitro 8

1 Kaj kiam li malfermis la sepan sigelon, fariĝis silento en la ĉielo
por ĉirkaŭ duono de horo. 2 Kaj mi vidis la sep anĝelojn, kiuj sta-
ras antaŭ Dio; kaj estis donitaj al ili sep trumpetoj.

3 Kaj alia anĝelo venis, kaj staris apud la altaro, havante incen-
silon oran; kaj estis donita al li multe da incenso, por ke li aldonu
ĝin al la preĝoj de ĉiuj sanktuloj sur la altaro ora, kiu estis antaŭ la
trono. 4 Kaj la fumo de la incenso, kun la preĝoj de la sanktuloj,
leviĝis antaŭ Dio el la mano de la anĝelo. 5 Kaj la anĝelo prenis la
incensilon, kaj li plenigis ĝin per la fajro de la altaro, kaj ĵetis ĝin sur
la teron; kaj fariĝis tondroj kaj voĉoj kaj fulmoj kaj tertremo.

6 Kaj la sep anĝeloj, havantaj la sep trumpetojn, sin pretigis, por
trumpeti.

7 Kaj la unua trumpetis, kaj fariĝis hajlo kaj fajro, miksitaj kun
sango, kaj ili estis ĵetitaj sur la teron; kaj triono de la tero forbrulis,
kaj triono de la arboj forbrulis, kaj la tuta verda herbo forbrulis.

8 Kaj la dua anĝelo trumpetis, kaj kvazaŭ granda monto, per fajro
brulanta, estis ĵetita en la maron; kaj triono de la maro fariĝis sango;
9 kaj mortis triono de la kreitaĵoj en la maro, kiuj havis vivon; kaj
triono de la ŝipoj pereis.

10 Kaj la tria anĝelo trumpetis, kaj falis el la ĉielo granda stelo,
brulanta kiel torĉo, kaj ĝi falis sur trionon de la riveroj kaj sur la
fontojn de la akvoj; 11 kaj la nomo de la stelo estas Absinto; kaj tri-

ono de la akvoj fariĝis absintaĵo; kaj multe da homoj mortis de la akvoj, ĉar ili maldolĉiĝis.

12 Kaj la kvara anĝelo trumpetis, kaj estis frapita triono de la suno kaj triono de la luno kaj triono de la steloj, por ke mallumiĝu triono de ili, kaj ke ne lumu dum triono de la tago, kaj por la nokto tiel same.

13 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis unu aglon, flugantan en meza ĉielo, dirantan per granda voĉo: Ve! ve! ve al la loĝantoj sur la tero, pro la ceteraj voĉoj trumpetaj de la tri anĝeloj ankoraŭ trumpetontaj!

Ĉapitro 9

1 Kaj la kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis stelon el la ĉielo falintan sur la teron; kaj al li estis donita la ŝlosilo de la puto de la abis-
mo. 2 Kaj li malfermis la puton de la abismo; kaj el la puto leviĝadis
fumo, kiel fumo el granda forno; kaj mallumiĝis la suno kaj la aero
pro la fumo de la puto. 3 Kaj el la fumo eliris akridoj sur la teron; kaj
al ili estis donita povo, kiel havas povon la skorpioj de la tero. 4 Kaj
estis ordonite al ili, ke ili ne difektu la herbon de la tero, nek ian verdaĵon, nek ian arbon, sed nur tiujn homojn, kiuj ne havas sur la
frunto la signon de Dio. 5 Kaj al ili estis komisiite, ke ili ne mortigu ilin, sed ke ili estu turmentataj kvin monatojn; kaj ilia turmento
estis kiel turmento de skorpio, kiam ĝi pikvundas homon. 6 Kaj en
tiuj tagoj la homoj serĉos morton, kaj ĝin tute ne trovos; kaj ili deziregos morti, kaj morto forflugos de ili. 7 Kaj la formoj de la akri-
doj similis ĉevalojn, pretigitajn por milito; kaj sur iliaj kapoj estis kvazaŭ kronoj similaj al oro, kaj iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de ho-
moj. 8 Kaj ili havis harojn kiel haroj de virinoj, kaj iliaj dentoj estis
kiel de leonoj. 9 Kaj ili havis kirasojn, kiel kirasoj el fero; kaj la sono
de iliaj flugiloj estis kiel la sono de ĉaroj, de multe da ĉevaloj kuran-

taj en militon. 10 Kaj ili havis vostojn similajn al vostoj de skorpioj,
kaj pikilojn; kaj en iliaj vostoj estas ilia kapablo difekti la homojn
kvin monatojn. 11 Ili havis super si reĝon, la anĝelon de la abismo;
lia nomo estas en la Hebrea lingvo Abadon, kaj en la Greka lingvo
li havas la nomon Apolion. 12 La unua Veo jam pasis; jen post tio ve-
nas ankoraŭ du Veoj.

13 Kaj la sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis voĉon el la kornoj de
la ora altaro, kiu staras antaŭ Dio, 14 dirantan al la sesa anĝelo, kiu
havis la trumpeton: Malligu la kvar anĝelojn, ligitajn apud la granda
rivero Eŭfrato. 15 Kaj malligiĝis la kvar anĝeloj, pretigitaj por la horo
kaj tago kaj monato kaj jaro, por ke ili mortigu trionon de la homoj.
16 Kaj la nombro de la armeoj de la kavalerio estis ducent milionoj;
mi aŭdis ilian nombron. 17 Kaj tiel mi vidis la ĉevalojn en la vizio,
kaj la sidantajn sur ili, havantajn kirasojn kiel el fajro kaj el jacinto
kaj el sulfuro; kaj la kapoj de la ĉevaloj estis kiel kapoj de leonoj, kaj
el iliaj buŝoj eliris fajro kaj fumo kaj sulfuro. 18 Per tiuj tri plagoj
triono de la homoj estis mortigita, per la fajro kaj la fumo kaj la
sulfuro elirantaj el iliaj buŝoj. 19 Ĉar la kapablo de la ĉevaloj estas en
iliaj buŝoj kaj en iliaj vostoj; ĉar iliaj vostoj similas serpentojn kaj
havas kapojn; kaj per ĉi tiuj ili vundas. 20 Kaj la ceteraj homoj, kiuj
ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj,
por ne adorkliniĝi al demonoj, kaj al la idoloj oraj kaj arĝentaj kaj
kupraj kaj ŝtonaj kaj lignaj, kiuj povas nek vidi, nek aŭdi, nek marŝi;
21 kaj ili ne pentis pri siaj mortigoj, nek pri siaj sorĉoj, nek pri sia
malĉastado, nek pri siaj ŝteloj.

Ĉapitro 10

1 Kaj mi vidis alian fortan anĝelon, malsuprenirantan el la ĉielo,
vestitan per nubo; kaj la ĉielarko estis super lia kapo, kaj lia vizaĝo

estis kiel la suno, kaj liaj piedoj kiel kolonoj el fajro; 2 kaj li havis en
la mano libreton malfermitan; kaj li metis la dekstran piedon sur la
maron, kaj la maldekstran sur la teron; 3 kaj li ekkriis per granda
voĉo, kiel leono blekas; kaj kiam li kriis, la sep tondroj parolis per
siaj voĉoj. 4 Kaj kiam la sep tondroj parolis, mi volis skribi; kaj mi
aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan: Sigelu tion, kion parolis la sep
tondroj, kaj ĝin ne skribu. 5 Kaj la anĝelo, kiun mi vidis staranta sur
la maro kaj sur la tero, levis sian dekstran manon al la ĉielo, 6 kaj
ĵuris per la Vivanto por ĉiam kaj eterne, kiu kreis la ĉielon kaj tion,
kio estas en ĝi, kaj la teron kaj tion, kio estas en ĝi, kaj la maron kaj
tion, kio estas en ĝi, ke tempo ne plu ekzistos; 7 sed en la tagoj de
la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li tuj trumpetos, tiam finiĝos la mi-
stero de Dio, kiel Li evangeliis al Siaj servistoj, la profetoj. 8 Kaj la
voĉo, kiun mi aŭdis el la ĉielo, parolis al mi denove, dirante: Iru,
prenu la libreton malfermitan en la mano de la anĝelo, staranta sur
la maro kaj sur la tero. 9 Kaj mi iris al la anĝelo, kaj diris al li: Donu
al mi la libreton. Kaj li diris al mi: Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; kaj
ĝi maldolĉigos al vi la ventron, sed en via buŝo ĝi estos dolĉa kiel
mielo. 10 Kaj mi prenis la libreton el la mano de la anĝelo, kaj for-
manĝis ĝin; kaj en mia buŝo ĝi estis dolĉa kiel mielo, kaj kiam mi ĝin
manĝis, mia ventro maldolĉiĝis. 11 Kaj ili diris al mi: Vi devas denove
profeti ĉe multaj popoloj kaj nacioj kaj lingvoj kaj reĝoj.

Ĉapitro 11

1 Kaj estis donita al mi kano, simila al bastono; kaj iu diris: Leviĝu,
kaj mezuru la templon de Dio, kaj la altaron, kaj la adorantojn en
ĝi. 2 Kaj la korton ekster la templo preterlasu, kaj ne mezuru ĝin, ĉar
ĝi estas donita al la nacioj; kaj la sanktan urbon ili piedpremos kvar-
dek du monatojn. 3 Kaj mi donos komision al miaj du atestantoj, kaj

ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵo. 4 Ili estas la
du olivarboj kaj la du lampingoj, starantaj antaŭ la Sinjoro de la
tero. 5 Kaj se iu volas difekti ilin, fajro elvenas el ilia buŝo kaj for-
manĝas iliajn malamikojn; kaj se iu volas difekti ilin, tiamaniere li
devas esti mortigita. 6 Ili havas la povon fermi la ĉielon, por ke ne
pluvu dum la tagoj de ilia profetado; kaj ili havas povon super la
akvoj, por ŝanĝi ilin en sangon, kaj frapi la teron per ĉia plago ĉiu-
foje, kiam ili volos. 7 Kaj kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu su-
prenvenas el la abismo, faros militon kontraŭ ili kaj venkos ilin kaj
mortigos ilin. 8 Kaj iliaj kadavroj kuŝas sur la strato de la granda
urbo, kiu nomiĝas laŭspirite Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ ilia Sinj-
oro estis krucumita. 9 Kaj el la popoloj kaj triboj kaj lingvoj kaj na-
cioj oni rigardas iliajn kadavrojn dum tri tagoj kaj duono, kaj ne
lasas meti iliajn kadavrojn en tombon. 10 Kaj la loĝantoj sur la tero
ĝojas pri ili, kaj gajiĝas; kaj ili sendos donacojn unu al la alia; ĉar tiuj
du profetoj turmentadis la loĝantojn sur la tero. 11 Kaj post la tri
tagoj kaj duono la spirito de vivo el Dio eniris en ilin, kaj ili stariĝis
sur siaj piedoj; kaj granda timo falis sur tiujn, kiuj ilin rigardis. 12 Kaj
ili aŭdis grandan voĉon el la ĉielo, dirantan al ili: Suprenvenu ĉi tien.
Kaj ili supreniris en la ĉielon en la nubo; kaj iliaj malamikoj rigar-
dis ilin. 13 Kaj en tiu horo fariĝis granda tertremo, kaj dekono de la
urbo falis; kaj en la tertremo mortis sep mil homoj; kaj la ceteraj
pleniĝis de timo, kaj donis laŭdon al la Dio de la ĉielo.

14 La dua Veo jam pasis; jen la tria Veo rapide venas.

15 Kaj la sepa anĝelo trumpetis; kaj fariĝis grandaj voĉoj en la ĉie-
lo, dirante: La regno de la mondo fariĝis regno de nia Sinjoro kaj de
Lia Kristo; kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne. 16 Kaj la dudek kvar pres-
biteroj, kiuj antaŭ Dio sidas sur siaj tronoj, falis sur la vizaĝon kaj
adorkliniĝis al Dio, 17 dirante: Ni dankas Vin, ho Dio, la Sinjoro, la
Plejpotenca, kiu estas kaj estis; ĉar Vi alprenis Vian grandan po-

tencon kaj reĝis. 18 Kaj la nacioj furiozis, kaj venis Via kolero, kaj la
tempo de la mortintoj, por esti juĝataj, kaj la tempo doni la rekom-
pencon al Viaj servistoj, la profetoj, kaj al la sanktuloj, kaj al la tim-
antoj de Via nomo, malgrandaj kaj grandaj, kaj pereigi la detruan-
tojn de la tero.

19 Kaj malfermiĝis la enĉiela templo de Dio, kaj vidiĝis en Lia
templo la kesto de Lia interligo; kaj fariĝis fulmoj kaj voĉoj kaj ton-
droj kaj tertremo kaj granda hajlo.

Ĉapitro 12

1 Kaj granda signo vidiĝis en la ĉielo: virino vestita per la suno, kaj
la luno sub ŝiaj piedoj, kaj sur ŝia kapo krono el dek du steloj; 2 kaj
estante graveda, ŝi ekkriis, naskodolorigate kaj suferante por naski.
3 Kaj vidiĝis alia signo en la ĉielo; kaj jen granda ruĝa drako, hav-
anta sep kapojn kaj dek kornojn, kaj sur siaj kapoj sep diademojn.
4 Kaj ĝia vosto trenis trionon de la steloj de la ĉielo, kaj ĵetis ilin sur
la teron; kaj la drako staris antaŭ la virino naskonta, por ke, kiam
ŝi estos naskinta, ĝi formanĝu ŝian infanon. 5 Kaj ŝi naskis filon, vi-
ran infanon, kiu regos ĉiujn naciojn per fera sceptro; kaj ŝia infano
estis forkaptita supren al Dio kaj al Lia trono. 6 Kaj la virino forku-
ris en la dezerton, kie ŝi havis lokon pretigitan de Dio, por ke tie oni
nutru ŝin mil ducent sesdek tagojn.

7 Kaj fariĝis milito en la ĉielo: Miĥael kaj liaj anĝeloj ekmilitis
kontraŭ la drako; kaj militis la drako kaj ĝiaj anĝeloj; 8 kaj ne pro-
speris al ili, kaj ne plu troviĝis ilia loko en la ĉielo. 9 Kaj ĵetiĝis mal-
supren la granda drako, la antikva serpento, nomata Diablo kaj
Satano, la trompanto de la tuta mondo; ĝi ĵetiĝis sur la teron, kaj
ĝiaj anĝeloj ĵetiĝis kun ĝi. 10 Kaj mi aŭdis grandan voĉon en la ĉie-
lo, dirantan: Nun fariĝis la savo kaj la potenco kaj la reĝeco de nia

Dio, kaj la aŭtoritato de Lia Kristo; ĉar ĵetiĝis malsupren la akuzanto
de niaj fratoj, kiu tage kaj nokte akuzas ilin antaŭ nia Dio. 11 Kaj ili
venkis ĝin pro la sango de la Ŝafido, kaj pro la vorto de sia atesto;
kaj ili ne amis sian vivon ĝis morto mem. 12 Pro tio ĝoju, ho ĉieloj,
kaj vi, kiuj en ili loĝas. Ve al la tero kaj al la maro! ĉar la diablo mal-
supreniris en vin, havante grandan koleron, sciante, ke li havas nur
mallongan tempon.

13 Kaj kiam la drako vidis, ke ĝi estas ĵetita sur la teron, ĝi perse-
kutis la virinon, kiu naskis la viran infanon. 14 Kaj al la virino estis
donitaj la du flugiloj de la granda aglo, por ke ŝi flugu en la dezer-
ton, sur sian lokon, kie ŝi estas nutrata tempon kaj tempojn kaj du-
ontempon, for de la vizaĝo de la serpento. 15 Kaj la serpento elĵetis
el sia buŝo, post la virinon, akvon kvazaŭ riveron, por ke ĝi igu ŝin
forportiĝi de la fluo. 16 Kaj la tero helpis la virinon, kaj la tero mal-
fermis sian buŝon, kaj englutis la riveron, kiun la drako elĵetis el sia
buŝo. 17 Kaj la drako furiozis kontraŭ la virino, kaj foriris, por fari
militon kontraŭ la restintojn de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn
de Dio kaj havas la ateston de Jesuo;

Ĉapitro 13

1 kaj ĝi staris sur la sablo de la maro.

Kaj mi vidis beston suprenirantan el la maro, havantan dek kor-
nojn kaj sep kapojn, kaj sur siaj kornoj dek diademojn, kaj sur siaj
kapoj nomojn de blasfemo. 2 Kaj la besto, kiun mi vidis, estis sim-
ila al leopardo, kaj ĝiaj piedoj estis kiel de urso, kaj ĝia buŝo kiel
buŝo de leono; kaj la drako donis al ĝi sian potencon kaj sian tro-
non kaj grandan aŭtoritaton. 3 Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ
morte vunditan; kaj la morta vundo saniĝis; kaj la tuta tero miris
post la besto; 4 kaj ili adorkliniĝis al la drako, ĉar ĝi donis sian aŭto-

ritaton al la besto; kaj ili adorkliniĝis al la besto, dirante: Kiu estas
simila al la besto? kaj kiu povas militi kontraŭ ĝi? 5 kaj estis donita
al ĝi buŝo, parolanta grandaĵojn kaj blasfemaĵojn; kaj estis donita al
ĝi aŭtoritato agadi dum kvardek du monatoj. 6 Kaj ĝi malfermis la
buŝon por blasfemoj kontraŭ Dio, por blasfemi Lian nomon kaj
Lian tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo. 7 Kaj estis donite al ĝi
fari militon kontraŭ la sanktuloj, kaj venki ilin; kaj estis donita al ĝi
aŭtoritato sur ĉiu tribo kaj popolo kaj lingvo kaj nacio. 8 Kaj ador-
kliniĝos al ĝi ĉiuj loĝantoj de la tero, kies nomo ne estas skribita en
la libro de vivo, libro de la Ŝafido oferita jam de la fondo de la mon-
do. 9 Se iu havas orelon, tiu aŭskultu. 10 Se iu malliberigas, en mall-
iberecon li iras; se iu per la glavo mortigos, li devas per la glavo esti
mortigita. Ĉi tie estas la pacienco kaj la fido de la sanktuloj.

11 Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la tero; kaj ĝi havis
du kornojn, simile al ŝafido, kaj ĝi parolis kiel drako. 12 Kaj ĝi ekzer-
cas la tutan aŭtoritaton de la unua besto antaŭ ĝi. Kaj ĝi devigas la
teron kaj la loĝantojn sur ĝi adorkliniĝi al la unua besto, kies mor-
ta vundo saniĝis. 13 Kaj ĝi faras grandajn signojn, devigante eĉ faj-
ron malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la homoj. 14 Kaj ĝi
trompas la loĝantojn de la tero per la signoj, kiujn estis donite al ĝi
fari antaŭ la besto; dirante al la loĝantoj sur la tero, ke ili faru bil-
don al la besto, kiu havis la glavovundon kaj vivis. 15 Kaj estis do-
nite, ke ĝi donu spiron al la bildo de la besto, por ke eĉ parolu la
bildo de la besto, kaj faru, ke ĉiuj, kiuj ne volas adorkliniĝi al la bildo
de la besto, estu mortigitaj. 16 Kaj ĝi devigas ĉiujn, la malgrandajn
kaj la grandajn, la riĉajn kaj la malriĉajn, la liberajn kaj la sklavajn,
ricevi markon sur la dekstra mano aŭ sur la frunto; 17 por ke neniu
povu aĉeti aŭ vendi, krom tiuj, kiuj havas la markon, la nomon de
la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo. 18 Ĉi tie estas saĝeco. Kiu ha-

vas prudenton, tiu kalkulu la numeron de la besto; ĉar ĝi estas la
numero de homo; kaj ĝia numero estas sescent sesdek ses.

Ĉapitro 14

1 Kaj mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staranta sur la monto Cion, kaj
kun li cent kvardek kvar miloj, havantaj lian nomon, kaj la nomon
de lia Patro, skribitajn sur ilia frunto. 2 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo,
kiel voĉon de multaj akvoj, kaj kiel voĉon de granda tondro; kaj la
voĉo, kiun mi aŭdis, estis kiel de harpistoj, harpantaj per siaj har-
poj; 3 kaj ili kantas kvazaŭ novan kanton antaŭ la trono kaj antaŭ
la kvar kreitaĵoj kaj la presbiteroj; kaj neniu povis lerni la kanton
krom la cent kvardek kvar miloj, la elaĉetitoj el la tero. 4 Ili estas tiuj,
kiuj ne malpuriĝis kun virinoj; ĉar ili estas virguloj. Ili estas la sek-
vantoj de la Ŝafido, kien ajn li iras. Ili estas elaĉetitaj el inter la ho-
moj, la unuaaĵo al Dio kaj al la Ŝafido. 5 Kaj en ilia buŝo ne troviĝis
mensogo; ili estas senkulpaj.

6 Kaj mi vidis alian anĝelon, flugantan en meza ĉielo, havantan
eternan evangelion, por evangelii la loĝantojn de la tero kaj ĉiun
nacion kaj tribon kaj lingvon kaj popolon, 7 kaj dirantan per gran-
da voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia
juĝo; kaj adorkliniĝu al la Kreinto de la ĉielo kaj la tero kaj la maro
kaj la fontoj akvaj.

8 Kaj alia anĝelo, dua, sekvis, dirante: Falis, falis Babel la granda,
kiu trinkigis ĉiujn naciojn el la vino de la kolero de ŝia malĉastaĵo.

9 Kaj alia anĝelo, tria, sekvis ilin, dirante per granda voĉo: Se iu
adorkliniĝas al la besto kaj al ĝia bildo, kaj ricevas markon sur sia
frunto aŭ sur sia mano, 10 tiu ankaŭ trinkos el la vino de la kolero
de Dio, kiu estas pretigita nemiksite en la pokalo de Lia kolero, kaj
li turmentiĝos en fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj an-

taŭ la Ĥafido; 11 kaj la fumo de ilia turmento leviĝas por ĉiam kaj
eterne; kaj ne havas paŭzon tage kaj nokte tiuj, kiuj adorkliniĝas al
la besto kaj al ĝia bildo, kaj ĉiu, kiu ricevas la markon de ĝia nomo.
12 Ĉi tie estas la pacienco de la sanktuloj, kiuj observas la ordonojn
de Dio kaj la fidon de Jesuo.

13 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan: Skribu: Feliĉaj estas la
mortintoj, kiuj de nun mortas en la Sinjoro; vere, diras la Spirito,
por ke ili ripozu de siaj laboroj; ĉar iliaj faroj sekvas kun ili.

14 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka nubo, kaj sur la nubo sidanto,
simila al la Filo de homo, havanta sur sia kapo oran kronon, kaj en
sia mano akran rikoltilon. 15 Kaj alia anĝelo eliris el la templo, kri-
ante per granda voĉo al la sidanta sur la nubo: Sendu vian rikolti-
lon, kaj rikoltu; ĉar venis la horo por rikolti, ĉar la rikolto de la tero
tromaturiĝis. 16 Kaj la sidanta sur la nubo ĵetis sian rikoltilon sur la
teron; kaj la tero rikoltiĝis.

17 Kaj alia anĝelo eliris el la enĉiela templo, ankaŭ havante akran
rikoltilon. 18 Kaj alia anĝelo eliris el la altaro, havante aŭtoritaton
super la fajro; kaj li kriis per granda voĉo al la portanto de la akra
rikoltilo, dirante: Sendu vian akran rikoltilon, kaj detranĉu la vin-
berarojn de la vinberarbo de la tero; ĉar tute maturiĝis ĝiaj vinbe-
roj. 19 Kaj la anĝelo ĵetis sian rikoltilon en la teron kaj detranĉis la
vinberarbon de la tero kaj ĵetis ĝin en la grandan vinpremilon de la
kolero de Dio. 20 Kaj la vinpremilo estis tretita ekster la urbo, kaj
eliris sango el la vinpremilo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, en la spaco
de mil sescent stadioj.

Ĉapitro 15

1 Kaj mi vidis alian signon en la ĉielo, grandan kaj mirindan; sep
anĝelojn havantajn sep plagojn, la finajn, ĉar en ili finiĝis la kole-
ro de Dio.

2 Kaj mi vidis kvazaŭ vitran maron, miksitan kun fajro; kaj tiu-
jn, kiuj venkis la beston kaj ĝian bildon kaj la numeron de ĝia no-
mo; kaj ili staris sur la vitra maro, havante harpojn de Dio. 3 Kaj ili
kantis la kanton de Moseo, la servanto de Dio, kaj la kanton de la
Ĥafido, dirante: Grandaj kaj mirindaj estas Viaj faroj, ho Dio, la
Sinjoro, la Plejpotenca; justaj kaj veraj estas Viaj vojoj, ho Reĝo de
la nacioj. 4 Kiu ne timos, ho Sinjoro, kaj ne gloros Vian nomon? ĉar
Vi sola estas sankta; ĉar ĉiuj nacioj venos kaj adorkliniĝos al Vi; ĉar
Viaj justaĵoj elmontriĝis.

5 Kaj post tio mi rigardis, kaj malfermiĝis la templo de la taber-
naklo de la atesto en la ĉielo; 6 kaj elvenis el la templo la sep anĝeloj,
havante la sep plagojn, vestite per linaĵo pura kaj luma, kaj zonite
ĉirkaŭ la brusto per ora zono. 7 Kaj unu el la kvar kreitaĵoj donis al
la sep anĝeloj sep orajn pelvojn, plenajn de la kolero de Dio, la viv-
anta por ĉiam kaj eterne. 8 Kaj la templo pleniĝis de fumo el la gloro
de Dio kaj el Lia potenco; kaj neniu povis eniri en la templon, ĝis
finiĝos la sep plagoj de la sep anĝeloj.

Ĉapitro 16

1 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la templo, dirantan al la sep anĝe-
loj: Iru, kaj elverŝu sur la teron la sep pelvojn de la kolero de Dio.

2 Kaj la unua foriris, kaj elverŝis sian pelvon sur la teron; kaj far-
iĝis malbona kaj dolora ulcero sur la homoj, kiuj havis la markon
de la besto kaj kiuj adorkliniĝis al ĝia bildo.

3 Kaj la dua elverŝis sian pelvon en la maron; kaj fariĝis sango,
kiel de mortinto; kaj mortis ĉiu vivanta estaĵo en la maro.

4 Kaj la tria elverŝis sian pelvon en la riverojn kaj en la fontojn de
akvoj; kaj fariĝis sango. 5 Kaj mi aŭdis la anĝelon de la akvoj dir-
antan: Justa estas Vi, la estanta kaj estinta, la Sanktulo, ĉar Vi tiele

juĝis; 6 ĉar ili elverŝis la sangon de sanktuloj kaj profetoj, kaj sang-
on Vi donis al ili trinki; ili tion meritas. 7 Kaj mi aŭdis la altaron dir-
antan: Vere, ho Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, veraj kaj justaj estas
Viaj juĝoj.

8 Kaj la kvara elverŝis sian pelvon sur la sunon; kaj estis donite
al ĝi brulvundi homojn per fajro. 9 Kaj la homoj brulvundiĝis per
granda varmego, kaj ili blasfemis la nomon de Dio, kiu havas aŭto-
ritaton sur tiuj plagoj; kaj ili ne pentis, por doni al Li gloron.

10 Kaj la kvina elverŝis sian pelvon sur la tronon de la besto; kaj
ĝia regno mallumiĝis; kaj ili mordis sian langon pro dolorego, 11 kaj
ili blasfemis la Dion de la ĉielo pro siaj doloroj kaj siaj ulceroj; kaj
ili ne pentis pri siaj faroj.

12 Kaj la sesa elverŝis sian pelvon sur la grandan riveron, la rive-
ron Eŭfrato; kaj ĝia akvo forsekiĝis, por ke pretiĝu la vojo de la re-
ĝoj, kiuj venas el la sunleviĝejo. 13 Kaj mi vidis tri malpurajn spiri-
tojn, kvazaŭ ranojn, elirantaj el la buŝo de la drako, kaj el la buŝo
de la besto, kaj el la buŝo de la falsa profeto; 14 ĉar ili estas spiritoj
de demonoj, farantaj signojn; ili foriras al la reĝoj de la tuta mon-
do, por kolekti ilin por la milito de la granda tago de Dio, la Plejpo-
tenca. 15 (Jen mi venas kvazaŭ ŝtelisto. Feliĉa estas tiu, kiu viglas kaj
konservas siajn vestojn, por ke li ne iru nuda, kaj oni ne vidu lian
honton.) 16 Kaj oni kolektis ilin en lokon, nomatan en la Hebrea
lingvo Har-Magedon.

17 Kaj la sepa anĝelo elverŝis sian pelvon sur la aeron; kaj eliris
granda voĉo el la templo, for de la trono, dirante: Fariĝis! 18 kaj oka-
zis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj; kaj okazis granda tertremo tia, kia
ne okazis de kiam homoj estiĝis sur la tero, tiela tertremo, tiel gran-
da. 19 Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la na-
cioj falis; kaj Babel la granda estis memorata antaŭ Dio, por doni al
ĝi la pokalon de la vino de la furiozeco de Lia kolero. 20 Kaj ĉiu in-

sulo forflugis, kaj la montoj ne troviĝis. 21 Kaj granda hajlo, peza
kvazaŭ po talanto, falis el la ĉielo sur la homojn; kaj la homoj blas-
femis Dion pro la plago de la hajlo; ĉar ĝia plago estas treege gran-
da.

Ĉapitro 17

1 Kaj unu el la sep anĝeloj, havantaj la sep pelvojn, venis kaj paro-
lis kun mi, dirante: Venu ĉi tien, mi montros al vi la juĝon de la
granda malĉastistino, kiu sidas sur multaj akvoj; 2 kun kiu la reĝoj
de la tero malĉastis, kaj la loĝantoj sur la tero ebriiĝis per la vino de
ŝia malĉasteco. 3 Kaj li forportis min en la Spirito en dezerton; kaj
mi vidis virinon, sidantan sur skarlata besto, plena de nomoj de
blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn. 4 Kaj la virino estis
vestita per purpuro kaj skarlato, kaj ornamita per oro kaj altvalo-
raj ŝtonoj kaj perloj, kaj havis en sia mano oran pokalon, plenan de
abomenindaĵoj kaj la malpuraĵoj de ŝia malĉasteco, 5 kaj sur sia
frunto nomon skribitan: MISTERO, BABEL LA GRANDA, LA PA-
TRINO DE LA MALĈASTISTINOJ KAJ DE LA ABOMENINDAĴOJ
DE LA TERO. 6 Kaj mi vidis la virinon ebria de la sango de la sank-
tuloj, kaj de la sango de la martiroj de Jesuo. Kaj vidinte ŝin, mi
miris per granda miro. 7 Kaj la anĝelo diris al mi: Kial vi miris? mi
diros al vi la misteron de la virino, kaj de la besto, kiu portas ŝin kaj
kiu havas la sep kapojn kaj la dek kornojn. 8 La besto, kiun vi vidis,
ekzistis, sed ne ekzistas, kaj venos supren el la abismo kaj iros en
pereon. Kaj la loĝantoj sur la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en
la libro de vivo jam de la fondo de la mondo, miros, kiam ili vidos
la beston, ke ĝi ekzistis kaj ne ekzistas, sed venos. 9 Ĉi tie estas la
signifo, kiu havas saĝecon: la sep kapoj estas sep montoj, sur kiuj
sidas la virino; 10 kaj ili estas sep reĝoj; la kvin jam falis, la unu es-

tas, la alia ankoraŭ ne venis; kaj kiam li venos, li devos resti kelkan
tempon. 11 Kaj la besto, kiu ekzistis kaj ne ekzistas, estas ankaŭ oka,
kaj estas el la sep; kaj ĝi iras en pereon. 12 Kaj la dek kornoj, kiujn
vi vidis, estas dek reĝoj, kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon; sed ili rice-
vas aŭtoritaton kiel reĝoj, kun la besto, por unu horo. 13 Tiuj havas
unu intencon, kaj ili donas sian potencon kaj aŭtoritaton al la be-
sto. 14 Tiuj militos kontraŭ la Ĥafido, kaj la Ĥafido venkos ilin, ĉar
li estas Sinjoro de sinjoroj, kaj Reĝo de reĝoj; kaj venkos tiuj, kiuj
estas kun li, vokitaj kaj elektitaj kaj fidelaj. 15 Kaj li diris al mi: La
akvoj, kiujn vi vidis, kie sidas la malĉastistino, estas popoloj kaj
homamasoj kaj nacioj kaj lingvoj. 16 Kaj la dek kornoj, kiujn vi vi-
dis, kaj la besto, malamos la malĉastistinon, kaj faros ŝin izolita kaj
nuda, kaj manĝos ŝian karnon, kaj forbruligos ŝin per fajro. 17 Ĉar
Dio enmetis en ilian koron efektivigi Lian intencon, kaj efektivigi
unu intencon, kaj doni sian regnon al la besto, ĝis la vortoj de Dio
plenumiĝos. 18 Kaj la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu
havas reĝecon super la reĝoj de la tero.

Ĉapitro 18

1 Post tio mi vidis alian anĝelon, malsuprenirantan el la ĉielo, ha-
vantan grandan aŭtoritaton; kaj la tero lumiĝis per lia gloro. 2 Kaj
li forte kriis per granda voĉo, dirante: Falis, falis Babel la granda, kaj
fariĝis loĝejo de demonoj, kaj malliberejo de ĉia malpura spirito, kaj
malliberejo de ĉia malpura kaj malaminda birdo. 3 Ĉar per la vino
de la kolero de ŝia malĉasteco falis ĉiuj nacioj; kaj la reĝoj de la tero
malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la tero riĉiĝis per la poten-
co de ŝia lukso.

4 Kaj mi aŭdis alian voĉon el la ĉielo, dirantan: Elvenu el ŝi, ho
Mia popolo, por ke vi ne partoprenu en ŝiaj pekoj, kaj por ke vi ne

ricevu el ŝiaj plagoj; 5 ĉar ŝiaj pekoj amasiĝis ĝis la ĉielo, kaj Dio
memoris ŝiajn maljustaĵojn. 6 Redonu al ŝi, ĝuste kiel ŝi donis, kaj
duobligu duoble laŭ ŝiaj faroj; en la pokalo, kiun ŝi miksis, miksu al
ŝi duoblon. 7 Kiom ŝi gloris sin kaj voluptis, tiom donu al ŝi da tur-
mento kaj funebro; ĉar ŝi diras en sia koro: Mi sidas reĝino, kaj mi
ne estas vidvino, kaj mi tute ne vidos funebron. 8 Tial en unu tago
venos ŝiaj plagoj, morto kaj funebro kaj malsatego; kaj ŝi forbrulos
per fajro; ĉar forta estas Dio, la Sinjoro, kiu ŝin juĝas. 9 Kaj la reĝoj
de la tero, kiuj malĉastis kun ŝi kaj voluptis, ploros kaj ĝemos pri ŝi,
kiam ili rigardos la fumon de ŝia brulado, 10 starante malproksime
pro timo de ŝia turmento, dirante: Ve! ve, la granda urbo, Babel, la
forta urbo! ĉar en unu horo venis via juĝo. 11 Kaj la komercistoj de
la tero ploras kaj lamentas pri ŝi, ĉar jam neniu aĉetas ilian komerc-
aĵon; 12 komercaĵon el oro kaj arĝento kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj
kaj bisino kaj purpuro kaj silko kaj skarlato, kaj ĉia parfuma ligno
kaj ĉia vazo ebura kaj ĉia vazo el plej altvalora ligno kaj el kupro kaj
fero kaj marmoro, 13 kaj cinamo kaj amomo kaj incenso kaj ŝmiraĵo
kaj olibano kaj vino kaj oleo kaj faruno kaj tritiko kaj brutoj kaj
ŝafoj, kaj el ĉevaloj kaj ĉaroj, kaj korpoj kaj animoj de homoj. 14 Kaj
la fruktaro de la deziroj de via animo malaperis for de vi, kaj ĉio
bongusta kaj brila pereis for de vi, kaj oni ne plu trovos ilin. 15 La
negocintoj de tiuj komercaĵoj, kiuj riĉiĝis per ŝi, malproksime sta-
ros pro la timo de ŝia turmento, plorante kaj lamentante, 16 kaj dir-
ante: Ve! ve, la granda urbo, la vestita per bisino kaj purpuro kaj
skarlato, kaj ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj! 17 ĉar
en unu horo pereis tiom da riĉeco. Kaj ĉiu ŝipestro, kaj ĉiu ien ŝipe
veturanta, kaj maristoj, kaj ĉiuj, kiuj sur la maro laboris, staris mal-
proksime, 18 kaj kriis, vidante la fumon de ŝia brulego, dirante: Kio
similas la grandan urbon? 19 Kaj ili ĵetis polvon sur siajn kapojn, kaj
kriis, plorante kaj lamentante, kaj dirante: Ve! ve, la granda urbo!

en kiu riĉiĝis ĉiuj, kiuj havis siajn ŝipojn sur la maro per ŝia lukse-
go! ĉar en unu horo ŝi dezertiĝis. 20 Ĝojegu super ŝi, ho ĉielo, kaj la
sanktuloj, kaj la apostoloj, kaj la profetoj; ĉar Dio decidis pri ŝi laŭ
via juĝo.

21 Kaj forta anĝelo prenis ŝtonon, kvazaŭ grandan muelŝtonon,
kaj ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiel per puŝego deĵetiĝos Babel,
la granda urbo, kaj jam ne plu troviĝos. 22 Kaj voĉo de harpistoj kaj
muzikistoj kaj flutistoj kaj trumpetistoj jam ne plu aŭdiĝos en vi; kaj
ĉia metiisto de ĉia metio jam ne plu troviĝos en vi; kaj sono de mu-
elŝtono jam ne plu aŭdiĝos en vi; 23 kaj lumo de lampo jam ne plu
brilos en vi; kaj voĉo de fianĉo kaj fianĉino jam ne plu aŭdiĝos en
vi; ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero; ĉar per via sor-
ĉado ĉiuj nacioj trompiĝis. 24 Kaj en ŝi troviĝis la sango de profetoj
kaj sanktuloj, kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero.

Ĉapitro 19

1 Post tio mi aŭdis kvazaŭ grandan voĉon de granda homamaso en
la ĉielo, dirantan: Haleluja! La savo kaj la gloro kaj la potenco apart-
enas al nia Dio; 2 ĉar veraj kaj justaj estas Liaj juĝoj; ĉar Li juĝis la
grandan malĉastistinon, kiu infektis la teron per sia malĉasteco, kaj
Li venĝis la sangon de Siaj servistoj el ŝia mano. 3 Kaj duan fojon ili
diris: Haleluja! Kaj ŝia fumo leviĝas por ĉiam kaj eterne. 4 Kaj la
dudek kvar presbiteroj kaj la kvar kreitaĵoj falis kaj adorkliniĝis al
Dio, la sidanta sur la trono, dirante: Amen, Haleluja! 5 Kaj el la trono
eliris voĉo, dirante: Laŭdu nian Dion, ĉiuj Liaj servistoj, vi, kiuj ti-
mas Lin, la malgrandaj kaj la grandaj. 6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon
de granda homamaso kaj kvazaŭ voĉon de multaj akvoj kaj kvazaŭ
voĉon de fortaj tondroj, dirantajn: Haleluja! ĉar la Sinjoro, nia Dio,
la Plejpotenca, reĝas. 7 Ni ĝoju kaj triumfu, kaj donu al Li la gloron;

ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido, kaj lia edzino sin pretigis. 8 Kaj estis
donite al ŝi, ke ŝi sin vestu per bisino luma kaj pura; ĉar la bisino
estas la justaĵoj de la sanktuloj. 9 Kaj li diris al mi: Skribu: Feliĉaj
estas la invititaj al la edziĝa festeno de la Ŝafido. Kaj li diris al mi:
Tio estas la veraj vortoj de Dio. 10 Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por
adorkliniĝi al li. Kaj li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru; mi
estas kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj, kiuj konservas la ateston de Jesuo; adorkliniĝu al Dio; ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetado.

11 Kaj mi vidis la ĉielon malfermitan; kaj jen blanka ĉevalo, kaj la
sidanta sur ĝi, nomata Fidela kaj Vera; en justeco li juĝas kaj militas. 12 Kaj liaj okuloj estas fajra flamo, kaj sur lia kapo estas multaj
diademoj; kaj li havas nomon skribitan, kiun konas neniu krom li
mem. 13 Kaj li estas vestita per vesto, trempita en sangon; kaj lia
nomo estas: La Vorto de Dio. 14 Kaj la armeoj en la ĉielo sekvis lin
sur blankaj ĉevaloj, vestite per bisino blanka kaj pura. 15 Kaj el lia
buŝo eliras akra glavo, por ke li per ĝi frapu la naciojn; kaj li regos
ilin per fera sceptro; kaj li tretas la vinpremilon de la furiozeco de
la kolero de Dio, la Plejpotenca. 16 Kaj li havas sur la vesto kaj sur
la femuro nomon skribitan: REĜO DE REĜOJ KAJ SINJORO DE SINJOROJ.

17 Kaj mi vidis unu anĝelon, starantan en la suno; kaj li ekkriis
per granda voĉo, dirante al ĉiuj birdoj, kiuj flugas en meza ĉielo:
Venu, kolektiĝu al la granda festeno de Dio; 18 por ke vi manĝu karnon de reĝoj kaj karnon de milestroj kaj karnon de fortuloj kaj karnon de ĉevaloj kaj de iliaj rajdantoj, kaj karnon de ĉiuj homoj, liberaj kaj sklavaj, grandaj kaj malgrandaj.

19 Kaj mi vidis la beston, kaj la reĝojn de la tero kaj iliajn armeojn, kunigitajn, por fari militon kontraŭ la sidanta sur la ĉevalo kaj
kontraŭ lia armeo. 20 Kaj la besto estis kaptita, kaj kun ĝi la falsa

profeto, kiu faris antaŭ ĝi la signojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo; ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon fajran, brulantan per sulfuro;
21 kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo de la sidanta sur la ĉevalo, la glavo, kiu eliris el lia buŝo; kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno.

Ĉapitro 20

1 Kaj mi vidis anĝelon malsuprenirantan el la ĉielo, havantan la ŝlosilon de la abismo kaj grandan katenon en sia mano.
2 Kaj li ekkaptis la drakon, la antikvan serpenton, kiu estas la Diablo kaj Satano, kaj enkatenis lin por mil jaroj,
3 kaj ĵetis lin en la abismon kaj fermis ĝin kaj sigelis ĝin super li, por ke li ne plu trompu la naciojn, ĝis finiĝos la mil jaroj; post tio li devos esti malligita por kelka tempo.

4 Kaj mi vidis tronojn, kaj oni sidis sur ili, kaj juĝo estis donita al ili; kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj tiujn, kiuj ne adorkliniĝis al la besto, nek al ĝia bildo, kaj ne ricevis la markon sur sia frunto kaj sur sia mano; kaj ili vivis, kaj ili reĝis kun Kristo mil jarojn.
5 La ceteraj mortintoj ne vivis, ĝis finiĝos la mil jaroj. Tio estas la unua releviĝo.
6 Feliĉa kaj sankta estas la partoprenanto en la unua releviĝo; super tiuj la dua morto havas nenian aŭtoritaton; sed ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo, kaj reĝos kun li mil jarojn.

7 Kaj kiam finiĝos la mil jaroj, Satano estos ellasita el sia malliberejo,
8 kaj eliros, por trompi la naciojn en la kvar anguloj de la tero, Gog kaj Magog, por kolekti ilin por la milito; ilia nombro estas kiel la sablo de la maro.
9 Kaj ili supreniris laŭlarĝe de la tero kaj ĉirkaŭis la tendaron de la sanktuloj kaj la amatan urbon; kaj fajro malsupreniris el la ĉielo, kaj ekstermis ilin.
10 Kaj la diablo, kiu trom-

pis ilin, estis ĵetita en la lagon fajran kaj sulfuran, kie troviĝas la
besto kaj la falsa profeto; kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por
ĉiam kaj eterne.
11 Kaj mi vidis grandan blankan tronon, kaj la Sidanton sur ĝi,
antaŭ kies vizaĝo forflugis la tero kaj la ĉielo; kaj ne troviĝis loko
por ili. 12 Kaj mi vidis la mortintojn, grandajn kaj malgrandajn, star-
antajn antaŭ la trono; kaj libroj estis malfermitaj; kaj estis malfer-
mita alia libro, kiu estas la libro de vivo; kaj la mortintoj estis juĝataj
el la skribitaĵoj en la libroj, laŭ siaj faroj. 13 Kaj la maro liveris la
mortintojn, kiuj estis en ĝi; kaj la morto kaj Hades liveris la mortin-
tojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj. 14 Kaj la mor-
to kaj Hades estis ĵetitaj en la fajran lagon. Tio estas la dua morto—
la fajra lago. 15 Kaj se iu ne troviĝis skribita en la libro de vivo, tiu
estis ĵetita en la fajran lagon.

Ĉapitro 21

1 Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la
unua tero forpasis; kaj la maro jam ne ekzistis. 2 Kaj mi vidis la
sanktan urbon, novan Jerusalemon, malsuprenirantan el la ĉielo for
de Dio, pretigitan kiel fianĉino, ornamita por sia edzo. 3 Kaj mi aŭ-
dis grandan voĉon el la trono, dirantan: Jen la tabernaklo de Dio es-
tas kun la homoj, kaj Li loĝos kun ili, kaj ili estos Liaj popoloj, kaj
Dio mem estos kun ili kaj estos ilia Dio; 4 kaj Li forviŝos ĉiun larmon
el iliaj okuloj; kaj la morto jam ne ekzistos; ne plu ekzistos funebro,
nek plorado, nek doloro; la unuaj aferoj forpasis. 5 Kaj diris la Sid-
anto sur la trono: Vidu, Mi faras ĉion nova. Kaj Li diris: Skribu, ĉar
tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj. 6 Kaj Li diris al mi: Ĉio fariĝis. Mi
estas la Alfa kaj la Omega, la komenco kaj la fino. Mi donos dona-
ce al la soifanto el la fonto de la akvo de vivo. 7 La venkanto here-

dos ĉion; kaj Mi estos por li Dio, kaj li estos por Mi filo. 8 Sed por
la timemaj kaj nekredemaj kaj abomenindaj kaj mortigistoj kaj mal-
ĉastuloj kaj sorĉistoj kaj idolanoj kaj ĉiuj mensoguloj, ilia lotaĵo es-
tos en la lago, brulanta per fajro kaj sulfuro; tio estas la dua mor-
to.

9 Kaj venis unu el la sep anĝeloj, havantaj la sep pelvojn, plenajn
de la sep finaj plagoj; kaj li parolis kun mi, dirante: Venu ĉi tien, mi
montros al vi la fianĉinon, la edzinon de la Ŝafido. 10 Kaj li forpor-
tis min en la Spirito sur monton, grandan kaj altan, kaj li montris
al mi la sanktan urbon Jerusalem, malsuprenirantan el la ĉielo for
de Dio, 11 havantan la gloron de Dio; ĝia lumo estis simila al ŝtono
plej altvalora, kvazaŭ jaspiso kristaleca; 12 kun muro granda kaj alta,
kun dek du pordegoj, kaj apud la pordegoj dek du anĝeloj; kaj no-
moj surskribitaj, kiuj estas la nomoj de la dek du triboj de la Izra-
elidoj; 13 oriente estis tri pordegoj, kaj norde tri pordegoj, kaj sude
tri pordegoj, kaj okcidente tri pordegoj. 14 Kaj la muro de la urbo
havis dek du fundamentojn, kaj sur ili dek du nomojn de la dek du
apostoloj de la Ŝafido. 15 Kaj mia kunparolanto havis mezurilon,
oran vergon, por mezuri la urbon kaj ĝiajn pordegojn kaj ĝian mu-
ron. 16 Kaj la urbo staras kvadrate, kaj ĝia longo estas tiom, kiom la
larĝo; kaj li mezuris la urbon per la vergo, dek du mil stadiojn; ĝia
longo kaj ĝia larĝo kaj ĝia alto estas egalaj. 17 Kaj li mezuris ĝian
muron, cent kvardek kvar ulnojn, laŭ mezuro de homo, tio estas, de
anĝelo. 18 Kaj la strukturo de ĝia muro estis jaspiso; kaj la urbo es-
tis pura oro, simila al pura vitro. 19 La fundamentoj de la muro de
la urbo estis ornamitaj per altvaloraj ŝtonoj ĉiuspecaj. La unua fun-
damento estis jaspiso; la dua, safiro; la tria, kalcedonio; la kvara,
smeraldo; 20 la kvina, sardonikso; la sesa, sardio; la sepa, krizolito;
la oka, berilo; la naŭa, topazo; la deka, krizopraso; la dek-unua, ja-
cinto; la dek-dua, ametisto. 21 Kaj la dek du pordegoj estis dek du

perloj, ĉiu el la pordegoj estis el unu perlo; kaj la strato de la urbo
estis pura oro, kvazaŭ travidebla vitro. 22 Kaj templon en ĝi mi ne
vidis; ĉar Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, kaj la Ŝafido estas ĝia tem-
plo. 23 Kaj la urbo ne bezonas la sunon, nek la lunon, por brili al ĝi;
ĉar la gloro de Dio lumis al ĝi, kaj ĝia lampo estas la Ŝafido. 24 Kaj
la nacioj promenos per ĝia lumo; kaj la reĝoj de la tero alportas en
ĝin sian gloron. 25 Kaj ĝiaj pordegoj tute ne estos fermitaj tage (ĉar
nokto ne ekzistos tie); 26 kaj ili alportos en ĝin la gloron kaj la hon-
oron de la nacioj; 27 kaj tute ne eniros en ĝin io malpura, nek faran-
to de abomenindaĵo kaj mensogo; sed nur la skribitaj en la libro de
vivo de la Ŝafido.

Ĉapitro 22

1 Kaj li montris al mi riveron de akvo de vivo, helan kiel kristalo,
elirantan el la trono de Dio kaj de la Ŝafido, 2 meze de ĝia strato.
Kaj ĉe ĉiu flanko de la rivero estis arbo de vivo, portanta dek du
fruktojn, liveranta sian frukton ĉiumonate; kaj la folioj de la arbo
estis por la resanigo de la nacioj. 3 Kaj ne plu ekzistos malbeno; kaj
en ĝi estos la trono de Dio kaj de la Ŝafido; kaj Liaj servistoj Lin
adoros; 4 kaj ili vidos Lian vizaĝon; kaj Lia nomo estos sur ilia frun-
to. 5 Kaj nokto ne plu ekzistos; kaj ili ne bezonas lumon de lampo,
nek lumon de suno; ĉar Dio, la Sinjoro, lumos al ili; kaj ili reĝos por
ĉiam kaj eterne.

6 Kaj li diris al mi: Tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj; kaj la Sinj-
oro, la Dio de la spiritoj de la profetoj, sendis Sian anĝelon, por
montri al Siaj servistoj tion, kio devas okazi baldaŭ. 7 Kaj jen mi
rapide venos. Feliĉa estas tiu, kiu observas la vortojn de la profetaĵo
de ĉi tiu libro.

8 Kaj mi, Johano, estis la aŭdanto kaj la vidanto de ĉi tio. Kaj ki-

am mi aŭdis kaj vidis, mi falis, por adorkliniĝi antaŭ la piedoj de la
anĝelo, kiu montris tion al mi. 9 Kaj li diris al mi: Gardu vin, ke vi
tion ne faru; mi estas kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj, la pro-
fetoj, kaj kun la observantoj de la vortoj de ĉi tiu libro; adorkliniĝu
al Dio.

10 Kaj li diris al mi: Ne sigelu la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu
libro; ĉar la tempo estas proksima. 11 La maljustulo ankoraŭ estu
maljusta; kaj la malpurulo ankoraŭ estu malpura; kaj la justulo an-
koraŭ faru juston; kaj la sanktulo ankoraŭ sanktiĝu. 12 Jen mi rap-
ide venos; kaj mia rekompenco estas kun mi, por repagi al ĉiu laŭ
lia faro. 13 Mi estas la Alfa kaj la Omega, la unua kaj la lasta, la kom-
enco kaj la fino. 14 Feliĉaj estas tiuj, kiuj lavas siajn robojn, por ke
ili havu rajton sur la arbo de vivo, kaj ke ili eniru tra la pordegoj en
la urbon. 15 Ekstere estas la hundoj kaj la sorĉistoj kaj la malĉastu-
loj kaj la mortigistoj kaj la idolanoj, kaj ĉiu, kiu amas kaj faras men-
sogon.

16 Mi, Jesuo, sendis mian anĝelon, por atesti al vi ĉi tion por la
eklezioj. Mi estas la markoto kaj ido de David, la hela, la matena
stelo.

17 Kaj la Spirito kaj la fianĉino diras: Venu. Kaj la aŭdanto diru:
Venu. Kaj la soifanto venu; kiu volas, tiu prenu donace la akvon de
vivo.

18 Mi atestas al ĉiu, kiu aŭdas la vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu
libro: Se iu aldonos al ili, Dio aldonos al li la plagojn, skribitajn en
ĉi tiu libro; 19 kaj se iu forprenos el la vortoj de la libro de ĉi tiu pro-
fetaĵo, skribitaj en ĉi tiu libro, Dio forprenos lian lotaĵon el la arbo
de vivo kaj el la sankta urbo.

20 La atestanto de tio diras: Vere, mi rapide venos. Amen; venu,
Sinjoro Jesuo.

21 La graco de la Sinjoro Jesuo estu kun ĉiuj sanktuloj. Amen.

http://www.omnibus.se/inko

ISBN 91-7303-006-6